mày không đi anh vác mày đi!

•Vôn Jibi•

Mục lục

Chương 1: Con Ba Gang
Chương 2: Đứa Nào Muốn Cưới Nó Thì Bước Qua Xác Tao
Chương 3: Đi Thả Diều
Chương 4: Si Bắt Cheo
Chương 5: Đụng Trúng Hotboy
Chương 6: Anh Muốn Hẹn Hò Với Em
Chương 7: Sinh Vật Quý Phải Bảo Tồn
Chương 8: Anh Cõng Mày Về
Chương 9: Phi Vụ Trộm Cam
Chương 10: Dì Ghẻ
Chương 11: Xem Phim Với Hotboy
Chương 12: Hotboy Sợ Ma
Chương 13: Chiến Tranh Lạnh
Chương 14: Bị Ngất
Chương 15: Tưởng Mày Chết Luôn Rồi
Chương 16: Một Là Ăn Hết, Hai Là Anh Tống Hết Vô Họng Mày
Chương 17: Đừng Để Anh Nắm Đầu Mày Xách Về
Chương 18: Ra Phố
Chương 19: Anh Thích Thì Anh Đểu Thôi
Chương 20: Hay Mày Muốn Anh Vác Mày Về?
Chương 21: Con Hâm, Ngủ Ở Đây Này
Chương 22: Dậy Thì
Chương 23: Sảy Thai
Chương 24: Bị Thương
Chương 25: Đừng Có Thấy Anh Đẹp Trai Mà Hại Đời Anh
Chương 26: Em Họ
Chương 27: Lùn Háo Sắc
Chương 28: Giao Kèo
Chương 29: Tập Xe Máy
Chương 30: Ôsin Cao Cấp
Chương 31: Kế Hoạch Phá Hoại
Chương 32: Ngoan Hiền Dễ Thương
Chương 33: Anh Đẹp Trai Tỏ Tình
Chương 34: Đó Gọi Là Ghen Sao?
Chương 35: Đừng Bao Giờ Xuất Hiện Trước Mặt Anh Nữa
Chương 36: Tình Cảm Chẳng Thể Giả Dối
Chương 37: Anh Cũng Thích Mày
Chương 38: Anh Là Đồ Đểu
Chương 39: Mày Nhất Định Phải Chờ Anh Về
Chương 40: Chúng Tôi...Có Lẽ Chỉ Được Đến Đây Thôi
Chương 41: Bốn Năm Sau
Chương 42: Công Việc Mới
Chương 43: Cơm Cuộn

Chương 44: Không Phải Ghét, Mà Là Hận
Chương 45: Tôi Là Sếp Hay Cậu Là Sếp?
Chương 46: Gục Ngã
Chương 47: Muốn Tự Nguyện Hay Ép Buộc?
Chương 48: Không Muốn Làm Xấu Mặt Công Ty
Chương 49: Háo Sắc
Chương 50: Sở Thích Biến Thái
Chương 51: Muốn Tắm Chung?
Chương 52: Ghen À?
Chương 53: Gọi Anh
Chương 54: Không Có Quyền Từ Chối
Chương 55: Bố Vợ
Chương 56: Em Trai
Chương 57: Tới Ngày Rồi
Chương 58: Nỗi Sợ Hãi
Chương 59: Hội Ngộ
Chương 60: Hình Thành Khoảng Cách
Chương 61: Trốn Tránh
Chương 62: Câu Trả Lời
Chương 63: Bốn Năm Thực Sự Rất Dài
Chương 64: Bạn Cũ
Chương 65: Cô Ấy...Là.Tất Cả
Chương 66: Rời
Chương 67: Tai Nạn
Chương 68: Anh Về Rồi, Không Đi Nữa
Chương 69: Ở Đây Với Vợ Anh
Chương 70: Không Đi Được Thì Anh Vác Đi
Chương 71: Hứa Với Anh
Chương 72: Khoảnh Khắc Ngọt Ngào
Chương 73: "Làm Việc"
Chương 74: Không Cho Cũng Lấy
Chương 75: Vợ Mình Không Thương Thì Thương Ai
Chương 76: Hạnh Phúc Thật Ra Rất Đơn Giản
Chương 77: Vitamin V
Chương 78: Anh Cũng Biết Ghen
Chương 79: Đưa Nhau Đi Khám
Chương 80: Kết
Chương 81: Ngoại Truyện
Chương 82: Ngoại Truyện 2
Chương 83: Ngoại Truyện 3

MÀY KHÔNG ĐI ANH VÁC MÀY ĐI

Vân Jibi

dtv-ebook.com

Chương 1: Con Ba Gang

Trên đời này có nhiều điều thật lạ, lạ lắm...

Rõ ràng sinh ra tôi với thân phận là một đứa con gái, chẳng hiểu sao lại toàn bị hiểu nhầm là con trai. Thậm chí, có lần một chú ở xa về vô nhà tôi chơi, chú ấy nhìn thấy tôi liền hỏi bố tôi rằng: "Nhà anh đẻ được thằng cu này lúc nào thế?"

Tôi năm nay đã học lớp hai rồi, cũng biết suy nghĩ chứ bộ, cho nên cũng cảm thấy hơi ức chế một chút. Nhưng cũng không thể trách chú ấy được, tại vì tôi toàn mặc đồ con trai, để tóc con trai, lại vừa đen vừa xấu.

Đối diện nhà tôi có một căn nhà khá là to và khang trang. Trong nhà đấy có hai anh em một trai một gái. Tôi cũng chẳng biết tên thật của họ là gì, chỉ nghe mọi người gọi là Tí với Tũn. Anh Tí bằng tuổi tôi, còn Tũn thì nhỏ hơn tôi bốn tuổi. Sở dĩ tôi gọi anh Tí là anh trong khi anh ấy bằng tuổi tôi là vì có một hôm, tôi đang cùng anh ấy ngồi xem phim, đột nhiên anh Tí quay sang nói với tôi rằng: "Từ giờ mày phải gọi anh là anh."

Miệng đang nhồm nhoàm nhai bim bim, nghe anh Tí nói thế tôi vô cùng ngạc nhiên, quay sang tròn mắt nhìn anh ấy. Hình như có gì đó sai sai?

"Cô giáo nói bạn học bằng lớp thì gọi bạn hoặc tên thôi."

Nghe tôi nói xong, anh Tí ngoắc tay ra hiệu cho tôi đi lại gần bảo: "Mày đi lại đây!" sau đó đứng thẳng dậy cạnh bên tôi, đưa tay so đầu tôi ngang qua người anh ấy.

"Thấy gì chưa? Anh cao hơn mày cả một cái đầu. Mày lùn hơn anh nên nhỏ hơn. Người cao đương nhiên lúc nào cũng là người lớn hơn, mày phải gọi bằng anh."

Tôi khẽ lúc lắc cái đầu suy nghĩ, thấy anh ấy nói vậy có vẻ cũng đúng nên tin luôn.

Tôi đi học bằng phương tiện xe hai cẳng. Bình thường tôi hay đi một mình, và hôm nay cũng bình thường như bao ngày bình thường khác, tôi lại đi về một mình. Vừa về đến ngõ nhà ông Trường trong xóm thì gặp một con chó rõ to, nó cứ gầm gừ, nhỏ dãi nhìn tôi thèm thuồng làm tôi sợ chết đứng một chỗ không dám nhúc nhích, nhắm tịt mắt chờ chết. Không phải tôi sợ đâu nhá, tại vì con chó đó nó to hơn tôi thôi chứ nó mà nhỏ hơn tôi là nó xác định với tôi rồi. Lúc sau chỉ ngheẳng một cái, kèm theo một giọng nói vang lên: "Cái con Ba Gang này, có con chó cũng sợ. Đi về!"

Ba Gang là biệt danh anh Tí đặt cho tôi. Tại anh ấy bảo đưa tay lên đo người tôi vừa được ba gang. Lúc đó tôi vô cùng ngưỡng mộ anh ấy luôn. Khoảnh khắc trông thấy anh ấy, tim tôi đã bị lệch đi mấy nhịp, cũng may là chưa ngừng thở nếu không đã lăn ra đó mà chết rồi. Anh Tí đẹp trai lắm, đẹp chết người luôn. Tôi cứ đứng ngẩn tò te ra đó, tròn mắt mà chăm chú nhìn ngắm anh ấy. Tới khi bị anh ấy bước đến cốc cho một phát vào trán mới giật mình, nhăn nhó vì đau.

Anh Tí xoay người đi trước, tôi lẽo đẽo theo sau về đến tận nhà. Lúc định đi vào thì đột nhiên anh ấy gọi lại bảo: "Từ mai đi học mày chờ anh đi, lúc về chờ anh về."

Tôi hơi ngạc nhiên, lúc trước tôi xin đi chung với anh ấy thì anh ấy không cho, bảo đi chung với tôi bị mất màu. Tôi còn nhỏ nên cũng chẳng hiểu mất màu là cái gì. Anh ấy không chịu tôi cũng chẳng thèm xin nữa. Thế là ngày nào tôi cũng đi học một mình. Đôi khi tôi thấy anh ấy đi ngay đằng sau cách một đoạn khá xa. Những lúc ấy tôi rất muốn đi chậm lại để chờ, nhưng sợ anh ấy bị mất màu nên thôi. Vậy mà hôm nay lại kêu từ giờ chờ anh ấy đi chung, anh ấy không sợ bị mất màu nữa sao?

"Sao lại phải chờ anh ạ? Thôi, em sợ anh bị mất màu."

Anh ấy nhìn tôi khinh khỉnh đáp lại: "Tại mày xấu quá, con chó nó tưởng mày giống củ khoai nên sẽ nuốt mày vào bụng đấy. Đi với anh nó thấy anh đẹp trai nó sợ nên sẽ tự động bỏ chạy thôi."

Trông cái bộ mặt của anh ấy cứ vênh váo lên như thế thực sự rất đáng ghét. Nhưng biết sao giờ, tôi lại sợ con chó nhà ông Trường hơn nên gật đầu cái rụp. Vậy là ngày nào tôi và anh Tí cũng đi học chung với nhau. Mà có cái anh Tí thuộc thể loại mà bọn con gái bây giờ hay gọi là "soái ca lạnh lùng" ấy, cho nên anh ấy vô cùng kiệm lời. Có khi suốt quãng đường đi đi về về cũng chẳng ho he nửa lời. Chẳng biết ai thích thú cái bộ mặt đưa đám ấy chứ riêng tôi, tôi không ưa chút nào. Nhìn chỉ muốn đấm một phát cho xịt máu.

Trong xóm tôi có một cái chị lớn tuổi rồi. Nghe mọi người bảo chị ấy bị bệnh Đao hay Tớc Nơ gì đấy nên trông sợ lắm. Mỗi lần đi ngang chỗ chị đấy hay đứng để về là tôi sợ thót tim. Vậy mà anh Tí không sợ chút nào, còn rủ tôi chọc phá chị ấy nữa. Con chuột nhắt như tôi thì làm gì có lá gan mà đi chọc, nhìn thôi đã muốn tè ra quần. Tôi liền lắc đầu từ chối. Nhưng mà anh Tí, anh ấy dám lôi con chó ra để uy hiếp tôi, nói tôi mà không đồng ý thì sau này sẽ bỏ mặc tôi cho con chó đấy nuốt luôn. Tôi biết tôi xấu, và tôi sợ con chó nó tưởng tôi là củ khoai nên sẽ nuốt tôi vào bụng mất. Vậy là tôi bất đắc dĩ phải gật đầu. Buổi tan học hôm sau đó, anh ấy đứng chờ tôi ngay cửa lớp. Tôi vừa lú đầu ra là bị anh ấy tóm đi luôn.

"Anh ơi, hay thôi đi em sợ lắm!"

"Đúng là cái đồ chết nhát!"

"Nhưng em... "

"Không nhưng nhị gì hết. Mày không đi, lát anh ném mày cho con đấy bắt đi luôn."

Mặt tôi méo xệch, đứng sau lưng anh Tí mà tay chân run lẩy bẩy. Anh ấy quay ngoắt sang nhìn tôi khinh thường: "Mày sợ cái gì? Có anh ở đây còn sợ. Cứ đi theo anh."

Quả thật là lời nói của anh lúc đấy vô cùng có trọng lượng. Tôi mặc dù sợ thật nhưng đi thì vẫn đi.

Kẻ địch đã xuất hiện ngay trước mắt. Không phải tôi có ý chê bai mấy người bị bệnh ấy đâu, nhưng thực sự là trông họ tởm lắm. Răng chị đấy đen sì, hô ra ngoài cả một khúc dài, còn ghê hơn cả Tô răng hô trong phim Hoàng Phi Hồng luôn. Ai xem phim này rồi sẽ biết độ hô răng của anh ấy. Miệng chị ấy thì ôi thôi, nước dãi nó cứ lũ lượt tuôn xuống trông buồn nôn luôn. Móng tay chị ấy dài ngoằng, đen thùi lùi như mấy bà yêu tinh trong phim ấy. Trên người thì lấm lấm lem lem nhìn sợ chết được. Vừa mới nhìn thấy, tôi liền chôn chân tại chỗ, mặt mày biến sắc luôn.

Anh Tí cầm trên tay mấy cái vỏ kẹo, sau đó nhặt đá dưới chân nhét vào rồi gói lại. Anh ấy dẫn tôi đi lướt qua chị kia rồi kêu tôi đứng yên đấy. Sau đó anh ấy quay lại, đưa mấy cục kẹo giả cho chị đấy. Tay chị đấy vừa cầm kẹo lên đã nghe anh Tí hô to: "Chạy mau!"

Tôi nghe thấy tiếng hô vội xoay người chạy bạt mạng. Chị kia hình như biết mình bị lừa nên giơ hai bộ móng vuốt dài ngoằng ra chạy đuổi theo hai người chúng tôi, vừa chạy vừa rên rỉ cái gì đấy nghe mà rợn cả tóc gáy. Tôi chạy trước, vậy mà sau đó anh Tí lại vụt lên chạy qua mặt tôi. Được một đoạn, tôi mệt quá mới đứng lại thở hồng hộc. Trời thì nắng gắt, mồhôi mồ kê cứ thế tuôn ra như mưa, cổ họng khô đắng. Xoay người lại phía sau, tôi thấy cái chị kia đã chạy tới ngay sau lưng. Tôi vừa mệt vừa sợ, mặt méo xệch, mắt đỏ hoe bắt đầu rỉ nước.

"Còn đứng đó làm gì? Chạy mau đi con Ba Gang kia!"

Anh Tí ở đằng trước hét lên gọi tôi. Nhưng tôi mệt quá rồi, chân nhấc không nổi nữa. Mà cái chị răng hô đen sì kia sắp chạy tới chỗ tôi, vậy là tôi bắt đầu mếu máo khóc: "Anh ơi cứu em với. Huhu!"

Tôi vừa khóc vừa nhìn anh Tí như cầu cứu. Thấy thế, anh ấy liền quay lại, túm cổ tay tôi lôi đi. Tôi bị anh Tí lôi đi, nước mắt giàn dụa, lem nhem hết cả khuôn mặt. Vềtới cửa nhà, tôi vẫn còn cảm thấy sợ hãi, lại khóc to hơn. Anh Tí thấy tôi như thế hình như cũng thấy tội tội mới dỗ, đưa tay quẹt nước mắt cho tôi, còn kéo mấy cọng tóc đang bết dính trên mặt của tôi sang một bên, quẹt luôn mấy giọt mồhôi nhễ nhại trên trán tôi. Anh ấy

chép miệng nhìn tôi nói: "Thôi mày nín đi. Đã xấu rồi mà còn khóc lóc trông phát ớn. Nhìn chả khác gì con mụ lúc nãy."

Tôi nghe thấy vậy thì càng khóc to hơn. Anh Tí chỉ biết lắc đầu nhìn tôi, sau đó chạy vào nhà. Lát sau đi ra, tôi thấy tay anh ấy cầm một nắm kẹo dẻo. Bóc ra một cục, anh ấy nhét luôn vào miệng tôi. Bị cục kẹo chặn trong miệng, tôi ngưng khóc, bặm môi ngậm cục kẹo một cách ngon lành.

"Cho mày hết đấy, đúng là cái đồ hăm ăn. Thôi đi về rửa mặt đi, trông phát ớn lên được."

Bị anh Tí chê, mặt tôi lại méo xệch. Cầm mấy cục kẹo trên tay, tôi lủi thủi xoay người bước vào nhà.

MÀY KHÔNG ĐI ANH VÁC MÀY ĐI

Vân Jibi

dtv-ebook.com

Chương 2: Đứa Nào Muốn Cưới Nó Thì Bước Qua Xác Tao

Ngoài quê tôi bây giờ đang dần chuyển sang thu nên thời tiết rất đẹp. Đây cũng là mùa tôi thích nhất trong tất cả các mùa còn lại. Bầu trời dìu dịu, những đám mây trắng bồng bềnh đang chậm rãi trôi nổi trên khoảng trời rộng xanh biếc kia. Một vài cái lá khô bị gió cuốn xoay tít vòng vòng.

Con ba gang tôi đây hôm nay được nghỉ học cho nên đang chơi bắn bi với đám con nít đồng trang lứa ở trong xóm. Toàn là con trai. Tôi không nói điêu, cả xóm tôi chỉ có mình tôi là con gái ở cái độ tuổi này cho nên không chơi với tụi nó thì chỉ có nước ngồi xó nhà mà tự kỉ.

Đang hăng say bắn bi thì bố tôi gọi về. Mặc dù đang chơi vui, nhưng lại không thể không nghe lời bố nên tôi đành ngậm ngùi nhìn bọn con trai vẫn đang chơi vui vẻ một lúc rồi ủ rũ đi về. Bố sai tôi đi lên nhà bác Biên, bác họ trong xóm xin cho bố mấy quả ớt. Tôi vâng vâng dạ dạ rồi chạy đi.

Bác Biên là một bác gái đã lớn tuổi nhưng không có chồng, mọi người hay gọi là bà giá gì gì đấy. Nhà bác đấy đủ thứ loại rau củ trái cây, nhưng mà lên xin còn lâu mới cho, keo kiệt lắm. Với lại không biết sao bác ấy cực ghét mấy đứa con nít như chúng tôi. Gặp bọn tôi là mặt bác ấy cứ cau cau có có như bị ăn mất hết của vậy. Chắc là đám bọn tôi hay phá làng phá xóm nên bị ghét.

Tôi đứng trước cổng gọi to. Một lát sau, bác ấy dắt con chó béc giê đi ra. Nhìn thấy con chó, tôi sợ tới đổ mồ hôi. Con chó ấy nó nhìn tôi cứ như tôi là miếng mồi của nó vậy. Hai cái răng nanh nhọn hoắt của nó cứ thoắt ẩn thoắt hiện, còn nhỏ dãi khiến tôi tự nhên cảm thấy lạnh run cả người.

"Lại tới phá phách cái gì đây? Đi chỗ khác mau."

Tôi khúm núm nép vào một bên cửa lí nhí: "Không, bố cháu kêu lên bác xin cho bố cháu mấy quả ớt."

Bác ấy nhìn tôi có vẻ không tin tưởng cho lắm. Lại quát tôi, nói tôi có mà xin về phá. Xong rồi không thèm cho tôi, đi vào trong đóng cổng lại. Tôi ấm ức, rỉ nước mắt ra lững thững đi về. Đi được nửa đường thì gặp anh Tí không biết vừa đi đâu về. Nhìn thấy tôi mặt đỏ đỏ, nước mắt nước mũi tèm lem mới dừng lại hỏi tôi: "Mày làm gì mà ở đây khóc lóc? Ai bắt nạt nói mau!"

Tôi sùi sụt kể lại sự tình lúc nãy cho anh Tí nghe. Nghe tôi kể xong, anh Tí đưa tay xoa xoa cằm giống như đang suy nghĩ gì đó. Một lát mới nhìn tôi nói: "Thôi mày nín đi. Coi nước mắt nước mũi kìa, tèm la tèm lem nhìn muốn ói luôn. Y chang cái mụ xấu xí ngoài ngã ba."

Nghe anh Tí nói vậy, mặt tôi méo xẹo một cách không thể méo hơn được nữa. Tôi biết mình xấu, nhưng nào đến nỗi như cái chị bị bệnh kia. Ít ra răng tôi còn đều và trắng hơn nhiều, móng tay cũng được cắt gọn gàng chứ không loằng ngoằng như chị ấy. Chắc mắt anh Tí có vấn đề rồi.

Anh ấy bảo tôi đứng đây đợi anh ấy, tôi cũng ngoan ngoan nghe theo. Một lúc lâu sau vẫn không thấy anh Tí quay lại, tôi cảm thấy có chút sốt ruột, đi qua đi lại ngóng như bà cụ non. Tôi nghĩ chắc anh ấy không quay lại nên đang định xoay người đi về thì đằng sau vang lên tiếng gọi: "Này, anh kêu mày chờ anh cơ mà."

Tôi giật mình quay lại. Trông thấy anh Tí đang cúi người chống tay xuống hai bên đầu gối thở hổn hển, mặt nhễ nhại mồ hôi nhìn đến là thương. Anh ấy vừa thở vừa nói: "Đây, cho mày. Đem về đi."

Anh Tí giơ ra trước mặt tôi một bọc ớt đỏ chét. Tôi ngạc nhiên, tròn mắt nhìn không chớp: "Anh hái ở đâu nhiều vậy?"

"Mày hỏi nhiều quá. Cầm lấy." Anh ấy quát nhẹ rồi nhét bọc ớt vào tay tôi. Tôi lí nhí cảm ơn xong hí hửng định cầm bọc ớt đi về thì bị anh Tí túm cổ áo lại hỏi: "Lúc nãy mày đi đâu mà anh qua kiếm không có nhà?"

"Dạ? À, em đi chơi bắn bi ạ!"

Anh Tí tự nhiên nhăn mặt khó chịu, cốc cho tôi một cái rõ đau rồi lại quát: "Đã kêu không được đi chơi với bọn nó cơ mà. Mày có tin anh đấm cho mày rụng hết răng không?"

"Em..."

"Em em cái gì mà em. Lần đầu cũng như lần cuối, anh mà còn thấy mày chơi với bọn nó thì đừng nhìn mặt anh nữa. Đi về!" Anh Tí phừng phừng tức giận, túm cổ áo tôi lôi xềnh xệch về.

Hôm sau, tôi với anh Tí đi học về thì nghe trong sân nhà tôi nhao nhao tiếng ồn. Tôi vội vã chạy vào trong, thấy bác Biên đang nói gì đấy với bố tôi. Nhìn thấy tôi, bác ấy quay sang giận dữ quát: "A, cái con bé này đây rồi. Hôm nay tao phải dạy cho mày một trận ra trò. Con nít con nôi, mới ba tuổi ranh bày đặt giở trò ăn cắp ăn trộm, đã vậy còn phá vườn ớt của tao."

Mặt tôi lúc đấy trông ngu cực ngu, không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Tôi mới quay sang hỏi bố: "Có chuyện gì vậy bố?"

"Bác ấy nói con hôm qua lên xin ớt bác ấy không cho nên vô hái trộm, còn nhổ hết vườn ớt của bác nữa."

Tôi nghe xong thì phát hoảng, quay sang nhìn anh Tí rồi quay lại nhìn bố mếu máo: "Con không có."

"Vậy bọc ớt hôm qua con lấy đâu ra?"

"Mày còn cãi chày cãi cối à? Rõ rành rành ra đấy còn cãi à?"

Tôi đang định lên tiếng thanh minh thì đột nhiên bị anh Tí lôi về phía sau.

"Bọc ớt đó là cháu cho em ấy. Cháu hái nhà cháu, nhà bác bị phá sao lại đổ thừa? Bộ chỉ có mỗi nhà bác có ớt thôi à?"

Anh Tí nói xong, mặt bác Biên biến sắc, tức giận đến đỏ mặt tía tai không nói thêm được tiếng nào, giậm chân đùng đùng đi ra khỏi nhà tôi. Anh Tí quay sang chào bố tôi sau đó đi về nhà. Buổi chiều hôm ấy qua nhà anh Tí chơi tôi mới phát hiện ra vườn nhà anh Tí không có cây ớt nào. Tôi đoán thủ phạm phá vườn ớt nhà bác Biên chính là anh ấy. Tôi có hỏi lại, anh ấy cũng chẳng thèm do dự mà thừa nhận. Lí do là anh ấy thấy bà đấy keo kiệt, thấy ghét nên phá chơi.

Hôm nay, bọn con trai trong xóm rủ nhau chơi trò đám cưới. Cả đám chỉ có mỗi tôi là con gái thôi nên bọn nó kêu tôi làm cô dâu. Lúc đầu tôi đã từ chối rồi, bởi vì nhớ lời anh Tí dặn là không được chơi với bọn nó. Nhưng bọn nó đông người mà cả đám lại có mình tôi con gái, chả nhẽ lại làm đám cưới cho hai thằng con trai. Thế là bọn nó kéo tôi đi không cho tôi từ chối, lôi một đống dây leo mọc trên tường xuống kết thành cái áo cô dâu rồi mặc cho tôi. Chú rể là thằng Khánh đẹp trai học chung lớp với tôi.

Bọn nó hái một cành lá đu đủ thật to, che trên đầu tôi. Ngắt mấy bông hoa phân lợn bó lại đưa cho tôi cầm. Bọn này đúng ngu, đám cưới mà bao nhiêu hoa đẹp khác không hái lại hái hoa phân lợn. Tôi thấy mình còn ngu hơn khi cầm bó hoa ấy đi lên lễ đường. Nhưng lúc ấy cũng chẳng nghĩ được nhiều, bọn nó cứ đẩy tôi về phía trước làm tôi chả kịp nói gì cả, đành cầm bó hoa với cái tên nghe thôi đã thấy thum thủm ấy đi.

Bọn nó dẫn tôi lên lễ đường, thằng Khánh đang đứng đấy đợi tôi. Hôm nay trông thằng Khánh bảnh trai quá, nó đang đứng đó nhìn tôi cười, nụ cười tỏa nắng luôn. Vừa tới nơi, đang định bái đường như trong phim Trung Quốc thì không biết anh Tí ở xó xỉnh nào thình lình xuất hiện, giật phăng cái áo dây leo trên người tôi xuống, cầm bó hoa phân lợn vứt xuống đất đạp nát rồi lôi tôi sang một bên, gào to: "Đứa nào muốn cưới nó thì bước qua xác của tao."

Nói xong anh ấy lôi tôi đi luôn, mặc cho bọn kia mặt mày ngu như con cá thu nhìn theo chả hiểu gì. Vứt tôi xuống ghế, anh Tí quay sang trợn mắt, đỏ mặt tía tai quát tôi: "Anh đã dặn thế nào?"

Mặt tôi méo xệch: "Em từ chối rồi mà bọn nó cứ không cho."

"Mới tí tuổi đầu bày đặt đám cưới với chả đám xin. Thích làm cô dâu lắm à?"

"Em không có mà. Bọn nó bảo sao em làm vậy, chứ em có biết gì đâu." Tôi cúi mặt xuống mếu máo. Sao tự nhiên lại nổi nóng với tôi cơ chứ. Tôi đã làm gì sai sao?

"Anh nói cho mày biết, bọn nó đang lừa mày đấy. Chứ đời nào thằng Khánh nó chịu lấy con xấu xí như mày."

"Kệ em, em có xấu, có không ai thèm lấy cũng không mượn anh nói." Tôi giận, rỉ nước mắt đứng dậy bỏ về, mặc kệ anh Tí đứng sau lưng gào thét gì đấy mà tôi cũng chẳng rõ là gì.

MÀY KHÔNG ĐI ANH VÁC MÀY ĐI

Vân Jibi

dtv-ebook.com

Chương 3: Đi Thả Diều

Tôi giận anh ấy hết mấy ngày chứ chả ít, tại anh ấy cứ chê bai quát nạt tôi. Đi học tôi cũng không thèm đợi anh ấy luôn. Năm nay bọn tôi học lớp ba rồi. Tôi để ý anh Tí cao hơn năm ngoái được mấy centimet, còn tôi hình như vẫn không nhích lên được tẹo nào. Bởi vì năm ngoái tôi đứng tới cổ anh Tí mà năm nay tôi mới đứng tới vai anh ấy thôi. Mà tôi giận anh ấy đã đành, anh ấy cũng chả thèm đếm xỉa gì tới tôi nữa. Đúng là cái đồ vô tâm.

Tôi đang ủ rũ ngồi trong nhà xem hoạt hình, nghe có tiếng í ới gọi ngoài cửa thì biết ngay là anh Tí qua. Tôi vội vã tắt tivi, chạy thẳng ra cửa. Nhìn thấy anh Tí tôi mừng rỡ như nhặt được vàng. Chẳng hiểu tại sao chứ vừa nhìn thấy anh ấy là tôi thấy phấn khởi vô cùng, bao nhiêu giận hờn gì gì đấy cũng bay biến đi đâu mất cả. Mấy bữa nay chán ơi là chán, suốt ngày ngồi buồn thu lu một xó, mặt ỉu xìu như cái bánh bao chiều.

Kể từ sau cái lần "cướp dâu" ấy thì anh Tí cấm tôi không được đi chơi riêng với bọn con nít trong xóm nữa, khi nào có anh dẫn đi mới được đi. Tôi cũng chả hiểu tại sao cứ nghe lời anh ấy răm rắp như bị bỏ bùa.

Anh Tí rủ tôi đi chơi bắn súng xoan. Tôi thích thú đi theo anh ấy qua nhà. Anh Tí đã chuẩn bị sẵn cho tôi một cây súng thục làm bằng ống tre, chỉ cần nhét quả xoan, đập nhẹ cho nó chui vô trong một tẹo rồi lấy cây chuôi chọc vào, đẩy một phát là quả xoan trong đấy bắn ra ngoài.

Anh Tí cầm cây súng xoay ngang xoay dọc, mắt híp lại như đang xem xét gì đó. Lát sau mới giơ ra trước mặt tôi nói: "Mày bắn thử xem đã được chưa để anh chỉnh lại."

Tôi dạ dạ vâng vâng, nhưng loay hoay mãi vẫn không tài nào đẩy được cái chuôi. Tôi bực quá, dùng cả bàn tay đập mạnh một phát lên cái chuôi

súng.

Pặc...

Một quả xoan bay ra ngoài với vận tốc ánh sáng, phi thẳng tới ngay vành tai anh Tí. Anh ấy đang gọt tre làm cây súng khác, bị bắn trúng đau quá giật mình gọt luôn vô tay, máu tứa ra. Tôi trông thấy vậy thì vô cùng sợ hãi, toát cả mồ hôi, bắt đầu khóc bù lu bù loa. Anh Tí hình như không sợ hay sao ấy, nắm chặt ngón tay bị đứt trợn mắt nhìn tôi quát: "Mày có câm đi không? Anh đã chết đâu mà mày khóc?"

Tôi vẫn không nín được, nước mắt nước mũi cứ thi nhau lũ lượt tuôn ra. Anh ấy lại quát: "Mày không im anh tống luôn cây súng vô họng mày giờ."

Tôi bị dọa, sợ quá ngồi im thin thít, còn không dám sụt sịt nữa. Lúc đó, mẹ anh Tí đi ngang thấy vậy thì tá hỏa chạy đi lấy hộp dụng cụ y tế, dùng bông gạc băng tay lại cho anh. Xong xuôi, bác ý thu luôn mấy cây súng của chúng tôi vứt đi, bắt đi lên nhà ngồi.

Sau hôm đó, anh Tí vừa bị sưng tai vừa bị bó ngón tay nên mẹ anh ấy không cho đi chơi nữa. Tôi cũng ở nhà tự kỉ mấy ngày luôn. Bọn con trai trong xóm rủ đi chơi tôi cũng không thèm đi. Căn bản là vì tại tôi nên anh Tí mới bị cấm, mà anh ấy thì lại cấm tôi chơi với bọn nó nên tôi cũng không dám đi luôn. Thế là ngày nào tôi cũng lủi thủi sang ngồi xem phim chung với anh Tí. Tuy có hơi buồn, nhưng tính ra là tại tôi nên thôi, tôi sẽ cố gắng chịu thiệt thòi một chút. Chẳng biết khi nào tay anh ấy mới khỏi để dẫn tôi đi chơi nữa.

Mấy ngày ru rú ở xó nhà chán ơi là chán. Nhìn bọn con nít đua nhau đi chơi mà phát thèm. Hôm sau qua nhà anh ấy xem phim, tôi liền chạy lại gần hỏi: "Tay anh sao rồi ạ? Đã khỏi chưa?"

Anh Tí nhìn tôi nhăn nhó trả lời: "Vẫn đau lắm! Chắc còn lâu mới khỏi."

Tôi thấy thế liền cầm tay anh ấy lên xem. Chẳng hiểu sao vừa đụng vào anh ấy đã la oai oái khiến tôi đau cả tim, luống cuống kéo chỗ ngón tay bị thương lại trước mặt, chu môi phồng má cố hết sức thổi phù phù vào cho anh ấy đỡ đau.

"Hết đau chưa ạ?"

"Chưa, vẫn đau lắm!"

Nhìn thấy khuôn mặt anh ấy nhăn nhó vì đau, tôi cũng cảm thấy xót lòng nữa. Thế là tôi lại thổi. Mà mấy ngày sau đó, mỗi lần tôi qua là anh ấy lại kêu đau tay, báo hại tôi phải thổi đứt cả hơi. Nhưng mà lạ lắm, tôi thổi có mấy hôm thế thôi mà tay anh ấy sau đó lại khỏi ngay. Đúng là thần kì thật đấy. Thế là tôi lại được anh Tí dẫn đi chơi. Khỏi phải nói, tôi vui sướng vô cùng.

Mấy hôm nay đi học chung, tôi không thèm hé răng nói chuyện với anh Tí nửa lời khiến anh ấy hình như hơi bực, vậy nên quay ngoắt sang hỏi tôi: "Mày bị câm rồi à?"

Tôi không nói gì, lắc lắc đầu đi tiếp. Anh ấy túm cả cổ áo tôi lôi ngược ra sau, cắn môi trợn mắt nhìn tôi hăm dọa: "Nói!"

Tôi nhìn anh Tí bằng khuôn mặt vô cùng khổ sở. Thực ra là tôi mới nhổ hai cái răng cửa, giờ mà mở miệng ra để anh ấy nhìn thấy thì chả cười thúi mặt tôi. Thế nên tôi không nói gì, cắm đầu đi tiếp. Chẳng biết hôm sau anh ấy hỏi ai mà lại biết tôi nhổ răng, cho nên quay sang nói với tôi bằng cái giọng điệu khinh khỉnh thường ngày: "Mày có đủ răng hay thiếu răng cũng xấu như nhau nên không cần ngại. Cứ nói chuyện đi."

Tôi tức muốn trào máu. Lần nào cũng chê tôi xấu, lúc thì xấu như ma, lúc thì xấu như quỷ. Tôi xấu đến vậy sao?

Cả ngày hôm đó tôi giận, không thèm đếm xỉa gì tới anh Tí. Ra về, tôi chờ anh ấy đi trước rồi lẽo đẽo đi theo sau lưng. Đi được một đoạn thì đột nhiên anh ấy dừng lại khiến tôi mất đà, đâm sầm vào sau lưng anh ấy. Tôi khẽ kêu lên một tiếng, nhăn nhó xoa trán.

"Mắt mày để dưới chân à?"

" Tự dưng anh dừng lại làm gì?"

"Còn cãi à?"

Anh ấy cốc cho tôi một cái lên trán. Tôi ấm ức muốn rỉ nước mắt. Tôi ghét anh ấy rồi, chỉ được cái bắt nạt tôi là giỏi. Từ giờ tôi không thèm chơi với anh ấy nữa. Tôi hừng hực đi lướt qua người anh ấy bỏ về trước. Tôi thề sau này lớn lên, tôi nhất định phải trả thù.

Đi được một đoạn, tôi gặp bọn thằng Khánh. Bọn nó rủ tôi chiều đi chơi thả diều. Tôi đang giận anh Tí cho nên đồng ý luôn, sau đó vui vẻ đi chung với bọn nó về, không thèm đếm xỉa tới anh Tí nữa.

Buổi chiều, tôi lon ton chạy ra cổng chờ bọn thằng Khánh tới rủ đi chơi. Một lúc lâu sau, tôi vẫn không nhìn thấy bóng dáng đứa nào xuất hiện cả. Bọn nó định cho tôi leo cây hay sao không biết.

Tôi buồn bực đá mấy cái lá khô dưới chân. Đột nhiên, anh Tí không biết chui từ đâu ra đứng lù lù trước mặt tôi, trên tay anh ấy có hai con diều phượng hoàng to ơi là to. Tôi nhìn thấy thì mắt sáng long lanh, định mượn ngắm một chút nhưng chợt nhớ ra là mình đang còn giận anh ấy nên giả bộ không thèm quan tâm, hếch mặt lên ngoảnh đi chỗ khác.

"Đi thả diều với anh!"

Nhìn cái mặt anh ấy tỉnh bơ như chẳng có chuyện gì xảy ra ấy. Tôi ghét, hếch cái bộ mặt chảnh chọe lên, không thèm nhìn anh Tí, vênh váo trả lời: "Không đi."

Sở dĩ tôi như như vậy là vì suốt ngày ở gần cái gã chảnh chọe này cho nên lâu dần cũng bị nhiễm. Đừng trách tôi, ai kêu anh ấy cứ như thế bảo sao tôi không nhiễm. Cái này là tự mình hại mình thôi.

Anh Tí hình như không được vui trước thái độ của tôi, mặt mày nhăn lại hăm dọa: "Có đi không?"

"Không đi." Tôi vẫn giữ nguyên cái bộ mặt kênh kiệu lúc nãy, lơ đãng nhìn sang hướng khác chẳng buồn nhìn anh Tí lấy một cái.

"Mày không đi anh vác mày đi."

Tôi trề môi, xùy một cái rõ to. Xời ơi, anh ấy mà vác được tôi mới lạ. Tôi đâu có ngu như trước nữa. Thế là tôi vẫn kiên quyết từ chối.

"Được thôi, mày không đi anh rủ con Nhung đi. Cho mày ở nhà!" Nói xong, anh Tí xoay người, vuốt con diều mấy cái rồi bỏ đi.

Con Nhung là con nhỏ học chung lớp với bọn tôi. Nhà nó ở xóm dưới. Nghe anh Tí nói vậy, tôi tức muốn ứa máu. Đi đi, đi mà chơi với con Nhung đẹp gái đi. Hừ, tôi không thèm để ý anh ấy nữa, xoay người phi thẳng vào nhà. Một lúc sau, tôi bỗng nghe bọn thằng Khánh đứng hú hét ngoài cửa. Tôi liền vụt chạy ra ngoài hớn hở theo bọn nó ra đồng thả diều.

Bọn nó làm cho tôi một con diều đuôi cá. Tôi thích thú ngắm nghía mãi rồi mới bắt đầu căng dây thả cho nó bay lên tít trên cao. Đang chơi hăng say, tôi phát hiện có hai con diều phượng hoàng to đùng đang bay ở gần đó. Xoay người nhìn ra phía bên đấy, tôi thấy anh Tí đang thả hai con diều cách chỗ tôi một đoạn khá xa. Tôi vẫn đang còn tức cái vụ lúc trưa nên cũng mặc kệ, xoay người cầm con diều chạy đi thì vấp phải cục đá, té cái rầm xuống đất. Con diều trong tay vì thế mà bay đi mất.

Tôi vừa đau vì bị chảy máu, vừa buồn vì con diều bị bay mất nên ngồi thụp luôn dưới đất, mặt mũi méo máo. Bọn con trai thấy vậy thì phá lên cười. Tôi hận lúc đấy không thể một phát đá tụi nó cho gãy hết răng đi xem còn dám cười nữa hay không.

Đột nhiên, anh Tí ở đằng xa chạy lại kéo tôi dậy. Nhìn thấy tay tôi chảy máu, anh ấy chẳng biết tại sao tức giận, quát tôi một trận rồi giật phăng con diều đuôi cá đang nằm trong tay của thằng bên cạnh, giật đứt luôn cái đuôi vải phía sau bó chỗ bị thương lại cho tôi, sau đó lôi tôi đi tới chỗ hai con diều anh ấy đang cột trong cái gốc cây nhỏ dưới đất, tháo ra đưa cho tôi một con nói: "Đây này, cho mày đấy. Anh dặn mày thế nào? Kêu không được chơi với bọn nó rồi cơ mà?"

Tôi quay sang gườm gườm: "Anh đi chơi với con Nhung được đó, sao lại cấm em đi với bọn nó?"

"Anh đi với nó lúc nào?"

"Lúc nãy anh nói rủ nó đi."

"Anh đã rủ chưa?"

Tôi cúi mặt phụng phịu. Thì chưa rủ, nhưng lúc nãy rõ ràng anh ấy nói vậy tôi mới tức.

Anh ấy thấy tôi như thế thì chẳng nói thêm gì. Nhét sợi dây diều vào tay tôi. Sợi dây diều vừa nằm trong tay, tôi đã giơ trả lại, lí nhí nói: "Anh cầm đi, diều của anh to quá, em sợ nó lôi em đi luôn."

"Mày mập thù lù như con lợn vậy diều nào lôi nổi. Cả mày cũng xấu quá, muốn lôi nó cũng chọn đứa nào đẹp đẹp nó lôi thôi. Yên tâm."

Cơn giận lúc trưa vẫn còn chưa kịp tiêu tan, vì câu nói ấy của anh Tí mà lại khiến tôi đầu như muốn bốc hỏa. Tôi nghiến răng, quay sang phừng phừng nhìn anh Tí, không nhịn được nữa mà gào lên: "Ư đấy, em vừa mập vừa xấu đấy. Anh đi mà chơi với con Nhung đẹp gái của anh đi."

MÀY KHÔNG ĐI ANH VÁC MÀY ĐI

Vân Jibi
dtv-ebook.com

Chương 4: Si Bắt Cheo

Giận thì giận chứ chơi thì vẫn chơi. Nói là giận vậy chứ mấy ngày không nói chuyện với anh ấy khó chịu lắm. Lần nào cũng vậy, giận xong rồi dăm ba ngày chịu không được, anh Tí rủ rê đi chơi phát là tôi quên chuyện cũ ngay. Thế là bọn tôi lại làm lành. Mà hình như anh Tí biết trước tôi sẽ không giận được lâu hay sao ý, lúc nào cũng chọc tôi phải tức điên lên mới chịu. Nhiều khi tôi cũng chẳng thể hiểu nổi nữa. Tôi cũng có thử suy nghĩ xem rốt cuộc là tại sao rồi, nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại nghĩ tới nghĩ lui cũng không nghĩ ra cho nên thôi, tặc lưỡi cho qua luôn. Suy nghĩ nhiều nhức đầu với cả mau già lắm.

Người ta nói không sai, "gần mực thì đen, gần đèn thì sáng". Mà tôi thì lại ở gần không phải hũ mực bình thường mà là một cái hố mực, cho nên lên cấp hai, tôi đã bị nhiễm đủ thói xấu từ cái hố mực kia. Nào là du côn, nói chuyện xấc xược, mặt mày bắt đầu tiến hóa theo kiểu chảnh chọe rồi. Với cả bây giờ tôi cũng lớn hơn rồi nên không ngu như trước nữa. Tôi không dễ bị anh Tí dụ như trước nữa đâu. Duy chỉ có việc gọi anh ấy bằng anh thì mặc dù tôi đã biết anh ấy lừa tôi, lúc đầu cũng thấy cay cú lắm, nhưng gọi mãi thành quen, muốn sửa mà không sửa được cho nên tôi cũng mặc kệ luôn.

Hôm nay là cuối tuần, nhà ông Chiến trong xóm tôi có cái cỗ to lắm. Từ sáng sớm bố tôi đã lên đó phụ mổ heo mổ gà rồi. Còn tôi thì nắng lên tới đỉnh đầu mới dậy, vác xác đi lên ăn cho căng cái bụng rồi đi về thôi.

Tôi tung tăng từ trên nhà ông Chiến về thì nhìn thấy bác Biên đang hái bưởi. Mấy cây bưởi nhà bác ấy quả nào quả nấy to đùng, nhìn mà phát thèm. Tôi đánh liều nói với lên trên: "Bác ơi, cho cháu xin quả bưởi với!"

"Đi chỗ khác chơi không tao lại đập cho một trận bây giờ."

Mặt tôi hằm hằm quay đi. Đúng là đã khó tính còn keo kiệt. Chả trách tới giờ vẫn ế. Tôi vừa đi vừa lẩm bẩm, không để ý nên đâm sầm vào người nào đó. Ngước mặt lên thì thấy anh Tí đang đứng ngay trước mặt. Nhìn mặt mũi tôi nhăn như khỉ anh ấy mới hỏi: "Lại có chuyện gì?"

"Xin bưởi mà người ta không cho."

"Lại bà Biên già à?"

Tôi không nói gì, khẽ gật gật đầu.

"Thôi, về đi. Coi cái mặt mày kìa, nhăn nhăn nhó nhó y như mấy bà già tám mươi ý." Nói xong, anh ấy lướt qua người tôi đi về phía trước. Tôi thấy ấm ức kinh khủng, nhưng cũng chẳng biết làm sao đành lủi thủi về nhà.

Buổi chiều tôi qua tìm anh Tí rủ đi chơi mà nhà anh ấy khóa cổng, chẳng biết đi đâu hết rồi. Tôi lại lủi thủi đi về, cả ngày rúc trong xó nhà tự kỉ với cái ti vi. Ăn cơm tối xong, tôi định mở ti vi xem thì ngoài cửa có người gọi. Tôi vội vã phóng ra ngoài thì thấy anh Tí đang đứng đó. Nhìn thấy tôi anh ấy liền hỏi: "Mày ăn bưởi không?"

"Có."

"Đi theo anh!"

Tôi không hiểu gì, nhưng mà nghe đến ăn thì sáng mắt, cun cút đi theo sau lưng anh Tí như con cún nhỏ. Anh ấy dẫn tôi ra chỗ cây cầu ở cuối xóm, xong bảo tôi ngồi xuống đấy. Anh ấy đi vòng xuống dưới gầm cầu lôi cái bao gì đấy lên mở ra. Trước mặt là mấy quả bưởi to sụ. Tôi lóa cả mắt nhìn anh Tí ngạc nhiên: "Anh lấy ở đâu nhiều thế?"

"Sao mày nói nhiều vậy? Có ăn là được rồi."

Tôi lườm anh một cái cháy mặt rồi im lặng ngồi nhìn anh ấy gọt bưởi mà nước miếng cứ muốn trào ra ngoài. Tôi với anh Tí vui vẻ ăn sạch mấy quả bưởi, sau đó vui vẻ dắt nhau về.

Hôm sau vừa đi học về tới ngã ba trong làng, tôi đã nghe có tiếng người lao nhao. Tôi vội chạy tới xem có chuyện gì thì thấy bác Biên đang đứng giữa ngã ba chửi bới um sùm, lôi cả dòng họ tổ tiên ba đời người ta ra chửi. Chẳng biết chửi ai mà kinh khủng thật.

"Có chuyện gì vậy bác?" Tôi quay sang hỏi một bác gái đang đứng gần đó.

"Không biết, hình như mấy cây bưởi nhà bả bị phá."

Tôi ngớ người, quay ra sau nhìn anh Tí. Tôi biết chắc thủ phạm chính là anh ấy. Anh ấy nhìn tôi với cái vẻ mặt "ngây thơ vô số tội", nhún vai một cái rồi xoay người đi tiếp. Tôi còn biết làm gì nữa bây giờ, tặc lưỡi cho qua thôi. Thủ phạm là anh ấy nhưng tôi cũng tham gia góp phần ăn bưởi nên tính ra tôi cũng là tòng phạm rồi còn gì. Thôi kệ, chuồn trước đã rồi tính sau.

Buổi chiều được nghỉ học, anh Tí rủ tôi sang nhà anh ấy xem phim. Anh ấy mới mua cái đĩa phim chưởng tên "Đại ca cá cơm". Tôi cũng hăng máu với mấy cái vụ đá đấm này lắm cho nên đồng ý liền.

"Ê, si bắt cheo, mày lại đây anh bảo?"

Đang tới cảnh chuẩn bị đánh nhau gay cấn, tự nhiên anh Tí gọi làm tôi giật cả mình. Tôi quay lại nhìn anh ấy ngạc nhiên: "Sao lại gọi em là si bắt cheo?"

"Mày có nhìn thấy cái đứa vừa đen vừa xấu kia không?" Anh ấy vừa nói vừa chỉ vào nhân vật đang xuất hiện trên tivi rồi nói tiếp: "Si bắt cheo là tên con đấy. Mày giống nó, vừa đen vừa xấu, xấu không chịu nổi luôn."

Tôi nhìn chằm chằm cái đứa béo mụp đen đúa đang xuất hiện trên tivi mà mắt muốn lòi cả hai con ngươi ra ngoài. Gì chứ? Tuy là tôi đen thật, xấu thật, nhưng làm gì tới mức đó cơ chứ. Tôi đâu có béo như con đó, cũng trắng hơn nó nữa cơ mà. Tôi quay ngắt sang lườm anh Tí, gào lên: "Anh mới si bắt cheo ấy. Em không thèm xem nữa."

Tôi định đứng dậy bỏ đi thì anh Tí kéo tay tôi lại ngồi xuống nói: "Anh đùa thôi, ngồi đi. Chiều nay mày đi câu cá với anh."

"Em không đi." Tôi gằn giọng.

"Mày không đi anh rủ con Nhung đi."

Con Nhung, lại là con Nhung, hở ra là rủ con Nhung. Tôi lại thấy muốn nổi điên, gào to hơn: "Vậy anh đi mà rủ nó đi." Tôi đứng phắt dậy, hầm hầm bỏ về.

Buổi chiều, anh ấy vẫn qua rủ tôi. Tôi lại được dịp chảnh chọe lên mặt từ chối. Anh ấy nhìn tôi, khẽ nheo mắt tỏ vẻ không hài lòng, sau lại đổi sang bộ mặt hù dọa người khác: "Mày không đi anh vác mày đi."

Tôi đây cóc sợ, tôi biết tỏng anh ấy chẳng vác nổi tôi đâu. Định dọa tôi à? Còn khuya lắm, mơ đi. Thế là tôi vẫn vênh váo đứng đấy. Anh ấy không nói gì nữa, xoay người bỏ đi. Tự nhiên tôi lại nổi cáu. Sao không chịu năn nỉ tôi đi cơ chứ?

Lần này anh ấy rủ con Nhung thật. Tôi muốn điên lên được. Ngồi ở nhà mà tâm trạng cứ buồn bực bứt rứt không thôi. Mấy hôm sau, anh Tí còn không thèm chờ tôi đi học nữa. Tôi thấy anh ấy đi với con Nhung, nhìn có vẻ thân thiết lắm, vừa đi vừa cười nói, còn nghịch tóc con đấy nữa. Không hiểu sao lúc đó tôi chỉ muốn nhào lên mà đấm mỗi người một phát cho bõ ghét.

Lên lớp sáu, tôi với anh Tí, con Nhung, bọn thằng Khánh đều học chung một lớp. Con Nhung nó là đứa xinh gái nhất lớp tôi. Tóc đen dài bóng mượt, lúc nào cũng cài mấy cái nơ bướm đủ màu trên đầu. Mặt nó trắng trẻo hồng hào chứ không đen đúa như tôi. Quả thật là nhìn nó với tôi khác nhau một trời một vực. Công nhận là tôi xấu thật.

Không riêng gì con Nhung mà cả đám con gái trong trường cũng mê anh Tí như chết, suốt ngày đu đeo bám lấy anh ấy như ruồi bu bãi ấy ấy. Ai bảo anh ấy càng lớn càng đẹp trai ra. Mặt mũi lúc nào cũng vênh vênh

lên thấy ghét. Bọn nó bảo đấy là nét lạnh lùng chuẩn soái ca. Soái cái rắm, đúng là lũ mê trai. Nhìn chỉ muốn đấm cho phọt máu.

Nhìn con Nhung nó cứ uốn éo cạnh anh Tí tôi lại thấy ứa gan. Mà anh ấy lại còn có vẻ thích thú nữa. Đang ngồi chung với tôi thì bay lên đấy ngồi sát sàn sạt với con kia. Nhìn chỉ muốn quăng quả lựu đạn lên đó cho nổ hết luôn khỏi ngứa mắt.

Cũng chẳng trách được, tại con Nhung nó xinh xắn dễ thương. Mấy anh lớp tám lớp chín cứ ghẹo nó suốt. Còn tôi, lùn có một mẩu. Mặc dù trắng hơn hồi nhỏ được chút nhưng so ra thì vẫn đen, tóc cắt cụt ngủn, lại còn hung hăng dữ dằn như con trai. Nếu ai mà không biết giới tính của tôi, có lẽ họ đều nghĩ tôi là con trai thật ấy. Cho nên chả ma nào thèm ngó đến tôi. Nhưng tôi đây cũng cóc cần.

Tôi điên quá, nhưng không biết phải làm gì nên cũng mặc kệ luôn. Tôi đi chơi chung với bọn thằng Khánh. Nhìn tôi cứ như đứa trẻ lạc trong đám người lớn vậy. Tại tôi lùn quá, lớp sáu rồi vẫn lùn có một khúc, chẳng khác mấy đứa cấp một. Vậy nên tôi cứ bị bọn kia chọc suốt. Đứa nào gặp tôi cũng gọi "con lùn", "vịt cổ lùn", "lùn mã tử"... đủ thứ tên trên đời.

Nhưng tôi đây cũng cóc sợ. Đứa nào mở miệng ra chọc là tôi cho nó ăn dép, không thì cũng ăn đấm. Đứa nào mà láo tôi tẩn luôn. Tôi bị nhiễm anh Tí cái tật du côn rồi nên bây giờ tôi giang hồ lắm, hở ra là đánh với đấm, nói chuyện cũng láo cực.

Dần dà, bọn nó cũng sợ tôi ra phết. Không sợ cũng uổng, tôi chả được cái gì, được cái hung hăng dữ dằn, láo toét tôi đấm cho xòe mồm. Chẳng hạn như cái thằng Hói lớp bên cạnh, hôm trước tôi bị ngã trước cửa lớp nó, tự nhiên nó nhìn thấy thì ngồi cười ha hả như thằng thần kinh lâu năm. Vừa giận vừa tức, tôi rút chiếc dép dưới chân phi thẳng vô mặt nó cho nó ngậm cái mồm lại khỏi cười. Mấy đứa lớp nó trông thấy tôi mặt mày như hung thần thì im thin thít, quay sang nhìn nhau, rồi nhìn cái thằng đang ôm chiếc dép của tôi mà mếu máo.

Hình như hôm đó tôi hơi mạnh tay, nghe bọn trong lớp nói lại thằng đó bị rụng mất một chiếc răng.

MÀY KHÔNG ĐI ANH VÁC MÀY ĐI

Vân Jibi

dtv-ebook.com

Chương 5: Đụng Trúng Hotboy

Tôi ngồi dưới góc lớp, cay cú nhìn cặp nam nữ ngồi phía trên đang tình tình tứ tứ. Đầu tôi muốn bốc hỏa, tôi muốn gào thét, tôi muốn nhai cả thế giới.

Bọn thằng Khánh tụi nó không thích con Nhung. Bọn nó bảo con đấy đẹp mà kiêu, chảnh choẹ quá cho nên không thèm nhìn đến. Bọn này cũng ngộ, người ta đẹp người ta có quyền mà. Như tôi đây này, xấu dã man tàn bạo vô nhân đạo cho nên có muốn cũng không được như thế. Nhưng tôi không phải dạng mê trai, không có ai theo tôi cũng chẳng buồn hay tủi gì cả. Trước nay có anh Tí độc quyền quen rồi nên cóc cần bố con thằng nào. Vậy mà giờ anh ấy cũng bỏ tôi đi theo gái cho nên tôi mới thấy điên.

Tôi ghét, tôi cũng cóc cần anh ấy nữa, thích đi với ai thì đi, thích làm gì thì làm, tôi tuyệt đối sẽ không quan tâm tới nữa. Thế là tôi úp mặt xuống bàn nhắm mắt cho quên hết sự đời. Mặc kệ, đi ngủ cho sướng cái thân.

"Người yêu mày bị cướp rồi à?"

Giọng nói phát ra ngay bên cạnh khiến tôi giật mình ngẩng đầu lên nhìn. Thằng Khánh vừa ngồi xuống đối diện, trưng cái bản mặt muốn bị ăn đấm lên nhìn tôi. Tôi hếch mép lên cười một cái rõ đểu rồi lơ đãng nhìn chỗ khác, trả lời nó bằng giọng bất cần đời: "Người yêu khỉ gì, bố cóc cần."

"Không phải à? Thế thì mày làm người yêu tao đi."

Tôi quay ngoắt sang nhìn thằng Khánh với bộ mặt sát thủ. Tuy tôi không xinh đẹp gì cho cam, nhưng mà kêu tôi làm người yêu cái thằng điên này á? Tôi thà ở giá. Với lại tôi mới lớp sáu thôi mà, yêu đương cái nỗi gì?

"Mày cút chỗ khác cho bố nhờ, nói tiếng nữa bố cho mày xuống kia thăm bác Vương đấy. Phắn ngay."

Hình như nó không sợ, vẫn ngồi trơ cái mặt ra đấy nhởn nhơ nhìn tôi. Tôi đang tức vụ kia, gặp cái bản mặt đáng ghét của thằng Khánh nữa thì càng tức hơn. Tôi đứng phắt dậy, hầm hầm đi thẳng ra ngoài, cảm thấy ở đây thêm phút giây nào nữa chỉ tổ điên thêm phút giây nấy. Bực cả mình, muốn ngủ cũng không yên nữa.

Binh...

Hình như tôi vừa đụng trúng ai đó, cả người té nhào về phía sau, bàn tay chà mạnh xuống sàn nên bị trầy, máu rướm ra. Tôi nhăn nhó nhìn bàn tay, vừa đau vừa tức. Mẹ nó, muốn chửi thề vô cùng.

"Em có sao không?"

Một giọng nói vô cùng dịu dàng, êm ái như cơn gió mùa thu cất lên khiến tôi có chút dao động ngước lên nhìn. Giời ôi, một gã nào đấy vô cùng đẹp trai, vô cùng cuốn hút đang đứng trước mặt tôi. Xưa nay tôi ít ra khỏi lớp, cũng ít khi để ý tới người khác nên chả biết là ai. Anh ta rất cao, chắc là học lớp trên rồi. Nước da khá là trắng, lại mịn màng nữa. Mái tóc màu đen cắt kiểu undercut nhìn chất cực chất luôn. So với anh Tí thì cũng ngang ngửa.

Anh ta hơi khom người xuống, chìa tay về phía tôi nói: "Em có sao không?"

Tôi nhìn anh ta không chớp mắt. Tôi thề là tôi không mê trai đâu, thật đấy. Chỉ là tự nhiên trai đẹp xuất hiện trước mặt nên tranh thủ ngắm một tí thôi, cũng chả chết ai nên cũng có sao đâu.

"Em sao thế?" Anh ta quơ tay qua lại trước mặt tôi khiến tôi giật mình tỉnh lại, vội vã lồm cồm bò dậy nói: "Không sao!"

"Tay em bị thương rồi kìa!"

Tôi giơ bàn tay xước xát lên nhìn, đúng là xót thật đấy. Nhưng cũng chẳng nhằm nhò gì, bị riết quen rồi. Tôi xua xua tay: "Cái này có là gì. Không sao!"

"Vậy anh đi trước nhé!" Anh ta nhìn tôi khẽ cười dịu dàng, ánh mắt ôn nhu tới mức tôi chưa bao giờ trông thấy ở bất cứ thằng con trai nào. Anh ta đưa tay xoa xoa đầu tôi mấy cái rồi lướt qua người tôi đi về phía cầu thang.

Đang định đi xuống căntin mà tay đau quá, tôi nhăn nhó trở vào lớp. Lướt qua chỗ hai người kia, tôi cũng không thèm nhìn, đi thẳng về chỗ ngồi luôn. Tôi đang ráng kiềm chế đây, chỉ sợ nhìn thấy lại không chịu được mà sát sinh mất.

"Ê, lại đây tao bảo này!" Tôi ngoắc ngoắc thằng Khánh. Nó thấy tôi gọi thì chạy lại liền. Ngoan thế mới được, không chị lại cho ăn đấm.

"Sao thế? Đổi ý muốn làm người yêu tao rồi à?"

Tôi lườm nó một cái cháy mặt. Thằng Khánh này cũng thuộc dạng hot boy, gái theo không thiếu. Tôi thấy mấy đứa lớp bên cứ đu bám theo nó riết. Đúng là một lũ hám trai. Thằng này là thần tượng của bọn con gái, nhưng là lính của tôi. Cũng không biết tại sao nó lại nghe lời tôi như thế. Tôi không hiểu, cũng chẳng cần hiểu. Chắc nó sợ bị tôi đập.

"Tao đấm cho đấy. Đi, xuống phòng y tế xin cho tao miếng bông gòn với chai oxi già."

"Bị cái gì?" Thằng Khánh nghe tôi nói vậy thì phi luôn lên ghế đằng trước nhìn tôi chằm chằm.

"Hỏi nhiều quá. Đi đi." Tôi không thèm nhìn nó, bò dài xuống bàn khó chịu vì đau. Thằng Khánh thấy vậy cũng không nói thêm gì, xách mông đi ra khỏi lớp.

Cảm giác bên cạnh có người vừa ngồi xuống. Tôi giật mình ngồi thẳng dậy quay sang xem cái tên nào to gan dám xâm phạm địa bàn của tôi. Vừa

nhìn thấy khuôn mặt người kia, tự nhiên tôi thấy hơi rùng mình. Má ơi, thằng này nó bay hay sao ý, không thì nó độn thổ gì gì đấy sao mà đi nhanh thế.

"Đưa tay đây tao xem."

"Mày có phải là người không vậy?"

"Không lẽ là ma?"

Tôi còn đang ngẩn tò te ra đó thì bàn tay đã bị thằng Khánh túm lấy, đặt nằm ngửa trên bàn. Hắn nhỏ từ từ chai oxi già trên tay lên vết thương của tôi. Má ơi, xót kinh khủng khiếp. Cảm giác nó truyền lên tới tận não. Tôi co rụt tay lại, cắn môi, mặt nhăn như bà già. Tay lại bị kéo ra. Lần này thằng Khánh giữ chặt tay tôi luôn. Nhỏ thêm mấy giọt nữa rồi lấy bông gòn chấm lên.

"Nhẹ chút, đau chết mẹ được." Tôi gắt.

"Có ngồi yên không. Ngọ nguậy như thế bố thằng nào không đau."

Tôi cắn răng, mặt nhăn như khỉ ăn ớt. Vô tình lướt lên trên, tôi thấy anh Tí đang quay xuống nhìn về chỗ tôi, mặt mày khó chịu kiểu gì ấy, mặc cho con kia cứ nắm vai áo anh ấy kéo kéo giật giật. Gớm, bày đặt làm nũng nữa. Nhìn phát ói lên được.

Trống tan học vừa vang lên, đợi cô giáo ra khỏi lớp tôi liền ôm cặp phi thẳng về trước. Mất công lát nữa thấy cảnh cặp đôi mắc dịch kia lả lướt trước mặt, tức quá không tự kiềm chế được lại xảy ra án mạng. Vốn dĩ anh Tí xưa nay là của tôi mà, tự dưng bây giờ lọt vào tay của đứa khác hỏi sao không tức.

Nhưng mà người tính không bằng trời tính. Tôi thì lùn, chân thì ngắn, mặc dù đã cố gắng đi trước rồi mà lát sau hai cái người kia vẫn bám dính lấy nhau lướt qua mặt tôi. Con Nhung thấy tôi còn quay lại cười hỏi: "Hôm nay bạn Lùn không đi với tụi Khánh nữa hả?"

Trời thì nắng, tôi thì đang bực, nhìn thấy cái khuôn mặt ấy tôi chỉ muốn tát cho phát. Đi thì lo đi đi, còn nhiều chuyện. Tôi không thèm trả lời, vênh mặt quay đi chỗ khác đi tiếp.

"Đưa cặp đây xách cho."

Chưa kịp nói gì, chiếc cặp trên tay tôi đã bị ai đó giật mất. Quay lại nhìn, tôi thấy thằng Khánh ở đâu chạy tới, mặt mày nhễ nhại mồ hôi. Nó cũng thiêng thật, vừa nhắc đã xuất hiện ngay.

"Không cần!" Tôi với sang giật lại cặp, ai ngờ cái tay đau lúc sáng quẹt ngay bên mép cặp lại rỉ máu. Cảm giác đau rát truyền lên tới óc. Tôi cắn răng cắn lợi mà nuốt nước bọt.

"Tay đau mà còn lì." Thằng Khánh nhăn nhó nhìn tôi khó chịu, xong nhất quyết giật cái cặp xách cho tôi.

"Ơ, tay bạn lùn bị thương à?" Con Nhung thấy tay tôi rỉ máu liền quay sang hỏi. Lần này anh Tí cũng quay lại nhìn tôi, ánh mắt có vẻ khinh thường, hỡ hững nói: "Ngu, đi đứng không nhìn trước nhìn sau."

Tôi tức muốn trào máu. Đã không hỏi thăm người ta thì thôi đi, còn mắng chửi nữa. Kìm nén lại tất cả cảm xúc, tôi lạnh lùng trả lời lại: "Ờ, em ngu vậy đấy. Không khiến anh quan tâm."

Tôi lướt qua mấy người bọn họ bỏ về trước. Lúc nãy muốn khóc lắm mà không khóc được. Về tới nhà tôi mới trốn vô phòng đóng cửa lại thút thít. Cái gã đáng ghét, tôi thề không bao giờ nói chuyện với anh ấy nữa.

MÀY KHÔNG ĐI ANH VÁC MÀY ĐI

Vân Jibi

dtv-ebook.com

Chương 6: Anh Muốn Hẹn Hò Với Em

Mấy ngày sau đó, tôi cóc thèm đếm xỉa tới anh Tí nữa, lên lớp cũng lơ anh ấy luôn. Ai kêu dám bỏ tôi theo gái. Mặc dù thấy hai người đấy thân mật như thế tôi cũng tức ứa gan ứa máu. Nhưng mặc kệ, tôi cố gắng nuốt cục máu xuống, cắn răng cho qua.

Vừa vào lớp, tôi đã nhìn thấy bọn thằng Khánh đang đứng bu xung quanh địa bàn của tôi nhao nhao cái gì đấy. Đi ngang chỗ con Nhung, thấy nó đang soi gương chỉnh chu trang điểm, tôi nhếch môi lắc đầu. Mới lớp sáu thôi, không biết lớn tí nữa nó điệu cỡ nào, chắc giống mấy mụ hát hội chợ luôn quá. Lòe loẹt, màu mè.

Tôi đi xuống chỗ ngồi. Bọn thằng Khánh thấy tôi tới thì quay sang nhìn tôi như sinh vật lạ, dạt sang một bên tránh đường cho tôi vào chỗ.

Trong lớp tôi chỉ chơi với con trai thôi. Lúc trước còn bị anh Tí cấm chơi với mấy đứa khác, nhưng bây giờ lớn rồi, có cấm cũng chả được, thế nên cả đám nhập thành một hội. Cái lũ con gái trong lớp tôi ý, chả được cái vẻ gì. Suốt ngày cứ ganh đua xem đứa nào đẹp hơn, rồi chia bè chia phái ra suốt ngày chí cha chí chóe mắc mệt. Đứa đẹp chơi với đứa đẹp, đứa xấu chơi với đứa xấu, đứa giỏi chơi với đứa giỏi, đứa ngu chơi vơi đứa ngu. Mà tôi thuộc dạng vừa ngu vừa xấu cho nên không thuộc về phe phái nào cả. Vẫn là chơi với bọn con trai tốt hơn. Bọn nó tuy thô thô, ăn nói láo láo tí chứ lại hay, chơi rất sòng phẳng. Đứa nào không sòng phẳng qua tay tôi thì nhăn cũng thành phẳng.

Nói chung về cái khoản học hành thì tôi hầu như là đội sổ. Còn mấy khoản đánh đấm thì chỗ nào cũng có mặt mo của tôi. Đừng trách tôi, đều là do anh Tí hết. Tóm lại, tôi mới cấp hai đã thế này hoàn toàn là do ảnh

hưởng từ anh Tí. Cho nên, muốn trách thì cứ tìm anh ấy mà hỏi tội, tôi vô tội.

"Lại có chuyện gì?" Tôi nhìn bọn nó, lườm mỗi đứa một phát.

Thằng Hô lấm la lấm lét đẩy một cái hộp gì đấy lên trước mặt tôi. Hô là tên tôi đặt cho nó. Tôi hoài nghi nhìn bọ nó hỏi: " Cái gì đây? "

"Không biết, anh hotboy lớp trên nhờ chuyển cho mày đấy!"

"Hotboy với hot dog cái gì? Không phải là bom khủng bố trong đó chứ?"

"Chắc không phải đâu. Tao ngửi thấy thơm thơm. Hình như là đồ ăn thì phải."

Tôi nhăn mặt khó hiểu. Là gã nào rảnh rỗi tặng tôi đồ ăn vậy. Lại còn bọc trong cái hộp rõ là màu mè. Nhìn là biết chắc không phải men lì rồi. Tôi lắc đầu, xong cũng bóc ra xem thử.

Ực...

Tiếng nuốt nước bọt lần lượt vang lên. Một làn hương thơm phức lập tức xông phi ra ngoài sau khi được giải thoát khỏi cái nắp kia. Một cái đùi gà to khủng bố nằm chễm chệ trong túi giấy đặt giữa hộp. Bọn kia thấy thế thì nước bọt tuôn ra như lũ lụt miền Trung.

"Đùi gà rán!"

Một thằng đột nhiên hét toáng lên khiến tôi giật cả mình. Thằng này nó đang bị sún mấy cái răng, chắc nó muốn tôi hốt luôn mấy cái còn lại cho đầu.

"Mày nhắm xem cái đùi gà này đập vô mặt mày có mất thêm mấy cái răng nữa không?"

Thằng Sún nghe thấy thế thì đưa tay bụm miệng lại im thin thít. Tên thằng này cũng là do tôi đặt luôn.

Tôi đang đấu tranh tư tưởng. Một đám ngồi đây, có mỗi cái đùi gà thì chia thế nào? Cái gã nào tặng đùi gà cũng không biết điều tặng thêm mấy cái nữa cho đủ chia. Lớp có bảy đứa con trai chứ nhiêu.

"Gà tồn kho cả đấy!"

Đột nhiên, một giọng nói con trai vang lên làm tôi và cả bọn quay sang nhìn về hướng đó. Còn ai khác ngoài anh Tí nữa.

Cái gì mà gà tồn kho? Nghe xong câu đấy, tôi chỉ muốn cầm cái đùi gà đập vô mặt anh ấy luôn. Nói vậy bố thằng nào còn tâm trạng mà ăn gà nữa. Tôi đẩy cái hộp đùi gà lại cho thằng Sún đang ngồi trước mặt. Tại nó gầy gò nhất đám con trai nên nhường cho nó. Thằng Sún mắt sáng long như mèo gặp mỡ, xách cái đùi gà lên gặm một cách ngon lành.

"Mày ăn từ từ, coi lại mất thêm mấy cái răng nữa. Không ai giành mất đâu."

Thằng Sún nghe vậy tự nhiên bị nghẹn đùi gà hay sao ý. Thấy mắt nó trợn ngược lên nhìn tôi. Thôi vậy, tôi cũng chẳng ham hố gì của đấy. Với lại, biết đâu có đứa chơi xấu bỏ thuốc độc vô đó cũng nên. Thằng Sún ăn lỡ có bị gì thì mặc kệ nó. Vì tương lai con em chúng ta, kệ cha tương lai con em chúng nó.

Anh Tí hôm nay về chỗ ngồi, đuổi hết lũ ruồi nhặng đang bu quanh tôi về chỗ. Thấy thế, con Nhung vừa tiếc nuối vừa tức giận nhìn tôi. Cũng phải, mất công nó loay hoay cả buổi để trang điểm cho anh Tí xem giờ anh ấy lại trở về chỗ rồi. Thôi, để dành về nhà tự ngắm tự khen đi cưng ạ.

Anh Tí đang ngồi bên cạnh, tôi vui mừng muốn nhảy dựng lên. Nhưng mà không, cái lòng tự tôn trong tôi cao lắm, còn lâu tôi mới làm như thế. Mặt tôi vẫn lạnh lùng vênh lên. Sau đó vì không nhịn nổi vui mừng mà úp mặt xuống bàn cười khúc khích, cả người rung bần bật.

"Mày bị động kinh hồi nào vậy lùn?"

Nghe xong, tôi chỉ muốn quay sang đấm vỡ mặt cái tên vừa phát ngôn ra câu đấy. Nhưng mà khổ, cái tên đấy lại là anh Tí của tôi. Có muốn cũng chẳng ra tay được. Tôi ngồi bật dậy nhìn anh Tí phừng phừng. Còn chưa kịp nói gì anh ấy đã phang thêm một câu vào mặt tôi: "Sao nay mày xấu quá vậy lùn? Mới hôm trước anh còn thấy mày xấu mà giờ mày lại xấu hơn nữa rồi." Anh ấy vừa nói, lại còn vừa chép miệng lắc đầu như kiểu tôi xấu kinh khủng lắm vậy. Phải rồi, cái con lòe loẹt trên kia mới đẹp thôi.

"Anh cút xéo lên kia ngồi với con đẹp gái đi kìa. Về đây nhìn con xấu làm gì?"

"Anh mày đẹp trai quá, ngắm đẹp mãi cũng chán rồi."

Tôi cạn lời.

"Lùn, trai đẹp tới tìm?"

Giờ ra chơi, tôi đang nằm gục xuống bàn ngủ ngon lành thì thằng Khánh ở đâu chạy tới gọi làm tôi giật mình nhìn ra cửa. Là cái anh đẹp trai hôm trước đụng trúng tôi ngoài hành lang đây mà.

Cái con vừa lùn vừa xấu vừa dốt như tôi đây mà có trai đẹp tới kiếm là chuyện động trời. Đám con gái thì nhảy xổ ra cửa bu đen ló ra ngoài ngắm trai đẹp, mấy thằng con trai thì đu đeo như mấy con khỉ đột rình cạnh cửa sổ nhìn tôi với cái anh đẹp trai đang đứng ngoài hành lang. Chỉ có mỗi anh Tí là vẫn ngủ.

Nếu là mấy đứa con gái khác thì đứng trước mặt một gã đẹp trai thế này chắc chắn sẽ đỏ mặt e thẹn các kiểu. Còn tôi á? Không bao giờ, mặt vẫn vênh lên vẻ ngầu ngầu ấy. Tôi khoanh tay trước ngực, mắt lơ đãng nhìn chỗ khác bâng quơ hỏi: "Tìm em có chuyện gì thế?"

"Đùi gà lúc sáng ngon không?"

Ồ! Tôi hơi bị ngạc nhiên. Thì ra đùi gà là cái anh đẹp trai này tặng.

"Không biết. Có người bảo gà tồn kho nên em không ăn."

Mặt anh đẹp trai đấy có vẻ thốn lắm. Đùi gà "xịn" hẳn hoi, nhìn sơ qua là biết rồi.

"Cái gì tồn kho? Gà mới ra lò đấy. Anh phải đặt trước mới có đấy!"

"Vào vấn đề chính đi, không phải anh tới tìm em chỉ để hỏi cái đùi gà thôi chứ?"

Anh ta cắn cắn môi ra vẻ chần chừ khiến tôi hơi cáu. Có gì nói thẳng ra luôn đi. Còn bày đặt suy nghĩ. Lát, anh ta nhìn thẳng vào mắt tôi, nói: "Anh muốn hẹn hò với em."

"CÁI GÌ?"

MÀY KHÔNG ĐI ANH VÁC MÀY ĐI

Vân Jibi

dtv-ebook.com

Chương 7: Sinh Vật Quý Phải Bảo Tồn

Tôi nhất thời choáng váng, không phải vì câu nói của anh đẹp trai kia mà là vì tiếng hét vừa rồi. Rõ ràng là tôi chưa nói gì hết, không biết mồm miệng đứa nào mà to kinh khủng, dọa anh đẹp trai đứng trước mặt tôi hồn phách lên mây, tóc dựng ngược luôn rồi.

Cái đứa vừa rồi hình như đã biết tội, bị tôi quét ánh mắt "mày chuẩn bị tinh thần đi con ạ" qua thì lấy tay bụm miệng, lủi ra sau đám khỉ đột kia.

Quay lại với anh đẹp trai, tôi thấy anh ta hình như hồn vía vẫn chưa về, tôi ngước lên nhìn xung quanh xong nói vu vơ: "Anh gì ơi, về đi." Chính xác là tôi đang triệu hồn anh ấy về đấy.

Anh ta nghe tôi gọi bằng giọng từ cõi âm vang lên thì giật mình thức tỉnh, hồn về với xác. Tôi giả bộ như lúc nãy chưa nghe thấy gì, khẽ nhíu mày rồi hỏi lại: "Nãy anh nói gì ấy nhỉ?"

"À, anh bảo anh muốn hẹn hò với em."

Lần này, để bảo toàn hồn xác của anh ta, tôi liếc mắt về phía bọn kia trước khi anh ấy kịp trả lời cho nên bọn nó im re.

"Ngại quá, anh lộn địa chỉ rồi thì phải?"

Còn phải hỏi, đẹp trai thế mà kêu muốn hẹn hò với con lùn vừa dốt vừa xấu này thì chỉ có lộn địa chỉ. Không phải tôi tự chê mình đâu, làm gì có ai muốn tự chê bai bản thân mình vậy chứ. Nhưng mà thôi, có sao nói vậy, mình là người sống thật mà.

"Không lộn, người anh tìm là em, Trần Ngọc Thảo Huyền lớp 6B."

Nghe anh ta chỉ đích danh tên mình, tôi mới ngớ ra. Hình như đấy là tên tôi thì phải, cái tên bị quên lãng đã lâu đây mà. Lần này thì hồn tôi tự động lìa khỏi xác. Đến khi anh ta huơ tay trước mặt gọi về tôi mới tỉnh ra. Tôi còn chưa kịp trả lời thì trống vào tiết. Anh ta nói tôi cứ suy nghĩ đi, hôm sau lại qua. Tôi lắc đầu, bỏ vào lớp trước mấy chục con mắt đang nhìn tôi kiểu như tôi là anh hùng vừa trở về từ vũ trụ vậy.

Tôi trở về chỗ ngồi, cô giáo cũng vừa vào lớp. Tôi thấy anh Tí vẫn ngủ nên đưa tay lay lay gọi: "Anh về tới nhà chưa?"

Nghe tôi gọi, anh Tí nhổm đầu dậy. Cái vẻ mặt đẹp trai, ngây ngô lúc vừa mới ngủ dậy của anh ấy làm tôi ngẩn ra mấy giây. Quả thật là anh ấy đẹp trai lắm. Da trắng, tóc màu đen bóng mượt bồng bềnh cắt theo kiểu soái ca undercut. Sóng mũi thẳng tắp khiến cho khuôn mặt càng trở nên tuấn tú hơn. Đôi mắt màu xám tro, đôi mắt khiến tôi luôn bị hút hồn mỗi khi nhìn vào đấy, đôi mắt mang vẻ mơ hồ, bí ẩn.

"Mày nhìn anh vừa thôi, nhìn nữa mày cũng không đẹp bằng anh được đâu."

Mặt tôi xuất hiện mấy vạch đen, lia đôi mắt híp lại ti hí như mắt lươn lườm anh ấy. Đang định gân cổ cãi lại thì cô giáo vào lớp nên đành im lặng đứng dậy chào.

Tôi đang chống cằm uể oải nghe cô giáo giảng bài, đột nhiên anh Tí quay sang hỏi: "Thằng đấy nó qua kiếm mày làm gì vậy?"

"Kêu muốn hẹn hò với em."

"Rồi mày trả lời sao?"

"Em chưa trả lời, anh ta kêu mai lại qua."

Anh Tí chép chép miệng lắc đầu nhìn tôi bảo: "Tội nghiệp cái thằng đấy thật. Kể ra cũng đẹp trai mà bị điên."

Tôi cau mày: "Sao lại điên?"

"Không điên thì đời nào lại đòi hẹn hò với con xấu hoắc như mày."

Tôi cay cú lắm rồi. Hở ra là kêu tôi xấu. Có cần chê bai tôi đến vậy không chứ? Tôi ấm ức: "Em xấu lắm à?"

"Không." Đột nhiên anh Tí lại phủ nhận làm tôi mừng rơn, nghĩ là anh ấy đã nhìn ra cái vẻ đẹp tiềm ẩn của tôi rồi.

"Người ta bảo không có người phụ nữ xấu, chỉ có những người phụ nữ không biết mình xấu thôi. Mày nằm trong số đó đó."

Một gáo nước lạnh tạt vô mặt, tôi bị tổn thương nặng nề.

Được rồi, mặc dù rất muốn giơ tay đấm cho phát, nhưng tôi không thể ra tay với anh ấy được. Vì sao ư? Vì tôi thích anh ấy. Phải, thích từ hồi còn bé cơ. À không, chắc thích từ hồi còn trong trứng luôn ý. Tôi không biết lí do vì sao mình lại thích anh ấy. Nói chung là thích.

Tôi hếch mặt lên đáp lại: "Trời cho em nhan sắc sơ sài để che giấu cái thiên tài bên trong."

"Bây giờ anh mới phát hiện ra."

"Sao? Phát hiện ra em thiên tài rồi đúng không?"

"Phát hiện ra mày đã xấu lại còn điên."

Mặt tôi hầm hầm, gào lên: "Anh mới điên ý."

"Này cái em kia, ở trong lớp mà la hét cái gì? Đi ra cửa đứng mau."

Nghe tiếng quát của cô giáo, tôi giật mình thu người co rúm như con tôm. Cả lớp quay xuống nhìn tôi, tôi quay sang nhìn anh Tí, sau đó rời khỏi chỗ đi ra cửa đứng. Bọn kia cứ cúi gằm mặt không dám nhìn tôi. Tôi hận. Tôi hận.

"Em kia, vào đây!"

Tôi đang lơ đãng đứng ngoài cửa, đột nhiên cô dạy Toán gọi làm tôi giật mình, lững thững đi vào trong.

"Lên làm bài này cho tôi!"

Tôi ngước lên bảng nhìn cái đề bài "Chứng minh ba điểm A, B, C cùng nằm trên một đường thẳng." Tôi khẽ nhíu mày, bước lại cầm cây thước và cục phấn tiến về phía bảng. Loay hoay một hồi vẽ vẽ viết viết, sau đó trở về chỗ. Vừa ngồi vào chỗ, anh Tí nhìn tôi chằm chằm như kiểu tôi là sinh vật ngoài hành tinh ý.

"Lùn, mày ăn cái gì mà thông minh vậy?"

Tôi ngước nhìn lên bảng, sau đó quay sang nhìn anh Tí vênh váo trả lời: "Thì ăn cơm chứ ăn gì? Em thông minh từ trong trứng rồi."

"Mày đúng là thiên tài Lùn ạ!"

Tôi cười khẩy. Còn phải nói, tôi đúng là thiên tài mà.

"Theo hình vẽ, ta có ba điểm A, B, C cùng nằm trên một đường thẳng. Trần Ngọc Thảo Huyền, em giỡn mặt với tôi phải không?" Đột nhiên, mặt cô giáo phừng phừng như mấy người đang mắc ấy ngồi trong nhà xí mà rặn ấy ấy quay xuống trừng mắt nhìn tôi.

Cô ơi, coi chừng ra quần...

Cái này là tôi nghĩ vậy thôi, chứ mà nói ra thì chắc cô dạy Toán xuống bóp cổ tôi chết tươi luôn quá. Tôi đứng dậy nhìn cô lắp bắp: "Ơ, dạ thưa cô, em lấy thước đo đi đo lại mấy lần rồi đó cô. Tuyệt đối chính xác vô cùng."

Chẳng hiểu sao cô giáo vẫn nhìn tôi bằng khuôn mặt ấy. Lúc nãy anh Tí còn khen tôi là thiên tài mà. Không lẽ sai chỗ nào?

"Em giỏi quá rồi, giỏi hơn cả mấy nhà Toán học luôn rồi đấy. Về chép phạt định nghĩa ba điểm cùng nằm trên một đường thẳng một trăm lần cho

tôi."

Một trăm l`ần sao? Vậy chả gãy tay mà chết à?

Tôi cắn cắn môi, lệnh cô như lệnh vua, làm sao cãi. Tôi dạ dạ vâng vâng r`ồi ủ rũ ng`ồi xuống.

"Bây giờ anh lại phát hiện ra thêm một thứ nữa r`ồi lùn ạ!"

Nhìn thấy khuôn mặt vênh váo bên cạnh tôi lại cáu, quay sang gắt: "Lại cái gì nữa?"

"Anh phát hiện mày vừa xấu, vừa điên lại còn vừa ngu nữa. Cả thế giới này chắc chỉ còn t`ồn tại duy nhất mày thôi. Đúng là sinh vật quý phải bảo t`ồn mà."

MÀY KHÔNG ĐI ANH VÁC MÀY ĐI

Vân Jibi

dtv-ebook.com

Chương 8: Anh Cõng Mày Về

Tôi lại giận, lại bỏ về một mình. Nhưng rồi đâu cũng vào đó, chưa nổi một ngày bọn tôi lại làm lành. Tại tôi ham ăn, ngay buổi tối hôm đó, tôi bị anh ấy dùng nào là kem, nào lá bánh đủ thứ để dụ dỗ khiến tôi không kìm lòng được. Mọi sự giận hờn các kiểu cũng nhanh chóng tiêu hóa luôn cùng với đống đồ ăn kia. Tôi cảm thấy mình dễ dãi quá. Haiz

Hôm nay, mới sáng bảnh mắt vừa thò đầu ra khỏi lớp cái anh đẹp trai kia lại qua tìm tôi. Tôi thật không hiểu tại sao anh ta lại làm vậy, chắc có lẽ não anh ta có vấn đề rồi. Tôi chán nản lắc đầu: "Này anh đẹp trai, đừng có đùa nữa. Em không rảnh để đùa giỡn với anh đâu. Mời anh về cho."

Mấy đứa con gái trong lớp nghe thế thì điêu đứng tại chỗ, đứa ôm ngực thở gấp, có đứa còn xỉu tại chỗ nữa cơ. Đúng là cái bọn yếu sinh lí...à không, yếu...mà thôi, yếu cái gì kệ mẹ chúng nó.

"Anh không đùa. Anh đang nghiêm túc đấy!" Anh đẹp trai kia vẫn nhìn chằm chằm vào tôi, trưng cái vẻ mặt nghiêm túc y như mặt ông thầy giáo lúc gọi bọn tôi lên bảng trả bài vậy.

Bọn con gái hay gọi anh ta là gì nhỉ? Cái gì ộp pa ộp má gì đấy. Tôi không hay xem phim thần tượng nên không biết, nghe bọn nó cứ í ới gọi như vậy. Mà tôi cũng chẳng cần biết, thứ tôi muốn bây giờ là tống khứ cái gã đẹp trai mà bị điên này đi khỏi đây ngay lập tức. Tôi không muốn trở thành mục tiêu bị mấy đứa bánh bèo đi kiếm chuyện đâu.

"Em không biết, cũng không muốn biết mục đích của anh là gì. Tóm lại là em từ chối. Thứ nhất, em không có hứng thú với mấy chuyện hẹn hò. Thứ hai, em không thích anh. Thứ ba, ờ...cái thứ ba tạm thời em chưa nghĩ ra. Tóm lại là em không thể hẹn hò với anh."

Tôi vênh cái bộ mặt chảnh chọe của mình lên nói một hồi. Đùa gì chứ, tôi mới lớp sáu thôi mà, còn là thiếu niên đấy, có biết hẹn hò là cái vẹo gì đâu. Nhỡ anh ta dụ tôi bán đi sang Trung Quốc thì chả toi à. Lùn chứ đâu có ngu.

Tôi cười nửa miệng, sau đó xoay người đi vào khiến bọn con trai trong lớp nhìn tôi đầy ngưỡng mộ. Bọn con gái thì nhìn tôi kiểu không ưa hay sao ý. Lúc tôi đi xuống còn to nhỏ với nhau, cái gì mà nói tôi xấu mà chảnh như con cá cảnh, cái gì mà xấu còn kiêu... Nói chung là nói xấu đủ điều. Nhưng tôi đây cóc có quan tâm. Đi thẳng về chỗ ngồi lôi ổ bánh mì ra gặm.

"Lùn đại ca từ chối hẹn hò với hotboy Trọng Nhân. Tin hot à nha!"

Tôi quắc ánh mắt hắc ám về phía cái đứa vừa phát ngôn ra câu đấy gằn từng tiếng: "Mày muốn ăn bánh mì không?"

"Ấy, tao đùa. Ăn đi, cứ tiếp tục." Thằng Mập nhe răng cười nham nhở, sau đó quay người lên trên. Tôi lại tiếp tục ung dung ngồi gặm bánh mì.

"Cái thằng điên đấy lại qua kiếm à? Anh nói cho mày biết, thằng đấy nó bị cận. Không cận cũng lé. Có khi đứng nói chuyện với mày mà mắt nhìn vẹo sang chỗ khác nên nhìn lộn mày thành đứa khác cũng nên."

"Thì sao?" Tôi bắt đầu thấy cáu. Tôi oán hận bản thân vì không thể ra tay với anh ấy được. Nhiều khi cũng muốn xách chiếc dép mà tạt vào cái mặt nham nhở ấy lắm, nhưng rồi lại không có can đảm. Số tôi đúng là số con rệp mà.

"Còn sao trăng gì nữa. Anh là đang lo cho mày đấy. Nhỡ đi hẹn hò với hắn ta mày bị phát hiện ra là xấu quá xấu, không khéo hắn lại cho mày một vé ra đi không trở lại nữa đấy!"

Tôi nghẹn bánh mì. Hai mắt trợn ngược, tôi đang cố nuốt trôi miếng bánh mì vừa mắc ở cổ họng xuống. Anh Tí thấy thế thì đưa tay vỗ vỗ nhẹ vào lưng tôi rồi vuốt vuốt. Tôi thề, mặt tôi lúc đấy đỏ như hai quả cà chua.

Tan học, vừa về đến cổng tôi đã nghe bên trong nhà nhao nhao. Tôi bước vội vào trong thì nghe như có tiếng cãi nhau.

"Có giỏi thì cô biến luôn đi cho khuất mắt tôi."

"Tôi nói cho anh biết, không vì con vì cái thì tôi còn lâu mới ở lại cái nhà này."

"Con tôi tôi lo được, không mượn cô phải lo. Cô cút ra khỏi nhà tôi mau."

Tôi núp sang một bên cánh cửa nhìn bố mẹ tôi đang cãi nhau. Đồ đạc trong nhà bị vứt tung tóe. Bố tôi xách cái ba lô của mẹ vứt ra ngoài sân. Tôi chỉ thấy mẹ tôi đang khóc, nước mắt tôi cũng bắt đầu rỉ ra. Mẹ tôi cắn môi, quẹt đi vệt nước mắt trên má bước ra sân xách cái ba lô lững thững đi ra khỏi nhà.

Tôi cứ đứng đờ ra như xác chết tại chỗ nhìn mẹ tôi đi khuất khỏi cổng. Tại tôi núp sau cánh cửa nên mẹ không nhìn thấy tôi. Đột nhiên, chân tôi khẽ nhúc nhích, sau đó vụt chạy nhanh ra ngoài. Nhìn thấy mẹ đã đi cách một đoạn xa, tôi vừa chạy theo vừa gào to: "Mẹ ơi, chờ con với. Mẹ, mẹ ơi!"

Mẹ tôi hình như đã nghe tiếng tôi gọi liền dừng lại, xoay người về phía sau. Tôi chạy tới, ôm chầm lấy mẹ khóc lóc nức nở: "Mẹ, mẹ đừng bỏ con đi. Con xin mẹ đấy!"

Mẹ tôi cũng khóc. Mẹ ôm chặt tôi vào lòng: "Mẹ xin lỗi con, nhưng mẹ không thể ở đây được nữa. Mẹ sẽ về thăm con, ở nhà nhớ ngoan ngoãn học hành."

"Đừng mà mẹ, con xin mẹ đấy!" Tôi vẫn khóc, hai tay bấu chặt áo mẹ tôi. Nhưng mẹ tôi gỡ tay tôi ra, xách ba lô lên xoay người bước đi thật nhanh. Tôi vội chạy theo, nhưng chạy thế nào vẫn không kịp đuổi theo mẹ. Tôi ngã phịch xuống đất, tay cà xuống mặt đường chảy máu. Đầu gối cũng bị xước, rỉ máu ra. Nhưng tôi không thấy đau. Tôi cứ ngồi thẫn thờ ở đó, khóc không thành tiếng. Nước mắt không rặn mà tự động tuôn ra.

"Lùn, mày sao thế?"

Có người gọi tôi đằng sau, nhưng tôi không còn sức lực mà quay lại nhìn nữa.

"Sao lại ngồi đây khóc? Té chảy máu rồi kìa không thấy đau à con ngu này. Đứng dậy đi theo anh mau!"

Anh Tí hoảng hốt, cúi xuống kéo tôi đứng dậy. Nhưng tôi không còn chút sức lực nào nữa, vừa mới đứng dậy thì chân đã nhũn ra, ngã nhào xuống đất. Anh Tí thấy tôi cứ như cái xác chết thì xốc tôi dậy, quay lưng ngồi xổm xuống quát: "Lên, anh cõng mày về."

Tôi chẳng suy nghĩ được gì nữa. Cố gắng nhoài người dậy leo lên lưng anh Tí, gục đầu xuống vai anh nhắm mắt lại mặc cho anh cõng tôi về.

Anh Tí đặt tôi ngồi xuống ghế phòng khách bên nhà anh ấy nhẹ quát: "Ngồi yên đó!" rồi xoay người đi ra ngoài. Lát sau trở lại, trên tay cầm một hộp đựng dụng cụ y tế. Anh ấy mở hộp ra, kéo tay tôi lại nhỏ lên đó mấy giọt oxi già để sát khuẩn. Tôi đau lắm, xót lắm nhưng vẫn cắn răng chịu đựng, không kêu lên nửa tiếng. Một lát sau, anh Tí cũng xử lí xong mấy vết xước ở tay và chân tôi, tra thuốc vào đó. Anh nhìn tôi thở dài: "Có đau không?"

Tôi không nói gì, khẽ gật đầu.

Anh Tí tự nhiên lại quát tôi: "Anh không ra đấy chắc mày ngồi đó tới chiều luôn. Cái con dở này, rốt cuộc là bị cái gì? Đứa nào bắt nạt mày, nói mau."

Tôi chẳng nói gì, nước mắt cứ chực chờ trào ra. Anh Tí thấy tôi như thế hình như cũng không nỡ quát tôi nữa, thở dài nhìn tôi bất lực, rồi lại hỏi: "Mày ăn cơm trưa chưa?"

"...."

"Nhìn là biết chưa ăn rồi. Ngồi đấy." Anh ấy lại đứng dậy đi ra ngoài, lát sau bưng một tô cơm đầy ụ đặt trước mặt tôi bảo: "Ăn đi."

Tôi lắc đầu.

"Không ăn anh đấm gãy răng sau này khỏi ăn đấy. Giờ mày ăn hay muốn giống thằng Sún?"

Tôi ngước mắt nhìn anh Tí, hai hốc mắt tôi đỏ hoe. Tay run run cầm bát cơm lên ăn một cách khó nhọc. Nuốt được vài ba miếng, tôi đặt tô cơm trở lại bàn: "Em không ăn được nữa."

"Ăn không hết anh nhét hết vào cổ họng mày đấy. Phí cơm biết chưa? Ăn hết mau." anh ấy lại quát tôi. Tự nhiên nước mắt tôi rỉ ra, bắt đầu khóc. Anh Tí thấy thế thì quýnh lên, không biết làm sao nữa vội vàng nói: "Ấy, anh làm gì mày khóc. Mau ăn đi, đã xấu rồi còn khóc lèm nhèm trông gớm chết được."

Anh Tí đưa tay lau nước mắt cho tôi. Tôi cũng ngoan ngoãn, cầm tô cơm lên ăn tiếp. Hết một nửa, tôi bỏ xuống. Quả thực tôi không ăn được nữa. Tô cơm tổ chảng thế kia bố tôi cũng ăn không hết. Anh ấy tưởng tôi là heo chắc?

"Nhiều quá, em không ăn hết. Anh cho con Míc ăn đi."

Anh Tí không nói gì, đứng dậy cầm tô cơm mang đi.

MÀY KHÔNG ĐI ANH VÁC MÀY ĐI

Vân Jibi

dtv-ebook.com

Chương 9: Phi Vụ Trộm Cam

Cả buổi chiều hôm đó, tôi ở lại nhà anh Tí. Tôi buồn quá, về nhà không có mẹ buồn lắm. Bố tôi thì lãnh đạm ít nói, cũng chẳng bao giờ có những hành động thể hiện tình cảm với tôi. Vậy nên từ nhỏ tới giờ tôi chưa biết cảm giác được bố ôm là như thế nào. Nhiều lúc thấy bọn nó được bố ôm ấp cưng nựng trong lòng tôi cũng thích lắm, nhưng mà nhìn thấy bố tôi là mấy cái ý nghĩ đó phải dẹp hết.

"Mày làm gì mà mặt đần thối ra vậy lùn?"

Đang suy nghĩ mông lung, đột nhiên anh Tí gọi làm tôi giật cả mình.

"Mẹ em..." Tôi mới rặn ra được hai chữ thì mặt méo xệch, mắt bắt đầu ngấn nước. Anh Tí thấy tôi sắp khóc lại nhăn mặt quát: "Mẹ mày làm sao? Con hâm này, chưa nói đã khóc, ai làm gì mà mày khóc. Mày có biết lúc mày khóc trông xấu tệ hại tới mức nào không? Nín mau."

"Mẹ em bị bố đuổi đi rồi!" nói xong, tôi khóc um lên.

Anh Tí thấy vậy chạy lại ngồi đối diện tôi ngạc nhiên hỏi: "Sao lại đuổi, hóa ra lúc trưa mày ngồi đó khóc là vì chuyện này à?"

Tôi mếu máo không nói gì, chỉ khẽ gật gật đầu.

"Thôi, chắc giận nhau vài hôm là hết giờ đó mà."

"Nhưng mà em buồn quá."

"Còn có anh mày đây, buồn cái gì mà buồn."

Tôi nghe xong câu đấy thì ngẩn ra, ngẩng đầu tròn mắt ngạc nhiên: "Là sao em không hiểu?"

"Mày ngu quá làm sao hiểu được. Đi về tắm rửa đi. Khiếp, nãy giờ ngồi với mày anh tưởng ngồi cạnh thùng rác nửa thế kỉ chưa đổ cơ đấy!" Tự dưng anh Tí đỏ mặt, đưa tay bóp mũi phẩy phẩy xoay mặt đi chỗ khác. Tôi đang buồn mà nghe câu đấy xong phát cáu, bực quá đứng phắt dậy đi về nhà luôn. Nhà tôi bây giờ ảm đạm vô cùng. Ở nhà mà như ở trong chùa, bố một nơi con một nơi chẳng nói với nhau tiếng nào.

Lên lớp, tôi chẳng còn tâm trạng đùa giỡn với mấy thằng con trai nữa. Tôi cứ ngồi cắm rễ một chỗ, mặt mày tiu nghỉu như bát cơm thiu. Bọn con trai trong lớp thấy tôi như thế thì cũng không dám chòng ghẹo tôi, mất công lại mang họa vào người.

"Mập, lại đây tao bảo."

Nghe bên cạnh anh Tí gọi thằng Mập, nhưng tôi cũng chẳng mấy quan tâm, nhoài người bò dài ra bàn uể oải.

"Tí đại ca triệu hồi, tập hợp mau!" Thằng Mập vừa kêu lên, mấy thằng còn lại chạy xuống bu quanh bàn tôi. Thằng Mập ngó nghiêng quanh lớp gọi to: "Thiếu thằng Sún. Sún đâu rồi? Sún..."

" Có em..." Thằng Sún ở đâu chạy vào lớp, phi luôn xuống chỗ tôi thở hồng hộc. Thằng này, đã bị sún rồi còn không biết đi đứng cho cẩn thận mà cứ cắm đầu chạy như điên, không khéo có ngày lại gãy thêm mấy cái răng nữa cũng nên.

Tí đại ca là biệt danh bọn nó đặt cho anh Tí. Còn bọn nó gọi tôi là Lùn đại ca. Nhóm bọn tôi gồm bảy thằng con trai, cộng với một đứa con gái đột biến hocmon giới tính duy nhất là tôi nữa, tổng cộng có tám người. Anh Tí cầm đầu, thằng Khánh là lão nhị. Tôi thì gần như ngang hàng với anh Tí, tại bọn nó sợ tôi quá mà. Mấy đứa còn lại toàn là lính lác.

"Có chuyện gì vậy đại ca?" Thằng Thọt hào hứng hỏi. Nếu là anh Tí tập hợp thì chắc sắp có phi vụ gì mới rồi.

Trong nhóm, ngoại trừ anh Tí và thằng Khánh ra, năm thằng còn lại là do tôi đặt tên cả. Thằng Hùng bị sún mấy cái răng nên gọi là Sún. Thằng Quân mập thù lù nên gọi là Mập. Thằng Nghĩa bị hô nên gọi là Hô. Thằng Tuấn thì cứ ẻo lả như con gái nên tôi gọi là Bống. Mà thằng này cũng mê trai đẹp lắm, chắc là bống thật. Còn thằng Thạch, hắn tên là Nguyễn Đắc Thạch, tôi cứ hay đọc lái lái là Nguyễn Đất Thọt, sau gọi là Thọt luôn. Hồi đầu thì còn gọi tên thật kèm biệt danh đằng sau, giờ lười quá toàn gọi mỗi biệt danh cho gọn.

Cả bọn im lặng chờ anh Tí phát biểu: "Chiều nay bọn mày theo tao đi qua vườn ông Chột mua cam ăn."

Ông Chột là ông chú già trong xóm tôi, nhà ông ấy bán cam, có nguyên cả một vườn cam tổ chảng. Mỗi lần đi ngang đó là ai nấy đều bị kích thích bởi mùi thơm từ vườn cam bay ra. Chột là tên tôi đặt cho ông ấy, tại tôi thấy mắt ông ấy giống bị chột lắm.

"Hời, nay đại ca giàu quá ha!" Thằng Sún lên tiếng.

"Không giàu, tao có hai chục ngàn thôi."

Thằng Mập nghe vậy có vẻ chán nản, mặt xìu xuống như cái bánh bao thiu, lắc đầu: "Giời ơi, hai chục ngàn được mấy quả. Ông đấy nổi tiếng gian thương."

"Mày mập rồi còn ăn cho lắm. Tóm lại cứ đi theo tao, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu. Cho tụi bây ăn ngập họng luôn."

Bọn nó nghe vậy thì mắt đứa nào đứa nấy sáng lên. Đại ca nói có cách tức là có cách. Tôi mặc dù đang buồn nhưng nghe vậy cũng cảm thấy phấn khởi. Thế là suốt buổi học hôm đó, cả bọn đứa nào đứa nấy cũng háo hức chờ tới giờ ra về.

Đúng ba giờ chiều, cả bọn tập hợp trước ngõ nhà anh Tí. Tôi cũng vừa từ nhà đi ra đã trông thấy bọn nó. Nhà bọn tôi cùng xóm nên khá gần nhau, đứa xa nhất cũng chỉ cách có bốn năm phút đi bộ là cùng. Anh Tí xuất hiện, trên tay cầm một cái bọc rõ to.

Thằng Sún ngạc nhiên nhìn cái bao hỏi: "Đại ca, có hai chục ngàn mà anh đem cái bao tổ bố như vậy, định hái trộm sao?"

"Hỏi nhiều quá, đi thôi."

Anh Tí bước tới choàng cổ tôi lôi đi, bọn kia cũng lẽo đẽo theo sau. Đến cổng vườn cam nhà ông Chột thì cả bọn dừng lại, nhìn hết một lượt xung quanh rồi chụm đầu cả bọn lại nói: "Bây giờ tao, con lùn với thằng Khánh đi vào trong kia mua cam, bọn mày đi qua chỗ kia đứng chờ ở đó." Anh Tí chỉ về phía gốc cây cách đó không xa. Cả bọn gật đầu rồi lật đật chạy lại phía đó đứng.

"Đi." Anh Tí nói xong xoay người đi vào trong. Tôi và thằng Khánh cũng đi theo vào. Không biết anh Tí định nghĩ ra trò gì đây.

Ông Chột vừa nhìn thấy bọn tôi thì có vẻ không thích, mặt cau có khó chịu. Cũng phải thôi, chuyên gia phá làng phá xóm như bọn tôi thì ai thích nổi. Chưa bị đuổi đi là may rồi. Ông quát: "Bọn mày đến đây làm gì?"

"Bọn cháu tới mua cam." Anh Tí trả lời, sau đó chìa hai chục ngàn về phía ông Chột.

"Hừ, hai chục ngàn bốn quả. Đi ra vườn coi quả nào chín mà hái. Xong mang vô đây tao kiểm tra." Ông Chột cầm tiền rồi đi vào trong. Tôi theo anh Tí và thằng Khánh ra vườn.

Vườn cam nhà ông Chột này đúng là vừa nhìn đã phát thèm. Quả nào quả nấy to đùng, chi chít trên cành. Ổng cho làm toàn hàng rào gai, chó canh thì toàn chó dữ. Ông ta còn cột một đống lon sữa trên cây, đụng vô phát là kêu leng keng. Muốn ăn trộm thì chỉ có nước bỏ mạng. Sở dĩ ông ta không cần canh bọn tôi hái cam là vì giống cam này là cam thơm, bóc vỏ ra phát là mùi bay đi ngay. Vậy nên muốn ở trong vườn ăn lén là điều không thể vì ông Chột có thể ngửi được mùi cam mà chạy ra.

Vừa ra tới vườn cam, anh Tí liền nhanh chóng đi lại sát bờ rào nhỏ giọng gọi: "Có đứa nào ngoài đấy không?"

Tiếng anh Tí vừa phát ra, bọn kia ở ngoài lập tức nhốn nháo. Anh ấy nhỏ giọng quát: "Bé cái miệng thôi, chết cả lũ bây giờ. Tụi bây đứng ngoài đó canh trong này ném cam ra thì chụp lấy bỏ vô túi. Khi nào tao kêu chạy là phải chạy đi ngay. Tới chỗ giếng làng thì chờ ở đó."

"Bọn em biết rồi."

Ôi thần linh thiên địa ơi, tôi với thằng Khánh nghe vậy thì hiểu ra, quay sang nhìn nhau một cách sững sờ. Anh Tí ăn cái gì mà thông minh thế?

Anh Tí xoay người lại nói với bọn tôi: "Tranh thủ hái nhanh rồi ném ra cho tụi nó. Con Lùn đứng bên kia canh, lỡ ông Chột ra phải báo ngay. Hành động."

Vừa dứt lời, anh Tí bắt đầu hái cam. Tôi chạy lại gần cửa vườn đứng canh còn thằng Khánh cũng bắt đầu hái. Một lúc sau, tôi đang đứng canh, mắt ngó dáo diếc như ăn trộm, mà hình như bọn tôi đang đi ăn trộm còn gì. Tôi thấy ông Chột dắt mấy con chó trong nhà đi ra. Tôi hốt hoảng chạy lại chỗ anh Tí hô to: "Ông Chột ra!"

Anh Tí nghe vậy, phóng luôn ra bờ rào la lên: "Chạy đi mau!" Nói xong, anh ấy nhanh chóng chạy lại chỗ thằng Khánh vờ như không có chuyện gì. Bên kia cũng đã nghe tiếng chó sủa inh ỏi. Mong là bọn kia đã kịp chạy đi.

MÀY KHÔNG ĐI ANH VÁC MÀY ĐI

Vân Jibi
dtv-ebook.com

Chương 10: Dì Ghẻ

"Bọn bây hái có bốn quả cam mà làm gì lâu vậy hả?" Ông Chột xách mấy con chó tiến lại gần quát lớn. Nhìn mặt ông ấy đã đáng sợ rồi mà nhìn mấy con chó đang nhe nanh rớt dãi còn ghê hơn. Tôi sợ đổ mồhôi, chạy lại núp sau lưng anh Tí.

"Tại cam chín nhà ông toàn nằm trên cao." Anh Tí nói xong, thuận tay hái luôn quả cam chín gần đó bỏ vô túi đủ bốn quả.

"Xong rồi, chúng ta đi thôi." Anh Tí đột nhiên đưa tay ra sau nắm tay tôi kéo đi. Thằng Khánh thấy vậy cũng đi theo sau. Mặt tôi vừa lại biến thành hai quả cà chua, cảm giác nóng bừng. Tim cũng theo đó đập loạn xạ liên hồi.

Ra tới cửa, bọn tôi dừng lại ngó ra phía cái gốc cây to. Bọn thằng Sún không còn ở chỗ lúc nãy, chắc chắn là đã chạy thoát rồi.

"Bọn nó thoát rồi. Đi, tới chỗ bọn nó thôi." Anh Tí kéo tay tôi đi, thằng Khánh cũng nhanh chóng đi theo bọn tôi qua chỗ mấy đứa kia đang chờ.

Tới chỗ cái giếng làng, tôi nhìn thấy bọn thằng Thọt đang lấp la lấp ló ở đó. Đi lại gần, tôi nhìn thấy bọn nó đang nhìn nhau cười toe toét. Chắc là đang vui lắm đây, tay bọn nó cầm cái túi cam to sụ thế kia chả vui. Anh Tí đưa túi cam cho thằng Khánh, quay sang nhìn tôi. Thấy mặt tôi đỏ rần thì khẽ nhíu mày hỏi: "Lùn mày sao thế? Mặt sao đỏ thế kia? Bị ốm rồi à? Hay nãy sợ quá hóa bệnh luôn rồi?"

Tại anh Tí cứ nắm chặt tay tôi thế nên mặt tôi mới đỏ. Tôi vội rụt tay lại, lúng túng quay mặt đi chỗ khác lí nhí: "Em...chạy nhanh quá nên mệt."

"À...ờ..."

Hình như tôi vừa nhìn thấy mặt anh Tí cũng hơi hơi đỏ lên.

"Thằng Sún đâu?" Tôi ngạc nhiên. Chỉ có bốn đứa, không thấy thằng Sún đâu cả.

"Nó bên kia." Thằng Mập trả lời, chỉ tay về phía sau cách đó một đoạn. Thằng Sún đang ngồi xổm dưới đất, quay lưng về phía bọn tôi.

"Nó làm sao thế?" Tôi hỏi.

Bốn đứa kia nhìn tôi, tôi nhìn bọn nó hoài nghi. Không lẽ thằng Sún có chuyện gì rồi?

"Mày sao vậy Sún?" Tôi đi lại gần, nắm cánh tay thằng Sún xoay người nó lại. Mặt thằng Sún mếu máo,nước mắt nước mũi giàn dụa nhìn tôi khổ sở, chìa bàn tay đang nắm chặt ra trước mặt tôi từ từ mở ra.

Tôi choáng! Trên tay thằng Sún có...có hai cái răng.

"Lúc nãy chạy dữ quá nó bị té, gãy mất hai cái răng cửa rồi." Thằng Hô ái ngại nhìn tôi nói.

Tôi đờ ra như xác chết, mới lúc sáng tôi còn nghĩ nó có khi nào mất thêm mấy cái răng không, ai ngờ bây giờ lại mất hai cái răng thật. Cái miệng tôi sao lại thúi đến vậy cơ chứ? Tôi nhìn thằng Sún bằng ánh mắt đầy tội lỗi. Xin lỗi bạn Sún nhé, bạn Lùn không cố ý đâu.

"Thôi, lát nữa chia cho thằng Sún nhiều cam nhất, coi như đền bù tổn thất nó đã hi sinh hai cái răng vì độc lập tự do." Anh Tí chợt lên tiếng.

Tôi chỉ biết cười khổ. Thời khắc này, bạn Sún chính là anh hùng của dân tộc. Sau đó, cả bọn kéo nhau ngồi xuống bóc cam ăn no nê.

"Tí đại ca, mày lợi hại thật đấy." Thằng Mập vừa nhai nhồm nhoàm vừa nói.

"Đại ca là số một, Ộp pa~~ ài nớp diu..." Thằng Bống nhìn anh Tí đầy ngưỡng mộ. Khiếp, nó nói chữ ộp pa mà cái miệng nó kéo dài sang tận Thổ

Nhĩ Kỳ hay I Răng I Rắc luôn quá. Giọng thì nhão như đống đậu hũ nát. Nghe mà nổi hết cả da gà.

"Chuyện, không lợi hại thì phí." Anh Tí vênh cái bộ mặt chảnh cún lên trả lời. Tôi chỉ biết ngồi ăn, nhìn bọn họ lắc đầu.

Đám bọn tôi vừa ăn cam, vừa tíu tít nói chuyện chí chóe tới chiều tối thì kéo nhau đi về. Tôi bước vào trong nhà, nhìn thấy một người phụ nữ lạ đang ngồi cạnh bố tôi nói chuyện.

"Huyền, lại đây ngồi đi. Bố có chuyện muốn nói."

Tôi cảm giác có gì đó không ổn sắp xảy ra, chậm rãi bước tới ngồi đối diện với bố tôi và người phụ nữ kia.

"Đây là dì Hồng."

Người phụ nữ kia nhìn tôi khẽ cười. Tôi thì không thích cho nên đáp lại cụt lủn: "Chào!"

Bố tôi hình như thấy thái độ của tôi như vậy thì có vẻ không hài lòng, cơ mặt ông khẽ co lại một chút, hắng giọng: "Từ nay dì ấy sẽ ở lại đây chăm sóc cho con thay mẹ."

Tôi im lặng, hai bàn tay đặt dưới đùi vô thức siết chặt. Từ lúc bước vào nhà là tôi đã mơ hồ đoán ra được rồi. Muốn thay thế mẹ tôi sao? Đừng hòng. Tôi hừ một tiếng, cũng chẳng để ý tới sắc mặt của bố mà đanh giọng: "Con không cần ai chăm sóc. Bố muốn rước bà ấy về thì cứ việc. Nhưng nói muốn thay thế mẹ con thì không bao giờ. Không một ai thay thế được mẹ con cả." Tôi đáp lại không một chút do dự, sau đó đứng dậy bước về phòng.

"Huyền, quay lại đây."

Bố tôi hình như rất tức giận nên to tiếng gọi. Nhưng tôi coi như không nghe thấy gì, cứ vậy đi thẳng vào phòng. Tôi ngồi cạnh cửa sổ lơ đãng nhìn ra ngoài, cơm tối cũng không buồn ăn. Tôi không muốn ra ngoài. Tôi

biết chắc bố tôi đã nói vậy thì ông ấy sẽ không thay đổi quyết định của mình.

Từ hôm đó, tôi với bố tôi đã xa cách nay lại càng xa cách hơn. Buổi sáng bố tôi đi làm từ sớm, lúc tôi ngủ dậy thì ông đã không còn ở nhà. Buổi tối tôi về trước, có hôm bỏ qua nhà anh Tí chơi, không thì đi chơi với cả nhóm quậy phá, không thì trốn trong phòng không ra ngoài. Tôi cực kì chán ghét cái khuôn mặt giả tạo của người phụ nữ kia. Bà ta không phải loại dì ghẻ ác độc gì, nhưng cũng chẳng phải loại hiền lành. Nói chung là dì ghẻ thì vẫn mãi là dì ghẻ, nói yêu thương con riêng của chồng thì làm gì có chuyện đó.

Tôi lại nghĩ đến mẹ. Mẹ nói sẽ về thăm tôi. Nhưng cũng đã lâu rồi mẹ vẫn chưa về. Tôi nhớ mẹ.

MÀY KHÔNG ĐI ANH VÁC MÀY ĐI

Vân Jibi

dtv-ebook.com

Chương 11: Xem Phim Với Hotboy

Lên lớp bảy, anh Tí lại cao hơn, đẹp trai hơn. Mà kể cũng lạ, trong lớp đứa nào cũng cao hơn, đứa nào cũng đẹp hơn mà riêng tôi thì vẫn vừa lùn vừa xấu. Ông trời đúng là bất công mà.

Tôi nằm trườn ra bàn một cách mệt mỏi. Bà Dì ghẻ của tôi đang có em bé nên mấy việc trong nhà tôi hầu như phải làm. Bố tôi thì bây giờ cứ đi làm xa suốt, có khi cả tháng mới về. Mà cái bà Dì ghẻ kia hình như có bầu rồi bị đột biến hocmon hay gì ấy. Lúc trước cũng không đến nỗi, giờ thì khó ở cực. Hở ra là kiếm chuyện với tôi. Nhưng tôi là ai chứ? Tôi cóc sợ.

"Đêm qua mày thức khuya đi ăn trộm hay sao nay mắt đen thùi lùi vậy?"

"Không, tại bà Dì ốm nghén, cả đêm bả cứ lục đục nên em cũng không ngủ được."

"Hèn gì. Đây, cho mày này."

Anh Tí đặt cái bánh mì lên trước mặt tôi. Có đồ ăn, mắt tôi sáng long lanh, cầm ổ bánh mì gặm ngấu nghiến. Tôi đang đói mà, cho nên nhoáng một cái ổ bánh mì trong tay đã hết sạch. Anh ấy nhìn tôi khinh khỉnh: "Con gái con đứa, ăn uống cũng như lợn."

"Em đói."

"Đúng là đồ con lợn mà. Mày sắp tiến hóa thành con lợn rồi lùn ạ. Mai mốt lớn chẳng ma nào thèm yêu con lợn như mày đâu."

Tôi quay sang lườm anh Tí. Tôi lớp bảy, có gần bốn mươi kí mà anh ấy cứ chê tôi là con lợn. Cái kì lạ là mặc dù chê tôi là con lợn nhưng suốt ngày cho tôi đồ ăn. Đấy, tôi có thành con lợn cũng là do anh ấy vỗ béo thôi, đâu

phải lỗi do tôi. Mà tôi cũng đâu cần ai yêu. Tôi hừ một tiếng trả lời lại: "Em không thèm."

"Yên tâm đi, sau này không ai rước mày thì anh sẽ rước mày."

Hai bên má tôi tự nhiên nóng dần. Tôi lúng túng quay sang chỗ khác, bắt đầu suy nghĩ linh tinh. Anh ấy nói vậy chắc là sau này sẽ cưới tôi phải không? Nghĩ vậy tôi lại cảm thấy hưng phấn như nhặt được vàng vậy.

"Anh sẽ rước mày về làm ôsin cho anh, sau này mày không có chồng không ai nuôi cũng không sợ thất nghiệp."

Tôi sặc nước bọt. Tôi hận không thể quay sang tát một phát cho cái cổ họng anh ấy văng luôn ra ngoài cho đỡ tức. Tôi không thèm nhìn anh ấy nữa, quay ngoắt sang chỗ khác.

"Này!" Đột nhiên anh Tí quay sang khều khều vai tôi, nhìn tôi bằng vẻ mặt nghiêm trọng.

Tôi cau mày: "Sao?"

"Thấy mày ăn ngon quá nên quên nói. Lúc nãy đi vệ sinh anh chưa rửa tay, lại cầm ổ bánh mì lên cho mày luôn."

Ặc...

Tôi trợn ngược mắt, mặt đỏ phừng phừng, tức giận đến phồng mang trợn má. Quên rồi sao không quên luôn đi, nói lại làm gì, để ổ bánh mì ấy được yên vị trong bụng tôi một cách "sạch sẽ". Anh ấy rốt cuộc là cái loài vật ở hành tinh nào xuống vậy cơ chứ?

"Ăn cũng ăn rồi, có chết đâu mà sợ. Cùng lắm chỉ bị ngộ độc hay bác Tào ghé thăm thôi, không phải lo. Mà lỡ có mệnh hệ gì thì anh mày cũng cố gắng lo hậu sự cho mày." Anh Tí vênh cái bộ mặt đáng ghét lên thản nhiên nhìn tôi như không có chuyện gì xảy ra. Còn tôi thì tức giận đến không nói nên lời.

"Lùn đại ca, Lùn đại ca... "

"Câm hết cho bố." Tôi đang điên, nghe tiếng thằng Sún lèo nhèo gọi phía trên thì càng điên, máu dồn hết lên não cả rồi nên không tự chủ được, cầm cái hộp bút phi luôn lên phía trước.

"Lùn đại ca, nó còn có mấy cái răng thôi, mày định cho nó "vô răng" luôn à?" Thằng Mập nhìn tôi lắc đầu.

Tôi ngớ ra, quay vềphía cái hộp bút vừa phóng đi. Bắt gặp khuôn mặt thằng Sún đang vô cùng bi thương như kiểu nó vừa mới bị ai khủng bố tinh thần xong nhìn tôi.

"Ai cha, ha ha, tao không cố ý đâu. Lỡ tay, lỡ tay thôi mà." Tôi cười nhăn nhở nhìn thằng Sún. Nó thấy tôi nói vậy hình như cũng nguôi ngoai được phần nào, mếu máo quay người lại. Tội nghiệp em nó, tôi lắc đầu.

Hotboy Trọng Nhân hôm nay lại mò đến tận cửa lớp tìm tôi. Khiếp, cái gã này chắc ngày xưa bị đỉa hút máu nhiều quá nên bị nhiễm máu đỉa hay sao ấy. Từ năm ngoái tới năm nay vẫn cứ mò sang tìm tôi, mặc dù bị tôi hắt hủi như con ghẻ. Tôi bảo rồi, không phải tôi chảnh đâu, mà vì tôi không thích anh ta thôi. Nhưng hiện tại tôi đang tức anh Tí, cho nên cũng ráng lết mông dậy ra ngoài gặp anh ta cho anh Tí lòe mắt chơi. Dám nói tôi không có ai thèm à?

"Em quỳ em lạy anh luôn rồi. Hôm nay lại có chuyện gì?"

Tôi để ý kĩ rồi, anh ta không bị cận, cũng không bị lé. Hai con mắt đang nhìn tôi kia hoàn toàn bình thường. Chắc chắn là anh Tí lừa tôi thôi.

Anh hotboy nhìn tôi chằm chằm nói: "Qua rủ em chiều đi xem phim."

Nói chung thì tôi không quan tâm cho lắm. Nhưng mà muốn chọc tức anh Tí thôi, cho nên cũng cắn răng cắn lợi mà gật đầu. Gã hotboy trước mặt thấy tôi đồng ý thì vui sướng như điên. Chả biết có bị điên thật hay không, chắc là cũng thuộc dạng trai xinh nhưng thần kinh bị rung rinh. Và dĩ nhiên, sau khi thấy tôi đồng ý hẹn hò với hot boy thần kinh thì mấy đứa

con gái trong lớp phải nói là chết lên chết xuống. Cũng phải, thấy ộp pa của bọn nó đi hẹn hò với tôi thì là sao không chết cho được. Còn mấy thằng con trai trong lớp thì rớm lệ vì thấy "lùn đại ca" của bọn nó đã chịu khuất phục trước anh bạn hot boy kia.

"Lùn đại ca sắp bỏ bọn mình đi theo trai rồi."

Bọn nó ôm nhau vờ khóc lóc thảm thiết. Tôi nhìn thấy chỉ muốn buồn nôn. Giả vờ mèo khóc chuột cái gì chứ. Yên tâm đi, đại ca của bọn bây là thanh niên cứng, cứng lắm. Không dễ khuất phục vậy đâu.

Lúc tôi tới rạp chiếu phim thì đã nhìn thấy anh hotboy thần kinh xuất hiện ở trước cổng. Tôi lon ton chạy tới, sau đó cùng anh ta đi mua vé. Tôi chọn hai vé phim kinh dị. Nói thật chứ tôi sợ ma lắm, nhưng lại cực thích xem phim ma. Tôi cũng không hiểu não tôi đang nghĩ cái gì trong đấy mà tôi lại cứ răm rắp bị nó điều khiển. Nhiều khi tôi cũng muốn gỡ cái bộ não ấy ra vứt đi nhưng không được, tôi vẫn chưa tu luyện đến cảnh giới có thể gỡ não ra mà vẫn sống được.

"Em chắc là muốn xem phim kinh dị chứ?"

Anh hotboy thần kinh nhìn tôi vẻ sợ sệt. Tôi không biết có phải do tôi xấu quá nên anh ấy sợ không, hay là do anh ấy sợ xem phim kinh dị. Nghĩ đi nghĩ lại thì thấy trường hợp một vẫn đúng hơn. Bởi vì ộp pa của đám mê trai kia làm sao có thể sợ ma được cơ chứ.

"Vâng, vé cũng mua rồi. Vào trong thôi." Tôi xách hộp bắp rang, vừa đi vừa nhai nhồm nhoàm vào trong. Anh hot boy thần kinh cũng lò do đi sau lưng tôi.

Sau khi đã yên vị vào chỗ ngồi, tôi ngả lưng ra sau ghế, bốc bắp rang phóng vào miệng nhai. Còn người bên cạnh thì có vẻ không ổn, cứ nhổm lên nhổm xuống không yên.

Grào o o o o!

Một âm thanh quỷ dị vang lên, đèn trong rạp phụt tắt hết. Một vài tiếng hét vang lên. Tôi là thanh niên cứng mà, mấy vụ mở màn này coi riết cũng quen rồi cho nên thấy bình thường, vẫn ung dung co người cuộn tròn trên ghế ăn bắp rang một cách ngon lành.

MÀY KHÔNG ĐI ANH VÁC MÀY ĐI

Vân Jibi

dtv-ebook.com

Chương 12: Hotboy Sợ Ma

Màn hình ti vi sáng trở lại, mọi người cũng dần ngồi ngay ngắn lại vị trí. Liếc sang bên cạnh, tôi không thấy anh hotboy thần kinh đâu cả. Chắc lúc nãy đèn tắt nên tranh thủ đi vệ sinh rồi. Nhưng mà tôi để ý ở dưới chân có cái đống gì đen đen, to to đang rung rung dưới đấy. Tôi tò mò cúi xuống nhìn kỹ, bởi vì đèn trong rạp đã tắt hết, dưới chân thì bị hàng ghế phía trước che lấp mất một phần, nhìn cũng không rõ nên tôi phải cúi sát xuống.

Giời ạ, thì ra gã thần kinh...à quên gã hotboy thần kinh đang núp dưới đấy làm cái gì ý. Tôi nghi hoặc, đưa tay nắm vai anh ta lay lay, khẽ giọng: "Này, anh chui xuống đấy làm gì vậy?"

Gã hotboy thần kinh đấy đột nhiên giật bắn người khiến tôi cũng phát hoảng, giật mình ngã về phía sau làm cái ghế kêu cạch một phát. Mấy người xung quanh nhìn tôi chằm chằm tưởng tôi bị ngớ. Phim vừa chiếu khúc đầu chưa có gì gay cấn mà cũng giật thột lên vậy. Tôi còn nghe loáng thoáng có người nói tôi đúng là mếch khơ lơ gì gì đấy. Tôi chả hiểu họ nói gì nên cũng mặc kệ.

Gã hotboy thần kinh kia xoay người lại, vội vã đứng dậy ngồi lên ghế, lắp ba lắp bắp. Nhìn mặt anh ta có vẻ không được ổn cho lắm.

"À...anh...cái ghế trơn quá anh bị tuột xuống dưới."

Tôi chau mày nhìn anh ta đầy nghi hoặc. Nói thẳng ra là tôi chả tin lời anh ta tẹo nào. Bởi vì sao ư? Thứ nhất, cái ghế này lót bằng nỉ, bề mặt không trơn mà lỗ chỗ, anh ta lại nói trơn thì trơn cái gì? Thứ hai, lòng ghế được thiết kế hơi lõm xuống một chút, cho nên tuột thế quái nào được cơ chứ? Tóm lại thì lí do củ chuối anh ta nói vừa rồi không có chút logic nào

cả. Nhưng tôi cũng không quan tâm cho lắm, chỉ khẽ gật gật đầu rồi xoay người lại, chăm chú vào cái màn hình to đùng trước mặt, tay bốc bắp rang nhai nhồm nhoàm.

Phim chiếu được một lúc thì bắt đầu đến đoạn gay cấn. Trước mặt là cảnh một cô gái đang đứng trước một tấm gương lớn. Trong gương là hình ảnh phản chiếu của cô ta. Đột nhiên, cái hình phản chiếu trong gương nở một nụ cười quỷ dị. Cô gái kia thấy thế thì hốt hoảng bỏ chạy, đâm sầm vào cánh cửa trước mặt.

Choang...xẹt...phực...

Cảnh tiếp theo vô cùng kinh khủng. Vài tiếng la hét vang lên. Mặc dù đã chuẩn bị tinh thần từ trước nhưng tôi vẫn không khỏi rùng mình.

"Anh nhìn kìa, cô ta bị tấm kính rớt cứa đứt đầu rồi." Tôi đưa tay sang khều khều anh hotboy thần kinh. Không thấy động tĩnh gì, tôi nghi hoặc quay sang bên cạnh. Gã thần kinh kia mặt bị biến sắc, môi run run như vừa bị khủng bố tinh thần vậy. Tôi ngạc nhiên: "Anh sao thế? Mặt vã cả mồhôi rồi kìa?"

"Anh...anh...không...tại...tại nóng quá đó mà." Anh ta nói xong, cánh tay khẽ run run đưa lên quẹt mồhôi.

"Trong rạp có máy lạnh mà anh, lạnh muốn chết mà nóng gì?"

"Thì...thì anh thấy nóng mà."

Tôi lắc đầu, cũng chẳng muốn hỏi thêm gì nên ừ một tiếng rồi lại tiếp tục xem.

"Ôi, anh ta tự cắt chân tay mình kìa!"

"Eo ôi, mụ béo kia bị cứa mặt gớm quá!"

"Êu ơi, gã kia nhai miểng chai rách mồm rồi mà vẫn còn nhai kìa!"

Mấy người trong rạp bắt đầu co người rên rỉ. Tôi cũng thấy có chút ớn ớn. Nhưng tôi là thanh niên cứng mà, mấy cảnh này có nhằm nhò gì? Ghê hơn nữa tôi vẫn còn coi được. Cảm giác cánh tay bị ai đó bấu chặt nên đau đau. Tôi nhíu mày quay sang bên cạnh. Cái gã hotboy thần kinh này không biết bị cái gì nữa, người cứ run cầm cập lên, bấu chặt tay tôi không buông. Lạ quá, anh ta làm sao vậy nhỉ? Tôi thấy hơi lo lắng, cúi lại gần hỏi: "Anh ơi anh ổn không?"

"Không...không...sao...phim...đang...hay mà. Xem...tiếp đi... "

Tôi thấy anh ta nói vậy thì không hỏi nữa. Nhưng trong lòng cứ cảm giác có gì đó không ổn. Đang định xoay người lại thì đột nhiên phát hiện cách đó không xa có một bóng người rất quen thuộc đang nhìn chằm chằm vào bọn tôi. Bên cạnh còn có một người nữa, chắc là sợ quá nên rúc cả người vào người kia.

Là anh Tí.

Mặt tôi bỗng đen sì. Cái đứa bên cạnh ngoài con Nhung ra thì còn là ai được nữa. Tôi bắt đầu cảm thấy khó chịu trong lòng. Gớm, đã công khai vậy rồi cơ à? Rủ nhau đi xem phim kinh dị đồ, lợi dụng cơ hội để thân mật với con kia chứ gì? Tôi biết thừa. Đám con trai ý mà, rủ con gái đi xem phim ngoài ý đồ lợi dụng lúc bọn nó đang sợ hãi rồi giả bộ nắm tay nắm chân ôm ôm ấp ấp thì chả có gì tốt đẹp hay ho cả.

Mà sao không quay sang ôm luôn nó đi còn nhìn về phía này làm quái gì. Cả cái con kia nữa, nó mà sợ ma sợ quỷ gì chứ, bày đặt giả bộ để rúc vào người anh ấy chứ gì. Tôi biết hết ý, làm sao qua mặt tôi được. Hừ. Tôi cay cú xoay người lại, dán mắt vào cái màn hình không thèm để ý nữa. Đúng là tức chết mà.

Đang đến đoạn hay tôi lại thấy bực bội. Cái gã thần kinh bên cạnh không biết mắc cái giống gì cứ kéo cánh tay tôi núp núp vào đấy. Tôi thấy khó chịu, đang định giật tay ra thì anh ta tự động thả tay tôi ra, đứng vụt dậy chạy về phía cửa đi ra ngoài. Tôi nhìn theo, cảm thấy khó hiểu, xong lại thấy không ổn nên đành bỏ dở bộ phim, đứng dậy đi theo ra ngoài. Tôi đứng phía ngoài ngó nghiêng xung quanh thì thấy anh hotboy thần kinh

đang cắm đầu xuống bồn rửa tay nôn thốc nôn tháo. Chẳng biết bị cái gì. Hay trước khi đi xem phim ăn trúng thứ gì nên bị ngộ độc rồi?

Tôi lắc đầu, cảm thấy có chút tội nghiệp nên đi lại gần vỗ vỗ lưng anh ta, sau đó rút ít khăn giấy trên kệ đưa cho anh ý rồi hỏi: "Anh làm sao thế? Có ổn không?"

"Anh...anh...không sao." Anh ta ngước lên nhìn tôi bằng khuôn mặt thống khổ, sau đó lại quay xuống, tiếp tục nôn ọe. Tôi nhìn thấy mà chỉ muốn nổi da gà. Ghê chết được.

"Đi về thôi." Tôi chán, mất hứng xem phim rồi nên muốn về. Cái chính là không muốn đi vào kia nhìn đôi nam nữ đáng chết trong đấy đang ôm ôm ấp ấp tình tứ. Phải, tôi đang ghen, đang tức đấy. Tức chết đi được ấy chứ. Nhưng tức thì tức chứ biết làm gì được. Tôi quay người đi ra ngoài, đột nhiên cánh tay bị ai đó nắm chặt.

"Đi về với anh mau."

Giọng nói này là của anh Tí. Ngày nào cũng nghe nên chỉ cần anh ấy lên tiếng là tôi đoán được ngay. Không phải là đang ở trong kia ôm gái sao? Mò ra đây làm gì? Tôi quay người lại giận dữ: "Việc gì em phải đi với anh?"

Tôi cong môi, giật phắt cánh tay ra khỏi tay anh ấy. Liếc sang bên cạnh, tôi nhìn thấy cái con ẻo lả kia đang đứng nôn ọe gần anh hotboy thần kinh. Đẹp đôi thật đấy, trai tài gái sắc, nôn ọe cũng có cặp có đôi. Mà thôi, tôi chẳng thèm để ý nữa, lướt qua anh Tí đi ra thì bàn tay lại bị nắm lấy, lôi đi xềnh xệch. Mặt tôi bỗng đỏ bừng, tôi gắt: "Bỏ em ra, em không đi." vừa nói, tôi vừa vùng vằng.

"Im ngay, mày không đi anh vác mày đi đấy."

Xời, cái câu này tôi nghe muốn mòn lỗ tai luôn rồi. Tuổi đâu mà vác được tôi cơ chứ. Tôi vẫn ngang ngạnh ngọ nguậy cánh tay. Anh Tí đột nhiên dừng lại xoay người làm tôi mất đà, đâm sầm vào ngực anh ấy. Tôi réo lên: "Oái, anh bị hâm à?"

"...."

Cảm giác có gì đó không ổn, tôi mới bẽn lẽn ngước lên hé mắt nhìn anh Tí. Chỉ thấy mặt anh ấy đằng đằng sát khí. Tôi thấy thế cũng hơi sợ, cắn môi lắp bắp: "Ha, chúng ta đi về, đi về." Kèm theo đó là một nụ cười vô cùng nham nhở. Anh Tí chẳng nói chẳng rằng, lại tiếp tục nắm tay tôi lôi đi. Tôi còn biết làm gì nữa, cắn răng mà đi theo thôi. À quên, lúc nãy bỏ đi còn chưa kịp chúc hai bạn trong kia nôn oẹ vui vẻ.

MÀY KHÔNG ĐI ANH VÁC MÀY ĐI

Vân Jibi
dtv-ebook.com

Chương 13: Chiến Tranh Lạnh

Sau khi lôi được tôi về nhà, vứt tôi như vứt con nhái lên ghế, anh Tí hầm hầm đi ra khỏi phòng khách nhà anh ấy. Đang tức giận sao? Mới nãy còn vui vẻ ôm ấp cái con ẻo lả kia mà, mắc gì tự dưng nổi đóa lên với tôi. Với lại tôi cũng đâu có làm gì ảnh hưởng hay gián đoạn đến buổi hẹn hò của anh ấy đâu, tức giận cái quái gì cơ chứ? Tôi cũng chẳng phải loại con gái hiền lành nết na gì, cho nên cũng máu lắm, suốt cả quãng đường đi về cứ chí cha chí chóe với anh Tí.

Tôi trề môi, nguýt một cái rồi co giò lên ghế nghĩ ngợi linh tinh. Lát sau chán quá, lại chẳng thấy anh Tí quay lại nên định đứng dậy đi về.

"Mày ngồi im đấy!"

Tôi vừa nhón bàn chân xuống đất thì nghe tiếng quát làm giật bắn người, thu chân lên ghế cuộn tròn ở một góc. Nhìn mặt anh Tí sát khí ngút trời. Rõ ràng tôi là thanh niên cứng, nhưng lúc này lại thấy hơi sợ sợ, co như con tôm ngồi thu lu trên ghế. Nhưng mà tôi là ai cơ chứ, sợ thì sợ, vẫn cứ vênh cái mặt lên quay đi chỗ khác, không thèm nhìn anh Tí.

"Mày cứ vênh mặt lên nhìn trời đi, có ngày chim ị đầy mặt."

Tôi quay ngoắt lại trợn mắt lườm anh Tí cháy mặt. Cổ họng bị nghẹn không nói nên lời.

"Trợn mắt lên làm gì? Đến lúc hai con ngươi lòi luôn ra ngoài lại kêu anh mày không nhắc."

Tôi nhìn anh Tí đầy căm phẫn, hận không thể đấm cho anh ấy phát vỡ mồm luôn. Một ngày không móc xỉa tôi mấy lần thì chắc anh ấy đi ị không

ra hay sao ý. Tôi mặc kệ, chả thèm nói năng gì, cứ trưng cái bộ mặt chảnh chọe ấy ra.

"Nay cũng ngon nhỉ? Bày đặt đi hẹn hò xem phim với trai đồ. Được thằng đấy nó ôm ôm ấp ấp chắc thích phải biết."

Tôi định cãi lại, nhưng đang còn ghét, muốn chọc tức anh ấy nên lại vênh mặt, thản nhiên trả lời: "Dĩ nhiên, trai đẹp ôm phải thích chứ, người ta là hot boy cơ mà. Thích chết đi được ấy chứ."

Anh Tí nghe tôi nói vậy hình như tức lắm thì phải. Đỏ mặt tía tai hết cả lên. Tôi thì đang sướng rơn hết cả người vì đã thành công chọc tức được anh ấy.

"Mày biến về nhà mày đi. Sau này cứ tìm cái thằng hot boy hót phân gì đấy mà chơi." Anh Tí trợn mắt nhìn tôi, sau lại phừng phừng quay đi chỗ khác.

"Vâng. Em về.." Tôi nhếch môi, cố tình kéo dài câu nói, sau đó đứng dậy đi thẳng một mạch ra cửa về nhà.

Mấy hôm sau đó, anh Tí chẳng chờ tôi đi học nữa. Đến lớp cũng chuyển lên ngồi với con Nhung. Cái đồ chết dẫm ấy, hở tí là giận, mà giận là lại nhảy lên ngồi với con đấy. Rõ là ghét thật chứ, nhìn ngứa cả mắt. Nhưng tôi cũng sĩ diện lắm, ôm cục tức trong lòng vậy thôi chứ chả thèm đả động gì. Cút, cút hết đi, tôi cũng cóc cần nữa. Hừ.

Mấy thằng con trai trong lớp thấy tình hình giữa tôi với anh Tí khá căng thẳng bèn thay nhau giúp bọn tôi giải hòa. Lúc đầu tôi cũng chỉ định chọc tức anh ấy rồi thôi, chờ bọn kia giúp đỡ cho anh Tí nguôi giận rồi tôi cũng giả vờ miễn cưỡng đồng ý là xong. Thế quái nào mà nghĩ một đằng lại ra một nẻo. Bọn kia chả giúp được cái gì, ngược lại còn bị anh Tí trút giận lên người.

Cả tuần đó tôi với anh ấy cứ chiến tranh lạnh với nhau cho nên lớp lúc nào cũng im ắng, chán ơi là chán. Bởi vậy, mấy thằng trong lớp chỉ biết ôm nhau mà khóc ròng. Đại ca của chúng nó giận nhau thì chúng nó bị coi

là không khí. Còn cái con ẻo lả kia mới tí tuổi đầu làm gì thấy ớn. Ngồi cạnh anh Tí mà cứ níu cánh tay anh ấy cọ cọ vào đấy. Mỗi lần nhìn thấy tôi chỉ muốn cầm cái gì đấy phi vào đầu nó cho nó nằm một chỗ luôn.

"Lùn đại ca, mày lên đấy năn nỉ Tí đại ca cầu hòa đi." Thằng Mập chán nản nhìn tôi.

"Đừng hòng, việc gì tao phải cầu hòa. Tao có lỗi chắc."

"Tại mày đi hẹn hò với gã Trọng Nhân nên hắn ta mới vậy."

"Thì sao? Anh ấy cũng đi với con Nhung đấy thôi, còn xà nẹo xà nẹo ôm ôm ấp ấp nữa cơ mà. Anh ấy đi được sao tao không đi được."

Bọn thằng Sún nhìn tôi đầy bi thương. Thằng Bống còn mếu máo như sắp khóc. Tôi đang bực, bọn nó thì cứ ngồi gần léo nha léo nhéo điên hết cả đầu. Tôi gắt: "Khóc lóc cái quái gì? Có im hết đi không? Tao đấm cho mỗi đứa một phát vỡ mồm bây giờ."

Bọn nó thấy tôi nổi cáu thì im thin thít. Thằng Bống đang sùi sụt, nước mũi thò lò ra cũng phải ráng hít hít cho thụt lại vào trong. Má ơi, thằng này ở bẩn dã man con ngan. Nhìn buồn nôn luôn.

Lần này anh ấy đúng là giận lâu thật. Tôi lại bực mình. Nghĩ đi nghĩ lại nghĩ tới nghĩ lui thì tôi có làm gì quá đáng đâu chứ? Chỉ là đi xem phim với gã hot boy thần kinh kia thôi mà. Còn anh ấy thì sao? Đi với gái, ôm gái đủ các kiểu con đà điểu. Lẽ ra tôi mới là người phải giận anh ấy mới đúng chứ.

Mà kể cũng lạ, tôi thích anh Tí cho nên tôi thấy anh ấy đi với gái tôi mới bực mình. Còn anh ấy mắc mớ gì giận tôi? Không lẽ thích tôi? Không đời nào anh ấy lại đi thích cái đứa vừa xấu vừa dốt như tôi được. Có lẽ nào anh ấy lại thích gã hot boy thần kinh kia nên thấy tôi đi với anh ta rồi nổi cơn ghen? Lí do ấy có vẻ khả quan hơn, chứ nói thích tôi thì không có khả năng. Mà tôi cũng thấy nghi nghi. Bây giờ bọn trai đẹp nó yêu nhau ầm ầm, có khi chuyện này là thật ý. Nếu vậy thì chẳng phải tôi không có hi vọng rồi sao? Chẳng lẽ anh Tí lại là bê đê thật sao? Tôi vò đầu bứt tai, đấu

tranh tư tưởng với mấy cái suy nghĩ hỗn tạp ấy. Não tôi sắp nhão ra thành đống đậu hũ nát rồi.

Mấy nay ngồi một mình chán ơi là chán. Tôi nhăn nhó khó chịu, quay lên gọi thằng Bống: "Mày vác xác xuống đây ngồi với tao coi thằng kia."

Thằng này nó ngoan lắm. Mọi khi tôi kêu gì làm nấy, nhưng sao hôm nay tôi nói vậy mà nó vẫn ngồi tại chỗ không nhúc nhích. Thấy vậy tôi hơi ngạc nhiên: "Tai mày có vấn đề rồi à thằng kia?"

Nó không nói gì, đứng dậy đi tới chỗ tôi ngồi xuống đối diện nói lí nhí: "Làm ơn đi, chỗ của Tí đại ca mày cho tiền tao cũng không dám ngồi."

Thì ra là nó sợ anh Tí. Sợ quái gì, anh ấy lên kia hú hí với con Nhung rồi, hơi đâu để tâm dưới này.

"Tao bảo kê, cứ xuống đây ngồi."

Thằng Bống ái ngại nhìn tôi lắc lắc đầu. Tôi thấy cái bộ mặt đáng thương ấy của nó thì cũng không muốn ép nó nữa. Thôi kệ, ngồi một mình cũng chẳng chết được. Tôi xua tay: "Về chỗ đi."

Mặt tôi tiu nghỉu, bò ra bàn nhắm mắt. Trong lòng cứ thấy bức bách, không tài nào trút bỏ được cái cảm giác này.

Dạo này bố tôi rất hiếm khi về nhà. Có về cũng chỉ để lại tiền sinh hoạt cho bà Dì ghẻ của tôi, cho tôi thêm ít tiền tiêu vặt rồi lại vội vã rời đi. Bụng bà Dì ghẻ của tôi ngày một to hơn, tôi lại không có kinh nghiệm gì để chăm mấy bà bầu nên bố gọi bà nội qua nhà tôi ở, tiện chăm cho Dì ta.

Từ khi bà nội qua ở, cuộc sống của tôi càng trở nên mệt mỏi. Bởi vì bà nội rất ghét tôi. Nói đúng hơn là bà nội ghét mẹ tôi nên tôi cũng bị ghét lây. Tôi nghe cô Út kể lại, lúc trước bố mẹ tôi cưới nhau bị bà nội phản đối kịch kiệt. Sau đó bố tôi làm căng quá nên bà nội cũng bất đắc dĩ gật đầu. Bố tôi là con trai duy nhất trong nhà, mẹ tôi vì sinh tôi xong, cơ thể suy nhược trầm trọng nên bác sĩ khuyên không nên sinh con nữa. Vậy là không có con trai nối dõi, bởi vậy mẹ tôi đã bị ghét lại càng bị ghét hơn.

Cô Út bảo có lần, bà nội còn bắt bố li dị nữa nhưng bố không chịu. Cũng không biết tại sao giờ bố mẹ tôi lại ra nông nỗi này. Bây giờ bà Dì ghẻ có bầu con trai nên bà nội tôi cưng lắm, hai người đó về một phe rồi. Còn tôi bị coi như kẻ thù, suốt ngày kiếm cớ mắng chửi tôi. Chính vì vậy tôi mới phải cố gắng tránh mặt họ càng xa càng tốt. Tôi nhớ mẹ tôi quá.

Đang ngồi trong phòng suy nghĩ vẩn vơ. Đột nhiên phía dưới bụng truyền đến một cảm giác đau nhói. Quái lạ, tôi có ăn gì bậy bạ đâu chứ. Tôi ôm bụng, mặt nhăn như khỉ ăn ớt ngồi uốn éo.

"Cái con Huyền đâu rồi, ra đây!"

Bên ngoài vang lên tiếng quát của bà nội. Không biết lại có chuyện gì nữa đây. Tôi ôm cái bụng đau lồm cồm đứng dậy đi ra ngoài.

MÀY KHÔNG ĐI ANH VÁC MÀY ĐI

Vân Jibi

dtv-ebook.com

Chương 14: Bị Ngất

Vừa ra đến phòng khách, tôi đã nhìn thấy bà nội với bà Dì ghẻ đang ngồi chễm chệ trên ghế. Trông nét mặt của họ, tôi có thể đoán ra được tôi lại sắp bị mắng mỏ một trận rồi. Cũng thường thôi, riết rồi cũng quen.

Tôi tiến lại gần, nói chuyện cụt lủn: "Có chuyện gì vậy?"

Bà nội tôi thấy thái độ hời hợt láo toét ấy của tôi chắc tức lắm, đứng phắt dậy chỉ vào mặt tôi lớn giọng: "Mày nói chuyện với bà nội mày vậy hả? Cái thứ con gái con nứa mất dạy."

"Cháu mất dạy nên mới phải đi học, có dạy rồi cần gì đi học nữa." Tôi không thèm nhìn bà ấy, lơ đãng nhìn sang chỗ khác.

Thấy thái độ của tôi như vậy chắc bà nội tức lắm, chỉ thẳng vào mặt tôi quát to: "Cái đồnghiệt chủng. Mẹ mày là cái loại đàn bà thối tha cho nên mới sinh ra đứa con mất dạy như mày."

Tôi cay cú, hai bàn tay nắm chặt kêu răng rắc. Bình thường mắng mỏ tôi tôi không thèm đả động, im lặng cho qua. Nhưng hôm nay bà ấy lại xúc phạm tới mẹ của tôi. Tôi ức chế quá, quay lại nhìn bà ta tức giận gằn từng tiếng: "Bà đừng có lôi mẹ cháu ra mà chửi. Bà không có quyền xúc phạm mẹ của cháu."

Bà nội thấy tôi trừng mắt nhìn mình thì lại càng tức, với luôn cái roi dắt sẵn dưới gầm bàn quất cho tôi mấy phát vào tay. Vừa đánh vừa quát to: "Cái thứ mất dạy này, bố mẹ mày không dạy được thì để tao dạy. Đánh cho chừa cái đồmất dạy. Chết này, chết này."

Tôi đau đớn, nhưng không thèm kêu lên một tiếng. Sau đó không chịu được nữa, túm luôn lấy cái roi đang quất vào người hất sang một bên

khiến bà nội mất đà loạng choạng. Tôi xoay người bỏ chạy về phòng mặc cho bà nội ở bên ngoài chửi rủa thậm tệ.Tôi ngồi trên ghế, cắn môi ôm cánh tay bị lằn mấy vết đau rát. Hốc mắt cay cay, vài giọt nước nóng hổi khẽ lăn xuống má. Tôi cảm thấy tủi thân. Phải chi mẹ tôi có ở đây thì tốt biết bao, tôi đâu phải chịu uất ức như thế này. Mẹ tôi tại sao tới bây giờ vẫn chưa về thăm tôi. Có phải là mẹ đã bỏ rơi tôi luôn rồi phải không?

Hôm sau đi học, sợ bọn trong lớp nhìn thấy mấy vết lằn trên tay nên tôi mặc áo tay dài dù cho thời tiết đang nắng nóng.

"Ôi xem cái con nhỏ mập lùn đen đúa xấu xí kia kìa, đã xấu rồi còn thần kinh."

"Chắc trời nóng quá nên ấm đầu luôn rồi."

"Tụi bây bé bé cái mồm thôi. Để nó nghe được thì có mà về với tổ tiên luôn. Con nhỏ đấy nó côn đồ lắm."

Mấy đứa con gái lớp khác nhìn tôi bằng ánh mắt khinh khỉnh chế nhạo tôi. Nhưng tôi mặc kệ, xem như không nghe thấy gì, bước thẳng về lớp.

Đi ngang bàn đầu, tôi thấy anh Tí vẫn ngồi cạnh con Nhung. Hai người đấy đang nói gì đó có vẻ vui lắm, anh ấy còn không thèm liếc tôi lấy một cái. Mặc dù buồn lắm, nhưng tâm trạng tôi lúc này không được tốt nên cũng chẳng có sức lực mà quan tâm nhiều nữa. Tôi khẽ thở dài rầu rĩ, lướt qua hai người họ đi về chỗ bò ra bàn.

"Đầu óc có vấn đề rồi à? Trời nóng như lửa đốt mà mặc áo tay dài." Thằng Khánh nhìn tôi khẽ nhíu mày. Tôi chẳng thèm ngước lên nhìn nó, lười nhác trả lời: "Ừ, tao thấy hơi lạnh."

Thằng Bống hình như nghe được lời tôi nói, đang gặm dở cục xôi bỗng phi luôn xuống trước mặt tôi ngó nghiêng: "Lùn đại ca bị ốm à~."

Khiếp, cái giọng của nó nhão nhoẹt. Lúc nãy nóng muốn chết mà tôi phải nói dối là mình lạnh. Nhưng sau khi nghe tiếng thằng này xong tôi cũng cảm thấy rờn rợn.

"Không sao, về chỗ hết đi. Để yên cho tao ngủ." Hôm qua tay rát quá không ngủ được nên bây giờ buồn ngủ như con vã thuốc. Cả người cứ vật vờ như con gà mờ. Oải quá.

"Đâu, coi mặt coi."

Thằng Sún không biết ở đâu đi tới, đột nhiên cầm tay tôi kéo ra định xem mặt mũi tôi, thế quái nào lại cầm ngay chỗ tôi bị thương khiến tôi đau điếng, rụt phắt tay lại cáu gắt: "Mấy thằng điên này, cút về chỗ hết đi cho bố nhờ."

Lúc rụt tay về, cái tay áo vô tình tuột lên một khoảng làm lộ gần nửa cánh tay. Mấy vết thương trên tay cũng vì vậy mà lộ ra. Bọn kia thấy thế thì trợn mắt nhìn tôi ngạc nhiên.

"Lùn đại ca, tay mày bị gì thế?" Thằng Sún đột nhiên la toáng lên làm tôi với mấy đứa khác trong lớp giật mình.

"Thằng điên này, có im mồm đi không? Tao vả cho bây giờ." Tôi kéo đầu thằng Sún xuống, đưa tay bịt miệng nó lại.

"Đưa tay đây tao xem?" Thằng Khánh túm lấy tay tôi định kéo tay áo lên nhưng tôi vùng giật lại.

"Mấy vết thương cỏn con này có là gì mà tụi bây cứ làm quá lên vậy?" Tôi bực mình, đau thì đau nhưng mấy cái thằng hâm này mà biết thể nào bọn nó cũng bu lại léo nha léo nhéo nhức đầu lắm. Thà đừng để bọn nó biết còn hơn.

"Bầm tím cả tay thế kia mà kêu không sao à? Rốt cuộc là bị cái gì?" Thằng Khánh hình như không tin lời tôi, vẫn cứ khăng khăng đòi xem tay tôi.

"Đã bảo là không sao rồi. Ngồi đấy léo nhéo tao tát cho rụng hết răng như thằng Sún đấy. Cút hết về chỗ cho bố ngủ." Tôi nhìn bọn nó đầy sát khí. Bọn nó hình như cũng có chút sợ sợ, nhưng vẫn ngồi lì như trâu ở

đấy. Tôi cúi xuống xách chiếc dép dưới chân lên. Bọn nó thấy vậy thì nhảy ra khỏi đó chạy về chỗ.

Đang ngồi học, đột nhiên dưới bụng lại thấy đau. Lạ thật, từ tối qua tới giờ bụng tôi cứ đau quặn từng cơn. Tôi gục mặt xuống bàn ôm bụng, ngồi tại chỗ vặn vẹo cơ thể vì đau, trán cũng rịn cả mồ hôi.

"Thảo Huyền, mau ngồi thẳng dậy. Ở trong lớp mà ngủ gục vậy à?" Tiếng cô giáo quát tôi, chắc cô tưởng tôi ngủ gục. Tôi đưa tay quẹt mồ hôi ngẩng đầu dậy.

"Em bị sao thế?" Cô giáo đột nhiên nhìn chằm chằm vào người tôi hỏi.

"Em không sao ạ!"

Mấy đứa trong lớp quay lại nhìn tôi. Tôi khẽ nhíu mày. Tôi nhíu mày là vì đang đau, không hiểu sao bọn kia thấy vậy lại tưởng tôi đang hù dọa bọn nó nên quay ngoắt lên. Đúng là mấy đứa chết nhát.

Bụng tôi càng lúc càng đau dữ dội. Tôi ôm bụng cắn chặt môi. Trước nay tôi chưa từng bị thế này bao giờ. Không lẽ tôi bị bệnh đường ruột hay dạ dày gì rồi?

Tôi ngồi bàn cuối cho nên không mấy ai để ý lắm. Mấy đứa bàn bên thấy tôi gục xuống bàn thì nghĩ là tôi đang ngủ tại vì bình thường tôi cũng hay ngủ gục trong lớp như vậy. Một lát sau, tôi dường như không thể chịu được nữa. Tôi bắt đầu cảm thấy hoa mắt, mọi thứ cứ mờ dần đi.

"Á á á...cô ơi, bạn Huyền bị ngất rồi."

"Lùn đại ca làm sao thế?"

"Huyền, Huyền, em có sao không?"

Tôi cảm thấy cả người nhẹ tênh, mơ hồ nghe loáng thoáng có tiếng nhao nhao, còn có người đang gọi tên tôi nữa. Tôi muốn nói gì đó, nhưng

miệng lại như bị dính keo không tài nào mở ra được. Bóng của mọi người trước mặt cứ mờ dần, mờ dần. Hình như tôi vừa nhìn thấy...anh Tí...

MÀY KHÔNG ĐI ANH VÁC MÀY ĐI

Vân Jibi

dtv-ebook.com

Chương 15: Tưởng Mày Chết Luôn Rồi

Mở mắt ra, tôi trông thấy cái nóc trần thạch cao trắng xóa, trên đấy còn dính mấy mảng mạng nhện nhỏ nữa. Không phải là mới vệ sinh trường học sao? Chắc chắn là cẩu thả rồi, trần nhà còn bẩn nguyên. Ơ nhưng mà sao tự nhiên tôi lại đi để ý mấy cái nhảm nhí đó vậy? Hình như việc bây giờ tôi nên quan tâm là mình đang làm gì, ở đâu mới đúng chứ.

Thay đổi tầm nhìn, tôi thấy một khuôn mặt vô cùng quen thuộc đang nhìn tôi. Là anh Tí, anh ấy đẹp trai quá đi mất, còn nhìn tôi bằng ánh mắt vô cùng dịu dàng nữa. Ánh mắt lúc này của anh ấy thực sự tôi chưa bao giờ thấy cả. Có phải là tôi đang mơ không?

Tôi khẽ nhíu mày nghi hoặc, đưa tay dụi dụi hai con mắt sau đó lại nhìn kỹ lần nữa. Rõ ràng là anh Tí đang ngồi trước mặt tôi, rõ ràng là ánh mắt dịu dàng ấy, rõ ràng là rất đẹp trai. Nhưng sao cảm giác cứ ảo ảo thế nào ấy. Rõ ràng là trên đời này chẳng có thứ gì là rõ ràng. Thôi, cứ coi như là đang mơ đi. Tôi vẫn muốn tiếp tục mơ giấc mơ tuyệt vời này, không tỉnh dậy nữa cũng được.

"Tưởng mày chết luôn rồi chứ?"

Rồi, nghe được cái giọng này thì tôi đã xác định được đây không phải là mơ. Đây là thật, chắc chắn là thật. Ánh mắt hiếm hoi lúc nãy của anh Tí nhanh chóng biến mất, thay vào đó là ánh mắt khinh khỉnh với khuôn mặt chảnh chọe như mọi ngày cùng giọng nói đáng ghét kia. Tôi cựa người, mệt mỏi cất lời: "Em đang ở đâu đây?"

"Nhà xác!"

Tôi khẽ nhíu mày, có điên mới tin lời anh ấy. Chưa chết mà cho tôi vào nhà xác làm gì? Cái gã này, mở miệng ra toàn mùi chết chóc, dịu dàng với

tôi một chút thì chết à? Đấy, vừa nói xong lại bị nhiễm mùi chết chóc của anh ấy rồi. Đúng là chỉ giỏi làm tôi bị lây nhiễm mấy thứ xấu xa thôi.

Tôi ngơ ngác nhìn xung quanh, đây rõ ràng là phòng y tế mà dám bảo là nhà xác. Định gạt tôi à? Đâu có dễ vậy, lùn chứ không có ngu.

Ánh mắt tôi dừng lại ở đám lố nhố đang nhỏm lên nhỏm xuống đằng sau lưng anh Tí. Lúc nãy hình như đâu có thấy. Hay là người anh Tí tỏa sáng tới nỗi làm cho đám kia bị lu mờ trở thành không khí luôn rồi nên tôi không thấy?

"Bọn mày định diễn tập đi quảng cáo cho Điện Máy Xanh à? Lượn chỗ khác mà diễn, tao không mua tivi tủ lạnh gì đâu nhá!"

Tôi vừa nói xong, cả đám bọn nó lập tức nhào tới sát gần tôi léo nhéo:

"Hu hu, lùn đại ca mày tỉnh rồi à? Làm bọn tao sợ chết được."

"Mày đừng có bỏ bọn tao mà đi nha!"

"Ôi, lùn đại ca tỉnh lại rồi. Hu hu hu!"

Giời ơi, cái đám thần kinh này, tôi đã chết đâu mà bọn nó khóc lóc như đưa đám vậy. Muốn trù tôi chết sớm có phải không? Đúng là lũ bạn khốn nạn mà. Tôi trừng mắt hăm dọa: "Tao đã chết đâu mà khóc. Tỉnh táo lại dùm cái đi. Có cần tao đấm cho mỗi đứa một phát cho tỉnh ra không?"

Bọn nó nghe tôi nói vậy thì im thin thít. Mẹ ơi, cái thằng Hô với thằng Sún. Đứa thiếu răng đứa thừa răng mà cứ nhấp nha nhấp nhổm hai bộ răng "siêu vĩ đại" ấy trước mặt tôi. Lại còn được cái thằng Bống nữa. Nước mắt nước mũi cứ thò lò ra phát ớn. Tôi ước bây giờ có cái túi thật to, nhét cả đám bọn nó vô đó rồi đá một phát cho bay đi xa thật xa. Sang Châu Phi chơi với thú cho có bầy. Dĩ nhiên là bọn nó thôi, chừa anh Tí đẹp trai của tôi lại.

Tôi cảm thấy mình đúng là một thanh niên cứng. Đang nằm trên giường bệnh mà lời nói vẫn rất có lực sát thương tới đối phương. Đấy, tôi vừa hù

bọn nó phát thôi mà đã sợ quắn quéo hết cả r ồi kìa.

Tôi quay sang hỏi thằng Sún: "Tao bị cái gì thế này? Sao lại nằm đây?"

"Không biết. Lúc nãy đang ng ồi học tự nhiên mày ngã lăn quay ra ghế ngất đi, mặt mày xanh như tàu lá chuối, báo hại cả lớp một phen hú vía. Không sao là tốt r ồi."

Nghe thằng Sún nói xong, tôi ngơ ngác. Tôi vẫn chưa lục lại được kí ức trước đó. Hình như là bị đau bụng r ồi...r ồi sau đó...sau đó...tôi chả nhớ gì. Mà thôi mặc kệ, miễn chưa chết thì vẫn không sao cả. Tôi lại hỏi tiếp: "Vậy làm sao tao bò được xuống đây?"

"Mày chắc là siêu nhân. Anh Tí cõng mày xuống." Thằng Thọt chen vào.

Nghe nó nói vậy, mắt tôi long lanh quay sang nhìn anh Tí đ ầy cảm kích. Chắc anh ấy không giận tôi nữa đâu nhỉ? Đấy, hẳn là anh ấy cũng thương tôi nên mới xả thân cứu tôi. Ôi, tôi hạnh phúc quá đi mất. Nếu được thế này thì tôi cũng muốn ngất thêm vài l ần nữa để anh ấy cõng tôi tiếp. Ơ, hình như có gì đó sai sai. Tôi có phải là bị biến chất r ồi không? Từ khi nào lại bắt đ ầu ảo tưởng linh tinh vậy cơ chứ. Thôi xong r ồi, chắc chắn là có một tế bào nào đó trong cơ thể tôi bị đột biến r ồi. Mà thôi kệ đi. Tóm lại là bây giờ tôi đang thấy hạnh phúc nên mấy cái tế bào đột biến gì gì đấy cũng dẹp sang một bên, hưởng thụ trước đã.

"Nặng như con lợn, ăn cho lắm vào. Anh mày sợ tụi nó bị mày đè chết nên mới cõng mày thôi. L ần sau anh đá cho lăn xuống." Anh Tí quay mặt đi chỗ khác quát tôi. Chắc là cõng tôi mệt nên mặt hơi đỏ đỏ.

Tôi th ề, bao nhiêu cảm xúc tuyệt vời vừa mới dấy lên trong lòng tôi chỉ vì câu nói đó mà lạc trôi đi hết. Cứ cho là sự thật như vậy đi, nhưng đâu c ần phải nói ra chứ. Cứ để tôi ảo tưởng tí thì anh ấy chết hay sao ý. Mất cả hứng. Đúng là sau này phải ki ềm chế lại thôi, không khéo có ngày tụt cảm xúc mà chết luôn ý.

Mặt tôi tiu nghỉu "Từ tối quá đến giờ em đã ăn gì đâu."

"HẢ??? CÁI GÌ?"

Cả bọn nghe tôi nói vậy thì ngạc nhiên hét lên như lợn bị chọc tiết. Chúng nó bị kích động như vậy tôi có thể thông cảm được. Bởi vì bình thường đối với tôi, đồ ăn là trên hết. Tôi thà xấu thà dốt chứ nhất quyết không chịu đói. Nói chung là tôi ăn nhiều lắm, ăn bạt mạng, ăn bất chấp. Ăn tới khi nào cái bụng của tôi nó không thể chứa được nữa mới thôi. Không phải vì tôi tham ăn đâu. Chỉ là đáp ứng yêu cầu của cái bụng thân yêu thôi.

"Hèn gì tự nhiên lăn đùng ra đấy. Định giảm cân à?" Thằng Sún nhìn tôi chằm chằm.

"Điên, việc gì phải giảm cân. Tao đâu có rảnh."

"Chứ sao? Không lẽ não có vấn đề rồi."

"Não mày mới có vấn đề ấy. Tại không thấy đói."

Thực ra là vì tối qua tôi bị đánh nên trốn vào phòng. Sau đó thì không ra ngoài ăn cơm luôn. Sáng nay vì không muốn đụng mặt hai người kia nên dậy sớm đi học, do vội quá cũng quên mang theo ví tiền. Phần nữa là vì cảm thấy khó chịu trong người, bụng lại đau quặn nên cũng không muốn ăn. Mà lạ thật, bình thường tôi ăn nhiều nên lúc nào cũng thấy đói. Vậy mà từ tối qua tới giờ không ăn gì nhưng hình như không thấy đói. Có phải bụng tôi cũng bị đột biến rồi không? Đúng là hoang mang thật đấy.

"Mấy đứa bây hỏi nhiều quá. Đi về lớp hết đi." Anh Tí đột nhiên quát lên làm bọn kia đang hỏi tôi dồn dập bỗng im bặt hết. So với tôi thì lời nói anh Tí cũng có sức ảnh hưởng không kém. Nói chung là bọn nó cứ nghe lời răm rắp, nối đuôi nhau rời khỏi đó.

Ọt...ọt...

Sau khi bọn nó đi hết, tôi định hỏi anh Tí xem đã hết giận chưa thì cái bụng khốn nạn của tôi réo ầm lên. Đúng là mất mặt mà. Réo lúc nào không réo lại réo ngay lúc này. Thôi xong luôn, khung cảnh sắp lãng mạng vì vậy

mà trở nên u ám. Tôi gãi gãi đầu, ái ngại nhìn anh Tí. Anh ấy nhìn tôi bằng ánh mắt khinh thường, hừ một tiếng rồi nói: "Đói như ăn mày thèm cơm mà còn bày đặt sĩ diện. Đúng là chả được cái tích sự gì. Suốt ngày ăn ăn ăn, đúng là đồ con lợn."

Tôi muốn điên lên được. Anh ấy tại sao cứ xỉa xói tôi như vậy cơ chứ? Tôi cũng chả hiểu tại sao tôi lại đi thích cái gã đáng ghét này. Đang định xỉa lại thì anh ấy đột nhiên đứng dậy, không nói tiếng nào rời khỏi chỗ đi ra ngoài. Không phải là bị tiếng biểu tình trong bụng tôi dọa cho chạy luôn rồi chứ? Cái tiếng đấy chỉ khó nghe một chút thôi chứ đâu đến nỗi kinh khủng lắm.

Tôi thở dài thườn thượt, buồn thật đấy, tưởng anh ấy đuổi bọn kia đi rồi ở lại với tôi chứ, vậy mà cũng xách đít bỏ đi luôn. Đúng là cái đồ nhẫn tâm.

MÀY KHÔNG ĐI ANH VÁC MÀY ĐI

Vân Jibi

dtv-ebook.com

Chương 16: Một Là Ăn Hết, Hai Là Anh Tống Hết Vô Họng Mày

Bây giờ chỉ còn mỗi mình tôi với bốn bức tường hiu quạnh. Tôi nằm trên giường nghĩ ngợi linh tinh. Chốc chốc lại lăn qua lăn lại một cách nhàm chán. Đột nhiên tôi lại nhớ tới cái gã hot boy thần kinh kia. Từ sau cái vụ xem phim tới giờ không thấy anh ta bén mảng sang tìm tôi nữa. Không biết có phải sợ tôi quá rồi hay không. Mà nghĩ đi nghĩ lại, đường đường là hot boy ngời ngời thế mà lại đi sợ ma, đúng là cái đồ yếu sinh lí. Rồi tôi lại nghĩ, chẳng biết sao gã ấy lúc đầu lại có hứng thú hẹn hò với tôi, hay là anh ta lại thích anh Tí, giả bộ làm quen tôi để che mắt thiên hạ, sau đó dần dần tiếp cận anh Tí nhỉ?

Nghĩ một hồi, chán quá tôi lại chẳng thèm nghĩ nữa. Nằm một đống như con lợn chán ơi là chán. Bụng tôi vẫn còn đau, muốn về lớp luôn nhưng sợ tí lại đau rồi không ai cõng xuống, không khéo còn có người đá cho lăn xuống cũng nên. Mà bây giờ đang là tiết Toán, mất công lên đấy lại bị gọi lên bảng. Chẳng biết có phải do tên tôi đẹp quá hay không mà cô dạy Toán hở ra là gọi tôi lên bảng. Haiz, tên đẹp quá cũng khổ.

Có bóng người xuất hiện ngoài cửa. Tôi tưởng là cô y tế nên xoay người úp mặt vào trong giả bộ ngủ. Nói thật chứ tôi chả ưa bà y tế này tẹo nào. Bả cũng có ưa gì tôi đâu. Tại tôi quậy quá, nhiều đứa vì tôi mà phải lê lết xuống đây nên đâm ra bả ghét tôi. Bả còn nói tôi con gái con đứa gì mà như thằng đàn ông. Chắc cô ta có vấn đề, tôi mới mười mấy tuổi đầu mà ví tôi như thằng đàn ông. Lẽ ra phải ví như thằng con trai ý chứ. Dùng từ cũng dùng sai.

"Ngồi dậy. Còn giả vờ ngủ à?"

Ý, giọng nói này không phải của cô y tế, của anh Tí mà. Tôi xoay người ngồi bật dậy. Anh Tí vừa ngồi xuống cạnh giường, trên tay là hộp đồ ăn.

Chắc chắn là mua cho tôi rồi. Vậy ra lúc nãy không phải anh ấy bỏ tôi đi mà thấy tôi đói nên đi mua đồ ăn cho tôi. Mắt tôi long lanh, tôi cảm động chết mất.

"Ngất xong rồi bây giờ đầu óc bị ngất ngất luôn rồi à? Tự nhiên ngồi cười như con điên. Đây, ăn đi, anh sợ mày đói quá lại ăn thịt cả anh nên phải đi mua cho mày đấy."

Rồi, biết ngay là chẳng có chút tâm nào. Cứ giả bộ im đi rồi đưa cho tôi ăn thì chết à?

Nụ cười tôi tắt lịm, mặt cũng chuyển sang xám xịt, còn khuôn mặt anh Tí vẫn không đổi. Từ trước tới giờ đều là nhìn tôi bằng ánh mắt khinh khỉnh. Mặt thì lúc cau có, lúc vênh vênh nhìn muốn đấm, lúc lại gườm gườm muốn dọa người. Còn hôm trước á, tôi thấy nhìn con Nhung bằng ánh mắt khác kìa. Đúng là không công bằng. Mặc dù nó đẹp hơn tôi thật, nhưng đâu cần lúc nào cũng trưng cái bộ mặt dọa người ấy ra làm gì.

Tôi cầm lấy túi đồ ăn mở ra, đều là cơm cuộn, món ưa thích của tôi. Anh ấy còn biết sở thích của tôi nữa. Tôi bỏ vào miệng nhai nhồm nhoàm. Đúng là ngon hơn bình thường. Dĩ nhiên rồi, đồ anh ấy mua thì dở đến mấy vô miệng tôi cũng thành ngon.

"Ăn nhiều vào cho mập. Sắp xuất chuồng được rồi đấy!"

Tôi nghẹn cơm. Bỏ hộp đồ ăn sang một bên, tôi cúi xuống ho sặc sụa. Anh Tí thấy vậy thì vỗ vỗ lưng tôi quát: "Cái con lợn này. Ăn thì ăn từ từ thôi, ai ăn mất phần đâu mà ăn cho cố vô. Ham ăn ham uống. Nói là đồ con lợn không sai tí nào."

Tôi ngước lên đỏ mặt tía tai nhìn anh Tí. Ghét thật đấy. Tôi có ham ăn ham uống gì đâu. Rõ ràng là ăn từ từ đấy thôi. Tại anh ấy cứ xỉa xói tôi nên mới khiến tôi bị nghẹn mà. Thế quái nào mà cái gì cũng đều là lỗi của tôi vậy? Tôi giận, không thèm ăn nữa. Vênh mặt sang nhìn chỗ khác. Bực cả mình, ở với anh ấy riết chắc tôi lên tăng xông mà chết mất.

"Mày sắp bị vẹo cái mặt luôn rồi đấy, cứ vênh vênh lên đi."

Tôi không thèm trả lời.

"Có ăn hết đi không?"

"Không ăn nữa." Tôi gắt.

Ọt...ọt...

Mẹ nó, tôi muốn chửi cái bụng khốn nạn này ghê chứ. Đang giận cơ mà, kêu réo làm quái gì vậy chứ? Đúng là mất mặt quá đi mất.

"Ăn mau, anh thừa tiền đi mua cho mày ăn, mày không ăn mày bỏ. Một là ăn hết, hai là anh tống hết đống này vô cổ họng mày."

Tôi hơi run run. Nói chung thì lời nói của anh Tí đối với tôi rất có trọng lượng. Cho dù có là thanh niên cứng cỡ nào nhưng chỉ cần anh ấy ho một tiếng thôi thì cứng mấy cũng thành mềm. Ai bảo tôi thích anh ấy cơ chứ. Thế là tôi lại cun cút như con cún, cầm hộp cơm cuộn lên bỏ vào miệng nhai tiếp.

"Tay bị cái gì?"

Đột nhiên anh Tí hỏi làm tôi hơi rối. Tôi không muốn nói thật, nhưng lại không biết tìm lí do gì cho hợp. Tôi thấy hình như trong phim, mấy chị nữ chính khi bị nam chính hỏi như vậy sẽ trả lời là bị ngã phải không nhỉ? Dạo này tôi cũng biết xem phim ngôn tình rồi, nhưng không ảo tưởng về mấy soái ca trong phim như lũ mê trai kia.

"Em bị ngã. Không sao cả." Tôi bê nguyên xi cái câu của nữ chính trong phim tôi từng xem ra trả lời. Ha ha, tôi thấy tôi phục mình ghê. Đúng là tôi rất thông minh mà.

Cốp...

"Ui da!"

Tôi vừa bị ăn một cái cốc rõ đau. Chủ nhân của nó thì không nói cũng biết là ai rồi. Mắt tôi đỏ ngầu ngước lên nhìn anh Tí ấm ức. Tôi có làm gì

sai à?

"Mày nghĩ anh là con nít ba tuổi à?"

"Không phải ba tuổi thì mười ba tuổi."

Cốp...

Tôi lại bị ăn thêm cái cốc nữa. Hu hu hu, rõ ràng là tôi đâu có nói gì sai. Anh ấy mười ba tuổi thật mà. Với lại tại sao trong phim nữ chính sau khi nói vậy xong thì được nam chính âu yếm yêu thương còn tôi toàn bị ăn chửi ăn cốc là thế nào? Chắc chắn là phim lừa đảo, phim láo toét. Tôi cóc thèm học theo trong đấy nữa.

"Còn không nói?"

Tôi vẫn im lặng không nói gì. Tới khi anh Tí giơ tay định cốc cho tôi thêm cái nữa tôi mới né sang một bên la lên: "Oái, em nói, em nói!"

Tôi lấy hết sức bình sinh có thể bắt đầu mở miệng một cách khó khăn. Có thể tôi làm hơi quá, nhưng mà đúng thật là tôi không muốn nói ra tẹo nào. Sợ anh ấy tìm cách trả thù dùm tôi như lúc nhỏ anh ấy vẫn thường hay làm thì không biết anh ấy lại gây ra chuyện động trời gì nữa. Cái này là tôi đoán thôi. Lúc nhỏ chắc thấy tội nghiệp tôi nên mới hay trả thù, bảo vệ cho tôi. Còn bây giờ lớn rồi, tôi lại láo quá chẳng biết anh ấy còn bảo vệ tôi nữa hay không.

Tôi hít một hơi thật mạnh, bắt đầu nói: "Em... "

"Không cần nói nữa."

Hả?

Tôi vừa mới có chút can đảm định nói ra giờ lại kêu không cần nữa là sao? Làm khó dễ người khác quá đấy. Anh Tí ấy à, chỉ giỏi bắt nạt người ta thôi.

"Mày bị bà nội mày đánh chứ gì?"

Tôi choáng! Làm sao anh ấy lại biết được chuyện này? Tôi mở to mắt nhìn anh Tí ngạc nhiên: "Sao...sao anh biết?"

"Con ngu, nhà mày đối diện nhà anh. Cái miệng bà nội mày chửi oang oang như cái loa phát thanh như vậy ai mà không biết."

"Ò... " Tôi gật gật đầu, thì ra là vậy. Nhưng mà khoan đã, biết rồi sao còn hỏi tôi làm gì? Không phải vừa nãy tôi bị cốc mấy cái oan uổng sao. Hu hu, tôi ngu thật đấy, toàn bị anh ấy bắt nạt mà không hay biết gì. Mặt tôi méo xệch vẻ đau khổ.

"Trông cái mặt mày kìa, như con mụ Thị Nở trong phim anh mới xem hôm qua. Ghê thật đấy!"

Mặt tôi hết méo, giờ là chuyển sang tức giận, trừng trừng nhìn anh Tí.

"Còn nhìn cái gì? Ăn nhanh đi. Anh đấm cho phát giờ chứ nhìn."

"Em ăn xong rồi."

"Khiếp, một hộp to chà bá lửa người ta ăn cả ngày không hết mà nhoáng một cái mày đã ăn hết. Đúng là con lợn."

Tôi chẳng còn gì để nói, tôi cạn lời. Rõ ràng là bắt tôi ăn nhanh, tôi ăn nhanh thì lại bảo tôi tham ăn tham uống, đồ con heo con lợn. Rốt cuộc thì như thế nào anh ấy mới hài lòng đây? Đúng là cái đồ khó ở.

Anh Tí đứng dậy đi lại chỗ bình nước nóng rót một ly rồi đưa cho tôi uống. Sau đó dọn dẹp mấy thứ linh tinh trên giường. Mặc dù thái độ như kiểu bị đày đọa áp bức vậy, nhưng tôi vẫn thấy khoái khoái. Được người mình thích phục vụ tận tình thế này thì còn gì bằng. Dẹp hết mọi chuyện sang một bên, tôi phải tận hưởng cái khoảnh khắc hiếm hoi này mới được.

"Ngủ đi!"

"Giờ này mà ngủ ngáy cái gì?"

"Anh kêu ngủ thì ngủ. Sao mày lắm lời vậy? Muốn ăn đấm không?"

Anh Tí lại trưng cái bộ mặt dọa người ra nhìn tôi. Dĩ nhiên là tôi phải nghe lời rồi, đâu dám cãi. Không khéo lại bị cốc thêm mấy cái lên đầu nữa. Đúng là cái đồ...đồ gì cũng chẳng biết nữa. Mặc kệ đi, tôi nằm xuống, xoay người úp mặt vào bên trong nhắm mắt lại.

"Quay mặt ra đây!"

Tôi mở mắt ra xoay người lại hỏi: "Quay ra đấy làm gì?"

"Bảo quay thì quay. Thế mày úp mặt vô đó làm gì?"

"Em... "

Tôi nghĩ tôi nên im mồm lại, có nói gì cũng chẳng nói lại được anh ấy, chỉ tổ phí nước bọt. Tôi nhắm ghiền mắt lại, nhưng làm sao mà ngủ được với cái tâm trạng anh ách này. Còn có cảm giác như có ai đang nhìn mình chằm chằm vậy. Bực thật đấy. Tôi vừa hé mắt ra xem thử tình hình thì lập tức nhìn thấy ánh mắt anh Tí đang nhìn tôi chằm chằm "Bảo ngủ cơ mà?"

"Anh cứ nhìn em vậy sao em ngủ?"

"Mắc mớ gì không ngủ được. Cái đồ con lợn như mày thì kiểu gì chả ngủ được."

"Nhưng mà... "

"Không nói nhiều. Ngủ không? Anh đấm mày lòi mồm bây giờ."

Tôi bực, lại nhắm mắt. Cứ canh cánh mãi như vậy cũng không biết thiếp đi lúc nào không hay.

MÀY KHÔNG ĐI ANH VÁC MÀY ĐI

Vân Jibi

dtv-ebook.com

Chương 17: Đừng Để Anh Nắm Đầu Mày Xách Về

Tiếng trống tan học vang lên làm tôi giật mình tỉnh dậy. Tôi ngơ ngác nhìn xung quanh nhưng không có ai cả. Anh Tí đi đâu mất rồi, chắc anh ấy bỏ tôi đi về trước rồi. Buồn thật đấy, sao không gọi tôi dậy rồi về chung? Lâu lắm rồi hai chúng tôi mới nói chuyện lại mà.

Tôi lờm cờm ngồi dậy day day cái đầu. Chắc là ngủ ngày nên thấy hơi ong ong. Sau đó bò xuống khỏi giường định đi lên lớp lấy cặp để về thì thấy anh Tí xuất hiện. Tay anh ấy đang cầm cặp của tôi. Thì ra không phải bỏ tôi đi về trước mà lên lấy cặp cho tôi. Tôi lại thấy cảm động rồi.

"Này, anh sợ mày mò lên đấy lại ngất đi. Mất công anh lại phải giơ chân đá mày xuống đây."

Nói xong câu đấy, anh Tí ấn cái cặp vào tay tôi rồi xoay người đi về trước. Tôi đứng ngơ ra một lúc rồi cũng lẽo đẽo đi theo sau. Đùa chứ, lâu lắm rồi mới được về chung, phải tranh thủ mới được.

Cả đoạn đường về, bọn tôi chẳng nói câu nào. Thực ra thì tôi muốn nói chuyện với anh ý lắm, nhưng anh ý đi cách tôi xa một đoạn nên không nói chuyện được. Tay tôi đau, cả bụng vẫn đau nên đi hơi chậm một chút. Lát sau anh Tí đã đi cách tôi một đoạn xa hơn. Tôi muốn chạy theo lắm nhưng khổ, chạy được mấy bước bụng lại đau nên thôi, cúi đầu lủi thủi đi tít đằng sau.

"Sao mày đi chậm thế con lợn kia? Đúng là chỉ biết ăn với ngủ là nhanh."

Tôi chẳng nói gì, cứ cắm đầu đi. Bụng tôi lại đau, không biết bị gì, có khi nào tôi sắp chết rồi không? Mặt tôi méo xệch, còn gì đau khổ hơn

chuyện này nữa hả trời, tôi còn yêu đời lắm, không muốn xuống hoàng tuyền sớm vậy đâu.

Đột nhiên, cặp tôi bị anh Tí giật phăng lấy. Tôi nhất thời ngạc nhiên ngẩng mặt lên thì thấy anh Tí đang đứng ngay trước mặt. Nãy giờ cứ cắm mặt xuống đất đi nên không biết anh ấy đứng đợi tôi. Tôi vui chết đi được.

"Có cái cặp cũng cầm không xong. Anh không hiểu rốt cuộc ngoài ăn với ngủ thì mày còn làm được gì nữa?"

"...."

Những lúc thế này, tôi biết tốt nhất tôi nên im mồm lại. Có nói nữa thì dù đúng cũng thành sai, khỏi nói gì cho lành. Anh ấy cau có nhìn tôi phát xong ôm cả cặp tôi đi trước. Tôi phải bước thật nhanh cho kịp anh Tí. Đi bộ mà cứ như chạy luôn.

Hôm sau đi học, mới lú đầu ra khỏi cửa đã nhìn thấy anh Tí đang dựa lưng bên tường chờ tôi như mọi khi. Quả thật là càng ngày anh ấy càng đẹp trai ra. Năm nay mới học lớp tám mà trông anh ấy đã ra dáng một thiếu niên phong độ rồi. Chắc là giống như lũ con gái trong lớp hay nói, anh ấy có tố chất của "soái ca" nên phát triển nhanh hơn bình thường. Thật đấy, tôi không nói láo đâu. Cứ thử nhìn mấy thằng khác trong lớp tôi mà so sánh xem. Giời ôi đứa nào nữa nấy vẫn còn như đứa con nít lên ba. Nhất là thằng Bống với thằng Sún. Ôi thôi hai thằng đấy thì khỏi nói, cứ như hai con mẹ bán cá bán mắm ngoài chợ ấy. Mũi còn chùi không sạch nữa mà. Được mỗi thằng Khánh. Thằng Khánh so với anh Tí cũng ngang ngửa. Có điều vì anh Tí là người tôi thích nên tôi tự chấm cho anh Tí đẹp trai hơn. Với lại trong mắt tôi, anh Tí cũng đẹp trai hơn mà. Thằng Khánh á? Chỉ là hạt cát trên sa mạc thôi.

Tôi cứ đứng đực ra mà nhìn anh Tí, tới nỗi miệng cũng muốn dãi nhớt ra luôn. Nhưng may là tôi đã kịp kiềm chế lại. Tới khi bị anh Tí cốc vào đầu một cái rõ đau tôi mới tỉnh lại, lẽo đẽo đi theo sau lưng anh Tí.

Anh Tí chuyển xuống ngồi lại với tôi rồi. Tôi sướng muốn điên lên được. Còn con Nhung thì khỏi nói, quay xuống nhìn tôi như muốn ăn tươi

nuốt sống tôi luôn ý. Ha ha, tôi đang rất là sảng khoái. Nhìn cái mặt nó bây giờ thốn lắm.

Tôi đang ngồi nhấm nháp mấy gói snack anh Tí vừa sai thằng Mập mang lên lớp cho tôi. Anh ấy đi họp hành banh bóng gì đấy tôi cũng không rõ nữa. Mặc dù thằng Mập bảo đây là đồ thừa anh Tí kêu nó mang lên cho con lợn là tôi đây cạp đỡ bỏ đi phí. Nghe thì có vẻ muốn cầm mấy bịch bánh mà đập vô mặt đứa vừa nói lắm. Nhưng thôi, dù gì cũng là anh Tí kêu mang lên, phải ăn chứ.

Đột nhiên, bạn Nhung đẹp gái nện guốc cồm cộp xuống nền nhà đi xuống chỗ tôi ngồi đối diện. Trông mặt nó lúc này sát thủ lắm. Không biết có định nuốt tôi không. Tôi thì cóc có quan tâm, đang ăn ngon lành vậy cơ mà, việc gì phải vì cọng lông kia mà ảnh hưởng đến việc ăn uống.

"Này, cậu làm ơn tránh xa Minh Dương ra được không? Sao cậu cứ bám dính lấy cậu ấy vậy?"

Bạn Nhung đẹp gái nói với tôi bằng ngữ điệu hết sức nhẹ nhàng. Hình như từ trước tới nay tôi chưa nói tên thật của anh Tí phải không nhỉ? Anh Tí tên Dương, Khả Minh Dương. Có ai thấy tên anh ấy đẹp không? Riêng tôi thì thấy vô cùng đẹp luôn ý. Nhưng gọi anh Tí mãi quen rồi, đẹp thì đẹp chứ tôi vẫn thích gọi anh ấy là Tí hơn.

Quay lại với bạn Nhung đẹp gái, tôi biết thừa là lúc này nó chỉ muốn nhảy xổ lên lôi cái bản mặt tôi ra mà vả cho nổ đom đóm thôi. Nhưng trong lớp còn nhiều người, làm thế thì mất hình tượng thục nữ. Ha ha, giả tạo quá em ạ. Hãy cứ sống thật với chính mình đi. Tôi cười khẩy, vừa nhai bánh vừa trả lời một cách lười nhác: "Ồ, mình cứ thích bám lấy anh ấy đấy. Có vấn đề gì sao?"

Bạn Nhung đẹp gái nghe tôi nói vậy thì có vẻ tức lắm, nhưng cũng không thể làm gì. Tôi còn thấy mặt nó đang tím cả lên. Chắc máu dồn lên tới não rồi. Hố hố, coi chừng lên tăng xông mà chết đấy con ạ.

"Cậu biết mình thích Minh Dương mà. Với lại chỉ có mình mới xứng với cậu ấy thôi. Nói thật đấy, cậu không có khả năng đâu. Biết thân biết

phận thì tránh xa cậu ấy ra không sau này có hối hận cũng không kịp đâu."

Chậc, tội nghiệp cái con này đẹp mà điên. Nhưng mà thôi, cứ để cho nó nói tiếp đi, tôi không quan tâm. Nó nói là việc của nó, tôi ăn là việc của tôi. Chúng tôi không thuộc về nhau.

Ra về, anh Tí lại đi trước, tôi lẽo đẽo theo sau lưng. Trước nay tôi là người cái gì cũng không sợ, thế quái nào mà hễ đối diện với anh Tí là tôi lại bị đột biến, trở nên ngoan ngoãn như con cún con.

"Đi nhanh lên." Anh Tí quát, tôi lui cui chạy lên phía trước cho kịp anh Tí, im lặng đi bên cạnh. Thấy tôi không nói gì, anh Tí nhíu mày nhìn tôi chút xong lại xoay người đi tiếp. Hôm nay anh ý vẫn xách cặp dùm tôi, còn tôi thì tâm hồn đang treo trên mây. Mấy hôm nay được anh Tí phục vụ tận tình quá đâm ra cứ ngơ ngơ ngẩn ngẩn, tâm hồn bị lạc trôi đi đâu mất.

Được một đoạn, cái bụng khốn nạn của tôi lại đau quặn từng cơn. Tôi nhăn nhó ôm bụng uốn éo cả người.

"Mày bị gì vậy lùn? Sao mặt xanh thế?" Anh Tí thấy tôi như thế thì có vẻ hơi lo lắng, đang đi trước mà lại xoay người chạy ngược về chỗ tôi hỏi.

"Em đau bụng quá... "

"Ăn cho lắm vào mà đau bụng."

"Không phải, đau mấy ngày nay rồi... "

"Còn chối gì, ham ăn uống nên mới vậy đó."

Tôi chẳng có hơi mà cãi nhau với anh ấy, ôm bụng rề rề đi trước. Đột nhiên, anh Tí vọt lên trước ngồi xổm xuống quát: "Lên anh cõng về."

Tôi ngại ngùng trả lời: "Thôi, em đi bộ được rồi."

Được anh ấy cõng về thì còn gì bằng nữa. Nhưng mà tôi cứ thấy ngại ngại kiểu gì ấy. Chắc là "nhớn" rồi nên vậy. Tôi cũng biết nam nữ thọ thọ bất thân mà.

"Mau, đừng để anh phải nắm đầu mày xách về."

"..."

Thế là tôi lại ngoan ngoãn leo lên lưng anh Tí để anh ấy cõng về tới tận nhà. Mấy cái thọ thọ bất thân gì đấy, mấy cái ngại ngùng gì đấy cũng dẹp hết.

Về tới gần cổng nhà, tôi bảo anh Tí thả tôi xuống nhưng anh Tí không chịu. Tôi thì không muốn để bà nội hay bà Dì ghẻ của tôi trông thấy cảnh này. Bởi vì tôi thừa biết, nếu nhìn thấy thì thể nào bà nội tôi cũng lôi tôi ra dày xéo. Cái gì mà mới tí tuổi đầu bày đặt ve vãn con trai gì gì đấy. Nói chung là kiểu gì cũng có cớ mà mắng tôi được hết. Tốt nhất là không nên để họ nắm được cơ hội sinh sự với mình.

"Mày ngồi im đấy, ngọ nguậy nữa anh quăng mày xuống cho gãy xương luôn giờ."

Ai bảo tôi đang ngồi trên lưng anh ấy, ai bảo tôi thích anh ấy làm gì. Bởi vậy mới nghe lời răm rắp như bị bỏ bùa bỏ ngải, ngồi im re trên lưng anh ấy không nói thêm tiếng nào. Anh Tí không cõng tôi vào nhà tôi mà cõng vào nhà anh ấy. Thần kinh anh ấy có vấn đề rồi hay sao ấy, nhà tôi ở bên kia cơ mà? Tôi ngạc nhiên hỏi: "Anh ơi, nhà em bên kia."

"Anh không có ngu như mày!"

Đấy, lại bắt đầu mắng mỏ chê bai tôi nữa rồi. Không ngu con khỉ, không ngu mà chỉ lú lẫn thôi.

Lát sau, anh Tí cõng tôi đi thẳng vào phòng khách rồi vứt tôi ở đấy xong bỏ đi đâu mất. Trước khi đi còn trưng cái bộ mặt dọa người ra lệnh cho tôi ngồi im đấy, không được nhúc nhích không thôi lại bị đập.

Hình như không có ai ở nhà. Mẹ anh Tí đi làm rồi, bố anh ấy thì ở bên nước ngoài cơ, cả năm về được có một hai lần. Em gái anh Tí thì gửi bên bà nội nhà anh ấy trông nom dùm.

Tôi chán quá, chống cằm mắt lim dim. Tới khi mùi thức ăn xộc vào mũi mới giật mình tỉnh ra. Trước mặt là khuôn mặt anh Tí đang đỏ đỏ, nhễ nhại mồ hôi. Vậy chứ vẫn có sức hút lắm, vẫn đẹp trai như thường. Tôi cảm thấy mình bắt đầu trở nên mê trai rồi. Trên bàn thì có mâm thức ăn nóng hổi. Nào là thịt bò xào, trứng chiên, canh rau ngót thịt bằm. Thơm quá, lại khơi dậy vị giác của tôi rồi. Tôi nuốt nước bọt.

"Ăn đi."

Anh Tí xới cho tôi bát cơm, gắp một đống thịt bò xào bỏ vào bát cơm đầy ụ. Tôi cầm lấy ăn ngon lành. Đúng là ngon quá.

"Ăn nhiều vào, mình anh ăn không hết, tí đổ đi lại phí."

"Không hết thì đổ cho con Míc ăn."

"Nó ăn cũng không hết nên mày ăn phụ đi."

Khụ... Nghe có vẻ như đang ăn đồ thừa ấy. Không lẽ tôi với con Míc nhà anh ấy ngang hàng sao? Đúng là thảm thật đấy. Nhưng mà ngon quá, thừa hay không cũng mặc kệ, ăn đã rồi tính.

Cứ chốc chốc anh Tí lại gắp đầy thịt bò vào bát của tôi. Tôi quất một phát hết hai bát cơm. No căng bụng. Tôi với tay xoa xoa cái bụng, ngả lưng ra ghế.

"Ngon quá, ai nấu vậy?"

"Ngu, anh nấu chứ ai."

Xùy, tôi chẳng tin. Anh ấy làm sao mà nấu ngon được vậy. Có mà lừa người ý. Nhưng làm sao lừa được tôi. Tôi trề môi: "Anh mà biết nấu cơm à?"

"Anh mày biết thừa, chứ hồi giờ toàn ăn một mình, anh không nấu ai nấu?"

Ờ, anh ấy nói thế thì cũng có vẻ đúng. Mẹ anh ấy hầu như không ăn cơm ở nhà. Cái này thì tôi biết. Nhưng anh ấy nấu mà ngon thế kia thì cũng hơi nghi nghi. Mà thôi mặc kệ, ai nấu cũng được, ngon là được. Ăn xong, anh Tí đứng dậy dọn dẹp. Tôi thì cứ nằm kềnh ra đấy sung sướng. Lâu lâu được phục vụ tận tình, cảm giác cứ như được làm bà hoàng ấy. Ha ha, thích thật đấy.

"Uống đi."

Tôi ngồi thẳng dậy nhìn ly nước đục đục vàng vàng trên bàn nghi hoặc. Nước quỷ quái gì mà nhìn như nước...ấy ấy thế này?

"Nước gì đấy?" Tôi hỏi.

"Kêu uống thì uống đi, lắm lời quá. Không chết được đâu."

Tôi hơi lưỡng lự, sau đó cũng uống một hơi cạn sạch. Chả biết nước gì, ấm ấm ngòn ngọt cũng dễ uống. Sau đó, anh Tí lại lôi cái chiêu dọa nạt ra bắt tôi đi ngủ. Tôi còn làm gì được nữa, kêu ngủ thì ngủ thôi.

MÀY KHÔNG ĐI ANH VÁC MÀY ĐI

Vân Jibi

dtv-ebook.com

Chương 18: Ra Phố

Buổi chiều tôi ở lại nhà anh Tí học bài chung. Nói thật, tôi chẳng muốn học bài chung với anh ấy tí tẹo nào. Biết tôi dốt rồi thì phải thông cảm cho tôi chứ, đằng này tôi cứ không hiểu chỗ nào là mắng nhiếc chỗ nấy, tôi mà gân cổ lên cãi là lại bị ăn mấy cái cốc, không thì cũng bị ăn mấy cái thước gõ lên đầu. Nói chung bạ cái gì là dùng cái đó. Không biết thương hoa tiếc ngọc gì hết, đúng là cái đồ vũ phu mà.

Bà Dì ghẻ của tôi đột nhiên lại thèm ăn quả dâu da, cái thứ quả chua chua ngọt ngọt ấy. Đúng là bầu bì khó ở, nay thèm cái này, mai thèm cái kia. Hôm trước còn thèm ăn thịt chó nữa. Bà đấy vốn dĩ trước nay rất ghét thịt chó, ghét luôn cả mấy người ăn thịt chó mà lúc thèm thì ăn một lần cả tô. Đến là chịu với bả.

Bà nội sai tôi đi tìm hái dâu da cho cái người đang mang trong mình cháu trai nội tương lai của bà ấy. Đúng là cái số tôi khổ, thời đại nào rồi mà còn trọng nam khinh nữ đến vậy. Lúc trước tôi còn thấy tủi thân, bây giờ riết cũng thành quen. Với lại tôi cũng chẳng thèm nghĩ nhiều, xem như làm phúc tích đức vậy. Dù gì đấy cũng là con trai của bố tôi, không cùng mẹ nhưng mang dòng máu giống nhau. Vả lại, nó còn chưa ra đời, trẻ con không có tội.

Tôi đi xuống vườn tìm dâu da. Mùa này cũng có nhưng hiếm, với lại quả không được to như quả đúng mùa. Gặp mấy người coi vườn, được họ chỉ hướng nên tôi cứ vậy đi thẳng một mạch tới vườn dâu da. Tôi leo lên hái đại mấy chùm to to sau đó bỏ bịch, trả tiền rồi đem về. Vừa vào sân đã gặp bà nội đang nói chuyện gì đấy với bà Biên có vẻ vui lắm. Bà Dì ghẻ thì đang ngồi ăn dâu ngon lành. Tôi cũng hơi ngạc nhiên, lúc nãy sai tôi đi tìm dâu, tôi chưa về đã có dâu ăn rồi. Tôi chợt nhớ là nhà bà Biên cũng có quả này. Vậy mà lúc nãy sai tôi xuống vườn mua, muốn hành xác tôi đây mà.

Nhưng tôi cũng chẳng quan tâm, cầm bịch dâu đi vào trong rửa sạch rồi mang ra đặt trước mặt bà Dì.

"Con gái con đứa mất dạy. Đi vềkhông biết chào hỏi ai cả."

Bà nội nhìn tôi lườm nguýt đủ các kiểu. Tôi mất dạy vậy đấy, có dạy hay không thì mấy người cũng chẳng bỏ qua, kiểu gì chả nói được. Mấy người có dạy mà cũng có hơn ai.

Bác Biên cũng nhìn tôi lườm lườm lườm nguýt nguýt. Cái kiểu mắt toét răng hô mồm bô bô ấy thì ế tới giờ cũng phải. Ai mà chịu được bà đấy mà lấy, mở miệng ra nói câu nào là thúi câu đấy. Lúc trước tôi còn nhỏ nên không biết gì. Giờ lớn rồi nên bà đấy nói gì tôi cũng hiểu.

"Ôi, cái con đấy thì nói làm gì. Nó không phải người, nó là thứ giặc quỷ. Đem mà tống khứ nó đi cho rảnh nợ."

Ôi giời ôi, không cần tống tôi đi đâu. Tôi cũng đang mong nhanh lớn để biến khỏi đây đây. Gớm, cứ tưởng tôi thích ở đây lắm à? Không phải đuổi, tới lúc cần đi tôi sẽ đi. Mấy người này rảnh rỗi lắm. Ăn xong không có việc gì làm rồi tụm năm tụm ba lại nói xấu người này, chê bai người kia. Điển hình là đang nói xấu tôi đấy. Ngồi trong phòng mà còn nghe rõ mồn một hai người đấy đang nói xấu tôi, chê bai đủ điều. Cái gì mà ngổ ngáo, cái gì mà xấc xược láo toét, mất dạy. Cái gì mà nghiệt chủng không nên sinh ra. Lại còn lôi mẹ tôi ra mắng lây nữa. Tôi ghét nhất mấy người cứ hay lôi mẹ tôi ra bêu rếu. Họ bảo mẹ tôi là thứ con gái không ra gì.

Tôi nói thật, họ nói mà không biết ngượng mồm. Nói người ta mà không nhìn lại mình xem tốt đẹp chỗ nào. Cứ thử nhìn vào mà xem, nói mẹ tôi không ra gì, nhưng ít ra cũng còn có bố tôi lấy. Còn cái bà già xấu tính kia, ế tới giờ không ai thèm ngó tới. Chắc mình tốt đẹp quá mà ở đó nói người khác. Phải rồi, tốt quá mà. Đúng là rảnh rỗi, ăn ở không đi lo chuyện thiên hạ. Người ta như nào thì cũng kệ mẹ người ta đi. Cứ thích chỏ mõm vào nhà người khác khiến người ta gây hấn gây thù với nhau. Lớn lắm rồi, sắp già tới nơi rồi mà vẫn còn nhiều chuyện. Còn không biết để phúc để đức lại cho con cho cháu. Mồm miệng điêu ngoa cay độc không chịu được.

Tôi cóc cần để ý nữa, đi ngủ cho sướng. Việt Nam nói là làm, tôi đeo tai phone vào cái mp3 cũ kĩ mẹ tôi tặng hồi sinh nhật mười tuổi, bật volum to hết cỡ nằm lăn ra giường ngủ. Đánh một giấc tới xế chiều thì bị tiếng đập cửa làm cho giật mình tỉnh dậy. Là bà nội tôi gọi xuống ăn cơm tối. Lại bị mắng một trận xối xả, nào là cái thứ con gái lười chảy thây, nào là vô dụng đủ các kiểu. Chắc lười, chắc vô dụng quá. Mới sáng mờ đất ra gọi tôi dậy giặt đồ, quét nhà lau nhà dọn dẹp. Xong lại bắt làm cái này này làm cái kia linh ta linh tinh. Duy chỉ có cái nấu cơm là không để tôi nấu thôi. Tại tôi nấu cơm đến con lợn cũng còn chê nên không dám để tôi nấu nếu không muốn lăn ra chết vì ngộ độc.

Lỗ tai tôi trét xi măng trong đấy rồi. Chửi nấy chửi nữa cũng vậy thôi. Mặt tôi cứ trơ ra đấy, đưa tay ngoáy ngoáy lỗ tai khiến bà nội tức càng thêm tức. Mặc kệ chứ, chả ảnh hưởng gì tới tôi. Thích chửi thì chửi đi cho sướng mồm.

Ăn cơm cũng chẳng ngon lành gì. Ngồi ăn mà cứ bị lườm nguýt thế kia bố đứa nào nuốt cho nổi. Tôi ăn qua loa vài miếng, rửa chén dọn dẹp xong tôi lại chui vô phòng cày phim cày truyện. Nay là cuối tuần nên cũng không phải học hành gì nhiều. Mà đúng hơn là cả buổi chiều bị gã nào đấy ép làm hết cả rồi.

Tôi thấy tôi cũng sắp giống bọn con gái trong lớp rồi đấy. Suốt ngày phim với truyện ngôn tình ngôn tả. Có điều tôi không điên rồ ảo tưởng sức mạnh về mấy gã soái ca như bọn nó. Tôi ghiền nhất là coi Inuyasha. Tôi thích anh tiểu khuyển lắm, dễ thương vô cùng. Với lại, càng xem càng thấy có nét giống anh Tí.

Tít tít...

Điện thoại có tin nhắn. Cái điện thoại này bố tôi mới gửi cho tôi đợt trước, là quà chúc mừng tôi lên lớp. Tính ra thì bố tôi tuy lãnh đạm nhưng cũng rất thương tôi. Chỉ có điều bố ít khi thể hiện tình cảm. Bởi vì tôi học dốt nên để lên lớp là cả một vấn đề. Tôi đã cố gắng lắm rồi. Cho nên mỗi lần lên lớp là tôi lại có quà.

"Cho mày một phút đi ra cổng. Chậm một giây ăn một đấm."

Cái kiểu dọa người này ngoài anh Tí ra thì còn ai vào đây nữa. Mà kể cũng lạ, từ lúc tôi có điện thoại thì anh ấy cũng mua một cái. Tôi cũng chẳng biết tại sao. Với cả nhà anh ấy giàu mà, muốn mua lúc nào chẳng được. Chắc anh ấy mua để chát chít với gái. Đẹp trai như thế đ ây đứa mê.

Sau anh ấy cũng đòi lấy số điện thoại tôi. Xời ơi, không phải tốt lành gì đâu. Lấy để sai vặt tôi ý. Hoặc muốn gọi tôi, chỉ c ần ấn nút r ồi ho một tiếng là tôi phải tới ngay nếu không muốn ăn đòn. Đúng là cái đ ồ..tôi chả biết so sánh anh ấy với gì nữa. Mà đòi số điện thoại cũng khác người lắm. Muốn thì nói một tiếng tôi đưa, cứ phải hù dọa đòi đánh đập tôi mới chịu. Anh Tí của tôi là vậy đấy. Đối với tôi chỉ có bạo lực, bạo lực và bạo lực.

Chẳng biết tối r ồi anh ấy còn bắt tôi đi đâu nữa. Tôi không muốn bị ăn cốc nên lập tức nhảy khỏi ghế phi ra ngoài.

"Giờ này r ồi còn đi đâu hả con kia?" Tiếng bà nội tôi sang sảng ngoài cửa phòng khách vọng tới.

"Cháu đi chơi."

"Chơi bời gì giờ này. Có mà đi đú."

Tôi th ề, nếu người đứng đó không phải bà nội tôi thì tôi đã cho ăn mấy cái tát nổ đom đom mắt r ồi. Tôi lịch sự lắm r ồi đấy. Ai nói tôi láo toét cũng mặc. Đâu phải tôi muốn thế. Họ không ép tôi thì tôi cũng chẳng có thái độ như vậy. Ví dụ như là mọi người, thử ở trường hợp của tôi xem. Không phải ai cũng như ai đâu nên đừng đứng ở hoàn cảnh của mình mà phán xét người khác như đúng r ồi khi không biết cái quái gì v ề người ta cả.

Mặc kệ cho bà ấy đứng đó chửi rủa, tôi vẫn ngang nhiên đi ra khỏi nhà. Anh Tí đang đợi tôi ngoài cổng. Chưa thấy mặt đã nghe giọng r ồi.

"Mày chậm mấy phút r ồi lùn ạ. Lại đây!"

Anh Tí trưng cái bộ mặt chuẩn bị xử trảm người khác ra, đưa tay ngoắc ngoắc tôi lại. Còn làm gì nữa, kêu tôi lại để cốc đ ầu tôi đấy. Đừng có thấy

tôi hiền mà bắt nạt. Tôi không thèm đi lại gần, đứng xê xê ra một đoạn nói: "Kêu em làm gì?"

"Mày đi với anh một lát."

"Đi đâu?"

"Ra phố!"

Ra phố á? Anh ấy rủ tôi ra phố kìa, định dẫn tôi đi chơi à? Sao tự nhiên lại tốt đột xuất thế?

Thường ngày tôi chỉ cun cút ở xó nhà, ít đi chơi tối. Hôm nay được dẫn đi thì hào hứng lắm. Lại được anh Tí rủ đi nữa càng thấy sướng hơn. Tôi gật đầu cái rụp, sau đó leo lên xe đạp anh Tí chở đi.

Ngồi trên xe mà tôi cứ mơ mơ màng màng. Ước gì đoạn đường ra phố nó xa xa một tẹo. Nhìn bóng lưng anh ấy to thật đấy. Hô hô, tôi đang được anh Tí đẹp trai đèo đi chơi phố đấy, lãng mạn ghê chưa. Mấy đứa khác có nằm mơ cũng chưa chắc được thế này. Bọn nó mà biết chuyện này chắc phải lồng lộn lên mà ghen tị với tôi ý. Tôi đang tưởng tượng xem khuôn mặt của con Nhung sẽ như thế nào nếu biết anh Minh Dương đẹp trai đèo tôi bằng xe đạp đi dạo phố. Chắc là mặt nó lúc đó khó coi hệt như bị dẫm phải phân chó ý nhỉ? Hố hố, hạnh phúc quá đi mất. Tôi cứ ngồi cười như con dở, mãi tới khi chiếc xe bị vấp phải thứ gì đấy nhảy giựt lên tôi mới tỉnh người ra.

"À, anh định chở em đi đâu vậy?"

"Anh đi gửi đồ cho bố. Đèo mày đi cho yên tâm."

Tôi hơi ngạc nhiên: " Sao lại phải đèo em đi mới yên tâm?"

"Mày ngu thật đấy. Lúc đi qua bãi tha ma ý, anh sợ anh đẹp trai quá ma bắt mất. Đèo mày đi bọn ma cỏ thấy mày xấu quá sẽ tránh xa không dám tới gần hiểu chưa?"

Tôi tức muốn phọt máu ra ngoài. Ý anh ấy là tôi xấu tới ma chê quỷ hờn chứ gì. Nãy còn tưởng anh ấy tốt bụng chở tôi đi chơi cơ. Đúng là đời không như mơ. Mặc kệ vậy, tôi chả thèm để ý anh ấy nữa, khoanh tay lơ đãng ngắm cảnh phố buổi tối. Hai hàng đèn ngả nghiêng rọi xuống, in hằn bóng tôi và anh Tí ngồi trên xe. Bóng anh ấy cao lắm, tôi ngồi sau mà mới tới nửa lưng anh ấy thôi.

Đột nhiên chiếc xe đạp lắc lư làm tôi mất thăng bằng ngả sang một bên. Tôi hét một tiếng, theo phản xạ vòng tay ôm lấy hai bên hông anh Tí cho khỏi ngã xuống đất. Lát sau chiếc xe trở lại thăng bằng tôi mới vội vã thả tay ra, phát hiện mình vừa làm một việc động trời.

"Mày lợi dụng ôm anh phải không?"

Tôi lúng túng: "Không có, em lỡ tay thôi. Ai thèm ôm anh."

Anh Tí không nói thêm gì, ho nhẹ một tiếng rồi đi tiếp. Hình như đi trúng đoạn đường xấu thì phải, chiếc xe lại lắc lư dữ dội. Tôi thì không dám làm chuyện như ban nãy nữa, túm lấy yên xe mà lắc lư theo. Đến nỗi có lúc muốn ngả sang một bên mà văng xuống đường luôn.

"Ôm vào."

MÀY KHÔNG ĐI ANH VÁC MÀY ĐI

Vân Jibi

dtv-ebook.com

Chương 19: Anh Thích Thì Anh Đểu Thôi

Tôi cứ ngồi ngơ ra đấy, tới lúc anh Tí quát tôi phát nữa tôi mới giật mình.

"Anh kêu mày ôm vào. Rớt xuống đường dập xương đừng bảo anh không nói trước."

"Em túm yên xe rồi, không rớt được đâu." Vừa nói, tôi vừa túm thật chặt lấy cái mép yên xe.

Hình như anh Tí bực mình rồi hay sao ấy, đột nhiên dừng xe làm tôi mất đà cắm đầu vào lưng anh ấy. Tôi còn đang xoa trán thì anh ấy ngoảnh đầu lại trợn mắt nhìn tôi, sau đó đưa tay ra sau nắm hai tay tôi kéo mạnh vòng ra trước ôm chặt lấy eo anh ấy rồi cảnh cáo tôi một câu: "Ôm chặt vào, mày thử buông tay ra xem anh cho mày đo đường luôn." Nói xong, anh ấy ho một tiếng rồi tiếp tục đạp xe.

Cả người tôi bây giờ đang bị dính chặt lấy lưng anh Tí. Mặt tôi tự nhiên nóng hừng hực cả lên. Tôi im re, chả dám ho he tiếng nào. Tại tôi thấy ngại, chơi với nhau từ bé, bây giờ tôi mới ôm anh ấy chặt thế này, mà lại còn bị bắt ôm một cách miễn cưỡng nữa chứ. Bụng anh ấy đang hít thở một cách đều đều. Vòng tay tôi cứ nhấp nhổm theo từng nhịp đạp xe. Người tôi bắt đầu nóng lên, đầu óc cũng không được tỉnh táo nữa, tim cũng đang đập nhanh hơn rồi, cứ nôn nao cồn cào kiểu gì ấy. Cái cảm giác quái quỷ gì thế này?

"Lát nữa về anh sẽ tính phí."

Tôi còn đang chu du trong cõi mê thì giọng nói kia đã kéo tôi trở về với hiện thực. Tính phí? Có nhầm không? Phí gì mà tính? Tôi ngạc nhiên: "Em có làm gì đâu mà tính phí?"

"Mày ôm anh từ nãy tới giờ. Cho mày ôm chùa chắc. Cái ôm đầu đời của anh mày đấy."

Ơ, rõ ràng là lúc nãy bắt tôi ôm cơ mà. Có phải tôi tự muốn ôm đâu. Như vậy mà cũng tính phí được à? Tôi ấm ức: "Tại anh bắt em chứ em có đòi à? Thế không ôm nữa."

"Thả tay ra đi, anh tính gấp đôi."

Tôi đang định buông tay ra thì bị giọng nói kia làm cho khựng lại. Cái lí gì thế này? Đúng là quá đáng, không thể chấp nhận được. Tôi cáu: "Anh là đồ đểu."

Anh Tí thản nhiên trả lời: "Anh thích thì anh đểu thôi."

Máu tôi dồn lên não, tức quá mà chẳng làm gì được. Ông trời, ông ngó xuống mà xem con đang bị bắt nạt kìa. Còn gì là thiên lí nữa chứ. Hu hu, kiếp trước tôi đã nợ nần anh ấy cái gì à? Sao kiếp này cứ bị anh ấy bắt nạt mãi thế. Tôi gào thét trong lòng, vừa đau khổ vừa tức giận. Tôi muốn nhai cả thế giới. Nhưng khổ, thế giới thì to lớn, miệng tôi lại vô cùng nhỏ cho nên muốn cũng chỉ là muốn thôi.

Tôi bực quá, gồng tay siết chặt eo anh Tí cho đỡ tức. Chẳng biết anh ấy có đau không chứ chả thấy nói tiếng nào, lại còn có vẻ thích thú hay sao ý. Chu môi huýt sáo vớ vẩn nữa.

Xe dừng lại trước cửa hàng dịch vụ gửi bưu phẩm. Anh Tí cầm cái gói gì đó đặt trong giỏ xe đi vào trong còn tôi ở ngoài xe chờ. Trước khi đi còn lệnh cho tôi phải đứng yên ở đấy, bị người ta bắt cóc thì ráng chịu. Gớm, tưởng tôi là con nít ba tuổi hay sao mà còn phải dặn. Cứ như ông cụ non ý. Tôi không bắt người ta thì thôi chứ ai bắt được tôi. Hê hê, tôi đùa đấy, cái đồ chuột nhắt như tôi đây thì bắt được ai. Không khéo chưa kịp bắt đã bị người ta đạp cho lòi ruột lòi phèo ra rồi cũng nên.

Cốp...

"Làm cái gì mặt cứ đần thối ra vậy? Lại đang nghĩ tới mấy chuyện xấu xa chứ gì?"

Một cái cốc đau điếng vừa giáng xuống cái trán đáng thương của tôi. Tức đến đỏ mặt tía tai luôn mà không làm được gì. Tôi cũng chả thèm nói gì nữa. Tôi biết có nói cũng vậy thôi. Cuộc đời bất công vậy đấy. Anh ấy đẹp trai, anh ấy có quyền.

"Đi chơi không?"

Anh Tí chợt hỏi làm tôi ngạc nhiên: "Ủa, không về hả anh?"

"Mày trả lời câu có liên quan quá ha! Đi không?"

Ờ, đúng là chả liên quan tẹo nào. Tôi gãi gãi đầu, cứ tưởng gửi đồ xong rồi về. Đột nhiên lại rủ tôi đi chơi nên tôi hơi ngạc nhiên. Đùa gì chứ, hiếm lắm mới có cơ hội như vậy ngu gì không đi. Tôi gật đầu cái rụp, te te trèo lên xe cười toe toét. Anh Tí chỉ lườm tôi một cái rồi bắt đầu đạp đi. Chúng tôi đi vòng vòng quanh phố, sau đó dừng trước cổng một trung tâm giải trí khá lớn. Ở đây đông người thật. Anh Tí kêu tôi chờ ở cửa để anh đi gửi xe, xong nghĩ sao lại bắt tôi đi cùng. Tôi lười quá không chịu đi theo, thế là lại bị ăn một cái cốc. Đành lười nhác lê lết thân xác theo anh ấy.

"Uầy, đông người quá, nhiều trò chơi nữa. Nhìn vui thật đấy!" Bước vào khu vui chơi, tôi ngạc nhiên reo lên. Đúng là nhìn rất hấp dẫn. Bé tới giờ tôi chưa tới chỗ này lần nào cho nên thấy thích thú. Hai mắt phải nói là sáng long lanh nhìn về bên đó. Bây giờ có cơ hội, nhất định phải thử hết mấy trò này mới được.

Anh Tí chẳng nói gì, chỉ đứng bên cạnh nhìn tôi. Tôi cũng không để ý lắm, nhưng hình như tôi vừa thấy anh ấy nhìn tôi cười. Không phải là nụ cười nham nhở đáng ghét mọi khi mà là nụ cười ôn nhu dịu dàng. Chắc tôi nhìn nhầm, đời nào anh ấy nhìn tôi như thế. Cũng có thể là tia được em nào xinh xinh rồi nên đang liếc mắt đưa tình nhưng tôi lại nghĩ là nhìn tôi ý. Thôi, dẹp vụ đó qua một bên đi, tranh thủ chơi trước đã. Tôi quay sang hỏi: "Mình chơi cái gì bây giờ?"

"Anh cá là mày không biết chơi cái gì cả."

Cái này anh ấy nói cũng đúng. Nhưng chắc gì tôi không biết chơi, chỉ là chưa từng chơi thôi. Nhìn một loạt phía trước, nhiều thứ để chơi quá, không biết chơi cái nào.

"Mình đi đu quay đi anh!" Tôi nhìn anh Tí, chỉ về phía vòng xoay mấy con thú trước mặt.

"Con hâm, mấy tuổi rồi còn chơi đu quay?"

Mặt tôi tiu nghỉu. Đúng là bên đó toàn con nít cả thôi. Thông cảm cho tôi đi, tôi chưa tới đây bao giờ nên có biết cái trò nào của con nít trò nào của người lớn đâu chứ.

"Đi."

Anh Tí cầm tay tôi lôi đi. Mặt tôi lại nóng hết lên rồi. Lạ thật, mỗi lần ở gần anh Tí thế này là tôi lại có cảm giác đó. Thấy trong phim bảo mấy biểu hiện đấy là do mình thích người ta. Rung động đầu đời ấy. Phải rồi, tôi thích anh Tí mà. Mải nghĩ lung tung, tới lúc anh Tí dừng lại cũng không biết nên tôi đâm sầm vào lưng anh ấy. Tôi lại bị quát: "Đúng là hậu đậu. Đi đứng cũng không xong."

"Ai bảo anh dừng lại làm gì?"

"Còn cãi à?"

Anh Tí giơ nắm đấm lên, trừng mắt nhìn tôi. Tôi cúi mặt xuống khum người. Đột nhiên anh ấy thả tay tôi ra, xoay mặt sang chỗ khác. Trời hơi tối nhưng tôi vẫn có thể nhận ra khuôn mặt anh ấy hơi phiếm hồng. Chắc tôi mập quá, anh ấy đèo tôi thấy mệt.

Anh Tí đi lại mua vé, xong dẫn tôi đi vào cổng. Cái này là trượt patin. Giời ôi, nhìn bọn họ trượt thấy mê. Có mấy người còn lượn vèo vèo chỗ mấy cái gờ cao uốn lượn nữa. Đúng là rất điêu luyện. Trông cũng chả có

gì là khó. Chắc đeo cái đấy vô rồi lướt lướt là xong chứ gì. Tôi tặc lưỡi, kiểu gì chả trượt được.

Nhận đôi giày trong tay anh Tí, loay hoay mãi vẫn không xỏ được. Vậy mà nhoáng một cái anh ấy đã đeo xong, còn đứng dậy lượn lượn trước mặt tôi mấy lượt nữa. Anh ấy siêu thật đấy. Nhìn lại mình thì ôi thôi, nói kém cỏi chẳng sai, có đôi giày còn đi không xong thì trượt trẹt cái gì.

"Không biết đi à?" Anh Tí đứng chống nạnh trước mặt tôi vẻ oai hùng. Mặt tôi méo xệch, lắc lắc đầu.

"Đúng là...anh chẳng biết dùng con gì để so sánh với mày nữa Lùn ạ." Anh ấy ngao ngán nhìn tôi lắc đầu như kiểu tôi tệ hại lắm vậy. Mà đúng là tôi tệ hại thật. Chậc, sự thật quá phũ phàng.

Anh Tí cúi xuống, kéo chân xỏ giày vào cho tôi. Nhoáng một cái đôi giày đã đeo chắc vào chân tôi rồi. Tôi nhìn anh Tí đầy ngưỡng mộ.

"Đứng dậy!"

Tôi nhổm người, định đứng dậy thì đột nhiên mấy bánh xe trên đôi giày trượt một phát khiến tôi ngã ngửa về sau. Cũng may là anh Tí nhanh tay túm tôi lại nếu không thì e là cái lưng của tôi gãy mất, cái mông của tôi cũng dập nát cho mà xem.

Tôi túm lấy hai cánh tay anh Tí, loạng choạng đứng thẳng người nhưng mãi không được. Đôi giày chết tiệt này nó cứ lăn lăn trượt trượt khiến tôi không thể nào giữ người thăng bằng được. Lúc nãy tưởng không khó, ai ngờ khó không tưởng được.

"Từ từ, đừng có hấp tấp. Cố gắng hơi cúi về trước, đừng có ngửa về sau. Giữ chân cho vững một chỗ, đừng để nó trượt qua trượt lại."

Anh Tí túm chặt tay tôi, kiên nhẫn tập cho tôi đi từng bước một. Sau vài lần té dập mông, cuối cùng tôi cũng đứng vững được trên đôi giày. Anh Tí nắm một tay tôi dắt đi chầm chậm từng bước một. Lát sau thì nhanh hơn,

rồi bắt đầu lướt lướt nhanh hơn nữa. Trò này vui quá, kích thích tôi rồi đấy.

Đột nhiên, anh Tí thả tay tôi ra. Với kinh nghiệm tích lũy từ nãy tới giờ tôi cũng lạch bạch tự đi được. Ha ha, tôi tự thấy mình giỏi ghê luôn. Tôi đúng là thiên tài. Tôi khoái chí lướt nhanh hơn. Anh Tí cũng đi ngay sau lưng tôi.

"Cẩn thận, coi chừng phía trước." Anh Tí đột nhiên la lên làm tôi giật mình ngước lên phía trước.

"Á...á...á...á..."

Rầm...

Tôi ngã ngửa trên sân nhìn trời đất tối tăm. Cả cơ thể không còn cảm nhận được gì nữa. Tổ tiên ơi, các cụ các kị ơi, cháu đến với mọi người đây.

"Không có mắt à?"

Một khuôn mặt lạ hoắc từ trên cao nhìn xuống tôi bằng ánh mắt tức giận. Chắc là người của Diêm Vương sai tới bắt hồn tôi. Hu hu, tôi chưa muốn đi xa vậy đâu. Mẹ ơi, anh Tí ơi, ai đó làm ơn lôi tôi về thế giới của tôi đi.

"Con ngu này, mắt mũi để trên trời à?"

Lại một khuôn mặt khác xuất hiện. Nhưng là khuôn mặt vô cùng quen thuộc. Anh Tí, là anh Tí của tôi đây mà. Hu hu, anh ấy tới cứu tôi đấy. Tôi giơ cả hai tay thẳng về phía trước. Anh ơi, kéo em lên đi, nhanh đi không người ta bắt em đi mất.

"Đứng dậy mau!"

Có người cúi xuống đỡ tôi ngồi dậy. Có người loay hoay tháo đôi giày đang đeo trong chân của tôi ra rồi vực tôi đứng dậy đi về phía hàng ghế

bên ngoài sân. Tôi cũng chẳng biết mình còn sống hay đã chết. Chỉ biết cứ như thế bị người ta điều khiển như con robot hết pin vậy thôi.

Có lẽ nào, đời tôi lại chỉ ngắn ngủi đến thế thôi sao???

MÀY KHÔNG ĐI ANH VÁC MÀY ĐI

Vân Jibi

dtv-ebook.com

Chương 20: Hay Mày Muốn Anh Vác Mày Về?

Mấy ngày nay tôi sung sướng lắm, sướng hơn tiên luôn. Sau khi sống sót trở về bởi vụ va chạm kinh hoàng kia thì bây giờ tôi đã trở thành người tàn tật rồi.

Hôm đó được anh Tí bế ra xe chở về. Lại được ôm, lần ôm thứ hai ấy không những được ôm mà anh ấy còn thả một tay giữ chặt tay tôi bảo là giữa đường sợ tôi bị rớt mất, tới bãi tha ma không còn con xấu xí ma chê quỷ hờn như tôi làm bùa đuổi tà thì cái thân xác đẹp trai của anh ấy lại bị bắt đi. Đấy, lần nào tôi cảm thấy có chút hưng phấn, đang định lên mây thì anh ấy lại thẳng chân đạp tôi xuống không thương tiếc. Đúng là đồ vô lương tâm.

Nói đi cũng phải nói lại. Mặc dù tàn tật rồi nhưng bù lại thì được phục vụ tận tình, cơm bưng nước rót. Chân không phải chạm đất vì có người cõng đi học, về cũng có người cõng về tận nhà. Lúc đầu ngại lắm nên không chịu. Ngại chết được, nhất là ở trên trường ấy. Ai cũng nhìn. Nhưng mà mọi người biết rồi đấy, Anh Tí của tôi là người bạo lực, hở ra là hù dọa đánh đập tôi. Con chuột nhắt như tôi thì không thể kháng cự được nên đành ngoan ngoãn tuân theo.

Kể ra thì sướng thật đấy, về nhà cũng không phải làm gì. Chân què rồi, xác còn lết không nổi thì làm được cái gì? Hết xem phim đọc truyện nghe nhạc rồi lại đọc truyện nghe nhạc xem phim. Hôm nào có anh Tí sang cõng qua nhà anh ấy chơi thì còn chí chóe với anh ấy được chút xong lại thôi. Bởi vì anh ấy mới tham gia câu lạc bộ đá bóng của trường nên cũng chẳng có nhiều thời gian thăm tôi. Nghe bọn thằng Sún bảo sắp thi đấu với trường khác nên đang ra sức luyện tập. Ước gì tôi không què thì có thể đi theo xem anh ấy đá bóng rồi. Thành ra lúc nào tôi cũng ru rú một xó trong nhà. Riết rồi tôi thấy mình thành con tự kỉ luôn.

Dạo này con mẹ Nhung chảnh kia phải nói là tức lồng tức lộn lên. Không riêng gì nó mà mấy đứa con gái trong trường hâm mộ anh Tí cũng vậy. Xời ơi, thấy soái ca của bọn nó bế cô gái khác trong tay, mua đồ ăn mua nước đồ tận tình như thế thì hỏi sao không tức. Cái mặt của con Nhung nhìn như muốn ăn gan uống máu tôi vậy. Ha ha, lại giả tạo rồi. Bình thường thì ra dáng thục nữ đoan trang lắm nên mọi người cứ nghĩ nó hiền. Làm sao qua mặt được tôi cơ chứ. Bởi vậy ta nói, đừng có nhìn mặt mà bắt hình dong.

Cứ lấy con Nhung ra làm ví dụ đi. Có ai thấy mặt nó nhăn như khỉ, liếc ánh mắt sắc hơn dao nhìn người khác chưa? Có ai thấy cái miệng nó phun ra những từ ngữ ngu ngốc ngu xuẩn ảo tưởng cay độc đủ kiểu đủ màu chưa? Dĩ nhiên là chưa. Tôi dám cam đoan là chưa một ai ngoài tôi nhìn thấy cả. Bởi vì nó nào có dám làm như thế, sợ bị mất hình tượng đó mà. Nhưng đối với tôi thì lại khác. Vì sao ư? Vì tôi là tình địch duy nhất của nó. Giả bộ hiền lành với tôi làm quái gì cho mệt. Nhưng mà thôi, cứ để cho nó diễn tiếp đi, đằng nào cũng được xem kịch miễn phí mà.

"Ăn gì đấy?"

Con Nhung ngồi đối diện tôi hỏi. Con đấy nó bị điên thật ý mọi người ạ. Rõ ràng thấy tôi đang cầm ổ bánh mì trên tay mà còn hỏi ăn gì. Đúng là con bệnh. Tôi chả thèm nhìn nó, vừa ung dung gặm bánh mì vừa hững hờ đáp: "Có mắt để trưng bày à? "

Nó hình như đang ráng kìm nén cơn tức giận thì phải. Chậc, tôi có nên nhắc nhở nó không nhỉ? Nén quá coi chừng tí phọt ra đằng dưới lại chạy không kịp.

"Của Minh Dương mua hả?"

"Biết rồi còn hỏi." Tôi đang ăn đấy, đừng có mà gây chuyện với tôi. Dạo này tôi què nên khó ở lắm. Tốt nhất là mau tránh xa tôi ra, tôi không biết mình có thể làm ra chuyện kinh thiên động địa gì đâu. Nhìn cái bản mặt nó là hết muốn ăn. Nhưng là đồ của anh Tí mua, phải cố mà nuốt hết. Làm ơn cút về chỗ dùm cái. Không lẽ thèm quá hay sao cứ nhìn tôi ăn chằm chằm vậy?

"Cậu đừng có ăn đồ của Minh Dương nữa, cũng thôi hành hạ cậu ấy đi được không?"

Ô hay, con này nói chuyện trên trời hay sao ấy? Đồ ăn trai đẹp mua cho, đã dâng đến miệng rồi không ăn chả nhẽ vứt đi? Rõ là thừa tiền. Còn nữa, tôi hành hạ anh ấy cái gì? Là anh ấy tự nguyện mà. Úi giời ơi, đang thương xót cho soái ca đấy à? Tội quá nhờ. Nhưng tôi đang muốn chọc tức nó cho nên vênh mặt thờ ơ đáp: "Mình thích thì mình hành thôi. Liên quan gì tới cậu?"

"Nhưng mình không thích như thế."

"Cậu không thích thì kệ mẹ cậu, nói với tôi làm gì?"

Tôi vẫn trơ cái mặt chảnh cún ra. Tôi nghĩ chắc bây giờ trong đầu cái con phân són lòe loẹt trước mặt tôi đây chỉ chứa một ý nghĩ duy nhất đó là lôi bộ mặt chảnh cún của tôi ra mà cào cấu xâu xé cho nát thì mới hả dạ. Nhưng mà cưng ơi, trót mang cái bộ mặt thục nữ giả tạo kia rồi thì ráng mà mang cho trọn đi.

Cứ như tôi đây này, chả việc quái gì phải diễn cho người ta xem cả. Thích nói gì thì nói, thích làm gì thì làm. Láo với tôi thì tôi đập luôn. Chả việc quái gì phải nhịn như thế. Đến nỗi có cái mặt muốn cau có cũng phải nhìn trước ngó sau mắc mệt. Ngu thì chết chứ bệnh tật gì. Cưng à, đời không trả cát xê đâu nên không cần phải diễn!

"Tóm lại là tớ cảnh cáo cậu, tránh xa Minh Dương ra. Cũng đừng ỷ lại cậu ấy nữa."

Ôi giời ôi, lại còn cảnh cáo tôi nữa cơ đấy. Ghê gớm quá nhỉ? Có giỏi thì tháo cái mặt nạ giả tạo ấy xuống mà nói thẳng vào mặt tôi đây này. Đừng có trưng cái bộ mặt đấy ra nói chuyện với tôi, xúc phạm người nhìn lắm. Con lùn này ghét nhất là kiểu người như vậy đấy. Làm ơn cút cút ra xa xa dùm cái.

"Nhìn mặt tôi thấy có giống đang quan tâm không? Thích thì đi mà nói với anh Tí đấy, bảo anh ấy đừng có làm vậy nữa. Thôi, biến về chỗ trang

điểm lại đi, mặt rớt ra một mảng phấn r ồi kìa."

"Sao cơ?"

Con Nhung hốt hoảng rút cái gương nhỏ trong túi qu ần ra soi lại mặt. Gi ời ôi, nó tưởng tôi nói thật à? Đánh phấn dày mấy lớp như vậy thì rớt kiểu gì? Rớt lớp này thì còn lớp khác chứ lo quái gì? Không lẽ xài phấn dỏm?

Biết mình bị lừa, nó nắm chặt cái gương trong tay nghiến răng: "Cậu..."

"Cậu cậu cái qu ần gì? Phắn v ềchỗ đi cho tôi nhờ để tôi còn ăn nữa." Tôi cóc thèm lịch sự với nó nữa. Nói chuyện khách sáo nãy giờ tôi cũng tự cảm thấy khinh bỉ bản thân luôn ấy.

Con Nhung tức lắm. Ha ha, nhìn cái mặt nó như thế tôi lại thấy thích thú. Ai kêu kiếm chuyện với tôi làm gì.Nó nện guốc cao c ồm cộp xuống sàn đi v ềchỗ. Đi guốc cao thế kia coi chừng trẹo chân lại bỏ mẹ.

"Oái..."

Phụt...

Mẩu bánh mì còn lại trên tay tôi rớt xuống đất. Má ơi, tôi vừa nói xong thì nó bị li ền luôn. Chết thật. Nhưng mà trông nó bu ồn cười quá. Ha ha ha.

Khụ...khụ..khụ... Tôi cúi xuống ho sặc sụa, quên là miệng vẫn còn nhai bánh mì.

Ra v ề, tôi loay hoay xách cặp đi trước không chờ anh Tí nữa. Thực ra là chân tôi đỡ nhi ều r ồi, nói què vậy thì cũng hơi quá. Chỉ là bị trật mắt cá, chân b ầm tím sưng lên một cục nên đi không được thôi. Bữa nay cũng g ần khỏi r ồi. Được anh Tí cõng đi thì sướng thật nhưng tội anh ấy quá. Đi đá banh v ềmệt chết còn phải cõng con lợn như tôi v ề. Tôi cũng biết "thương hoa tiếc ngọc" mà. H ềh ề.

"Ng ồi yên đó. Định đi đâu?"

Chưa ra khỏi chỗ đã nghe tiếng anh Tí ngoài cửa vọng lại. Tôi ngước lên nhìn. Tự dưng thấy ai cũng quay xuống nhìn tôi. Nhìn quái quỷ gì thế? Tôi là người ngoài hành tinh à?

" Nhìn cái vẹo gì? Không muốn về nữa à?" Tôi quét ánh mắt "bọn mày muốn gì" một lượt quanh lớp. Bọn nó thấy thế thì cúi đầu lủi thủi ra về. Thích bị ăn đập thì cứ đứng đấy mà nhìn, tôi đâu có ép. Què thì què chứ kêu đánh nhau thì vẫn còn sức chán.

Bọn trong lớp về hết, còn mỗi tôi đang đứng trong lớp với anh Tí đang đứng ngoài cửa. Anh Tí bước lại gần tôi, giật cái cặp trên tay tôi cau có, có vẻ không vui. Anh ấy vừa đi đá bóng về, mặt nhễ nhại mồ hôi. Áo cũng ướt sũng. Hịc, tôi đang thấy đau lòng đây này. Thanh niên cứng như tôi lại thấy đau lòng rồi. Tôi biến chất thật rồi đấy. Lùn đại ca nay còn đâu. A hu hu!

"Leo lên!" Anh Tí quay lưng về phía tôi cúi thấp người xuống.

"Thôi, chân em khỏi rồi!"

"Sưng vù thế kia mà khỏi cái gì?"

"Nhưng hết đau rồi! Em tự đi được."

"Kêu lên thì lên. Hay muốn anh vác mày về?"

Vác vác cái con khỉ khô chứ vác. Từ bé tới giờ không biết hù dọa tôi nhiêu lần cái câu này rồi. Tôi miễn cưỡng cúi người leo lên lưng anh Tí, tay quàng qua cổ ôm lấy để anh ấy cõng về. Mồ hôi trên người anh ấy quệt sang cả đồ của tôi. Chậc, thương ghê.

"Anh không mệt à?"

"Anh là siêu nhân à? Cõng con lợn trên lưng kêu không mệt."

"Vậy thả em xuống đi."

"Lắm lời. Anh không muốn mày tàn tật luôn đâu. Nhanh khỏi đi."

Tôi thấy vui vui, nhoẻn miệng cười. Chắc là anh ấy đang lo lắng cho tôi. Anh ấy cũng thương tôi có phải không? Chắc là vậy rồi. Ôi, tôi hạnh phúc chết mất.

"Mày tàn tật rồi lấy ai cho anh sai vặt? Mau khỏi đi còn làm việc cho anh."

"..."

Có nhất thiết phải tuyệt tình như vậy không? Anh đúng là cái đồ lưu manh.

Đi được một đoạn, tôi bỗng cảm thấy bụng dưới lại đau. Tôi nhăn nhó, định đưa tay xuống xoa bụng nhưng đang ngồi trên lưng anh Tí nên không thò tay vô được, đành cắn răng chịu đau vậy. Anh Tí thả tôi xuống trước cổng nhà tôi. Định xoay người vào nhà thì cổ áo bị anh Tí túm lại hỏi: "Bị cái gì vậy? Sao mặt tái mét thế kia?"

"Em đau bụng..."

"Lại đau bụng à? Mày có vấn đề gì đấy ở bụng rồi đó Lùn ạ." Anh Tí khẽ nhíu mày nhìn tôi. Trong ánh mắt chứa một tia lo lắng. Không biết có phải không chứ tôi cảm nhận được là như vậy.

"Đi theo anh!" Anh Tí túm cổ áo tôi lôi vào nhà anh ấy ấn xuống ghế. Sau đó xoay người đi ra ngoài. Vẫn là câu ra lệnh muôn thuở trước khi đi:"Ngồi yên đấy!"

Lát sau anh Tí quay lại, trên tay cầm ly nước màu vàng nhàn nhạt. Hình như là cái thứ nước hôm trước anh ấy cho tôi uống thì phải. Lần này không cần nhắc, anh Tí vừa đặt ly nước xuống bàn tôi đã cầm lên uống một phát cạn sạch. Tại nó ấm ấm ngòn ngọt, tôi thích. Với lại, uống vào thì bụng cũng dịu hẳn đi.

"Con hâm này, ai kêu mày uống vậy?" Anh Tí vừa đi lên, nhìn thấy tôi uống cạn ly nước thì quát. Mặt tôi ngu ngu nhìn anh Tí. Ơ, không phải mang ra cho tôi uống à?

"Anh pha để sẵn thôi. Chưa ăn cơm mà uống à?" Anh Tí nhíu mày. Ai mà biết. Không chịu mang cơm lên trước ý. Mà tôi không thích ăn, hình như không có cảm giác đói.

"Ng ồi đấy!"

"Anh đi nấu cơm à?"

"Không, đi mua!"

Sau khi càn quét xong hộp cơm một cách miễn cưỡng vì bị dọa nạt vô cùng bạo lực, tôi uống thêm một ly nước giống lúc nãy nữa r ồi được anh Tí dìu v ềnhà. Trở v ềphòng, thay bộ đ ồra r ồi phóng luôn lên giường đánh một giấc. Không biết sao tôi chỉ muốn ngủ thôi.

"Con Huy ền đâu, ra đây!"

Có tiếng gọi làm tôi giật mình. Nhìn lại đ ồng h ồcũng đã xế chi ều r ồi. Bực thật, đang ngủ ngon mà. Không biết lại có chuyện gì nữa đây. Què r ồi cũng không để cho tôi được yên nữa. Tôi nhăn nhó, l ồm c ồm bò dậy đi ra ngoài.

MÀY KHÔNG ĐI ANH VÁC MÀY ĐI

Vân Jibi

dtv-ebook.com

Chương 21: Con Hâm, Ngủ Ở Đây Này

Vừa ra khỏi phòng đã thấy bà dì ghẻ đang đứng ngoài cửa gần phòng khách, hai tay chống nạnh vẻ tức giận. Cái bụng chửa to đùng rồi mà còn đứng chàng hảng ra đó, chẳng ra thể thống gì. Chắc lại sắp tẩn cho tôi một trận rồi. Rõ chán, muốn yên lặng mà sống nhưng hình như có người họ không muốn thế.

Lúc trước dì ta cũng không tệ như bây giờ, đối với tôi cũng không cay nghiệt lắm. Nhưng từ khi mang bầu con trai, được bà nội tôi cưng như trứng hứng như hoa thì bắt đầu lên mặt kênh kiệu hệt như bà nội tôi vậy. Nhìn thấy tôi, dì ta trừng mắt, giơ tay chỉ thẳng vào mặt tôi hùng hổ quát: "Cái con mất dạy này, mày học ở đâu cái thói ăn cắp ăn trộm vậy hả?"

Tôi hơi ngạc nhiên, cứ đứng đực ra đó. Dì ta đang nói cái quỷ gì thế?

"Dì nói cái gì tôi không hiểu."

"Mày còn vờ vịt nữa à? Tiền tao để trong phòng, ngoài mày ra thì còn ai vào đây? Khôn hồn thì mang ra đây không thì chết với tao!"

Thì ra là mất tiền. Mất tiền thì liên quan quái gì tới tôi? Mất rồi đổ lên đầu tôi à? Buồn cười thật, tôi mà lại thèm lấy tiền của dì ta à? Tiền bố gửi cho tôi tôi còn chưa dùng hết lấy tiền của dì ta để cúng à?

"Tôi không có lấy. Dì kiểm tra lại đi." Tôi thờ ơ đáp lại, sau đó xoay người định trở vềphòng thì tóc bị túm lấy lôi ngược vềsau. Tôi đau quá la lên oai oái: "Thả ra, dì làm cái trò gì vậy? Thả tóc tôi ra."

Tôi đau chết đi được. Nguyên cái đầu bị túm lấy lôi mạnh như vậy hỏi sao không đau. Nhưng mà bà dì ghẻ hình như không có ý thả tôi ra, còn túm lôi mạnh hơn nữa. Bầu bì mà khỏe gớm. Tôi định cự lại, nhưng dì ta đang

bụng mang dạ chửa cho nên tôi không dám mạnh tay, lỡ làm dì ta té không khéo lại ảnh hưởng tới thai nhi. Tôi chẳng biết phải làm sao, cái thế đứng này khó cự lại quá. Tôi đau chết mất.

"Cái con láo toét này. Bình thường nhịn mày riết đâm ra mày sinh hư. Hôm nay tao phải dạy cho mày bỏ cái thói láo toét đi."

"Có chuyện gì thế?" Bà nội tôi trong phòng đi ra thấy cảnh này thì trợn mắt nhìn.

"Cái con nghiệt chủng này nó ăn cắp tiền của con. Đã vậy còn nói năng xấc xược nữa. Đúng là tức không chịu được mẹ ạ!"

"Để đó cho tao."

Bà nội tôi hùng hổ bước tới, rút cái roi tre tầm vông nhét sẵn dưới gầm bàn, mặc cho bà dì ghẻ của tôi túm tóc tôi lôi mạnh, bà nội nắm lấy hai bàn tay tôi mà quất tới tấp vào đấy. Vừa đánh vừa quát lớn: "Đánh cho mày chừa cái tật ăn cắp ăn trộm. Cho mày chừa này, chừa này."

Tôi đau quá, bây giờ bị cả hai người kia giữ chặt không làm gì được. Với lại chân tôi vẫn còn đau lắm. Tôi muốn khóc lắm, nhưng không hiểu sao mặt cứ trơ ra đấy, một giọt nước mắt cũng không thể nặn ra. Bố ơi, mẹ ơi, anh Tí ơi, ai đó làm ơn cứu con với. Con đau quá.

"Mấy người làm cái trò gì vậy? Buông nó ra."

Một giọng nói vọng từ ngoài sân vào. Giọng nói này quá đỗi quen thuộc. Lúc nghe thấy giọng anh ấy vang lên, tôi bỗng cảm thấy như vừa được cứu lên từ dưới vực thẳm. Tôi cố gắng xoay đầu nhìn ra sân. Là anh Tí, đúng là anh ấy rồi.

Anh Tí chạy tới, xô hai người kia sang hai bên rồi cầm tay tôi kéo tôi đứng dậy. Bà nội tôi loạng choạng suýt té, cũng may vớ được cái thành ghế. Còn bà dì ghẻ thì té bịch một phát xuống đất, miệng không ngừng rên rỉ. Anh Tí không thèm đếm xỉa tới họ, cầm tay tôi lôi đi. Chân tôi vừa mới lành không thể đi nhanh được nên cứ lết lết. Anh Tí kéo thẳng tôi qua nhà

anh ấy, ấn tôi ngồi xuống ghế trong phòng khách. Anh xoay người ngồi đối diện tôi nhìn tôi nhăn nhó, đỏ mặt tía tai quát: "Con ngu, bị đánh mà cứ ngồi yên đấy cho người ta đánh à? Bao giờ mày mới khôn lên được đây?"

Tôi không biết nói gì. Chỉ cảm thấy hốc mắt cay cay. Hình như tôi sắp khóc rồi.

"Còn khóc lóc cái gì? Anh không hiểu đầu mày đang chứa cái gì trong đấy nữa. Ngu quá ngu."

"Em....em..." Tôi chỉ lắp bắp được mỗi chữ đấy rồi bắt đầu rớt nước mắt. Cổ họng nghẹn lại không nói nên lời. Lúc nãy bị đánh thì muốn khóc cũng không khóc được. Bây giờ bị anh Tí mắng cho mấy câu chẳng biết nước mắt ở đâu cứ lã chã tuôn ra.

Anh Tí thấy tôi đột nhiên khóc lóc thảm thiết đâm ra hoảng hốt. Tôi thấy anh ấy luống cuống cả lên: "Anh làm gì mà mày khóc? Nín mau không anh đấm cho giờ."

Tôi càng khóc to hơn. Mặc kệ cái gì gọi là mạnh mẽ, tôi nhào tới ôm chầm lấy anh Tí mà nức nở. Tôi nhớ mẹ tôi, tôi muốn gặp mẹ, muốn ở với mẹ. Tôi không muốn ở đây nữa, không muốn ở chung với những con người độc ác ấy nữa.

Anh Tí không nói gì, đưa tay ôm nhẹ lấy tôi, khẽ vỗ vỗ lưng tôi rồi cũng để mặc cho tôi khóc. Mãi một lúc lâu sau mới lên tiếng: "Khóc đã chưa?" Anh Tí kéo người tôi ra. Áo anh ấy bị nước mắt tôi thấm ướt một mảng to. Tôi đưa tay quẹt quẹt má nấc lên thành tiếng không nói gì.

Anh Tí vội vã chạy đi, sau đó nhanh chóng trở lại với cái hộp đựng dụng cụ y tế trên tay. Anh ngồi xuống bên cạnh, lôi tay tôi về phía trước. Tay tôi bị roi quất trầy hết cả rồi. Nhưng cũng không đau bằng cái đầu bị giựt tóc. Tôi vừa mới trải qua một cuộc hành hạ thể xác.

Anh Tí nhẹ nhàng chấm bông lau vào mấy vết trầy hơi rướm ít máu. Xót chết được.

"Đau không?"

Tôi gật gật.

"Anh mà không qua kịp thì hôm nay mày chết chắc rồi."

Tôi gật gật.

"Mày ngu quá lùn ạ. Anh thua mày rồi."

Tôi...gật gật...

"Còn gật cái gì mà gật. Ngu là không ai bằng."

Anh Tí thấy thế cốc cho tôi một cái lên đầu rõ đau.

"Đau em." Mặt tôi mếu máo, lại chuẩn bị sắp khóc.

"Cúi xuống anh xem."

Tôi ngoan ngoãn cúi đầu xuống. Chẳng biết anh ấy làm gì trên đầu tôi, chỉ thấy trên đấy lạo xạo như đang bị rờ rờ nắn nắn. Sau đó còn cảm nhận được có hơi thở phả vào da đầu nữa. Không lẽ anh ấy thổi cho tôi khỏi đau? Anh ấy ấm đầu rồi, thổi như thế mà hết đau được à?

"Anh làm gì thế?" Tôi ngẩng đầu lên nhìn anh Tí. Phát hiện mặt anh ấy đang đỏ lựng cả lên. Anh ấy bị gì vậy nhỉ?

"Sao mặt anh đỏ thế?" Tôi ngây thơ nhìn anh ấy hỏi. Anh không nói gì, quay sang chỗ khác có vẻ lúng túng. Quái lạ, anh ấy cứ như bị trúng tà ấy.

"Hỏi nhiều quá."

Tôi xụ mặt xuống, rõ ràng là muốn quan tâm mà lại còn bị quát. Đúng là làm ơn mắc oán. Chợt nhớ ra cảnh tượng lúc nãy, tôi vội hỏi: "Lúc nãy anh xô dì ấy té như vậy liệu có sao không?"

Anh Tí quay lại nhìn tôi khẽ nhíu mày: "Chết đến nơi rồi còn lo cho bà ta à? Thân mình còn không xong thì lo cho ai?"

"Nhưng em bé không có tội."

"Chắc không sao đâu. Mày đói chưa?"

Nhắc mới nhớ, tôi cũng thấy hơi đói rồi. Tôi không nói gì chỉ khẽ gật đầu. Anh ấy đứng dậy xoay người đi ra ngoài, sau lại quay vào chìa ra trước mặt tôi bộ quần áo chẳng biết của ai.

"Mày đứng dậy đi tắm đi. Người bốc mùi ghê chết được. Tối nay ngủ nhà anh, sáng mai dậy sớm anh đưa về lấy đồ đi học."

Tôi ngơ ngác. Ngủ...ngủ nhà anh ấy sao?

"Cái này có được không? Nhưng mà..."

"Nhưng nhị cái gì? Nói thì đừng có cãi. Giờ mày mà về đó chỉ có nước chết. Thích chết không?"

Tôi lắc đầu, nhận lấy bộ quần áo rồi lủi thủi đi vào nhà tắm. Bởi vì tôi với anh ấy chơi với nhau từ nhỏ, tôi lại rất hay qua nhà anh ấy chơi nên cũng thuộc hết mọi vị trí trong nhà anh ấy. Tôi đứng dưới vòi nước, mở thật to cho nước xối thẳng vào người. Tôi muốn để nước cuốn sạch những gì tồi tệ lúc nãy đi. Đúng là không có bố mẹ ở bên là điều tồi tệ nhất. Bị bắt nạt cũng không biết gọi ai. May còn có anh Tí, nếu không hôm nay tôi không chết cũng ngáp ngáp.

Tắm xong, mặc đồ vào mới phát hiện, tôi đang mặc đồ của anh Tí. Êo ôi, tôi ngại chết được, mặt nóng ran, ửng lên hết cả rồi. Áo thun mà mặc như cái đầm. Còn cái quần thể thao dài tuốt luốt, tôi phải xắn lên mấy gấu. Nhìn tôi chả khác gì con ăn mày.

Bước ra khỏi phòng tắm. Mùi thức ăn thơm phức xộc thẳng vào mũi. Bụng tôi hình như cũng cảm nhận được nên đang biểu tình loạn lên trong đấy.

"Trông mày buồn cười quá. Đúng là đồ lùn."

Anh Tí nhìn tôi cười nhăn nhở. Không lẽ giờ chạy về nhà lấy đồ mặc. Nhưng giờ về đó chỉ có nước chết. Không biết họ có qua đây lôi đầu tôi về không. Chắc không đâu, bởi vì nhà anh Tí thuộc dạng không nên chọc vào. Không phải vì nhà anh ấy giàu có máu mặt gì đâu, nhưng dòng họ anh em nhà anh ấy toàn là mấy người có địa vị trong xã hội. Còn anh Tí lại là cháu trai cưng của họ. Chính vì vậy cả xóm cũng phải nể mấy phần nếu muốn yên ổn mà sống.

Thôi dẹp chuyện đó sang một bên đi, ăn trước đã. Tôi chạy lại bàn ngồi xuống nuốt nước bọt nhìn mấy món ăn trên bàn: " Đừng có nói với em là anh nấu nha? "

"Ăn đi. Đừng có hỏi nhiều."

Anh Tí kéo tay tôi ra ấn bát cơm vào rồi cúi xuống cầm bát cơm của anh ấy lên ăn. Tôi cảm động quá, tôi hạnh phúc quá. Đúng là chỉ có anh Tí tốt với tôi nhất. Ngồi ăn cơm mà nước mắt lại rỉ ra. Chảy nước mắt vì hạnh phúc mà.

"Lại làm sao nữa?"

Tôi không nói gì, lắc lắc đầu rồi cúi xuống ăn tiếp. Ăn xong, anh Tí lấy thuốc thoa cho tôi. Xót lắm, nhưng thoa cái đấy vào thì vết thương sẽ khô và nhanh lành hơn. Sau đó dẫn tôi về phòng anh ấy. Tuy là qua đây chơi hoài nhưng tôi chưa vào phòng anh ấy bao giờ. Chỉ duy nhất có một lần lúc còn bé tí, nhưng tôi chả còn ấn tượng gì về lần đấy. Chắc tại hồi đó còn nhỏ quá.

Tôi ngắm một lượt xung quanh phòng. Rất gọn gàng ngăn nắp nha. Tôi để ý, bên bức tường trước mặt có tấm hình dán trên đấy. Tôi hơi tò mò nên bước lại gần nhìn kỹ xem rốt cuộc là hình gì. Tới khi nhìn rõ mồn một người trong hình tôi mới trố mắt ngạc nhiên. Đó không phải là hình tôi sao? Cái mặt mo của tôi sao lại xuất hiện trong đấy? Còn nữa, anh ấy để hình tôi trong phòng làm gì nhỉ? Anh ấy lấy đâu ra tấm hình đó không biết.

Tôi chỉ tay vào tấm hình trước mặt ú ớ: "Ơ, cái kia..."

Anh Tí xoay người nhìn theo hướng cánh tay tôi. Như hiểu ra tôi định hỏi gì, anh ấy ngồi xuống ngả người ra ghế thản nhiên đáp. "Anh để hình mày ở đấy khi nào buồn lôi ra cắm phi tiêu."

Tôi trợn hai mắt như hai con ốc lồi nhìn chằm chằm anh Tí mà tức tối. Cái mặt tôi để anh ấy làm bia nhắm tiêu sao? Đúng là không thể chấp nhận được. Tôi cáu: "Anh quá đáng vừa thôi."

"Anh thích thế."

Anh ấy vẫn nhởn nhơ trả lời như không có chuyện gì xảy ra. Thích thích cái con khỉ khô chứ thích. Tôi phồng mang trợn má, đúng là không thể chịu được. Tôi đi lại giật phắt tấm hình trên đó xuống. Anh Tí đột nhiên bật người dậy giật lại tấm hình. Hai chúng tôi cứ giành qua giành lại. Nhưng cuối cùng tôi thua. Tôi làm sao thắng được anh ấy cơ chứ. Tức quá mà. Tôi giậm chân, trừng mắt nhìn anh Tí đầy căm phẫn. Còn cái người kia đem tấm hình giấu chỗ khác, lại còn quay sang nói với tôi như kiểu ra lệnh: "Mày đi ngủ đi cho anh nhờ. Lát mẹ về anh sẽ nói với mẹ."

Thôi, tôi biết chắc dù có tức đến mấy cũng chẳng thể nào làm gì anh ấy đâu. Tôi cố gắng nuốt cục tức xuống, gật gật đầu rồi xoay người đi ra ngoài.

"Mày đi đâu đấy "

"Em đi ngủ."

"Con hâm, ngủ ở đây này!" Anh Tí nhìn tôi, chỉ tay về phía giường anh ấy. Tôi tròn mắt nhìn anh Tí, xong lại quay sang nhìn cái giường. Kêu tôi ngủ...ngủ ở trên giường của anh ấy sao?

MÀY KHÔNG ĐI ANH VÁC MÀY ĐI

Vân Jibi

dtv-ebook.com

Chương 22: Dậy Thì

"Ngủ...ngủ ở đây á?" Tôi lắp ba lắp bắp, cảm giác mặt nóng ran. Trời ơi, nghĩ sao kêu tôi ngủ ở đây. Cô nam quả nữ...trong phim hay có mấy cảnh này lắm nè. Không lẽ...không được, không được, tôi phải bình tĩnh, thật bình tĩnh.

"Chứ mày định đi đâu?" Anh Tí khẽ nhíu mày nhìn tô. Hình như chuyện này đối với Anh ấy rất đỗi bình thường hay sao ý. Tôi chẳng thấy anh ấy có chút biểu hiện khác thường nào cả, chỉ là mặt anh ấy hơi phiếm hồng chút thôi. Nhưng tôi thì khác, tôi sắp loạn tới nơi rồi. Đầu tôi sắp biến thành đống bùn nhão rồi.

"Nhà anh còn nhiều phòng lắm mà. Hay em qua phòng bé Tũn ngủ. Dù gì em ấy cũng không có nhà."

"Giường nó bé tí, con lợn như mày sao ngủ được ở đấy."

"Vậy em qua ngủ với bác Lam."

"Không được. Nhỡ đâu nửa đêm mày ngáy khò khò sao mẹ anh ngủ được."

"Em sẽ không ngáy."

"Sao mày biết được?"

"Em đoán thế."

"Anh không yên tâm. Tóm lại là không được."

Sao anh ấy lắm lí do vậy. Tôi ngủ có ngáy đâu. À, cái này tôi cũng không chắc lắm, vì đêm ngủ say quá thì làm sao biết được mình có ngáy hay không. Chắc là không có đâu. Nhưng còn hơn là...ừm kêu ngủ ở đây á? Chắc tôi chết.

"Vậy em qua phòng bé Tũn trải chiếu ngủ dưới đất cũng được."

"Con ngu, nằm đất cảm lạnh chết ra đấy thì sao?"

" Vậy...vậy..."

"Còn vậy vậy cái gì, bước vô leo lên giường ngủ cho anh."

"Người ta kêu trai gái không được ngủ chung." Tôi cúi đầu xuống lí nhí.

Anh Tí gãi gãi đầu rồi tự nhiên quay mặt đi chỗ khác ho nhẹ mấy tiếng: "Anh có kêu ngủ chung với mày à? Anh là con trai nhà lành đấy, không dễ dãi vậy đâu. Còn nữa, mày cũng biết mày là con gái cơ à?"

Cái gã này vô duyên, hỏi thế mà cũng hỏi được. Tôi cắn răng lườm lại: "Không lẽ con trai?"

"Chắc vậy. Mà mày nói nhiều quá. Leo lên giường mau."

Tôi còn làm gì được nữa, đương nhiên là đi lại leo lên giường anh ấy rồi. Làm sao có thể cãi lại cái gã này được chứ. Hừm.

"Vậy anh ngủ ở đâu?" Tôi nằm trên giường trùm chăn kín mít. Sau đó lú nửa đầu ra ngó sang chỗ anh Tí hỏi.

"Anh ngủ dưới đất."

"Ơ, lỡ anh cảm lạnh chết ra đấy thì sao?" Lúc nãy rõ ràng anh ấy bảo nằm đất cảm lạnh chết mà. Bộ anh ấy muốn chết rồi à?

"Đúng là con lợn. Anh con trai, mày con gái. Khác nhau."

"Khác chỗ nào?"

Hình như tôi có nói sai gì à? Sao đột nhiên anh Tí quay sang nhìn tôi mặt hắc ám vậy kìa?

"Mày nói tiếng nữa anh cho mày đi Tây Thiên luôn đấy. Có im mà ngủ đi không?"

Tôi lè lưỡi, kéo chăn lại trùm kín đầu. Thôi mặc kệ vậy, ai bảo nhường giường cho tôi. Cho anh ấy ngủ dưới đất luôn. Nhưng liệu anh ấy có bị cảm mà chết không? Vậy thì không được, nhỡ anh ấy chết thì sao nhỉ? Hơ hơ, nhưng mà tôi buồn ngủ quá. Tôi vừa nghĩ cái gì ấy nhỉ? Hình như là...

"Lùn, dậy mau!"

Có tiếng người gọi. Tôi gãi gãi đầu, chép chép cái miệng lờ đờ mở mắt. Có chuyện gì mà mới sáng đã um sùm lên thế? Người ta đang ngủ ngon mà. Tôi xốc xốc mớ tóc bù xù phát xong kéo chăn trùm kín đầu thì lại nghe tiếng quát to hơn, rõ hơn: "Còn không mau dậy đi!"

Bực thật đấy, mới sáng sớm mà ầm ĩ cả lên. Tôi lim dim, đạp cái chăn sang một bên lồm cồm ngồi dậy: "Có chuyện gì vậy?" Tôi ngái ngủ, ngáp một rõ kinh khủng. Cũng chẳng để ý người đang đứng trước mặt tôi là ai. Nếu tôi tỉnh táo nhận ra là anh Tí thì tôi đâu có làm vậy. Mất mặt chết được. Nhưng lỡ rồi, biết làm sao được.

" Cái...cái...gì kia?"

Tôi dụi mắt mở to ngước nhìn khuôn mặt anh Tí đang bị biến sắc. Chết cha, tôi quên là mình đang ngủ nhờ...à, phải nói là bị ép ngủ lại ở nhà anh Tí. Nhìn theo hướng ánh mắt của anh Tí thì tôi ngạc nhiên. Hình như anh ấy...đang nhìn chỗ tôi ngồi mà. Tôi nghi hoặc, khẽ nhíu mày quay lại nhìn theo xem là thứ gì mà khiến anh Tí như bị khủng bố thế kia.

Cái...cái gì thế này?

Bây giờ thì chính tôi cũng không khỏi thất kinh giống anh Tí. Ngay chỗ tôi đang ngồi xuất hiện một...một vệt máu loang lổ. Cái này...cái này...không lẽ...

Tôi trợn mắt, nuốt nước bọt nhìn chằm chằm vệt máu trên giường, sau đó lại quay sang nhìn anh Tí. Anh ấy cứ đứng đờ ra, mặt trắng bệch như xác chết ở đó. Nhưng nhanh chóng sắc mặt lại chuyển sang đỏ. Tôi thấy anh ấy giống con tắc kè hoa quá. Lúc xanh lúc trắng lúc đỏ.

À hình như tôi lạc chủ đề rồi. Cái bây giờ tôi nên quan tâm chính là vệt máu đỏ trên giường kia. Tôi...cái này... Tôi bắt đầu hoang mang, tâm trí hoảng loạn rồi. Tôi cứ ngồi chết ở đấy, không biết phải làm sao. Hu hu, chắc tôi chết mất.

Anh Tí đột nhiên xoay người bỏ ra khỏi phòng. Không lẽ bị dọa chạy mất rồi sao? Lúc nào không bị sao lại bị ngay lúc này. Ông trời muốn đùa chết tôi sao?

Lát sau, tôi đang đờ đẫn ngồi trên giường thì bác Lam - mẹ anh Tí bước vào. Bác ấy ngồi xuống bên cạnh nói chuyện với tôi. Mọi người biết không? Tôi vừa mới trải qua một sự kiện vô cùng trọng đại trong cuộc đời đó chính là "dậy thì". Tôi đã dậy thì rồi đấy, tôi sắp thành người lớn rồi.

Sau một hồi nghe bác Lam giải thích cặn kẽ tôi mới hiểu lí do vì sao gần đây cứ đau bụng âm ỷ như thế. Hóa ra là chuẩn bị dậy thì. Bác ấy cũng dặn đủ thứ, cái gì nên không nên làm khi tới ngày này, rồi ăn uống thế nào cho hợp lí... Đại khái là những thứ cần phải biết sau khi dậy thì. Nhưng tôi chả nhớ được gì.

Bác Lam đặt xuống bên cạnh tôi một bộ quần áo. Chẳng biết tại sao bác ấy lại có quần áo của tôi mà đưa cho tôi nữa. Có khi nào bác ấy vừa qua nhà tôi lấy không?

"Được rồi, tội con quá. Con gái không có mẹ bên cạnh nên cái gì cũng không biết." Bác ấy xoa xoa đầu tôi cười hiền hậu. Tôi lại nhớ tới những lúc ở cạnh mẹ, tôi cũng được mẹ âu yếm như thế. Chẳng biết bây giờ mẹ tôi đang ở đâu, làm gì nữa.

"Thôi, dậy xuống ăn sáng với thằng Tí rồi hai đứa đi học đi không muộn. Bác cũng đi làm đây."

"Vâng."

Nói xong, bác Lam kéo tay tôi đứng dậy, lôi cái vỏ nệm dính máu của tôi cầm đi ra ngoài. Mà nhắc tới anh Tí, tôi lại đỏ hết mặt. Quả thật lúc này tôi không dám gặp anh Tí. Ai đời lần đầu tiên dậy thì lại để một đứa con trai nhìn thấy, mà người đó lại là người mình thích nữa. Kinh khủng hơn là dậy thì trên giường của người ta. Ôi thôi, còn gì thê thảm hơn chuyện này nữa không hả trời?Xấu hổ chết mất. Tôi chỉ có nước độn thổ mà trốn đi thôi chứ kêu tôi gặp anh ấy lúc này tôi làm sao dám. Số nhọ, đúng nhọ luôn.

Tôi cầm bộ quần áo đồng phục trên tay. Có cả bàn chải đánh răng, khăn mặt. Nhà giàu có khác, đồ cho khách lúc nào cũng có sẵn. Ở dưới xấp quần áo là một miếng băng vệ sinh. Để xem, là "cô tếch cô tét" gì đấy siêu mỏng cánh. Tôi gãi gãi đầu, tôi không giỏi tiếng Anh cho lắm nên không phát âm chuẩn được chứ tôi cũng có xem quảng cáo cái này trên ti vi rồi.

Tôi vội vã nhét miếng băng vệ sinh vào túi quần, ôm cả bộ đồ lên thập thò ra cửa. Xác định được không có bóng dáng anh Tí bên ngoài, tôi nhón chân lén lút nhẹ nhàng tiến về phía nhà tắm chui tọt vào đấy đóng cửa lại. Giải quyết xong xuôi, tôi lại lén lút ngó nghiêng xung quanh xem tình hình rồi mới khẽ nhón chân định chuồn đi. May quá, không có anh Tí ở đây. Xem ra ông trời giúp tôi rồi.

"Đứng lại đấy!"

Nghe tiếng quát sau lưng, tim tôi muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Ôi thôi xong đời tôi rồi. Hu hu, ông trời muốn hại chết tôi đây mà. Đã cố tình trốn tránh rồi mà còn gặp là sao?

"Em...em đi học trước đây!" Tôi không dám nhìn thẳng mặt anh ấy, chỉ ú ớ mấy tiếng rồi quay người chuồn thẳng. Còn dây dưa không dứt khoát không khéo lại bị anh ấy túm cổ lôi lại cũng nên. Xấu hổ lắm, mặt tôi đỏ như hai quả cà chua rồi. Híc, ngày tháng sau này tôi phải làm sao đây trời?

Vào lớp, yên vị vào chỗ ngồi tôi mới thở phào nhẹ nhõm. Mệt chết được. Tôi ngồi thở dốc, mặt phờ phạc, tóc tai lồm xồm như vừa bị ma đuổi. Thực ra là không ai đuổi đâu, là tôi tự chạy thôi. Nhưng mà hình như tôi cảm thấy thiếu thiếu cái gì rồi hay sao ấy?

Ôi thôi xong, tôi mới vừa kịp phát hiện ra tôi đi học mà không mang theo cặp sách. Chết tiệt, điện thoại ví tiền các thứ cũng vứt ở nhà luôn rồi. Tôi đi học bằng hai bàn tay trắng. Tôi nghĩ nếu có người biết được chuyện này, tôi sẽ được ghi vào sử sách với sự kiện "thanh niên đi học Vip nhất thời đại" cho mà xem. Ha ha, lúc đấy tôi sẽ nổi tiếng, tôi sẽ có tiền, tôi sẽ giàu, tôi sẽ trở nên vĩ đại, tôi sẽ...

Cốp...

Một cảm giác đau đau trên trán kéo tôi trở về với hiện thực. Thì ra nãy giờ tôi đang ảo tưởng. Tôi xoay người lại, đụng ngay khuôn mặt anh Tí đang nhìn tôi. Tôi lại đỏ mặt, quay phắt sang chỗ khác thở gấp.

"Con lợn, mày đúng là con lợn. Đi học mà cặp sách không mang theo thì đi học cái gì?"

Tôi quay sang, không dám nhìn anh Tí. Anh ấy quăng cái cặp lên bàn cho tôi. Tôi luống cuống lôi sách vở ra xong mở cuốn sách úp mặt vào đấy. Chỉ nghĩ tới cái việc kinh khủng sáng nay thôi là tôi lại xấu hổ vô cùng.

Mấy ngày sau đó đối với tôi kì cục lắm. Đi học về là bị bắt vác cặp sách sang nhà anh ấy học, ăn cơm bên đấy luôn. Anh ấy toàn cho ăn thịt bò, thịt bò rồi lại thịt bò. Híc, tới nỗi nằm ngủ tôi cũng ngủ mơ thấy mấy cục thịt bò đang bay lơ lửng trước mặt. Ăn kem thì bị anh ấy chửi thúi mặt, uống nước đá cũng không cho. Lên lớp thì không được chạy nhảy lung tung, đồ ăn sáng cũng mua cho tôi, không thì sai mấy thằng kia mua. Bọn kia thấy vậy chả hiểu gì, cũng không dám hỏi nhiều sợ bị đập. Bọn nó mà biết bởi vì tôi dậy thì nên mới được cưng chiều như thế chắc đứa nào cũng đua nhau mà dậy thì cho xem. Nhưng hình như tôi là đứa chậm phát triển nhất thì phải, bác Lam nói bình thường ở độ tuổi này người ta đã dậy thì hết cả rồi. Chắc là bọn nó cũng dậy thì hết rồi.

Tôi bây giờ sướng thì có sướng thật, có điều ngượng lắm. Ngồi học mà thấp thỏm không yên, chốc chốc lén lút cúi xuống xem xét tình hình. Huhu, dậy thì mà cứ như là xuống địa ngục vậy. Nhiều khi lại còn đau bụng chết được.

Tôi ngồi gặm bánh mì mà cái mặt cứ cắm vào cuốn sách. Thực ra là vì tôi ngại nói chuyện với anh Tí. Tôi cứ thấy sao sao ấy.

"Dạo này mày siêng quá nhỉ? Ăn cũng tranh thủ học bài cơ à?"

"Ơ...em...à...vâng...phải tranh thủ chứ."

"Tốt, vậy lát đi học về lôi sách vở sang nhà anh."

Nữa rồi đấy, hu hu, tôi không muốn đâu. Ai đó đem cái gã này tránh xa tôi một thời gian đi. Bây giờ tôi không ghét con Nhung nữa, tôi muốn anh Tí lên đó ngồi với nó ngay lập tức. Anh ấy mà ngồi đây tôi không sống nổi, đúng là không sống nổi nữa.

MÀY KHÔNG ĐI ANH VÁC MÀY ĐI

Vân Jibi

dtv-ebook.com

Chương 23: Sảy Thai

Cả buổi chiều lại bị cái gã chết dẫm kia dọa nạt đánh đập. Tôi nhỏ bé quá mà, làm sao thoát khỏi bàn tay móng vuốt sắc nhọn của anh ấy.

Vừa ôm cặp sách về nhà đã đụng ngay bà dì ghẻ đang lên mặt hách dịch bác giúp việc mới nhà tôi. Dì ta sắp sinh rồi. Mấy hôm nay tôi bị hành xác ghê lắm. Bà nội tôi bị bệnh rồi nên không còn ở đây nữa. Bố tôi đã thuê một bác giúp việc đứng tuổi có kinh nghiệm để chăm sóc dì ta nhưng dì ta một hai vẫn cứ làm khó tôi. Tôi cũng mặc kệ, đợi dì ta sinh xong rồi tính, bây giờ mà gây không khéo có chuyện gì lại chết dở. Lần trước bị anh Tí xô ngã nên động thai nhưng cũng may là bác sĩ nói không sao.

Bác giúp việc nhà tôi tên Xuyến. Nhà bác ấy rất nghèo, con cái cũng chẳng khá khẩm gì. Bác ấy là người quen của bố tôi, rất hiền lành. Thấy tôi bị dì ghẻ ăn hiếp thì hay giúp tôi nói đỡ, lắm khi bị chửi lây luôn. Tôi thì cóc sợ, dì ghẻ thì dì ghẻ, đối với tôi chả có tí ảnh hưởng nào. Chẳng qua nể tình đang mang thai nên tôi mới nhịn thôi, bằng không còn lâu tôi mới để yên. Tôi không phải loại người an phận cam chịu bị người khác bắt nạt đâu. Tôi tuyên bố một câu xanh rờn cho mà nghe nhé, tôi là thanh niên cứng đấy, đừng có mơ mà bắt nạt được tôi.

"Con kia mày đứng lại đấy." Tôi vừa đi ngang phòng khách, chuẩn bị về phòng mình thì đột nhiên bà dì ghẻ quay sang nhìn tôi quát rõ to khiến tôi giật cả mình. Tôi ngoái cổ lại đáp cụt lủn: "Có chuyện gì?"

"Nói chuyện với người lớn thế à?"

Tôi nhìn dì ta khinh khỉnh. Tôi trả lời cho là may lắm rồi đấy, còn ý kiến ý cò cái quái gì nữa. Phiền phức thật đấy. Tôi chả thèm đếm xỉa tới dì ta nữa, xoay người bỏ vào phòng.

"Đứng lại đấy. Tao đang nói chuyện mà mày...á...á...á..."

Uych...

Nghe tiếng thét, tôi giật mình quay lại, chỉ thấy bà dì ghẻ đang nằm sóng soài trên mặt đất bất tỉnh. Tôi hoảng quá, mặt biến sắc đứng đờ ra không biết làm gì. Bác Xuyến trông thấy cảnh tượng kia thì hốt hoảng la lên khiến tôi tỉnh ra, lao tới giúp bác Xuyến đỡ dì ta dậy.

"Mau, mau gọi xe cấp cứu!" Bác Xuyến mặt mày tái mét nhìn tôi vội nói. Tôi hoảng quá, lôi điện thoại ra tay run run bấm gọi xe cấp cứu.

Dì ta được đưa tới bệnh viện trong tình trạng xuất huyết. Tôi với bác Xuyến luống cuống chạy theo vào rồi bị cản lại ngay cửa phòng cấp cứu. Chiếc giường dì ghẻ của tôi đang nằm trên đấy được đẩy vào bên trong rồi mất hút. Tôi chôn chân tại chỗ, một cảm giác lo sợ ập đến. Hi vọng dì ấy sẽ không sao, hi vọng đứa bé không sao. Tôi chắp hai tay trước ngực, lẩm ba lẩm bẩm.

Bà nội tôi vừa xuất hiện liền kêu gào ầm ĩ, tới nỗi mấy bác sĩ bên ngoài phải nhắc nhở trật tự mới chịu im lặng. Tuy là người nhà phải cấp cứu họ cũng thông cảm, nhưng đây là bệnh viện, phải giữ trật tự để không ảnh hưởng tới những bệnh nhân khác.

"Tại sao nó lại bị như vậy? Có phải là mày đã làm gì cháu tao phải không?" Bà nội quay sang nhìn tôi, nắm vai tôi lay mạnh giận giữ quát. Tôi thì chẳng mở miệng nổi.

"Không phải đâu, là cô ấy tự té." Bác Xuyến thấy vậy đỡ lời thay tôi.

"Làm sao tự dưng đang yên đang lành lại té được?"

"Chắc đôi dép cô ấy mới mua trơn quá, nhà lại mới lau cho nên..."

"Bỏ tiền ra thuê mà chúng mày làm việc như thế à?" Bà nội tôi quay sang nhìn bác Xuyến bằng ánh mắt đỏ ngầu, giận dữ quát lớn.

"Xin lỗi bà, là do tôi bất cẩn." Bác Xuyến cúi đầu khúm núm trông rất tội nghiệp. Tôi biết bác ấy chỉ muốn đỡ lời cho tôi, nhưng lúc này tôi chẳng nghĩ được gì nữa. Tôi dự cảm có gì đó không lành sắp xảy ra. Tôi thực sự rất sợ.

"Cháu tao mà có chuyện gì chúng mày liệu hồn đấy!" Bà nội quay sang lườm cả tôi và bác Xuyến.

Nửa tiếng đồng hồ trôi qua, cánh cửa phòng cấp cứu vẫn im lìm. Bà nội tôi cứ đi qua đi lại trước mặt tôi làm tôi chóng cả mặt. Bác Xuyến thì đứng khúm núm ở một góc. Còn tôi mệt mỏi dựa lưng vào tường. Cảm giác chờ đợi này đúng là rất tồi tệ.

Cạch...

Cánh cửa phòng cấp cứu đột nhiên mở ra. Bà nội tôi vừa thấy mấy vị bác sĩ trong đó đi ra liền nhào tới, nắm lấy vạt áo của một người đi trước hoảng hốt: "Bác sĩ, con tôi sao rồi? Cháu tôi sao rồi?"

Mấy vị bác sĩ đó quay sang nhìn nhau ái ngại. Cái cảnh này rất thường hay xảy ra trong phim. Không lẽ...nghĩ đến đây, tôi bất giác rùng mình, cả người đứng thẳng dậy run rẩy tiến tới gần chỗ bà nội.

"Cô nhà bị té mạnh, mất máu rất nhiều. Cộng với thai nhi vốn đã yếu nên.... Xin lỗi, chúng tôi đã cố hết sức rồi. Không thể giữ lại đứa bé." Mấy vị bác sĩ nhìn nhau lắc đầu rồi rời khỏi đó.

Bà nội tôi nghe xong câu đó, cả cơ thể chợt nhũn ra, lững thững lùi về sau mấy bước. Khuôn mặt bà trở nên trắng bệch. Tôi đứng chôn chân tại chỗ như không tin vào những gì mình vừa nghe. Không phải chứ? Có phải là nhầm lẫn gì hay không?

"Là mày, là mày đúng không? Chính mày đã giết chết cháu của tao. Mày là đồ ác nhân, đồ cầm thú. Cả đứa nhỏ chưa chào đời mày cũng không buông tha. Tao giết mày, tao giết mày."

Bà nội đột nhiên chuyển sang sắc mặt giận giữ, nhào tới vồ lấy tôi nắm hay vai lắc mạnh, vừa lắc vừa mắng xối xả vào mặt tôi. Sau đó còn túm cổ tôi bóp mạnh. Tôi không hề kháng cự lại. Không phải vì tôi không muốn, mà là vì cơ thể tôi không có chút sức lực nào để cự lại nữa.

"Bà ơi, bà ơi...bác sĩ..bác sĩ..." Bác Xuyến hốt hoảng chạy lại đỡ bà nội tôi vừa ngã xuống sàn bất tỉnh vì quá kích động. Sau đó theo mấy cô y tá đưa bà nội tôi đi.

Chân tôi như bị dính keo tại chỗ, không thể nhúc nhích. Không phải lỗi của tôi mà. Tôi không làm gì hết...không làm gì hết... Cảm giác cơ thể không còn chút sức lực nào, tôi cứ thế ngã khụy xuống đất, đờ đẫn nhìn về phía cánh cửa phòng cấp cứu lạnh lẽo. Thực sự tôi không giết nó, tôi không có làm gì hết.

Hai ngày sau, bố tôi về. Lúc biết tin ấy chắc bố tôi đau khổ lắm. Tuy ông không thể hiện ra bên ngoài nhưng nhìn vào ánh mắt của bố, tôi có thể đoán ra ngay. Bà nội tôi thì đau khổ lắm, ốm lên ốm xuống. Cũng phải, đứa cháu trai mà bà ấy luôn mong chờ bấy lâu chuẩn bị chào đời thì đột nhiên không còn nữa. Bà nội trách tôi, đánh tôi. Mặc cho bố tôi cản, bà vẫn lao vào tôi mà gào thét, đánh đập chửi rủa. Bà nói tôi là thứ nghiệt chủng, độc ác... Tôi có thể hiểu được cảm giác của bà nội lúc này nên chỉ biết im lặng.

Tôi đứng núp ngoài cửa phòng của dì ta nhìn vào bên trong. Bác Xuyến đang cho dì ta uống thuốc. Kể từ sau khi về nhà dì ta cứ đờ ra như cái xác không hồn, miệng lẩm bẩm "con ơi, con ơi". Trước nay đúng là tôi không ưa dì ta, nhưng lúc này tôi chẳng còn tâm trạng mà ghét bỏ ai nữa. Tôi thấy tội nghiệp cho dì ta. Tuy tôi còn nhỏ, nhưng cảm giác mất đi đứa con máu mủ ruột thịt của mình thì đương nhiên tôi vẫn biết nó đau khổ, bi thương tới mức nào.

"Dì ấy sao rồi?" Thấy bác Xuyến đi ra, tôi vội hỏi.

"Cô ấy ngủ rồi."

"Đều là tại cháu, nếu lúc đó cháu không tỏ thái độ như vậy thì có lẽ dì ấy đã bình an vô sự rồi." Tôi cúi đầu cắn môi. Tuy không phải tôi trực tiếp

làm dì ta té ngã, nhưng trong lòng tôi cứ có cảm giác tội lỗi như chính mình đã gây ra chuyện này vậy. Có phải tôi đã phạm tội rồi không?

"Không phải đâu, cháu đừng nghĩ nhiều. Là số mệnh đã an bài, chúng ta không thể thay đổi được số mệnh."

Bác Xuyến nhẹ vỗ vào vai tôi an ủi rồi đi xuống bếp. Tôi nhìn vào bên trong phòng, thấy dì ta đang ngủ thì khẽ thở dài. Có thật là con người đều có số mệnh không?

Mấy ngày sau đó tôi chả còn tâm trạng làm gì cả. Tới nỗi ăn cơm cũng làm rớt bát xuống đất vỡ tan tành, bị anh Tí mắng cho một trận. Lúc nào trong đầu cũng nghĩ tới hình ảnh đứa bé chưa kịp chào đời đã phải rời xa thế giới này. Tại sao ông trời lại phải làm như thế? Đứa bé nào có tội tình gì?

"Làm gì mà ngồi đờ đẫn ra đó vậy?"

Nghe giọng nói vang lên bên cạnh, tôi giật mình ngẩng đầu lên, bắt gặp anh Tí đang nhìn mình chằm chằm. Tôi buồn bã trả lời: "Không có gì đâu."

"Lại là chuyện đó à?" Anh Tí tay chống cằm ngồi đối diện tôi. Tôi không nói gì chỉ khẽ gật đầu.

"Anh hỏi mày nhé, lúc bà ta ngã mày có xô bà ta không?"

Tôi lắc đầu.

"Mày có đụng chạm tới thân thể của bà ta không?"

Tôi lắc đầu.

"Vậy tức là chả liên quan gì tới mày rồi. Ngu lắm, có vậy cũng phải suy nghĩ." Anh ấy lại mắng tôi, kèm theo một cái cốc lên trán rõ đau. Nhiều khi tôi nghĩ có phải cái trán tôi sinh ra để cho anh ấy hành hạ không nữa.

"Nhưng em vẫn thấy..."

"Thấy con khỉ khô chứ thấy. Dẹp hết mấy thứ vớ vẩn ấy đi. Tập trung vào học hành cho anh."

Tôi thở dài một phát, sau đó lại tập trung vào sách vở. Thời gian trôi qua cũng nhanh thật đấy. Mới đó mà chúng tôi đã gần hết cấp II rồi. Từ lúc bước sang giữa học kì I lớp chín là anh Tí bắt đầu hành hạ não của tôi. Ngày nào cũng lôi tôi sang đây bắt tôi học đủ thứ trên đời. Cái gì mà hệ phương trình hệ thức lượng, cái gì mà hàm số với ẩn số linh ta linh tinh. Nói chung là có bao nhiêu kiến thức anh ấy cứ lần lượt mổ xẻ đầu tôi ra mà nhét vào đấy. Anh ấy bảo không học chỉ có nước về nhà bốc...bốc cái thứ mà người ta thải ra sau khi ăn ấy.

Mà kể cũng lạ, bây giờ tôi ngộ lắm, không còn chậm hiểu như trước nữa. Anh Tí giảng chỗ nào tôi hiểu chỗ đấy. Chắc khó tin lắm, nhưng là sự thật đấy. Thầy cô gọi lên bảng làm bài, tôi làm vèo vèo phát một luôn ý. Bọn trong lớp phải nói là cứ há mồm ra mà nhìn tôi giống như nhìn một nhân vật vĩ đại nào đấy ý. Ha ha, tôi đúng là rất vĩ đại mà.

Lúc trước thì toàn đội sổ, bị thầy cô bạn bè chê bai đủ điều. Bảo vừa lùn vừa xấu vừa dốt. Lúc học với anh Tí thì chả hiểu mô tê gì, suốt ngày bị ăn cốc, không thì ăn sách, ăn bút, ăn thước đập lên đầu. Hay là bị anh ấy đập nhiều quá đâm ra thông minh lên? Nếu vậy thì tôi phải cảm ơn anh ấy rồi. Hoặc cũng có thể là nhờ sau khi "dậy thì", hocmon trong cơ thể đột nhiên thay đổi khiến tôi trở nên thông minh hơn cũng nên.

Tóm lại là tôi cũng chẳng biết lí do tôi được như thế là gì. Mặc kệ, gì cũng được. Bây giờ tôi thông minh rồi là phải mừng. Thầy cô bạn bè ai cũng khen, khen đến mức tôi muốn banh hai cái lỗ mũi luôn. Hơn hết là phải thông minh để anh Tí không mắng tôi ngu nữa. Mà hình như lúc nãy anh ấy mới mắng tôi ngu thì phải. Bực thật đấy, tôi đã thông minh rồi mà.

MÀY KHÔNG ĐI ANH VÁC MÀY ĐI

Vân Jibi

dtv-ebook.com

Chương 24: Bị Thương

Dạo này tôi thay đổi chóng mặt luôn. Ai cũng nói tôi như lột xác thành người khác vậy. Bọn thằng Sún còn công nhận điều đó, chúng nó bảo tôi dạo này xinh hẳn ra, có điều vẫn còn hơi mập một tẹo. Mà cũng không mập lắm đâu, chỉ là hơi đầy đặn, tròn tròn tí thôi. Nói chung là vẫn xinh. Chính tôi cũng còn không tin vào mắt mình nữa mà. Cái con lùn đen đúa xấu xí ngày nào đã không còn nữa rồi, thay vào đó là con nào ấy, lạ hoắc à. Nhiều khi tôi nhìn mình trong gương còn tự thắc mắc rốt cuộc đây có phải là tôi không nữa.

Để thay đổi được tôi như bây giờ, công lao to lớn nhất là của bác Lam. Từ hồi bị anh Tí ngày nào cũng bắt qua tới giờ, lâu lâu bác ấy lại rủ tôi đi làm đẹp. Bác ấy dắt tôi đi thay đổi kiểu tóc, đắp mặt nạ, rồi mua sữa rửa mặt,...đủ thứ mà từ hồi cha sinh mẹ đẻ tới giờ tôi chưa một lần được rờ tới. Rồi ra đường bắt mặc áo khoác, đeo khẩu trang. Tóm lại là chỉ một thời gian sau đã biến tôi từ con vịt ù ù cạc cạc trở thành con thiên nga vô cùng xinh xắn. Thật đấy, ai cũng bảo thế. Mấy đứa trong trường còn tưởng học sinh mới không đấy. Đi đâu cũng được khen xuýt xoa.

Bây giờ tôi mới được trải qua cái cảm giác xinh đẹp là như thế nào. Nói khiêm tốn thì cũng không tệ, mà nói thẳng ra thì hơi bị phiêu. Đám con trai thấy tôi đi ngang là nhìn muốn rớt dãi. Nhưng tính tôi trước nay thì mọi người biết rồi đấy. Chính vì thế bọn nó bảo tôi đẹp mà chảnh. Trước tôi xấu thì nói tôi xấu còn kiêu, giờ tôi đẹp rồi lại kêu tôi đẹp mà chảnh. Đúng là không biết sống sao cho vừa lòng thiên hạ. Tôi cũng chả quan tâm, kệ cha chúng nó. Giờ tôi đẹp, tôi có quyền. Đứa nào thích ý kiến thì lên phường ý kiến, tôi không giải quyết.

Mấy đứa con gái trong lớp thì xúm xít lại hỏi tôi đủ thứ, kêu bày cho bọn nó cách làm đẹp. Tôi có biết gì đâu, vậy nên đuổi bọn nó cút hết.

Chúng nó thấy thế đâm ra ghét tôi, bảo không chịu chia sẻ kinh nghiệm làm đẹp cho bạn bè. Tôi nói thật, tôi mà biết là tôi chỉ ngay chứ giấu diếm làm gì, cũng có ăn được đâu mà giấu. Nhưng thực sự là tôi có biết cái khỉ gió gì đâu, bác Lam bảo làm gì thì tôi làm nấy thôi. Kêu tôi chỉ chúng nó không khéo lại khiến chúng nó từ vịt thành quạ thì chết dở.

"Dạo này em xinh lắm phải không?" Tôi đang viết bài, ngóc đầu lên nhoẻn miệng cười hỏi anh Tí.

"Ừ, xinh lắm. Xinh như con tinh tinh luôn."

"..."

Đáng hận, đúng là rất đáng hận. Cứ ừ một cái thì chết à? Chắc mắt anh ấy có vấn đề rồi mới không nhận ra thôi. Rõ ràng là bây giờ tôi xinh lắm rồi mà. Mà thôi, tôi biết tôi đẹp là được rồi. Có hỏi cái gã dở hơi này cũng vậy, thà không hỏi còn hơn.

Làm xong đống bài tập anh Tí giao một cách dễ dàng, tôi đứng dậy sắp lại mớ sách vở trên bàn bỏ vào túi rồi quay sang nói:"Em về đây."

"Không ăn cơm à?"

"Không, ăn hoài em không có tiền trả."

"Anh có kêu mày phải trả tiền đâu."

Xời, đừng thấy anh ấy nói vậy mà nghĩ anh ấy tốt bụng. Lầm to rồi. Thể nào cũng nói là sợ thừa đổ đi phí, xong lại bảo con Míc ăn không hết nên kêu tôi ăn phụ. Vậy đấy, cứ như tôi với con Míc cùng một đẳng cấp, à không phải, là cùng một giai cấp ý. Như kiểu ăn cơm thừa á. Tôi không thèm, xoay người đi về nhà.

Tôi đang loay hoay tra ổ khóa vào mở cửa phòng. Tôi ghét ai vào phòng mình mà không hỏi ý kiến lắm, cho nên đi đâu tôi cũng khóa lại. Lạ thật, bình thường vặn phát là được hôm nay vặn mãi không xong. Chắc là cái ổ khóa này muốn bị bán ve chai rồi.

"Tao giết mày, tao giết mày."

Đột nhiên sau lưng có tiếng gào thét. Theo phản xạ tôi xoay người lại thì thấy bà dì ghẻ đang lao như điên về phía mình. Còn chưa kịp phản ứng gì thì dì ta đã vồ lấy tôi, bóp chặt cổ của tôi, vừa ra sức siết chặt vừa gào: "Tao giết mày, tao giết mày. Trả lại con cho tao, trả lại con cho tao!"

Nếu là bình thường thì tôi có thể cự lại mà thoát khỏi dì ta, nhưng không hiểu sao lúc này dì ta cứ như một con mãnh thú, hai mắt đỏ ngầu nhìn tôi đầy căm phẫn. Tôi cố gỡ tay dì ta ra nhưng không tài nào gỡ nổi. Mặt tôi đỏ gắt lên, tôi bắt đầu cảm thấy khó thở. Tôi sắp không chịu được nữa rồi.

Dì ta buông cổ tôi ra, tôi cúi xuống ho sặc sụa. Còn chưa kịp định thần lại thì tóc lại bị nắm lấy lôi mạnh, cả cơ thể cứ vậy mà bị kéo đi. Tôi không cự lại được, tóc bị nắm ngược ra đằng sau nên càng cự càng đau.

"Bỏ ra, dì điên rồi sao? Bỏ tôi ra."

"Mày giết con tao. Chính mày giết con tao. Tao cho mày chết, cho mày chết."

Dì ta lôi tôi tới gần bờ giếng, nắm cả đầu tôi nhúi xuống thùng nước dự trữ gần đó. Cứ vậy nhúi xuống kéo lên nhúi xuống kéo lên. Tôi bị sặc nước, ho sặc sụa. Lúc vừa được ngoi lên chưa kịp thở, chưa kịp ú ớ tiếng nào đã bị nhúi xuống tiếp. Hình như còn chưa hả dạ, dì ta túm cả đầu tôi dập mạnh vào cạnh thùng mấy phát. Tôi nghĩ mình sắp chết rồi, cảm giác trên đầu có gì nóng nóng đang chảy xuống, khung cảnh trước mắt cũng mờ dần. Tôi...tôi sắp không ổn rồi.

"Dừng lại đi cô ơi, dừng lại đi. Bớ người ta cứu người, cứu người."

Tôi nghe có người kêu cứu, nhưng lại không rõ người đó là ai. Khung cảnh trước mắt cứ dần tối đi. Tôi mệt quá, không còn nhìn thấy gì nữa, không còn nghe được gì nữa. Cơ thể tôi...không còn có cảm giác gì nữa rồi.

Tôi từ từ mở mắt ra. Ánh nắng le lói bên ngoài chiếu vào mắt khiến tôi có chút khó chịu. Cổ họng khô đắng, tôi khó nhọc mở miệng thều thào: "Nước..nước..."

Định thần lại nhìn xung quanh, tôi đoán chắc chắn mình đang ở trong bệnh viện. Đầu tôi đau quá, cơ thể cũng rã rời. Có người vực tôi ngồi dậy, nhẹ cầm ly nước cho tôi uống.

"Khụ..khụ..."

"Uống từ từ thôi." Giọng nói quen thuộc vang lên, tôi khó nhọc ngẩng đầu nhìn người bên cạnh. Ngoài anh Tí của tôi ra thì còn ai vào đây được nữa. Chẳng hiểu sao trong những lúc cận kề cái chết thế này thì anh ấy luôn là người duy nhất ở cạnh tôi. Tôi thấy hạnh phúc quá chừng luôn.

"Con ngu này, thân xác để cho người ta hành hạ như vậy hả?" Anh Tí bỗng nhiên nhìn tôi giận dữ quát.

"Em...khụ...khụ..." Tôi không nói được lời nào. Sao anh ấy cứ thích nổi nóng với tôi như vậy nhỉ? Còn không biết thương người bệnh nữa, tôi đang là bệnh nhân đấy.

"Thôi mày im đi, không phải nói nữa. Khi nào khỏe anh xử mày sau. Không lại bảo anh ăn hiếp kẻ ôm yếu bệnh tật."

Còn không ăn hiếp là gì? Đấy, tôi chưa ra khỏi giường bệnh mà đã hăm dọa như vậy rồi. Chắc là muốn tôi ở trong này luôn hay sao ấy.

"Em...em...anh..."

"Em em anh anh cái gì? Mày nói cái khỉ gió gì vậy Lùn?"

Tôi còn chả hiểu tôi định nói gì nữa mà làm sao anh ấy hiểu được. Đùa thôi, tôi đang định hỏi sao anh ấy lại ở đây. Mà cái miệng như bị dính keo ý, mở ra cũng không nổi. Thôi thì im lặng vậy, kẻo người khác tưởng tôi là chủng tộc khác cứ ú ú ớ ớ không biết nói tiếng Việt.

Tôi nhích nhẹ người tựa lưng vào cạnh giường, cả cơ thể như không có xương vậy, nhũn cả ra. Thực sự là rất mệt, đầu còn quấn một vòng băng. Tôi khẽ nhắm mắt, lục lọi lại kí ức trước đó. Tôi nhớ tôi bị bà dì ghẻ bóp cổ, nhúng nước rồi đập đầu...cuối cùng thì...cuối cùng thì giờ thấy đang nằm viện.

Tôi quay sang nhìn anh Tí. Anh ấy đang ngồi cạnh tôi, quay mặt ra phía ngoài. Lưng anh ấy to thật, vừa to vừa rộng nữa. Chẳng biết sao lúc này tôi lại có ý nghĩ vô cùng táo bạo. Nhìn chằm chằm vào lưng anh Tí, tôi khẽ cắn môi, sau đó nhoài sang dựa nửa người vào lưng anh ấy. Tim tôi đập thình thịch, cảm thấy hồi hộp như vừa làm việc gì đó kinh thiên động địa vậy. Mặc kệ, ai bảo anh ấy đẹp trai làm gì. Dựa tí có mất mát gì đâu, lần trước còn ôm nữa cơ mà cũng có sao. Đừng có nói với tôi đây cũng là cái dựa lưng đầu đời của anh ấy nha.

Anh Tí hình như hơi giật mình trước hành động của tôi nên khẽ rung người. Nhưng sau đó lại ngồi im không nhúc nhích. Tôi thở phào, may mà anh ấy không lùi ra chứ không là cả người tôi ngã chỏng quèo ra đấy rồi. Hí hí, thích thật đấy, vừa ấm vừa vững chãi. Nhưng sao anh ấy thở mạnh thế nhỉ? Trong phòng không đủ không khí à? Tôi còn cảm nhận được tim anh ấy cũng đang đập mạnh nữa. Không lẽ anh ấy sắp ốm rồi?

"Anh không đi học à?"

"Anh xin nghỉ."

"Em ngủ bao lâu rồi?"

"Từ hôm qua tới giờ."

Từ hôm qua sao? Gì mà ngủ lâu vậy? Tôi tưởng ở trong phim mới vậy chứ ở ngoài cũng vậy luôn à? Chết thật, vậy rồi còn việc học hành thì sao? Sắp thi học kì rồi, còn thi tốt nghiệp nữa. Híc, sao số tôi khổ quá vậy trời. À mà quên, bây giờ tôi thông minh rồi, còn lo gì nữa. Ha ha.

"Vô viện xong đầu có vấn đề rồi à? Tự dưng cười như con dở vậy?"

"Không. Sao anh cứ thích xỉa xói em vậy nhỉ? Anh..khụ...khụ..." Tôi tức quá mới ngồi thẳng dậy quay sang gắt, kết quả là lãnh một trận ho rát cổ, muốn rớt luôn cuống họng ra ngoài. Anh Tí thấy vậy đỡ lấy một bên cánh tay tôi, chậm rãi vuốt nhẹ sau lưng. Tự nhiên tôi thấy hồi hộp, tim đập nhanh hơn bình thường mà không biết là tại sao nữa. Tôi đẩy cánh tay anh Tí ra, mặt cau có: "Bộ anh ghét em lắm à? Ghét thì sao không để em chết quách đi còn chăm cho em làm gì?"

"Ai bảo anh ghét mày. Ờ...thì không chăm cho mày khỏe lấy đâu ra người cho anh sai vặt."

"Nhà anh đầy tiền ra đấy, thuê ôsin đi. Không thì tìm con Nhung ấy. Em thấy nó nghe lời anh răm rắp. Cứ phải sai em làm gì?"

"Anh thích thế."

Thích con khỉ chứ thích. Hở ra là anh thích thế anh thích thế. Tôi thực sự muốn đấm cho anh ấy một phát ghê. Người gì mà quá đáng.

"Anh cút đi cho em." Tôi bực, gắt lên rồi nằm xuống kéo chăn phủ kín mít. Một lát, tôi không nghe thấy động tĩnh gì nữa. Tôi len lén mở chăn ra xem xét tình hình. Hịc, anh ấy đi mất rồi. Lúc nãy tức quá lỡ lời thôi, vậy mà cũng bỏ đi thật. À mà tôi đuổi anh ấy cơ mà? Nhưng mà tôi đâu có ý đó, chỉ là tức quá mới nói thôi. À mà... Chết tiệt, tôi đang bị đấu tranh tư tưởng, nhức cả đầu.

Hình như tôi khỏe lại rồi hay sao ấy, chân tay còn khua loạn xạ, đạp chăn chiếu lung tung được nữa cơ. Nhưng ở đây chán quá, tôi muốn về. Bị ốm mà nằm trong bệnh viện đủ thứ mùi kinh khủng thế này tôi chỉ thấy ốm thêm thôi.

"Ngồi im đấy!"

Tôi ngồi dậy, định thò chân xuống xỏ dép đi lại chút cho có tinh thần. Ai ngờ vừa thò chân xuống đã bị quát làm giật mình co chân lên ngồi thu lu trên giường.

"Mày định đi đâu?" Anh Tí bước tới, để cái bịch gì đấy trên bàn trừng mắt nhìn tôi. Tôi tưởng anh ấy về rồi.

"Em...định đi lại chút cho khỏe. Nằm mãi mệt chết được."

"Không có đi đứng gì hết. Ngồi im đấy."

Tôi ngồi im re, ngoan như con mèo trên giường.

"Đây, ăn đi."

Anh Tí mở túi đổ ra một bát cháo thịt nóng hổi. Uầy, kích thích vị giác tôi quá. Nhưng mà ăn không thấy ngon, cứ đắng đắng kiểu gì ấy. Ăn được gần một nửa, tôi ngóc đầu nhìn anh Tí lắc lắc ý bảo không ăn nữa. Anh Tí trừng mắt dọa nạt: "Một là ăn, hai là anh đổ vào miệng mày."

Đấy, lại dù dọa tôi nữa rồi. Hu hu, có ai khổ như tôi không? Còn biết làm gì nữa, im lặng ngậm đắng nuốt cay mà ăn hết tô cháo thôi. Ăn xong thì một mớ thuốc đủ thứ hình thù màu sắc đưa ra trước mặt cùng với một ly nước bên cạnh. Tôi nhắm mắt, ngửa cổ ực một phát, trợn mắt nhìn trời cố nuốt cho nó trôi xuống.

"Thuốc đắng quá."

"Thuốc không đắng chẳng lẽ lại ngọt. Con dở này, vậy mà cũng nói."

"..."

"Còn nhìn cái gì? Móc luôn mắt bây giờ? Nằm xuống ngủ mau."

"Em mới ngủ dậy, không buồn ngủ."

"Kêu ngủ thì ngủ. Đừng có nói nhiều lại ăn đấm bây giờ!"

Đúng là không thể nào chịu được. Tôi tức quá, nằm xuống quay mặt vô tường trùm chăn kín mít.

"Quay mặt ra đây!"

"Quay ra đấy em không ngủ được." Thực ra là tôi đang ghét anh ấy, không muốn nhìn thấy cái bản mặt đáng ghét đó.

"Có quay không? Thích úp mặt vô tường lắm hả?"

Máu tôi dồn lên tới não rồi. Bây giờ ngay cả ý nghĩ muốn giết người tôi cũng có nữa. Đúng là tức chết đi mà.

MÀY KHÔNG ĐI ANH VÁC MÀY ĐI

Vân Jibi

dtv-ebook.com

Chương 25: Đừng Có Thấy Anh Đẹp Trai Mà Hại Đời Anh

Bác sĩ bảo tôi phải ở lại để theo dõi vài ngày bởi vì đầu bị đập mạnh. Tôi không chịu, tôi muốn về nhà nhưng có người không cho, còn dở trò hù dọa ra ép buộc tôi nữa. Thế là tôi đành phải ngoan ngoãn ở lại bệnh viện. Bọn con trai trong lớp có qua thăm nhưng bọn nó nói nhiều quá, ở được một lúc rồi bị anh Tí đuổi về hết.

Hôm trước bố tôi có ghé về thăm, sau đó lại vội vã đi ngay. Cũng không thể trách ông ấy được, tính chất công việc của ông là vậy. Làm không có thời gian nghỉ, xin nghỉ được một buổi về thăm tôi là may lắm rồi. Bây giờ tôi lớn hơn trước rồi nên suy nghĩ cũng có khác đi một chút. Tuy bề ngoài bố tôi rất lãnh đạm nhưng thực ra rất thương tôi. Tôi cảm nhận được điều đó.

Ở nhà giờ chỉ còn mỗi bác Xuyến với bà dì ghẻ. Không biết dì ta sao rồi, có vì ghét tôi mà trút giận lên bác Xuyến không nữa. Tôi mong được xuất viện sớm quá.

"Trễ rồi, đi ngủ đi."

Tôi nằm trên giường trùm chăn gần kín đầu, chỉ để lộ xuống tới con mắt. Hịc, kêu tôi đi ngủ làm sao ngủ được. Tôi xem trong phim ấy, ma cỏ ở bệnh viện nhiều lắm. Tôi trời không sợ, đất không sợ, bọn con trai trong lớp không sợ,...nói chung là nhiều thứ không sợ, chỉ sợ mỗi mấy con ma. Tôi kéo chăn cao lên chút nữa, giọng lí nhí: "Em..."

"Em em cái gì? "

"Em sợ....ma."

"Anh tưởng cái gì. Yên tâm đi, bọn ma cỏ chỉ bắt mấy đứa đẹp hơn nó thôi, giống anh đây này. Mày xấu hơn nó nó không thèm bắt đâu."

"Ai bảo em xấu, em bây giờ xinh rồi còn gì?" Tôi không chịu, ngóc cổ lên cãi lại. Rõ ràng là tôi đã xinh đẹp rồi sao anh ấy cứ chê tôi mãi thế?

"Vậy ai bảo mày xinh?"

"Ai cũng nói thế."

"Bọn nó bị đui mờ hết rồi. Chỉ có anh mày sáng suốt nên vẫn nhận ra mày xấu thôi."

Tôi tức muốn trào máu, gào lên: "Có anh mới đui mờ ý. Vậy nên không nhìn ra em xinh."

"Xời ơi, phải rồi. Xinh lắm, xinh dã man xinh khủng khiếp luôn. Vừa mập vừa lùn như con lợn. Chắc mày xinh ngang ngửa con lợn." Vừa nói, Anh Tí vừa làm cái điệu bộ hết sức khinh thường người khác. Tôi cứng họng. Trời ơi, tức chết đi được. Nhìn anh ấy kìa, đã ngang ngược rồi còn trưng cái bộ dạng đáng ghét ấy ra nữa. Tôi tức quá, tức quá đi mất. Tôi chẳng nói được gì, chỉ biết trợn mắt lên lườm anh ấy cho bõ ghét.

"Còn lườm cái gì? Không muốn nhìn thấy ánh sáng nữa à? Có ngủ đi không?"

"Nhưng em sợ ma..." Tôi mếu máo nhìn anh Tí. Chẳng biết từ khi nào tôi lại trở nên bánh bèo như vậy nữa. Anh Tí khẽ nheo mắt, xong lại nhìn tôi lắc đầu. Kéo cái ghế lại cạnh giường tôi ngồi xuống. "Lắm chuyện quá đấy. Ngủ đi anh canh cho. Khi nào ngủ say anh về."

"Nhỡ nửa đêm..."

"Ngủ." Anh Tí quát, tôi giật mình tùm chăn kín mít nhắm mắt lại. Thôi kệ đi, chắc không sao đâu.

Tôi cứ nằm như vậy rồi thiếp đi lúc nào không hay. Tới hôm sau tỉnh lại thì mặt trời đã lên cao. Trên bàn có sẵn thức ăn với thuốc rồi. Mà đêm hôm qua tôi mơ giấc mơ rất kì lạ. Tôi thấy anh Tí nắm tay tôi, còn thơm lên trán tôi nữa. Chỉ là mơ thôi, nhưng sao tôi thấy nó chân thật quá. Cả ngày hôm đó cứ thơ thơ thẩn thẩn như con dở hơi.

Tôi đang nghịch điện thoại, nghe tiếng cửa mở quay ra thì thấy anh Tí đi vào. Tôi tưởng lúc chiều anh ấy ghé qua xong về luôn. Mà không biết anh ấy vừa đi đâu về, trên người đeo cái balo to đùng. Tôi ngạc nhiên: "Ơ, sao trễ vậy rồi anh còn vào đây làm gì?"

"Tối anh ở đây luôn."

" Hả? " Tôi há hốc miệng ngơ ngác.

"Mày ngậm cái mồm lại đi. Ghê thật đấy. Coi chừng có con gì bay qua mày cạp luôn cũng nên."

"..."

Mặc cho tôi ngồi đó mặt mày đen sì như đít nồi, anh Tí thản nhiên lôi sách vở ra học bài. Anh ấy học giỏi lắm, lúc nào cũng đứng nhất nhì lớp. Tôi nhìn anh Tí ngồi học bài không chớp mắt. Anh ấy đẹp trai quá, nhìn mà muốn dớt dãi luôn.

"Nhìn đủ chưa?" Đột nhiên anh Tí quay lại nhìn tôi làm tôi giật mình, lúng túng quay đi chỗ khác. Mặt cũng biến thành hai quả cả chua luôn. Tôi lúng túng: "Ai thèm nhìn anh."

"Anh là con nhà lành đấy, đừng có mà nghĩ tới mấy cái chuyện xấu xa đen tối đó nghe chưa. Mày mà hại đời trai của anh là không xong với anh đâu."

Tôi choáng váng! Anh ấy cũng kiêu quá đấy. Ai mà thèm chứ? Bất quá cũng chỉ nhìn trộm anh ấy chút thôi mà, có mất cọng lông cọng tóc nào đâu mà bảo tôi hại đời trai của anh ấy. Xùy, con nhà lành cái con khỉ mốc ý. Có mà con nhà rách thì có.

"Đi ngủ."

Tôi cắn môi tức tối, xong kéo chăn trùm kín đầu. Nghe có tiếng tách nhỏ xíu, chắc anh ấy vừa tắt điện. Tôi ngọ nguậy cơ thể một chút rồi nhắm mắt. Tôi quên hỏi anh ấy ngủ lại đây thì nằm ở đâu? Không lẽ ngủ dưới đất?

Tôi định mở miệng hỏi thì tấm chăn đang trùm kín đầu đột nhiên tụt xuống tới cổ. Chưa kịp hiểu ra chuyện gì thì cảm giác dưới chân có cái gì đó đang ngọ nguậy khiến tôi giật thót cả tim ngồi phắt dậy. Trong ánh sáng mờ mờ từ ngoài hành lang chiếu qua khe hở trên tường, tôi thấy anh Tí đang nằm dưới góc giường, ngược đầu với tôi. Mấy cảnh này trong phim cũng có, lúc đầu thì nằm vậy chứ sáng tỉnh dậy thì đang ôm nhau ngủ rồi. Có lẽ nào... Nghĩ đến đây, đột nhiên tôi cảm thấy hồi hộp, tim đập mạnh hơn. Tôi lắp ba lắp bắp: "Anh...sao..anh..nằm..đấy?"

"Không nằm đây chả nhẽ lên đấy nằm chung với mày à? Đừng có dụ dỗ anh. Anh không dễ dãi đâu."

"..."

"Ngủ đi."

"Anh nằm đấy ngủ đi. Em xuống đất." Tôi vừa định nhổm người ngồi dậy đã nghe tiếng quát: "Nằm im đấy. Thích xuống đất không? Anh đá cho một phát bay xuống đất bây giờ đấy!"

Tôi biết mình không thể kháng cự cho nên ngoan ngoãn nằm xuống đắp chăn. Ngủ kiểu gì với tình cảnh này cơ chứ? Mà cái gã nằm dưới kia chân cẳng cứ ngọ nguậy liên tục. Tôi bực quá, co chân đạp một phát cho bõ ghét. Đột nhiên anh Tí bật người dậy phóng lên chỗ tôi khiến tôi giật thót tim, theo phản xạ kéo chăn lên che mặt nhắm tịt mắt, tim đập thình thịch.

Im lặng quá. Tôi cắn môi, kéo cái chăn nhích xuống một chút khẽ hé mắt ra. Sau đó chỉ biết chớp chớp mắt nhìn khuôn mặt đẹp trai phóng đại của anh Tí cách mặt tôi chỉ có mấy centimet.

"Mày háo sắc quá lùn ạ! Đừng có thấy anh đẹp trai mà hại đời anh."

Định thần lại, tôi mới phát hiện cả người anh Tí đang nằm đè lên người tôi, hai tay chống hai bên đầu tôi. Mấy cảnh này trong phim cũng có...không lẽ anh ấy định... Trời ơi, không được đâu, hu hu, tôi còn trẻ lắm, mới mười lăm tuổi thôi mà. Tôi chưa muốn làm mẹ sớm vậy đâu. Nghĩ đến đây tôi hốt hoảng, theo bản năng co gối đạp một phát khiến anh Tí bật ngửa xuống dưới đuôi giường. Tôi thấy mình đang ốm mà cũng khoẻ gớm.

"Con lợn này, mày định giết anh à? Còn không đi ngủ anh đấm cho xòe răng đấy." Anh Tí cau có nằm xuống chỗ cũ. Tôi thở phào nhẹ nhõm. Lúc nãy mặt tôi đỏ hết cả lên. Nhưng mà kiểu này làm sao ngủ được. Tôi ghét quá, lâu lâu cứ ngọ nguậy chọc chọc chân anh ấy. Một lát, anh ấy dùng hai cả hai chân cặp lấy chân tôi cứng ngắc, không nhúc nhích được. Tôi cố rút chân ra nhưng không được. Híc, sao anh ấy khỏe quá vậy.

"Mày có tin anh xử mày ngay bây giờ luôn không?"

Tôi nằm im thin thít. Xử...xử cái gì? Lăn qua lăn lại một hồi, tôi cũng chẳng biết mình ngủ lúc nào nữa.

Nằm viện mấy ngày chán quá, tôi kêu anh Tí cho tôi về. Anh ấy thấy tình hình tôi đã tạm ổn nên cũng gật đầu đồng ý. Hôm đi học lại ai cũng xúm lại hỏi thăm, nhất là mấy thằng bạn trời đánh của tôi. Bọn nó cứ léo nha léo nhéo hai bên lỗ tai đến là nhức đầu.

Giời ra chơi, tôi đang ngồi thẫn trên lớp, đột nhiên thằng Sún ở đâu ngồi xuống đối diện nhìn tôi chằm chằm, chìa cho tôi một bịch xoài dầm. Chẹp chẹp, nhìn thèm chết được.Tôi giật lấy bịch xoài dầm ăn ngon lành. Chắc nó bị sún răng không ăn được nên mang cho tôi. Mấy hôm nay ốm toàn ăn cháo rồi ăn cháo, ngán lên tới tận cổ. Riết tôi thấy mình nhũn như tô cháo luôn. Tất cả đều là tại anh Tí dở thói hù dọa người khác ra ép tôi ý.

"Lùn đại ca xinh đẹp, mới giảm cân hả?"

Lúc trước tôi xấu nên gọi Lùn đại ca, giờ tôi đẹp rồi nên bọn nó gán thêm chữ xinh đẹp nữa. Nghe thì cũng có vẻ phiêu phiêu. Tôi vừa nhai nhồm nhoàm vừa trả lời: "Có giảm gì đâu. Chắc mấy nay nằm viện bị sụt kí." Nhắc tới bệnh viện tôi lại nhớ tới cái đêm đó. Mặt tôi đột nhiên nóng lên, tim lại đập mạnh. Không được, phải quên ngay, quên ngay.

"Gầy đi nhìn xinh hơn nữa."

"Thật không?"

"Thật mà. Xinh lắm ý."

"Tao biết tao xinh rồi, không cần khen." Tôi hếch môi một phát nhìn rõ đểu. Mặt nó có vẻ hơi sốc một tí. Tôi bảo rồi, bây giờ tôi đẹp tôi có quyền.

"À quên, Tí đại ca dặn lát nữa mày về trước đi, hắn ta phải ở lại tập bóng."

Lại bóng với chả banh. Mấy hôm nay cứ bỏ tôi thui thủi về một mình để đi đá bóng. Nói thật chứ tôi quen với việc có anh ấy về chung rồi, bây giờ không có anh ấy thì thấy thiếu thiếu cái gì ý. Với cả suốt ngày đi họp hành banh bóng gì đấy chả thèm đếm xỉa tới tôi. Trống ra chơi, ra về vừa vang lên là vội vã đi ngay. Riết rồi tôi thấy anh ấy xem trọng mấy quả bóng hơn tôi nữa. Bực thật, tôi xinh đẹp thế này mà lại phải đi ganh tị với mấy quả bóng mới đau chứ.

Thế là hôm đó tôi lại về một mình. Chính xác là bốn mình, bao gồm cả thằng Sún, thằng Hô với thằng Bống nữa. Thằng Mập, thằng Thọt với thằng Khánh cũng ở trong đội bóng nên dạo này cũng mất tăm mất dạng theo anh Tí luôn. Còn lại ba thằng này không ai dám nhận vô đội bóng cả. Cũng đúng thôi, thằng Sún thì còn có mấy cái răng, sợ lúc đá bóng bị vấp té thì răng đi lợi ở lại luôn. Thằng Hô thì có bộ răng vĩ đại quá che hết cả mắt mũi rồi thấy đường đâu mà đá. Còn thằng Bống thì...thôi chắc tôi không cần giải thích làm gì, cứ nhìn cái tên của nó là biết rồi ý. Cho nó ra sân thì chỉ có nước nhìn nó ôm cột khung thành uốn éo ở đấy chứ đá đấm cái gì.

Vậy là bây giờ còn mỗi tôi với ba thằng dở hơi cám lợn này ngày nào cũng đi về chung với nhau. Ba thằng đấy cứ đi cạnh tôi léo nha léo nhéo nhức cả đầu. Tôi mà không dở thói côn đồ ra hăm dọa thì đố bọn nó ngậm được cái miệng to hơn cái loa phóng thanh đó đấy.

MÀY KHÔNG ĐI ANH VÁC MÀY ĐI

Vân Jibi

dtv-ebook.com

Chương 26: Em Họ

Trời xanh mây trắng, ánh nắng nhẹ nhàng. Qua ô cửa sổ lớp học, một cô gái bé bé xinh xinh đang lơ đãng nhìn ngắm cảnh đẹp thơ mộng bên ngoài. Cô gái bé bé xinh xinh ấy chính là tôi đây.

"Lùn đại ca xinh đẹp! Lùn đại ca xinh đẹp!"

Tôi giật mình hướng mắt về phía giọng nói vừa phát ra, thấy thằng Hô đang từ ngoài cửa hớt ha hớt hải chạy vào, phi luôn xuống ngồi trước mặt tôi thở hồng hộc. Tôi khẽ nhíu mày khó chịu. Làm cái gì mà chạy như ma đuổi vậy không biết.

"Mày có muốn bị giống thằng Sún không?"

"Tao...tao..có..có..." Cái thằng này nó cứ vừa thở vừa nói cái gì tôi chả hiểu. Nó vừa nói có tức là muốn rụng hết răng giống thằng Sún phải không?

"Mày nói có là muốn ý hả? Vậy để tao giúp một tay." Tôi nắm chặt tay thành quyền dơ lên, thằng Hô thấy thế vội cúi xuống núp dưới cạnh bàn: "Tao không...không..."

Thằng Bống với thằng Sún thấy thế lập tức từ chỗ ngồi của bọn nó phi luôn qua chỗ tôi ngồi xuống hóng chuyện: "Có chuyện gì a~" Cái giọng ẻo lả này là của thằng Bống đấy.

"Có..có chuyện lớn rồi." Thằng Hô vuốt vuốt ngực cho bình tĩnh rồi chụm đầu bọn tôi vào nói nhỏ.

Tôi nheo mắt: "Chuyện gì?"

" Tí đại ca...Tí đại ca..."

Thằng Hô vừa nhắc tới anh Tí là mắt tôi sáng ra ngay. Anh ấy đi họp đá bóng rồi mà. Có chuyện gì được cơ chứ?

"Anh Tí làm sao? Nói mau!" Tôi gằn giọng.

"Tí đại ca...Tí đại ca đang hẹn hò với con nào ấy. Xinh cực xinh luôn."

"CÁI GÌ?"

Thằng Bống đột nhiên hét toáng lên làm tôi giật cả mình. Thế là nó bị lãnh trọn nguyên cuốn sách từ tay tôi giáng lên đầu. Ai kêu, cho chừa cái tật to mồm. Nhưng mà thôi, mặc xác nó đi, chuyện quan trọng bây giờ là thằng Hô nó vừa nói cái gì ấy nhỉ? Anh Tí hẹn hò với gái ư? Không thể nào, không thể nào như vậy được. Trước nay anh ấy chỉ có mỗi tôi thôi, chưa từng thân thiết với đứa con gái nào khác ngoài tôi cả. Không lẽ anh ấy đã phản bội tôi rồi sao?

Hình như tôi quên, trước nay chỉ có mình tôi thích anh ấy thôi chứ anh ấy có thích tôi đâu. Không lẽ anh ấy đã tìm được người mình thích rồi sao?

"Này, mày sao thế?" Thằng Sún quơ tay qua lại trước mặt tôi kéo tôi trở về từ cõi mông lung.

"Không thể nào. Tí đại ca của tao trước nay đâu có thích con gái như thế. Hu hu!" Thằng Bống khóc thút thít, sau đó lại được ăn thêm một cuốn sách lên đầu. Chắc nó ấm ức lắm, nhìn cái mặt nó méo xệch kìa. Cái thằng điên này, anh Tí không thích con gái chả nhẽ thích con trai? Hay nó tưởng gu của anh Tí là mấy đứa ẻo lả như nó? Không lẽ nó cũng thích anh Tí của tôi? Hình như nó vừa mới nói anh Tí của nó còn gì. Thằng này gan cũng to quá rồi đấy, dám giành anh Tí với tôi à? Đừng có mơ, đợi kiếp sau đầu thai làm gái đẹp đi đã rồi hẵng tính tới chuyện đó.

"Lùn đại ca xinh đẹp, bây giờ phải làm gì? Không lẽ cứ mặc kệ dâng hiến Tí đại ca cho kẻ khác vậy sao?" Thằng Sún nói nhỏ.

"Đương nhiên là không rồi. Anh Tí là của tao, đứa nào đụng tới tao cho một vé về đoàn tụ với ông bà luôn." Tôi lớn giọng chắc nịch tuyên bố chủ quyền. Để cho thằng Bống biết rõ thân phận, mất công sau này huynh đệ tương tàn. Tôi liếc qua nó lạnh giọng: "Mày có muốn về với ông bà tổ tiên không Bống?"

Có vẻ như giọng nói của tôi mang đầy mùi vị chết chóc nên nó cúi đầu lắc lia lịa. Biết điều như thế là tốt. Thằng Bống này giải quyết cũng nhanh thôi. Vấn đề bây giờ là cái đứa mà thằng Hô bảo là đang hẹn hò với anh Tí ấy. Tôi nhất định phải xem cái đứa đấy nó có năng lực gì mà dám dụ dỗ anh Tí của tôi.

Hôm sau giờ ra về, như thường lệ anh Tí cùng mấy đứa khác trong đội bóng nhanh chóng rời đi. Trước khi đi anh ấy còn dặn tôi đi thẳng về thẳng, lân la kiểu gì cà ở đâu thì biết tay anh ấy. Tôi nghe xong cong môi nguýt một cái. Chắc sợ tôi phát hiện ra chuyện anh ấy đi hẹn hò với gái nên mới bắt tôi làm vậy chứ gì. Xùy, con lùn này lùn chứ không có ngu. Tôi nhất định phải làm cho chuyện này ra môn ra khoai mới được.

Chờ cho anh Tí với mấy đứa kia đi khỏi, tôi mới gọi ba thằng dở hơi còn lại trong nhóm len lén rình theo sau. Ra tới cổng, tôi thấy có một cô gái nào đó đang đứng cạnh hàng cây bên vệ đường. Nhìn xa thì có vẻ cũng xinh đấy, không biết có xinh bằng tôi không nữa. Nhưng đáng chết, con đấy nó vừa nhìn thấy anh Tí đã nhào vào ôm cánh tay anh ấy nũng nịu. Tôi tức muốn trào máu. Mà anh Tí lại có vẻ không khó chịu, ngược lại còn nhìn con đấy tươi cười, đưa tay xoa xoa đầu nó nữa. Tôi tức quá mà, tay nắm chặt, nghiến răng ken két.

Lúc này tôi thấy mình giống mấy gã thám tử ghê luôn. Nhưng sự thật phũ phàng là bọn kia bảo tôi giống mấy mụ già đi rình chồng ăn vụng để đánh ghen ấy. Hịc, tôi đang đi rình để đánh ghen sao? Không đời nào. Tôi là ai? Lùn thông minh lùn xinh đẹp. Mà đã thông minh xinh đẹp thì tôi phải nghĩ ra kế sách gì đó thật hoàn hảo. Vừa có thể tống khứ con kia đi, vừa có thể không bị mất mặt. Vụ này hơi căng à nha.

"Đi về!" Tôi rời khỏi chỗ ẩn nấp xoay người đi về hướng ngược lại.

"Ơ, cứ thế bỏ qua à?" Thằng Hô ngạc nhiên quay lên nhìn tôi.

"Không, dễ gì bỏ qua. Về nghĩ cách đã. Chứ bây giờ cứ rình mò theo như thế chỉ càng tức thêm."

"Ò." Bọn kia nghe tôi nói vậy thì gật gật đầu rồi đứng dậy theo tôi đi về.

Chiều đó anh Tí gọi tôi qua học. Vừa qua đến nơi đã thấy anh ấy với con nhỏ kia tình tình tứ tứ ngồi cạnh nhau, lại còn cười cười nói nói, không thèm đếm xỉa gì tới tôi, coi tôi như không khí vậy. Mà có bao giờ anh ấy cười dịu dàng với tôi như thế đâu, chỉ được cái bắt nạt tôi là giỏi. Càng nghĩ càng thấy nổi máu điên lên. Có gái rồi là quên tôi ngay. Đúng là cái đồ..đồ..háo sắc. Mà tôi cũng đẹp này, sao không háo đi. Hừ.

Mặc dù tức muốn ói máu nhưng tôi cũng chảnh lắm, vênh cái mặt tỏ vẻ không quan tâm ra. Nhưng càng nhìn càng thấy ngứa mắt. Bọn họ như thế thì tôi làm gì còn tâm trạng để mà học. Thế là tôi gom sách vở bỏ vào cặp xách mông đứng dậy. Nhìn còn không nổi nữa thì học hành gì cho nổi.

"Ơ, mày đi đâu đấy con Lùn kia."

"Em về. Hai người học vui vẻ."

"Đứng lại đó cho anh."

Tôi giả bộ không thèm nghe, cứ thờ ơ như thế đi thẳng. Kêu tôi đứng đó làm gì? Kêu đứng đó nhìn hai người cười cười nói nói tình tứ à? Tôi phải về nếu không tôi sợ không kiềm chế được lại có án mạng xảy ra.

Thế là cả buổi chiều hôm đó tôi dành hết thời gian cho việc suy nghĩ ra kế sách chia rẽ hai người kia. Nghĩ đi nghĩ lại nghĩ tới nghĩ lui vẫn không nghĩ ra kế sách gì cho vẹn toàn. Còn lôi cả đống truyện, phim ngôn tình ra nghiền ngẫm nữa. Thôi thì tùy cơ ứng biến vậy.

Giờ tan học hôm sau, còn chưa kịp nhét sách vở vào cặp đã nghe bên cạnh vang lên tiếng nói: "Đi về đi. Cấm mày la cà lung tung không thì biết

tay anh!" Đấy, lại cái câu hù dọa muôn thuở mỗi buổi ra về. Nhưng hôm nay thì không, tôi nhất quyết không thể để anh ấy lọt vào tay kẻ khác. Anh ấy là của tôi.

Tôi vội vã nhét đại hết mớ sách vở vào cho xong, xoay người nhìn anh Tí: "Anh cho em đi xem đá bóng với."

Anh Tí có vẻ ngạc nhiên liền nhíu mày: "Con gái con đứa đi xem đá bóng làm gì. Về ngủ nghỉ đi chiều còn học bài."

Thế cái con kia không phải con gái à? Sao anh ấy cũng dẫn nó đi cùng đấy. Tôi tức, nhưng cố nén xuống: "Em muốn đi xem." Tôi học theo mấy đứa trong truyện ngôn tình. Giả vờ nũng nịu bánh bèo một tí cho mấy anh nam chính mềm lòng. Ơ mà quả thật là có tác dụng đấy. Thấy tôi mếu máo túm tay áo anh ấy kéo kéo thì anh ấy cũng miễn cưỡng gật đầu. Hề hề, tôi quả là thiên tài. Thế là tôi tung ta tung tăng đi theo sau anh Tí. Ra đến cổng thì dĩ nhiên phải nhường anh Tí cho cái đứa đáng ghét kia rồi. Tức thật. Trông tôi cứ như kỳ đà cản mũi ấy.

"Sao thế?" Thằng Khánh đi cạnh tôi thấy tôi nhăn nhó khó chịu thì quay sang hỏi. Tôi làm gì còn tâm trạng mà quan tâm nó hỏi gì nữa. Mắt dán lên hai cái người đang dính với nhau như cái bánh kẹp đằng trước mà muốn sôi máu.

Ra tới sân bóng, mấy người kia xuống sân đá hết, chỉ còn mỗi tôi với đứa tình địch ngồi trên hàng ghế khán giả. Thời cơ đến rồi, phải tranh thủ thôi.

"Chào! Tớ tên Thảo Huyền." Tôi nặn ra một nụ cười hết sức giả tạo. Trước đây tôi hay chê con Nhung bây giờ tôi thấy tôi sắp giống như nó rồi. Xin phép tự khinh bỉ bản thân vài giây.

"Hì, chào! Tên tớ cũng có chữ Huyền. Là Huyền Như." Con đấy nó cũng cười rồi chào lại. Nhưng không chú ý tới tôi cho lắm mà cứ dán mắt vào anh Tí dưới sân bóng. Con này nó cũng mê trai đâu khác gì tôi. Xinh đẹp cũng ngang ngửa tôi thôi, có gì khác biệt mà anh Tí lại thích nó cơ chứ? Càng nghĩ càng không hiểu ra.

"Cậu thích anh Tí hả?" Tôi hỏi

Con kia quay sang nhìn tôi ngạc nhiên: "Anh Tí nào?"

Con dở này, chắc nó không biết biệt danh của anh Tí. Vậy mà đòi thích anh Tí của tôi à? Có cái biệt danh của anh ấy cũng không biết.

"Ý tớ là anh Minh Dương ấy!"

"À, ừ. Tớ thích anh ấy, rất thích là đằng khác. Thích từ hồi còn bé cơ."

Thích từ hồi còn bé á? Vậy có là gì? Tôi thích anh ấy từ lúc còn trong trứng đây còn không thèm nói chứ từ bé đã là gì. Hừ.

"Vậy anh ấy có thích cậu không?" Tôi hỏi tiếp. Con đấy nó trả lời mà mắt cứ nhìn xuống kia. Nó coi tôi là không khí chắc.

"Có, dĩ nhiên anh ấy cũng thích tớ rồi. Anh ấy thương tớ cực kì. Sinh nhật tớ năm nào cũng tặng rất nhiều quà cho tớ nữa. Chỉ có điều bọn tớ ở xa nên ít gặp. Nhưng vẫn thường xuyên liên lạc ý. Bây giờ có dịp mới được gặp. Đúng là càng lớn anh ấy càng đẹp trai."

Úi giời ơi, thì ra là thanh mai trúc mã, lại còn yêu xa cơ đấy. Hừ, vậy mà trước nay anh ấy giấu kỹ thật. Sinh nhật tôi anh ấy suốt ngày cho ăn đồ ăn vỗ béo tôi thành con lợn chứ có tặng cái gì đâu. Thì ra là có vợ tương lai rồi. Tôi sắp thất tình rồi.

Không được, thanh mai trúc mã hay yêu xa gì cũng mặc. Chưa thành vợ thành chồng thì vẫn còn cơ hội.

Tôi đang định nói tiếp thì đột nhiên con đấy cười cười vẫy tay xuống dưới. Anh Tí đang đứng dưới đấy vẫy tay cười lại với nó. Tự nhiên tôi thấy có cái gì ưng ức nơi lồng ngực. Tôi tự nhủ phải thật bình tĩnh. Nhớ lại kinh nghiệm hôm qua lúc đọc truyện xem phim, tôi vội đứng dậy cầm cái khăn với chai nước định chạy xuống đưa cho anh Tí giành công, ai ngờ cái con đấy chân nó dài hơn nó phi trước, thành ra lúc xuống tới nơi thì anh ấy đã dùng đồ của nó. Tôi tức quá, chả nhẽ vứt luôn mấy thứ trong tay đi.

Nhưng làm vậy ai coi được. Còn đang lưỡng lự không biết làm sao thì thằng Khánh đi tới cầm lấy mấy thứ trong tay tôi nhìn tôi cười nói: "Cảm ơn nha!"

"A...ha..ha. Không có gì. Mày mau uống nước đi. Mồ hôi nhễ nhại rồi kìa. Đưa khăn đây tao lau cho." Tôi mừng rơn. Thằng Khánh vừa giải nguy cho tôi. Thế là tôi cũng giả bộ diễn theo nó luôn. Cầm lại cái khăn lau mồ hôi trên mặt cho nó. Tôi thấy mình diễn sâu quá.

"Hai người tình cảm quá nha!" Con kia đột nhiên nhìn tôi với thằng Khánh lên tiếng. Tôi không nói gì chỉ khẽ cười. Liếc qua anh Tí, tôi thấy mặt anh ấy đang phừng phừng nhìn tôi. Nhìn cái quái gì? Anh có gái chăm sóc rồi còn nhìn tôi làm gì?

Sau hôm đấy tôi cũng ghét không thèm đếm xỉa tới hai người ấy nữa. Tôi đang sử dụng chiêu thức trong truyện gọi là "lạt mềm buộc chặt" ấy. Vậy là hôm nào tôi cũng đi theo mấy người trong đội bóng. Dĩ nhiên là bơ anh Tí với cái con kia rồi, chỉ tận tâm chăm sóc cho thằng Khánh đẹp trai thôi.

Giờ ra chơi, đang ngồi ăn bánh tráng, đột nhiên anh Tí quay sang hỏi:"Mày thân thiết với thằng Khánh từ bao giờ thế?"

Tôi ngạc nhiên: "Anh đùa à? Thân nhau từ bé rồi không nhớ sao?"

"Ý anh là thân theo kiểu khác."

Tôi nghe anh Tí nói vậy thì dừng ăn, quay sang nhìn anh ấy: "Kiểu khác là kiểu gì?"

Anh Tí đưa tay gãi đầu, không nhìn tôi nữa mà quay đi chỗ khác, giọng nói cũng nhỏ lại: "Kiểu như là...thích ấy."

Xời ơi, thì ra ý anh ấy là vậy. Tôi còn tưởng gì cơ chứ. Nhét một miếng bánh tráng rõ to vào miệng, tôi vừa nhai vừa trả lời: "Dĩ nhiên, nó vừa đẹp trai vừa học giỏi, đứa nào chẳng thích."

Đột nhiên mặt anh Tí phừng phừng, túm chặt tay tôi gằn giọng: "Cấm mày thích nó. Từ nay không được ra sân bóng với nó nữa. Không là ăn đập đấy nghe chưa?"

"Anh hay nhỉ? Em thích ai là quyền của em. Chứ anh thích cái con Huyền Như gì đấy em cũng có ý kiến gì à?"

"Ai nói với mày là anh thích nó?"

"Chính miệng con đấy nó nói với em. Còn thân mật thế thì bố đứa nào chẳng nhận ra."

"Con điên, nó là em họ của anh."

Tôi hơi khựng lại, mặt ngu ngu nhìn anh Tí: "Em họ?" Tôi tốn mất mấy giây cuộc đời để vận động bộ não thiên tài của mình. Mãi một lúc lâu sau tôi mới ngộ ra mọi chuyện. Tự nhiên tôi thấy vui vui. Ha ha, thì ra là hiểu lầm, là hiểu lầm thôi.

MÀY KHÔNG ĐI ANH VÁC MÀY ĐI

Vân Jibi

dtv-ebook.com

Chương 27: Lùn Háo Sắc

Mặc dù biết con kia là em họ của anh Tí rồi, nhưng chẳng hiểu tại sao mỗi lần nhìn thấy nó gần gũi cười đùa với anh Tí tôi vẫn thấy có gì đó khó chịu. Anh em thì anh em chứ, lớn rồi cũng tém tém lại tí, nhìn cứ như thể người yêu ấy. Tôi cũng chẳng biết phải làm gì cho đúng. Bọn họ là anh em mà, chả nhẽ lại đi phá đám? Như thế thì ai coi cho được. Thôi vậy, nể tình bọn họ lâu ngày gặp lại nên tôi sẽ tốt bụng mà nhường anh Tí cho nó vài bữa.

Sau đó một tuần thì cái con nhỏ em họ suốt ngày bám dính anh Tí như đỉa đói cuối cùng cũng đã đi rồi. Phải nói là tôi nhẹ nhõm hết cả người, không cần phải suốt ngày ngồi học bài mà lén lút nhìn sang đối diện cắn răng cắn lợi chịu đựng nữa.

Mà nhắc tới học hành, bởi vì có người ra sức dọa nạt khủng bố bắt tôi nhồi nhét kiến thức vào đầu cho nên việc thi tốt nghiệp cấp II và thi lên cấp III cũng không mấy khó khăn. Với lại bây giờ tôi thông minh rồi mà. Hô hô, dĩ nhiên là tôi thi đậu cấp III rồi.

Anh Tí với bọn kia cũng thi chung trường với tôi, chỉ có con Nhung là không thôi. Nhà nó chuyển đi tỉnh khác nên nó cũng đi theo. Mặc dù có ghét nó thật, nhưng dù gì cũng chơi với nhau từ bé, hơn nữa lại là tình địch của tôi cho nên nó đi rồi tôi cũng có chút buồn buồn. Không có ai để chọc tức ấy. Mà thôi kệ, nó đi rồi thì bớt đi được một kẻ thù, tôi phải vui lên mới đúng chứ.

Sau khi đã được nằm trong danh sách trúng tuyển, học sinh có nguyện vọng học ban Tự nhiên thì đăng kí thi thêm đợt nữa. Mặc dù hiện tại tôi đã giỏi, nói chung thì vẫn có khả năng vào được ban Tự nhiên nếu chăm chỉ ôn luyện nhưng tôi không thi. Tôi nghĩ ban Cơ bản hay ban Tự nhiên gì

cũng vậy. Có khi học ban Tự nhiên lại mệt hơn ấy. Chưa kể đến lượng kiến thức gần như gấp đôi ban Cơ bản, những môn tự nhiên lại còn phải học nâng cao nữa. Thôi, học cơ bản cho khỏe. Nhưng anh Tí lại đăng kí thi ban Tự nhiên vậy mới đau chứ. Lỡ anh ấy đậu vào ban đấy thì tôi với anh ấy không được học chung lớp nữa. Nếu cùng ban thì có thể xin chuyển lớp được chứ khác ban thì bó tay. Trừ khi anh ấy tự xin qua ban Cơ bản, còn không thì hết cách. Nhưng đời nào anh ấy lại làm vậy.

Tôi vứt tờ giấy danh sách học sinh trúng tuyển xuống bàn, uể oài bò dài trên mặt bàn nhắm mắt lại. Lúc nãy đi xem kết quả anh Tí bảo có việc nên về trước, dặn tôi khi nào về thì qua nhà anh ấy ăn trưa. Thế là tôi đành đi nhờ xe thằng Khánh về.

"Sao mày không đăng kí thi ban Tự nhiên?" Nghe giọng nói vang lên bên cạnh, tôi giật mình mở mắt ra. Trông thấy anh Tí đang cầm tờ giấy trên tay nhìn chăm chú, đôi chân mày khẽ nhíu lại. Tôi lười nhác trả lời: "Em không thích."

"À anh quên, con lợn như mày làm gì có khả năng mà thi vào ban Tự nhiên."

Tôi quay sang lườm anh Tí. Đã bảo bây giờ tôi giỏi rồi mà, khinh thường khả năng của tôi quá đấy. Chẳng qua là tôi không thích thôi nhá. "Dân bên đấy toàn thành phần trâu bò. Nghe bảo kiêu lắm, em không thích."

"Đúng là đồ lười biếng."

"Kệ em. Mà anh thi bên đấy làm gì?"

"Anh mày không thi bên đấy thì chả bỏ lỡ một nhân tài của đất nước à?"

"..." Thôi, lại bắt đầu lên mặt rồi đấy. Tôi nghĩ mình không nên nói gì nữa. Không khéo lại bỏ mạng vì sốc cũng nên.

"Mày không thi thật à?"

"Em không."

Anh Tí không nói thêm gì, chỉ ừ một tiếng rồi trầm ngâm suy nghĩ gì đấy, nhìn mặt có vẻ buồn buồn. Còn tôi thì đang buồn chết được đây. Anh ấy thi bên đấy thì sau này chẳng còn được học chung với anh ấy nữa. Hịc, sao tự dưng thấy hụt hẫng quá vậy trời.

Một tuần sau đó có kết quả với danh sách lớp mới. Từ sáng sớm tôi đã vội vã đi lên trường rồi. Tại tôi sợ lên trễ quá đông chen mệt ý mà.

Bà dì ghẻ của tôi không ở nhà tôi nữa cho nên trong nhà yên bình lắm. Dì ta về nhà mẹ đẻ ở cho bình tâm lại. Chẳng biết bây giờ thế nào rồi.

"Huyền, cháu không ăn sáng rồi hẵng đi." Giọng bác Xuyến ở trong bếp vọng ra phòng khách.

"Thôi ạ, cháu đi lên trường rồi ăn ở ngoài luôn." Tôi xoay lưng nhìn vào bếp đáp lại bác Xuyến rồi đi ra khỏi nhà. Tuy không còn dì ghẻ nữa, nhưng ở nhà một mình cũng buồn, nói thẳng ra là sợ ma ý, cho nên tôi mới kêu bố để bác ấy ở lại với tôi luôn. Phần vì tôi thấy bác ấy cũng lớn tuổi rồi, giờ đi tìm việc mới lại cơ cực cho bác. Nhà tôi cũng chả giàu có gì đâu, chỉ là tàm tạm thôi. Nhưng thuê một người giúp việc thì cũng không có vấn đề gì.

May thật, vì đi sớm nên trên trường vẫn chưa đông lắm. Tôi thấy bọn thằng Sún đang lố nhố như mấy anh quảng cáo Điện Máy Xanh ở bên cạnh chỗ dán bảng thông tin vẫy vẫy tôi. Cái bọn này, lớn rồi mà vẫn như mấy đứa con nít.

"Lùn đại ca xinh đẹp. Chúng ta lại học cùng nhau rồi, 10a4. Á ha ha ha!"

Tôi nheo mắt nhìn thằng Hô đang cười rõ nham nhở. Khiếp thật đấy, bộ răng vĩ đại của nó...thôi tôi không dám diễn tả đâu.

" Mày ngậm mồm vào, có con ruồi mới bay vào đó đấy." Nó nghe tôi nói vậy lập tức im ngay, thu bộ răng vĩ đại ấy vào. Tôi quay sang bọn kia

nói tiếp: "Bọn mày xem danh sách r`ồi à?"

"Ừ. Còn có thằng Khánh với tao học chung lớp nữa. Mấy thằng kia học lớp khác r`ồi." Thằng Sún nhìn tôi với vẻ mặt bu`ồn bu`ồn. Chậc, vậy là mấy đứa còn lại học khác lớp. Bu`ồn thật đấy. Mà lạ thật, cặp bài trùng Hô Sún sao có duyên vậy nhỉ? Hay là chúng nó một thiếu một thừa cứ phải ở chung mới đủ được?

"A hu hu, lùn đại ca xinh đẹp ơi, tao bị chuyển đi lớp khác r`ồi. Ứ chịu đâu. A hu hu!" Thằng Bống nắm vạt áo tôi thút thít mè nheo. Híc, cái thằng ẻo lả này chắc tôi phải vả cho nó một phát nổ đom đóm mắt nó mới chịu tỉnh ra hay sao ấy.

"Có im đi không?" Tôi nạt nó như thế thì làm gì nó dám ho tiếng nào nữa. Dĩ nhiên là im thin thít.

"Bu`ồn quá, tao sắp bị đày đi xứ khác r`ồi." Thằng Thọt cũng thở dài

Tôi nhìn bọn nó bu`ồn bu`ồn thì cũng bu`ồn theo. Ai bảo đám bọn tôi chơi với nhau từ h`ồi còn cởi chu`ồng tắm mưa làm gì. Bây giờ thân thiết r`ồi lại bị chia cắt đứa nào chả bu`ồn. Một ý nghĩ vừa xẹt qua ngang đ`ầu, tôi vội nói: "Chúng mày thử xin chuyển lớp đi xem sao?"

"Đúng r`ồi, bọn mày thử xin chuyển lớp xem sao. Tự nhiên mỗi đứa một nơi chán chết." Thằng Sún nghe tôi nói vậy thì mắt sáng long lanh. Bọn kia cũng gật gật đ`ầu ra vẻ đ`ồng ý. Tôi nghĩ chắc được. Chuyển lớp thôi mà có gì khó khăn đâu. Với lại đây mới chỉ là danh sách tạm thời chứ chưa phải chính thức, nhà bọn nó lại có ti`ền, ho một tiếng là người ta chuyển cho ngay. Không phải tôi nói xấu nhà trường đâu, nhưng cái vấn đ`ề này nó rõ rành rành quá r`ồi, ở đâu mà chẳng có.

"Thôi, đi giải ngố phát nào!" Thằng Mập đi tới vỗ vai mấy thằng còn lại. Trời nắng nóng nên tôi không muốn đi li`ền từ chối. Bọn kia cứ kì kèo mãi không chịu, tôi phải dở thói hù dọa ra bọn nó mới để cho tôi yên.

"Thế bây giờ v`ề thì ai chở?" Thằng Sún quay sang hỏi tôi.

"Xe ôm không thiếu."

"Để tao chở về rồi ra với bọn nó sau." Thằng Khánh nhìn tôi chằm chằm. Thằng này đầu óc có vấn đề rồi à? Nghĩ sao mà đi ngược đường chở tôi về rồi lại chạy lên đây?

"Thôi khỏi, tao tự về được. Bọn bây đi đi, tao cũng về đây. Đứng đây léo nhéo nữa tao cho mỗi đứa một dép là về nhà nằm dưỡng thương luôn đó."

Bọn kia chỉ biết im lặng đồng tình rồi kéo nhau đi. Tôi định chen vào xem danh sách ban Tự nhiên coi anh Tí học lớp nào, nhưng đám người trước mặt bu đông quá, con nhái như tôi không tài nào chen được mà ngược lại, càng ngày càng bị đẩy ra. Thôi, tôi chẳng xem nữa, để gặp anh Tí rồi hỏi.

Nhắc mới nhớ, sao hôm nay anh ấy không đi xem danh sách lớp nhỉ? Sáng tôi qua rủ thì anh ấy không có nhà. Tôi tưởng anh ấy đi trước rồi nhưng lên đây lại không thấy đâu, lạ thật đấy. Thôi vậy, đi về rồi tính sau.

"Này em, em bé xinh xinh gì ơi! Em áo đen lùn lùn ơi!"

Có tiếng gọi hồn vang lên đâu đó quanh đây, lại còn chỉ đích danh áo đen lùn lùn nữa chứ. Chắc là gọi tôi nên tôi thấy nhột nhột xoay đầu lại. Một đám học sinh nam lạ hoắc, có vẻ là mấy anh lớp trên đang ngồi ở ghế đá bên cạnh đường đi nhìn tôi với khuôn mặt bỡn cợt. Nếu là bình thường thì xác định ăn dép với tôi rồi. Nhưng thôi, dù gì cũng là ma mới nên tôi ráng kiềm chế. Không phải tôi sợ đâu, chẳng qua là không muốn phiền phức thôi. Vậy nên tôi thờ ơ xoay người lại đi tiếp.

"Ôi em xinh sao em kiêu thế nhờ!"

"Tội nghiệp, đẹp mà điếc!"

"..."

Không lẽ bây giờ lại chửi thề? Bọn họ đang thử thách sự kiên nhẫn của tôi sao? Đừng có mà đụng đến bà, léng phéng bà cho cả nhà chúng mày đi Tây Thiên đấy. Mặc dù không đi học võ nhưng ở với anh Tí riết cũng học được mấy món võ cào cào, dùng để đánh nhau thì cũng tàm tạm. Cho nên, tốt nhất là đừng có chọc điên tôi.

Tôi không thèm đếm xỉa tới cái lũ con cháu của Sở Khanh bên kia, vênh mặt đi thẳng, xem lời bọn họ như gió thoảng bên tai. Bình thường thôi, từ lúc xinh đẹp đến giờ thì tôi cũng gặp mấy cảnh này nhiều rồi. Có điều bọn học chung cấp II có vẻ đã biết tôi là người thế nào rồi nên không dám trêu chọc tôi, không thì đừng hỏi tại sao răng bỏ đi mà không lời từ biệt. Đám kia chắc chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Không sao, từ từ rồi cũng biết thôi.

Ra đến cổng, tôi ngoái vào trong đảo mắt tìm kiếm khắp sân trường một lượt nữa. Xác định chắc chắn không có anh Tí bên trong tôi mới lủi thủi đi ra cổng gọi một chú xe ôm. Thôi, để về rồi qua nhà anh ấy tìm thử xem sao.

"Anh Tí ơi!"

Vừa vào tới phòng khách tôi đã gọi oang oang lên rồi. Cái lão này thật là, ở trong nhà cũng không thèm khóa cửa lại. Giả dụ tôi là trộm thì hôm nay nhà anh ấy đảm bảo bị vơ vét sạch. Vậy mà suốt ngày chê tôi ngu, có anh ấy mới ngu ý.

Gọi đứt cả hơi mà không thấy ai trả lời, tôi mới đi tìm xung quanh. Trong phòng khách không có, dưới bếp không có, nhà vệ sinh nhà tắm cũng không có. Tôi nghĩ chắc anh ấy đang ngủ quên trong phòng nên mới không nghe tôi gọi. Tôi bước thẳng tới cửa phòng anh Tí. Cửa không đóng, tôi liền đẩy nhẹ cánh cửa bước vào trong. Vừa nhìn thấy cảnh tượng ngay trước mắt, tôi đứng đờ ra vài giây.

Anh Tí đang ngủ, mặc quần sọc, cởi trần nằm trên giường. Híc, sao anh ấy đẹp trai thế, quyến rũ thế. Tôi nuốt nước bọt, đưa tay quẹt dòng nước dãi vừa chảy ra. Tôi thấy mình đúng là đồ háo sắc, đồ mê trai. Nhưng kệ, giờ phút hiếm có này hơi đâu mà để ý tới mấy cái vớ vẩn đấy nữa. Tôi nhón chân bước lại gần hơn, càng gần tôi càng không tự chủ được. Tôi

đứng cạnh giường, cúi xuống nhìn chằm chằm vào người anh Tí. Ai mà nhìn thấy bộ dạng tôi lúc này đảm bảo sẽ nghĩ tôi là kẻ đói khát cho mà xem.

Bình thường mặt anh ấy không lạnh tanh thì cũng cau có nhăn nhó như khỉ đột, lúc thì nham nham nhở nhở như thằng dở. Nhưng ngay lúc này thì khác, khuôn mặt vô cùng bình thản, hai hàng mi dày đang khẽ mấp máy. Chắc là đang nằm mơ, tôi đoán thế. Sóng mũi cao, thẳng tắp như tạc ra vậy. Không biết anh ấy có đi phẫu thuật thẩm mĩ không nữa. Còn đôi môi cong quyến rũ kia nữa. Tóm lại là đẹp, vô cùng đẹp.

Chuyển tầm nhìn dọc xuống, mắt tôi dừng lại ở bộ ngực săn chắc đang thở phập phồng, xuống dưới một chút nữa là vòng eo không biết mấy múi của anh cũng đang chuyển động đều đều theo hơi thở.

Ực...

Tôi nghe rõ mồn một tiếng nuốt nước bọt của mình. Sao tôi lại có thể biến thái như vậy được chứ? Chắc chắn là não tôi có vấn đề rồi. Tôi nhắm tịt mắt, mặt nóng như vừa chui ra từ lò lửa. Không nhìn nữa, không nhìn nữa. Chắc tôi phải ra khỏi chốn quỷ dị này thôi. Ở đây thêm phút giây nào thì tôi lại mất thêm mấy lít máu nữa. Tôi chưa muốn chết sớm đâu.

Đang định lùi một bước để ra ngoài, đột nhiên cánh tay bị anh Tí túm lấy lôi nhào về phía trước ngã lên giường, mặt đập cái bốp vào ngực anh ấy. Tôi cố gắng ngóc đầu dậy xoa xoa cái mũi đáng thương. Hu hu, tôi không có tiền đi sửa mũi đâu.

Ngước lên trên, tôi thấy anh Tí vẫn đang ngủ. Má ơi, anh ấy bị mộng du hay mớ ngủ gì ấy. Cũng may là mớ nhẹ nhẹ chứ ví dụ mớ đang đánh nhau chắc cũng giơ chân đạp tôi một phát dính tường luôn quá.

Khoan đã, nhưng mà bây giờ anh ấy còn đang ôm tôi cứng ngắc. Má ơi, dâm dê, biến thái, dâm tặc, dâm ô.

Tim tôi đập thình thịch, mặt đã nóng lại càng nóng hơn. Tôi khẽ cựa quậy, nhích người kéo tay anh ấy ra, lén la lén lút như đang làm chuyện gì

xấu xa lắm vậy. Trong khoảnh khắc sắp thoát khỏi vòng tay kìm kẹp của anh ấy, tôi bỗng cảm giác có gì đó không ổn. Tôi dừng động tác, ngước lên nhìn anh Tí, anh ấy cũng đang mở mắt nhìn tôi chằm chằm. Tôi đỏ mặt ôhôi, miệng lắp ba lắp bắp: "Anh...anh..."

MÀY KHÔNG ĐI ANH VÁC MÀY ĐI

Vân Jibi
dtv-ebook.com

Chương 28: Giao Kèo

Tôi nhìn thấy mặt anh Tí đột nhiên đỏ lựng. Chắc là tưởng tôi định hại đời trai của anh ấy nên tức giận đến đỏ mặt. Hịc, tôi nghĩ đời tôi sắp tàn rồi.

Anh Tí khẽ cựa người, buông hai tay đang ôm tôi ra ngồi dậy lắc lắc cái cổ. Xong quay sang nhìn tôi khẽ nhăn mặt: "Mày vừa định làm gì anh đấy?"

Tôi toát mồhôi, chân tay vẫn đang còn run run, nhất thời không biết nói gì cho phải nên chỉ biết ú ớ: "Em...em...à...không...em không làm gì hết...chưa làm gì hết á!" Tôi đứng dậy, run rẩy lùi vềphía sau vài bước. Quái thật, tôi có làm cái gì đâu sao lại run sợ vậy chứ? Không phải là càng để cho anh ấy nghĩ tôi vừa làm gì anh ấy sao?

Nhưng thôi kệ đi, phải chuồn khỏi đây đã rồi tính tiếp. Nghĩ vậy, tôi khẽ nuốt nước bọt, hai tay nắm chặt chuẩn bị tư thế cao chạy xa bay, xoay người một phát là phải chạy luôn. Tôi thầm đếm trong bụng, một...hai...ba...rồi xoay người, nhắm mắt cắm đầu cắm cổ chạy bạt mạng.

Rầm...

Bịch...

"Ui ya!"

Hu hu, sao số tôi đen đủi thế này. Rõ ràng lúc nãy đi vào cửa mở rộng mà bây giờ nó lại khép nhỏ hơn một chút rồi. Báo hại tôi vừa tông vào cánh cửa, trán sưng một cục to chù ụ luôn. Đúng là ông trời cũng không thèm thương tôi mà. Mặt tôi méo xệch, đưa tay xoa xoa cái trán bé nhỏ đáng thương.

"Đúng là cái đồ lợn. Anh có làm gì mày mà mày chạy như ma đuổi thế?" Anh Tí đi tới chỗ tôi cầm cánh tay lôi tôi dậy, xách tôi như xách con nhái đi lại phía ghế quăng tôi ngồi xuống quát: "Ngồi im đấy!"

Tôi cúi đầu mếu máo, đúng là làm việc xấu xa trời đất không dung tha. Mà tôi có làm gì đâu. Lúc nãy chỉ ngắm anh ấy có tí thôi, có mất mát gì đâu mà sao phạt tôi nặng thế không biết. Ông trời, ông cũng mê trai quá đấy. Thấy anh ấy đẹp trai rồi về phe anh ấy luôn. Ông cũng háo sắc có khác gì tôi đâu. Mà sao tôi cũng đẹp mà ông ấy lại không theo phe của tôi? Không lẽ ông ấy không phải ông trời mà là "bà trời"?

Sau này trở nên vĩ đại rồi tôi nhất định phải kêu mấy nhà nghiên cứu thiên văn gì gì đấy kiểm tra lại giới tính của ông trời mới được.

"Còn mếu máo cái gì? Đúng là cái đồ đầu lợn."

"Tại anh nên em mới vậy chứ bộ." Bị mắng, tôi tức quá mới gân cổ lên cãi. Ai ngờ bị ăn một cái cốc rõ đau lên trán nữa. Tôi cáu: "Anh có biết đau không? Đầu em là sắt đá để cho anh cốc vậy à?"

"Đầu mày chứ có phải đầu anh đâu mà đau. So với cú đập cửa vừa rồi thì có là gì đâu. Lát anh phải kiểm tra xem cửa phòng anh có bị gì không để còn biết đường mà tính phí hư hại nữa."

Đấy, nhìn đi, đừng có để cái vẻ bề ngoài của anh ấy che mắt nữa. Cái gì mà soái ca đẹp trai chứ? Ác nhân thì có. Lại còn keo kiệt bủn xỉn, tính toán chi li đến thế là cùng.

"Ngước cái mặt lên xem."

Mặc dù đang tức lắm, nhưng cũng phải ngước lên. Tôi cứ như bị anh ấy thôi miên ý.

"Nhắm mắt lại coi. Trừng trừng con mắt coi rớt dầu vô mắt lại ngồi đó mà la."

Tức không chịu được. Tôi muốn bùng cháy, tôi sắp nổ tung đến nơi rồi. Nhưng tức thì tức chứ vẫn nhắm ghiền mắt. Tôi chẳng biết mình bị hư hỏng bộ phận nào trên cơ thể rồi nên lúc nào cũng mâu thuẫn thế này. Chung quy là tại anh Tí mà ra.

Tôi vừa thấy có hơi thở nóng hổi phả vào mặt. Anh ấy mới thổi vết thương cho tôi sao? Còn có cái gì đó ấm ấm vừa lướt qua trán nữa. Tôi giật mình mở to mắt: "Anh làm gì đấy?"

Đột nhiên mặt anh Tí chuyển màu phiếm hồng, lúng túng quay sang chỗ khác: "Anh..có làm gì đâu. Bảo nhắm mắt lại cơ mà."

"Bôi có tí dầu cũng lâu nữa. Đưa đây cho em."

"Một là ngồi im nhắm mắt lại. Hai là ăn đấm."

"..." Thôi tốt nhất là tôi vẫn nên giữ im lặng mà làm theo lời anh ấy đi. Lệnh anh như lệnh vua, trái lệnh là mất đầu như chơi.

"Nói, lúc nãy mày đã làm gì anh rồi?" Tôi nghe giọng quát giật mình mở mắt ra, thấy anh Tí đang lay hoay mở ngăn kéo cất chai dầu vào. Lúc...lúc nãy sao? Tôi có làm gì đâu. Mà không làm gì thì lấy cái quỷ gì mà nói bây giờ.

"Em có làm gì đâu? Tại anh ngủ mớ anh kéo em lại đấy."

"Anh không tin. Lúc đó anh ngủ mà làm sao biết được. Nhỡ đâu mày đổ oan cho anh thì sao?"

"Em mà thèm đổ oan cho anh à?"

"Ai biết được. Nhìn mặt mày nghi lắm."

Tôi cay cú đứng phắt dậy xoay người: "Em đi về đây. Mặc xác anh đấy." Chân chưa kịp nhích được bước nào thì tay đã bị kéo lại, cả người bị ấn ngồi xuống chỗ cũ. "Rốt cuộc anh muốn cái gì đây?"

"Chuyện này chưa xong không được đi đâu hết."

Tôi bắt đầu mất kiên nhẫn rồi đấy. Chuyện này có cái gì đâu mà xong với chả không xong. Chả nhẽ bây giờ nói toẹt ra là lúc nãy em đi tìm anh không thấy. Xong đi vào phòng thấy anh đang cởi trần ngủ, không kiềm chế được tính mê trai háo sắc mà ngắm anh một chút, sau đó bị anh ngủ mớ kéo cả người ôm vào lòng. Anh ấy muốn tôi nói vậy sao? Có điên mới nói ra chuyện đó. Kiểu gì anh ấy lại chả mắng tôi mê trai háo sắc rồi hại đời trai gì gì đấy cho xem.

"Có cái gì để nói đâu mà xong với chả không xong. Lúc nãy em đã nói rồi đó."

"Anh không tin."

"Vậy bây giờ anh muốn cái gì anh nói đi."

Anh Tí vênh mặt đưa tay xoa xoa cằm ra vẻ suy nghĩ. Suy nghĩ cái rắm gì mà suy nghĩ, đúng là làm màu.

"Thôi bây giờ thế này. Từ giờ tới lúc anh lấy vợ mày không được phép thích thằng nào hết."

Ở đâu ra cái lí như vậy? Chuyện này thì liên quan gì tới vấn đề tôi thích người khác cơ chứ? Có phải não anh ấy có vấn đề rồi không?

"Hai chuyện này có liên quan à?" Tôi nhăn nhó hỏi.

"Có chứ."

"Liên quan chỗ nào?"

"Mày ngu quá. Lúc nãy mày hại đời trai của anh rồi. Nhỡ đâu sau này anh không lấy được vợ vì chuyện này thì lúc anh đó phải bắt mày về làm..."

"Làm gì?"

"Làm ôsin cho anh chứ gì nữa. Nhỡ mày lấy chồng rồi sao anh bắt mày về được nữa."

Tôi hơi bị ngu người một tẹo. Tôi có cần phải nhắc anh ấy chút không nhỉ? Anh ơi anh đi xa quá rồi đấy. Gớm, có cái ôm mà làm như mất cái ngàn vàng không bằng ý. Tôi hếch mặt lên trời hời hợt nói: "Mắc gì không lấy được vợ. Bất quá có mỗi cái ôm thôi mà cũng không lấy được vợ thì chắc thế giới này con trai ế vợ hết cả luôn quá."

"Anh khác họ khác."

"Khác chỗ nào?"

"Anh đã thề độc từ lúc còn bé rồi. Đó là nhất quyết giữ thân thể này trong sạch cho tới khi lấy vợ nếu không sẽ không bao giờ lấy được vợ nữa."

Tôi hơi ngu người. Có thật là anh ấy đã thề độc như vậy không? Sao nghe có vẻ vô lí quá vậy. Nhưng nếu không phải thì anh ấy cần gì phải nói dối tôi? Cũng có được gì đâu mà phải nói dối tôi nhỉ? Chắc là anh ấy nói thật rồi. Nhưng sao tôi thấy anh ấy ngu ghê. Mới tí tuổi đầu bày đặt thề độc như vậy, nhỡ sau này có người hại đời trai anh ấy rồi bỏ rơi anh ấy luôn thì chẳng phải là sẽ ế cả đời luôn sao? Đúng là ngu thật đấy, vậy mà suốt ngày chê tôi ngu này ngu nọ, anh ấy cũng có thông minh hơn tôi à?

Mà tôi đã làm gì thân thể anh ấy đâu mà trong sạch với chả trong bẩn? Tôi bắt đầu động não suy nghĩ. Dù gì thì hiện tại tôi vẫn chỉ thích mình anh ấy thôi, chưa có ý định thích ai cả. Với lại cái lí do củ chuối lúc nãy anh ấy nói làm gì có. Anh ấy đẹp trai học giỏi như vậy đầy đứa mê, thiếu gì đứa đòi lấy mà lo. Vậy nên tôi chẳng sợ, gật đầu cái rụp: "Được rồi, em đồng ý. Vậy em về được chưa?" Tôi muốn rời khỏi đây ngay lập tức. Anh ấy cứ cởi trần mà lởn vởn trước mặt tôi như thế thì làm sao tôi chịu nổi. Tôi sắp cạn sạch máu rồi đây này.

"Chưa được. Chỉ nói thôi thì không đủ. Mày chờ anh chút." Anh Tí đứng dậy đi lại bàn học lấy giấy bút hí hoáy viết cái gì đấy. Nhìn mặt anh ấy có vẻ hí hửng lắm.

"Xong, mày kí vào đây!" Anh Tí đặt một tờ giấy với cây bút ra trước mặt tôi. Tôi nhìn mà cảm thấy có gì đó mờ ám ở đây.

"Đây là cái gì?"

"Bản cam kết đấy. Mày nói suông như thế anh vẫn không yên tâm. Kí đi."

Tôi cầm tờ giấy trong tay anh ấy giơ lên đọc. Tôi lại ngu người.

Tôi, Trần Ngọc Thảo Huyền hôm nay đứng trước mặt Khả Minh Dương xin cam kết những điều sau:

1. Cho tới lúc Khả Minh Dương lấy vợ, Trần Ngọc Thảo Huyền không được phép lấy chồng, cũng không được thích bất cứ người nào.

2. Không được phép giao du, thân thiết với bất cứ người khác giới nào trừ mấy thằng trong nhóm. Nhưng chỉ ở mức độ bạn bè, tuyệt đối không được nảy sinh bất kỳ quan hệ gì.

3. Tuyệt đối không được có những hành động thân mật với mấy đứa khác giới ngoài Khả Minh Dương. Đối với mấy đứa không quen thì tốt nhất là không nên tiếp xúc.

4. Trong đầu không được tơ tưởng tới bất kỳ đứa con trai nào ngoài Khả Minh Dương, cho dù là thần tượng Idol gì cũng không được.

5. Tuyệt đối nghe lời Khả Minh Dương.

6. Trường hợp Khả Minh Dương không lấy được vợ thì Trần Ngọc Thảo Huyền phải lấy Khả Minh Dương làm vợ.

Ký tên:...

Sao thấy giống hiệp ước yêu đương quá vậy? Không phải là lúc nãy chỉ nói có một điều khoản thôi sao? Bây giờ lòi ở đâu ra lắm điều khoản thế này? Nhưng mà khoan, cái điều cuối có gì đó sai sai thì phải.

"Ơ, sao em lấy anh làm vợ được?"

Anh Tí nghe tôi nói xong cũng nghi hoặc giật lại tờ giấy. "À, anh viết nhầm. Sửa lại tí là được chứ gì." Nói xong anh ấy cúi xuống sửa lại luôn rồi đưa lại cho tôi.

"Lúc nãy anh nói chỉ có một câu thôi sao bây giờ lắm vậy?"

"Ngu, nhỡ đâu mày tiếp xúc với bọn khác rồi thích bọn nó thì làm sao anh biết được. Tốt nhất là phải đề phòng trước."

Tôi khẽ nhíu mày. Nhìn mặt tôi mê trai đến vậy à?

"Cái điều cuối cùng này..." Nhìn thấy dòng chữ "lấy Khả Minh Dương làm chồng" đột nhiên tôi đỏ hết cả mặt. Tôi thấy anh Tí cũng đỏ mặt không kém.

"Ờ cái đó...nếu mày không lấy anh làm chồng thì sao anh bắt mày ở lại làm ôsin cả đời được. Pháp luật không cho phép. Nhỡ mày giở trò lật lọng thì anh biết phải làm sao? Tóm lại là...kí nhanh đi. Nói nhiều quá."

Tôi đến là thua với anh ấy luôn. Nhưng mà đây không phải là điều tôi muốn sao? Nếu vậy thật thì tôi cũng mong anh ấy đừng lấy được vợ để tôi được lấy anh ấy làm vợ. À quên, làm chồng. Tôi cúi xuống kí roẹt một phát không do dự, xong đưa cho anh Tí: "Rồi đây."

Anh Tí cầm tờ giấy cẩn thận cất vô tủ khóa lại bảo là đề phòng tôi lẻn sang ăn trộm mang đi thì tiêu đời anh ấy luôn. Nhìn mặt tôi có lưu manh tới mức đó không?

"Có phải mày muốn lấy anh làm chồng lắm đúng không?

"..." Anh ấy lại muốn cái gì nữa đây?

"Chả trách lúc nãy kí tên thấy mày vui đến vậy. Thì ra là mày đã lên kế hoạch sẵn rồi. Anh không ngờ mày lại làm vậy với anh luôn. Đúng là đẹp trai quá cũng khổ mà!"

"..."

MÀY KHÔNG ĐI ANH VÁC MÀY ĐI

Vân Jibi
dtv-ebook.com

Chương 29: Tập Xe Máy

Trên đời này đúng là không có gì không làm được, chỉ cần có tiền. Sau khi nhờ bố mẹ giúp đỡ, cuối cùng mấy thằng trong nhóm cũng được chuyển qua học chung lớp với bọn tôi.

Buổi đầu lên nhận lớp chính thức với giáo viên chủ nhiệm tôi hơi bị choáng. Lớp bốn mươi con người mà thế quái nào vẫn chỉ có mấy đứa trong nhóm tôi, trừ anh Tí ra cộng với hai thằng nào đấy lạ lạ là con trai, còn đâu toàn bộ là gái. Không lẽ con trai bọn nó đang trên đà tuyệt chủng hay sao không biết.

Nói chung thì cấp II đã chán rồi, lên cấp III cũng chẳng khá khẩm hơn được bao nhiêu. Lớp quái quỷ gì mà không có lấy một tí tinh thần đồng đội nào cả. Vẫn là như hồi học cấp II, giỏi chơi với giỏi, ngu chơi với ngu, đẹp chơi với đẹp, xấu chơi với xấu. Còn tôi bây giờ thì đẹp có đẹp rồi, giỏi có giỏi rồi, nhưng tôi vẫn cóc thèm chơi với cái bọn con gái. Không phải tôi xa lánh ghét bỏ hay chê bai gì bọn nó đâu, nhưng mà tôi thấy bọn nó sao sao ấy. Hở ra là ganh tỵ nhau, có mỗi việc trực nhật lau bảng thôi cũng đùn đẩy lên xuống. Hễ hôm nào có đứa mà hốt được bí quyết làm đẹp nào đấy rồi mang lên lớp trưng cái đẹp ấy ra là ôi thôi, mấy đứa khác cứ nhìn chăm chăm con đấy cả buổi mà lườm nguýt đủ các kiểu con đà điểu. Thôi, xin lỗi em chịu không nổi.

Mà trong lớp ngoài nhóm bọn tôi ra còn có mỗi hai thằng con trai, chả nhẽ lại không cho bọn nó chơi chung. Thế là hai thằng đấy gia nhập luôn. Một thằng mặt mũi trông cũng sáng sủa, có vẻ là công tử bột đấy. Nhưng được cái nó không chảnh chọe, lại sòng phẳng, cũng có vẻ nghe lời. Thằng này tên gì gì Thành ấy tôi quên rồi. Còn thằng kia là mọt sách, học như trâu bò. Trên mặt đeo cặp kính dày tới mấy centimet chứ chả ít. Mà cái thành phần mọt sách này thì chỉ có học với học, ngoan vô đối nên không

đáng ngại cho nên chỉ cần vài tuần học chung thôi là được tôi huấn luyện trở thành lính của tôi luôn. Thằng này thì tôi nhớ rõ tên là Đinh Quang Khải. Tôi đặt tên cho nó là Bốn Mắt.

Lớp có tất cả bốn dãy, mỗi dãy năm bàn. Hai dãy trong cùng có sáu bàn để chỗ cho các thầy cô khác lâu lâu dự giờ. Chín đứa bọn tôi chọn hai dãy ngoài cùng gần hành lang, ngồi năm bàn dưới cuối. Tám đứa kia chia ra bốn bàn, mỗi bên hai bàn. Còn tôi ngồi một mình một bàn giữa bàn của hai cặp Hô Sún và Bống Mập. Thằng Thọt ngồi với thằng Khánh còn hai đứa mới ngồi chung với nhau.

Sở dĩ tôi ngồi một mình, không cho đứa nào ngồi chung là tại vì đang giữ đúng giao kèo với anh Tí đấy. Với lại bé giờ ngồi chung với anh Tí quen rồi, bây giờ không thích cho đứa khác ngồi chung nữa. Bọn kia cũng không dám ý kiến, mà muốn ý kiến cũng không được. Đầu năm học anh Tí đã ra chiếu chỉ không đứa nào được ngồi cạnh tôi rồi.

Nhắc tới anh Tí mới nhớ, anh ấy học lớp chọn 10A1 rồi, chán kinh khủng khiếp. Bây giờ chỉ được đi học chung, về chung, buổi trưa ăn cơm chung. Khác lớp rồi nên lịch học thể dục hay phụ đạo buổi chiều cũng khác luôn. Mà tôi thấy không đủ. Ít ra từ bé tới giờ trừ buổi tối ra thì cả ngày đa số là ở cạnh nhau, bây giờ rút ngắn thời gian hơn nên thấy không đủ.

Từ dạo lên cấp ba tới giờ, anh Tí chuyển sang đi xe máy. Dĩ nhiên là đèo tôi theo rồi. Sướng chết đi được ấy. Bọn con gái trong trường ý, nhìn tôi ghen tỵ không ngớt. Nói chứ mới vào cấp III thôi mà tiếng đẹp trai của anh ấy đã vang dội khắp nơi rồi. Tôi cũng thế, tôi xinh đẹp mà. Cho nên con trai cũng tán tỉnh hơi bị nhiều. Có điều không đứa nào tán được tôi cả. Nói chung là không biết tại sao, mỗi lần có thằng nào đấy mon men lại gần tôi thì y như rằng bọn thằng Sún toàn tìm cách phá cho thằng đấy một đi không trở lại luôn. Với cả tôi còn đang phải thực hiện giao kèo với anh Tí, tránh xa mấy đứa không quen biết ra. Số tôi đúng khổ.

Mà thực ra thì tôi cũng chả có tí tẹo hứng thú nào với mấy người đấy. Tôi chỉ có anh Tí của tôi thôi. Mấy người kia á? Cút hết. Chỉ là giọt nước giữa biển khơi thôi. Anh Tí của tôi mới là vũ trụ.

Giờ tan học, tôi đứng chờ anh Tí ở chỗ hành lang dưới tầng trệt vì lớp anh Tí ở tầng cao hơn nên xuống lâu hơn tôi. Sau đó tôi với anh ấy cùng ra nhà gửi xe rồi về.

"Nghe bảo dạo này mày thân với thằng nào trong lớp lắm phải không?" Anh Tí đang đèo tôi về nhà, đột nhiên quay đầu lại hỏi tôi. Lạy hồn, anh ấy đang chạy xe đấy, tôi chưa muốn chết sớm vậy đâu.

"Làm gì có. Ngoài bọn thằng Sún ra thì còn thằng nào nữa đâu mà thân."

"Láo, rõ ràng trong lớp mày có hai thằng mới. Nghe bảo có thằng đẹp trai lắm mà."

"Đẹp thì có đẹp thật. Nhưng mà em có thân thiết gì đâu."

"Lại láo. Hôm qua anh còn thấy mày với thằng đấy ở trên bục giảng lôi lôi kéo kéo cái gì đấy nữa cơ mà"

"..."

Không lẽ anh ấy theo dõi tôi? Cũng phải, A1 nằm trên lầu, đi lại hành lang nhìn xuống là thấy rõ lớp tôi ngay. Nhưng đời nào anh ấy lại đi theo dõi tôi. Chắc là vô tình nhìn thấy rồi.

"Cái đó mà gọi là thân thiết à? Giành nhau cái giẻ lau bảng thôi."

"Sao lại giành nhau giẻ lau bảng làm gì?"

"Tới phiên em trực, thằng đấy nó một mực đòi lau giúp em mà em không cần nên mới giành lại."

"Vậy chắc thằng đấy nó thích mày rồi."

Thật á?" Tôi ngạc nhiên, thằng đấy thì cũng đẹp trai thật, lại còn ga lăng nữa, nhưng tôi không nghĩ nó thích tôi. Làm sao anh Tí biết được nó có thích tôi hay không. Chắc không đâu. Mà cũng có thể lắm, bởi vì bây giờ tôi đẹp rồi nên nó thích tôi cũng là chuyện bình thường thôi.

"Xem cái mặt mày kìa, cười không thấy tổ quốc đâu cả. Chứng tỏ mày với thằng đấy có gian tình."

Tôi choáng! Gian...gian tình cái gì? Chỉ là giành cái giẻ lau bảng. Hơn nữa dù nó có thích tôi thật thì cũng đâu phải lỗi của tôi. Chả nhẽ giờ tôi lại chỉ thẳng vào mặt nó hét lên: "Ê thằng kia, tao cấm mày thích tao" à? Hay là lôi nó ra tẩn cho nó một trận rồi bảo: "Mày mà thích tao coi như đời mày phế"?

"Em...không có thật mà."

"Anh mày đang còn giữ cái tờ cam kết giao kèo đấy. Mày liệu hồn. Léng phéng với thằng nào là biết tay anh nghe chưa."

"Em biết rồi!" Tôi trừng mắt lườm lại. Rõ là ghét thật đấy. Hở ra là lôi cái tờ giấy cam kết quái gở kia ra hù dọa tôi. Nhưng mà công nhận là tôi có hơi sợ một chút. Tưởng tượng bây giờ anh ấy mà lôi cái chuyện đáng xấu hổ ấy ra nói cho thiên hạ biết, bảo là con Lùn này đã hại đời trai của anh ấy thì còn mặt mũi nào nhìn người khác nữa. Lúc đó chỉ có nước nhảy cầu nhảy lầu hay đu dây điện tự tử các kiểu thôi chứ sống gì nổi. Mà bọn nó có vẻ lại nghe lời anh Tí chứ không nghe lời tôi. Vì sao ư? Vì anh ấy có nguyên dàn fan nữ khủng bố. Anh ấy mà đi khóc lóc kể lể với bọn nó chuyện này thì e là không đầy một ngày, tin ấy sẽ lan truyền ra tới từng ngóc ngách trong trường. Vậy đấy, khủng khiếp lắm. Tôi đang bị anh ấy uy hiếp đấy, thấy tôi khổ ghê chưa.

"Này!"

Đang suy nghĩ mông lung, không biết anh Tí đã dừng xe từ lúc nào. Tôi nghiêng đầu sang một bên hỏi: "Sao thế? Xe hư hả?"

"Không! Mày lên trước ngồi đi, anh tập cho mày chạy xe."

Tôi hơi ngớ ra, lại bị anh ấy quát: "Mau đi!"

Tôi gật gật rồi leo xuống đi lên trước ngồi. Tôi chưa chạy xe máy bao giờ nên hơi run. À, đây là chiếc supper Cup đời mới nên không quá cao so

với chiều cao khiêm tốn của tôi. Mà anh ấy cũng hay thật, bao nhiêu loại xe không thích lại thích đi xe Cup. Nhưng tôi trông thấy nó cũng dễ thương, ngầu ngầu ra phết. Tôi bắt đầu thấy có hứng thú rồi đấy.

Sau một hồi chỉ bảo tận tình mấy cái vụ lên số nhả số linh ta linh tinh, tôi cũng hiểu sơ sơ. Sau đó anh ấy kêu tôi đề ga lên chạy. Anh ấy vẫn nhoài người lên trước lâu lâu giúp tôi giữ tay lái. Tôi thì đang nóng hết cả mặt đây. Anh ấy ngồi chung một yên xe sát sàn sạt với tôi. Đã vậy cái đầu còn kề ngay cổ tôi, hơi thở của anh ấy phả ngay sau gáy tôi khiến tôi dựng cả tóc, không tập trung học chạy xe được. Tâm hồn của tôi đang lạc trôi ở đâu rồi ấy.

"Coi chừng, hạ tay ga, đạp phanh nhanh lên!"

"Hả?" Tôi giật mình nhìn lại mới thấy chiếc xe đang lao với vận tốc chóng mặt. Tôi hoảng quá, tay chân luống cuống không biết làm thế nào.

"Đạp phanh nhanh lên. Còn nhìn cái gì nữa mà nhìn?" Anh Tí hét ngay cạnh lỗ tai của tôi.

"Đạp...đạp phanh..." Tôi lẩm bẩm trong miệng, thả tay ga rồi đạp phanh. Chết tiệt, phanh nằm bên nào tôi quên mất rồi. Thôi đạp đại vậy.

Đột nhiên chiếc xe giật giật một hồi, kêu pặc pặc pặc rồi đứng luôn tại chỗ. Hú hồn, may là đạp phanh kịp.

"Con ngu này, kêu đạp phanh mà lại đi đạp số à?"

"Ủa, em đạp phanh mà. Không thì sao chiếc xe lại dừng được?"

"Ngu đúng ngu. Mày thả tay ga ra rồi lấy gì nó chạy nữa mà chả dừng."

"Ò..."

Tôi bị lãnh một cái cốc lên trán. Đội nói bảo hiểm rồi mà anh ấy cũng lật ra cốc cho tôi một phát mới chịu. Đúng là vũ phu.

" Nhớ hết chưa?"

Tôi gục gặc cái đầu. Bị ăn cốc rồi giờ mới nhớ hết phanh bên nào số bên nào. Haiz.

"Giờ tự chạy đi, anh không giữ tay lái nữa." Nói xong anh Tí lùi ra yên sau. Tôi đề ga bắt đầu chạy từ từ, thành thạo hơn lúc nãy rồi nên cũng ổn. Sau đó tôi bắt đầu vặn ga mạnh hơn. Há há, cảm giác chạy xe máy cũng phiêu phết. Gió cứ tạt vào mặt rất sảng khoái. Hô hô, thế là tôi biết chạy xe máy rồi sao? Vậy thì tôi thấy chạy xe cũng dễ ẹt, có gì mà khó đâu.

Đột nhiên, chiếc xe lắc lư dữ dội. Tôi phát hiện bọn tôi đang đi tới đoạn đường xấu, toàn ổ trâu ổ voi. Bình thường anh Tí đèo tôi, tới chỗ này anh ấy lách hay lắm, không dính cái ổ nào, còn tôi thì cứ cà giật cà giật hết ổ này tới ổ kia.

Đột nhiên anh Tí vòng tay lên trước ôm chặt lấy eo tôi. Tim tôi như muốn ngừng đập, mặt đã nóng vì trời nắng rồi mà giờ tôi cảm thấy nó càng ngày càng nóng hơn. Tôi hét lên: "Oái, anh bỏ em ra mau!"

"Mày lo chạy xe đi." Anh Tí chẳng những không bỏ ra mà còn ôm chặt hơn, cả người dính chặt lấy người tôi.

"Bỏ ra, anh ôm như thế thì sao em chạy được. Bỏ em ra!" Miệng tôi không ngừng kêu la như lợn bị chọc tiết. Anh ấy như thế tôi làm sao tập trung chạy xe được cơ chứ?

"Không bỏ. Nhỡ đâu anh bị té chết cũng phải ôm mày theo."

"Nam nữ thọ thọ bất thân đó anh chưa nghe à? Bỏ em ra mau!"

"Cũng có phải lần đầu đâu mà bày đặt."

"..."

Tôi cứ chi cha chí chóe cãi nhau với anh ấy mà không để tâm tới tay lái. Kết quả chắc ai cũng biết rồi. Người một nơi, xe một nơi. Thê thảm, cực thê thảm. Mà nói thê thảm vậy chứ có mình anh Tí thê thảm thôi, cả người lẫn xe đều trọng thương. Còn tôi á? Té xuống nằm đè lên người anh Tí rồi

nên bình an vô sự. Ai bảo anh ấy ôm tôi cứng ngắc, té xuống cũng vẫn còn ôm trong lòng nên tôi mới không sao.

Tôi lồm cồm bò dậy xong đỡ anh Tí lên, phủi phủi quần áo cho anh ấy. Mặt anh ấy đỏ bừng bừng. Chắc là đang giận lắm đây. Tôi vội hỏi: "Anh có sao không?"

"Mày thử té như anh xem có sao không? Ngu, vậy cũng hỏi." Lại mắng tôi ngu. Chết đến nơi rồi mà vẫn còn to miệng mắng người được.

"Mày có sao không?"

"Em không sao!"

"Tốt, mày phải khỏe mạnh để làm công đền bù cho anh."

Tôi ngơ ngác: "Đền...đền bù cái gì?"

"Không nhìn à? Lát anh về kiểm tra xem xe hư hại chỗ nào, cứ thế quy thành tiền mà trả cho anh. Không có tiền trả thì phải làm việc để trừ nợ."

Tôi cảm thấy trời đất trước mắt như đang quay cuồng. Thôi, tôi không còn gì để nói nữa rồi.

MÀY KHÔNG ĐI ANH VÁC MÀY ĐI

Vân Jibi

dtv-ebook.com

Chương 30: Ôsin Cao Cấp

Cũng bởi vì sau cái vụ tập xe đáng chết kia mà bây giờ cuộc sống của tôi đã khổ lại càng thêm khổ. Bỏ cả cuộc đời ra chỉ để đổi lại biết chạy xe máy. Mà đâu phải tôi muốn thế, thật là không công bằng. Bố tôi thuê người giúp việc ở lại với tôi, còn tôi thì phải qua nhà hàng xóm làm việc như một con ôsin. Có điều con ôsin tôi đây có bất bình thường hơn so với ôsin khác một chút thôi. Nói chung, tạm gọi là ôsin cao cấp đi.

Tại sao lại gọi là ôsin cao cấp ư? Bởi vì con ôsin tôi đây trừ làm việc ra thì được cậu chủ đối đãi vô cùng tốt. Mua đồ ăn thức uống cho ngập mặt. Cái gì tôi thèm, cái gì tôi thích là lúc nào cũng có sẵn trong nhà. Mà lại còn được ăn chung uống chung với cậu chủ nữa. Đích thân cậu chủ xuống bếp nấu cho tôi luôn đấy, tin được không? Tôi mới làm ôsin được có hơn một tuần nay thôi. Ngày thường chủ yếu đi học nên ít làm lắm, chỉ qua ăn là nhiều.

Cuối tuần nghỉ học, mới sáng sớm điện thoại đã kêu inh ỏi rồi. Còn ai ngoài cái lão cậu chủ hàng xóm chết bầm đang gọi hồn nữa. Tôi lồm cồm bò ra khỏi giường vệ sinh cá nhân một chút rồi mò sang nhà hàng xóm. Dạo này tần suất tôi ở bên nhà hàng xóm hơi bị nhiều. Ăn uống ngủ ngơi bên đấy riết rồi tôi không biết đây có phải nhà tôi không nữa, hay nhà bên kia mới là nhà của tôi.

Qua tới nơi, thấy cậu chủ đang ngồi chễm chệ trên ghế, chân vắt chéo gác lên bàn ngồi xem tivi. Gớm, ra dáng cậu chủ lắm rồi đấy.

Tôi không biết bữa đó chiếc xe bị hư cái gì. Anh Tí bảo không cứu chữa được nên hôm sau đổi xe khác luôn. Vẫn là supper Cup, có điều từ Cup đỏ chuyển sang Cup xanh chuối. Chắc anh ấy định sưu tầm bộ xế Cup đủ màu luôn quá. Mà mọi người biết rồi đấy, một chiếc Cup mới bèo bèo cũng

phải mười mấy triệu. Anh ấy bảo nể tình quen biết từ bé, tính rẻ cho tôi mười triệu thôi. Xời ơi, rẻ thấy ghê luôn, mười triệu kêu tôi đào đâu ra. Có nước bán thân đi thì mới đủ tiền trả cho anh ấy. Bây giờ rốt cuộc tôi cũng đang bán thân cho anh ấy đây này.

"Lại đây anh bảo." Nhìn thấy tôi, anh Tí ngóc đầu dậy, lười nhác giơ tay ngoắc ngoắc tôi lại như kiểu kêu con cún ấy. Tôi tức không chịu được, giậm chân rầm rầm đi lại gần.

"Đồ anh giặt rồi, đem phơi đi."

Đấy, mới sáng ra đã bị sai làm việc rồi. Đừng có nghe anh ấy nói giặt rồi mà nghĩ anh ấy tốt. Bỏ vô máy bấm roẹt roẹt cái là xong.

Tôi đứng dậy, xoay người đi xuống dưới. Anh Tí tự dưng lại kêu tôi quay ngược lại. Không biết lại bắt làm thêm cái gì nữa đây. Tôi cúi gằm mặt xuống gằn giọng: "Lại cái gì nữa?"

"Mày ăn sáng chưa?"

"Chưa."

"Thế ăn đi rồi làm. Mất công đói quá lăn ra đấy lại bảo anh bóc lột sức lao động của mày."

"Không ăn." Tôi gắt, xong xoay người bỏ đi.

"Trừ lương."

"..." Tôi muốn chửi thề!

Cái câu này tôi nghe không biết bao nhiêu lần kể từ lúc làm ôsin cho anh ấy rồi. Mỗi lần làm gì trái ý anh ấy cái là lại "trừ lương". Trừ cái con khỉ mốc xì chứ trừ. Có trả cho tôi đồng quái nào đâu mà trừ với chả không trừ.

Mà nghĩ đi nghĩ lại tôi cũng có chút khó hiểu. Bắt tôi làm việc để trừ nợ mà suốt ngày mua đồ ăn cho tôi, có khi lỗ cả tiền lương nữa ý. Anh ấy

không định vì con ôsin này mà phá sản đó chứ?

Còn đang suy nghĩ linh tinh thì cả người đã bị lôi như con nhái đi lại bàn ấn ngồi xuống. Trước mặt là một tô bún bò. Ôi, lại thịt bò! Tôi ngán tới tận cổ rồi.

"Nhà anh không còn cái khác để ăn à?"

"Còn, nhưng ăn lúc khác. Mau ăn đi. Nói nhiều."

Tôi còn làm gì được nữa. Úp mặt vô tô bún bò mà nhai mà nuốt thôi. Ăn xong, tôi lê lết thân xác xuống dưới nhà mở máy giặt ra lấy đồ đi phơi. Máy giặt trống trơn không có cái đồ nào. Tôi chạy ngược lên nhà hỏi anh Tí, anh ấy nheo mắt nhìn tôi: "Anh khiêng luôn ra sân rồi kìa! "

Tôi nhìn ra hướng sân sau. Đúng là quần áo mang ra đấy rồi, móc cũng chuẩn bị sẵn luôn. Tôi nhăn nhó đi về hướng đó. Khiêng ra rồi sao không phơi luôn đi, còn lôi đầu tôi qua làm nữa chứ. Hừ.

Nhìn chậu đồ trước mặt mà ngao ngán. Khiếp thật, nhà anh ấy có mỗi ba người, con bé Tũn ở bên nhà bà nội riết quen rồi cũng ít về. Tính ra thì có hai người mà đồ đạc gì cả chậu to. Chắc dồn cả tuần không giặt à? Hay một ngày thay chục bộ?

Thôi, cho dù tôi có đứng đó than thở hết ngày thì cũng phải làm à. Từ khi bác Xuyến về nhà tôi ở tới giờ, nói thật là tôi không đụng tới mấy cái vụ giặt giũ phơi đồ này đâu. Tại có bác Xuyến rồi, bác ấy cứ giành làm hết việc nhà, bảo là lấy tiền thì phải làm cho đáng đồng tiền. Nhà tôi cũng chẳng có việc gì làm nhiều. Hầu hết thời gian tôi ở nhà anh Tí rồi, ăn uống cũng ở bên đây nên bác ấy bảo đi giúp việc mà chẳng biết làm gì.

Tôi lắc đầu, bắt đầu hì hục phơi đồ.

"Chị Lùn ơi chị Lùn!"

Nghe có tiếng gọi, tôi ngoái cổ lại nhìn. Thì ra là bé Tũn về. Hôm nay là cuối tuần, chắc nó về chơi với anh hai. Bé ấy tên thật là Khả Minh Thư.

Tôi cũng quen gọi là Tũn rồi. Con bé này á, khác một trời một vực với anh Tí. Vô cùng đáng yêu, vô cùng ngoan ngoãn luôn. Mà mẹ anh Tí cũng hiền hậu nữa. Chắc anh Tí bị đột biến gen nên mới khác người. Hoặc cũng có thể là mẹ anh ấy nhặt được anh ấy ở xó xỉnh nào đấy đem về nuôi cũng nên.

"Tũn về chơi đấy à?" Tôi nhìn nó cười cười.

"Vâng. Chị lùn đang phơi đồ hả? Để em giúp cho." Nó nhìn tôi, nhoẻn miệng cười chúm chím rồi chạy tới, với lấy cái móc bắt đầu phơi đồ.

"Chị phơi cái này đi, em không phơi đâu."

Tôi đang cặm cụi phơi đồ, nghe bé Tũn nói vậy nghĩ là chắc có bộ đồ nào to hay nặng quá bé Tũn không phơi được nên cũng không để ý tới, không thèm nhìn mà giơ tay với lấy cái đồ con bé vừa đưa xong lấy móc quay lại nhìn.

"..." Cái này... Tôi đứng tại chỗ, ngớ người nhìn cái thứ mình đang cầm trên tay.

"Em biết cái đấy. Quần chíp của anh hai đó chị lùn."

"..." Ai chả biết là cái quần chíp.

Mặt tôi đột nhiên nóng bừng, còn chưa biết làm gì với cái miếng vải hình tam giác trên tay thì anh Tí ở trên nhà đi xuống. Anh ấy thấy tôi đang giơ cái quần chíp của anh ấy ra trước mặt tự nhiên cũng đứng đơ ra đấy.

Tôi nuốt nước bọt, hết nhìn cái quần chíp kia xong lại quay lên nhìn anh Tí. Mặt anh ấy cũng chẳng khác gì trái cà chua. Cái lão điên này, ai bảo tự dưng mò xuống đây làm gì?

"Anh hai, chị lùn đang phơi quần chíp cho anh này." Giọng bé Tũn thánh thót vang lên. Tôi đờ ra như xác chết, anh Tí cũng đờ ra như xác chết. Hai chúng tôi cứ đờ ra như xác chết nhìn chằm chằm cái quần chíp trên tay tôi, xong lại quay sang nhìn nhau.

"Ơ, anh chị sao thế?"

"Aaaaaaa!" Đầu óc tôi rối loạn, hét toáng lên, vứt cái móc một bên, cái quần một bên vụt chạy khỏi đó phi luôn về nhà. Về tới phòng rồi mà vẫn còn dư âm. Mặt đỏ bừng, tâm trí vẫn đang còn loạn xạ cả lên. Má ơi, chắc tôi chết mất. Tôi muốn độn thổ, tôi muốn chết đi vài giây.

A a a a a a! Tôi nhảy lên giường, úp mặt xuống gối gào thét điên cuồng. Tôi sắp điên thật rồi, sắp điên thật rồi.

Mấy hôm sau đi học, tôi tự biến mình thành một Ninja. Mặc áo khoác kéo nón chùm kín đầu, đeo khẩu trang kín mít luôn. Nói chung là chỉ chừa ra hai con mắt để nhìn đời, à nhầm, để nhìn đường.

Gặp anh Tí, tôi cứ cúi gằm mặt xuống không dám nhìn thẳng. Làm sao tôi dám nhìn anh ấy bây giờ. Mà anh ấy bình thường hay xỉa xói tôi lắm, nay cũng im re không nói gì. Đột nhiên, anh ấy khẽ ho vài tiếng, không quay lại nhìn tôi mà hỏi làm tôi giật cả mình: "Hừm...hừm... Mày..ăn sáng chưa?"

Dĩ nhiên là chưa ăn rồi. Ngày nào cũng đi chung, ăn chung mà còn hỏi. Đúng là hâm. Nhưng tôi cũng chẳng có dũng khí mà mạnh miệng đến vậy. Chỉ ú ớ trả lời cho qua chuyện.

Ngồi dưới căntin ăn sáng mà tôi cứ úp mặt vô tô mì xào cặm cụi ăn không ho he nửa lời. Cũng muốn ngửa mặt lên nhìn lắm, nhưng ngại.

"Sếp Lùn với Minh Dương hôm nay sao thế?"

Lên cấp ba rồi bọn nó đổi tên cho tôi thành "sếp Lùn". Vâng, sếp cơ đấy. Trong lớp, hiện tại tôi đang là sếp của bọn nó. Hãnh diện chưa? Bởi vì bây giờ tôi đã trở nên vừa thông minh vừa xinh đẹp nên được nằm trong danh sách bầu làm lớp trưởng. Tôi tuyệt đối không ham hố mấy cái chức vụ "cao cả" ấy đâu, nhức đầu mệt mỏi lắm. Cái gì cũng lôi đầu lớp trưởng ra đầu tiên. Cho nên tôi từ chối. Tôi đẹp chứ không ngu. Định dụ dỗ đùn đẩy trách nhiệm cho tôi sao? Còn khuya lắm, lùn chứ không dễ dãi đâu à nha.

Bọn nó cũng không gọi anh Tí là Tí nữa. Anh ấy không cho. Tôi không sửa được nên lâu lâu vẫn gọi, bị ăn mấy cái cốc lên trán oan ức.

Mà tôi thù cái đứa vừa nói câu đấy ghê gớm. Ăn thì lo ăn đi. Lắm chuyện.

"Có muốn ăn nữa không?" Tôi nói mà không thèm ngước lên nhìn. Xong lại cắm mặt xuống ăn tiếp. Dĩ nhiên bọn nó cũng im re, bởi vì câu nói đó của tôi bọn nó cũng nghe ra là đang hăm dọa đấy.

Hôm nay tôi không có tiết buổi chiều, anh Tí cũng vậy. Bình thường tôi lười đi học một mình buổi chiều lắm. Nhưng hôm nay đột nhiên lại muốn đi học kinh khủng. Bởi vì nếu được nghỉ thì lại phải vác cặp vở sang nhà anh Tí học. Tôi còn ngại cái phi vụ quần chíp hôm trước nên không dám nhìn mặt anh ấy.

Tôi quyết định liều một phen, nằm chết dí ở nhà không thèm vác mặt qua. Sau năm phút đồng hồ trôi qua, điện thoại rung lên: bốn cuộc gọi nhỡ, ba tin nhắn. Ngoài anh Tí ra thì còn ai vào đây. Nội dung tin nhắn là thế này:

SMS 1: Sao giờ này còn chưa qua? Ngủ quên à con lợn kia?

SMS 2: Mày trễ năm phút rồi lùn ạ. Anh cho mày thêm một phút, vác xác qua đây ngay lập tức.

SMS 3: Trừ lương!

Đọc tới tin nhắn thứ ba, tôi lại muốn chửi thề ghê gớm. Còn làm gì được nữa, ôm cục tức mà mò sang nhà hàng xóm thôi.

Vừa mò qua tới nơi, tôi đã không kiềm chế được mà phụt mất một ít máu. Mặt tôi đỏ bừng, mắt trợn ngược nhìn cái người đang ngồi trên ghế kia. Má ơi, anh ấy lại cởi trần. Có phải muốn gián tiếp giết chết tôi không? Cái vụ quần chíp kia chưa đủ hay sao mà bây giờ còn ngồi trước mặt tôi mà khiêu gợi như vậy nữa cơ chứ.

"Anh cút vào phòng mặc áo vô cho em." Tôi rút ra một quyển sách, phi luôn vào người anh ấy gào lên. Anh ấy tránh được, cũng chạy luôn về phòng. Sao anh ấy cứ thích ở trước mặt tôi mà khiêu gợi thế nhỉ? Còn nói mình là con nhà lành, không dễ dãi cái gì gì đấy. Rồi nói tôi hại đời anh ấy. Có mà anh ấy hại đời tôi thì có.

Cả buổi học tôi cứ úp mặt vào cuốn sách Toán dày cộp, không đi uống nước, cũng không nằm trườn ra bàn uể oải như mọi khi. Thực sự tôi ngại lắm luôn ấy. Một lúc lâu sau, tôi thấy anh Tí đứng dậy rời khỏi chỗ đi đâu đó, tôi mới thở hắt ra, nhoài người trườn ra bàn. Mẹ ơi, thoải mái quá. Nãy giờ tôi nghĩ mình là pho tượng không đấy.

Một hộp socola vừa được đặt xuống bàn, nằm chễm trệ trước mặt tôi. Tôi ngạc nhiên ngẩng đầu lên, quên cả ngại ngùng mà nhìn chằm chằm vào anh Tí: "Anh bắt em làm ôsin để trừ nợ hay bắt em làm ôsin để phá của nhà anh vậy?"

Anh Tí lười nhác nằm ngả lưng ra sau ghế trả lời: "Tại anh sợ không cho mày ăn mày không có sức làm việc. Ăn mau đi rồi lau nhà cho anh."

Không phải là của tốt lành gì cả. Mặc kệ, đã vậy tôi ăn sạt nghiệp nhà anh ấy luôn. Vừa ngồi nhóp nhép hộp socola, tôi vừa suy nghĩ xem nên làm cách gì để thoát khỏi cái cảnh này. Nếu không, cứ tình trạng này tôi sẽ chết dần chết mòn ở đây vì thiếu máu quá.

MÀY KHÔNG ĐI ANH VÁC MÀY ĐI

Vân Jibi
dtv-ebook.com

Chương 31: Kế Hoạch Phá Hoại

Tôi định sẽ dùng cách phá hoại tài sản của anh ấy, tức là ngày nào qua cũng đòi ăn cái này, đòi mua cái kia. Tôi nghĩ tới lúc anh ấy không chịu nổi nữa sẽ đuổi tôi đi. Thế là công cuộc phá hoại tài sản được bắt đầu. Mỗi lần qua nhà anh ấy ngồi học chung, tôi sẽ giả bộ mếu máo rên rỉ đói, bắt anh ấy mua hết cái này tới cái kia về cho tôi ăn. Mặc dù bị ăn chửi hơi nhiều, nhưng muốn ăn cái gì là có cái nấy. Tôi hơi nghi ngờ, chẳng biết kế hoạch có thành công hay không mà tôi thấy mình sắp thành con lợn luôn rồi. Tôi nghĩ chắc tôi vòi chưa đủ nên anh ấy vẫn chưa tỏ thái độ khó chịu gì cả. Chắc phải tăng mức độ lên mới được.

Nghĩ là làm, hôm sau qua nhà anh Tí, vừa đặt cặp sách xuống bàn đã thấy một hộp bánh quy để ngay chỗ tôi hay ngồi. Chắc là sợ tôi vòi nên thủ sẵn trước. Tôi chẳng nói gì, ngồi xuống vui vẻ ăn sạch hộp bánh quy xong lật sách vở ra học. Chưa đầy năm phút sau tôi đã ngóc cổ lên, hai mắt long lanh như con cún nhìn anh Tí nói: "Anh ơi, em thèm ăn kem."

Anh Tí đang giải bài tập Lý nâng cao, nghe tôi nói vậy mới ngẩng đầu lên nhíu mày quát: "Đồ con lợn, vừa mới ăn bánh quy xong giờ đòi ăn kem."

"Nhưng em thèm quá." Mặt tôi méo xệch, mếu máo.

"Ngồi đấy." Anh Tí đứng dậy xoay người đi ra ngoài, lát sau trở về với hai cây kem ốc quế vị socola trên tay. Tôi mừng rơn, cầm hai cây kem vèo một phát chén sạch, sau đó hí hửng bắt đầu học tiếp.

Được một lúc, cảm thấy hai cây kem lúc nãy đã được tiêu hoá, tôi lại bỏ bút xuống ngả người tựa lưng ra sau ghế: "Tự dưng em thèm ăn xoài quá."

"Cái con này, bụng mày là thùng phi à?" Anh Tí nhìn tôi trừng mắt quát.

"Nhưng em thèm, không chịu được." Tôi lại mếu máo.

Anh Tí nhăn mặt nghĩ ngợi gì đó, xong cũng đứng dậy nói: "Đợi tí anh đi mua." rồi cũng trở về với một quả xoài Thái to đùng, còn mang xuống rửa rồi cắt sẵn cho tôi nữa. Tôi chỉ việc hí hửng ngồi chấm muối ăn ngon lành thôi.

Cái bụng tôi hiện tại đã bắt đầu có cảm giác no rồi. Tuy nhiên, vì sự nghiệp giải phóng tự do, tôi quyết định sẽ cố gắng thêm chút nữa. Thế là tầm nửa tiếng sau, đợi cho mớ thức ăn kia kịp tiêu hoá bớt, tôi lại trườn người nằm dài ra bàn rên rỉ: "Trời ơi, em đói quá, hu hu."

Lần này thì anh Tí hình như có vẻ hơi bực rồi, vứt luôn cây bút trên tay xuống bàn nhìn tôi: "Mày đúng là con lợn. Mày ăn như vậy bao giờ mới chết?"

"Nhưng em đói." Tôi xụ mặt xuống, đặt đầu ngón tay trên mặt bàn di qua lại. Anh Tí không nói tiếng nào, đẩy ghế ra sau đứng dậy hùng hổ bước đi. Lần này anh ấy về lâu hơn mấy lần trước, trên tay xách một bọc ni lông to quăng trước mặt tôi quát: "Ăn đi, khi nào sắp chết nhớ báo trước để anh còn biết đường kiếm tiền đi viếng."

Tôi mở túi ra, một đống đồ ăn nào là bim bim, bánh quế, bánh quy,... Tôi nhìn thôi cũng muốn nôn hết chỗ thức ăn cũ ra ngoài. Thực sự là tôi no lắm, chẳng qua là làm vậy cho anh ấy tức mà đuổi tôi về thôi. Thế là tôi ngậm ngùi ngồi mở bịch bim bim ra nhai.

Tôi nói thật, tôi mà là anh Tí á, gặp mấy đứa như vậy tôi tát cho phát xòe răng, sau đó đuổi cút xéo một đi không bao giờ trở lại chứ ở đó mà đòi với tôi. Nhưng anh Tí chắc không đập tôi đâu, chỉ đuổi tôi đi thôi. Tôi sắp được tự do rồi. Oh yeah! Lùn thông minh, lùn xinh đẹp, lùn muôn năm!

Nhưng người tính không bằng trời tính. Cái gì tôi muốn ăn là hôm sau ở nhà anh Tí xuất hiện một đống, ăn muốn trào cả cổ họng, còn anh ấy vẫn không có vẻ gì là tiếc tiền cả. Ngược lại tôi còn thấy anh ấy vô cùng vô cùng vô cùng bình thường luôn. Kế sách của tôi là khiến anh ấy bị phá sản, nhưng rốt cuộc anh ấy không bị phá sản mà kế sách của tôi lại bị phá sản.

Suy đi tính lại, rốt cuộc thì tôi cũng đã nghĩ ra được một kế sách khác. Tuy nó có hơi kinh khủng một tẹo nhưng tôi nghĩ kĩ rồi, chỉ có cách này anh ấy mới tự nguyện đuổi việc tôi thôi. Tình hình là thế này.

Vào một buổi chiều cuối tuần đẹp trời, khi những đám mây trắng thì được lười nhác trôi từ từ trên nền trời xanh, còn con ôsin tôi đây lại phải lê lết thân xác qua nhà anh hàng xóm. Hôm nay không cần đợi anh ấy sai, tôi tự động xông pha kiếm việc làm luôn.

"Em đi lau nhà nha!"

Anh Tí đang ngồi học bài, thấy tôi nói vậy ngước lên nhìn như kiểu tôi là đứa trong trại mới ra. Đã vậy còn rờ trán tôi: "Mày ấm đầu rồi à?"

"Không, em thấy em ăn nhiều quá, không làm gì thì kì lắm. Thôi để em đi lau nhà." Không kịp đợi anh Tí đồng ý, tôi xách mông đứng dậy chạy ra nhà sau lấy cái đồ lau nhà bỏ nước bỏ xà bông vô lau khí thế. Tôi hí ha hí hửng, vừa lau vừa hát như một con thần kinh lâu năm. Dĩ nhiên là chỉ mình tôi nghe thôi, bởi vì lúc nãy tôi kêu anh ấy đi mua kem cho tôi rồi. Chứ nếu anh Tí mà nghe chắc anh ấy lăn ra đó chết mất.

Bịch...

Tôi biết âm thanh đó là gì, tôi cũng biết nó phát ra từ đâu, bởi vì tôi là người gián tiếp gây ra nó mà. Tôi vứt cây lau nhà sang một bên chạy ra. Anh Tí đẹp trai của lòng tôi đang nằm té ngửa dưới đất. Chắc là đau mông lắm. Chậc, tôi cũng thấy thương thương, chạy lại nắm tay anh ấy đỡ dậy. Anh Tí nhìn thấy cái thứ nhơn nhớt dưới sàn nhà, quay sang tôi trợn mắt: "Mày làm cái quái gì vậy Lùn?"

"Chết cha, em lấy lộn xà bông rửa chén để lau nhà rồi." Tôi trưng cái bộ mặt ngây thơ vô số tội ra nhìn anh Tí.

"Con ngu, đầu óc mày để trên trời à?"

Tôi bị ăn một cái cốc, đau lắm, nhưng kệ. Phóng lao rồi thì phải theo lao thôi. Tôi lon ton chạy vào nhà tắm để lấy nước khác lau nhà lại.

Bịch bịch bịch...

"Ui ya!" Lần này là tôi la, còn cố tình la to lên nữa. Anh Tí chạy từ trên nhà xuống, thấy tôi bị té thì hốt hoảng chạy lại đỡ tôi dậy, còn quát: "Mắt mũi để trên trời à?"

"Em đau quá. Đợi tí em hết đau rồi em lau lại nhà."Mặt tôi méo xệch, bắt đầu mếu máo. Tôi còn cố rặn cho ra mấy giọt nước mắt.

"Biến lên nhà ngồi ngay."

Tôi nghe thấy vậy thì cười toe toét. Dĩ nhiên là cười thầm trong bụng thôi, còn ngoài mặt thì vẫn mếu máo như lúc nãy, giả bộ cà nhắc đi lên nhà ngồi xuống. Sau đó, anh Tí phải tự mình lau nhà thay tôi. Haiz, nhìn đến là tội. Tại lúc nãy tôi đổ một đống xà bông rửa chén, chắc cũng phải nửa chai là ít để lau nhà nên bây giờ anh Tí đáng thương của tôi phải xách nước lau đi lau lại mấy lượt rồi mới đổ nước lau nhà lau lại mấy lượt nữa. Thấy cũng tội, mà thôi cũng kệ. Lúc nãy tôi giậm chân giả té thôi chứ không phải thật đâu. Cả cái vụ nước rửa chén nữa, là do tôi cố ý luôn đấy. Hềhề. Anh Tí mà biết chắc anh ấy lột da tôi luôn quá. Nhưng còn lâu anh ấy mới biết được. Hô hô. Tôi là ai chứ? Lùn thông minh lùn xinh đẹp.

Bước1: Thành công.

Hôm sau, tôi lại bắt đầu nghĩ ngợi ra chiêu chò tiếp theo để phá. Đang ngồi học bài, tôi len lén ngước lên nhìn anh Tí nói nhỏ:"Tí nữa để em cắm cơm cho."

"Mày biết cắm cơm à?"

"Biết. Tại bác Xuyến sắp đi rồi, để em tập cho quen mốt còn biết nấu mà ăn."

Anh Tí nghe vậy tưởng thật nên đồng ý luôn. Một lát sau, tôi hí ha hí hửng đi xuống bếp múc gạo nấu cơm. Xong xuôi lon ton chạy lên nhà ngồi học tiếp. Một lát, anh Tí tự nhiên quẹt mũi khịt khịt mấy cái, quay sang nói với tôi: "Anh nghe có mùi gì khét khét."

"Hả? Sao em không thấy ta?" Tôi trưng cái bản mặt ngây thơ hết sức có thể ra, giả bộ ngơ ngác chun mũi hít hít.

Đột nhiên anh Tí trợn mắt nhìn tôi, xong đứng dậy phi thẳng xuống bếp, tôi cũng nhanh chóng chạy theo sau. Xuống tới nơi, cái nồi cơm đặt trên kệ bên góc tường đang bốc khói nghi ngút. Anh Tí hốt hoảng rút phích cắm điện, cầm nắp cơm mở ra vứt sang một bên, khói đen bên trong tứa ra ào ào, một mùi khét khủng khiếp lan tỏa ra xung quanh.

Mặt anh Tí tối sầm quay sang nhìn tôi: "Con ngu, mày nấu cơm mà không đổ nước à?"

"Ơ, em quên!"

Kết quả là tôi bị ăn mấy cốc lên trán. Còn cái nồi cơm đáng thương tội nghiệp kia bà ve chai trong xóm mang đi vềnơi an nghỉ cuối cùng tại tiệm ve chai.

Bước 2: Thành công.

Sau cái vụ đấy, anh Tí có vẻ đềphòng hơn nên mỗi lần tôi đềnghị xin làm gì là đều mắng tôi một trận rồi không cho làm. Cái gã này cũng rảnh rỗi quá, bắt tôi làm ôsin mà không cho tôi làm việc. Đúng là dở hơi.

Tôi chán nản cúi xuống học bài, não vẫn không ngừng hoạt động xem nên làm gì tiếp theo thì anh Tí đột nhiên quay sang nói: "Mày xuống rửa chén đi lùn."

"Vâng." Tôi hí hửng đứng dậy chạy đi ngay. Tuy là hai lần trước tôi gây ra đại họa, nhưng vụ rửa chén này thì anh Tí không sợ bởi vì bình thường anh ấy cũng hay sai tôi rửa suốt.

Xoảng...xoảng...xoảng...

Cái âm thanh này, có lẽ ai ai cũng đều đoán ra được rồi.

"Con ngu này, rửa có mấy cái chén cũng làm bể là sao? Cho mày ăn chỉ tổ phí cơm."

"Ơ, tay trơn quá nên bị tuột." Mặt tôi méo xệch, cúi xuống đất ra vẻ ăn năn. Xong tôi khom người xuống định nhặt mấy mảnh vỡ lên thì lại bị quát: "Cút lên nhà ngồi! "

Dĩ nhiên là mặt tôi đau khổ nhưng trong lòng sung sướng lò dò đi lên nhà rồi. Còn cái đống đổ nát kia cũng dĩ nhiên là để Tí đại ca lo luôn.

Bước 3: Thành công.

Mới chỉ có ba vụ thôi mà tôi thấy cũng đủ loạn rồi. Nhưng hình như anh Tí vẫn chưa sợ thì phải. Hừm, chắc mấy cái đấy nó còn nhẹ. Tôi phải nghĩ xem có cái gì nó thật là kinh khủng để phá, khiến anh ấy tức điên lên mà tống cổ tôi ra khỏi nhà mới được.

Mấy hôm sau, ngồi học bài mà tôi cứ ngó nghiêng quanh nhà tìm kiếm mục tiêu tiếp theo để phá. Mắt tôi dừng lại ở một mục tiêu mà tôi cho là sẽ khiến anh Tí tức giận nhất. Nhưng tôi hơi mâu thuẫn một chút, không biết cái đó nó có giá trị như thế nào. Nhỡ đâu là đồ quý thì toi. Tôi hơi do dự, xong lại thôi. Chỉ sợ phá xong lại bán nhà mà đền.

Tôi đột nhiên thấy mắc...thế là xách mông đứng dậy đi ra sau nhà. Vừa mới bước được mấy bước, anh Tí đằng sau tự dưng hét toáng lên: "Có con gì dưới chân kìa mày kìa Lùn."

Tôi giật mình la lên, theo phản xạ nhảy dựng người né sang một bên.

Choang....

Sau tiếng hét chói tai của tôi là một âm thanh khác nữa. Cả tôi và anh Tí đều chuyển tầm mắt đến nơi âm thanh vừa phát ra. Má ơi, tôi vừa định nghĩ phá cái bình hoa đặt trên kệ tường ai ngờ bây giờ bị tôi quơ trúng rớt xuống thật. Lần này không phải tôi cố ý, là anh Tí nhát tôi nên tôi mới vô tình làm bể thôi. Không thể trách tôi được.

Bước 4: nhờ có anh Tí hỗ trợ nên coi như cũng thành công.

Chắc anh Tí tức giận lắm. Chưa đầy một tuần mà tôi đã làm loạn cả nhà anh ấy lên rồi. Bởi vì có anh ấy thu dọn tàn cuộc nên bác Lam không hề biết gì cả. Không biết anh ấy có bị mắng không nhỉ? Tôi nghĩ chắc không đâu, anh ấy là con cưng mà.

Sau hôm đó, tôi vui mừng vì nghĩ mình sắp được thoát nạn rồi. Tôi như vậy anh ấy làm sao dám bắt tôi làm việc nữa. Có nước muốn phá nát nhà anh ấy thì cứ việc giữ tôi lại. Thế là hôm sau qua nhà anh ấy học, tôi mới giả bộ nhỏ nhẹ nói với anh ấy như thế này: "Anh ơi, em vụng về lắm. Hay anh đừng kêu em làm việc nữa. Anh xem đi, bữa giờ em phá của nhà anh biết bao nhiêu thứ rồi." Tôi giả bộ ăn năn thế thôi, chứ trong lòng đang mừng rơn. Chỉ đợi anh ấy gật đầu một phát thì coi như cuộc đời tôi chính thức tự do.

Anh Tí nghe vậy dừng bút viết, ngả người ra sau ghế khoanh tay nhìn tôi bằng cái điệu bộ vênh váo: "Anh tính hết rồi. Mấy thứ bị hư hại cứ quy hết thành tiền. Cộng với số nợ cũ nữa thì mày còn phải làm việc cho anh dài dài."

Tôi có nghe nhầm không? Ai đó nói với tôi là tôi nghe nhầm đi. Ông trời đúng là không thương tôi. Thế là bao nhiêu sự cố gắng của tôi coi như đổ sông đổ biển. Tôi hận, tôi hận.

Và kinh khủng hơn là từ đó, tôi còn bị bắt làm nhiều việc hơn. Đáng chết là làm gì anh ấy cũng đứng bên cạnh giám sát. Cái gì không xong là chỉ dạy từ đầu tới cuối, bảo là làm cho quen. Quen cái con khỉ mốc chứ quen. Đời tôi coi như lại xong rồi, có muốn phá nữa cũng không phá được. Sao cái số tôi nó lại khổ như thế này hả giời?

MÀY KHÔNG ĐI ANH VÁC MÀY ĐI

Vân Jibi

dtv-ebook.com

Chương 32: Ngoan Hiền Dễ Thương

Tôi nghĩ cái số mình sinh ra đã được định là người để anh Tí hách dịch rồi. Chả trách lần nào cũng vậy, cho dù có bày trăm phương ngàn kế cũng không thể thoát khỏi cái bàn tay sắc nhọn kia. Tôi chán nản, chả buồn suy nghĩ gì nữa, nhức cả đầu. Đành phó mặc số phận cho ông trời thôi.

Bây giờ tôi mới cảm thấy học cấp III cực kì chán. Mặc Dù được làm sếp, được bọn nó tôn thờ nhưng tôi vẫn thấy chán. Căn bản là vì không được học với anh Tí nên chán. Vừa chán vừa thấy khó chịu kiểu gì ấy. Tại anh ấy học lớp chọn, gái bên đấy cũng toàn giỏi giang xinh đẹp, tôi lại không ở bên cạnh trông chừng, sợ anh ấy không kìm lòng được mà rung động trước con nào đấy thì toi. Đúng là khó chịu thật mà. Nhưng tôi cũng không thể làm gì khác. Mỗi lần ngước lên lầu thấy bọn đấy cứ bu bu dính dính lấy anh Tí là lại tức không chịu được. Chả nhẽ lại chạy lên đó sút cho mỗi đứa một phát cho bay sang Châu Phi hết.

Tôi buồn bực, ngồi chống cằm gõ gõ đầu ngón tay xuống mặt bàn một cách nhàm chán. Bọn thằng Sún chẳng biết đi đâu về, kéo nhau xuống ngồi vây xung quanh nhìn tôi chằm chằm.

"Sếp sao thế?" Thằng Sún thấy tôi buồn buồn liền hỏi. Tôi không nhìn nó, lười nhác trả lời: "Không sao. Thấy hơi mệt."

"Chứ không phải không có Minh Dương đại ca nên chán hả?" Cái thằng này, nó muốn mất sạch hàm răng hay sao ấy. Nhưng mà nó chỉ được cái nói đúng.

"Mày có biết cách bảo vệ răng miệng cho tốt không?" Tôi nói thế là nó im. Dĩ nhiên, nếu muốn mấy cái răng còn lại cũng ra đi không lời từ biệt thì cứ việc nói tiếp.

"À, mà nghe đồn dạo này Minh Dương đang thân với em nào ấy. Xinh lắm."

Lại đồn, đồn con khỉ chứ đồn. Từ đầu năm học tới bây giờ không biết bao nhiêu là vụ đồn rồi. Đồn mãi không thấy mệt à? Những lần trước toàn là mấy con ảo tưởng sức mạnh tự mình nhận vơ thôi. Anh Tí của tôi, muốn cướp thì cứ bước qua xác của tôi đi rồi hãy tính tiếp.

Mà mấy đứa đấy cũng hay thật. Thấy tôi với anh Tí thân thiết như thế còn không biết đường mà cút sang một bên, gặp anh ấy là tí ta tí tởn ve vãn. Nói chung thì bọn nó chắc cũng sợ tôi, trước mặt tôi thì không dám đâu. Tôi chỉ cần quét ánh mắt "chúng mày liệu hồn" về phía bọn nó là xách dép chạy hết. Xời, dám ho he tiếng nào à, tôi chả cho đi gặp các cụ các kị nhà bọn nó luôn ấy chứ.

Nhưng cũng không phải không có khả năng. Tôi thấy dạo này anh Tí cũng hay đi với mấy con nào xinh lắm. Lướt qua lớp tôi cũng không thèm ngó vào nhìn tôi lấy một cái. Cũng có khi anh ấy lén lút ăn vụng sau lưng tôi cũng nên.

"Thằng điên, bọn mày không thấy tình cảm của sếp với thằng Minh Dương tốt đẹp đến mức nào à? Ở chung đấy biết chưa?" Thằng Hô đột nhiên nói rõ to khiến cả lớp ngoái cổ lại nhìn về phía bọn tôi. Thằng điên này, biết thì bé bé cái mồm thôi. La to như vậy định cho cả lớp biết à? Mà ở chung hồi nào? Buổi tối tôi vẫn ngủ ở nhà tôi cơ mà. Tôi trợn mắt nhìn nó gằn giọng: "Mày tin tao vả mày một phát răng môi lẫn lộn không?"

Nó lập tức im phăng phắc.

Tôi nhất định phải nghĩ ra cách lôi anh Tí về học chung với tôi mới được. Không quản là có ngày mất như chơi. Bọn con gái tụi nó lắm chiêu nhiều trò, xổng một phát là coi như tiêu. Mặc kệ thiên hạ nói gì, anh Tí là của tôi thì nhất định tôi phải lôi về.

Tôi ngoắc tay chụm đầu cả bọn lại thì thầm: "Chúng mày nói xem, bây giờ làm sao để anh Tí chuyển qua lớp mình học nhỉ?"

"Sếp thích thằng Minh Dương thật đấy à?" Thằng Mập nhìn tôi với vẻ mặt nghi ngờ. Bị nói trúng tim đen, tự dưng tôi đỏ mặt. Nhưng làm sao có thể để cho bọn nó biết được. Tôi thẳng tay quất lên đầu nó một phát: "Linh tinh, thôi đi chỗ khác chơi cho tao nhờ!"

Bọn nó không nói thêm gì, lần lượt kéo nhau đi. Tôi thì lại ngồi suy nghĩ vẩn vơ. Muốn kéo anh Tí về học chung thì không phải là không có cách, mặc dù là cách gì thì tôi chưa nghĩ ra. Nhưng tôi lại thấy có gì đó không ổn. Từ lớp chọn mà nhảy sang lớp cơ bản học thì ai coi cho được. Nếu có thể biến anh ấy thành của riêng tôi, đánh dấu chủ quyền thì chắc không sao. Nhưng phải làm thế nào được nhỉ? Hay là hỏi thăng Bống?

Thằng Bống kể ra cũng coi như "chị em" với nhau cả. Nó chắc có nhiều kinh nghiệm. Với lại, nó sợ tôi như chết, hù dọa nó tí thì có cho tiền nó cũng không dám nói với ai. Thằng này chắc là được việc đấy. Nghĩ vậy, tôi quay sang gọi: "Ê Bống, lại đây tao bảo."

Nghe tôi gọi, cả đám lại lao nhao chạy tới. Tôi trợn mắt lên nhìn: "Tao kêu mình thằng Bống thôi, chúng mày điếc à?" Thế là bọn nó lại lủi thủi chạy đi chỗ khác. Thằng Bống ẻo lả bước tới chỗ tôi ngồi xuống đối diện: "Sếp gọi em a~"

Khiếp, cái giọng nói của nó khiến tôi nổi cả da gà. Tôi vẫy vẫy nó cúi đầu lại gần nói nhỏ: "Mày nói xem, bọn con trai bây giờ tụi nó thích mẫu con gái như thế nào"

Thằng Bống ra vẻ trầm tư suy nghĩ một chút rồi quay sang nói với tôi. "Ai nha...thì..." Nó đang định nói gì đó thì tôi cắt ngang: "Tao đếnghị mày nói cái chính thôi. Dẹp hết mấy từ ngữ không liên quan nếu không muốn bị đập."

Thằng Bống nghe vậy chắc sợ, khum người như con tôm nhìn tôi: "Thì đa số là thích mấy đứa hiền hiền dễ thương ấy. Ví dụ như tao nè."

Tôi giả bộ cúi xuống xách dép lên khiến nó cụp đuôi chạy mất. Mà lúc nãy nó nói cái gì ấy nhỉ? Hiền hiền dễ thương á? Tôi lại gọi thằng Bống

quay lại. Nó nhìn tôi như kiểu tôi sắp ăn thịt nó vậy. Thấy cũng tội nó, mà thôi cũng kệ.

"Mày nói xem, hiền hiền dễ thương là như thế nào?"

"Mày cứ nhìn con lớp trưởng lớp mình đó."

Con lớp trưởng?

Mặc áo dài điệu đà, môi son má hồng, tóc đen dài chấm mông, mỗi ngày cài một cái nơ bướm mỗi màu khác nhau, đi dép cao gót đính bông hoa lòe loẹt, dáng đi thướt tha điệu đà, giọng nói dẻo hơn bánh quy nhào mật ong. Đó gọi là hiền hiền dễ thương sao?

Tôi đây áo trắng quần tây, còn không thèm đóng thùng, mặt từ bé giờ không biết phân són son phấn là cái quái gì, tóc ngắn chưa tới vai, dép toàn sandal con trai, giọng nói phát ra mười đứa nghe hết chín đứa chạy mất. Thôi dẹp hết đi, nhìn đã muốn ói rồi. Kêu tôi bắt chước con đấy á? Đừng có điên, thà tôi chết còn hơn. Nghĩ sao vậy?

"Thế không có kiểu ngoan hiền dễ thương nào khác hả? "

"Có chứ a~"

"Có thì nói."

Thằng Bống ghé tai tôi thì thầm, truyền cho tôi mấy bí kíp để lôi kéo trai. Trai cụ thể ở đây chính là anh Tí đó. Tôi thấy cách mới của nó cũng tạm ổn. Thế là bắt đầu khai triển kế hoạch một: "NGOAN HIỀN DỄ THƯƠNG"

Buổi chiều, tôi lon ton vác cặp sách sang nhà anh Tí học bài. Mọi khi tôi thoải mái lắm, thích làm gì thì làm. Nhưng hôm nay đang phải tập làm đứa ngoan hiền dễ thương nên cũng ráng tém tém bớt lại. Từ tướng đi cho tới hành động và lời nói đều cố gắng nhỏ nhẹ hết mức có thể. Anh Tí thấy tôi như thế hình như hơi ngạc nhiên, song cũng chẳng nói năng gì. Một lát, tôi ngẩng đầu nhìn anh Tí chằm chằm "Anh mệt không? Em lấy nước cho anh

uống nha." Giọng tôi "mềm" hết sức có thể rồi. Không cần đợi anh ấy đồng ý, tôi đã lon ton đứng dậy chạy đi rót cho anh ấy cốc nước.

"Sao nay mày siêng đột xuất thế?" Anh Tí ngước lên nhìn tôi với vẻ mặt hơi thốn thốn thì phải. Lâu lâu tôi mới ngoan hiền mà, để cho tôi diễn tí thì chết à? Tôi giả vờ dỗi: "Ai ya, người ta lo cho anh mà. Để em đấm lưng cho anh nha." Nói xong, tôi lại chạy ra sau lưng anh ấy, đưa tay đấm nhẹ vào lưng. Thấy anh Tí không có phản ứng gì, tôi lại hỏi: Mỏi cổ không? Để em bóp cổ...à lộn bóp vai cho." Tôi suýt nôn mửa ra nhà bởi vì mấy cái hành động của tôi vừa rồi luôn. Nhưng lỡ diễn rồi nên phải cố diễn cho trọn vậy.

"Mày bị cái gì vậy lùn? Trưa ăn cơm bị trúng thực à?"

"Đã bảo người ta lo cho anh mà. Hừ."

Anh Tí chẳng nói thêm gì nữa, cũng để mặc cho tôi làm gì thì làm. Một lúc lâu sau anh ấy mới ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ, sau đó quay lại nói: "Mày học đi, anh đi nấu cơm đây. Nay mẹ về sớm."

"Để em xuống bếp phụ anh nha."

Anh Tí nhìn tôi có vẻ không được tin tưởng cho lắm. Nhưng cũng miễn cưỡng gật đầu.

"Để em cắm cơm."

"Thôi mày tránh xa cái nồi cơm dùm anh một chút."

Chậc, chắc là anh ấy vẫn còn nhớ cái tài nấu cơm không đổ nước lúc trước của tôi đây mà. Không biết cái nồi cơm đáng thương bị tôi hãm hại đã lạc trôi về đâu rồi. Nhưng tôi biết cắm cơm thật, hôm đó giả bộ thôi. Tôi xụ mặt xuống, trông thấy rổ khoai tây để bên góc tường, tôi hí hửng chạy tới cầm lên, quay sang nói "Vậy em đi gọt khoai."

"Ừ, gọt một nửa rồi cho vào nồi xong đổ nước lút mặt khoai rồi bật bếp lên là được."

"Vâng." Tôi hí hửng ôm rổ khoai đi gọt. Gọt một nửa xong rửa lại rồi đem cho vào nồi, bật bếp. Xời ơi, dễ ẹc luôn. Thế mà tôi tưởng nấu ăn khó lắm.

"Xong." Tôi làm xong, phủi phủi hai tay nhìn nồi khoai đang đặt trên bếp lửa một cách đầy tự hào. Anh Tí quay lại nhìn tôi, tôi nhìn anh ấy cười cười. Tôi biết là anh ấy đang sốc lắm, nhưng mà kệ, thể nào anh ấy cũng rung động vì nồi canh khoai của tôi cho xem. Tôi là ai? Lùn thông minh, lùn xinh đẹp mà.

Đứng không thế này không phải là cách. Tôi lăng xăng lại tủ lạnh xem còn gì để làm không. Thấy nồi cá đặt trong tủ, tôi lôi ra xong quay sang hỏi: "Cá này làm sao đây?"

"Anh làm sẵn rồi. Mày nêm nếm cho vừa rồi bật bếp lên là được."

"Vâng." Cái này thì tôi biết. Cho nhúm muối, nhúm bột ngọt, tiêu, đường, nước màu. Xong, bắt lên bếp nấu, dễ ẹc. Có chuyện gì mà làm khó được tôi chứ? Ha ha, tôi nghĩ chặng đường đi đến thành công của mình không còn xa nữa đâu, anh Tí sẽ bị tôi hớp hồn như lời thằng Bống nói thôi.

"Anh đi mua ít đồ, mày canh nồi cá cạn nước thì tắt bếp. Khoai cứ để đấy cho mềm."

Tôi vui vẻ gật đầu, đưa tay lên vẫy vẫy tạm biệt anh Tí. Anh ấy vừa đi khỏi, tôi liền ngồi thụp xuống bên cạnh tường. Công nhận là tôi giỏi quá.

Tôi đang ở chốn nào thế này? A, tôi nhìn thấy anh Tí. Anh ấy đẹp trai quá. Mà hình như anh ấy đang chạy tới chỗ tôi thì phải. Anh ơi, anh ơi, em ở bên này này. Tôi giơ hai tay ra phía trước ôm chầm lấy anh Tí. Ahihi, cảm giác sung sướng không có gì tả được. Cuối cùng thì anh ấy cũng đã thuộc về tôi rồi, thuộc về tôi rồi.

"Lùn...Lùn!"

Ai đang gọi tôi thế nhỉ?

Tôi giật mình mở mắt ra, bắt gặp khuôn mặt anh Tí đang cách mặt tôi chỉ có mấy centimet. Tôi tròn mắt ngạc nhiên, tôi còn đang ôm cổ anh ấy nữa kìa. Tôi hốt hoảng buông tay ra, đứng phắt dậy la lên: "Oái, có chuyện gì thế?"

"Con lợn này, ngồi đây mà ngủ gục được à?"

Thì ra là tôi ngủ gục. Tự dưng tôi cảm thấy có điều gì đó không ổn sắp xảy ra, cả người cứ nôn nao cồn cào mà không hiểu là vì lí do gì. Đến khi thấy chỗ cái bếp đang bốc khói nghi ngút tôi mới hoảng hồn, chỉ tay về phía nồi cá lắp bắp: "Anh ơi, nồi cá... "

Mùi khét lẹt lan cả gian phòng. Anh Tí phóng tới tắt bếp, lấy giẻ nhấc nồi cá xuống vứt vào bồn rửa chén. Tôi cúi đầu xuống, khúm núm nhìn anh Tí: "Thôi nay anh ăn cơm với canh tạm đi." Tôi nói lí nha lí nhí.

Đột nhiên anh Tí đi tới bếp mở nắp nồi ra. Không biết nồi canh thế nào mà anh ấy lại quay sang nhìn tôi đầu bốc khói. Lại có chuyện gì nữa sao? Rõ ràng lúc nãy anh ấy bảo tôi gọt một nửa thì tôi đem đi gọt một nửa rồi rửa xong bỏ vô nồi nấu. Có gì sai à?

"MÀY CÚT RA KHỎI BẾP CHO ANH!"

Kết quả là hôm đó nhà anh ấy phải đi ăn cơm tiệm. Cái nồi canh khoai "gọt một nửa" của tôi được đi vào lịch sử. Kế hoạch ngoan hiền dễ thương của tôi đương nhiên là phá sản. Haiz, thật là đáng buồn. Tôi thấy mình đâu có làm gì sai đâu nhỉ? Anh ấy kêu gọt một nửa, tôi gọt mỗi củ nửa bên vỏ, còn nửa bên để lại. Bộ không đúng sao?

MÀY KHÔNG ĐI ANH VÁC MÀY ĐI

Vân Jibi

dtv-ebook.com

Chương 33: Anh Đẹp Trai Tỏ Tình

"Sếp ơi~ sếp à~"

Tóc gáy tôi dựng lên, da gà da vịt da trâu da bò...nói chung đủ các loại da cũng rủ nhau dựng cờ khởi nghĩa lên hết. Ngoài thằng Bống bánh bèo ra thì còn ai vào đây nữa? Tôi nheo mắt nhìn nó:"Có chuyện gì?"

"Kế hoạch tiến triển đến đâu rồi a~, sao trông sếp buồn thế?"

Thà nó không nhắc thì thôi, nhắc tới tôi lại buồn. Kể từ sau cái phi vụ "ngoan hiền dễ thương" đó, tôi bị anh Tí cấm chỉ không được phép bén mảng tới cái bếp nhà anh ấy nửa bước. Tôi bực bội thở hắt ra: "Mày đừng nói nữa. Phá sản rồi. Đang bực muốn chết đây."

"Làm gì mà sếp bực a~"

"Mày nhìn trên kia kìa!" Tôi vừa nói, vừa cay cú hất cằm lên hướng hành lang trên lầu. Một đám con gái đang bu quanh anh Tí đẹp trai của tôi. Anh ấy lại còn có vẻ thích thú nữa chứ, cười với hết đứa này tới đứa kia. Tức tức tức không chịu được. Tôi hận không thể quăng một quả lựu đạn hạng nặng lên đấy cho bọn nó nổ banh bét hết đi cho đỡ tức.

"Sếp cứ bình tĩnh. Thua keo này ta bày keo khác."

Ờ, thằng này lâu lâu phát ngôn ra được câu nghe cũng hợp lí phết. Thế là tôi thôi ủ rũ, lập tức tươi tỉnh nhìn nó: "Mày có cách gì à?"

"Cách thì không thiếu, quan trọng là phải ngoan."

Ờ, thằng này ngon. Tôi nhìn nó khẽ nhếch mép. Hình như nó cũng mới phát hiện ra là mình đã "nhỡ nhời" nên thụt cổ co người: "A, em lỡ lời. A

hihi~"

Thôi bỏ đi, cái giọng cười nhũn nhão của nó khiến tôi rợn cả người.

"Có cách gì mau nói đi."

"Thế này nhé..."

"A a a a a! Sếp! Có hot boy tới tìm sếp!" Thằng Bống đang định nói với tôi gì đấy, đột nhiên thằng Sún ở bên ngoài chạy vào la hét ầm ĩ làm tôi giật mình, suýt quên mất nó còn có mấy cái răng mà định cầm dép phi luôn vào mặt nó. Cũng may tôi kiềm chế được nên mấy cái răng của nó vẫn còn nguyên xi.

Tôi ngó ra phía cửa lớp, trông thấy một anh cao to đẹp trai nào đấy đang đứng dựa người vào lan can ngoài hành lang. Da trắng, mũi cao, chân dài. Quan trọng hơn là đang nhìn tôi cười, nụ cười tỏa nắng, nhìn phát vạn người mê. Tôi cũng hơi ngẩn ra một tẹo bởi nụ cười ấy. Chắc anh ta là người tới tìm tôi.

"Sếp, tao có ý này..." Thằng Bống đột nhiên quay sang nhìn tôi bằng ánh mắt long lanh, sau đó thì thầm vào tai tôi. Tôi thấy mấy vụ này trong phim cũng nhiều rồi, nghe có vẻ hay hay ấy. Tôi nhìn thằng Bống nghi ngờ: "Được không?"

"Đảm bảo ô sờ kê mà." Nhìn mặt nó hôm nay có vẻ cứng một cách lạ lùng. Thế là tôi cũng tặc lưỡi một phát gật đầu. Cứ thử đi đã rồi tính. Tôi đứng dậy, hiên ngang bước ra ngoài trước bao nhiêu con mắt đang dõi theo từng hơi thở của tôi, giống như tôi là một người vô cùng vĩ đại ấy. Tôi quay sang lườm bọn nó một phát, lập tức cả bọn co rúm như con tôm.

"Anh tìm em có chuyện gì?" Tôi nhìn anh ta hỏi. Lúc nãy nhìn xa đã thấy đẹp trai rồi, giờ lại gần càng thấy đẹp trai hơn nữa.

"Anh muốn hẹn hò với em!" Cái anh đẹp trai trước mặt vừa nghe tôi hỏi xong liền cười một phát nữa, trả lời rõ ràng dứt khoát không do dự. Cái cảnh tượng này quen quen, hình như tôi đã gặp ở đâu rồi thì phải.

"Ồ ồ ồ ồ ồ ồ!" Một tràng ồ dài ra tận mũi Cà Mau của đám học sinh trong trường đang bu quanh lớp tôi vang lên khiến mặt tôi trở nên xám xịt. Nhưng mấy tiếng ồ t ầm thường ấy cũng không phi thường bằng cái câu nói vang lên theo sau đó với t ần suất âm thanh vô cùng khủng, muốn xuyên thủng lỗ tai người nghe: "A A A A! ĐỘI TRƯỞNG ĐỘI BÓNG SKILL FC HUỲNH MINH TUẤN MUỐN HẸN HÒ VỚI SẾP!"

Tôi nuốt nước bọt, nghiến răng quay sang nhìn cái đứa vừa mới gào lên một tràng muốn xuyên lục địa kia. Dĩ nhiên tôi biết đó là giọng của thằng Bống. Mọi khi nó ẻo lả dã man con ngan, hôm nay không biết nó lấy đâu ra sức lực mà gào to thế? Nếu là bình thường, nó xác định là bị ăn dép vô mặt r ồi, nhưng tôi thấy nó đang nháy mắt với tôi. Tôi hiểu ý nó muốn gì nên ki ềm chế lại, quay sang nhìn anh đẹp trai trước mặt. Không gian lập tức im bặt. Cả đám ru ồi nhặng xung quanh cũng nín thở chờ đợi câu trả lời của tôi. Tôi nhìn anh đẹp trai, cười một cái r ồi khẽ gật đ ầu.

"A a a a! SẾP ĐỒNG Ý RỒI, ĐỒNG Ý RỒI!"

R ầm...r ầm...r ầm...

Sau tiếng hét muốn xuyên thủng màng nhĩ kia, đám ru ồi nhặng xung quanh lập tức đổ rạp xuống đất ch ồng chất lên nhau. Còn anh đẹp trai trước mặt đang nở nụ cười rực rỡ như ánh nắng ban mai nhìn tôi đ ầy hạnh phúc. Chậc, tội nghiệp anh ấy ghê. Không biết sau này anh ấy biết mình bị tôi lôi ra làm công cụ hi sinh thì sẽ thế nào nhỉ? Nhưng mà thôi, lỡ phóng lao r ồi phải theo lao. Anh rất tốt, nhưng em rất tiếc!

Hôm đó, anh đẹp trai đòi chở tôi v ề. Mặc dù suy nghĩ có hơi mâu thuẫn, nhưng dưới cái miệng dẻo hơn kẹo của thằng Bống nên tôi bất đắc dĩ phải đ ồng ý.

Tôi đứng dưới hành lang mọi khi hay chờ anh Tí ra v ề. Vừa nhìn thấy anh ấy, tôi đã vội nói ngay: "Lát nữa bạn em chở em v ề. Anh không c ần chở em đâu!" Sau đó không kịp để anh ấy nói gì, cụp đuôi chạy đi luôn. Đùa chứ, tôi mà đứng lại thì thể nào lát nữa anh ấy quát tôi, tôi sẽ bị m ềm lòng mà cun cút theo anh ấy v ề mất. Tôi nhất định phải thật cứng. Quay đi

mà chạy rồi nhưng tôi vẫn cảm giác được sau lưng có một luồng khí nóng nào đấy đang lan tỏa ra xung quanh.

Đang ngồi sau lưng xe anh đẹp trai, đột nhiên nghe cạch một phát, chiếc xe của anh đẹp trai nhủi về phía trước. Tôi giật mình chới với, quay ra sau thì thấy anh Tí đang đi ngay đằng sau lưng.

"Hơ, sorry nhá! Lỡ tay!" Anh Tí chẳng thèm nhìn bọn tôi, nói xong thản nhiên lách xe vượt lên trước đi tiếp. Đâm trúng xe người khác mà bảo lỡ tay là như nào? Tại sao xin lỗi người khác mà cái mặt anh ấy lại nhởn nhơ đáng ghét như thế kia?

Tôi vẫn đang còn ngẩn ra không hiểu gì thì đột nhiên anh đẹp trai kéo người tôi lật qua lật lại cẩn trọng kiểm tra: "Huyền, em có sao không?"

"Ơ...em không sao. Thôi mình đi đi anh!" Tôi vội rụt tay lại giấu ra sau lưng, sau đó lại trèo lên xe để anh đẹp trai đèo về.

Buổi chiều qua nhà anh Tí học bài, tôi làm bộ chăm chú vào sách vở, không thèm để ý tới anh ấy. Chẳng hiểu sao tự nhiên anh ấy lại nổi cáu với tôi, nhìn tôi bằng anh mắt giận dữ: "Mày với cái thằng đó là quan hệ gì?"

"Ơ, thì bọn em đang tìm hiểu nhau."

"Mày có cái quái gì mà phải tìm hiểu?"

"Anh không thấy nhưng người ta thấy em có nhiều thứ muốn tìm hiểu." Tôi nhìn anh ấy bằng vẻ mặt ngây thơ, nói hết sức thản nhiên.

"Đồ con lợn như mày thì chỉ ăn với ngủ là giỏi. Con lợn thì cần gì hiểu mà tìm với chả hiểu."

"Em làm sao biết được. Anh ấy bảo thích em, muốn tìm hiểu em thì em biết vậy."

"Mày không nhớ cái bản giao kèo à? Anh đang còn giữ đấy."

Ôi, lại cái bản giao kèo thần thánh. Nhưng lần này không dọa được tôi đâu. Tôi vẫn giữ nguyên thái độ như cũ mà trả lời: "Thì miễn trước khi anh lấy vợ em không lấy chồng là được rồi."

"Đúng là đồ mê trai. Được nó tỏ tình chắc thích phải biết nhỉ?"

"Đương nhiên. Anh ấy là đội trưởng đội bóng Skill FC đấy. Nhà giàu, học giỏi lại đẹp trai. Đứa nào mà không thích."

"CÚT VỀ NHÀ CHO ANH."

Tự nhiên bị quát to như tát vào mặt vậy tôi cũng thấy hơi sợ. Biết sao giờ, lỡ rồi thì phải làm cho tới bến thôi. Tôi lầm cầm vơ sách vở nhét vào túi, xách mông đứng dậy đi về. Ra tới cửa còn ngoái cổ lại bồi thêm một câu: "À, từ mai có anh đẹp trai chở đi học rồi. Anh không phải chờ em nữa đâu. Em về nhá! Bye!"

"CÚT XÉO!"

Mấy ngày sau đó tình hình có vẻ căng thẳng lắm. Anh Tí tránh mặt tôi, có gặp cũng tỏ vẻ như người dưng, hếch mặt đi lướt qua tôi không thèm nhìn lấy một cái. Tôi cảm thấy có chút hoang mang liền gọi thằng Bống xuống, tôi phải bàn bạc lại chuyện này mới được.

Nghe tôi gọi, thằng Bống lon ton chạy xuống như một con cún con: "Sếp gọi em a~"

"Mày bớt dẹo dùm tao cái. Mà tình hình có vẻ căng rồi đấy mày ạ. Anh Tí mấy nay nhìn giống sát thủ lắm. Ghét anh đẹp trai kia ra mặt luôn."

"Ai nha~, vậy là sắp thành công rồi đấy. Sếp phải cứng rắn lên."

Tôi ái ngại nhìn thằng Bống: "Liệu có ổn không?"

"Sếp yên tâm đi. Bống này đã ra tay thì chỉ có thành công, không có thất bại."

Nghe thằng Bống nói thế, tôi cũng có phần yên tâm. Thôi, lỡ rồi, lần này liều một phen, giao phó cuộc đời cho nó vậy.

Giờ ra chơi, anh đẹp trai qua lớp tìm tôi rủ tôi xuống căntin. Bình thường tôi luôn đi với đám con trai trong lớp nên đang định từ chối nhưng thằng Bống đứng kế bên huých một phát, tôi đành miễn cưỡng gật đầu đồng ý. Hai người bọn tôi sánh vai nhau đi xuống căntin trước bao nhiêu ánh mắt dòm ngó. Tôi chả quan tâm mấy, cái đám nhiều chuyện ấy thì cái gì chả thành chủ đề bàn tán.

Anh đẹp trai kéo ghế lại cho tôi ngồi, kêu tôi chờ rồi chạy tới quầy bán hàng. Lát sau trở lại ngồi xuống nhìn tôi cười hiền nói: "Em ăn cái này đi." rồi đưa cho tôi một cái bánh mì chả. Tôi vui vẻ nhận lấy. Cầm cái bánh mì chả thơm phức trên tay, tôi không kìm lòng được nữa, đưa lên cắn một miếng.

Bịch...

Cái bánh mì chả đáng thương của tôi chưa kịp di chuyển đến miệng tôi thì bị một tác động nào đó khiến nó rơi tự do xuống đất.

"Hơ, sorry nhá. Lỡ chân!"

Tôi quay ngoắt sang, mặt đen kịt nhìn cái người đang đứng trước mặt. Cái giọng nói đáng ghét này còn ai ngoài anh Tí nữa. Dù có ghét tôi hay ghét anh đẹp trai cũng không nên lãng phí đồ ăn như vậy chứ, đồ ăn không có tội. Đúng là đáng ghét mà. Tôi tức giận đến nỗi không nói nên lời.

"Thôi, không sao. Để anh đi mua cho em cái khác." Giọng nói vô cùng ấm áp, ấm như những tia nắng ban mai chợt vang lên làm tim tôi có chút rung động. Tôi không nói gì, nhìn anh đẹp trai khẽ cười rồi gật đầu. Còn anh Tí với đám kia thì lượn sang đi tới bàn bên cạnh.

Lúc quay trở về lớp, tôi với anh đẹp trai đang sóng bước bên nhau nói chuyện vui vẻ, đột nhiên anh Tí không biết ở đâu lao tới đụng trúng anh đẹp trai khiến anh ấy ngã xuống đất, bàn tay chà xuống sân rướm máu.

Tôi hốt hoảng chạy lại đỡ anh ấy dậy, tức giận nhìn anh Tí gắt: "Mắt anh để trên trời à?"

"Hơ, lỡ...lỡ thôi mà. Trầy có tí làm thấy ghê."

Lỡ cái con khỉ mốc chứ lỡ. Tôi không thèm đếm xỉa tới anh Tí nữa, dẫn anh đẹp trai đi xuống phòng y tế. Tôi cầm miếng bông gòn, chấm ít oxi già rồi khẽ lau vết thương cho anh đẹp trai. Nhìn bàn tay anh đẹp trai trước mặt mà cũng cảm thấy xót xa: "Anh có sao không?"

"Anh không sao. Chắc cậu ấy cũng không cố ý đâu." Anh đẹp trai nhìn tôi cười cười. Nhắc tới tôi lại bực quá mà gắt lên: "Anh không phải bênh vực anh ấy. Anh ấy xưa nay vẫn quá đáng ngang ngược như vậy đấy."

Tôi tức ơi là tức. Từ đầu lúc định lên kế hoạch này cũng không nghĩ anh Tí lại trở nên như vậy. Nhưng rõ ràng anh ấy làm mấy chuyện không đâu vậy cũng quá đáng lắm rồi. Muốn phá tôi thì thôi đi, việc gì phải đẩy người khác tới nỗi bị thương như thế.

"Huyền này!"

"Sao ạ?"

"Em...đồng ý làm bạn gái anh nha!"

MÀY KHÔNG ĐI ANH VÁC MÀY ĐI

Vân Jibi

dtv-ebook.com

Chương 34: Đó Gọi Là Ghen Sao?

Nắng sớm ban mai nhẹ nhàng rọi xuống, bao trùm lên vạn vật dường như vẫn đang còn e ấp sau một giấc ngủ dài. Trong sân trường, một cô gái nhỏ bé xinh xinh đang tinh nghịch mon men theo từng viền gạch thẳng tắp in hằn dưới chân.

Rầm...

Một cú va chạm kinh hoàng xảy ra. Cô bé nhỏ nhỏ xinh xinh ngã nhào xuống mặt đất. Còn chưa kịp ngước lên nhìn xem người kia là ai thì đã nghe giọng quát tháo: "Mắt để ở đâu vậy? Muốn chết không?"

Ôi, liệu đây có phải là cuộc va chạm định mệnh không? Có phải là khi cô bé ngước mặt lên nhìn, bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của anh chàng đẹp trai mà có phần run sợ. Còn anh chàng đẹp trai kia thì nhìn thấy dáng vẻ sợ sệt hiện lên trong đáy mắt cô bé, trong lòng dấy lên một cảm giác rung động kỳ lạ?

Ngôn tình là đây sao?

Tỉnh lại đi mấy cưng. Cái đứa vừa nhào xuống ôm sàn chính là con Lùn tôi đây. Và cái đứa vừa cất giọng hăm dọa kia chuẩn bị tới số với tôi rồi. Tôi ngước lên, mặt đỏ phừng phừng nhìn cái đứa vừa mắt nhắm mắt mở đâm sầm vào người tôi, đã vậy còn dám dở cái giọng láo toét ấy ra mà hù dọa tôi. Thằng này cũng ngon phết đấy.

"Thế mày có muốn sống nữa không?"

Nó chính xác là thằng Hô. Cũng may tôi là người té, chứ nó mà là người té thì chắc chắn nó với thằng Sún sẽ được về cùng một nhà. Nó nghe

thấy giọng tôi, co như con tôm đứng một chỗ: "A ha ha! Là sếp hả? Sorry sếp em có mắt như mù, có mắt mà không thấy thái sơn, có mắt..."

"Tao đấm cho một phát mày khỏi có mắt luôn giờ tin không?"

"Thôi, sếp bớt giận. Mau vào lớp đi mà." Thằng Hô xuống nước năn nỉ. Bởi vì tâm tình tôi đang tốt nên tạm thời tha cho nó, lườm nó một phát rồi đi về lớp.

"Lớp trưởng. Có bạn Minh Dương đẹp trai tới tìm."

Tôi đang úp mặt xuống bàn vật vờ, vừa nghe thấy hai chữ Minh Dương liền ngóc đầu dậy nhìn ra cửa. Đúng là anh Tí rồi. Anh ấy tìm lớp trưởng lớp tôi làm gì nhỉ?

Tôi giả bộ không quan tâm, úp mặt xuống bàn ngủ tiếp, nhưng thực ra là vẫn len lén nhìn ra ngoài. Chỉ thấy hai người đấy đang nói gì đó có vẻ vui lắm, anh ấy còn đưa tay nghịch tóc con đấy nữa. Tự nhiên tôi muốn nổi cáu ghê. Tình tứ thì đi chỗ khác tình tứ, đứng trước mặt tôi làm gì? Cút hết đi cho khuất mắt tôi.

Tôi bức quá, không thèm nhìn nữa, gục mặt xuống bàn nhắm chặt mắt cho quên hết sự đời. Chẳng biết đứa khốn kiếp nào tự nhiên đập nhẹ vào vai tôi khiến tôi đã đang bực rồi càng bực hơn. Tôi ngồi phắt dậy, quay sang gắt: "Có để yên cho bố ngủ không?"

Thằng Mập bị tôi quát, mặt xụ xuống y hệt con chó mặt xệ. Nó không nói gì, hất cằm ra phía ngoài cửa. Tôi tưởng nó đang chỉ hai cái người bên ngoài kia nên càng thấy tức: "Kệ họ, quan tâm làm gì?"

"Trai đẹp tới kiếm kìa!"

Tôi nghi hoặc nhìn ra cửa, chỉ thấy anh đẹp trai đang đứng đó nhìn về hướng tôi cười. Hi vọng anh ấy chưa nhìn thấy cái bộ dạng côn đồ lúc nãy của tôi. Tôi lon đi ra ngoài, lướt qua hai cái người đang tình tứ trước mặt không thèm nhìn lấy một cái, chạy thẳng tới chỗ anh đẹp trai. Tôi cứ vô tư

như thế, nào có biết cái người bên kia đang đứng với con lớp trưởng mà mắt lại bắn tia lửa về phía tôi.

Anh đẹp trai rủ tôi xuống căntin. Tôi vui vẻ đồng ý ngay.

"Em ăn cái này đi. Há miệng ra nào!" Anh đẹp trai mua mấy cái bánh kẹp đặt trên bàn, bốc lên một miếng đưa tới trước mặt tôi. Uầy, anh ấy làm tôi ngại quá đi mất. Bao nhiêu người đang nhìn thế này, tôi thấy mình cứ như là đứa bánh bèo ấy. Nhưng chẳng hiểu sao tôi cũng ngoan ngoan há miệng ra cho anh ấy đút.

Ọt...

Miếng bánh kẹp to thế kia, lẽ ra là tôi phải cắn hai ba lượt mới hết, nhưng nó bị tác động từ bên ngoài phi thẳng vô họng tôi nằm yên vị trong đấy. Tôi nghẹn bánh, nuốt vào không được mà nhổ ra cũng không xong. Tôi đỏ mặt tía tai, ngẩng mặt lên trời trợn mắt cố mà nhai mà nuốt cho nó trôi xuống một cách vô cùng khổ sở, còn thủ phạm gây ra chuyện này thì ung dung quăng một câu "sorry, không cố ý" rồi dắt theo con lớp trưởng lớp tôi bỏ sang bàn bên cạnh.

Anh đẹp trai thấy tôi bị nghẹn mới đập đập nhẹ vào lưng tôi. Sau một hồi vật vã, tôi mới nuốt được miếng bánh kẹp trôi xuống bụng. Tôi tức muốn sùng máu, quay sang cặp đôi đang cười nói vui vẻ bên kia, không kiềm chế được mà nhặt miếng bánh kẹp trong dĩa, nhắm cái bản mặt đáng ghét kia phi tới.

Lẽ ra là trúng mặt anh Tí rồi, ai ngờ cái con lớp trưởng dở hơi kia tự dưng nhoài người qua một bên với hộp khăn giấy, thành ra trúng ngay đầu nó. Hơ hơ, xin lỗi bạn lớp trưởng nhá! Ai kêu bạn dở hơi tự nhiên ló đầu qua làm gì. Định làm mỹ nhân cứu anh hùng à?

Bị tấn công bất ngờ, con lớp trưởng giật mình quay lại. Nó nhìn tôi với ánh mắt không thể nào thiện cảm hơn. Trước nay tôi biết nó hiền, hiền lắm, hiền dễ sợ luôn ấy, cho nên trước mặt bao nhiêu người nó không phản ứng gì, chỉ phủi phủi ít vụn bánh dính trên tóc rồi quay lại tiếp tục nói chuyện với anh Tí.

Tôi cóc thèm để ý nữa, quay sang nói chuyện với anh đẹp trai. Anh ấy cũng cười lại với tôi rồi lại đút cho tôi ăn. Lần này tôi cũng đút lại cho anh ấy vài miếng. Hai đứa bọn tôi cứ mùi mùi mẫn mẫn trước bàn dân thiên hạ, coi bọn họ là không khí.

Cạch...

Cái bàn trước mặt tôi bị đẩy mạnh sang một bên, dĩa bánh trên bàn bị hất rơi xuống đất, còn ly nước cam đặt bên cạnh thì hất thẳng vô người anh đẹp trai. Tôi hốt hoảng, rút vội mấy tờ khăn giấy chạy qua lau áo cho anh đẹp trai.

Anh Tí cùng con lớp trưởng vừa đi lướt qua. Con kia thấy anh Tí có vẻ ghét tôi như thế thì nhìn tôi vô cùng đắc ý. Tôi biết nó thích anh Tí từ lâu lắm rồi, nhưng chẳng qua trước giờ anh Tí chỉ thân với tôi, không đếm xỉa tới nó cho nên nó mới không dám ho he. Được dịp như này chắc nó đang cười thầm trong bụng đây.

Tôi tức quá, nhịn không được nữa mà đứng phắt dậy gào to: "Anh đứng lại đó cho em!"

"Minh Dương cậu ấy không cố ý đâu. Cho mình xin lỗi Huyền nha!"

Cái gì đây? Còn xin lỗi dùm à? Người gây ra lỗi còn không lên tiếng, nó làm quái gì có tư cách mà xin lỗi dùm. Tôi gắt: "Không phải việc của cậu."

"Tớ đã nói là Minh Dương cậu ấy..."

"Cút sang một bên!" Bị tôi quát, nó có vẻ hơi sợ. Chắc nó cũng không lạ lẫm gì tôi, cho nên đương nhiên cũng không dám nói nhiều, ngoan ngoãn như con cún lùi lại đứng nép ra sau lưng anh Tí.

"Anh đẩy bàn người ta xong rồi bỏ đi vậy à?"

"Anh có cố ý sao?"

Thái độ này là gì đây? Không cố ý mà hết lần này tới lần khác chọc phá người ta. Tưởng tôi là con ngu chắc?

"Không cố ý không biết mở miệng ra xin lỗi à?"

"Anh không thích đấy thì sao?"

"Anh quá đáng vừa thôi!"

"Anh thích thế!"

Tôi cảm thấy nổi điên rồi đây. Đã sai rồi còn ngang ngược không thể chịu được. Tôi tức quá, cầm luôn nắm khăn giấy trên tay phi thẳng vô mặt anh Tí. Những người khác thấy hành động vừa rồi của tôi liền im bặt. Bầu không khí xung quanh vài phút trước đây còn rất ồn ào, bây giờ bỗng nhiên im lặng đến nghẹt thở.

"Huyền, bỏ đi em!" Anh đẹp trai kéo tay áo tôi, tôi cũng không muốn ở lại đây thêm phút giây nào nữa. Tôi xoay người, kéo tay anh đẹp trai đi thẳng về lớp trước sự kinh hãi của mọi người.

"Cậu ấy chắc cũng không cố ý thật đâu. Em đừng tức giận làm gì." Anh đẹp trai đi bên cạnh tôi nhẹ giọng nói. Tôi biết anh ấy là người tốt, nhưng tốt cũng phải có mức độ. Từ nhỏ tới giờ anh Tí là người như thế nào không phải tôi không biết. Nhưng bình thường tôi bị trúng bùa mê thuốc lú cho nên cứ răm rắp mà nghe theo. Tại sao tôi lại có thể thích một con người ngang ngược, đáng ghét như vậy được chứ?

"Thôi, em đừng giận nữa. Xem kìa, cái mặt nhăn nhó như bà già ý. Xấu chết được."

Tôi ấm ức quay sang nhìn anh đẹp trai. Anh ấy thấy tôi như thế chỉ cười cười, đưa tay xoa đầu tôi: "Anh đùa thôi, Lùn của anh xinh lắm. Không xấu đâu."

"Thật không?"

"Thật mà."

Được anh ấy khen, tôi cười típ mắt. Nhất thời cũng quên luôn cái chuyện bực tức vừa rồi.

"Có ngu mới tin lời nó!"

Cái giọng nói đáng ghét này ở xó nào vọng tới vậy nhỉ? Tôi quay sang, thấy anh Tí với con lớp trưởng đang đi gần đấy. Tôi ghét, khoác tay anh đẹp trai vừa đi vừa cười đùa vui vẻ, cóc thèm để ý tới hai người kia nữa.

Nghỉ giải lao tiết cuối, Thằng Mập tự nhiên quay xuống rủ tôi đi chơi. Tôi định đồng ý, nhưng nghĩ lại, nếu đi chơi với bọn nó kiểu gì cũng có anh Tí cho nên tôi từ chối.

"Tối nay sếp bận à?"

Tôi đang định tìm lí do nào đấy để trả lời cho qua, tự nhiên nhìn thấy anh đẹp trai đứng ngay cạnh cửa sổ chỗ tôi ngồi. Tôi ngóc đầu ra hỏi: "Có chuyện gì vậy ạ?"

"Tối đi xem phim nhé."

À, cũng được đấy. Chưa biết từ chối bọn kia như thế nào thì anh ấy lại rủ tôi đi xem phim. Anh đẹp trai à, anh đúng là vị cứu tinh của đời em. Tôi gật đầu đồng ý. Anh ấy thò hẳn cánh tay vô trong xoa đầu tôi mấy cái rồi mới rời đi.

"Thì ra là có anh đẹp trai rủ đi xem phim rồi. Sếp dạo này sướng quá nha."

Tôi lườm bọn nó một phát cháy mặt. Thằng Bống te te chạy lên chỗ tôi ngồi đối diện nhìn tôi chằm chằm dò xét: "Sếp thích anh đấy thật a~?"

Tôi chỉ "hả" một tiếng rồi không nói gì. Thực ra tôi cũng không rõ nữa, chỉ cảm thấy ở bên cạnh anh ấy thì vui. Với lại cảm giác được chiều chuộng nó cũng thích thích.

"Em lạy sếp, chúng ta đang đóng kịch để lôi kéo thằng Minh Dương thôi mà? Sếp đừng nói là kịch giả tình thật nha?"

Nhắc tới anh Tí tôi lại thấy nổi điên: "Dẹp đi, không lôi kéo lôi co cái quái gì hết. Dẹp hết cho tao."

"Nó phản ứng như vậy là đang ghen đấy."

" Anh ấy mà biết ghen à? Đó gọi là ghen sao? Thôi dẹp đi." Lúc đầu làm thế này chỉ muốn lôi kéo anh ấy. Cũng không ngờ anh ấy lại quá đáng đến như vậy. Chỉ tội anh đẹp trai, vì tôi mà sứt mẻ mấy lượt.

Buổi tối, tôi đợi anh đẹp trai ở cổng như đã hẹn. Anh đẹp trai chở tôi tới rạp chiếu phim. Hôm nay không phải ngày nghỉ nên trong rạp cũng không có bao nhiêu người. Bọn tôi chọn một bộ phim kinh dị theo đúng thể loại tôi thích. Tôi cảm thấy tình huống hiện tại quen lắm. Chẳng hiểu sao tự nhiên tôi quay sang hỏi anh đẹp trai giống như đã chuẩn bị từ trước: "Anh có chắc là muốn xem phim này không?"

Anh đẹp trai hơi khó hiểu nhìn tôi, sau đó xoa xoa đầu tôi cười: "Dĩ nhiên, anh thích phim kinh dị mà!"

Nghe anh ấy nói vậy tôi mới yên tâm, cầm hộp bắp rang tung tăng đi trước. Phim chiếu được một lúc, anh đẹp trai ghé tai tôi nói nhỏ bảo anh ấy ra ngoài một chút. Tôi gật gật rồi ngồi ăn bắp, hào hứng xem tiếp.

"Sếp, sếp!" Cái đám ruồi nhặng kia không biết ở đâu lao tới, ngồi vô chỗ của anh đẹp trai nắm tay nắm chân tôi lôi lôi kéo kéo. Tôi còn chưa biết nên làm gì với cái đám này thì anh đẹp trai trở lại, khẽ nhíu mày nhìn bọn nó nhỏ giọng: "Ơ, hình như các cậu ngồi sai chỗ rồi."

"A hu hu~, tao muốn ngồi với sếp cơ. Sếp ơi em sợ lắm, đừng bỏ em!" Thằng Bống ôm cánh tay tôi cứng ngắc. Tôi nhìn bọn nó nghi ngờ. Tôi là ai? Sếp của bọn nó đấy. Tôi biết tỏng ý đồ của bọn nó rồi.

"Anh đẹp trai qua bên kia ngồi đi." Thằng Sún chỉ tay về phía chiếc ghế trống cách đó mấy chỗ. Tôi nhìn anh ấy gật đầu, anh ấy chỉ đành đi lại đó

ng`ồi. Chờ cho anh ấy yên vị vào chỗ, tôi mới quay sang lườm thằng Bống: "Bọn mày dở trò đúng không?"

"Tao sợ sếp bị thằng đó lợi dụng sàm sỡ thôi."

Thôi vậy, dù gì cũng có ý tốt, tôi chỉ đành im lặng xem nốt phim r`ồi cùng anh đẹp trai đi v`ề. Đang ng`ồi trên xe ngắm cảnh thơ mộng v`ề đêm, đột nhiên chiếc xe như bị va chạm mạnh r`ồi khựng tại chỗ. Tôi giật mình quay lại, thấy có hai ba chiếc xe khác đang chắn trước mặt bọn tôi.

Họ cố ý?

"Em có sao không?" Anh đẹp trai quay sang nhìn tôi lo lắng.

"Em không sao."

"Mấy người làm gì vậy?" Anh đẹp trai kéo tôi xuống xe đứng dạt sang một bên. Một gã áo đen đằng trước cũng xuống xe, sau đó mấy tên đằng sau cũng l`ần lượt xuống xe ngông nghênh đi v`ề phía hai người bọn tôi. Gã áo đen đứng trước mặt bọn tôi, vênh cái bộ mặt râu ria lởm chởm đậm chất côn đ`ồ lên nhìn bọn tôi híp mắt: "Ai chà, đây là đội trưởng đội bóng Huỳnh Minh Tuấn đây sao? Cũng phong độ gớm nhỉ?"

"Các người muốn cái gì đây?"

"Có gì đâu. Dương đại ca kêu tụi này ghé thăm cậu xíu ấy mà."

Dương đại ca? Tôi nghi hoặc, bước lên trước một bước nhìn tên đó hỏi: "Là anh Khả Minh Dương sao?

"Ô, cô em quen đại ca của bọn anh à?"

"V`ề nói với anh ấy, muốn gì thì tìm tôi, đừng có gây chuyện với người khác."

"Cô em bình tĩnh. Bọn anh chỉ tới cảnh cáo hắn chút thôi. Mày liệu h`ồn đấy nhóc." Tên áo đen giơ tay đấm cho anh đẹp trai một phát chúi xuống

đường rồi bỏ đi. Mấy tên kia cũng leo lên xe chạy mất. Tôi hốt hoảng chạy lại đỡ anh đẹp trai dậy: "Anh có sao không?"

"Anh không sao. Chắc chắn bọn nó nói dối đấy, em đừng tin. Anh không nghĩ Minh Dương làm vậy đâu."

"Chuyện này em sẽ xác minh sau. Chúng ta mau đi về thôi. Anh không sao thật chứ?"

"Ừ, không sao. Thôi anh đưa em về."

Về đến nhà, đợi anh đẹp trai đi khuất tôi mới gọi điện thoại kêu anh Tí ra trước ngõ. Tôi phải làm rõ chuyện này mới được.

Anh Tí bước ra, không thèm nhìn tôi lấy một cái khinh khỉnh nói: "Chuyện gì?"

"Anh kêu người đánh anh Tuấn phải không?"

"Mày lảm nhảm cái gì vậy?"

"Em hỏi có phải không?"

MÀY KHÔNG ĐI ANH VÁC MÀY ĐI

Vân Jibi

dtv-ebook.com

Chương 35: Đừng Bao Giờ Xuất Hiện Trước Mặt Anh Nữa

"Phải thì sao mà không phải thì sao? Đau lòng à? Anh nói cho mày biết, tốt nhất mày nên tránh xa thằng đó ra. Nó không phải loại tốt lành gì đâu."

"Anh trả lời đi! Có phải là anh không?"

"Phải đấy r ồi sao? R ồi mày tính làm gì? Kêu người trả thù lại sao? Cứ việc, anh đây không sợ. Ok?"

Anh Tí vẫn trưng cái bộ mặt khinh người đáng ghét đó ra khiến tôi không thể nào bình tĩnh được mà gào lên: "Anh...đúng là cái đ ồngang ngược. Em...ghét anh." Tôi tức giận, quay người đi thẳng vào nhà. Không ngờ anh ấy lại hành động một cách nông nổi như vậy luôn. Đúng là không thể chịu được mà. Tôi khóc, tôi cũng không biết tại sao mình khóc, chỉ biết nước mắt cứ thế mà tuôn ra.

Từ hôm anh Tí cố tình kiếm chuyện với anh đẹp trai, tôi thấy bực quá nên cũng không thèm gặp anh ấy nữa. Có vô tình gặp cũng xem như không quen biết. Hơn nữa, anh đẹp trai suốt ngày qua lớp tôi rủ tôi đi chỗ này chỗ kia, thành ra cũng chẳng có thời gian mà quan tâm tới anh Tí nữa. Cũng không biết giờ này anh ấy đang làm gì nhỉ? Giận thì giận vậy chứ thực ta tôi rất muốn biết tình hình của anh ấy như thế nào. Nhưng không hiểu sao tôi lại không thể mở miệng hỏi bọn kia được.

"Sếp, anh đẹp trai qua kiếm."

Đấy, vừa nhắc tới anh đẹp trai là anh ấy đã xuất hiện ngay. Mà tôi nói thật, cái anh đẹp trai này dễ thương lắm. Quen chưa bao lâu mà tôi thấy anh ấy rất tốt với tôi. Mua đ ồăn cho tôi, chở tôi đi học r ồi lại chở v ề, hay khen tôi xinh xắn dễ thương. Mỗi l ần tôi không ăn là năn nỉ dỗ dành hết sức tới khi nào tôi chịu ăn thì thôi. Nói chuyện với tôi cũng rất nhẹ nhàng,

chưa từng nặng lời. Không như anh Tí, hở ra là chửi tôi ngu, mắng tôi xấu. Làm gì cũng hù dọa đánh đập tôi thì mới chịu. Đúng là khác nhau một trời một vực luôn.

Mà tôi bắt đầu thấy có cảm tình với anh này rồi ấy. Ở cạnh anh ấy, được anh ấy chiều chuộng cũng thấy thích thích. Chậc, có khi nào tôi lại thích anh này luôn không nhỉ?

Thấy anh đẹp trai đang đứng ngoài cửa nhìn tôi cười, tôi liền vui vẻ đứng dậy đi ra ngoài tươi cười: "Anh tới tìm em ạ?"

Anh đẹp trai ừ một cái rồi kéo tôi lại, véo cho tôi một cái vào má. Tôi thấy bọn rufi nhặng xung quanh cứ nhìn chằm chằm thì đỏ hết cả mặt. Thanh niên cứng mặt dày như tôi đây cũng có ngày biết ngại cơ đấy.

"Chiều nay em rảnh không?"

"À, em rảnh."

"Vậy chiều đi xem đá bóng với anh nha!"

Tôi cười xong gật đầu. Tôi nào có biết ở xó xỉnh nào đó trong trường có ai đó đang nhìn tôi với ánh mắt rực lửa, hận không thể ăn gan uống máu của tôi, cho nên tôi cứ vô tư đứng cười nói với anh đẹp trai cả buổi cho tới khi có trống vào tiết mới tạm biệt anh ấy.

Như đã hẹn, buổi chiều tôi chờ anh đẹp trai ở trước cổng nhà mình. Tôi nhìn thấy anh Tí với bọn thằng Khánh từ trong nhà anh Tí đi ra. Thấy tôi, thằng Sún liền gọi: "Sếp, có đi xem đá bóng không?"

Tôi hơi ngạc nhiên, bọn này cũng đi xem đá bóng sao? Vậy chắc là cùng một trận. Nhưng tôi lại nhận lời với anh đẹp trai rồi. Thôi, đằng nào lát nữa chẳng gặp, đi với ai cũng được. Nghĩ vậy, tôi quay sang nói: "Bọn mày đi đi. Tao chờ bạn tao đi chung."

"Giời ơi, sếp có trai đẹp bên cạnh rồi thì toàn bỏ bê lính lác không. Sếp chơi kì ghê á"

Tôi giả bộ cúi xuống xách dép lên, thằng Sún thấy vậy liền chạy vòng ra núp sau lưng mấy đứa kia. Tôi tia mắt qua anh Tí, mặt mũi Anh ấy lạnh tanh không chút cảm xúc, nhìn đáng ghét kinh khủng. Tôi khẽ cong môi, xùy một cái rõ to. Hờ, không nhìn thì thôi, tôi cũng thèm nhìn anh ấy chắc.

"Huyền, em đợi lâu chưa?" Anh đẹp trai của tôi tới, vẫy tay cười cười với tôi. Tôi vui vẻ lon ton chạy lại gần.

Anh đẹp trai đang chuẩn bị véo má tôi, đột nhiên anh Tí ở phía sau đi tới huých tôi phát khiến tôi chúi sang một bên suýt té. Cái gã này, càng ngày càng quá đáng mà. Không cố ý cái con khỉ chứ không cố ý, rõ ràng là cố ý. Xin lỗi mà mặt cứ vênh lên như thế thì ai mà không ghét. Tôi vịn vào yên xe đứng thẳng dậy, trừng mắt nhìn anh Tí gằn giọng: "Anh..."

"Thôi bỏ đi em. Cậu ấy không có cố ý mà!" Tôi đang định mắng anh Tí một trận thì anh đẹp trai kéo tôi lại can. Đấy, thử nhìn đi, một người thì vô cùng ngang ngược, một người lại vô cùng hiểu chuyện. Tôi nghe lời anh đẹp trai, không thèm nói gì nữa. Cầm lấy nón bảo hiểm leo lên xe để anh ấy đèo đi tới sân bóng.

Hôm nay đội bóng Lion FC đá với đội bóng Skill FC. Mà anh đẹp trai của tôi là đội trưởng đội Skill FC nên đương nhiên là phải tham gia rồi. Dẫn tôi tới sân bóng, tìm chỗ cho tôi ngồi, mua nước cho tôi xong anh ấy liền chạy đi chuẩn bị cho kịp giờ ra sân.

Lúc này, trong sân bóng đang rất ồn ào bởi tiếng la hét cổ vũ điên cuồng của đám cổ động viên. Tôi ngồi bên cổ động viên đội Skill FC, ngay hàng ghế dưới cùng. Tôi nhìn thấy thằng Sún đang đứng bên khu cổ động viên của Lion FC khua tay loạn xạ nói gì đó. Thực tình là tôi cũng không nghe rõ thằng Sún nó đang nói cái gì. Chỉ nghe ú ớ gì mà đội mình đội ta gì gì đấy. Đang định nói lại thì đám con gái ở đâu chen vô, che hết cả tầm nhìn của tôi. Lúc quay lại ngơ ngác tìm thì không thấy thằng Sún đâu nữa. Thôi vậy, chỉ là đi xem đá bóng thôi mà, ngồi đâu chả được.

Cả khán đài bỗng đứng dậy la hét ầm ĩ khi vừa trông thấy đám người từ bên trong phòng thay đồ đi ra. Anh đẹp trai của tôi đang dẫn đầu đội Skill FC. Chậc, trông anh ấy tuyệt thật. Mặc trên người bộ đồ thể thao trông

khác hẳn lúc mặc đồng phục. Cơ bắp cuồn cuộn trên người cứ vậy mà phô ra.

Đang mải ngắm anh đẹp trai, bỗng tôi cảm thấy có luồng khí lạnh nào đó vừa tạt ngang khiến tôi bất giác rùng mình. Nhìn xuống sân, tôi thấy anh Tí cũng đang quay về phía tôi. Không biết nhìn ai mà mặt anh ấy sát khí đằng đằng thế kia.

Trước giờ ngắm anh ấy cởi trần cũng nhiều rồi, nhưng mỗi lần nhìn là lại không kiềm chế được. Mà tự nhiên tôi lại thấy cáu. Có áo sao không mặc vào, cởi trần ra khoe cho thiên hạ xem à? Đúng là cái đồ biến thái.

"Em ngồi đây ổn không?"

Tôi cứ ngồi ngắm anh Tí mẩn mê, bên cạnh vang lên giọng nói mới khiến tôi giật mình tỉnh lại. Anh đẹp trai không biết đã đi lên chỗ tôi từ lúc nào, đang nhìn tôi cười dịu dàng. Bọn con gái xung quanh cứ ôm nhau mà ngất lên ngất xuống. Tôi gãi đầu, lúng ta lúng túng như vừa bị phát hiện làm chuyện gì xấu xa vậy.

"Ơ...em...em ổn..." Tôi lắp bắp, nặn ra một nụ cười nhìn anh ấy. Anh đẹp trai cúi người, xoa xoa đầu tôi sau đó trở xuống sân bóng. Tia lại chỗ cũ, không thấy anh Tí đâu nữa, tôi khẽ thở dài, cảm thấy có chút hụt hẫng.

Tiếng còi vang lên, lập tức mấy người dưới sân bắt đầu chạy, giành bóng, chuyền bóng. Òa, anh Tí siêu quá. Từ lúc bắt đầu đã giữ được bóng rồi. Chân anh ấy cứ như siêu nhân ý, xoay một phát đã dẫn bóng lướt qua mấy người kia chạy về phía khung thành đối phương. Cả khán đài cứ đứng lên cổ vũ dữ dội, la hét ầm ĩ. Có mấy người còn cầm vỏ chai mà đập bộp bộp.

"VÀO O O O O!"

Tiếng hét vang lên, lập tức cả dàn cổ động viên bên Lion FC đứng lên hú hét tên anh Tí điên cuồng. Anh Tí vừa ghi bàn. Tôi vui quá, từ đầu hiệp tới giờ cứ chăm chăm dõi theo anh ấy. Anh ấy vừa sút vào khung thành bên kia, tôi lập tức đứng lên, phấn khích mà la hét điên cuồng.

Bọn người xung quanh đột nhiên quay sang nhìn tôi với ánh mắt hình viên đạn. Tôi rụt cổ lại, mới ngớ ra là mình đang ngồi bên Skill FC. Cũng may bọn nó không đánh hội đồng tôi. Tôi khum người ngồi xuống. Không phải tôi sợ, mà tại bọn nó đông quá. Tôi cũng không phải đứa không biết tự lượng sức mình. Đùa chứ, nguyên một bầy như vậy làm sao tôi địch lại được?

Hết hiệp một, tỉ số 2 - 0 nghiêng về phía đội Lion FC. Mấy người trên sân liền tản ra đi về khu vực nghỉ giải lao. Anh đẹp trai vẫy vẫy tôi, tôi liền đứng dậy, xách mấy chai nước với đống khăn đi xuống chỗ mấy anh bên Skill FC đưa cho họ.

"Em nào xinh thế? Người yêu à?" Một anh chung đội với anh đẹp trai nhìn tôi cười cười nói, xong đá ánh mắt về phía anh đẹp trai.

"Không phải...là bạn thôi ạ!" Tôi nghe anh ấy hỏi xong liền trả lời ngay. Anh đẹp trai thấy vậy hình như có vẻ không được vui. Nhưng cũng chỉ cười cười cho qua.

"Bạn gì đây? Ai biết được bạn gì cơ chứ?" Anh đó nhìn tôi cười đểu. Nhìn mặt gã nhây nhây này tôi muốn đấm ghê. Tôi đang ráng kiềm chế đây.

"Thôi mày đừng chọc em ấy nữa. Đỏ hết mặt rồi kìa." Mấy anh kia thấy vậy cùng hùa nhau cười ha hả. Tôi đỏ mặt không phải vì ngại, mà là đang kiềm chế đấy. Tôi thật muốn cầm chai nước trên tay mà tống vô họng hắn ghê chứ.

Tôi quay sang hướng bên cạnh, vô tình thấy đám anh Tí cũng đang đứng gần đấy. Anh ấy không nhìn tôi, bọn kia thì nhìn tôi với ánh mắt không có chút cảm tình. Cũng phải, sếp bọn nó bỏ bọn nó đi theo trai mà hỏi sao không như vậy cho được. Tôi cười với bọn nó một phát rồi xách bịch nước lon ton chạy sang đấy, chia cho bọn thằng Khánh mỗi đứa một chai.

"Hê hê, sếp về đây. Uống nước đi này."

Bọn nó hếch cái mặt lên không thèm lấy. Mặt tôi bỗng trở nên xám xịt. Bọn này hôm nay gan quá rồi nhỉ? Dám thái độ đó với sếp luôn. Tôi nhíu mày: "Có uống không?"

Dĩ nhiên là bọn nó phải uống rồi. Dám chống lệnh sếp à? Sếp lại chả cho về nhà mà ngồi một xó luôn ấy chứ.

Quay sang anh Tí, từ đầu tới cuối anh ấy không hề nhìn tôi lấy một cái. Người anh ấy vã hết mồ hôi, trông đến là thương. Định hỏi thăm chút, nhưng thái độ anh ấy như vậy tôi cũng không nói gì. Cầm chai nước chìa ra trước mặt anh ấy, khẽ ho mấy tiếng.

"Biến!" Anh Tí không lấy, cũng không thèm nhìn tôi, còn hất chai nước văng xuống đất. Bọn kia thấy vậy thì hết hồn, đứng đờ ra như xác chết, mặt mày biến sắc. Tôi nghiến răng, tay nắm chặt quay sang lườm anh ấy một phát xong cúi xuống nhặt chai nước lên bỏ về chỗ ngồi. Không uống thì thôi, việc gì phải như thế?

Hiệp hai bắt đầu. Bên Lion FC vẫn giữ vững phong độ, nhưng bên Skill FC cũng không kém. Bên đấy thay người, bắt đầu đá mạnh hơn. Trận đấu càng lúc càng gay cấn. Nhìn tỉ số hiện trên bảng, tôi cứ thấp thỏm không yên. Hiện tại đang là 2-1.

Tới cuối trận đấu, anh Tý với anh đẹp trai đang giành nhau quả bóng ở gần khung thành đội Skill FC. Ánh mắt họ nhìn nhau rực lửa như muốn đốt cháy cả khung thành. Tôi còn thấy họ cứ ghé sát vào nhau như thể đang thì thầm cái gì đó. Nhìn sơ qua còn tưởng đang hôn nhau cơ. Cả khán đài cứ hét tên của anh Tí. Tôi cũng muốn hét, mà ngồi bên này lại không dám nên chỉ đành im lặng.

"ĐÁNH NHAU...HỌ ĐÁNH NHAU RỒI KÌA!"

Bên cạnh vang lên tiếng hét to. Tôi cũng vừa kịp nhìn thấy anh Tý mới đấm cho anh đẹp trai một phát khiến anh đẹp trai ngã chúi sang một bên, anh đẹp trai đứng dậy, lao vào đánh lại. Bọn kia hoảng quá nhảy vào can hai người ra. Tôi cũng sợ, lúc đầu ngồi đờ ra đó, sau luống cuống vứt bịch nước qua một bên vội vã chạy xuống sân.

"Dừng lại đi, hai người làm gì vậy?" Tôi hét lên, chạy lại kéo anh đẹp trai sang một bên. Bọn thằng Khánh cũng kéo anh Tí sang một bên. Mặt anh đẹp trai có mấy vết bầm, mặt anh Tí cũng không khá hơn, khoé miệng còn rỉ máu. Hai người họ nhìn nhau, ánh mắt rực lên một màu, mấy vằn máu còn hiện rõ trong mắt trông rất đáng sợ. Cứ như họ là kẻ thù có mối hận truyền kiếp vậy.

Tôi không biết có chuyện gì, nhưng rõ ràng lúc nãy anh Tí đấm anh đẹp trai trước. Nghĩ là do tức tôi nên anh ấy mới làm vậy. Tự nhiên tôi thấy anh Tí đã đáng ghét rồi còn đáng ghét hơn. Tôi gắt: "Anh quá đáng lắm rồi đấy. Mắc mớ gì tự nhiên đánh người ta?"

Anh Tí nhìn tôi bằng ánh mắt vô cùng tức giận, tay nắm chặt nổi hết mấy đường gân lên khiến tôi thấy sợ sợ. Anh ấy giật mạnh chai nước trên tay thằng Sún ném cái vèo một phát ngay thành chắn lan can. Chai nước bị vỡ, nước bên trong bắn tung toé ra xung quanh. Sau đó anh ấy hùng hổ tiến tới chỗ tôi nắm chặt tay tôi lôi đi.

"Anh bỏ em ra...anh lôi em đi đâu? Bỏ ra!" Tôi vừa hét vừa vùng vằng. Anh ấy căn bản không nghe tôi nói gì, cứ cắm đầu lôi tôi về phía trước. Bọn kia không một ai dám đi theo. Ra tới hành lang đi vào sân, tôi giật mạnh, tuột khỏi tay anh ấy. Cổ tay tôi đỏ rực, đau đớn. Tôi rỉ nước mắt gào lên: "Anh bị điên rồi à?"

"Phải, anh đang điên đấy. Mày ngay lập tức tránh xa cái thằng cha đó ra. Nếu không thì đừng có trách anh!"

"Mắc gì bắt em phải tránh xa anh ấy."

"Nó không phải người tốt. Anh kêu mày tránh xa nó ra thì mày tránh xa nó ra. Ngu thì đừng có hỏi nhiều." Anh Tí tức giận nhìn tôi. Tôi cũng tức điên liên rồi đây. Anh ấy ngang ngược cũng vừa phải thôi chứ.

Tôi không nhịn được cũng gào lên: "Anh dựa vào đâu mà nói anh ấy là người xấu. Em không tránh, em cứ thích ở bên anh ấy đấy rồi sao? Anh thì tốt hơn anh ấy à? Em nói cho anh biết. Anh ấy vô cùng tốt, tốt hơn anh gấp trăm gấp vạn lần."

Anh Tí trừng mắt nhìn tôi. Tôi có thể nhìn rõ từng tia máu hiện lên trong đôi mắt anh ấy. Tôi còn nghe được tiếng răng rắc từ bàn tay đang nắm chặt kia nữa. Trông anh ấy lúc này vô cùng đáng sợ.

"MÀY BIẾN ĐI, TỪ NAY ĐỪNG BAO GIỜ XUẤT HIỆN TRƯỚC MẶT ANH NỮA CÓ HIỂU CHƯA?" Anh Tí hét vào mặt tôi. Xoay người đấm bốp một phát vào tường khiến tôi giật thót tim. Tôi đờ ra đó, vừa tức vừa giận vừa tủi đến nỗi không nói được câu nào. Tôi đã làm gì sai sao?

"BIẾN!"

"Được, em biến. Từ nay không bao giờ xuất hiện trước mặt anh nữa. Vừa lòng anh chưa?"

MÀY KHÔNG ĐI ANH VÁC MÀY ĐI

Vân Jibi

dtv-ebook.com

Chương 36: Tình Cảm Chẳng Thể Giả Dối

Sau hôm đó, tôi xin nghỉ học một buổi. Tôi không có tinh thần để đi học, lên lớp lại sợ không biết đối diện với bọn kia như thế nào. Hơn hết, tôi sợ nhìn thấy anh Tí. Tôi nhớ hôm ấy, tôi đã lao ra khỏi đó rồi cứ chạy mãi. Tôi khóc, khóc rất nhiều. Tôi còn hi vọng anh ấy sẽ chạy theo tôi. Chỉ cần anh ấy chạy theo tôi thôi thì tôi sẽ ôm chầm lấy anh mà quên đi tất cả. Nhưng không, anh ấy không hề chạy theo tôi. Tôi thấy mình cứ như một con ngốc. Có lẽ anh ấy không thích tôi, chỉ xem tôi như một con ngốc không hơn không kém, rồi cứ thế chế nhạo tôi, đem tôi ra làm trò tiêu khiển.

Thời gian sau đó đối với tôi vô cùng kinh khủng. Tôi buồn, vừa buồn vừa tủi. Tôi cứ như đứa mất hồn, thơ thơ thẩn thẩn. Đầu óc trống rỗng không nghĩ được bất cứ thứ gì, cũng không có tâm trạng làm gì, không muốn gặp ai. Một đứa mạnh mẽ như tôi đây mà bây giờ hễ cứ ngồi một mình là nước mắt lại tự động tuôn ra. Tại sao, tại sao lại ra nông nỗi này?

Dạo này tôi đi học rất sớm. Tôi cũng không nhờ anh đẹp trai chở đi nữa. Lúc này tôi cũng không muốn gặp anh ấy. Tôi gọi thằng Khánh, ngày nào nó cũng qua rước tôi đi học từ mờ sáng, lúc về cũng chờ học sinh trong trường về hết, không còn một bóng người tôi với nó mới về. Tôi ít nói hơn, ít cười hơn. Tôi chuyển xuống bàn chót ngồi, kêu thằng Khánh với thằng Mập lên chỗ của tôi. Tôi sợ, sợ qua ô cửa sổ kia, tôi lại nhìn thấy anh Tí. Anh ấy đã nói tôi biến đi, đừng xuất hiện trước mặt anh ấy nữa. Và tôi đã làm như thế.

Suốt một tuần đó tôi không nhìn thấy anh Tí. Lâu lâu không kìm lòng được tôi cũng len lén nhìn lên lầu nhưng không thấy bóng dáng anh ấy. Chắc anh ấy ngồi trong lớp không ra ngoài.

Tôi sụt kí, sụt hẳn mấy kí luôn. Mấy thằng trong lớp thấy tôi buồn nên mới kiếm trò chọc phá cho tôi vui. Nhưng tôi vẫn không cười nổi. Bọn nó bảo tự nhiên gầy đi nhìn xinh hơn hẳn. Cũng đúng thôi, trước giờ có người cứ ép ăn, không ăn thì dọa tống vô họng, nhét vô họng. Có người hở ra là mua đồ ăn cho ăn, đòi ăn gì là có cái đó ăn hỏi sao không béo. Bây giờ không còn người đó nữa, tôi cũng không muốn ăn nữa.

Tôi lại nghĩ tới anh Tí rồi, đã dặn là không được nhắc tới anh ấy rồi cơ mà.

"Sếp, sao thế?" Thằng Bống ngồi trước mặt tôi buồn buồn.

"Không sao!"

"Xin lỗi, là do tao. Lẽ ra tao không nên kêu mày làm vậy!"

"Không phải lỗi của mày. Chắc tao với anh ấy không có duyên. Vui lên đi, buồn gì mà buồn." Tôi vỗ vai nó nặn ra một nụ cười. Nó thấy tôi cười nên cũng cười lại. Nó về chỗ ngồi, khuôn mặt tôi lại trở về trạng thái cũ, ngồi đờ đẫn ra đó, không có lấy một chút sức sống.

"Thảo Huyền, lên bảng làm bài này cho cô."

"Sếp! Sếp!"

Tôi giật mình, ngơ ngác nhìn xung quanh.

"Cô gọi lên bảng kìa!" Bên cạnh vang lên giọng nói mới khiến tôi kịp hiểu ra.

"À...ừ!" Tôi thất thần đứng dậy đi lên bảng. Vừa nhích người ra khỏi ghế, tự nhiên tôi thấy hơi chóng mắt, cả người nhũn ra, té nghiêng sang một bên rồi đổ rạp xuống đất. Tôi thấy khung cảnh trước mắt cứ nhoè đi, nghe như có ai đó đang gọi mình.

Tôi khó nhọc mở mắt, nhìn thấy cái trần thạch cao trắng xoá quen quen thì đoán ra được rằng mình đang ở dưới phòng y tế.

"Em tỉnh rồi à?" Cô y tế từ ngoài cửa bước vào ngồi xuống đối diện nhìn tôi. Tôi có xuống đây mấy lần rồi nên cũng không xa lạ với cô ấy lắm. Có hôm học thể dục, nhảy cao bị té rách tay. Đợt đấy tôi bị anh Tí chửi cho thúi mặt. Anh ấy mắng tôi ngu, không nhảy được thì thôi còn ham hố.

Tôi lại nhớ tới anh ấy nữa rồi. Sao làm gì cũng nhớ tới anh ấy hết vậy? Tôi nhẹ lắc đầu, cố xua đi hình ảnh của anh Tí, quay sang nhìn cô ý tế hỏi: "Em bị sao vậy cô?"

"Em bị suy nhược cơ thể ấy! Mấy hôm nay em không ăn uống điều độ phải không?"

Tôi không nói gì, chỉ khẽ gật đầu. Đúng là dạo này tôi không muốn ăn, bỏ bữa suốt.

"Sếp, sếp!" Có tiếng gọi nhốn nháo ngoài cửa, là đám con trai trong lớp. Bọn nó nhanh chóng chạy tới ngồi xung quanh giường chỗ tôi nằm nhìn tôi chằm chằm, còn mang cả cặp sách xuống cho tôi nữa. Thằng Sún cầm bàn tay tôi lên: "Sếp có sao không?"

Tôi khẽ lắc đầu: "Tao không sao. Ra về rồi hả?"

"Ừ! Sếp làm bọn tao sợ quá. Lúc nãy thằng Minh..." Thằng Sún đang nói tự dưng im bặt, lấm lét quay sang nhìn mấy thằng kia. Tôi thấy thái độ của nó có gì đó mờ ám mới hỏi: "Có chuyện gì thì nói!"

"À, lúc nãy anh Minh Tuấn có ghé lớp tìm sếp."

Tôi không nói gì, chỉ khẽ ừ. Chắc tôi nên nói rõ với anh ấy rằng tôi không có tình cảm với anh ấy. Tuy là những lúc ở cạnh anh ấy thoải mái thật, nhưng tôi biết, đó chỉ là tình cảm bạn bè bình thường. Tôi thấy anh Tuấn tốt với tôi như vậy, lại không nỡ giấu diếm anh ấy thêm nữa. Mặc dù lần trước ở phòng y tế, anh ấy đã đề nghị tôi làm bạn gái anh ấy, nhưng tôi từ chối. Bởi vì tôi biết mình thích anh Tí, dù anh ấy có ghét tôi hay đối xử với tôi không được như anh Tuấn, nhưng ngoài anh Tí ra, tôi không hề có

cảm giác với ai. Tôi thấy có lỗi với anh Tí, với anh Tuấn và cả chính bản thân mình.

Bây giờ tôi lại muốn được anh Tí quát mắng doạ nạt, thậm chí cốc tôi cũng được, chỉ cần anh ấy có ở đây. Nhưng hình như muộn rồi.

"Sếp sao thế?" Thằng Sún thấy tôi cứ thất thần lại siết lấy tay tôi. Tôi nhẹ rút tay ra lắc đầu: "Không sao. Bọn mày về trước đi. Lát tao về với thằng Khánh."

Bọn kia nghe tôi nói vậy chỉ gật gật rồi kéo nhau đi về. Chắc bọn nó biết tôi đang mệt nên cũng không muốn làm phiền. Cô y tế cắt cho tôi ít thuốc gì đấy, dặn dò tôi một chút rồi cũng rời đi. Trong phòng chỉ còn lại mình tôi với thằng Khánh. Thằng Khánh vốn ít nói nên cũng chỉ ngồi im lặng. Một lúc lâu sau, tôi khó nhọc vực người ngồi dậy kêu thằng Khánh chở về.

Buổi chiều học thể dục, thầy cho tôi nghỉ. Ở nhà buồn quá, tôi chẳng biết làm gì. Ngồi trước màn hình tivi cứ tua đi tua lại mấy kênh mà chẳng có cái gì làm cho tôi thấy hứng thú. Điện thoại chợt reo lên, là anh Tuấn. Tôi khẽ thở dài, cảm thấy có chút hụt hẫng. Tôi còn tưởng....

"Alo!"

"Em đang ở đâu đấy? Đã khỏe hơn chưa?"

"Em không sao. Em ở nhà."

"Tối nay gặp anh chút được không?"

Tôi định từ chối, nhưng nghĩ lại, cũng có một số chuyện muốn nói với anh ấy nên đồng ý. Tắt điện thoại, tôi lại bắt đầu ngồi suy nghĩ lung tung về những chuyện đã xảy ra. Chẳng hiểu sao mọi chuyện lại tới mức này nữa, có phải tôi đã làm gì sai rồi không?

"Huyền, có bạn tới tìm cháu này!" Tiếng bác Xuyến gọi, tôi ngó đầu nhìn ra cửa. Là thằng Khánh, chắc nó vừa đi học về nên ghé qua thăm tôi.

Mà lẽ ra nó phải tan học lâu rồi chứ nhỉ? Lớp tôi học thể dục tiết đầu mà?

"Sao giờ này mới về?"

Thằng Khánh ngồi xuống đối diện nhìn tôi: "Bọn kia rủ đi uống nước. Đỡ chưa?"

"Tao khỏe như trâu, lo gì?"

"Khỏe như trâu mà ngất lên ngất xuống."

"Có chuyện gì không?"

Thằng Khánh tự nhiên nhìn tôi chằm chằm, ánh mắt có gì đó không bình thường làm tôi thấy hơi nghi ngờ.

"Mày thích thằng Tuấn hả?"

"Không."

"Vậy sao mày qua lại với nó làm gì?"

"Tao..." Tôi im lặng cúi mặt xuống đất không biết nói thế nào. Không lẽ lại nói thẳng ra là tôi lợi dụng anh ấy để chọc tức anh Tí à?

"Mày đừng có dây dưa với thằng đó nữa. Nó không phải loại tốt lành gì đâu."

"Mày bắt đầu giống anh Tí rồi đó."

"Thằng Dương nó như vậy cũng là lo cho mày thôi."

Tôi khẽ nhíu mày nhìn thằng Khánh, không hiểu ý của nó cho lắm. Lo cho tôi sao? Anh Tuấn không tốt chỗ nào? Sao bọn này nó cứ có thành kiến với anh ấy nhỉ?

"Hôm trước anh Tí còn kêu người chặn đường đánh anh Tuấn nữa."

"Không phải nó làm đâu. Mày...xem cái này đi rồi sẽ hiểu! Thôi tao về, sáng mai mang lên lớp trả cho tao." Thằng Khánh đặt điện thoại của nó xuống bàn rồi đứng dậy đi về. Tôi hơi nghi hoặc cầm điện thoại lên, ấn nút phát đoạn video đang hiện trên màn hình thằng Khánh đã mở sẵn. Tôi ngạc nhiên, tròn mắt nhìn hai nhân vật xuất hiện trong đoạn video kia.

"Tao cảnh cáo mày, tránh xa nó ra. Không thì đừng trách tao"

"Tao nói rồi, trừ khi trận bóng sắp tới bọn mày chịu thua tao sẽ buông tha cho nó. Bằng không tao không biết tao sẽ làm gì nó đâu."

"Mày nghĩ tao để yên cho mày làm gì nó sao?"

"Hừ, vậy cứ thử đi. Nó mê tao như chết rồi. Mày nghĩ nó có tin lời mày không?"

"Chó chết!"

Sau cuộc nói chuyện đó, thằng Khánh lao tới đánh nhau với anh Tuấn. Tôi đứng tròng, ngồi đờ ra đó như không tin vào mắt mình. Thì ra, thì ra tất cả mọi chuyện là như vậy. Tôi đã trách nhầm anh Tí rồi. Tối nay tôi nhất định phải nói rõ chuyện này với anh Tuấn mới được. Tại sao lại có thể đối xử với tôi như vậy chứ?

Buổi tối, trước khi đi anh Tuấn có gọi trước cho tôi. Tôi thay vội bộ quần áo đơn giản rồi bước nhanh ra ngoài. Vừa đi ra cổng, tôi đụng ngay anh Tí đang đứng bên ngõ nhà anh ấy. Tôi cảm thấy vô cùng tội lỗi, khẽ cắn môi cúi gằm mặt xuống đất không dám nhìn anh ấy. Anh ấy đã vì tôi mới trở nên như vậy. Còn tôi, không những không biết ơn mà còn cố tình chọc tức, rồi trách móc ghét bỏ anh ấy. Đợi giải quyết xong chuyện này tôi nhất định sẽ tới xin lỗi anh ấy.

Cùng lúc đó, anh Tuấn ở phía xa đang chạy xe tới. Anh Tí liếc mắt về phía anh Tuấn rồi quay sang nhìn tôi: "Chết đến nơi rồi mà vẫn còn có sức đi hẹn hò với trai." Nói xong, anh ấy hừ lạnh một tiếng rồi bỏ vào trong.

Tôi im lặng, đi tới ngồi lên xe anh Tuấn. Anh ấy chở tôi đến gần bờ hồ gần công viên cạnh trường. Ở đây bình thường rất ít người. Cách một đoạn khá xa mới có vài cặp tình nhân đang đứng nói chuyện với nhau. Khung cảnh ở đây về đêm quả thật rất đẹp, mặt hồ sóng sánh những gợn sóng nhỏ được ánh đèn đường nhạt nhạt chiếu xuống trông thật huyền ảo. Tựa người vào bờ hồ, gió đêm lành lạnh khiến tôi bất giác run lên.

"Anh nói thật đi, mục đích anh theo đuổi em là gì?" Anh Tuấn vừa bước tới, tôi liền nhìn thẳng vào mắt anh ấy hỏi. Anh ấy hơi bất ngờ trước câu hỏi của tôi, ánh mắt trở nên bối rối, nhưng cũng nhanh chóng bình tĩnh trở lại, nhìn thẳng vào tôi: "Em nói gì vậy? Anh thật sự rất thích em. Không có mục đích gì hết."

"Anh muốn lừa em tới bao giờ? Em biết hết mọi chuyện rồi."

"Anh..."

"Em xin lỗi, nhưng từ trước tới nay em chưa hề có tình cảm với anh. Em xin lỗi vì đã lừa dối anh. Em biết anh cũng không hề thích em. Cho nên, chúng ta dừng lại đi. Coi như chưa có chuyện gì xảy ra."

Anh Tuấn nắm chặt tay tôi kéo lại gần anh ấy: "Không, anh thích em. Anh nói thật."

"Anh buông em ra đi. Em không còn gì để nói, cũng không muốn nghe gì nữa. Em về đây!" Tôi giật tay ra khỏi anh ấy xoay người bước đi. Bỗng cánh tay bị nắm lấy, cả người bị xoay ngược lại đẩy mạnh về phía lan can bờ hồ ấn chặt xuống.

"Huyền, nghe anh nói này. Anh không nói dối. Anh thật sự rất thích em."

"Bỏ em ra, đau tay em. Bỏ ra!" Tay tôi bị nắm chặt lấy đau đớn. Anh ấy nhìn tôi chằm chằm, ánh mắt mang một tia u ám. Anh ấy cúi xuống sát mặt tôi, tôi hốt hoảng tránh sang một bên hét lên: "Anh tránh ra, anh làm cái trò gì vậy hả? Tránh xa em ra."

Tôi sợ quá, giơ chân đá cho anh ấy một cái. Anh ấy bị đá trúng, đau quá nên buông tôi ra, tôi liền vụt chạy đi. Anh ấy đuổi theo sau, tôi càng chạy nhanh hơn. Nhưng tôi làm sao có thể chạy thoát được một người to khỏe như anh ấy. Cả người bị ghì chặt, tôi la hét hoảng loạn, vùng vẫy điên cuồng không yên. Nhưng anh ấy khỏe quá, tôi không cự lại được. Mặc cho tôi đánh vào người anh ấy vẫn nhất quyết không buông. Tôi sợ, rất sợ, nước mắt bắt đầu tuôn ra. Sao đột nhiên anh ấy lại như biến thành người khác vậy. Ánh mắt anh ấy lúc này trông rất đáng sợ, không giống như ánh mắt dịu dàng bình thường vẫn hay nhìn tôi.

"Anh bỏ em ra, anh bị điên rồi à?" Tôi cứ hét toáng lên, hi vọng sẽ có ai đó ở gần đây nghe thấy mà tới can, chứ thực sự tôi không thể chống cự lại anh ấy được nữa.

MÀY KHÔNG ĐI ANH VÁC MÀY ĐI

Vân Jibi

dtv-ebook.com

Chương 37: Anh Cũng Thích Mày

"Buông nó ra!" Giọng nói tức giận gào lên phía sau. Tôi biết, là giọng của anh Tí, đúng là anh ấy rồi.

"Anh ơi, cứu em với!" Tôi gào lên, quay sang nhìn anh Tí mắt ngấn nước, cả người ngọ nguậy điên cuồng.

"Đồ khốn, chết đi!" Anh Tuấn bị anh Tí nắm lấy lưng áo kéo mạnh ra sau, chao đảo ngã nhào xuống đất. Cơ thể tôi vì đang vùng vẫy muốn thoát ra khỏi sự kìm kẹp, bị buông ra bất ngờ nên cũng ngã nhào sang phía đối diện. Anh Tí điên cuồng lao tới đánh anh Tuấn. Tôi sợ quá, lồm cồm bò dậy chạy tới can ngăn. Tôi kéo anh Tí lại, ôm chặt anh ấy gào lên mà khóc. Tôi sợ anh ấy không tự chủ được mà giết luôn anh Tuấn mất.

"Dừng lại đi anh ơi. Mau dừng tay lại đi." Tôi vừa la vừa khóc, nhưng anh ấy không nghe, cứ nhắm thẳng mặt anh Tuấn mà đấm tới tấp. Tôi thấy mặt anh ta bị mấy vết bầm, máu nơi khoé miệng rỉ ra thì phát hoảng, vội túm lấy cánh tay anh Tí giật mạnh một phát tách ra khỏi người anh Tuấn, anh ta thấy vậy liền bỏ chạy khỏi đó. Anh Tí dướn người chạy theo nhưng tôi ôm sau lưng anh ấy bám lấy cứng ngắc

"Đừng đuổi theo nữa, đừng đánh nữa, em xin anh đấy!" Tôi gào lên, xong tuột người xuống ôm chân anh Tí bám chặt lấy.

"Con ngu, anh đã dặn mày thế nào hả? Sáng mắt ra chưa?"

"Em xin lỗi, xin lỗi. Là em sai, em sai. Em xin lỗi! Em xin anh, đừng đánh nữa. Hu hu hu." Tôi cứ vừa khóc vừa gào lên thảm thiết, cổ họng dường như muốn nứt luôn ra. Sau đó, cảm giác cả người bị nhấc bổng lên. Tôi vốn đang mệt vì lúc sáng bị ngất, lại khóc lóc kêu la nãy giờ nên tôi

không còn chút sức lực nào, cứ mặc cho anh Tí bế lại xe quăng lên đấy rồi đèo về nhà anh ấy.

Cả người bị ném xuống giường trong phòng anh Tí. Xong, anh ấy tức giận, đóng sầm cửa bỏ ra ngoài. Tôi nên làm gì đây? Xin lỗi? Liệu anh ấy có chịu bỏ qua cho tôi hay không?

Tôi thò chân xuống, khẽ mở cửa bước ra ngoài. Anh Tí đang đứng ngoài ban công, cả người tựa vào thành lan can. Trông anh ấy vẫn rất tức giận. Tôi hơi sợ, nhưng chân vẫn run run khẽ bước lại gần.

"Cút. Đừng có đứng đấy ngứa mắt." Anh Tí không thèm quay lại nhìn tôi mà quát. Tự nhiên tôi thấy tủi thân, nước mắt lại rỉ ra. Tôi muốn xin lỗi, nhưng sao khó mở miệng quá.

"Vậy em...em về đây." Tôi lùi ra sau vài bước, thút thít định đi vào thì bỗng nhiên tay bị túm lấy, cả người xoay lại. Sau đó bị anh Tí đẩy lùi một bước ép chặt vào tường. Anh Tí nhìn chằm chằm vào mắt tôi, trông anh ấy lúc này vô cùng đáng sợ. Tôi chẳng biết phải phản ứng như thế nào, cả người cứ đứng đơ ra như bức tượng. Đột nhiên, anh Tí cúi sát xuống, áp đôi môi anh ấy lên môi tôi rồi lập tức rời đi, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt tôi.

Anh ấy vừa hôn tôi sao? Nụ hôn đầu đời của tôi.

Tôi chỉ biết tròn mắt nhìn chằm chằm vào người anh ấy. Chân tôi run run, tim cũng đập thình thịch. Nụ hôn rất nhẹ, dường như chỉ là lướt qua môi tôi thôi, nhưng tại sao tôi thấy hoảng loạn đến thế này?

Tôi xoay người định chạy vào bên trong phòng anh ấy, nhưng bị ôm chầm lấy từ phía sau. Tôi cảm giác được tim anh ấy đang đập rất nhanh. Bởi vì tôi nhỏ con nên bây giờ đang bị anh ấy ôm trọn vào lòng. Tôi không biết làm thế nào, tay chân bây giờ cứ nhũn ra, không còn chút sức lực. Chỉ nghe bên tai thều thào mấy chữ "Xin lỗi, nhưng...đừng đi!"

Tôi hơi ngây ra một lúc, cứ để mặc anh ấy ôm gọn trong lòng. Hơi thở của anh phả vào gáy tôi khiến cả người tôi như tê dại đi. Tôi không biết

làm gì nữa, cứ đứng chôn chân tại chỗ nín thở. Một lát, anh ấy nhấc bổng người tôi lên bế vào phòng quăng xuống giường của anh ấy. Sau đó cũng nhào lên, đè tôi nằm xuống dưới người, nhìn tôi chằm chằm. Tay chân tôi khẽ run run, khóe môi hơi giật giật, hơi thở cũng bắt đầu gấp gáp hơn. Anh ấy định làm gì thế?

Một lần nữa, anh ấy lại cúi xuống áp môi lên môi tôi, ngậm luôn mấy chữ tôi chưa kịp nói ra. Lần này không chỉ đơn giản là cái hôn nhẹ nhàng nữa, anh ấy cắn nhẹ vào cánh môi tôi. Tôi đau quá mới giật mình tỉnh người ra, môi tôi là miếng bò khô hay sao mà anh ấy cắn như thế?

"Anh làm gì thế, buông em ra. Đồ biến thái, dê xồm...anh buông em ra." Tôi co người đạp anh ấy ra khỏi người mình, mặt nóng bừng như vừa chui ra từ lò lửa, xoay người ra phía ngoài thở gấp.

Anh Tí ôm lấy tôi kéo sát vào người. Chẳng biết tại sao tự nhiên tôi lại khóc. Anh ấy kéo người tôi xoay lại đối diện, đưa tay quẹt nước mắt cho tôi thì thào: "Đừng khóc, anh xin lỗi."

Tôi nghe xong câu đó càng khóc nhiều hơn. Anh ấy cuống lên không biết làm gì, cứ đưa tay quẹt nước mắt cho tôi: "Anh xin lỗi, đừng có khóc nữa mà!"

Tôi thút thít, ngước khuôn mặt mếu máo lên nhìn anh Tí. Anh ấy cũng nhìn chăm chăm vào mắt tôi, đột nhiên hỏi: "Mày thích anh rồi có phải không?"

"..." Tôi nghe xong câu đó tự nhiên nín khóc, ngẩng đầu nhìn anh ấy không chớp mắt.

"Mày có thích anh không? Nói."

"Ơ...em thích! Tôi bị anh ấy quát, giật bắn người. Theo phản xạ trả lời luôn không do dự. Nói xong mới cảm thấy xấu hổ liền cúi mặt xuống.

"Ờ, anh...cũng thích mày!"

"... Tôi đơ người mất mấy giây. Anh ấy vừa nói gì thế? Anh ấy nói thích tôi. Có thật không? Ai nói cho tôi biết, đây chỉ là mơ hay là sự thật? Như để xác minh lại, tôi đánh liều ngẩng đầu lên hỏi: "Anh...anh mới nói gì thế?"

Anh Tí hình như đỏ mặt, không nhìn tôi nữa mà đưa mắt sang chỗ khác: "Anh bảo anh cũng thích mày. Tai bị điếc hay sao hỏi lắm vậy?"

Lần này thì tôi nghe rõ mồn một câu nói của anh ấy. Đúng là anh ấy nói anh ấy thích tôi. Tôi thấy vui mừng, hạnh phúc, còn bao nhiêu cảm xúc hỗn tạp cứ lần lượt kéo đến. Từng tế bào trong cơ thể tôi như được tiếp thêm sức mạnh, bắt đầu nhảy múa loạn xạ lên. Tim tôi cũng vậy, chỉ muốn nhảy luôn ra ngoài để thể hiện cảm xúc mà tôi không biết diễn tả như thế nào. Nhưng tôi ráng kiềm chế, nhỡ đâu tim nhảy ra ngoài thật thì tôi chả về với tổ tiên luôn. Tôi kiềm chế được, nhưng hận không thể bật người đứng dậy mà nhảy múa hú hét điên cuồng, gào lên cho cả thế giới biết rằng anh ấy cũng thích tôi. Hú hú hú, cảm giác tuyệt vời ông mặt trời.

"Này, mày đừng có ôm anh chặt như vậy, anh không thở được." Anh ấy cúi xuống nhìn tôi. Tôi đang hưng phấn, tự nhiên bị tụt cảm xúc. Thế là mặt ỉu xìu, rúc rúc vào người anh ấy ôm chặt hơn.

"Thế không định về nhà à? Hay muốn ngủ ở đây với anh luôn?"

Tôi đỏ mặt, vội buông tay xoay người quay ra ngoài. Cái lão đáng ghét này, lại chọc tôi rồi. Đột nhiên anh ấy phá cười lên làm tôi thấy có chút cáu, xoay lại gắt lên: "Anh cười cái gì?" Tôi nhăn nhó, co chân đạp anh ấy một phát rồi tụt xuống giường định bỏ về. Nhưng anh ấy nhanh hơn, phi luôn xuống túm cổ tôi lại: "Để anh đưa về!"

Biết nói gì đây, tôi đang cảm thấy hạnh phúc.

Tôi với anh ấy lại trở về như trước. Nói chung là anh ấy vẫn đối xử với tôi y như cũ. Có điều bây giờ tôi biết anh ấy thương tôi rồi nên cũng không thấy ấm ức lắm.

"U`ây, sếp với Minh Dương làm lành h`ồi nào thế?" Bọn thằng Sún ng`ồi trước mặt tôi nhìn tôi nghi ngờ. Trách sao được, từ hôm ấy đến giờ tôi suốt ngày ng`ồi cười ngây ra như con dở. Tôi hạnh phúc quá mà.

"Sếp ơi~" Tôi liếc qua bên cạnh, thằng Bống đang đi tới chỗ tôi. Tôi li`ền quay lại trừng mắt với bọn thằng Sún: "Chúng mày cút v`ềchỗ hết đi." Thực ra tôi đuổi bọn nó đi để nói chuyện riêng với thằng Bống ý mà.

Thằng Bống ng`ồi xuống đối diện nhìn tôi dò xét, mãi một lúc mới lên tiếng: "Sếp với thằng Dương làm lành r`ồi hỡ~"

"Ừ!" Tôi trả lời nó mà miệng tủm tỉm cười.

"Vậy hai người...?"

Tôi không nói gì, toe miệng cười r`ồi giơ tay làm biểu tượng OK. Thằng Bống lập tức hiểu ra, trợn mắt nhìn tôi, sau đó đứng dậy la hét om sòm làm tôi giật mình. Tôi với cuốn sách trên bàn tạt cho nó một cái vào mặt nó mới chịu im. Cái thằng điên này phải dùng bạo lực nó mới nghe.

Tan học, anh Tí chở tôi v`ênhà anh ấy, nấu cơm cho tôi ăn. Nói chung thì vẫn như mọi ngày, vẫn là cái kiểu hù dọa đánh đập ý, nhưng tôi lại thấy hạnh phúc mới chết chứ. Đ`ầu óc tôi đúng là có vấn đ`ềthật r`ồi.

"Này!"

Tôi đang cặm cụi làm bài tập, anh Tí chợt gọi tôi làm tôi giật mình ngóc đ`ầu lên: "Hả?"

Chụt...

"..."

Mặt tôi đỏ như hai quả cà chua. Hu hu, ấy mới hôn lén tôi. Hôn xong còn cười nham nhở xong lại cúi xuống học tiếp như chưa có chuyện gì xảy ra vậy. Anh ấy đúng là đ`ôlưu manh.

Một lát sau, đang ng ồi học bài, tự dưng anh ấy đứng dậy bảo mệt muốn v ềphòng ngủ. Tôi lại thấy nghi nghi, rõ là nhìn khỏe như trâu vậy mà kêu mệt. Trước khi đi còn kêu tôi xếp đ ồmang vào phòng hộ anh ấy. Đúng là cái đ ồlười biếng. Tôi cắn môi, lườm một cái xong lại cúi xuống làm cho nốt đống bài tập. Xong xuôi, tôi đi ra sau nhà lấy qu ần áo xếp gọn lại, ôm đống qu ần áo của anh Tí vào phòng anh ấy. Vừa mở cửa ra, đập vào mắt tôi là cảnh xuân mát rượi.

Cái lão đáng chết này, sao cứ thích cởi tr ần ra mà ngủ như thế nhỉ. Hu hu, muốn giết chết tôi sao?

Tôi nuốt nước bọt, nhón chân đi lại mở tủ cất qu ần áo vào cho anh ấy xong xoay người định đi ra. Nhưng mà chết tiệt, cái bản tính háo sắc nó lại trỗi dậy khiến tôi không kìm lòng được mà mon men lại g ần giường anh Tí, khum người đứng ngắm anh ấy ngủ. Đâu phải anh ấy là trai đẹp duy nhất trên đời, tại sao tôi lại mê mẩn anh ấy đến vậy nhỉ?

Bỗng cả người bị túm lấy lôi tuột lên giường khiến tôi hốt hoảng kêu lên một tiếng, còn cái gã biến thái kia thì ôm chặt lấy người tôi cười như tên th ần kinh. Rõ ràng là lên kế hoạch để dụ tôi.

"Anh là đ ồlưu manh!" Tôi gào lên, đạp anh ấy phát khiến anh ấy ngã sang một bên. Anh ấy lại lôi tôi ôm chặt vào lòng nhìn tôi, cái mặt cứ vênh lên một cách đáng ghét không thể đáng ghét hơn được nữa.

"Ai bảo mày háo sắc làm gì?"

"Anh...chết đi"

"Hờ, anh chết anh cũng lôi mày theo."

" Anh..." Tôi chưa kịp nói gì, ai kia đã cúi xuống hôn tôi chùn chụt. Tôi đẩy mạnh anh ấy ra tức giận quát: "Ai cho anh hôn em?"

"Anh thích thì anh hôn thôi!"

MÀY KHÔNG ĐI ANH VÁC MÀY ĐI

Vân Jibi

dtv-ebook.com

Chương 38: Anh Là Đồ Đểu

Dạo này tôi cứ như con dở ấy, suốt ngày ngồi ngây ra, lâu lâu còn tủm tỉm cười một mình. Cũng phải thông cảm cho tôi, tôi không ngờ tình cảm được đáp trả nó lại hạnh phúc đến thế. Tới nỗi chỉ cần nghĩ đến thôi cũng cảm thấy quắn quéo con tim rồi. Nhiều khi tôi còn tưởng mình chỉ đang mơ, một giấc mơ có thật.

"Sếp ơi, có người tới tìm." Đang ngồi thơ thẩn, nghe tiếng gọi tôi giật mình nhìn ra cửa. Thấy có thằng nhóc nào đấy, chắc là lớp dưới đang đứng ngoài cửa nhìn tôi. Không biết có chuyện gì, tôi liền xách mông đứng dậy đi ra ngoài trước bao nhiêu ánh mắt tò mò.

Thằng nhóc trước mặt trông cũng sáng sủa đẹp trai ra phết. Có điều nó trắng quá, môi lại chúm chúm hồng hồng, nhìn sơ qua lại tưởng chị em với thằng Bống nữa chứ.

"Tìm chị có chuyện gì?"

"Em...em thích chị!"

"..." Tôi hơi bất ngờ trước câu trả lời của thằng nhóc trước mặt mình. Ha, trông nó cũng cứng rắn phết, trước mặt bao nhiêu người thế này mà dám ngang nhiên tỏ tình với tôi. Nhưng mà xin lỗi nhá, chị đây có anh Tí rồi. Tôi nheo mắt: "Em tên gì? Lớp mấy?"

"Em tên Đức Thiện, dưới chị một lớp. Em nói thật, em thích chị lắm."

Nói chung thì trước giờ nhiều người theo đuổi sẵn rồi, giờ có thêm cũng không mấy ngạc nhiên. Bởi vì tôi là Lùn thông minh, Lùn xinh đẹp mà. Lúc nãy có hơi bất ngờ là bởi vì nhóc này nó thẳng thắn quá.

"Chị nhớ tên em rồi. Về đi. Chị không thích mấy người nhỏ tuổi hơn mình." Thực ra là tôi kiếm đại lí do để từ chối thôi. Chứ ví dụ anh Tí nhỏ tuổi hơn tôi thì tôi cũng vẫn thích ý.

"Nhưng em..."

"Này nhóc!" Giọng nói của thằng nhóc trước mặt bị cắt ngang, nhưng không phải là tôi nói mà nó phát ra từ sau lưng tôi. Tôi chưa kịp xoay người thì bàn tay đã bị ai đó nắm lấy lôi tuột ra sau lưng. Còn ai khác ngoài anh Tí nữa. Anh ấy nhìn thằng nhóc đối diện, mặt hơi co lại có vẻ không ưa: "Về nhà chơi đi. Sau này đừng lởn vởn gần bạn gái anh nữa."

Hả?

Không chỉ mình tôi mà tất cả những đứa khác xung quanh nghe thấy câu đó cũng há hốc miệng ngạc nhiên. Có đứa còn há to tới nỗi rớt cả quai hàm xuống đất nữa.

"Chị ấy là bạn gái của anh sao?" Thằng nhóc kia nhìn anh Tí, có vẻ không được vui.

"Ừ. Có vấn đề gì sao?" Trông mặt anh Tí lúc này sát thủ lắm. Nhóc à, chị khuyên em một câu mau mau về lớp đi.

Thằng nhóc kia không nói gì, xoay qua nhìn tôi một cái rồi bỏ về lớp. Còn tôi thì bị anh Tí lôi tuột đi trước sự ngạc nhiên của đám ruồi nhặng xung quanh. Mặt tôi tự nhiên nóng bừng cả lên.

Tin tức tôi là bạn gái anh Tí nhanh chóng được lan truyền khắp trường. Ngay cả bà bán nước dưới căng tin, bà quét rác sau trường, tới bác bảo vệ cũng biết luôn. Nói chung thì cũng hơi ngại một tí, nhưng cái cảm giác được thừa nhận thân phận tuyệt lắm, nó cứ phiêu phiêu kiểu gì ấy. Sau này không cần phải sợ cái đám con gái kia cướp mất anh Tí nữa, cũng không cần mất công suy nghĩ nát óc để tìm mấy kế hoạch lôi kéo anh ấy nữa. Hô hô, tôi là người hạnh phúc nhất quả đất này.

Cả đêm vì vui quá không ngủ được nên sáng hôm sau, mặt trời lên tới nóc nhà rồi tôi mới uể oải thức dậy. Nay là cuối tuần nên cũng không cần vội làm gì. Vừa lò dò đánh răng xong đi ra phòng khách đã thấy anh Tí đang ngồi chễm chệ trên ghế. Tôi hốt hoảng trợn mắt nhìn. Tôi hiện tại còn đang mặc nguyên bộ đồ ngủ, tóc tai bù xù như vừa chui ra từ cái hang ổ nào đấy. Nhìn thấy tôi, anh Tí chẳng nói chẳng rằng nắm tay lôi tuột sang nhà anh ấy, quát nạt dặn tôi ngồi im ở phòng khách không được bước ra khỏi đây nửa bước rồi bỏ đi đâu mất. Quái lạ, mới sáng sớm mà cái lão này đã lên cơn rồi à?

Ngồi một mình buồn quá nên ngủ thiếp đi, tới lúc nghe có người gọi, tôi mới uể oải bật dậy ngơ ngác nhìn xung quanh. Trước mặt là một bàn thức ăn nóng hổi, thơm phức. Tôi đang bị kích thích vị giác đây. Không biết ngày gì mà anh ấy nấu nhiều món thế?

"Nhà anh có tiệc gì à?"

"Ngu, có tiệc mà không có ai à? Nấu cho mày ăn đấy. Mau ăn đi cho thành con lợn."

"..."

Từ cái dạo tôi bị sụt kí xong bây giờ có ăn bao nhiêu cũng không béo được. Mà không béo là anh Tí lại bắt ăn nhiều. Rốt cuộc tôi không hiểu anh ấy đang nghĩ gì nữa. Lẽ ra người yêu mình gầy gầy xinh xinh thì phải thích chứ. Cứ thích nuôi cho tôi béo lên là sao?

"Bọn nó bảo gầy mới xinh."

"Xinh con khỉ. Nhìn mày giống cục xương khô không hơn không kém."

"Nhưng người ta lại thích cục xương ấy."

"Thế bây giờ giữa cục mỡ với cục xương mày chọn cục nào?"

"Đương nhiên là..." Tôi biết tôi cãi không lại rồi nên tốt nhất cứ im lặng mà ăn cho lành. Đang ăn mải mê, ngước lên mới thấy anh Tí chưa hề

đụng đũa, cứ ngồi thừ ra đấy nhìn tôi ăn. Anh ấy hay thật đấy, nhìn tôi ăn mà cũng có thể no được sao?

"Sao anh không ăn?"

"Hừm..hừm...mày...đút cho anh ăn đi." Mặt anh Tí hơi phiếm hồng. Còn tôi thì đang bị choáng. Anh ấy nghĩ mình là con nít ba tuổi à?

"Anh không có tay hay sao phải đút?"

"Anh không thích. Vậy sao mày có tay mà không đút cho anh."

"Em ngại."

"Thế ngày trước đút cho cái thằng cha kia ăn trước bao nhiêu người vậy không ngại à?"

"...." Tôi hiểu rồi. Đang ghen sao? Khiếp thật, chuyện qua lâu lắm rồi mà anh ấy nhớ dai khủng khiếp.

"Thôi được rồi, há miệng ra!" Tôi bốc con tôm hấp đã lột sẵn trong bát đút cho anh ấy ăn. Cái gã này, cứ như con nít ấy.

"Anh đút lại cho em đi!"

"Há miệng ra." Miếng chả giò chiên vàng ruộm thơm phức từ từ tiến gần tới miệng tôi. Tôi đang há miệng chuẩn bị đón lấy, bỗng nhiên nó chuyển hướng ngược lại nằm gọn trong miệng anh Tí. Anh ấy chẳng thèm nhìn tôi, vừa nhai vừa gắp tiếp miếng khác cho vào miệng. "Thôi mày tự gắp ăn đi."

"..." Tôi thì đang nóng máu, anh ấy vẫn nhởn nhơ ngồi ăn tiếp. Người yêu tôi đây sao? Tôi chẳng thèm nói gì nữa, cúi xuống điên cuồng ngấu nghiến bàn thức ăn trước mặt. Ăn xong, tôi giả vờ bị đau bụng rồi chui tọt vào nhà vệ sinh ngồi chết dí trong đấy để mặc anh Tí ở ngoài dọn dẹp một mình. Hừ, tôi phải trả đũa chứ, để yên thế đâu có được.

Một lúc lâu sau, nhắm chừng anh ấy chắc đã dọn dẹp xong tôi mới hí hửng chui ra ngoài. Đúng là mọi thứ đã được dọn dẹp sạch sẽ rồi, còn anh Tí đang ngồi trên ghế, chân gác lên cạnh bàn. Nhìn thấy tôi, anh ấy khẽ chau mày: "Anh tưởng mày bị lọt bồn cầu luôn rồi chứ? Trong đấy có gì vui mà ngồi lâu thế? Không lẽ mày bị nghiện mùi...rồi?"

Đầu tôi dường như muốn bốc khói. Cái gã này, không chọc tức tôi thì anh ấy chết hay sao không biết. Người yêu thế à? Tôi tức, chẳng thèm nói câu nào giậm chân đùng đùng đi lại ngồi xuống đối diện.

Anh Tí đột nhiên ngồi bật dậy, chẳng nói chẳng rằng túm tay tôi lôi ra ngoài ban công trong phòng anh ấy, dặn tôi đứng đó rồi lại quay trở ngược vào trong. Cái gã này hôm nay sao ấy nhỉ? Cứ bí ẩn kiểu gì ấy. Nhìn thấy anh ấy vừa bước ra, tôi vội hỏi: "Có chuyện gì thế?"

Anh Tí đưa tay ngoắc tôi: "Lại đây."

Tôi lon ton chạy lại đứng trước mặt anh Tí. Anh ấy nhìn tôi nói: "Nhắm mắt lại đi, anh có cái này cho mày."

Gì đây? Không phải là lại định hôn trộm tôi đấy chứ? Tôi nheo mắt nghi ngờ.

"Nhanh đi không anh đổi ý giờ."

"Cấm...cấm hôn lén."

"Anh thèm vào. Anh thích thì anh hôn thôi chứ việc gì phải hôn lén."

"..." Tôi trợn mắt cảnh cáo, rồi cũng ngoan ngoãn nhắm mắt lại

Chụt...

Tôi biết ngay mà, ngoài cái việc hôn lén ra thì còn có cái gì mà cho tôi nữa. Tôi nghiến răng, mở mắt ra định xỉa anh ấy một trận thì một sợi dây chuyền bạc lấp lánh đang đung đưa trước mặt, bên trong có lồng một chiếc nhẫn bạc lấp lánh. Tôi hơi ngây người. Cái này...

"Sinh nhật vui vẻ." Không kịp để tôi nói gì, anh ấy đã kéo tôi lại, vòng sợi dây lên cổ đeo vào cho tôi.

Hôm nay sinh nhật tôi sao? Tôi cũng hay thật, sinh nhật của mình mà năm nào cũng để người khác nhớ dùm. Mà từ bé tới giờ hễ sinh nhật tôi là anh Tí toàn nấu một đống đồ ăn, xong tặng cho tôi cái bánh kem thôi chứ không bao giờ có quà cả. Hôm nay tôi hơi bất ngờ lẫn hạnh phúc. Cảm giác cứ như đang lơ lửng trên mây vậy.

Cầm chiếc nhẫn vê trong tay, trên viền chiếc nhẫn có khắc dòng chữ gì đấy nhỏ nhỏ mà tôi đọc không ra chữ gì cả. Nhãn hàng trang sức gì mà lí nhí thế? Có phải đồ giả hay hàng Trung Quốc gì không?

"Giữ cho kỹ. Mất là biết tay anh."

Tôi gật gật.

Chụt...

"Anh là đồ điên."

Tôi đập cho anh ấy một phát, anh ấy chui tọt vào phòng. Tôi đuổi theo, cầm cái gối trên giường dí theo đập túi bụi. Anh Tí chẳng hề hấn gì, còn tôi thì bị anh ấy vật ngược xuống giường, hết véo má rồi lại cù léc. Tôi vừa nhột vừa khó chịu mới gào lên: "Bỏ em ra...dê xồm...lưu manh...bỏ em ra mau."

" Anh thích thì anh dê thôi."

Cả đêm đó tôi không ngủ được, cứ nằm nhắm mắt lăn qua lăn lại trên giường. Chốc chốc, tôi lại mở mắt, kéo sợi dây chuyền trên cổ ra ngắm nghía, nâng niu như báu vật. Bởi vậy, hôm sau đi học tôi cứ vật vờ như con gà mờ cả buổi. Trống ra chơi vừa vang lên, tôi liền đổ gục xuống bàn nhắm ghiền mắt.

"Sếp ơi, mau ra đây mau sếp ơi!"

Có tiếng ai đó gọi tôi, nhưng tôi buồn ngủ quá, không tài nào mở mắt lên được. Nghĩ chắc chẳng có gì hay ho nên tôi không thèm ngẩng đầu lên, cũng không thèm đáp lại mà vẫn nằm ngủ ngon lành.

"Sếp! Nhanh đi, có chuyện lớn rồi!"

Tiếng gọi lần này to hơn, tôi bực bội ngẩng đầu dậy nhìn ra phía cửa, chỉ thấy đám thằng Sún đang lố nhố đứng ngoài đấy, đứa thì quay vào nhìn tôi ngoắc tay lia lịa, đứa thì đang lúi húi xuống lầu dưới không biết là nhìn cái gì. Thấy vẻ mặt bọn nó đứa nào cũng nghiêm trọng, tôi cũng ráng lê lết thân xác đi ra ngoài.

"Có chuyện gì thế?"

" Nhìn kìa, thằng Dương nó..."

Nghe tới tên anh Tí, tôi nghi hoặc theo hướng chỉ tay của thằng Sún nhìn xuống dưới lầu. Anh Tí của tôi đang đứng nói chuyện với con xinh gái nào đấy có vẻ thân thiết lắm. Con kia lại còn đánh nhẹ vào người anh ấy làm nũng nữa.

Tôi giận.

Mấy ngày sau tôi giận luôn. Hừ, dám tí tởn với gái ngay trước mặt tôi. Anh ấy giỏi quá rồi. Thích đi với gái chứ gì? Cho đi luôn. Tôi đi học với thằng Khánh, gặp anh Tí tôi coi anh ấy như không khí, không thèm đếm xỉa tới mặc cho anh ấy dọa nạt đủ kiểu, xong còn xuống nước năn nỉ nữa chứ. Còn lâu tôi mới bỏ qua.

Bọn con trai rủ tôi đi bơi, tôi biết chắc chắn có anh Tí nên nhất quyết không đi. Ngồi ở nhà cả buổi chiều vừa buồn vừa tức. Nói giận thì giận chứ khó chịu lắm. Mà cái gã chết bầm kia, biết tôi giận thì năn nỉ thêm nữa đi, biết đâu tôi còn suy nghĩ lại. Đằng này á, doạ nạt không được, năn nỉ không được cái cũng chả thèm đếm xỉa tới tôi luôn mới ghê.

Ngồi buồn bực, tôi cầm cái điều khiển ti vi bấm điên cuồng hết kênh này tới kênh kia một cách nhàm chán. Điện thoại chợt rung lên, tôi lập tực

nhào tới phía trước chụp lấy cái điện thoại để trên bàn. Nhìn thấy tên người vừa gửi tin nhắn, tôi tự nhủ sẽ không thèm xem, ấy thế mà lúc sau vẫn không kiềm chế được mà mở ra.

"Vợ lùn ơi help me! Anh đi bơi mà quần áo rớt xuống nước ướt hết rồi. Qua nhà lấy dùm anh bộ đồ mang ra đây đi."

Tôi không thèm trả lời. Không có đồ mặc thì cởi chuồng về luôn đi.

"Vợ lùn ơi, bọn con gái nó đang nhìn anh chằm chằm anh sợ. Mau cứu anh."

Được rồi, nể tình lắm tôi mới đi đấy. Tôi sợ bọn kia xịt nhiều máu quá mà chết thôi. Thế là tôi lon ton chạy qua nhà anh ấy lấy cho anh ấy bộ quần áo rồi chạy tới cái hồ bơi gần nhà. Vừa vào đến nơi đã nghe bọn thằng Sún nhao nhao: "Mau cứu nó đi để nó chết giờ."

Cái gì mà chết? Tôi nghi hoặc chạy tới gần, thấy anh Tí đang nằm bất động cạnh hồ, trên người mặc mỗi cái quần bơi. Tôi suýt xịt máu.

"Có chuyện gì thế?"

"Thằng Dương nó bị đuối nước."

"Lại định giở trò gì đây? Anh ấy bơi giỏi vậy sao đuối được?"

Thằng Sún nhìn tôi mếu máo: "Hu hu, sếp ơi, tại tao lúc nãy giỡn dữ quá, tao lỡ tay xô thằng Dương trượt chân lăn xuống hồ bây giờ bất tỉnh luôn rồi."

Tôi thấy nó khóc lóc thảm thiết nên nghĩ là thật, vội vứt bịch quần áo qua một bên, hốt hoảng quỳ xuống đánh nhẹ vào má anh Tí: "Này, mau tỉnh dậy đi!"

"Hu hu, bây giờ làm sao đây. Chắc nó sắp chết rồi."

"Tao tát mày vỡ cái mồm thúi của mày bây giờ."

"Hay sếp hô hấp nhân tạo cho hắn đi."

Hô...hô hấp nhân tạo? Không phải gần như là hôn rồi sao? Tự nhiên mặt tôi nóng bừng, quay sang lườm: "Sao bọn mày không làm đi."

"Bọn tao..."

"Cút chỗ khác nhanh." Tôi đuổi bọn nó đi mới dám hô hấp nhân tạo, nếu không thì ngại chết được. Bọn nó bị tôi đuổi cũng kéo nhau chạy mất dép luôn Tôi nuốt nước bọt, cúi xuống định hô hấp nhân tạo. Tôi còn chưa kịp chạm tới môi anh ấy đã bị ai đó ôm lấy đầu nhấn xuống, môi cũng dính chặt môi anh ấy luôn. Tôi bị dụ rồi.

"Hết giận chưa?" Anh Tí buông tôi ra, nhìn tôi cười nhăn nhở.

"Còn lâu." Tôi cáu quá nên gắt lên, lời nói vừa dứt đầu lại bị ôm nhấn xuống.

"Nữa không?"

"Anh là đồ đểu."

"Anh thích thì anh đểu thôi."

MÀY KHÔNG ĐI ANH VÁC MÀY ĐI

Vân Jibi

dtv-ebook.com

Chương 39: Mày Nhất Định Phải Chờ Anh Về

Sau đợt đấy bọn tôi lại làm lành. Mà từ bé tới giờ đây đâu phải là lần đầu tiên. Nói chung là giận thì giận mà thương thì vẫn cứ thương. Bởi vậy cho nên cũng muốn giận lâu mà không được.

Chẳng biết sao sáng giờ bụng tôi lại đau quằn quại. Chắc là sắp tới ngày "dậy thì", bởi vì bình thường tôi cũng hay bị vậy. Mà nói ra xấu hổ kinh khủng. Con gái con đứa mà tới ngày của mình cũng không nhớ, toàn anh Tí nhớ dùm không đấy. Đúng là tôi cũng phục mình luôn.

Nằm trên giường mà cứ quay qua quay lại không yên, hết ngửa mặt nhìn trần nhà rồi lại úp mặt xuống gối mà không đỡ được chút nào. Tôi sực nhớ tới cái thứ nước vàng vàng đục đục anh Tí hay cho uống. Tôi bật người dậy lò dò mò sang nhà hàng xóm. Trước quên không hỏi anh ấy xem là nước gì để biết đường sau này có đau thì tự biết pha mà uống.

Hình như anh Tí không có nhà, tôi gọi oang oang nãy giờ mà không thấy trả lời. Cái gã này đúng là chứng nào tật nấy, đi đâu cũng không chịu khóa cửa lại. Nhà cửa để toang hoang ra như thế, bộ muốn dụ dỗ ăn trộm tới vậy sao?

Gọi mãi không thấy trả lời, tôi buồn bã lắc đầu xoay người đi về. Thôi vậy, về nhà cố gắng ngủ cho quên đi.

"Huyền sang chơi hả?" Vừa bước chân ra tới cửa thì nghe tiếng gọi phía sau, tôi vội quay người lại. Là bác Lam, hình như bác ấy vừa từ dưới nhà dưới đi lên. Tôi cúi chào lễ phép: "Cháu chào bác. Anh Tí đâu rồi ạ?"

"Nó đi sang bên nhà ngoại đưa đồ giúp bác rồi. Hay cháu ngồi đó chờ nó chút đi."

"Vâng ạ!" Tôi gật đầu rồi xoay người trở vào trong phòng khách ngồi. Kể ra thì tôi cũng sướng lắm. Bác Lam sau khi biết quan hệ của tôi với anh Tí thì không phản đối, ngược lại còn rất thương tôi nữa, hay bênh tôi mấy lúc tôi bị anh Tí bắt nạt. He he, tôi có bà mẹ chồng tương lai cực kì tốt luôn.

Ngồi được một lúc, cảm giác bụng dưới lại đau quằn quại. Tôi nghĩ cứ ngồi chờ như thế này không phải là cách. Thôi về trước rồi tính sau, biết bao giờ anh ấy mới về. Tôi đứng dậy bước ra cửa thì thấy bác Lam đang loay hoay làm gì đó ngoài sân. Tôi nói to: "Bác ơi cháu về đây, tối cháu qua sau nha."

Nhìn thấy tôi, bác ấy tự nhiên khẽ nhíu mày có vẻ không vui như lúc nãy: "Cháu làm sao vậy? Sao mặt trắng bệch thế kia?"

"Cháu...cháu thấy hơi đau bụng." Thực ra là tôi đau lắm, cứ mỗi lần tới tháng là lại đau như thế này. Có bữa đau mà khóc luôn. Mà bây giờ tôi cũng đang cảm thấy sắp không chịu được nữa rồi, cơn đau quặn lại khiến tôi khó chịu, cả người phải bám vào mép cửa. Chân tôi tự nhiên run run, mặt bắt đầu vã mồ hôi. Mọi thứ xung quanh chẳng biết tại sao lại cứ nhòe nhòe đi trong mắt.

Mùi thuốc nồng nặc sộc vào mũi ngay sau khi tôi mở mắt. Chắc chắn tôi đang ở trong bệnh viện rồi, cái mùi này

quen thuộc quá mà.

"Cháu tỉnh rồi à?"

Tôi ngơ ngác nhìn bác Lam đang ngồi cạnh giường nhìn tôi bằng khuôn mặt hiền từ: "Ơ...bác!"

"Cháu làm bác sợ quá."

"Cháu bị gì vậy ạ?"

Tôi thấy bác Lam có vẻ hơi lúng túng, không dám nhìn thẳng vào mắt tôi: "Đường ruột của cháu không tốt. Cố gắng ăn uống cho đầu vào."

"Vâng." Tôi trả lời vậy thôi chứ đang cảm thấy thắc mắc. Tôi bị cái gã người yêu biến thái kia suốt ngày bắt ăn thì sao lại còn kêu ăn uống điều độ?

"Lùn...lùn!" Tôi đưa mắt nhìn ra cửa, thấy Anh Tí ở bên ngoài đang hớt hải chạy vào. Nhìn anh ấy nhễ nhại mồ hôi mà thấy thương ghê.

"Mày có sao không?" Anh Tí nắm lấy tay tôi, vẻ mặt lo lắng. Tôi khẽ cười lại rồi lắc đầu: "Em không sao. Đi về nhà đi, ở đây mùi thuốc hôi khó chịu quá."

"Ừ, về nhà."

Anh Tí đưa tôi về nhà, lại cho tôi ăn thịt bò, lại chí cha chí chóe với nhau. Tôi có mẹ chồng tương lai hậu thuẫn rồi nên dĩ nhiên là anh Tí thua. Mà cái gã lưu manh ấy, đợi bác Lam đi ra khỏi nhà là bắt đầu hành hạ tôi, đè ra cù léc tới nỗi nước mắt tôi giàn dụa, còn không biết thương người bệnh gì cả.

Bọn tôi sắp tốt nghiệp cấp ba rồi. Tôi đang phân vân cho việc lựa chọn trường đại học. Hôm trước anh Tí có kêu tôi là nộp đơn vào trường đại học thành phố chung với anh ấy. Tôi suy đi nghĩ lại, cũng không muốn học xa anh ấy nên định tối nay sẽ nói cho anh ấy biết tôi sẽ nộp đơn chung trường với anh. Mà chắc không nộp cũng bị ép thôi à.

Tôi ngồi trong phòng anh Tí loay hoay nghịch điện thoại. Cảm thấy có gì đó khác thường. Sao hôm nay anh Tí hiền thế nhỉ? Mọi khi làm gì có chuyện để yên cho tôi ngồi chơi điện thoại lâu thế này? Tôi rời mắt khỏi màn hình điện thoại, ngẩng đầu lên thì trông thấy anh Tí đang ngồi suy tư cái gì đấy mới hỏi: "Anh đang nghĩ cái gì thế?"

"Không có gì!" Anh Tí không nhìn tôi mà trả lời. Thái độ này là chắc chắn có gì đó rồi. Tôi thấy hình như anh Tí có vẻ không vui. Tôi gặng hỏi: "Anh sao thế?"

Anh Tí nhìn tôi chằm chằm không nói gì. Tự dưng với tay sang kéo đầu tôi dựa vào ngực ôm cứng ngắc. Cái lão này, có phải là bị ốm rồi không?

"Nếu anh phải đi xa mày nhất định phải chờ anh nghe chưa?"

"Hả? Anh định đi đâu xa à? Em nghĩ kĩ rồi, em sẽ nộp đơn chung trường với anh."

"Lùn này....anh..."

"Anh làm sao?"

"Anh...anh sẽ đi du học."

Hả?

Tôi ngóc đầu dậy nhìn chằm chằm anh Tí. Anh ấy nói...đi du học là sao?

"Anh..."

Tôi chưa kịp nói thêm gì đã bị anh Tí ôm siết lấy. Tôi thấy anh ấy như thế cũng chẳng hỏi thêm gì, dụi đầu vào ngực anh. Cũng đúng thôi, anh ấy tài giỏi như vậy, nhà lại có điều kiện nên việc đi du học là quá đỗi bình thường. Tôi mừng cho anh, nhưng lại lo lắng về tình cảm của bọn tôi. Xa nhau cả nửa vòng trái đất như vậy, liệu đến lúc anh trở về thì bọn tôi có còn được như bây giờ?

Bên nước ngoài lối sống của họ khá là thoáng. Không phải tôi sợ anh ấy thay lòng, chỉ sợ qua bên đó rồi không tránh được những sự cám dỗ nhất thời. Gái Tây bọn nó quyến rũ lắm, tôi sợ anh ấy không giữ được mình.

Sợ thì sợ nhưng tôi chỉ biết giữ trong lòng không dám nói ra, phần vì tôi không muốn anh nghĩ tôi không tin tưởng anh, phần vì tôi sợ lại mang thêm phiền muộn cho anh nữa. Thôi đành vậy, duyên số là do trời định, vạn sự tùy duyên.

Ngày anh đi, tôi không kìm lòng được mà khóc sướt mướt. Anh dỗ tôi, bảo tôi không được khóc, cứ khóc như thế anh lại không nỡ đi. Thế là tôi nín, tôi cười anh cho yên tâm. Anh dặn dò tôi rất nhiều thứ. Anh ôm tôi giữa sân bay bao nhiêu người qua lại. Rồi thì thầm vào tai tôi. Anh bảo: "Mày nhất định phải chờ anh về."

Tôi sụt sịt, túm lấy tay áo anh không muốn rời. Hốc mắt chưa kịp khô lại nhòe đi. Anh xoa xoa đầu tôi, thì thầm: "Đợi anh, nhất định anh sẽ về."

Tôi gật đầu, cười tươi rồi vẫy vẫy tay tiễn anh. Cho đến lúc bóng anh khuất hẳn sau cánh cửa soát vé tôi mới cảm thấy có gì đó hụt hẫng. Người người qua lại tấp nập rộn rã, ấy vậy mà tôi lại cảm thấy mình lạc lõng vô cùng.

Bọn con trai lớp tôi không ra kịp sân bay. Tới lúc máy bay cất cánh, bọn nó mới hì hục chạy tới. Đứa tiếc nuối, đứa ngẩn ra nhìn theo cái máy bay từ từ di chuyển xa dần rồi khuất hẳn trong những đám mây trắng đang trôi nổi trên nền trời xanh thẳm kia.

Chúng tôi, kể từ đây sẽ ở rất xa nhau.

Tôi học trường đại học thành phố. Bởi vì bố tôi cũng làm trên đó nên muốn bán căn nhà dưới này. Lúc đầu tôi không chịu, sợ khi mẹ tôi trở về không thấy tôi ở đó nữa lại không biết đường tìm. Nhưng ý bố đã quyết, tôi không thể không nghe. Kể từ lúc mẹ tôi bỏ đi đến nay cũng đã hơn chục năm nhưng mẹ tôi chưa một lần về thăm tôi. Tôi không trách mẹ, có thể là vì cuộc sống khiến mẹ không có cơ hội về. Bởi vì tôi biết mẹ rất thương tôi.

Hôm nay là cuối tuần, một ngày không nắng cũng không mưa, bầu trời chỉ độc một màu nhàn nhạt vô vị. Tôi ngồi chống cằm trên bàn nhìn ra cửa sổ suy nghĩ linh tinh. Mới đó mà tôi với anh đã xa nhau gần được nửa năm rồi.

Điện thoại chợt reo lên khiến tôi giật mình. Nhìn thấy tên anh đang nhấp nháy trên màn hình, tôi vội cầm lên trả lời ngay: "Alo!"

"Vợ lùn đấy à? Đang làm gì thế?"Giọng anh hình như hơi khàn khàn.

"Em đang học bài. Anh bị ốm à?"

"Bên này hơi lạnh nên không quen, chỉ bị cảm nhẹ thôi. Dạo này có ăn uống điều độ không?"

"Có, sắp thành con lợn rồi, anh không phải lo."

"Vậy thì tốt. Anh cho người giám sát mày đấy, đừng có ý định léng phéng với thằng nào không anh thiến."

Tôi bĩu môi: "Em có cái gì để thiến à?"

"Thì...anh thiến của thằng kia"

Hỏi han mấy câu rồi anh cúp máy. Thời gian chúng tôi xa nhau, điện thoại là thứ duy nhất có thể giúp chúng tôi đỡ nhớ nhung hơn. Ngày nào anh ấy cũng gọi cho tôi vài cuộc điện thoại hỏi han vớ vẩn. Nhiều bữa vừa mới tắt điện thoại xong đã gọi lại. Anh bảo nhớ tôi, tôi cũng nhớ anh chết được.

Đám con trai ngày trước chơi chung bây giờ mỗi đứa một nơi, chỉ có mỗi thằng Khánh học chung trường với tôi. Nó kêu là bố mẹ nó ép nó học ở đấy chứ nó cũng chẳng có hứng thú gì. Lâu lâu bọn tôi vẫn tụ họp với nhau. Bọn nó vẫn gọi tôi là sếp. Bây giờ đứa nào đứa nấy nhìn chững chạc hơn trước nhiều.

Tôi vừa từ trường về nhà đã thấy bên trong vọng ra tiếng nói chuyện. Chắc nhà có khách, bước vào trong thì thấy bác Lam đang ngồi nói chuyện với bố tôi. Tôi hơi ngạc nhiên: "Ơ, cháu chào bác."

"Huyền đi học về đấy à?"

"Vâng ạ!"

"Bác đi thăm nhà họ hàng, tiện ghé vào xem hai bố con dạo này sao rồi. Hẵng còn sớm, bác cháu mình ra ngoài chút đi."

Tôi vui vẻ gật đầu ngay. Từ hồi lên đây sống tới giờ, ngoài những lúc đi học hay thằng Khánh rủ ra ngoài dạo chơi thì tôi cũng ít khi rời khỏi nhà. Có bữa được nghỉ ru rú ở trong nhà cả ngày như con tự kỉ.

Bác Lam chở tôi tới trung tâm mua sắm gần nhà tôi, còn mua tặng cho tôi mấy bộ đồ nữa. Tôi bây giờ vẫn còn đang đi học nên cũng chẳng có bao nhiêu tiền, mà bác ấy tặng tôi nhiều đồ như vậy cũng ngại, thành ra cuối cùng tôi cũng mua tặng bác ấy một chai nước hoa. Sau đó hai bác cháu ghé qua khu ăn uống. Bác gọi cho mình một ly sinh tố bơ, còn tôi trước nay chỉ thích uống cacao nóng.

"Huyền này!"

"Dạ?"

"Cháu vẫn còn giữ liên lạc với thằng Minh Dương chứ?"

"Vâng ạ! Ngày nào cũng gọi mấy cuộc. Đúng là trẻ con lắm. Còn hở tí là ghen bóng ghen gió." Tôi thoải mái kể hết cho bác Lam nghe. Bác ấy chỉ cười rồi không nói gì. Im lặng một lát, đột nhiên bác ấy quay sang nhìn tôi chằm chằm, trong đáy mắt có gì đó hơi khác thường. Bác ấy hình như có chuyện không vui.

"Bác biết làm vậy có hơi ích kỷ. Nhưng...cháu có thể chấm dứt với thằng Dương nhà bác được không?"

Tôi đang cầm cái thìa khuấy khuấy ly cacao, nghe bác ấy nói vậy bỗng khựng lại: "Bác...bác nói gì cháu không hiểu?"Trước nay bác ấy rất thích tôi. Sao tự nhiên bây giờ lại...

Khuôn mặt bác Lam thoáng chút buồn bã: "Có chuyện này đã từ lâu lắm rồi bác không dám nói ra. Bởi vì bác sợ...nhưng bây giờ, có lẽ bác nên nói cho cháu biết. Thực ra cháu..."

Tôi im lặng, chân đặt dưới đất khẽ run run. Tôi dự cảm có điều gì đó chẳng lành sắp xảy ra.

MÀY KHÔNG ĐI ANH VÁC MÀY ĐI

Vân Jibi

dtv-ebook.com

Chương 40: Chúng Tôi...Có Lẽ Chỉ Được Đến Đây Thôi

"Thực ra...cháu...cháu có biết vì sao mỗi lần tới ngày đó là cháu hay bị đau bụng không? Còn đau đến ngất đi. Lần đó bác đưa cháu tới bệnh viện, bác sĩ đã nói..." Bác Lam đột nhiên dừng lại, khuôn mặt thoáng buồn. Ánh mắt bác nhìn tôi có gì đó rất phức tạp khiến lòng tôi dấy lên một cảm giác lo sợ. Ngập ngừng giây lát, bác ấy hướng ánh mắt sang nơi khác nói tiếp: "Bác sĩ nói...cháu có bệnh...sau này rất khó mang thai...cho nên..."

Bác ấy...bác ấy vừa nói tôi khó có con là sao? Ý bác ấy là tôi không thể sinh con sao?

Tôi đờ đẫn cả người, hai tay buông thõng xuống, cảm thấy cơ thể không còn chút cảm giác. Ly nước trên tay vì thế mà rơi xuống đất vỡ tan, nước bắn tung tóe.

Tôi không thể có con sao? Đây có phải là sự thật không? Có phải là nhầm lẫn gì không?

"Huyền, thực ra là khó, chứ không phải là không thể có. Bác sĩ bảo tử cung của cháu bị yếu, sau này nếu mang thai thì rất dễ bị sẩy thai. Nhưng cháu biết đấy, nhà bác chỉ có mỗi mình nó là con trai. Bác rất thích cháu, còn mong cháu với thằng Dương có thể đến được với nhau. Xin cháu hãy hiểu cho người làm mẹ này. Bác không thể để con trai mình sau này không có con nối dõi được."

Tôi im lặng, nhất thời không biết phải nói gì. Chuyện này quá đỗi bất ngờ, nói đúng hơn là tôi đang rất sốc. Một lúc lâu sau, tôi mới cố điều chỉnh lại cảm xúc, khó nhọc buông ra một câu khe khẽ: "Cháu hiểu rồi. Cháu...cháu biết mình phải làm gì rồi."

"Huyền, bác xin lỗi."

Tôi rời khỏi đó, thất thểu đi ngoài đường. Tôi không biết mình đã đi như thế bao lâu, cũng không biết mình đã đi đâu. Cảm thấy bầu trời bỗng trở nên tối sầm đi, tất cả mọi thứ dường như đang đổ sập trước mắt tôi.

Nước mắt bắt đầu rơi, bước chân cũng chậm dần rồi khụy xuống đất. Tôi cảm thấy mệt, rất mệt. Tôi ước ngay lúc này, có anh ở bên tôi. Một lúc thôi, chỉ một lúc thôi, thì cho dù trời có sập xuống tôi cũng sẽ vẫn cố gắng gượng đứng dậy vì anh.

Tay tôi khẽ run rẩy, rút điện thoại trong túi ra. Lướt qua màn hình nhìn thấy cái tên quen thuộc, tôi dừng lại ở đó. Mắt cứ nhìn chằm chằm vào cái tên ấy, sau đó khẽ chạm vào, hồi hộp chờ đợi.

" Alo! Vợ lùn đấy à? Sao lại gọi cho anh giờ này? Nhớ anh rồi à?"Sau một tràng tút tút dài lạnh lẽo vang lên, rốt cuộc anh cũng bắt máy. Bình thường nghe được giọng anh tôi thấy rất vui, nhưng sao hôm nay tôi lại sợ đến vậy? Tôi đang sợ cái gì? Sợ nghe xong giọng nói ấy rồi lại không có can đảm để từ bỏ, hay sợ sau sau này không thể nghe được giọng nói ấy nữa?

Môi tôi run run, nước mắt trào ra khỏi khóe mi. Tôi muốn nói gì đó, nhưng sao lại khó mở miệng đến thế này?

"C ó nghe anh nói không? Sao không trả lời? Có chuyện gì thế?"

Tôi đưa tay quẹt đi lớp nước mắt lem nhem, vội trả lời: "Em...em đây!"

" Sao thế?"

"Em không sao. Tự nhiên thấy nhớ anh thôi."

" Con hâm này, anh đã dặn làm sao? Lúc nào cũng phải nhớ anh chứ không phải tự nhiên thấy nhớ biết chưa?"

"Em biết rồi. Lúc nào em cũng nhớ anh!"

Phải, em rất nhớ anh. Ngay cả trong mơ cũng nhớ.

" Được rồi! Hâm ghê, ăn uống gì đi. Anh làm nốt đống bài tập. Lát anh gọi lại cho! "

"Vâng, vậy anh làm đi. Em...cúp máy đây."

" Bye vợ lùn nha. Thương nhiều. "

Tút...tút...

Tiếng ngắt điện thoại lạnh lẽo vang lên như thể muốn báo cho tôi biết rằng, đây chính là tiếng ngắt cuối cùng, kết thúc tất cả mọi thứ giữa tôi và anh ấy. Đây là lần cuối cùng tôi được nghe giọng anh ấy phải không?

Là tôi không thể mang đến cho anh ấy một tương lai tốt đẹp. Anh là một người tài giỏi, anh là một người xuất sắc. Tương lai của anh không thể vì một đứa con gái không có khả năng sinh con như tôi mà bị phá hủy được.

Tôi và anh ấy...chúng tôi...có lẽ chỉ được đến đây thôi...

Em xin lỗi! Em đã không thể giữ lời hứa với anh được nữa rồi. Em...không thể chờ anh được nữa rồi.

Bầu trời xuất hiện vài đám mây đen. Sau đó, những hạt mưa nặng trĩu bắt đầu lách tách rơi xuống. Rồi ào một cái, mưa trắng xóa cả một khoảng trời. Người người vội vã chạy đi tìm chỗ trú mưa. Xe cộ cũng đua nhau lướt qua một cách nhanh chóng. Không ai để ý đến bóng dáng nhỏ bé đang bước từng bước nặng nề dưới cơn mưa trắng xóa kia.

Là mưa, hay là nước mắt?

Hôm đó, tôi không biết mình đã trở về nhà như thế nào. Tôi đã khóc suốt đêm. Thực ra tôi không muốn khóc, tôi muốn mình mạnh mẽ, không được rơi nước mắt. Nhưng tôi không hiểu tại sao nước mắt cứ thế tuôn ra, ướt đẫm hai gò má, chảy ướt hết một vạt áo. Tôi không thể khống chế được cái dòng nước nóng hổi đang trào ra khỏi khóe mắt kia. Tôi đưa tay

cố gắng quẹt cho sạch, nhưng càng quẹt càng chảy nhiều hơn. Tôi không phải như thế, tôi không thích khóc.

Tôi không biết mình đã khóc như thế bao lâu. Chỉ biết khi tỉnh lại, cả cơ thể rã rời không còn chút sức lực.

Ngày trước, tôi là đứa vô tư vô lo, chưa bao giờ nghĩ cảm giác phải từ bỏ người mình yêu thương lại tồi tệ như thế này. Tôi bắt đầu bị tâm can giằng xé. Nỗi đau trong tim cứ gặm nhấm cơ thể của tôi từng chút, từng chút một.

Tôi tìm đến những giấc ngủ, tôi nghĩ sau khi ngủ rồi, thôi không nghĩ tới mọi thứ nữa thì sẽ cảm thấy tốt hơn. Nhưng không, mỗi khi nằm xuống thì hình ảnh của anh lại xuất hiện, chế ngự tâm trí của tôi.

Sau những lần gồng mình chịu đựng, gồng mình quên đi. Tự nhủ sẽ cố gắng, sẽ quên đi, sẽ thôi không nhớ tới nữa. Nhưng khi hình ảnh anh xuất hiện, tôi lại mất kiểm soát, nước mắt lại lã chã tuôn ra. Tôi muốn gạt bỏ tất cả mọi thứ, nhưng hình như trái tim tôi đâu có chịu thấu hiểu cho cảm giác của tôi lúc này.

Tôi đứng trước cửa nhà, lười nhác dựa cả người vào bức tường cạnh cửa. Bầu trời hôm nay rất đẹp. Từng đám mây trắng nhẹ nhàng lướt đi chậm rãi trên nền trời xanh biếc. Ánh nắng dịu dàng chiếu xuống, hắt lên những tán cây đang rủ mình xuống hai bên vệ đường.

Thì ra, bầu trời vẫn đẹp đến thế, cảnh vật vẫn đẹp đến thế. Mọi thứ vẫn không hề thay đổi, vẫn rất đẹp. Hình như chỉ có tôi là thay đổi. Bầu trời trong lòng tôi, vốn đã chuyển sang một màu u ám kể từ giây phút ấy.

Hôm nay, bọn trong nhóm rủ tôi đi chơi. Từ hôm đó tới nay, ngoài đi học ra thì tôi không hề ra khỏi nhà. Lâu lắm rồi không gặp bọn nó. Bọn nó gọi cho tôi suốt, tôi phải giả ốm. Thằng Bống nghe tin tôi ốm còn khóc lên khóc xuống. Tôi dặn bọn nó, anh mà gọi điện về hỏi tôi thì không được nói gì cả. Bọn nó không hiểu sự tình, nhưng cũng không dám hỏi nhiều.

"Sếp! Thằng Dương..." Đang ngồi cắm đầu cắm cổ ăn, thằng Sún tự nhiên nhắc tới anh làm tôi hơi khựng lại, tim bất giác nhói lên một hồi.

"Tao đã dặn rồi, Anh Tí mà gọi hỏi gì về tao, cứ nói không biết. Đứa nào làm trái thì sau này đừng bao giờ gặp tao nữa." Tôi giả bộ đanh giọng, sau đó lại cúi xuống ăn tiếp. Tôi ăn như một kẻ bị bỏ đói lâu ngày. Nhưng chỉ là ăn, chứ tôi không hề cảm nhận được bất cứ mùi vị gì ở trong đó. Thực ra tôi lại đang muốn khóc, nhưng không thể khóc trước mặt bọn nó được.

Tôi nói dối với bọn nó là tôi không yêu anh Tí nữa nên chia tay. Bọn nó bán tín bán nghi, nhưng cũng không dám thắc mắc.

Ăn xong, cả đám rủ nhau đi hát karaoke. Tôi biết hát, cũng thích hát. Bình thường đi karaoke là tôi ôm cái micro mà gào thét, nhưng hôm nay tôi chẳng có tâm trạng mà hát hò gì cả, ngồi thu lu một xó nhìn bọn nó quậy phá. Ánh đèn led xanh đỏ tím vàng liên tục chớp chớp, tiếng nhạc vang lên xập xình cũng không thể đánh động được tâm hồn một đứa trước nay luôn mê âm nhạc như tôi. Tâm hồn tôi vốn đã không còn được như trước nữa rồi. Giống như có một tảng đá đang đè trong đấy, không tài nào đẩy ra được.

"Sếp ê, ca sĩ mà lại ngồi ra đấy à? Lại đây hét vài bản cho lính lác nghe đi chứ?" Thằng Mập cầm cái micro hét to khiến tôi hơi giật mình. Tôi lườm nó một cái, cầm miếng ổi trong dĩa đặt trên bàn phi luôn vào người nó. Nó vội vã né sang một bên. Thành ra, thằng Sún đáng thương đang ngồi gặm bò khô lãnh nguyên miếng ổi đập vô mặt. Nó quay sang nhìn tôi mếu máo. Tôi chỉ biết ái ngại nhìn nó gãi đầu. Tôi không cố ý đâu, lỗi tại thằng Mập, tôi vô tội.

Bọn nó biết tôi đang buồn nên kiếm trò chọc phá. Cuộc sống của tôi nhờ bọn nó mà đỡ nhàm chán hơn.

Hát một hồi chán chê, cả bọn tạm biệt rồi nhà ai nấy về. Thằng Khánh đòi chở tôi về, nhưng tôi không đồng ý nên nó cũng đi về luôn. Mình tôi lang thang trên phố. Cảnh đêm buồn man mác, tất cả mọi thứ đều chìm trong một màu đen u ám giống như cuộc đời tôi vậy. Tôi bắt đầu cảm thấy

thích cái sự yên tĩnh của màn đêm này. Nó khiến tôi thấy trống trải, gợi lại kí ức về anh, khiến tôi buồn, khiến tôi trở nên yếu đuối. Nhưng chỉ ở với nó, tôi mới có thể trải lòng, có thể bộc lộ cảm xúc thật nhất trong lòng mình mà không sợ ai nhìn thấy.

Tôi cứ đi mãi, tới lúc dừng bước chân ngẩng đầu lên nhìn thì thấy mình đang đứng trước cửa một quán bar. Tôi chưa tới chỗ này bao giờ, đây cũng không phải những nơi tôi muốn đến, thậm chí còn rất ghét. Vậy mà chẳng hiểu sao tự nhiên bây giờ tôi lại muốn vào. Biết đâu bên trong sẽ có thứ gì đó khiến tôi thoải mái hơn thì sao?

Nghĩ ngợi một chút, tôi cũng quyết định sẽ vào. Chân vừa bước được vài bước, tay trái chẳng biết bị ai đó túm lấy. Tôi tưởng là gã say rượu biến thái nào đó nên định quay lại đấm cho phát thì nghe giọng nói quen thuộc vang lên phía sau: "Đi về, chỗ này không phải là chỗ cho mày đến đâu."

Tôi xoay người lại nhìn, thằng Khánh không biết tại sao lại xuất hiện ngay lúc tôi định bước vào trong quán bar. Nó túm cổ tay tôi lôi tuột ra ngoài vệ đường. Tôi vùng vằng, vừa đi vừa hét om sòm: "Bỏ tao ra, người ta vào được sao tao không được. Mày tránh ra đi, không phiền mày quan tâm."

"Đi về."

"Mày biến chỗ khác đi cho tao."

"Hôm nay dù có phải khiêng mày về tao cũng phải khiêng."

Thằng Khánh nắm lấy cổ tay tôi cứng ngắc không buông. Tôi ngước lên nhìn nó, mái tóc màu đen của nó bị gió thổi tung sang một bên. Khánh mặc trên người chiếc áo sơ mi trắng, quần jean đen ống bó, bên ngoài khoác một chiếc áo da. Thì ra thằng Khánh nó cũng rất đẹp trai. Tôi chưa từng nhìn nó kĩ như thế này. Chắc bởi vì từ trước tới giờ, trong tầm mắt tôi chỉ có anh Tí, vì vậy, những người xung quanh tôi đều không hề khiến tôi để tâm tới.

Khuôn mặt nó phảng phất chút buồn. Ánh mắt nó nhìn tôi có cái gì đó không được bình thường. Tôi biết, nếu thằng Khánh đã nhất quyết muốn lôi tôi về thì chắc chắn sẽ lôi được tôi về. Tôi làm sao có thể cự lại nó được cơ chứ?

Tôi bất lực, cúi đầu xuống nhỏ giọng: "Mày...dẫn tao đi nhậu đi."

"Con điên, đi về."

"Mày không dẫn tao đi, tao tự đi."

Thằng Khánh thở dài nhìn tôi, mặt nó méo xệch, trông vô cùng khốn khổ: "Thôi được rồi, vậy tao dẫn mày đi nhậu."

Thằng Khánh đưa tôi tới một quán nhậu nhỏ bên đường ven thành phố. Tôi chưa bao giờ uống cái thứ nước nồng nồng cay cay này. Tôi gọi liền mấy chai, sau đó bắt đầu đổ cái thứ nước cồn ấy vào người một cách vô thức.

"Mày với thằng Dương..."

"Đừng nhắc tới anh ấy nữa." Tôi lên tiếng cắt ngang lời nó, xong lại tiếp tục điên cuồng đổ thứ chất lỏng kia vào miệng. Thứ dung dịch cay nồng đắng nghét bắt đầu xâm chiếm mọi ngóc ngách trong khoang miệng, cổ họng tôi nóng rát như muốn rực lửa.

"Tao biết mày..."

"Đã kêu đừng nhắc nữa." Tôi gắt.

"Uống vừa thôi." Thằng Khánh giật lại chai rượu trên tay tôi. Tôi bắt đầu thấy hơi thấm mệt, nhưng vẫn muốn uống. Tôi muốn say, một lần thôi để tôi quên đi tất cả, để tôi có thể bắt đầu một cuộc sống mới. Một cuộc sống không có anh.

"Mày cứ mặc kệ tao đi." Tôi giật lại chai rượu, ngửa cổ đổ vào miệng tới nỗi tràn cả ra ngoài, ướt đẫm cả một vùng áo.

Reng...reng...

Tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên khiến tôi dừng lại động tác. Tuy đầu óc hơi choáng váng nhưng tôi vẫn có thể nhìn rõ được cái tên đang nhấp nháy trên màn hình. Tôi không bắt máy, nói đúng hơn là bởi vì tôi cứ ngồi nhìn do dự nên không kịp bắt máy. Tới lúc điện thoại reo lên hồi chuông nữa tôi mới cầm lên, ngón tay run run lướt trên màn hình.

"Alo!"

Giọng nói đầu dây bên kia nhẹ nhàng cất lên. Tôi im lặng, không nói gì.

"Vâng." Trả lời đúng một chữ duy nhất, xong vứt điện thoại qua một bên. Tôi cười, nhưng nụ cười của tôi sao nó lại chua chát đến thế? Tôi ngước lên nhìn thẳng vào mặt thằng Khánh, hai tay nắm cổ áo nó lôi mạnh. Tôi hôn thằng Khánh khiến nó hơi bất ngờ. Tôi cố giữ chặt lấy nó, nhưng sức tôi có hạn, nó lại là đứa con trai to khỏe. Thế là bị nó đẩy ra.

"Con điên này, mày say quá rồi." Thằng Khánh trợn ngược mắt nhìn tôi. Có lẽ nó nghĩ tôi say nên mới làm vậy. Tôi không nói gì, lại nhoài người sang ôm chầm lấy nó, ôm rất chặt. Tôi cảm nhận được nó đang thở rất mạnh, tim cũng đập liên tục. Lần này, nó im lặng để mặc cho tôi ôm.

Thằng Khánh đưa tôi về nhà. Bố tôi hôm nay lại đi công tác. Một mình trong căn nhà trống trải lạnh lẽo, nỗi cô đơn lại ùa về.

Tôi muốn say, nhưng người ta nói đúng, càng say càng tỉnh. Tôi bắt đầu khóc lóc. Tôi nhớ anh, thực sự rất nhớ anh. Cái sim nhét trong góc hộc bàn, tôi rất muốn lôi ra gắn vào điện thoại xem anh có gọi cho tôi không, có nhắn tin cho tôi không? Nhưng tôi không có can đảm, tôi không thể làm được.

Ngồi bó gối trên giường, tôi cố xua tan đi cái cảm giác tồi tệ này. Thì ra, thì ra cái cảm giác này nó lại đau đớn, thống khổ đến vậy.

Rốt cuộc thì tôi đã yêu anh ấy đến mức nào rồi? Đã đến mức nào mà tôi lại trở nên thế này? Ai có thể trả lời giúp tôi được không? Tại sao tim

tôi lại đau đến thế này? Tôi còn cảm nhận được âm thanh của trái tim tôi đang vỡ ra từng mảnh nữa. Tôi đau lắm, thực sự rất đau.

Chúng tôi đã kết thúc rồi, thật sự đã kết thúc rồi.

MÀY KHÔNG ĐI ANH VÁC MÀY ĐI

Vân Jibi

dtv-ebook.com

Chương 41: Bốn Năm Sau

Phần II

Phần II sẽ có một số thay đổi, bao gồm cả ngôi kể và cách xưng hô. Nhân vật đã trưởng thành nên giọng văn cũng sẽ khác đi rất nhiều.

Cảm ơn các bạn đã theo dõi

❤❤

Vân Jibi

.....

Bốn nămsau

~~~~~

"Tao biết mày ở đây!" Giọng Khánh vang lên khiến Huyền giật mình. Cô cũng không còn lạ gì việc cậu luôn xuất hiện sau mỗi lần cô kết thúc một mối tình nhạt nhẽo với ai đó.

Cô chẳng còn nhớ mình đã sống như thế nào trong khoảng thời gian bốn năm vừa qua. Có lúc, cô tự thu mình lại trong một cái vỏ ốc, chán nản với các sự va chạm ngoài xã hội. Nhưng cũng có lúc, cô lại điên cuồng lao vào những mối quan hệ không tên. Cô nghĩ, chỉ cần cô có thể yêu một ai đó thì sẽ quên được anh. Nhưng cô đã nhầm, cho dù có cố gắng cách mấy cô cũng không thể yêu thêm một ai khác.

Khánh ngồi xuống bên cạnh, giật lại ly rượu vang sánh đỏ trong tay Huyền, sau đó quay sang nhìn cô đầy ngao ngán: "Đây là thằng thứ bao
~~~~~

nhiêu r`ã?"

"Nhi`âu quá, tao không nhớ!"

"Tao thấy mày nên được ghi nhận vào danh sách những người thường xuyên đá b`ônhi`âu nhất trong lịch sử đấy!"

Giọng nói pha chút hài hước của Khánh làm Huy`ân không nhịn được mà khẽ cười: "Tao thấy cũng được đấy. Hay mày giới thiệu tao vào cái danh sách đấy đi. Để tao kiếm thêm vài đứa nữa r`ãi đá tiếp. Có khi lại nổi tiếng ấy. R`ãi lại mời tao đi chỗ này chỗ kia cũng nên."

"Mày bớt điên dùm tao cái." Khánh khẽ cong môi, búng lên trán cô một cái rõ đau. Cô nhăn nhó, đưa tay xoa xoa trán r`ãi đập lại lên vai cậu. Cậu chỉ cảm thấy bu`ân cười. Đã lớn thế này r`ãi mà nhi`âu lúc chả khác gì đứa con nít. Nhấm nháp ly rượu trên tay, cậu hỏi: "Công việc thế nào r`ãi?"

"Bị đuổi việc r`ãi." Huy`ân thản nhiên đáp, uống cạn ly rượu vừa mới rót ra.

"Sao lại bị đuổi?"

"Chậc, kể ra thì cũng bu`ân. Đẹp quá cũng khổ lắm. Mấy gã sếp biến thái ấy háo sắc vô cùng. Hôm trước gã ta nhìn tao bỡn cợt, còn lợi dụng nắm tay tao nữa." Cô dừng lại một chút, ái ngại nhìn Khánh: "Thực ra tao chỉ cho gã ăn có một đấm thôi mà ai ngờ gã ta yếu thế. Mới có một đấm đã nằm lăn ra đấy r`ãi. Sau đó thì...bị đuổi."

Khánh quay lại nhìn cô, khuôn mặt trông như kiểu không thể tin vào những đi`âu cô nói vậy: "Tao lạy mày luôn r`ãi đó Lùn. Thay b`ônhư thay áo đã đành, công việc cũng thay như chong chóng luôn. Vậy bây giờ có dự định gì chưa?"

"Công việc chính bây giờ là tìm một em trai xinh xinh nào đấy hốt v`ê đã. Dạo này thích gặm cỏ non."

Khánh không nói gì, chỉ biết nhìn cô lắc đ`âu cười khổ.

Tiếng nhạc du dương trong quán bar nhẹ nhành vang lên chậm rãi, hòa quyện với ánh đèn vàng nhạt nhẹ dịu khiến khung cảnh trong quán hết sức hài hòa. Những vị khách xung quanh cũng đều là những người giống cô - thích những thứ nhẹ nhàng. Không giống mấy quán bar khác, toàn là thứ âm thanh xập xình, đèn chiếu loạn lên đủ màu khiến cô thấy nhức đầu. Chỗ này đúng là nơi lí tưởng.

Rót thêm một ly rượu vang, Huyền khẽ lắc lắc rồi chậm rãi nhấm nháp, đưa mắt nhìn xung quanh. Tầm mắt dừng lại trên người một anh chàng pha chế đang đứng ở quầy bar phía xa bên kia. Trông anh ta có vẻ rất chuyên nghiệp. Nhìn thoáng qua thì cũng không tệ, cao to, đẹp trai. Tóm lại là chuẩn men đấy.

"Này!" Cô huých vai Khánh một cái, mắt vẫn không rời khỏi người anh chàng pha chế kia.

"Sao?"

"Anh kia được chứ?" Cô khẽ hất cằm về phía anh chàng pha chế.Khánh nhìn theo hướng ánh mắt của cô thì hiểu ra, quay sang nhìn cô khẽ nhíu mày, thở dài thườn thượt: "Làm ơn, tha cho con người ta đi."

"Hơ, tao đã làm gì ảnh hưởng đến đời trai của anh ta đâu. Nhưng mà cũng phải thử đã." Miệng cô khẽ câu lên thành một đường cong. Đặt ly rượu trên bàn, cô tuột xuống khỏi chiếc ghế chân cao bước về quầy bar phía trước. Bỗng tay bị ai đó nắm lấy lôi ngược lại.

"Ê, làm gì thế? Bỏ ra, tao còn chưa thử mà. Ơ cái thằng hâm này."

Khánh không thèm nói gì, cũng không thèm quay lại nhìn Huyền, cầm tay cô lôi tuột ra khỏi quán bar, mở cửa xe ra nhét cô vào trong rồi đóng sầm cửa lại, sau đó vòng sang bên kia mở cửa ngồi vào ghế lái bên cạnh, nhấn ga chạy đi. Cô chép miệng, chỉ biết lắc đầu nhìn Khánh đang lao như điên trên đường. Nhìn bộ mặt tức giận của Khánh, cô thấy có chút khó hiểu, nhưng cũng không muốn hỏi nhiều nên híp mắt nhìn cậu một lúc rồi quay mặt ra ngoài ngắm cảnh đêm.

Chiếc xe băng băng trên đường, lướt qua từng lớp người, từng lớp xe đông đúc. Phố xá chật chội tấp nập, vậy mà lòng cô lại chỉ có một khoảng trống mênh mông vô tận.

Khánh dừng xe trước cổng một khu vui chơi. Hình như lâu lắm rồi Huyền chưa đến nơi này. Đúng là rất đông vui nhộn nhịp. Ánh đèn sáng lấp lánh trên những chiếc xe đồ chơi, những chiếc đu quay chớp chớp liên tục rất bắt mắt. Âm thanh khác nhau của mỗi trò chơi liên tục vang lên, hòa trộn vào nhau tạo thành khối âm thanh lộn xộn không thể nghe ra là gì.

Huyền bước vào bên trong, đi loanh quanh một chút rồi dừng lại ở một cái biển đề tên trò chơi ngoài cổng.

Partin.

Cô hơi ngây người. Cái trò này khiến cô gợi lên kí ức về anh.

"Muốn chơi cái này sao?" Khánh ở đằng sau đi tới, choàng tay lên khoác lấy vai Huyền khiến cô hơi giật mình, thoát khỏi những suy nghĩ vừa hiện lên trong tâm trí.

"Ừ, thử xem sao." Huyền cười nhẹ rồi bước vào trong. Khánh mua hai vé, xong lấy hai đôi giày, đưa lại cho cô một đôi. Cái này trước đây đã có người chỉ cô rồi nên bây giờ mang vào không khó lắm. Trước đây cũng có người dạy cô trượt rồi nên giờ cô có thể tự trượt một mình được. Cô nhớ, đã từ rất lâu rồi ấy, hôm đó là lần đầu tiên cô ôm anh, lần đầu tiên cảm nhận được nhịp tim của anh.

Cô lại nhớ anh rồi.

"Làm gì mà ngồi thừ ra đó? Hay là không biết trượt?" Khánh không biết đã ra sân trượt từ lúc nào, cậu đang lượn ngoài đấy một cách vô cùng điêu luyện. Huyền cong môi, đứng dậy di chuyển nhẹ đôi giày tiến gần tới chỗ Khánh.

"Xem thường tao quá đấy. Thử xem ai hơn ai." Cô lướt vèo một phát qua người Khánh, sau đó thuần thục lướt bánh xe trên sân, những chỗ gồ

gh`ê đối với cô cũng không thành vấn đ`ề. Khánh cũng chậm rãi lướt theo ngay sau. Huy`ên còn quay đ`âu lại, le lưỡi trêu chọc cậu nữa.

Đám người đang trượt xung quanh cũng đang rất hăng say. Tiếng âm thanh rộn rã được mở to hơn khiến bọn họ dường như phấn khích hơn, đua nhau hú hét lướt vèo vèo v`ê phía trước. Một vài người có vẻ rất chuyên nghiệp còn co cả một chân lên, xoay một vòng bằng bánh xe r`ồi lại hạ xuống trượt tiếp khiến những người khác vô cùng ngưỡng mộ.

Huy`ên bắt đ`âu thấy thích thú, lướt đi nhanh hơn. Khánh có vẻ không có kinh nghiệm bằng cô r`ồi, lè tè đuổi theo sau mà không kịp. Ha ha, cậu ta làm gì có tuổi mà thắng cô chứ. Chỉ có anh Tí may ra thì...

Cô lại nhắc tới anh r`ồi. Chẳng hiểu tại sao nhắc tới cái gì, nghĩ tới cái gì cũng đ`âu có hình bóng anh xuất hiện trong đó. Bao giờ cô mới quên được anh đây? Đã bốn năm r`ồi.

"Coi chừng phía trước!"

Tiếng hét vang lên khiến Huy`ên giật mình ngước lên nhìn. Thấy tấm thành lan can phía trước, cô rối quá không biết làm sao, chỉ biết nhắm chặt mắt phó mặc cho số phận.

R`âm...

Lúc nãy thất th`ân, mải nghĩ tới anh không để ý mình đã trượt thẳng ra tới thành lan can nên không kịp dừng lại, va trúng thành, cả người bị hất một phát bay ra ụp mặt xuống bãi cỏ bên ngoài sân trượt.

"Có sao không? Tâm h`ồn để trên trời à?" Khánh hốt hoảng chạy lại đỡ Huy`ên dậy dìu v`ê phía hàng ghế ng`ồi nghỉ: "Mày bị cái gì thế?"

"Không sao đâu. Thôi không chơi nữa, đi v`ê đi." Một nụ cười gượng gạo thoáng hiện lên trên khuôn mặt Huy`ên.

Khánh nhìn cô một lúc, sau đó dìu cô ra xe chở v`ê. Trên đường đi, cậu bị cô tra tấn lỗ tai đến sống dở chết dở. Cái này có là gì chứ. Suốt bốn

năm qua, cậu còn phải chịu đựng những thứ kinh khủng hơn nhiều. Ví dụ như lần cô sang chỗ cậu chơi, sống chết đòi vô bếp tập nấu ăn. Kết quả là hôm đó, sau khi ăn xong cậu phải nhập việc vì bị ngộ độc thực phẩm. Tệ hơn là cái phòng bếp nhà cậu bị Huyền phá đến tan nát không còn gì để nói.

Mà tới giờ Huyền vẫn không hiểu vì sao Khánh lại bị ngộ độc thực phẩm. Chỉ là lần đó, hình như cơm có hơi sống một chút, cá chiên hơi cháy một chút, canh hơi mặn một chút thôi mà. Cũng đâu tới mức phải nhập viện đâu nhỉ? Chắc không phải do đồ ăn cô nấu mà tại bụng Khánh yếu. Cô vô tội.

"Lùn này..."

Đang loay hoay tháo dây an toàn thì Khánh gọi, cô ngoái cổ về phía sau khẽ nhướn mày: "Sao thế?"

"Ờ...không có gì, để tao kiếm việc mới cho mày thử xem."

"Giời ơi, nộp đại vô công ty mày đang làm luôn đi. Đỡ mất công tìm. Tao thề là tao sẽ ngoan, sẽ không làm ảnh hưởng tới công việc của mày. Ok?" Như để chắc chắn, cô còn giơ ngón tay làm biểu tượng OK, khuôn mặt vô cùng nghiêm túc.

"Nhưng sếp trên của tao..."

"Sếp trên lại là cha già biến thái nào hả?" Không phải chứ? Không lẽ dạo này hình tượng sếp lớn mập lùn, bụng bự, dê già, biến thái đang là mốt sao?

"Không phải...chỉ là..."

"Không phải là được rồi. Quyết định vậy đi. Đống hồ sơ xin việc của tao ở chỗ mày chắc vẫn còn nhiều nhỉ?"

"Ừ."

Khánh chỉ biết lắc đầu. Lần đầu tiên đi xin việc, Huyền làm chưa tới ba ngày đã nghỉ vì cãi nhau với sếp. Lần thứ hai thì thẳng tay tát vào mặt sếp lớn không thương tiếc nên bị đuổi việc. Rồi lần thứ ba, thứ tư,...cậu chẳng nhớ đã bao nhiêu lần như thế rồi. Tới nỗi say này, Huyền phải làm sẵn cả chục bộ hồsơ xin việc để ở chỗ cậu.

"Vậy nhé. Khi nào có phỏng vấn gọi tao. Tạm biệt. Ngủ ngon."

"Ừ, vậy ngủ ngon."

Huyền xuống xe, đứng bên ngoài vẫy vẫy Khánh. Cô đứng đó nhìn theo cho tới khi chiếc xe khuất hẳn trong màn đêm mới khẽ thở dài, khuôn mặt lại trở vềtrạng thái buồn rầu. Cô ngồi trên bậc thềm cửa, im lặng lắng nghe âm thanh của màn đêm. Bầu trời đêm nay yên tĩnh đến lạ. Nhìn lên ngắm những vì sao sáng rải rác trên nền trời đen bí ẩn, cô tinh nghịch đưa tay chạm vào những chấm sáng yếu ớt ấy. Cô cứ ngồi như vậy một lúc lâu, sau đó mới đứng dậy chậm rãi bước vào nhà. Xoay người lại đóng cửa, cô vô tình thấy một bóng người vừa xuất hiện bên kia đường. Người đó...

MÀY KHÔNG ĐI ANH VÁC MÀY ĐI

Vân Jibi

dtv-ebook.com

Chương 42: Công Việc Mới

Người đó không phải là anh sao?

Chùm chìa khóa trên tay Huyền rớt xuống nền nhà, vang lên một tiếng cộp lạnh lẽo. Cô thất thần một lúc, sau đó luống cuống mở cửa lao ra ngoài. Cô phóng nhanh qua bên đường điên cuồng tìm kiếm bóng dáng anh nhưng không thấy. Anh đã không còn ở đây nữa. Xung quanh chỉ một màu đen u ám. Cô thất vọng, hụt hẫng, khụy xuống tại chỗ.

Rõ ràng là cô vừa nhìn thấy anh. Đúng là anh mà, cô không hề nhìn không nhầm. Cho dù đã bốn năm trôi qua, cho dù anh thay đổi như thế nào thì cô vẫn có thể nhận ra.

Một nụ cười chua xót vừa thoáng qua trên khuôn mặt bi thương của cô.Cô nghĩ mình đúng là con ngốc mà. Anh đời nào lại xuất hiện ở đây chứ?

Huyền lầm cầm đứng dậy thất thểu đi vào nhà. Cơn gió lạnh vô tình thổi qua, hất tung mái tóc bay lòa xòa, thổi từng đợt rét buốt vào tim cô. Cô không khóc, nhưng nước mắt tự động tuôn ra khỏi khoé mắt, chảy dần xuống hai gò má bé nhỏ. Cô lại nhớ anh. Bốn năm rồi, đã bốn năm trôi qua với bao nhiêu sự việc xảy ra. Cô cũng đã tự nhủ phải quên đi tất cả. Duy chỉ có việc nhớ anh, yêu anh là cô không thể nào quên được.

Cuộn mình trên giường, cô lại khóc, cả người rung lên bần bật. Bốn năm qua, không biết đã trải qua bao nhiêu đêm khóc lóc như vậy rồi. Cô cứ khóc, rồi mệt quá thiếp đi lúc nào không hay. Tới sáng tỉnh dậy thì mặt trời đã lên cao. Cô uể oải ngồi dậy, cơ thể mệt rã rời.

Điện thoại đột ngột đổ chuông, là một dãy số lạ. Cô khẽ nhíu mày, xong cũng bắt máy trả lời: "Alo!"

"Có phải chị Trần Ngọc Thảo Huyền không ạ?"

"Ồ, đúng rồi. Cho hỏi chị là ai vậy?"

"Em gọi đến từ phòng nhân sự của Công ty TL group. Em xin thông báo cho chị biết, chị đã trúng tuyển trong đợt tuyển nhân viên lần này."

Huyền khẽ chau mày, cảm thấy có chút ngạc nhiên. Mới nộp hồ sơ sáng nay mà đã được chọn luôn rồi sao? Là Khánh giỏi, là cô may mắn hay do công ty kia đang thiếu thốn nhân lực trầm trọng? Mà thôi mặc kệ đi, là gì cũng được, miễn được nhận là OK rồi. Cô chun mũi, tặc lưỡi một cái sau đó trả lời lại: "Cảm ơn nhé. Cho tôi hỏi khi nào thì tôi có thể bắt đầu làm việc?"

"Sáng mai nhé. Sáng mai đúng tám giờ chị phải có mặt ở đại sảnh của công ty, sẽ có người chờ chị ở đó và hướng dẫn cho chị."

"Ồ, tôi biết rồi. Cảm ơn chị."

" Không có gì. Vậy thôi, em cúp máy nhé. Cảm ơn chị."

"Vâng." Cúp máy, Huyền lại nhào người xuống giường lăn lộn. Mới bị đuổi việc có mấy ngày thôi mà đã phải đi làm lại rồi sao? Chưa được nghỉ ngơi gì hết mà.

Sáng hôm sau, Huyền đã dậy từ sớm để chuẩn bị mọi thứ cho tươm tất. Cô chẳng nhớ trước đây mình thế nào, nhưng bây giờ lúc nào cũng phải chuẩn bị thật kỹ càng mọi thứ trước khi làm một việc gì đó. Nói chung là bây giờ cô rất cẩn trọng trong suy nghĩ và hành động.

Cô định gọi cho Khánh đi nhờ, nhưng nghĩ ngợi một chút rồi lại quyết định bắt xe buýt. Hôm nay trời khá đẹp. Ánh nắng dịu nhẹ xuyên qua ô cửa kính xe chiếu lên khuôn mặt nhỏ bé của cô vài vệt sáng nhàn nhạt. Một cơn gió khẽ ùa qua, thổi bay mấy cọng tóc mỏng manh vương lên má. Cô khẽ hít một hơi thật sâu. Hi vọng mọi chuyện sẽ tốt đẹp.

Đúng tám giờ sáng Huyền đã có mặt ở đại sảnh của công ty. Tối qua cô đã gọi điện cho Khánh báo cho cậu biết mình được trúng tuyển. Khánh cũng hơi bất ngờ, vì vậy cô mới đoán rằng công ty này đang thiếu người trầm trọng. Cũng có thể do cô may mắn. Cô là ai chứ? Lùn thông minh, Lùn xinh đẹp mà.

Đại sảnh của công ty này khá lớn. Ngay quầy tiếp tân có mấy nhân viên nữ mặc đồng phục công sở đang tất bật trả lời điện thoại, xem xét giấy tờ rộn rã. Người đi qua đi lại cũng rất đông và vội vã. Bên trái có một hành lang dẫn đi đâu đấy, còn bên phải là hai cửa thang máy. Đúng là đại sảnh của công ty lớn có khác, từ đồ vật đến con người đều toát lên vẻ sang trọng đến choáng ngợp.

Ting...

Tiếng kêu nhỏ từ phía thang máy vang lên. Cánh cửa sắt vừa hé mở, một cô gái trẻ đẹp ở bên trong từ từ bước ra. Trên tay cô ta đang cầm một tập hồ sơ gì đấy. Thân hình cô ta rất thanh mảnh, mái tóc màu vàng đồng dài gần tới eo xõa ra đang bay bay trong gió. Khuôn mặt trắng trẻo, tuy mắt một mí nhưng vẫn không kém phần cuốn hút. Môi son đỏ tươi. Trên người mặc bộ đồ công sở, áo sơ mi xanh nhạt, váy đen ôm sát làm nổi bật lên vòng ba căng đét. Chân đi đôi guốc cao chừng năm sáu phân, chậm rãi gõ cồm cộp xuống sàn nhà trơn nhẵn, sáng bóng. Nói chung, nếu là đàn ông thì sẽ bị xịt máu ngay từ cái nhìn đầu tiên. Tiếc là Huyền lại không phải đàn ông, vậy cho nên người đẹp kia đành bị quên lãng khỏi suy nghĩ của cô.

Cô ta bước tới chỗ Huyền, khẽ gật đầu một cái rồi mỉm cười nhìn cô: "Em là Thảo Huyền phải không?"

Huyền gật gật: "Vâng, em chính là Thảo Huyền."

"Chị là Kim Chi, nhân viên tuyển dụng của phòng nhân sự. Mời em đi theo lối này, chị sẽ hướng dẫn công việc cho em."

Huyền hơi ngây ra một chút. Ơ, còn chưa phỏng vấn linh tinh mà đã kêu làm luôn rồi à? Có gấp quá không? Cô vừa đi theo Kim Chi, không

nhịn nổi tò mò hỏi: "Chị ơi, không phải phỏng vấn hả?"

"À, bên nhân sự sau khi xem xét hồ sơ của em thì thấy năng lực của em rất phù hợp với vị trí công việc này nên duyệt luôn."

"À, ra là vậy." Tự nhiên cô cảm thấy có chút hưng phấn. Công nhận là cô giỏi thật phải không? Hô hô, không cần phỏng vấn cũng được làm việc luôn. Bởi vậy, cô nói cô là nhân tài quả không sai mà.

"À, chị ơi, không biết em làm ở bộ phận nào vậy chị?"

"Bên phòng kế hoạch nhé. Trợ lý giám đốc."

"Hả?" Huyền khựng chân tại chỗ ngạc nhiên, hai mắt tròn xoe như hai hòn bi nhìn chị hướng dẫn trẻ đẹp trước mặt mình. Trợ...trợ lý giám đốc sao?

Trước giờ đi không biết bao nhiêu công ty rồi, toàn là làm nhân viên sai vặt, khá hơn thì là mấy chỗ nhân viên quèn, dưới trướng của trưởng phòng gì gì đấy. Tự nhiên bây giờ vừa mới được nhận vào đã lên trợ lý giám đốc. Số cô may mắn đến vậy sao? Hay là cô đang mơ?

"Chị ơi, chị có nhầm lẫn gì không ạ? Em mới vào mà ạ?"

Kim Chi quay sang nhìn Huyền khẽ nhíu mày khó hiểu, nhưng sau đó nét mặt nhanh chóng chuyển sang tươi cười: "Không nhầm. Là vì vị trí ấy còn thiếu. Hơn nữa lại do chính giám đốc đứng ra tuyển dụng trợ lý cho mình mà. Số em may mắn thật đấy."

Huyền gật gật đầu, thì ra là vậy. Nhưng cô vẫn hơi thắc mắc, có thật là mình may mắn đến vậy không? Hay cái gã giám đốc kia là một tên háo sắc, nhìn hình thẻ trên hồ sơ của cô thấy cô đẹp nên muốn nhận vào vị trí đó để thực hiện ý đồ đen tối? Ây cha, khả năng này cũng có thể nha, bởi vì cô đẹp mà.

"Em đang nghĩ gì thế? Mau đi thôi!" Kim Chi khẽ chạm vào người Huyền khiến cô giật mình, thoát khỏi mấy cái suy nghĩ vớ vẩn kia. Cô gãi

đầu, miệng lắp bắp: "Ơ...dạ...đi ạ! "

Kim Chi xoay người đi tiếp, Huyền cũng chậm rãi đi theo sau. Cả hai bước vào trong thang máy. Chị ta dẫn cô tới một căn phòng nào đó ở tầng ba.

Căn phòng này không quá rộng, nhưng nếu một mình làm việc ở chỗ này thì cũng thoải mái. Màu chủ đạo là màu kem. Ở giữa mỗi bức tường treo một bức tranh phong cảnh nhỏ. Bức tường đối diện bàn làm việc có một cái đồng hồ. Mà bàn làm việc trông cũng được đấy, vừa rộng vừa tao nhã. Trên bàn có một cái máy tính, mấy xấp tài liệu gì đấy, điện thoại,...còn có một chậu hoa xương rồng nho nhỏ. Bờ tường sau lưng lại là kính, đứng trên này nhìn xuống có thể ngắm được hết khung cảnh phía ngoài công ty. Chỗ phong cảnh hữu tình này mà được làm việc ở đây thì tuyệt vời ông mặt trời.

"Chị ơi, chỗ này là..."

"À, đây là phòng làm việc của giám đốc."

Huyền cảm thấy hơi bị tụt cảm xúc. Khuôn mặt đang hớn hở của cô bỗng trùng xuống. Nãy giờ đứng mơ tưởng linh tinh, hóa ra là phòng của giám đốc. Vậy mà cô cứ tưởng phòng làm việc của mình cơ.

Kim Chi có điện thoại nên xoay người đi ra ngoài nghe. Chị ta vừa đi khỏi, sự tò mò trong người Huyền lại trỗi dậy. Cô bắt đầu đi lòng vòng ngắm nghía căn phong một chút. Đứng trước bức tường kính lớn, cô vòng tay ra sau, đưa một tay lên xoa xoa cằm ra điều suy tư nhìn ra ngoài. Sau tấm kính lớn là toàn bộ khung cảnh trước công ty. Bầu trời trong xanh, cây lá khẽ rung rinh đung đưa trong gió. Còn có cả một vài chú chim non nhỏ nhỏ đang đùa giỡn trên mấy ngọn cây xanh mơn mởn. Đúng là chỗ này tuyệt thật đấy. Cái gã giám đốc kia cũng biết thưởng thức gớm.

"Huyền này!"

Nghe tiếng gọi, cô giật mình xoay người chạy lon ton lại phía cửa, đứng trước mặt Kim Chi nặn ra một nụ cười. Trông cô lấm lét giống người mới

làm việc xấu vậy.

"Giám đốc bận rồi. Anh ấy kêu chị hướng dẫn công việc cho em rồi bắt đầu làm việc luôn. Em đi theo chị về chỗ làm việc nhé!"

Huyền khẽ gật gật đầu rồi đi theo sau Kim Chi. Đúng là tụt hứng ghê, đang định thưởng ngoạn phong cảnh tí mà lại phải đi rồi.

Kim Chi dẫn Huyền sang căn phòng cạnh bên phòng lúc nãy. Căn phòng này nhỏ hơn căn phòng lúc nãy, nhưng cách bài trí và thiết kế cũng không khác bên kia là bao nhiêu. Chỉ có điều cửa ra vào lại là kính trong suốt, người bên ngoài có thể nhìn vào bất cứ lúc nào nên cô thấy có hơi bất tiện một chút. Sau lưng ghế ngồi làm việc cũng có chỗ ngắm cảnh giống bên kia.

"Chỗ này...là phòng làm việc của em ạ?"

"Đúng rồi."

Hu ra! Chỗ này chính là địa bàn của Thảo Huyền cô đấy. Á ha ha ha, đúng là địa bàn của cô rồi, sau này tha hồ mà oanh tạc nơi này.

"Công việc của em là giải quyết tài liệu của các nhân viên trong phòng kế hoạch đưa lên, sau đó xem xét lại kỹ lưỡng rồi mới nộp lên giám đốc. Còn nữa, em cũng là người trực tiếp suy nghĩ, đề xuất ra các kế hoạch mỗi khi bộ phận có hoạt động nào đó rồi nộp lên giám đốc xem xét. Nếu anh ấy duyệt thì truyền đạt xuống dưới cấp nhân viên cho họ triển khai thực hiện. Em hiểu rồi chứ?"

Còn chưa kịp vui sướng vì được làm việc ở căn phòng tuyệt đẹp thì Huyền đã ngây người ra sau khi nghe Kim Chi phổ biến công việc. Sao nhiều việc thế nhỉ? Nhưng thôi, dù gì cũng phải thử sức chứ. Chỗ làm tuyệt thế này bỏ qua sao được.

"Em biết rồi. Vậy bây giờ làm việc luôn ạ?" Huyền ái ngại nhìn Kim Chi, xong lại quay sang nhìn đống tài liệu khủng bố trên bàn. Mới ngày đầu mà đã bắt làm hết chỗ này sao? Có bóc lột sức lao động quá không?

Kim Chi định rời đi, sau đó lại xoay người nhìn Huyền, nét mặt cô ta có chút không được tự nhiên: "Huyền này, giám đốc là người khó tính cho nên em cố gắng lên nhé."

"Vâng."

Kim Chi mỉm cười nhìn Huyền rồi đi ra. Cô bước lại ghế ngồi xuống, ngả người ra sau lưng ghế thả lỏng cơ thể một chút cho thoải mái. Giám đốc khó tính sao? Cô không tin mình không thể thuần phục được mấy gã giám đốc này. Cho dù không được cũng phải cho hắn một trận ra trò trước khi rời khỏi công ty.

Cô nhoài người dậy, bắt đầu lôi đống tài liệu ra chau mày xem xét rồi ghi ghi chép chép một cách cẩn thận. Lâu lâu lại chun mũi khịt khịt, rồi khua tay múa chân làm mấy động tác rất giống trẻ con.

Công việc bắt đầu ngày một nhiều hơn. Khánh làm ở tầng dưới, lâu lâu cũng ghé qua chọc phá cô một chút mới chịu yên. Không biết tại sao sau đó cậu ấy lại bị chuyển sang bộ phận cải tiến nên Huyền rất ít gặp. Mà công việc chất như núi, tăng ca liên miên cũng chẳng có thời gian mà gặp cậu ấy nữa.

"Huyền ơi, em xem lại cái này giúp chị nhé!"

Một chị nhân viên dưới phòng kế hoạch đi vào, khệ nệ ôm một đống tài liệu đặt lên bàn cho Huyền. Cô ngẩng đầu lên, choáng váng nhìn đống tài liệu trước mặt, bất giác đổ mồ hôi. Không phải lúc nãy có người vừa mới mang một đống lên sao?

Chị kia thấy đống tài liệu trên bàn của Huyền cũng choáng váng, đổ mồ hôi lạnh, tròn mắt mà nhìn chằm chằm: "Sao nhiều thế? Mấy cái kia trước nay đều do sếp xử lí mà bây giờ chuyển qua cho em hết rồi hả?"

"Tuyển em vào thì bắt em làm hết đúng rồi. Híc. Đúng là lão sếp lười biếng."

Chị kia nghe cô nói vậy thì có vẻ hơi sợ sệt, vội vã bước lại gần nói nhỏ: "Lạy em, phòng sếp ngay bên cạnh. Em nói nhỏ nhỏ thôi, sếp nghe được là chết. Lão sếp ấy nổi tiếng khó tính đấy."

Huyền ngã lưng ra sau ghế vươn vai một cái, xua tay thản nhiên đáp: "Em không sợ. Có giỏi thì đuổi việc em đi."

Chị kia thấy cô như thế thì chỉ biết lắc đầu cười khổ, chào cô một cái rồi đi về phòng làm việc. Cô lại nhoài người dậy, cắm đầu vô mớ tài liệu chất đống kia.

Tám giờ tối.

Huyền cảm thấy cổ mình sắp gãy về phía trước liền đẩy ghế lùi ra sau một chút, gác cả hai chân lên bàn ngã ra sau ghế uốn éo cơ thể. Mệt chết được, vừa mệt vừa đói. Cô lười nhác uể oải đứng dậy đi vào nhà vệ sinh. Ngay sau khi cô vừa rời khỏi chỗ, một bóng người cao lớn liền xuất hiện, đẩy cửa bước vào trong.

MÀY KHÔNG ĐI ANH VÁC MÀY ĐI

Vân Jibi

dtv-ebook.com

Chương 43: Cơm Cuộn

Từ trong nhà vệ sinh đi ra, Huyền giật bắn người la lên một tiếng thất kinh khi khìn thấy người đang đứng khoanh tay trước mặt, lười nhác tựa vào cạnh bàn nhìn cô chằm chằm.

"Mẹ ơi, còn tưởng là ma. Cái thằng hâm này, mày định dọa chết tao đấy à?" Cô lườm Khánh một cái, sau đó tiến về chỗ ngồi xuống ngả lưng ra sau ghế thư giãn.

Khánh kéo cái ghế nhỏ để bên góc tường lại ngồi đối diện với Huyền, nhìn cô chằm chằm: "Sao giờ này còn chưa về?"

"Cái lão sếp biến thái kia từ lúc vào làm tới giờ ngày nào cũng giao công việc ngập đầu, còn lão ta không biết làm gì, từ đó tới giờ cũng chưa bao giờ gặp mặt. Chắc là một lão già lụ khụ sắp gần đất xa trời rồi. Không thì cũng là một gã dê già biến thái, mặt mũi xấu xí, thân hình thù lù như con lợn sề cũng nên." Huyền cong môi đôi môi phớt hồng chúm chím tuôn ra một tràng ngao ngán, sau đó khoanh tay nhắm mắt lại. Khánh chỉ biết nhìn cô lắc đầu cười khổ. Cô gái này, mãi vẫn không chịu lớn. Tính tình lúc nào cũng y như đứa trẻ con.

Huyền bỗng bật người dậy, cúi lại gần Khánh khẽ nhíu mày như muốn thăm dò gì đó: "Mày làm ở đây lâu rồi không lẽ chưa gặp lão sếp kia?"

"À, chưa. Trước đây tao làm là sếp cũ. Sếp này mới nhậm chức nên chưa gặp."

Huyền nheo mắt: "Thật không?"

"Thật mà."

"Ò." Huyền gật gật đầu rồi lại ngả lưng tựa ra sau ghế nhắm mắt lại.

Khánh lặng lẽ quan sát từng hành động cử chỉ của Huyền. Không biết từ lúc nào hình bóng cô gái nhỏ bé này đã nằm trong tâm trí cậu, chiếm hẳn một khoảng rộng trong tim cậu.

Khánh biết mình thích Huyền. Từ cái lần đầu tiên cậu nhìn thấy hình ảnh con nhóc bé xíu đang chí chóe với đám bạn trong xóm, rồi đỏ mặt khi mặc cái áo cưới dây leo bước lên lễ đường. Đôi mắt đen long lanh, trong veo như hai hạt sương sớm nhìn thẳng vào mắt cậu đã khiến trái tim cậu lệch mất một nhịp. Nhưng đáng tiếc, cậu không phải là người Huyền thích. Chính vì vậy, từ nhỏ tới giờ cậu vẫn chỉ biết âm thầm ở cạnh cô, cô vui cậu vui, cô buồn cậu buồn. Nhưng tuyệt nhiên cậu sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt cô khi cô không cần tới cậu. Rồi cứ thế tình cảm càng ngày càng lớn dần, tới lúc cậu kịp nhận ra mình thật sự đã yêu Huyền thì cô lại thuộc về người khác.

Lúc Huyền nói với cậu là đã chia tay với Dương, cậu còn tưởng cô nói đùa. Cậu ở cạnh Huyền lâu như vậy lẽ nào lại không biết Huyền yêu Dương tới mức nào. Nhưng cô không chịu nói ra lí do. Cậu muốn hỏi, nhưng sợ lại làm tổn thương tới trái tim bé nhỏ ấy. Bởi vì cậu biết, một khi trái tim ấy đau thì tim cậu cũng sẽ bất giác mà nhói theo. Chính vì vậy, trong khoảng thời gian bốn năm ấy, cậu vẫn luôn ở cạnh cô, chăm sóc, quan tâm tới cô, giúp cô bình tâm trở lại, cố gắng quên đi cái quá khứ đau buồn kia.

Cho đến tận bây giờ, cậu biết Huyền vẫn chưa quên được Dương. Nhưng cậu mặc kệ, chỉ cần có thể ở bên cô thì giá nào cậu cũng đổi. Biết rõ mình thật mù quáng, nhưng cậu lại không thể khống chế được trái tim mình.

Rõ ràng trái tim là của cậu, nằm trong cơ thể cậu, vì sự sống của cậu mà đập từng nhịp, nhưng lại bị điều khiển bởi cảm xúc của người khác.

Huyền đột nhiên mở mắt, thấy Khánh cứ nhìn mình chằm chằm không chớp thì có chút không được tự nhiên. Cô ngồi thẳng người, đưa tay quơ qua lại trước mặt Khánh: "Này, làm gì nhìn tao ghê thế? Yêu tao rồi à?"

Khánh hơi bối rối bởi câu nói đùa kia. Nhưng cậu là người biết che giấu cảm xúc, vì vậy rất nhanh đã lấy lại bình tĩnh, đưa tay xoa xoa đầu cô cười nói: "Ư, lỡ yêu mày mất rồi bây giờ sao đây?"

"Hờ, kệ mày chứ. Nhìn tao có giống đang quan tâm không?" Huyền hếch mặt lên, nở ra một nụ cười nửa miệng kèm theo khuôn mặt vênh váo vốn có của mình quay đi chỗ khác.

"Đi về thôi. Trễ rồi, để tao chở về."

"Ừ, mệt quá, không làm nữa. Đi kiếm gì ăn đã. Đói chết luôn rồi đây này." Huyền nghe Khánh nói vậy thì gật gật đầu đồng tình. Cô vội tắt máy tính, xếp lại mấy sấp tài liệu cho gọn gàng rồi vơ cái túi xách lon ton đi ra cửa trước Khánh.

Ngồi trên xe, Huyền tinh nghịch cầm cái điện thoại mở game chém trái cây dán mắt vào đấy. Bàn tay nhỏ bé lướt trên màn hình bấm loạn xạ. Khuôn mặt cũng co giãn theo từng nhịp tay. Trông cô lúc này hệt như một đứa trẻ.

"Ăn cái gì bây giờ?"

"Gì cũng được mà." Cô không nhìn Khánh, mắt vẫn dán vào màn hình. Điều này khiến Khánh thấy khó chịu, hai hàng chân mày khẽ nhíu lại. Cậu với người sang giật lấy cái điện thoại trên tay Huyền nhét luôn vào túi mình.

Đồ trên tay bị lấy mất, Huyền hơi giật mình, sau lại chuyển sang tức giận. Nãy giờ chém điên loạn cả lên mới gần qua được cấp độ khác, vậy mà cái người bên cạnh kia không biết điều lại dám phá đám. Chắc chắn là mất mạng rồi. Cô cắn môi, trừng mắt nhìn Khánh hăm dọa: "Ơ cái thằng điên này, có trả đây không?"

"Ngồi nhìn máy tính cả ngày không đã sao? Muốn hai mắt lòi ra mới chịu à?"

"Kệ, lòi ra thì móc mắt mày gắn vô."

"Mắt tao bị cận."

"Mày bị cận lúc nào? Mà cận đã có kính, lo gì. Trả đây."

"Không trả."

Huyền tức đến phồng mang trợn má, hai mắt híp lại nhìn cái người bên cạnh mặt vẫn trơ ra đấy không thèm đả động gì đến lời nói của mình. Nếu là hồi còn đi học thì gã này sớm đã bị cô cho xuống đoàn tụ với tổ tiên rồi. Cô bực tức không thèm nói nữa, hậm hực quay đi chỗ khác.

Xe dừng lại ở một tiệm mì bên vệ đường. Tiệm mì này khá nhỏ, có vẻ cũ kỹ nhưng khách lại rất đông, chỗ ngồi gần như là kín mít. Lúc Huyền với Khánh đi vào chỉ còn đúng ba cái ghế ở bên góc tường trong cùng.

Hai bát mì nóng hổi ghi ngút khói vừa đặt xuống trước mặt hai người. Một mùi thơm phức xộc ngay vào mũi, kích thích vị giác khiến Huyền không kìm lòng được mà xuýt xoa một tiếng, nhìn chằm chằm bát mì như đứa trẻ nhìn thấy kẹo. Cô với ngay đôi đũa trong hộp cúi xuống ăn một cách ngon lành. Khánh dịu dàng nhìn cô gái nhỏ trước mặt đang hì hục ăn mì, trên mặt xuất hiện một nét cười nhẹ.

Ăn xong, Khánh chở Huyền về nhà. Đậu xe trước cổng nhà Huyền, Khánh và cô cùng nhau đi dạo một chút. Bầu trời đêm yên tĩnh, lâu lâu lại nghe được tiếng xào xạc của mấy chiếc lá khô dưới đất. Hai người im lặng đi cạnh nhau. Ánh đèn đường chiếu lên hai người họ tạo thành hai chiếc bóng đổ dài trên mặt đất.

Mấy hôm sau đó, ngày nào Khánh cũng qua chỗ Huyền chờ cô làm việc xong rồi cùng nhau đi ăn, đi dạo lung tung một chút rồi mới về. Quan hệ của hai người vốn dĩ trước nay vẫn tốt, nhưng xem ra bây giờ càng ngày càng thân thiết hơn. Đến nỗi trong công ty, mọi người cứ đồn rằng Huyền và Khánh là người yêu của nhau. Tuy cả hai đều phủ nhận, nhưng mọi người không thể không nghi ngờ được. Huyền và Khánh thấy thế cũng không muốn giải thích nhiều. Họ muốn nghĩ thì làm sao cấm được. Tốt nhất là vẫn nên im lặng, càng giải thích có khi càng rối. Đợi một thời gian nữa họ chán rồi sẽ chẳng thèm quan tâm tới mấy chuyện này nữa.

Công việc lại ngày một nhiều hơn. Ai cũng được về sớm, còn Huyền ngày nào cũng phải tăng ca tới khuya. Nhiều bữa còn ôm cả tài liệu về nhà lọ mọ làm cả đêm để kịp nộp cho gã sếp khó tính kia. Cô mà không làm xong kịp gã lại mắng mấy người nhân viên dưới phòng kế hoạch. Cô thấy tội nghiệp họ nên mới cố gắng làm cho hết.

Tính ra cô vào công ty cũng được cả gần hai tháng rồi mà chưa thấy mặt sếp bao giờ. Phòng sếp kế bên luôn nhưng chẳng bao giờ thấy sếp ra ngoài. Gã này sao có vẻ bí ẩn vậy nhỉ? Hay là gã ta suốt ngày dồn hết công việc lên đầu cô, sợ lúc đầu ra bị cô trả thù nên không dám mò ra? Đúng là cái đồ chết nhát.

Huyền uể oải vươn người một cái rồi đứng dậy đi vào trong rửa mặt cho tỉnh. Lát sau trở ra, cô ngạc nhiên khi thấy cái bịch gì đó đang đặt trên bàn làm việc của mình. Cô bước lại mở ra, là một hộp cơm cuộn.

Cơm cuộn...

Huyền hơi sững sờ, xoay người chạy ra ngoài hành lang điên cuồng tìm kiếm xung quanh. Không có lấy một bóng người, tứ phía đều chỉ là những bức tường trắng lạnh lẽo. Cô thất thểu trở lại phòng làm việc. Cô không biết mình đang nghĩ cái gì nữa, chắc cô điên rồi. Cô vừa nghĩ anh mua cho cô đấy. Bởi vì chỉ có mình anh mới biết cô thích ăn cơm cuộn.

Có mẩu giấy nhỏ nằm bên dưới đáy hộp, lúc nãy không để ý nên giờ mới nhìn thấy. Cầm lên đọc mới biết là Khánh mua cho mình. Một nụ cười nhạt nhẽo lại lướt qua trên khuôn mặt u buồn.

Tự nhiên nghĩ tới anh, cô lại thấy nhớ anh vô cùng. Ngồi bần thần trước hộp cơm cuộn, cô lại chẳng nuốt nổi dù rất thích món này. Không biết bây giờ anh thế nào rồi. Đã lâu lắm rồi cô không được nhìn thấy anh. Bây giờ anh lớn rồi, chắc phải đẹp trai hơn xưa nhiều. Không biết anh có người yêu mới chưa?

Nghĩ tới đây, trong lòng lại dâng trào một cảm giác xót xa. Vừa muốn anh tìm được người yêu mới, vừa không muốn anh có người yêu mới. Có

lẽ cô ích kỷ, nhưng mỗi khi nghĩ tới chuyện đó cô đều cảm thấy lòng mình thắt lại.

Tít tít...

Một tin nhắn vừa được gửi tới từ dãy số lạ với nội dung:"Ăn hết hộp cơm cuộn, cấm bỏ miếng nào nghe chưa?". Huyền hơi ngạc nhiên, bấm gọi lại nhưng không thấy bắt máy. Khánh đổi số điện thoại từ bao giờ sao cô không biết nhỉ? Lại còn học ở đâu cái thói quát nạt người khác y hệt như cái gã...

Huyền khẽ hít lấy một hơi thật sâu, vừa lật tài liệu vừa ăn cơm cuộn đặt bên cạnh bàn.

"Huyền ơi..."

"Em biết rồi, chị để trên bàn đi lát em làm."

Chị nhân viên tầng dưới ngao ngán nhìn đống tài liệu trên bàn của Huyền: "Em nói xem, em với sếp có thù oán gì mà sao anh ta đày đọa em ghê vậy? Chị nói thật, chị mà như em chị chịu không nổi luôn ấy. Làm như thế chả chết mất. Em không thấy mệt à?"

"Mệt chứ ạ! Em mệt chết luôn này." Cô đẩy bàn phím sát vào trong, nằm soài ra bàn uể oải.

"Em...có khi nào mệt quá mà nghỉ việc luôn không?"

"Em á? Không đời nào. Đống này không làm khó được em đâu. Em nhất định phải xem cái gã sếp kia hắn ta là người như thế nào."

"Chị cũng mới thấy sếp được một lần. Sếp này từ nước ngoài về. Đẹp trai lắm, chuẩn soái ca luôn ấy."

"Có thật không?"

"Thật!"

Huyền không tin cho lắm. Cô còn tưởng là cha dê già biến thái, béo mụp bụng phệ nào nữa cơ chứ. Hóa ra là trai đẹp à? Cô trề môi khinh bỉ: "Mấy gã đẹp trai ai cũng có vấn đề ở não hết á." Vừa nói, cô còn vừa đưa tay chỉ chỉ vào ngay thái dương của mình.

Chị kia nghe cô nói xong cũng tá hỏa. Cái con bé này đúng là không biết sợ là gì. Ngồi bên cạnh phòng sếp nói xấu sếp mà miệng cứ oang oang như thế sếp mà nghe thì toi. Chị ta nghĩ tốt nhất mau rời khỏi đây nếu không muốn chuốc họa vào thân. Thế là chị ta vội tạm biệt Huyền, vừa xoay người đã đụng ngay anh Trưởng phòng kế hoạch đi vào.

"Huyền, đây là tài liệu cho dự án lần này. Em xem rồi viết báo cáo xây dựng kế hoạch đi nhé." Anh ta đi tới đặt tập giấy trên bàn. Liếc sang nhìn Huyền một chút rồi mới nói tiếp: "Thực ra anh cũng muốn giúp em lắm, nhưng sếp dặn là em phải làm nên anh không thể trái ý sếp được."

Huyền thấy anh trưởng phòng có vẻ khó xử như vậy cũng tội nên nặn ra một nụ cười đáp lại, xua tay nói: "Có gì đâu mà xin lỗi. Được rồi, em sẽ làm hết. Hai người đi trước đi, cũng sắp tới giờ về rồi."

Hai người kia nhìn Huyền khẽ cười rồi bước ra ngoài. Cô lại vùi đầu vào đống tài liệu mới. Số cô đúng là khổ thật đấy.

Điện thoại chợt reo lên, là một dãy số lạ. Cô hơi nhíu mày, sau đó gạt màn hình bắt máy nghe: "Alo!"

"Cái gì?" Không biết bên kia nói gì với Huyền, đột nhiên cô đứng phắt dậy la lên một tiếng, sau đó cả người trở nên đờ đẫn, mặt mày tái mét không một giọt máu. Bàn tay cầm điện thoại nới lỏng, vì vậy chiếc điện thoại trên tay bị tuột ra rơi xuống. Cô khụy cả người xuống đất, tay chân bắt đầu run rẩy.

Khánh vừa lúc đi ngang nhìn thấy liền hốt hoảng chạy vào xốc cô dậy: "Mày sao vậy? Này, làm sao thế? Trả lời đi."

Huyền ngước lên nhìn Khánh, hai hàng nước mắt vừa vô thức lăn xuống má. Cô không kìm được mà ôm chầm lấy Khánh.

Bố cô bị tai nạn xe. Lúc nghe được tin đó cô như chết lặng đi. Cô cứ ngồi như vậy một lúc lâu, sau đó mới vội vã kêu Khánh chở mình tới bệnh viện. Hôm đó, vì xúc động quá mà cô đã ngất luôn trước cửa phòng cấp cứu. Cũng may có Khánh ở đó lo liệu mọi việc nếu không cô không biết mình sẽ thế nào nữa.

Bố cô bị chấn thương ở đầu, hôn mê mấy ngày nay rồi. Cô xin nghỉ hai ngày ở lại bệnh viện chăm bố. Chuyện này cô giấu, trừ Khánh ra thì không ai biết cả. Vậy nên mọi người trong công ty cứ nghĩ cô bị ốm nên cũng gọi điện thoại hỏi thăm. Nhìn khuôn mặt bố hốc hác nằm trên giường, trong lòng cô lại cảm thấy xót xa.

Từ lúc đi làm tới giờ, cô chuyển ra ở riêng bởi vì bà dì ghẻ đã quay lại ở chung với bố. Cô lại không muốn đụng chạm tới dì ta nên mới dọn đi. Sau khi biết tin này, dì ta đã ngất lên ngất xuống mấy lượt. Bác sĩ bảo tuy không nguy hiểm đến tính mạng nhưng không biết khi nào bố cô sẽ tỉnh lại. Tệ hơn nữa là nếu trong thời gian ngắn mà không thể tỉnh lại thì e là sẽ có nguy cơ ảnh hưởng đến não bộ dẫn đên mê man, có khi sẽ không tỉnh lại được nữa.

Điện thoại đặt trên bàn cạnh giường bệnh rung lên từng đợt khiến cô giật mình, đưa tai với lấy vội trả lời: "Alo!"

"Em khỏi ốm chưa? Mau quay lại làm việc đi. Bọn chị bị sếp hành hạ ghê quá. Có đứa còn sắp bị đuổi nữa rồi. Em cứu bọn chị với."

Nghe giọng chị đồng nghiệp khóc lóc than vãn, Huyền mới nhớ ra là bản kế hoạch cô còn đang làm dang dở. Hiện tại, cô chẳng có tâm trí nào mà làm việc, nhưng lại không muốn mọi người vì mình mà bị liên lụy nên cũng cố gắng sắp xếp mọi thứ rồi quay trở lại công ty.

Khánh bước vòng phòng làm việc của Huyền, nhìn thấy cô đang rầu rĩ ngồi trước máy tính, trong lòng cậu cũng cảm thấy xót xa. Mấy hôm nay cô phải thức đêm, lại không ăn uống được gì nên trông cô gầy guộc, xanh xao vô cùng.

"Có ổn không?"

Huyền không nói gì, chỉ biết im lặng. Trông cô lúc này vô cùng tiều tụy. Khánh thấy cô như vậy nhất thời cũng chỉ biết im lặng, đi tới ôm cô vào lòng an ủi. Một lúc lâu sau Khánh mới rời đi, Huyền lại rơi vào trạng thái thờ thẫn.

"Huyền, sếp kêu em mang bản kế hoạch sang cho anh ấy kìa!"

Huyền đang ngồi bần thần trên bàn làm việc, nghe có người gọi mới giật mình nhìn ra cửa. Chị nhân viên phòng kế hoạch đang hớt hải đi vào, trên mặt còn lấm tấm mồhôi: "Sếp đang nổi giận đấy. Em cẩn thận nhé, không biết có chuyện gì."

"Em biết rồi, em đi ngay đây."

"Ơ mà em sao thế? Hình như chưa khỏe hẳn à? Trông em xanh xao quá. Có ổn không?"

"Em không sao. Em đi nộp bản kế hoạch đây." Nói xong, cô khẽ thở dài, cầm bản kế hoạch đi sang phòng bên cạnh gõ cửa. Im lặng quá. Mấy người phòng kế hoạch đứng xung quanh cũng vô cùng hồi hộp. Họ rất muốn xem rốt cuộc sếp của họ là người như thế nào mà bí ẩn quá.

"Vào đi"

Hai chữ ngắn ngủi vọng ra từ bên trong, giọng nói lạnh lẽo đến mức khiến đám người kia không lạnh mà bất giác run cầm cập. Bọn họ nuốt khan nhìn nhau, sau đó nín thở quay sang nhìn Huyền đang nhẹ nắm lấy cái núm cửa mở ra.

Cạch...

MÀY KHÔNG ĐI ANH VÁC MÀY ĐI

Vân Jibi

dtv-ebook.com

Chương 44: Không Phải Ghét, Mà Là Hận

Hình ảnh người con trai trước mặt ngay lập tức thu vào mắt Huyền khiến cô sững sờ. Khoảnh khắc chạm vào ánh mắt ấy, tim cô như muốn ngừng đập. Toàn thân cô khẽ run rẩy, cố đứng vững để mình không bị ngã khụy tại chỗ.

Người trước mặt là anh, đúng là anh rồi. Là người mà suốt bốn năm qua đã khiến cô như sống dưới địa ngục, người mà ngay cả trong mơ cô vẫn luôn nhìn thấy, người lúc nào cũng hiện hữu trong tâm trí cô một phút không rời.

Trong phút chốc, thứ tình cảm sâu nặng cô đã kìm nén suốt bốn năm qua ập đến, giống như một cơn sóng biển dữ dội xô vào bờ, phá vỡ đi tòa thành cát yếu ớt mà cô đã cố gắng xây nên trong bốn năm ấy. Lòng cô chợt dâng lên một cảm giác lạ thường. Là xúc động, hạnh phúc, vui mừng, hay sợ hãi?

Anh vẫn thế, vẫn là mái tóc đen mềm mại đang khẽ đung đưa mị hoặc những làn gió nhẹ trong không khí khiến chúng tinh nghịch mà đùa giỡn trên đó, vẫn là khuôn mặt kiêu ngạo mỗi khi nhìn người khác, vẫn là đôi mắt màu xám huyền ảo khiến cô mê mẩn mỗi khi nhìn vào đó. Anh mặc sơ mi trắng, quần tây đen sơvin. Anh cao lớn hơn trước rất nhiều, đẹp trai hơn trước rất nhiều. Trông anh bây giờ chững chạc hơn nhiều so với hồi cấp ba. Cũng đúng, bốn năm trôi qua rồi. Duy chỉ có sự lôi cuốn, hấp dẫn là vẫn không hề nhạt đi, ngược lại còn khiến người khác si mê hơn nữa.

Anh nhìn cô, vẻ mặt lạnh lùng không một chút biểu cảm. Đôi mắt anh mênh mông như làn khói mờ lướt trên mặt hồ không gợn chút lăn tăn, nhưng dường như lại chứa đựng một thứ gì đó thâm sâu, khó đoán.

Cố gắng điều chỉnh lại nhịp hô hấp của mình, Huyền từ từ tiếnđến trước mặt anh, hai tay bấu chặt góc tài liệu để cố gắng giữ bàn tay bé nhỏ đang khẽ run run. Cúi đầu chìa tập tài liệu ra trước mặt anh, cô hít một hơi, thu hết can đảm khó nhọc mở miệng: "Anh...e...s...sếp...đây là bản kế hoạch em...tôi đã viết. Xin...sếp hãy xem qua!" Chỉ một câu thôi mà cô phải cố gắng giữ nhịp, rặn ra từng chữ.

Dương không nói gì, rời tầm mắt xuống xấp tài liệu đang rung nhẹ trước mặt. Anh đưa tay giật lấy, giơ lên nhìn sơ qua một lượt.

Không gian bỗng chốc im lặng đến ngạt thở. Có thể nghe được cả tiếng rù rì trong không khí. Đám người bên ngoài lấm lét, chen chúc nhau nhìn qua khe cửa khép hờ theo dõi tình hình bên trong. Sếp của họ đáng sợ quá. Huyền bình thường là người lạc quan, trời không sợ, đất không sợ, còn thường xuyên mạnh miệng nói xấu sếp nữa. Vậy mà bây giờ lại khúm núm như con cún, lù đù như con gà rù đứng cúi đầu trước mặt sếp.

Huyền không dám ngẩng đầu lên nhìn Dương. Chẳng phải cô đã mong chờ cái khoảnh khắc được nhìn thấy anh suốt bốn năm qua rồi sao? Ngay lúc này, anh đang đứng trước mặt cô rất gần, thật sự là rất gần. Gần đến nỗi chỉ cần đưa tay ra là có thể chạm vào anh, gần đến nỗi cô có thể cảm nhận được mùi hương nhàn nhạt quen thuộc trên người anh nữa. Mùi hương mà không thể lẫn với bất kì người nào khác. Nhưng sao cô thấy khoảng cách giữa cô và anh bây giờ nó lại xa đến thế. Xa đến mức cô không thể nhìn anh dù chỉ là lướt qua.

Xoạch...

Tập giấy trên tay Dương nhắm thẳng lên người Huyền mà ném tới, sau đó rơi ra khỏi bìa kẹp, bay tứ tung khắp nơi, chao liệng trên không trung một cách chậm rãi rồi từ từ đáp xuống mặt đất.

Đám người bên ngoài lập tức nín thở bởi hành động vừa rồi của Dương, còn Huyền thì sững sờ bởi hành động ấy của anh. Cô ngẩng đầu lên nhìn anh, khuôn mặt anh từ đầu tới cuối vẫn lạnh lùng, một chút sắc thái biểu cảm cũng không có. Ánh mắt anh nhìn cô, lạnh lẽo vô cùng.

Chắc anh đã không còn chút tình cảm gì với cô nữa rồi. Chắc là anh rất ghét cô. Phải rồi, chính cô đã bỏ rơi anh, là cô đã thất hứa với anh. Anh có quyền ghét cô. Cổ họng nghẹn đắng, cô cố gắng nuốt ngược giọt nước nóng hổi đang sắp rơi ra khỏi khóe mắt.

"Đây gọi là kế hoạch sao? Một chút ý tưởng cũng không có. Kế hoạch này viết ra để giúp công ty đi lên hay góp phần làm công ty phá sản?" Giọng anh thực sự rất lạnh. Lạnh hơn cả những cơn gió mùa đông se buốt thổi qua. Nó làm trái tim cô thắt lại. Cô im lặng, cúi đầu xuống không hé nửa lời.

"Cầm mớ giấy lộn đấy cút khỏi đây ngay. Cảm thấy không làm được thì nghỉ việc đi. Công ty không thừa tiền trả cho những người vô dụng."

Vô dụng sao? Phải, là cô vô dụng. Cô không thể giữ lời hứa với anh, cô không thể cho anh một tương lai, không thể cho anh...một đứa con.

Huyền khẽ hít một hơi, bàn tay rịn mồ hôi đang run run nắm chặt vạt quần. Lùi lại một bước, cô chậm rãi quỳ xuống đất, đưa bàn tay bé nhỏ run rẩy ra nhặt lại hết mấy tờ giấy vương vãi trên mặt đất. Cô cắn môi thật chặt, cánh môi mỏng liền in hằn một vệt răng đều thẳng tắp.

Cô đứng dậy, không ngước lên nhìn Dương, giọng nói hơi run run, mang chút thống khổ khó nhọc cất lên: "Xin lỗi sếp. Tôi sẽ làm lại bản khác. Tôi xin phép về phòng trước." Cô cúi đầu rồi lùi về sau mấy bước, xoay người đi ra khỏi phòng đóng cửa lại.

Căn phòng chỉ còn trơ trọi một mình Dương vẫn đang ngồi im như pho tượng trên ghế. Sắc mặt anh bắt đầu thay đổi. Nhìn chăm chăm ra phía cửa, anh khẽ thở dài. Ánh mắt anh trở nên mờ đục dần, ẩn hiện một vài tia phức tạp.

Đám người bên ngoài thấy Huyền đi ra liền chạy tới vây quanh cô: "Huyền, có sao không?"

Huyền không nói gì, vô thức lướt qua đám người kia. Tai cô như ù đi, không còn nghe được gì nữa. Cơ thể run lẩy bẩy, cô phải dựa cả người vào

bờ tường, khó nhọc cất từng bước nặng nề đi về phòng.

Đám người sau lưng nhìn nhau bất lực, sau đó lần lượt rời khỏi đó, trở về phòng làm việc của mình.

Bước vào phòng, cô nép sang một bên góc tường dựa vào đó. Cả người bắt đầu trượt từ từ trên bức tường lạnh lẽo rồi ngồi thụp xuống đất, buông thõng cả hai tay như vừa bị rút cạn hết sức lực. Một giọt nước ấm nóng trào ra. Cô khẽ nhắm mắt, kí ức lại ùa về.

Trước đây, cô đã từng ghét anh. Ghét vì anh quá đáng, ghét vì anh ngang ngược, anh kiêu ngạo. Cô mắng anh biến thái, cô mắng anh lưu manh. Cô từng ghét anh như thế, tại sao vẫn không thể từ bỏ tình cảm mình đã dành cho anh?

Anh luôn nói cô ngu, chê cô xấu xí. Anh hay đánh cô, quát mắng cô, thậm chí có lần còn tức giận đuổi cô đi. Nhưng sau cùng, anh vẫn nói thích cô. Bây giờ, anh vẫn yêu cô, vẫn còn nhớ...hay anh đã quên hết mọi thứ giữa hai người.

Trong đầu lại xuất hiện hình ảnh khuôn mặt lạnh lùng của anh nhìn cô lúc nãy. Cô nở một nụ cười chua xót. Cô đang hi vọng cái gì? Hi vọng sau ngần ấy năm anh vẫn yêu cô, mặc cho cô là người rời bỏ anh, mặc cho cô là người phản bội anh mà vẫn một lòng thương nhớ tới cô sao?

Huyền ngồi nguyên tại chỗ không hề nhúc nhích. Khó nhọc mở đôi mắt ướt đẫm nhìn ra ngoài khung cửa kính lớn đối diện. Giữa nền trời xanh biếc, một chiếc máy bay phản lực bất ngờ xẹt ngang qua, để lại một vệt khói trắng xóa rạch ngang bầu trời thành hai phần rồi từ từ lan ra xung quanh. Rõ ràng là bầu trời rất đẹp, tựa như một bức tranh phong cảnh sinh động. Vậy mà trong mắt Huyền, nó lại trở thành một màu đen u ám.

Không phải, không phải chỉ là bầu trời, mà tất thảy những thứ xung quanh cô đều trở nên u ám.

"Huyền, sao lại ngồi đây?" Khánh nhẹ đẩy cửa bước vào. Cậu định sang rủ Huyền đi ăn, vừa vào phòng đã thấy cô ngồi bẹp dưới đất, mặt lem

nhem nước mắt. Khuôn mặt cô gầy guộc xanh xao đang thất thần nhìn ra phía tấm kính lớn. Cậu hốt hoảng chạy lại ngồi xuống trước mặt cô, nắm chặt lấy đôi bàn tay nhỏ bé đang run rẩy kia. Tay cô rất lạnh. Nhìn thấy cô như thế, trong lòng cậu lại trào dâng một nỗi xót xa:"Sao thế này? Đứng lên đi."

Huyền căn bản không nghe được lời của Khánh. Cô vẫn không có chút phản ứng, cũng không quay sang nhìn Khánh, đôi mắt mờ đục vẫn nhìn chằm chằm về phía trước. Lúc này trong đầu cô thực sự trống rỗng.

Khánh bế xốc Huyền dậy, đi lại đặt cô ngồi xuống ghế. Nhìn thấy cô như vậy, cậu cũng đã lờ mờ đoán ra được chuyện gì vừa xảy ra với cô. Tim cậu chợt thắt lại. Rốt cuộc cậu phải làm gì mới có thể giúp cô vui vẻ, hồn nhiên như ngày xưa đây?

Khánh nhìn cô bất lực, cậu cảm thấy mình thật vô dụng. Ngay cả người con gái mình yêu thương cậu cũng không thể khiến cô được vui vẻ. Cậu hơi cúi đầu, khẽ đưa tay quẹt đi giọt nước mắt vừa lăn xuống má cô. Cậu kéo cô lại ôm cả người vào lòng. Cô gái nhỏ bé này, rốt cuộc là giữa cô và Dương đã có chuyện gì? Rõ ràng là cô vẫn còn yêu Dương rất nhiều. Hà cớ gì mà phải tự đày đọa bản thân mình như thế.

Hôm sau đi làm, Huyền cố tình đi thật sớm để không phải chạm mặt những người khác. Lúc này tâm trạng cô vô cùng tệ. Cô cố gắng giữ cảm xúc của mình tự nhiên hết sức có thể. Nhưng cô cũng rất mệt khi phải giả tạo như vậy. Tránh được lúc nào hay lúc đó.

"Huyền ơi!"

Đang chăm chú vào màn hình máy tính, nghe có tiếng gọi, Huyền ngẩng đầu lên nhìn ra phía cửa. Là chị nhân viên phòng kế hoạch. Chị ấy không vào, chỉ đứng bên ngoài khúm núm, có vẻ như đang sợ cái gì đấy.

"Chị vào đi. Có chuyện gì sao?"

Chị kia khẽ cười, lưỡng lự một chút rồi rón rén bước vào trong, kéo ghế ngồi đối diện cô: "Em...ổn không?"

Huyền hơi bối rối trước câu hỏi của chị kia, nhưng cũng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, nở một nụ cười trả lời lại: "Em thì có gì không ổn? Khó nữa em còn làm được. Yên tâm đi, em không sao đâu!"

Chị kia hơi ngó nghiêng xung quanh, mặt lấm lét như chuẩn bị làm việc gì đó xấu xa, sau đó cúi lại gần Huyền thì thào: "Chị không hiểu, rốt cuộc giữa em với sếp có chuyện gì, sao anh ấy có vẻ lại ghét em đến vậy?"

Huyền hơi sững lại trước câu hỏi của chị. Cô phải trả lời thế nào mới đúng? Là người yêu cũ? Là cô phản bội, bỏ rơi anh nên bây giờ anh mới ghét cô. Anh thực sự ghét cô sao?

"Không phải ghét, mà là hận." Khuôn mặt cô bỗng trùng xuống, ánh mắt trở nên mờ đục. Cô không hề biết mình vừa vô tình thốt ra suy nghĩ trong đầu với chị kia.

Chị kia hơi bất ngờ với câu trả lời của Huyền: "Hận là sao? Bộ em với anh sếp có quen nhau hả?"

Câu hỏi của chị khiến cô giật mình tỉnh lại, mới ngớ ra là mình vừa buột miệng. Cô hơi lúng túng, đưa tay khua khua trước mặt vội nói: "Ơ...không...em nói nhầm đấy. Thì mấy lão sếp lúc nào chả thích làm khó nhân viên. Không sao đâu, em nhất định sẽ làm cho anh ta tâm khục khẩu phục."

Chị kia hơi nhíu mày nghi hoặc, nhưng thấy Huyền như vậy cũng không tiện hỏi nhiều. Lúc nãy mấy người dưới phòng kế hoạch bàn nhau cử chị lên thăm dò tình hình của Huyền. Chị cười lại với Huyền rồi tạm biệt, nhanh chóng trở về phòng làm việc thông báo tình hình. Từ ngày Huyền vào làm, bao nhiêu công việc đều dồn hết cho Huyền. Tuy là đỡ đi một phần gánh nặng nhưng họ cũng không phải là hạng người chỉ biết ỷ lại vào người khác. Vì vậy cho nên họ cũng rất quan tâm tới Huyền.

Rời khỏi phòng làm việc, Huyền hướng thẳng về phía khu vực giải lao lấy cho mình một tách cà phê. Cả đêm ở trong bệnh viện với bố nên bây giờ cô rất mệt. Chỉ có cà phê mới khiến cô tỉnh táo hơn được một chút.

"Cô có thấy cô gái lúc nãy tới tìm giám đốc phòng kế hoạch không? Cô ta là ai vậy nhỉ?"

"Thấy rồi. Nghe bảo cũng ở bên Úc về đấy. Chắc họ quen nhau bên đấy. Có phải người yêu không?"

"Hịc, anh ấy đẹp trai thế, tài giỏi thế thì chỉ có mấy người như vậy mới xứng với anh ấy chứ đâu như mình."

Mấy cô gái nhân viên bên bộ phận khác xúm nhau bàn tán. Huyền đã nghe thấy, lòng cô lại dấy lên một cảm giác xót xa. Cô vội lấy tách cà phê rồi trở về phòng làm việc. Ngồi thẫn thờ trên ghế, cô lại bắt đầu suy nghĩ mông lung.

"Huyền ơi, sếp gọi em qua kìa!" Một chị nhân viên kéo cánh cửa ra thò đầu vào trong nói với Huyền sau đó đóng cửa lại rời đi. Huyền hơi do dự, nửa muốn đi nửa lại không muốn. Đi thì sẽ được thấy anh, nhưng cô sợ nhìn thấy anh rồi mình không kìm lòng được mà trở nên yếu đuối.

Cô bỗng nở một nụ cười, nụ cười chua xót hơn bao giờ hết. Chẳng phải cô giỏi viết kế hoạch lắm sao? Sao không tự viết cho mình một bản kế hoạch về cảm xúc luôn?

Hai tay nắm chặt, cô khẽ hít một hơi thật sâu rồi đi sang phòng bên cạnh. Đứng trước cửa ngập ngừng một lúc lâu cô mới đẩy cửa bước vào trong.

"Sếp cho gọi tôi có..."

MÀY KHÔNG ĐI ANH VÁC MÀY ĐI

Vân Jibi
dtv-ebook.com

Chương 45: Tôi Là Sếp Hay Cậu Là Sếp?

Câu nói của Huyền dừng lại đột ngột bởi hình ảnh vừa đập vào mắt cô. Bên cạnh Dương là một cô gái tóc vàng ngắn ngang lưng, khuôn mặt rất xinh đẹp. Cô ta mặc trên người bộ váy ôm sexy màu đỏ khoe rõ ba vòng bốc lửa. Đôi môi đỏ mọng như trái mận chín. Cô ta đang quấn lấy Dương như một con rắn đang quấn mồi, đung đưa bộ ngực căng tròn trước mặt anh. Cặp đùi trắng nõn của cô ta chuẩn bị đưa cả lên đùi anh thì dừng lại bởi sự xuất hiện của Huyền. Cô ta giật mình quay sang nhìn Huyền, khuôn mặt hiện rõ vẻ chán ghét. Chắc chắn là đang bực vì Huyền đã phá đám chuyện của mình.

Dương hơi bất ngờ trước sự xuất hiện của Huyền. Anh vội ngồi thẳng dậy, đẩy nhẹ cô gái kia qua một bên chỉnh lại dây cà vạt. Khuôn mặt anh hơi biến sắc, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại vẻ lạnh lùng như cũ. Anh ho nhẹ vài tiếng, nhìn cô lớn giọng: "Vào không biết gõ cửa sao? Phép lịch sự tối thiểu cũng không có thì còn làm được cái gì?"

Huyền nhất thời không biết nói gì, đầu óc cô đang rối tung. Cô cứ chôn chân tại chỗ như vậy, mắt đứng tròng nhìn hai người trước mặt.

"Nhìn cái gì? Cô không thấy như vậy là bất lịch sự lắm sao?"Cô gái kia nhíu mày nhìn Huyền lớn giọng quát, sau đó lườm Huyền một cái cháy mặt. Cô ta đang cảm thấy khó chịu trước phản ứng của Huyền. Vào lúc nào không vào lại nhằm ngay lúc người ta đang vui vẻ mà vào. Đúng là cái thứ sao chổi.

Bị cả hai người quát Huyền mới sực tỉnh lại. Cô lúng túng cúi đầu xuống lắp bắp: "Xin...xin lỗi. Tôi đi ra ngay." Nắm chặt hai bàn tay đang rịn mồhôi của mình, Huyền lùi lại một bước xoay người định ra ngoài thì

lại bị tiếng quát làm cô khựng chân tại chỗ. Cô hít một hơi, xoay người lại cúi đầu: "Sếp có gì dặn dò?"

"Thái độ đó là sao? Ở đâu ra cái kiểu không biết tôn trọng cấp trên vậy hả? Phòng tôi muốn vào thì vào, muốn ra thì ra sao?"

Cô gái bên cạnh thấy Dương quát Huyền thì có vẻ rất đắc ý. Cô ta nhìn Huyền, khoé môi khẽ câu lên một nụ cười đầy khinh bỉ.

Huyền vẫn giữ nguyên tư thế cũ, hơi khum đầu xuống chút nữa trả lời: "Xin lỗi sếp, lần sau tôi sẽ chú ý. Sếp còn gì dặn dò gì không? Nếu không cho tôi xin phép về phòng làm việc tiếp."

"Đem hết đống này về làm đi. Còn nữa, ai cho phép cô nói chuyện với cấp trên mà lại nhìn đi chỗ khác vậy? Có phải là cô đang khinh thường tôi không?"

Cổ họng Huyền nghẹn đắng. Rõ ràng là anh đang làm khó cô. Cô cười trong lòng một cách chua xót, thu hết can đảm ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt anh. Khuôn mặt anh vẫn thế, vẫn không hề có một chút biểu cảm nào.

"Xin lỗi sếp!" Nói xong câu đó, Huyền mạnh dạn tiến về phía bàn làm việc của Dương. Cô liếc sơ qua, nhìn thấy đống tài liệu đặt trên bàn thì cúi xuống ôm hết lên, nhìn thẳng vào ánh mắt sâu thăm thẳm kia của anh mà nhẹ nhàng cất lời: "Tôi đã lấy tài liệu rồi. Tôi xin phép trở về làm việc." Cô ngừng một chút, liếc sang người con gái bên cạnh Dương rồi nói tiếp: "Hai người cứ tiếp tục. Xin lỗi vì đã làm phiền." Nói xong, cô cũng không đợi hai người kia có phản ứng gì liền xoay người bước ra khỏi phòng đóng cửa lại.

Dương có vẻ bất ngờ trước câu nói vừa rồi của Huyền. Khuôn mặt anh hơi biến sắc ngay sau khi Huyền vừa xoay người ra ngoài. Chắc cô đã hiểu lầm anh với cô gái bên cạnh khi trông thấy cảnh vừa rồi.

"Anh làm gì mà đờ người ra vậy?" Thanh Ngọc khẽ đưa bàn tay trắng nõn nà với bộ móng sơn đỏ chót lên khẽ vuốt qua mặt Dương khiến anh

giật mình tỉnh lại.

Dương lập tức thu hồi tất cả ý nghĩ vừa thoáng qua đầu. Anh đẩy Ngọc qua một bên: "Về đi." Dương không nhìn Ngọc, giọng anh có chút mệt mỏi. Khẽ thở dài, anh đưa tay lên day day hai bên thái dương.

"Anh này, người ta nhớ anh muốn chết. Từ Úc bay về đây cũng đến tìm anh ngay. Anh hư quá đấy!" Ngọc tiến sát lại gần, ôm lấy cánh tay Dương nũng nịu, giọng nói có chút trách móc hờn dỗi. Vòng một căng tròn được dịp mà cọ xát vào cánh tay rắn chắc của anh.

" Đây là công ty, tôi cũng đâu có mượn cô phải đi theo tôi qua đây. Không muốn bị ăn chửi thì đi ngay lập tức."

Nói xong, Dương gạt tay Ngọc xuống không chút thương tiếc, dùng lực đẩy nhẹ ghế ngồi xích lại bàn làm việc bắt đầu chăm chú vào xem xét đống tài liệu trên bàn. Bộ dáng anh lúc làm việc cũng thật hấp dẫn đến chết người. Ánh sáng bên ngoài xuyên qua khung cửa kính, chiếu lên mặt anh một vùng sáng mờ nhạt khiến cho khuôn mặt nhìn nghiêng của anh càng trở nên cuốn hút.

Ngọc nuốt nước bọt, không kìm lòng được trước vẻ đẹp của anh mà bước lại gần, đưa tay vuốt ve hai bên vai anh, sau đó từ từ di chuyển xuống trước ngực. Cô cúi sát lại gần, nhắm mắt lại khẽ hít mùi hương nam tính trên cơ thể anh một cách mê mẩn.

Hành động này của Ngọc khiến Dương có vẻ không vui. Trán anh khẽ nhíu lại thành những viền nhăn nho nhỏ, dùng ánh mắt sắc lạnh quay sang nhìn Ngọc.

Nhìn thấy ánh mắt ấy của Dương, Ngọc có chút sợ sệt. Tính ra, cô quen biết Dương cũng gần được một năm rồi. Tính cách của anh thế nào ít nhiều cô cũng đã rõ. Cô tiếc nuối, thu hai tay về lui sang một bên.

"Vậy...vậy em về đây. Hôm khác em lại tới."

Ngọc đưa tay quàng lấy quai túi xách đặt bên mép bàn, xong bước lại gần cúi xuống gần mặt Dương định đặt lên má anh một nụ hôn tạm biệt, nhưng Dương lại tránh sang một bên, nụ hôn lơ lửng trong không trung cũng vì thế mà bay mất theo gió. Ngọc cảm thấy có chút bất mãn, hai hàng chân mày khẽ động. Nhưng cô cũng không dám ý kiến gì, chỉ biết nở một nụ cười miễn cưỡng rồi xoay người đi ra ngoài.

Huyền trở về phòng, thả luôn cơ thể một cách mệt mỏi xuống ghế. Khoảnh khắc trông thấy hình ảnh kia, cô thật chỉ muốn chạy ngay khỏi đó, trốn vào một góc tối mà khóc thật to nhưng cô không làm được. Hai chân cô lúc đó giống như đã bị đóng xi măng rất chặt không thể nhấc lên nổi.

Cô không biết mình đang nghĩ gì nữa. Chẳng phải cô luôn muốn chúc phúc cho anh sao? Chẳng phải cô vẫn luôn hi vọng anh sẽ tìm được cho mình một người con gái tốt hơn cô sao? Vậy tại sao lúc nhìn thấy anh thân mật với người con gái khác, tim cô lại đau thế này? Cảm giác có gì đó nghèn nghẹn trong lòng không thể nói thành lời.

Huyền xoay ghế, đôi mắt mơ hồ xuyên qua khung cửa kính nhìn về một phía xa xăm. Được rồi, trước sau gì cũng phải đối mặt với chuyện này. Cô sẽ tự xây dựng cho mình một bản kế hoạch, bao gồm cả phần còn lại của cuộc đời, và cả những cảm xúc của mình nữa. Cô nghĩ mình nhất định sẽ làm được.

Chiếc điện thoại bàn màu trắng đặt bên cạnh bất ngờ reo lên khiến Huyền giật mình. Cô đang tập trung chăm chú giải quyết đống tài liệu lúc sáng dưới phòng kế hoạch mới mang lên. Cô với tay ấn nút loa ngoài, vừa tiếp tục ghi chép vừa trả lời: "Alo!"

Không có tiếng trả lời. Huyền hơi ngạc nghiên, khẽ nhíu hai hàng chân mày ngẩng đầu lên nhìn chiếc điện thoại vẫn đang ở chế độ nhận cuộc gọi: "Xin hỏi ai vậy?"

"Pha cho tôi một ly cà phê!"Im lặng một lúc, cuối cùng đầu dây bên kia cũng vang lên vài tiếng lãnh đạm. Giọng nói này, cho dù có lẫn vào bao nhiêu giọng nói khác đi chăng nữa thì Huyền vẫn có thể nhận ra được. Là của Dương.

"Tôi biết rồi, xin sếp đợi một chút!" Cô trả lời lại, sau đó tắt điện thoại, đứng dậy rời khỏi phòng đi về phía khu giải lao. Pha một ly cà phê đen, cô cho hơi nhiều đường một chút. Xưa nay anh là người ưa đồ ngọt, anh ghét những thứ có vị đắng. Sở thích của anh, cô nhớ rất rõ.

Cầm ly cà phê trên tay, cô chậm rãi bước thẳng về phía phòng Dương, đứng bên ngoài do dự một chút rồi cũng đưa tay gõ nhẹ lên cánh cửa: "Sếp, tôi mang cà phê tới."

"Vào đi!"

Chỉ đợi câu trả lời vang lên, Huyền liền đẩy cửa bước vào trong. Anh đang làm việc, ánh mắt chăm chú nhìn vào tập hồ sơ trên bàn không rời.

Hôm nay anh mặc sơmi màu tím nhạt, quần sơvin đen. Chiếc cà vạt sọc li ti được thắt khéo léo trên cổ khiến anh càng trở nên lịch lãm, phong độ hơn. Một cơn gió vô tình thổi qua hất tung mái tóc mềm mượt của anh sang một bên. Anh khẽ đưa tay vuốt lại cho vào nếp. Hành động vừa rồi của anh khiến Huyền hơi ngẩn người.

"Còn đứng đó làm gì?" Bị giọng nói của Dương làm cho giật mình, Huyền hơi bối rối, hai mắt chớp chớp khẽ cúi xuống tránh ánh mắt của Dương đang nhìn mình.

"A...tôi..cà phê đây!" Huyền hơi lúng túng, sau đó nhanh chóng lấy lại bình tĩnh. Cầm ly cà phê còn đang bốc khói, cô tiến lại gần đặt trên bàn trước mặt Dương rồi lùi về sau mấy bước.Cô ngẩng đầu lên nhìn Dương, khuôn mặt cô tự nhiên hết sức có thể. Trong lòng mặc dù có hơi dao động bởi vì đang đứng gần anh, nhưng lí trí lại nhất quyết bắt cô phải giữ bình tĩnh: "Sếp còn gì dặn dò không?"

Dương liếc nhìn cô một cái, cầm ly cà phê lên khẽ đưa qua lại trước mũi hít nhẹ rồi nhấp một ngụm. Phong thái uống cà phê của anh cũng thật cuốn hút.

Phụt...

Ngụm cà phê yên vị trong miệng anh chưa đầy năm giây đã bị anh tống thẳng ra ngoài. Không biết là vô tình hay cố ý lại nhằm ngay chỗ Huyền mà phun tới. Huyền sững người, hết nhìn Dương rồi lại cúi xuống nhìn cái áo sơ mi trắng của mình vừa bị ngụm cà phê trong miệng anh phun ra vấy bẩn, lem nhem cả một vùng.

Dương nhìn cô, khuôn mặt vẫn giữ nguyên nét lãnh đạm, giống như việc anh vừa làm hoàn toàn chẳng có gì to tát vậy.

"Cà phê kiểu gì đây? Ngọt như nước đường vậy à?"

Huyền hơi ngạc nhiên bởi câu nói vừa rồi của Dương. Đôi mắt đang nhìn anh trở nên mơ hồ, có chút khó hiểu. Chẳng phải trước giờ anh vẫn luôn thích những thứ ngọt sao?

"Xin lỗi, tôi...tưởng sếp thích ngọt."

"Đừng có làm như cô hiểu tôi lắm vậy? Không biết hỏi trước sao?"

"Xin lỗi sếp, tôi đi pha cái khác cho sếp!" Huyền khẽ nuốt nước bọt, cúi đầu ra vẻ ăn năn. Vừa định xoay người rời đi thì cánh cửa phòng đột nhiên mở ra. Cả Huyền và Dương đều không hẹn mà cùng ngẩng đầu nhìn ra cửa.

"Dương, tôi có cái này cần..." Giọng nói vang lên trước, sau đó là một bóng người cao lớn dần hiện rõ.

Khánh bước vào trong, vừa kịp ngẩng đầu lên đã bị hình ảnh trước mắt làm cho cậu hơi ngây người ra một chút: "Mày làm gì ở đây?" Khánh nhìn thấy Huyền, ánh mắt cậu dấy lên một tia phức tạp. Chưa kịp để Huyền trả lời, cậu đã bước ngay tới chỗ cô, rút chiếc khăn tay màu trắng trong túi quần ra vội vã lau mấy vệt đen lấm tấm trên áo cô. Vẻ mặt cậu có chút hoảng hốt: "Bị cái gì thế này?"

Huyền im lặng không trả lời. Cô không biết phải giải thích như thế nào. Cô hơi lúng túng, cúi đầu xuống lí nhí: "Không có gì, tao hậu đậu quá thôi."

Khánh hơi nghi hoặc quay sang nhìn phía Dương. Con người kia từ đầu tới cuối vẫn ngồi đó không chút phản ứng. Liếc sang ly cà phê trên bàn, Khánh đã lờ mờ đoán ra được chuyện gì vừa xảy ra ở đây. Cậu kéo tay Huyền lui ra sau lưng mình một chút, tiến lại gần Dương. Khuôn mặt lo lắng chuyển sang nghi ngờ, trong giọng nói pha chút tức giận: "Có phải là cậu làm không?"

"Vào không biết gõ cửa sao?" Dương không hề có chút sắc thái biểu cảm nào trên khuôn mặt. Anh lạnh lùng ngẩng đầu nhìn Khánh. Cũng bởi cái thái độ xa cách đó của anh khiến Khánh càng trở nên tức giận hơn.

"Cậu quá đáng rồi đó."

"Liên quan tới cậu không? Người bên phòng cải tiến không lo ở bên đó làm việc, chạy sang đây làm cái gì? Tôi là sếp, tôi có quyền."

"Cho dù cậu có là sếp cũng không được làm vậy. Nó là nhân viên của công ty, không phải ôsin để cậu hành hạ."

Dương ngả lưng ra sau ghế khoanh hai tay trước ngực. Khuôn mặt anh hờ hững như không quan tâm tới những điều Khánh vừa nói. Anh nhìn Khánh một lúc, ánh mắt anh vô cùng bình tĩnh, còn có chút gì đó chán ghét: "Tôi là sếp hay cậu là sếp?"

MÀY KHÔNG ĐI ANH VÁC MÀY ĐI

Vân Jibi

dtv-ebook.com

Chương 46: Gục Ngã

Trước thái độ ấy của Dương, Khánh dường như không thể kìm nén được cơn tức giận trong lòng nữa. Đôi mắt dịu dàng thường ngày chuyển sang một màu đỏ ngầu, hiện rõ vài vằn máu. Hai tay cậu nắm chặt, những đường gân xanh trồi lên theo từng viền xương trông rất đáng sợ. Khánh không nói gì, bước thẳng lên trước mặt Dương, nhoài người về phía trước bất ngờ túm lấy cổ áo Dương lôi mạnh, kéo khuôn mặt Dương sát lại với mình trừng mắt nhìn. Ánh mắt cậu lúc này như một tia lửa điện chỉ chờ xuyên qua người đối phương.

Dương vô cùng bình tĩnh đối với hành động này của Khánh. Khuôn mặt anh hơi dãn ra một chút, miệng câu lên một đường cong. Anh nhìn thẳng vào đôi mắt đỏ ngầu của Khánh bằng ánh mắt lạnh lùng. Trái lại, Huyền trông thấy hành động này của Khánh thì hoảng hốt, vội vã chạy tới túm lấy cánh tay to khỏe của Khánh lay mạnh: "Mày làm gì thế? Bình tĩnh đi."

Khánh tức giận, nghiến răng ken két gằn từng chữ: "Tốt nhất là cậu đừng làm gì quá đáng với Huyền. Nếu không tôi không biết tôi sẽ làm gì cậu đâu hiểu chưa?" Nói xong câu đó, Khánh buông cổ áo Dương ra, đẩy anh một cái khiến chiếc ghế anh đang ngồi lăn ra sau, đụng trúng tấm kính lớn sau lưng kêu cạch một tiếng. Khánh xoay người túm tay Huyền lôi cô một mạch ra khỏi phòng đóng sầm cửa lại.

Dương vẫn nhìn theo hai người, cho tới khi cánh cửa phòng khép lại anh mới khẽ nở một nụ cười chua chát. Cậu ta đang đau lòng sao?

Rõ ràng là anh đang rất ghét cô. Vậy tại sao, tại sao lúc nãy trông thấy cô như thế anh lại có chút không thoải mái. Không phải, hình như anh nhận ra cảm xúc của mình đang bị lệch lạc.

Dương kéo ghế về phía trước, đưa hai tay chống lên bàn ôm đầu. Ánh sáng nhàn nhạt bao trùm lên cả người anh khiến bóng dáng anh lúc này trở nên thật cô độc.

Lôi Huyền về phòng làm việc, Khánh dường như vẫn chưa nguôi ngoai cơn giận. Cậu túm tay cô, xoay cả người ấn xuống ghế.

Huyền hơi khó hiểu trước thái độ này của Khánh. Lúc nãy suýt nữa họ đã đánh nhau rồi. Nếu cô không ở đó chắc họ sẽ đánh nhau thật đấy. Cô ngước lên nhìn khuôn mặt vẫn còn đang đỏ gắt vì tức giận của Khánh: "Mày bị sao thế? Chỉ là vô ý thôi mà."

Nghe câu nói này của Huyền xong, Khánh hình như càng thêm tức giận. Cậu quay ngoắt sang trừng mắt nhìn Huyền: "Vô ý thôi sao? Vậy thế nào mới là cố ý? Hay đợi tới lúc hắn đem mày ra dày vò đến sống dở chết dở mới là cố ý sao?"

Huyền biết Khánh quan tâm cô, lo lắng cho cô. Nhưng anh... Cô cúi đầu xuống, hai mắt chớp nhẹ quay đi chỗ khác như muốn lảng tránh câu hỏi của Khánh: "Mày nghĩ nhiều quá rồi. Tao dễ bắt nạt vậy sao? Anh ấy không làm gì được tao đâu. Tao là ai chứ?"

"Chỉ được cái miệng là giỏi. Hừ!" Khánh thôi không tức giận nữa, khuôn mặt từ từ giãn ra. Bỏ đi, Huyền không có lỗi. Chỉ là cái tên khốn kiếp kia...

Bốp...

Khánh đập mạnh bàn tay đang nắm chặt xuống bàn khiến Huyền giật mình. Cô thở ra một hơi, quay sang lườm Khánh: "Điên à? Làm hết cả hồn. Thôi mày về phòng đi cho tao làm việc. Công việc đang chất như núi đây này. Về đi." Huyền chu chu cái miệng nhỏ lên luyến thoắng, hai tay còn đưa lên phẩy phẩy về phía trước như đuổi tà.

"Đuổi đấy à?" Khánh nhíu mày quay sang nhìn cô. Cái cô gái này đúng là không thể nào giận được.

"Ư, đuổi đấy. Mau đi đi. Trời ơi, đứng đây nãy giờ làm phòng tao sặc mùi u ám rồi đây này. Ra ngoài đi mà!" Huyền đứng dậy, đưa hai tay đẩy Khánh bước từ từ về phía trước rồi kéo cửa ấn Khánh ra ngoài. Cô đứng bên trong nhìn Khánh, hay tay đưa lên đầu giống hai cái tai thỏ, mặt hơi nhăn lại lè lưỡi ra trêu chọc Khánh khiến cậu có chút buồn cười.

Khánh xoay người định rời đi, bắt gặp một đám người đang lố nhố phía trước. Nhìn thấy Khánh, bọn họ giật bắn người, mặt lấm tấm mồ hôi. Cả đám quay sang nhìn nhau rồi lại nhìn Khánh cười cười gượng gạo. Người thì gãi đầu, người thì giả bộ vuốt vuốt tóc, không ai nói ai, tự động từng người một nháy mắt với nhau cùng tản ra mỗi người mỗi hướng.

Cái đám người này, đúng là nhiều chuyện thật đấy.

Chờ đám người kia đi hết Khánh mới chậm rãi đi về phòng làm việc. Trong lòng cậu lại dấy lên một cảm giác lo sợ. Bây giờ cậu nên làm gì để giúp Huyền đây? Cậu biết là cô đang che giấu cảm xúc của mình. Bạn thân hai mươi mấy năm trời, cô là người thế nào không lẽ cậu còn chưa rõ sao. Chỉ là, nếu cô không muốn nói, cậu cũng không dám miễn cưỡng mà hỏi. Khánh khẽ thở dài rồi bước đi nhanh hơn. Đôi giày đen bóng loáng nện xuống nền nhà vang lên những tiếng cồm cộp, dội vào hai bên tường hành lang vọng lại nghe thật lạnh lẽo.

Reng...reng...

Điện thoại trên bàn kêu, Huyền đang gõ máy tính, cô không nhìn mà với tay sang lấy điện thoại. Cái tên xuất hiện trên màn hình đang nhấp nháy khiến cô khựng lại động tác. Trán hơi nhíu lại, trong lòng cô có một dự cảm không lành: "Có chuyện gì vậy?"

Chẳng biết đầu dây bên kia đã nói gì, nghe xong Huyền liền thốt lên: "Sao cơ? Được, tôi đến ngay!" Mặt cô biến sắc, hốt hoảng vơ cái túi trên bàn vội vã lao ra khỏi phòng.

Do quá vội vã nên vừa ra khỏi cửa cô liền đụng trúng ai đó, cả người nhào sang bám lấy bức tường, túi xách trên tay văng sang một bên. Cô lồm cồm bước tới nhặt túi lên, đứng dậy cúi đầu xin lỗi rối rít rồi lại chạy đi.

"Đứng lại đó!" Giọng nói lãnh đạm vang lên khiến cho không gian xung quanh càng trở nên lạnh lẽo một cách kì lạ.

Huyền khựng chân lại, xoay người về sau ngẩng đầu nhìn. Là Dương, nhưng hiện tại cô không có tâm trạng nói chuyện với anh nữa, cô phải đi ngay bây giờ.

"Xin lỗi sếp, tôi đang có việc rất gấp cần đi ngay."

"Đang trong giờ làm việc lại tự ý đi ra ngoài. Đây là vi phạm vào nội quy rồi cô không biết sao?"

"Tôi biết, nhưng thực sự tôi phải đi ngay nếu không sẽ không kịp. Mong sếp thông cảm."

Nhìn vẻ mặt hoảng hốt của Huyền, Dương có chút thắc mắc. Rốt cuộc là chuyện gì mà phải vội vã như vậy? "Tôi không cần biết. Nếu không có lí do chính đáng vậy thì cô đã vi phạm nội quy. Trừ lương!"

Rốt cuộc anh ấy đang muốn cái gì đây? Huyền nắm chặt hai tay, mở to mắt nhìn thẳng vào mắt Dương: "Vậy sếp cứ trừ lương đi. Tôi xin phép!" Không đợi Dương trả lời, Huyền đã xoay người chạy khỏi đó.

Mùi thuốc khử trùng khiến Huyền khó chịu khi vừa đẩy cánh cửa lớn bước vào trong. Bệnh viện đông nghịt người, hàng ghế chờ kín chỗ, người đi kẻ lại tấp nập. Bác sĩ, y tá mặc áo blouse trắng ra vào liên tục. Tiếng kêu gấp gáp của xe cấp cứu vọng vào trong hòa với khung cảnh trước mắt khiến không gian càng trở nên ngột ngạt hơn.

Huyền hớt hải chạy thẳng lên lầu trên, tiến về phía phòng bệnh của bố cô. Mở cửa bước vào, cô trông thấy bà dì ghẻ của mình và mấy vị bác sĩ, y tá đang đứng xung quanh giường bệnh. Nghe tiếng bước chân, họ đồng loạt quay ra ngoài nhìn cô. Khuôn mặt họ hình như không bình thường. Ánh mắt họ nhìn cô có chút bối rối.

Huyền khẽ nhíu mày nghi hoặc tiến lại gần giường bệnh hơn. Bố cô vẫn nằm đó, khuôn mặt nhợt nhạt kém sắc, miệng vẫn đeo ống thở oxi. Cô

vẫn cảm nhận được nhịp thở của ông.

"Có chuyện gì vậy ạ?" Huyền khó hiểu, quay sang nhìn mấy người xung quanh. Họ nhìn cô, rồi lại quay sang nhìn nhau như có điều gì đó khó nói. Bà dì của cô thì chỉ biết cúi đầu nhìn xuống đất. Thái độ của họ khiến cô càng trở nên sợ hãi hơn: "Rốt cuộc là có chuyện gì? Ai trả lời đi chứ?" Giọng Huyền bắt đầu trở nên run rẩy, tay vô thức nắm chặt lấy quai túi xách.

Một vị bác sĩ có mái tóc muối tiêu, đeo cặp kính dày cộm ngước lên nhìn Huyền, khẽ ho nhẹ một tiếng rồi chậm rãi nói: "Lúc nãy tình trạng của bệnh nhân đột nhiên chuyển biến xấu đi. Chúng tôi vừa vào kiểm tra. Bệnh nhân..." Vị bác sĩ kia đột nhiên bỏ lửng câu nói, nhìn Huyền do dự, nửa muốn nói tiếp, nửa lại không muốn nói.

Huyền cảm thấy có chút nóng ruột: "Bố tôi rốt cuộc làm sao?"

"Bệnh nhân...đã rơi vào trạng thái hôn mê sâu. Bây giờ...bây giờ e là chỉ có thể đợi kì tích." Vị bác sĩ kia nói xong, quay sang nhìn những người còn lại khẽ lắc đầu, sau đó từng người một lặng lẽ rời đi. Căn phòng bỗng chốc im lặng một cách đáng sợ. Bầu không khí vốn đã không mấy dễ chịu nay càng trở nên ngột ngạt hơn.

Huyền như chết đứng tại chỗ bởi tin tức bác sĩ vừa thông báo. Khuôn mặt cô trắng bệch, hai tay rịn mồ hôi đang run run thả rơi cái túi xách xuống đất. Họ nói bố cô rơi vào trạng thái hôn mê sâu là sao? Chỉ có thể đợi kì tích là sao? Ý họ có phải là bố cô sẽ không thể tỉnh lại phải không?

"Không thể nào..." Cô ngã khụy xuống đất, cả người dường như không còn chút sức sống. Cảnh vật xung quanh như tối lại, tai cô cũng ù đi, không còn nghe thấy gì nữa.

"Huyền, con sao thế?" Bà Hồng thấy Huyền đột nhiên ngã nhào xuống đất thì hốt hoảng chạy lại đỡ cô dậy ngồi lên ghế.

Huyền ngẩng đầu nhìn bà Hồng như đang hi vọng điều gì đó, nắm chặt tay bà lay mạnh: "Bà nói đi, có phải là họ nhầm lẫn gì phải không? Bố tôi

không sao hết, không sao hết có đúng không?"

"Bố con..." Giọng bà Hồng chợt nghẹn lại. Bà không thể thốt lên được lời nào nữa, chỉ biết cúi gằm mặt xuống thút thít, nước mắt bắt đầu rỉ ra, lăn xuống hai gò má đã có vài đường nhăn nơi khóe mắt vì tuổi tác.

Huyền ngồi đỡ đẫn, ánh mắt mơ hồ nhìn về phía trước. Một giọt nước nóng hổi lăn xuống má. Tại sao? Tại sao ông trời lại bất công với cô như thế? Tại sao những người cô yêu thương đều lần lượt rời xa cô? Tại sao lại cướp họ khỏi cuộc đời cô? Rốt cuộc cô đã làm gì sai để bây giờ cô phải gánh chịu bao nhiêu đau đớn như thế này?

Cuộc sống vốn đã không đẹp đẽ gì, nay lại càng thêm tệ. Cô chỉ biết cắm đầu vào làm việc như một cỗ máy. Trông cô bây giờ như kẻ bị bỏ đói lâu ngày, bị bóc lột sức lực một cách tàn bạo. Khuôn mặt gầy gò, xanh xao, hai mắt thâm quầng sâu hun hút không khác gì một cái xác khô.

Đến công ty, cô luôn tìm cách lảng tránh mọi người. Khánh đi công tác với cả tổ ở tỉnh khác cũng được hơn một tuần nay rồi. Lúc đi, cô cũng không tiễn Khánh. Cô không muốn Khánh trông thấy bộ dạng của mình bây giờ.

Một tin nhắn vừa được gửi tới qua email. Là của Dương. Huyền khẽ thở dài, khóa màn hình máy tính rồi đứng dậy, ôm đống tài liệu trên bàn đi ra ngoài.

Huyền bị ai đó đụng trúng từ sau lưng. Vốn cơ thể đã đang yếu rồi nên bị đụng trúng, cả người cô ngã nhào xuống đất. Đống tài liệu trên tay rớt tung tóe dưới đất mỗi chỗ một tờ. Cô không nói gì, cũng không nhìn xem là ai, chỉ mệt mỏi cúi xuống nhặt hết mớ giấy tờ vương vãi dưới sàn nhà lạnh ngắt, sắp xếp lại một chút rồi đứng dậy bước tiếp về phía trước.

Ngọc thấy Huyền như vậy thì đứng khoanh tay tại chỗ cười đắc ý, nhìn Huyền bằng ánh mắt khinh thường. Lúc nãy đi tới đây, cô ta thấy Huyền đang đi phía trước liền cố ý bước nhanh tới gần, huých vào vai Huyền khiến cô ngã xuống đất.

Ngọc đưa tay hất tung mái tóc vàng chóe của mình ra sau lưng rồi ưỡn ẹo lướt qua trước mặt Huyền đi thẳng. Hôm nay cô ta mặc một bộ váy ôm sát màu hường phấn ngắn cũn cỡn, tóc cài một cái nơ cùng tông cỡ bự. Môi son đỏ bóng lưỡng. Cô ta dừng lại trước cửa phòng Dương, không thèm gõ cửa liền mở ra đi vào trong.

Huyền sau đó cũng đi tới. Tuy cửa mở nhưng cô vẫn gõ nhẹ vài cái rồi mới đi vào. Dương đang ngồi xem tài liệu. Hôm nay anh mặc vest trông rất phong độ. Mái tóc đen bóng mượt được chải dạt sang một bên càng làm cho anh trở nên chững chạc hơn. Huyền đi tới, đặt tập tài liệu trên bàn im lặng không nói gì.

"Không có miệng à?"

Huyền nuốt nước bọt, khó nhọc cất lời: "Kế...kế hoạch ở đây... Tôi..tôi xin phép!"

"Đi lấy cho tôi ly cà phê." Dương từ nãy giờ không hề ngẩng đầu nhìn lên, mắt vẫn chăm chú vào đống tài liệu trước mặt.

"Lấy luôn cho tôi ly nước nhé!" Ngọc ngồi bên ghế sofa, chân vắt chéo lên nhau. Cô ta cũng không nhìn Huyền, mắt dán vào bộ móng tay sơn xanh lè mà ngắm nghía.

"Tôi biết rồi!" Huyền khẽ thở ra một hơi mệt mỏi rồi xoay người đi ra, lát sau trở lại với hai ly một cà phê một nước lọc trên tay. Cô đang mệt nên hai tay cầm ly cứ run run khiến nước bên trong cũng rung theo. Đặt hai ly nước xuống bàn, Huyền đẩy ly cà phê còn nghi ngút khói lại gần Dương một chút. Đang định quay sang mang nước qua cho Ngọc, cô đã thấy Ngọc đứng dậy tiến về phía mình.

"Cảm ơn nhé!" Ngọc cười một cái với Huyền. Nhìn qua là biết ngay nụ cười ấy chỉ là giả tạo.

"Tôi...xin phép về phòng làm việc." Nói xong, không đợi Dương đồng ý cô đã xoay người lại bước đi.

"Đứng lại đó! Tôi đã cho cô đi chưa?"

Huyền dường như không nghe thấy gì nữa. Mọi thứ trước mắt như đang mờ dần rồi từ từ tối đi. Cô cảm thấy cơ thể mình bỗng trở nên nhẹ tênh, chân cũng không còn chút sức lực nào nữa. Bước chân dừng lại trước cửa, cũng là lúc mắt cô nhắm lại.

Bịch...

Dương thất kinh khi thấy Huyền đột nhiên ngã nhào xuống nằm ngất dưới đất. Khuôn mặt anh biến sắc, không nói không rằng đứng phắt dậy lao nhanh tới bên cạnh vực cô dậy, khẽ chạm vào hai má cô vỗ nhẹ: "Sao thế này? Mau...mau gọi cấp cứu!"

MÀY KHÔNG ĐI ANH VÁC MÀY ĐI

Vân Jibi

dtv-ebook.com

Chương 47: Muốn Tự Nguyện Hay Ép Buộc?

Dương bế xốc Huyền dậy chạy thẳng về phía cầu thang máy để mặc Ngọc đứng ngơ ngác trong phòng. Ôm cơ thể gầy guộc nhẹ tênh trong tay, anh không còn nghĩ được gì thêm nữa. Tâm trí anh lúc này vô cùng rối loạn.

Chiếc xe hơi màu đen láng bóng lao đi vun vút trên đường với vận tốc chóng mặt, sau đó dừng lại trước cổng bệnh viện. Nhanh chóng khum người bế Huyền ra khỏi xe, Dương gấp rút lao vào trong.

Chiếc giường inox lạnh ngắt nhanh chóng được đẩy tới cửa phòng cấp cứu. Bị một cô y tá chặn lại, Dương đứng chôn chân tại chỗ, mắt nhìn về hướng chiếc xe vừa được đẩy vào trong phòng cấp cứu cho đến khi cánh cửa khép lại.

Bước chân nặng nề đi lại hàng ghế chờ, Dương ngồi phịch xuống, khủy tay chống lên gối cúi xuống ôm lấy đầu. Khoảnh khắc nhìn thấy cô gái bé nhỏ ấy ngã khụy xuống, anh đã rất sợ, thực sự rất sợ. Kí ức trong quá khứ lại ùa về. Dương còn nhớ rõ, hôm đó sau khi mất liên lạc với Huyền, anh đã điên cuồng gọi hết người này tới người khác, nhưng không một ai biết chút gì về cô cả. Dương vừa lo sợ, vừa tức giận. Anh không hiểu tại sao Huyền tự dưng lại bặt vô âm tín.

Mấy ngày không có tin tức gì về Huyền, Dương thực sự rất nhớ Huyền. Anh không thể tập trung vào bất kì chuyện gì khác. Việc học tập bắt đầu bị tụt dốc. Anh suốt ngày ôm cái điện thoại, điên cuồng gọi rồi gọi. Kết quả vẫn chỉ có một.

Ngồi trong góc phòng, Dương tức giận ném mạnh cái điện thoại qua một xó. Anh không thể chịu đựng được mối dày vò này nữa. Anh chỉ hận

không thể ngay lập tức bay về Việt Nam, cho dù có phải bới tung khắp nơi anh cũng phải tìm cho ra cô.

Suốt một thời gian dài Dương đã phải sống trong nhớ nhung da diết. Anh rất thích Huyền, thực sự rất thích. Anh cũng không nhớ rõ là từ khi nào. Có lẽ là từ lúc nhìn thấy cái con nhóc đen đúa, nhỏ bằng nắm tay đang ngồi chống cằm chờ mẹ ngoài góc cửa, từ lúc nhìn thấy đôi mắt trong veo như hai giọt sương không ngừng chớp mắt khi anh giúp cô đuổi con chó đi.

Rồi theo thời gian, tình cảm bắt đầu lớn dần. Cho đến lúc nhìn cô ở bên cạnh người khác, anh mới thực sự nhận ra rằng tình cảm của mình đối với cô không phải là thích nữa, mà là yêu. Đúng, là anh yêu cô.

Rồi mẹ anh gọi, mẹ khuyên anh nên quên cô, bởi vì trong lòng cô đã có người khác. Anh không tin, anh không tin cô là người như vậy. Mẹ gửi cho anh một loạt ảnh chụp cô đang thân mật với người khác, anh như chết lặng tại chỗ. Người con gái anh hết mực yêu thương từ nhỏ đến lớn, rốt cuộc chỉ vì cái gọi là "khoảng cách" mà không giữ được tình cảm của mình đã sà vào vòng tay của người khác. Tin tức ấy như một nhát dao cứa thẳng vào tim anh. Anh đau đớn, anh khóc. Lần đầu tiên anh khóc vì một người con gái.

Việc học hành bị anh ném sang một bên. Anh bắt đầu lao vào các trò chơi sa đọa. Uống rượu, quán bar, vũ trường...chỗ nào cũng có sự xuất hiện của anh. Anh muốn quên cô đi, nhưng hình ảnh người con gái bé nhỏ ấy cứ luôn quanh quẩn trong tâm trí anh. Khoảng thời gian ấy đối với anh quả thực còn đau khổ hơn việc ban cho anh một cái chết. Ít ra, chết đi rồi sẽ không còn phải nghĩ tới cô nữa, sẽ không phải đau nữa.

Rồi từ tình yêu sâu đậm, anh chuyển sang hận cô. Hận cô vì đã nói mà không giữ lời, hận cô đã phản bội anh, hận cô buông lời chia tay một cách vô tình rồi bỗng biến mất không để lại chút dấu vết. Con người anh bây giờ, đều là vì cô mà trở nên như vậy.

Chẳng phải bây giờ anh đang rất hận cô gái ấy sao? Tại sao khi nhìn thấy khuôn mặt xanh xao gầy gò ấy của cô, lòng anh lại xót xa đến mức

chỉ muốn lôi cô ra quán ăn nào đó mà tống một đống đồ ăn vào miệng cô. Tại sao lúc trông thấy cô bị người khác ôm lấy anh lại khó chịu đến thế?

Có phải anh đã sai rồi không? Người con gái nhỏ bé anh hết mực yêu thương, gieo rắc cho anh muôn vàn nhung nhớ ấy, tại sao anh lại đối xử với cô như vậy?

Từng phút giây trôi qua, Dương thấp thỏm lo âu, hết đứng lên rồi lại ngồi xuống, dựa người vào bức tường trắng lạnh lẽo. Đôi mắt anh trở nên sâu hun hút, cứ chăm chăm nhìn thẳng vào cánh cửa trắng xóa lạnh lẽo trước mặt như đang chờ đợi gì đó.

Mùi thuốc nồng nặc, tiếng xe cấp cứu inh ỏi bên ngoài, tiếng xe đẩy lạch cạch gấp gáp, tiếng bước chân vội vã hòa lẫn vào nhau thành một thứ âm thanh hỗn tạp dồn dập vọng tới khiến anh càng trở nên bức bối.

Cạch...

Cánh mở đột ngột mở ra, Dương lập tức bật người dậy chạy ngay tới chắn trước mặt vị bác sĩ vừa bước ra từ bên trong: "Cô ấy sao rồi?" Giọng anh có chút gấp gáp, pha lẫn sự lo lắng, hồi hộp. Ánh mắt anh trở nên sâu hơn, nhìn thẳng vào mắt vị bác sĩ kia chờ đợi câu trả lời.

"Không nguy hiểm. Nhưng bị suy nhược cơ thể trầm trọng do mất ngủ và không ăn uống điều độ. Người nhà nên chú ý quan tâm tới cô ấy một chút." Nói xong, vị bác sĩ kia xoay người rời đi.

Dương nghe thấy vậy thì khẽ thở ra một hơi nhẹ nhõm. Cũng may là không có chuyện gì nghiêm trọng. Khuôn mặt anh từ từ giãn ra, cơ thể cũng thả lỏng một chút.

Huyền được chuyển tới phòng bệnh riêng theo yêu cầu của Dương. Trên chiếc giường trải ga trắng tinh, cơ thể xanh xao yếu ớt của Huyền đang nằm nhắm mắt. Dương ngồi bên cạnh, chăm chú nhìn vào gương mặt nhỏ bé kia, lòng lại dâng lên một cảm giác xót xa. Chai nước biển chậm rãi nhỏ từng giọt, từng giọt truyền đến cánh tay gầy guộc kia càng khiến anh đau lòng hơn.

Nhẹ nắm lấy bàn tay ấy, Dương cúi thấp xuống nhìn cô kỹ hơn. Cái con nhóc cứng đầu này, mấy năm trôi qua vẫn không lớn lên được chút nào. Hai mươi mấy tuổi đầu rồi còn không biết tự chăm sóc lấy bản thân mình hay sao mà để đến nông nỗi này?

Đưa tay vuốt mấy cọng tóc vương trên mặt Huyền sang một bên, Dương cúi xuống gần chút nữa. Cô đang thở, hơi thở rất yếu ớt. Còn anh, tim anh dường như đập nhanh hơn bình thường, hơi thở cũng gấp gáp hơn bình thường. Một nụ hôn ấm nóng nhẹ phớt qua cánh môi chúm chím nhợt nhạt đang khẽ run rẩy.

Huyền khẽ động hai mắt. Dương chột dạ thả bàn tay nhỏ bé về vị trí cũ, thu người ngồi thẳng dậy khoanh tay lơ đãng nhìn sang hướng khác.

Mở mắt ra, mùi thuốc xộc ngay vào mũi khiến Huyền ý thức được là mình đang nằm trong bệnh viện. Cô cảm thấy cơ thể mệt rã rời không chút sức lực. Khẽ cựa người xoay lại, cô hơi ngạc nhiên khi nhìn thấy người đang ngồi trước mặt. Cổ họng nghẹn đắng, miệng cũng khô khốc, cô khó nhọc cất lời: "S..sếp! "

"Ừ!" Anh không quay lại nhìn cô, khuôn mặt vẫn lãnh đạm như cũ khiến Huyền thoáng chút buồn. Nhưng hiện tại, cô chẳng còn sức lực mà nghĩ ngợi gì nữa.

Im lặng một lúc lâu, Dương liền đứng dậy bước ra khỏi phòng. Anh không nói tiếng nào, cứ như vậy mà lặng lẽ rời đi. Huyền nhìn bóng dáng cao lớn của anh khuất sau cánh cửa, trong lòng có chút hụt hẫng. Nhưng cô còn biết làm gì khác? Anh bây giờ không còn là của cô nữa.

Khẽ nhắm mắt lại, điều chỉnh nhịp thở cho ổn định. Ngột ngạt quá, cô không thích ở bệnh viện chút nào. Bây giờ chỉ còn mình cô với bốn bức tường trắng lạnh lẽo. Cô cảm thấy mình thật đáng thương.

Cạch...

Tiếng cửa mở vang lên, Huyền khẽ mở mắt xoay người nhìn ra ngoài. Dương trở lại với túi gì đó trên tay. Anh im lặng không nói tiếng nào, cũng

không nhìn Huyền lấy một lần, lẳng lặng đi vào trong đóng cửa, mở túi đồ lấy ra một tô cháo thịt bằm còn nghi ngút khói. Mùi thơm từ thịt xào lẫn với mùi hành lá ngay lập tức đánh thức vị giác của Huyền.

"Dậy ăn đi. Nhanh còn uống thuốc."

Thì ra anh không bỏ đi luôn mà đi mua cháo cho Huyền. Cô nhìn Dương chăm chú, trong lòng lặng lẽ lan tràn một cảm xúc khó diễn tả bằng lời. Là cảm động sao?

"Còn nhìn cái gì?"

Huyền hơi lúng túng, vội thu ánh mắt rời khỏi người Dương, khẽ cựa người định ngồi dậy, nhưng loay hoay mãi vẫn không thể ngồi dậy được.

Một bàn tay to lớn ấm áp luồn qua sau lưng Huyền nhẹ đỡ cô ngồi dậy. Cơ thể gần sát với anh thế này, tim cô đập loạn lên vài nhịp, hô hấp cũng vì vậy mà nhanh hơn bình thường. Khuôn mặt xanh xao chợt ửng hồng, nóng bừng.

Không khí xung quanh đột nhiên thay đổi một cách lạ thường.

Dương nhẹ kéo Huyền xích lại tựa vào đầu giường, lấy gối đặt sau lưng cô rồi nhanh chóng xoay người lại. Anh đang cố che dấu đi cái cảm xúc khác lạ vừa xuất hiện khi chạm vào người cô.

Ngồi xuống cạnh Huyền, anh chậm rãi cầm tô cháo nóng hổi, múc một thìa nhỏ thổi cho nguội bớt rồi đưa lại trước miệng của Huyền. Hành động này của anh khiến Huyền có chút không được tự nhiên. Cô nặn ra một nụ cười gượng gạo, không dám nhìn anh mà lí nhí: "Cái đó...sếp để tôi tự ăn được rồi."

Dương có vẻ không vui trước phản ứng của Huyền, nhưng anh không thể hiện ra bên ngoài, vẫn giữ nguyên khuôn mặt lãnh đạm của mình nhìn Huyền lạnh giọng: "Tay như thế thì ăn kiểu gì?"

"Không sao. Sếp cứ để đấy, tôi tự ăn được mà."

"Bây giờ muốn tự nguyện ăn hay để tôi phải dùng vũ lực?"

"Nhưng tôi..."

"Lắm lời quá. Có ăn không?"

Bị quát, Huyền đột nhiên ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh. Đôi mắt sâu hun hút mang nét thâm trầm khó đoán. Kí ức trong cô lại ùa về. Cố kìm nén giọt nước mắt đang chực trào ra khỏi khóe mắt, cô khẽ há miệng ngậm lấy thìa cháo đang lơ lửng trong không trung ngay trước mặt. Lạ thật, chỉ là miếng cháo bình thường thôi, sao hôm nay cô lại cảm thấy nó ngon đến vậy nhỉ?

Cứ thế, từng miếng cháo lần lượt được anh dịu dàng đút cho cô.

"Nghỉ ngơi sớm đi. Tôi về công ty đây." Dương đặt tô cháo đã cạn sạch lên bàn, xoay người lại đỡ Huyền nằm xuống, kéo chăn đắp cho cô rồi nhanh chóng thu dọn mấy thứ trên bàn rồi đứng dậy bước ra ngoài.

"Cảm ơn sếp!"

Bước chân khựng lại gần cửa, Dương xoay người nhìn thẳng vào khuôn mặt nhỏ bé kia. Hai hàng chân mày khẽ động, nhưng không kịp để người khác phát hiện ra đã lập tức trở lại vẻ lạnh lùng thường ngày: "Đừng hiểu lầm. Tôi chỉ không muốn vì cô mà ảnh hưởng tới công việc thôi. Mau khỏe đi còn trở lại làm việc. Không ai rảnh rỗi làm dùm cô đâu." Nói xong, anh quay người bước ra ngoài đóng cửa lại. Anh đứng nép sang một bên ô cửa kính nhỏ, lặng lẽ quan sát người đang nằm ngủ bên trong một lúc lâu rồi mới chậm rãi rời đi.

Một tuần sau đó, Huyền trở lại làm việc bình thường. Vừa bước vào công ty, mọi người đã hớt hải xúm nhau lại hỏi han đủ điều. Cô cũng không nói gì nhiều, chỉ cười gượng gạo trả lời cho qua chuyện, mặc cho ai nấy đều vẫn đang ôm một cục thắc mắc trong lòng.

Vừa vào tới phòng làm việc của mình, Huyền đã khựng lại ngay cửa, ngạc nhiên nhìn vào người đang ngồi ở chỗ làm việc của cô.

Người ngồi trong phòng là một cô gái, có lẽ là lớn hơn Huyền vài tuổi bởi trông cách ăn mặc của chị ta khá là đứng đắn, rất ra dáng dân văn phòng chuyên nghiệp. Chị ta mặc áo sơmi trắng, khoác bên ngoài áo vest đen lửng. Mái tóc đen nhánh được búi lên một cách gọn gàng, trên mặt còn đeo một cặp kính nữa.

Chị ta đang chăm chú xem xét tài liệu, nghe có tiếng bước chân đi vào liền ngẩng đầu nhìn. Trông thấy Huyền, chị ta nở một nụ cười nhẹ, đặt bút xuống, khẽ đưa tay đẩy gọng kính lên cao hơn một chút. Nhìn kĩ thì chị ta có vẻ khá xinh. Nước da trắng mịn, cánh môi phớt hồng. Đặc biệt là đôi mắt màu nâu long lanh ẩn sau cặp kính kia, rất cuốn hút.

"Em là Huyền phải không?"

"Ơ, vâng ạ!"

Nhìn thấy vẻ mặt ngạc nhiên của Huyền, chị ta đoán ra được cô đang nghĩ gì liền nói tiếp: "Chị là Thùy Dung, người mới được tuyển vào thay thế vị trí của em."

Huyền nghe đến đây thì cảm thấy có chút hoang mang. Thay thế vị trí của cô? Không lẽ cô bị đuổi việc rồi sao?Không phải chứ? Mới có mấy ngày thôi mà.

"Ơ, em chưa nghe thông báo gì cả. Nếu vậy thì chị có biết em bị chuyển đi đâu không?"

"Chị cũng không rõ. Nhưng sếp có dặn chị là khi nào em tới công ty thì qua phòng sếp."

Huyền khẽ nhíu mày, không biết anh lại định hành hạ cô thế nào nữa đây? Hay là định đuổi việc luôn?

"Thôi, em qua đó gặp sếp đi. Chị làm việc tiếp đây." Dung cười lại với Huyền một cái rồi cúi xuống tiếp tục xem xét tài liệu, ghi ghi chép chép. Huyền thấy vậy cũng không tiện làm phiền, khẽ chào một tiếng rồi đi ra ngoài.

Ôm một bụng thắc mắc chậm rãi lê bước ngoài hành lang, cô hướng thẳng phòng của Dương mà đi tới. Đứng do dự trước cửa một lúc rồi cũng đưa tay gõ nhẹ.

"Vào đi!" Vẫn là giọng nói lãnh đạm ấy, nhưng hình như hôm nay có vẻ không giống mấy hôm trước. Nhẹ nhàng hơn một chút rồi thì phải. Cô khẽ chép miệng lắc đầu vài cái rồi đẩy cửa bước vào trong.

Dương đang chăm chú làm việc. Anh vẫn đẹp trai phong độ với áo sơmi màu xanh nhạt, quần sơvin đen. Hôm nay anh không thắt cà vạt, hai khuy áo trên cùng cũng không cài khiến vòm ngực cứng rắn của anh cứ thoắt ẩn thoắt hiện đằng sau hai mảnh áo mỏng manh kia. Huyền nuốt nước bọt. Phải công nhận là từ đó tới giờ chưa khi nào cô hết bị anh hấp dẫn. Cô cứ đứng đờ ra đó mà ngắm anh không chớp mắt.

"Tôi biết tôi đẹp trai, nhưng không phải để ngắm chùa. Còn nhìn nữa thì cứ trả phí hư tổn đây."

Huyền hơi giật mình vì bị anh nhìn một cách bất ngờ. Có điều lần này hình như anh có gì đó khác khác. Anh...là đang trêu chọc cô sao? Còn nữa, ngắm có một chút mà tính phí hư tổn? Hư tổn cái gì?

"Ơ...à...tôi đâu có nhìn sếp. Mà bên chỗ tôi làm việc đã có người mới rồi. Vậy sếp định đưa tôi đi đâu?"

Dương nhẹ chớp mắt, tựa người ra sau ghế khoanh tay nhìn Huyền, hất cằm về phía bên tay trái của căn phòng. Nhìn theo hướng Dương vừa ám chỉ, Huyền bây giờ mới để ý, bộ sofa màu nâu sữa đã biến mất, thay vào đó là một cái bàn làm việc giống hệt bàn ở phòng của cô trước đây. Hơn nữa, hình như tất cả mọi thứ bên đó của cô cũng đều được mang sang đây hết rồi.

Cái này...ý anh là cô sẽ làm việc chung một phòng với anh sao?

MÀY KHÔNG ĐI ANH VÁC MÀY ĐI

Vân Jibi
dtv-ebook.com

Chương 48: Không Muốn Làm Xấu Mặt Công Ty

"Ý sếp là từ giờ tôi phải làm việc ở đây sao?"

Nhìn thấy biểu hiện không mấy hài lòng của Huyền, Dương có vẻ không vui cho lắm. Anh vẫn giữ nguyên bộ dáng cũ, hai hàng chân mày khẽ động, không kịp để người đối diện phát hiện ra đã ngay lập tức trở về trạng thái lãnh đạm: "Ở đây có gì không bằng với phòng cũ sao?"

"Ấy, không phải vậy. Chỉ là tôi..." Huyền hơi lúng túng, không biết giải thích như thế nào, khuôn mặt nhăn nhó vẻ khổ sở. Không phải vì chỗ này không tốt, quá tốt ấy chứ, so với phòng cũ thì hơn mấy lần. Có điều làm chung phòng với anh thế này, ngày nào cũng phải chạm mặt thì cô biết làm sao? Hơn nữa anh lại ngồi gần như thế, sao cô có thể tập trung làm việc được cơ chứ?

"Cô thế nào?"

"Tôi..."

"Không cần nói nhiều. Tôi kêu làm ở đây thì làm ở đây. Mau làm việc đi." Dương nói xong, thả lỏng cơ thể một chút rồi đẩy ghế xích lại bắt đầu chăm chú giải quyết tài liệu còn Huyền thì cứ đứng ngây ra đó, hết nhìn anh xong lại nhìn sang phía bàn làm việc của mình, trong lòng thầm than khổ sở. Cô nào phát hiện ra khóe miệng người trước mặt vừa nở một nụ cười gian tà.

Từ hôm đó trở đi, Huyền ngày nào cũng phải ngồi làm việc chung phòng với Dương. Thực tình là cô rất rất không muốn, nhưng cũng không còn cách khác. Cô không tài nào tập trung được, lâu lâu lại lén lút nhìn trộm sang bàn bên cạnh.

"Lo làm việc đi. Đừng có thấy tôi đẹp mà nghĩ chuyện đen tối xấu xa. Ở đây có camera đấy!"

Bị anh đột ngột nhìn thẳng vào mắt, Huyền chột dạ ho khụ khụ vài tiếng giả bộ như không có chuyện gì xảy ra, cúi đầu chăm chú vào tập hồ sơ trên bàn. Cô đang cảm thấy xấu hổ vô cùng. Ai đời đi nhìn lén trai đẹp mà bị phát hiện thì sau này còn mặt mũi nào để nhìn người khác nữa. Chuyện này mà đồn ra ngoài chắc mấy người kia chả cười cô thúi mặt. Huyền nghĩ, tốt nhất nên kìm hãm cái tính háo sắc của mình lại nếu không có ngày chết mà không biết lí do tại sao.

"Không đi ăn trưa sao?"

Bên cạnh vang lên tiếng nói khiến Huyền giật mình, theo phản xạ nhướn người dạt sang một bên hét to, khuôn mặt biến sắc ngước nhìn bóng dáng cao lớn đang đứng ngay bên cạnh.

"Tôi là ma sao? Làm gì mà sợ đến vậy?" Phản ứng này của Huyền khiến Dương có chút buồn cười, nhưng anh lại giấu nhẹm đi, không thể hiện ra bên ngoài. Khuôn mặt vẫn giữ nét lãnh đạm nhìn Huyền.

"Không...không phải thế...tôi..." Tay chân cô rịn mồ hôi, tim cũng đập nhanh hơn bình thường. Cô còn nghe rõ mồn một từng nhịp nữa. Đôi mắt đen long lanh khẽ chớp chớp nhìn Dương lắp bắp không nói nên lời.

"Dĩ nhiên là không phải. Không có con ma nào đẹp trai như tôi đâu."

Huyền hơi nhíu mày, vẻ sợ sệt vừa rồi lập tức tan biến. Cái lão này cũng tự cao lắm rồi đấy. So với ngày trước thì bây giờ có vẻ kiêu ngạo hơn nhiều. Mà bây giờ cô mới để ý, quả thật là anh đẹp trai quá mức cho phép rồi. Nhìn kiểu gì cũng thấy đẹp trai cả. Vẫn là sơmi trắng, quần sơvin đen đơn giản nhưng sao trông anh lại đẹp đến vậy nhỉ? Đúng là người đẹp cho dù có mặc rẻ rách cũng đẹp. Huyền chăm chú nhìn Dương, cô đang tưởng tượng xem khi anh mặc rẻ rách trông anh sẽ thế nào nhỉ?

"Còn nhìn cái gì? Đi ăn trưa."

"Ơ, sếp đi đi. Tôi không đói."

"Tôi không muốn bị người khác rêu rao rằng mình bóc lột sức lao động của nhân viên đâu."

"Vậy tôi sẽ nói với họ không phải tại sếp."

"Họ tin cô sao? Mà cô nhìn lại mặt mũi cô đi. Công ty trả lương cho cô ít tới nỗi không đủ ăn sao? Nhân viên của công ty mà gầy guộc, xấu xí, kém sức sống thế kia, họ nhìn vào sẽ đánh giá công ty như thế nào?"

"Mặt tôi thì liên quan gì tới công ty?"

"Cô không biết hay giả vờ không biết vậy? Bộ mặt của nhân viên cũng một phần ảnh hưởng tới bộ mặt của công ty. Tôi không muốn làm xấu mặt công ty có hiểu chưa?"

"Tôi vẫn chưa hiểu lắm." Huyền nheo mắt gãi gãi đầu ra vẻ đăm chiêu. Mà mặt cô cũng đâu đến nỗi xấu xí. Chỉ là dạo này ăn không được nên kém sắc chút thôi chứ bình thường ai cũng khen cô xinh cả.

"Mà việc gì tôi phải giải thích cho cô nhỉ? Tôi kêu đi thì đi, sao cô nói nhiều quá vậy?" Dương khoanh tay nhìn chằm chằm vào người Huyền từ trên cao xuống. Vốn dĩ thân hình anh đã cao lớn rồi, bây giờ lại đứng trước mặt một người đang ngồi co ro khúm núm trên ghế như Huyền càng làm anh trở nên cao lớn hơn. Hệt như một người khổng lồ và một người tí hon vậy.

Nhìn ra được ánh mắt Dương nhìn mình có gì đó không ổn, Huyền lại thấy có chút sợ sệt. Đáng chết thật, Lùn đại ca, chị đại một thời trời không sợ đất không sợ đâu rồi?

Huyền khẽ nuốt nước bọt tròn mắt ngước nhìn Dương. Không được, phải thật mạnh mẽ lên. Bây giờ mà đi ăn với anh thì có nước sau này phải độn thổ. Không phải cô không biết tốc độ lan truyền tin tức của đám người nhiều chuyện trong công ty này. Chuyện cô bị chuyển sang phòng làm việc chung với sếp mấy ngày nay còn đang bị bàn tán lùm xùm, bây giờ họ mà

thấy cô với anh đi ăn chung nữa thì không biết họ sẽ đồn đến tận đâu đâu nữa. Không chừng lại bị nghi án là có gian tình với sếp cũng nên. Miệng lưỡi thiên hạ mà, cái gì mà chẳng nói được.

Huyền nhướn người ngồi thẳng dậy. Tuyệt đối không được sợ hãi. Cô là ai? Lùn thông minh, Lùn xinh đẹp cơ mà. Sao lại phải sợ, có gì phải sợ cơ chứ? Ho nhẹ vài tiếng, Huyền dõng dạc trả lời: "Sếp đi đi. Làm xong chỗ này tôi sẽ đi ngay." Nói xong, không thèm nhìn người bên cạnh, cô cúi xuống chăm chú tiếp tục gõ máy tính.

Người bên cạnh hình như đã bắt đầu mất kiên nhẫn, khuôn mặt bỗng nhiên trở nên xám xịt: "Cô là đang muốn tôi phải bế cô đi sao?"

Hơi nóng phả ngay bên gáy khiến Huyền khẽ giật mình, cảm giác như vừa có luồng điện cao tần chạy dọc cơ thể. Cả người ngồi im như pho tượng, tim đập liên hồi. Cô cứ ngồi đơ ra như thế, cho đến khi cảm nhận được bàn tay ấm ấm vừa chạm vào sau lưng mới có phản ứng: "Oái, tôi đi ngay đây." Huyền giật bắn người nhảy ra khỏi chỗ đứng sang bên kia cạnh ghế đối diện Dương. Mặt cô nóng bừng, đỏ như hai quả cà chua. Tay chân luống cuống, không dám ngước nhìn Dương mà chạy tọt ra khỏi phòng.

Hành động này của Huyền khiến Dương bây giờ không thể nhịn được nữa mà bật cười. Đã bao lâu rồi, cái cảm giác này anh đã quên mất bao lâu rồi?

Chạy một mạch xuống căntin, Huyền ngó nghiêng xung quanh để tìm cho mình một vị trí dễ ẩn náu. Đang là giờ ăn trưa nên căntin khá đông người. Bọn họ thấy Huyền thì lén lút nhìn nhau xầm xì gì đó rất nhỏ, không thể nghe ra là gì. Nhưng Huyền cũng không mấy quan tâm tới họ, mắt liên tục hoạt động để tìm kiếm mục tiêu.

Tầm mắt cô dừng lại ở chiếc bàn trống khuất ngay góc một cái tủ lớn. Ha ha, cô nghĩ ngồi ở đấy lát nữa anh xuống chắc chắn sẽ không nhìn thấy mình đâu.

Huyền cười một cách đắc ý, chọn đại một vài món ăn và một ít cơm rồi nhanh chóng đi tới chỗ ngồi, quay lưng ra ngoài để không bị phát hiện. Cô

cúi đầu khúm núm xuống khay cơm. Đời cô cũng khổ thật đấy, ăn miếng cơm cũng phải lén la lén lút. Mà thôi mặc kệ, Huyền nghĩ tốt nhất mình nên ăn cho nhanh rồi đi ngay. Nếu lát nữa Dương xuống đây, nhỡ phát hiện ra cô thì lại có chuyện. Nghĩ vậy, cô liền cúi đầu xuống ăn một cách ngấu nghiến, không màng tới những gì đang diễn ra xung quanh.

"Á á á á á!"

Ực...

Một tiếng hét muốn xuyên thủng màng nhĩ đột ngột vang lên. Cả căntin cũng lập tức im lặng một cách lạ thường.

"Má ơi, giám đốc phòng kế hoạch đẹp trai quá!"

"Ai đó mang cho tôi bình oxi đi."

"Ai làm ơn tiếp máu cho tôi đi."

"Sếp ơi, ngồi đây ăn này. Để em giúp sếp đi lấy cơm nhé! Sếp ăn gì a~ "

Sau một phút mặc niệm, cả căntin lập tức nhốn nháo như cái chợ vỡ. Nghe tới từ "sếp" thôi là Huyền không cần quay lại nhìn cũng đã đoán ngay được chuyện gì đang diễn ra sau lưng. Nhưng đó không phải là vấn đề cô quan tâm. Bởi vì nãy giờ hầu như không nhai mà nuốt luôn, cộng với tiếng hét có sức công phá mãnh liệt kia đột ngột phát ra khiến cô vừa bị nghẹn một miếng cơm. Cô dừng lại động tác ăn, cúi gằm mặt xuống đất đưa tay khẽ vuốt vuốt ngực, cố gắng nuốt trôi miếng cơm xuống. Nhưng hình như miếng cơm kia không chịu nghe lời cô thì phải, cứ lì lợm nằm một chỗ ngay cổ họng.

Cạch...

Một ly nước lọc vừa được ai đó đặt lên bàn ngay bên cạnh khay cơm của Huyền. Miệng đang vướng bận một miếng cơm nên không thể thốt nên

lời, cũng không nhìn xem là ai vừa mới lấy cho mình ly nước. Cô vội vã với ngay lấy uống một ngụm.

Trợn ngược mắt lên nhìn trời, một bóng dáng cao lớn quen thuộc xuất hiện ngay trong tầm mắt Huyền. Không hiểu vì lí do gì, ngụm nước vừa được đưa vào trong miệng kia dường như bị một lực tác động nào đó đột ngột phóng ra, nhằm thẳng vào người trước mặt mà phi tới như tên lửa vừa được kích hoạt.

Cả căntin đang ồn ào rộn rã, chỉ vì hành động vừa rồi mà im phăng phắc như bị ngắt nguồn điện, đồng loạt hướng ánh mắt về phía góc khuất nơi có hai con người đang chằm chằm nhìn nhau. Một người thì vừa sửng sốt, vừa có chút sợ hãi, trán lấm tấm mồ hôi. Một người thì khuôn mặt vô cùng u ám.

Bầu không khí xung quanh cũng ngay lập tức tối sầm, mây đen kéo tới ùn ùn như sắp có bão lớn xảy ra.

Ngồi đờ ra nhìn Dương một lúc, Huyền mới chợt tỉnh lại, kịp phát hiện là mình vừa làm ra một chuyện động trời. Cô đưa tay quẹt mấy giọt mồ hôi trên trán, nặn ra một nụ cười tươi hết sức có thể: "Xin...xin lỗi sếp...Tôi không cố ý." Huyền lập tức đứng dậy, vội vã rút mấy tớ khăn giấy phi ngay lại chỗ Dương, đưa tay phẩy phẩy mấy hạt cơm lem nhem dính trên áo của anh.

Động tác bị khựng lại bởi tay cô vừa bị một bàn tay to lớn thô ráp túm lấy bóp chặt. Cảm giác bàn tay hơi đau đau, cô khẽ nhíu mày ngước lên nhìn. Khuôn mặt anh từ nãy đến giờ không hề thay đổi. Một tiếng cũng không nói, anh lập tức túm cổ tay cô lôi tuột đi trước sự chứng kiến của bao nhiêu con người.

"Oái, sếp làm gì thế? Tôi không cố ý mà." Huyền kêu la oai oái, cố vùng vẫy ra khỏi bàn tay kia nhưng vô ích, bàn tay cô đã bị kìm kẹp không lối thoát, chỉ có thể để im mặc cho ai đó lôi đi.

Những người xung quanh chăm chú theo dõi từng động tác của hai người. Họ nhìn nhau không dám ho he nửa lời, người thì đổ mồ hôi hột,

người thì lắc đầu ngao ngắn. Họ nghĩ, quả này thì Huyền không xong rồi. Đắc tội với Khả Minh Dương, giám đốc phòng kế hoạch thì chết chắc. Không phải vì chức vụ của anh trong công ty. Nếu so ra, với chức vụ giám đốc của anh cũng không là gì to tát đối với một số người, có khi còn thấp hơn vài bậc. Nhưng mà anh lại là cháu cưng của chủ tịch cho nên họ mới không dám dây vào.

Bị ai đó túm tay lôi về phòng làm việc, sau đó vứt như vứt một con nhái ngồi phịch xuống ghế. Vừa thoát ra khỏi bàn tay to lớn kia, Huyền chỉ biết nhìn bàn tay đang đỏ rực vì bị bóp chặt của mình mà nhăn nhó xuýt xoa.

"Này, sếp quá đáng rồi đấy." Huyền cay cú, đôi mắt hằn vài tia máu khẽ trừng lên ngước nhìn người trước mặt mà lườm nguýt.

Dương không nói gì, đứng trước mặt Huyền khoanh tay, khuôn mặt u ám lúc nãy đã trở về trạng thái lãnh đạm, không chút gợn sóng: "Có biết giá trị của cái áo này là bao nhiêu không?"

"Chỉ là cái áo sơmi thôi mà. Nhiều nhất vài trăm ngàn, có gì ghê gớm đâu mà sếp cứ làm quá lên." Huyền vẫn đang còn cay cú, nghiến răng bặm môi mà nhìn Dương. Gớm, cứ tưởng cô ngu lắm chắc. Cô là ai? Lùn thông minh, Lùn xinh đẹp đấy. Định lừa cô để bắt cô bồi thường à? Đừng hòng. Mà cái kiểu này quen quen, cô nhớ ngày trước cái gã này cũng thế, hở ra là bắt bồi thường. Đúng là lớn rồi mà cái tính keo kiệt chi li vẫn không thay đổi tí nào.

"Cứ cho là mấy trăm ngàn đi. Vậy bây giờ cô định đền như thế nào?"

"Vậy sếp nói đi, bao nhiêu? Ba trăm, năm trăm, hay một triệu?"

"Tôi không lấy tiền. Tiền tôi không thiếu. Tôi cần áo."

"Vậy tôi đi mua cho sếp cái áo y chang là được rồi. Sếp mua áo ấy ở đâu? Hiệu gì? Nói đi tôi sẽ mua trả lại cho sếp ngay." Huyền xoa xoa cổ tay, mặt khinh khỉnh nhìn đi chỗ khác. Có mỗi cái áo thôi mà làm thấy ghê. Thích thì cô đi mua thêm cho vài cái mà mặc, cứ thích ra vẻ lắm cơ. Xùy...

"CDN. Cô đi mua đi."

"CDN là gì?"

"Cadonoc."

Huyền khẽ nhíu mày ra chiều suy nghĩ. Cadonoc là nhãn hiệu gì lạ vậy? Hình như cô chưa nghe tới bao giờ thì phải. Nhãn hiệu này mới xuất hiện ở Việt Nam sao?

"Tôi chưa nghe qua nhãn hiệu đấy bao giờ."

"Dĩ nhiên rồi, bởi vì ở Việt Nam làm gì có mà nghe. Muốn mua thì đặt vé máy bay qua Úc mua xong rồi về."

"...." Huyền khựng lại vài giây, nhất thời không biết trả lời lại như thế nào. Thái độ hùng hổ lúc nãy chẳng biết bay biến đi đâu mất rồi. Bây giờ cô chỉ cảm giác cổ họng có cái gì đó chặn ngang, không thể nói nên lời.

Anh ấy đang đùa sao? Đặt vé máy bay qua Úc chỉ để mua một cái áo sơmi xong rồi về? Đầu óc anh ấy có vấn đề? Làm việc nhiều quá bị tẩu hỏa nhập ma rồi à?

"Cái đó...sếp không đùa đấy chứ?"

"Nhìn tôi giống đang đùa sao?"

Dương từ đầu tới cuối vẫn không thay đổi nét mặt, khoanh tay nhìn Huyền chằm chằm. Thấy vậy, cô cũng nghĩ chắc là anh ấy không nói đùa. Nhưng nếu là thật thì cô biết phải làm sao đây? Tiền đặt vé máy bay cũng gấp mấy lần tiền cái áo rồi. Có điên mới làm vậy. Cô cúi gằm mặt xuống đất cắn cắn môi, não bắt đầu hoạt động liên tục. Dương thấy cô như vậy thì có vẻ đắc ý lắm. Khóe môi khẽ câu lên một đường cong. Trong ánh mắt anh lúc này ẩn chứa một điều gì đó vô cùng khó đoán.

Không gian bỗng im lặng một cách lạ thường. Dường như gió cũng đã ngừng thổi, mây cũng đang ngừng trôi, chim đang ngừng hót...tóm lại là tất

cả mọi thứ xung quanh đều dừng lại theo sự im lặng đến nghẹt thở kia.

"Thế nào?"

Huyền hình như vẫn chưa suy nghĩ ra cách giải quyết cho nên vẫn cắm đầu xuống đất. Sau đó, vì không thể nghĩ ra được gì mới ngước lên, nặn ra một nụ cười nham nhở nhìn Dương: "Vậy tôi sẽ giặt sạch cho sếp!"

"Có chắc là sẽ giặt sạch?"

"Đảm bảo sẽ sạch mà." Khuôn mặt vẫn giữ nét cười. Như để thêm phần chắc chắn, cô giơ tay lên làm biểu tượng OK.

"Được, vậy tối nay theo tôi về nhà giặt áo cho tôi."

MÀY KHÔNG ĐI ANH VÁC MÀY ĐI

Vân Jibi
dtv-ebook.com

Chương 49: Háo Sắc

Huyền có vẻ hơi khó hiểu bởi câu nói vừa rồi của Dương. Chỉ là giặt cái áo thôi mà tới nhà anh làm gì? Còn nữa, bộ anh thiếu thốn quần áo tới mức phải giặt ngay tối nay sao?

"Sếp đưa áo tôi mang về nhà giặt. Khi nào khô tôi sẽ gửi lại sếp."

"Không được!"

"Sao lại không được?" Đôi mày đen của Huyền khẽ động, mắt hơi híp híp lại một chút như đang nghi hoặc điều gì đó. Anh ấy lại định giở trò gì nữa đây?

Dương buông hai tay xuống, xoay người kéo ghế lại ngồi ngả ra sau tựa lưng vào thành ghế, sau đó mới chậm rãi nói tiếp: "Còn phải hỏi sao? Áo của tôi có thể tùy tiện mang đi chỗ khác giặt sao? Nhỡ đâu cô thù hằn gì tôi, cho vào mấy thứ chất độc hại tôi thì sao tôi biết được?"

"..."

Trước câu trả lời này, Huyền bắt đầu cảm thấy trong lòng có chút gì đó ưng ức. Cô là người ích kỉ nhỏ nhen đến vậy sao? Hừ, ai thèm làm mấy cái chuyện thất nhân thất đức đó chứ? Anh ấy nghĩ cô là loại người như vậy à?

"Tôi việc gì phải làm vậy? Sếp lo xa quá rồi đấy. Tôi không phải loại người tiểu nhân vậy đâu." Huyền quay sang lườm Dương, chu đôi môi chúm chím phớt hồng lên cãi lại. Đối với hành động này của Huyền, Dương cảm thấy có chút buồn cười, nhưng là cười thầm trong lòng, ngoài mặt vẫn lãnh đạm ra vẻ cẩn trọng nhìn Huyền: "Biết đâu bất ngờ. Tóm lại

một là bay sang Úc mua áo đền cho tôi. Hai là tối nay tới nhà tôi giặt áo. Cô chọn đi!"

Huyền không biết phải nói gì nữa, cô bắt đầu thấy cay cú rồi. Cái gã trước mặt này càng ngày càng quá đáng. Cô hận không thể bay tới chỗ anh cầm cái áo xé toạc ra làm giẻ lau cho bõ ghét. Đúng là tức chết mà. Cô cúi đầu xuống lầm bầm gì đó, mặt liên tục thay đổi trạng thái biểu cảm.

"Tôi không có nhiều thời gian đâu. Mau trả lời đi."

Huyền cắn cắn môi, thở phào ra một hơi thật mạnh. Thôi được rồi, vì tương lai con em chúng ta, cô sẽ cố kiềm chế, cố gắng mà nuốt trôi cục tức này. Cô nắm chặt hai tay đặt bên hông, ngẩng mặt lên trừng mắt nhìn Dương giọng quả quyết: "Được rồi, giặt thì giặt." Nói xong câu đó, cô không thèm nhìn Dương thêm lấy một cái, cúi xuống bực tức mở tài liệu ra xem. Xấp giấy tội nghiệp vì ai đó mà bị trút giận nên cứ lật xoành xoạch thành tiếng, muốn bay ra khỏi thanh kẹp. Người bên kia thấy vậy chỉ nở một nụ cười đắc ý.

Cả buổi chiều hôm đó, có người ngồi làm việc mà trong lòng cứ thấp thỏm không yên. Chốc chốc lại lén nhìn sang bàn đối diện, rồi lại liếc về phía đồng hồ như đang hồi hộp chờ đợi gì đó, bên tai còn cảm nhận được tiếng tích tắc của chiếc đồng hồ treo tường đang chạy từng giây. Người còn lại thì chỉ biết cười thầm trong lòng, lâu lâu cũng không kìm được mà khẽ cười nhẹ thành tiếng, nhưng chỉ đủ để một mình mình nghe.

"Này!"

Bị tiếng nói bên cạnh làm giật mình, Huyền khẽ đẩy ghế nhích ra sau một chút. Ngẩng đầu lên chạm ngay ánh mắt của Dương trước mặt đang nhìn mình chăm chú. Ánh mắt anh có chút gì đó dịu dàng, nhưng cũng có gì đó rất phức tạp. Cô không để đoán ra được ánh mắt ấy đang ẩn chứa điều gì.

Một cơn gió nhẹ vô tình thổi qua khiến mái tóc của anh khẽ động, vầng trán cao bị vài lọn tóc mái nho nhỏ che đi một phần. Chiếc áo sơmi mỏng manh kia cũng đang nhẹ lay theo gió, phần cổ áo không cài cúc cứ phe

phẩy qua lại làm cho vòm ngực rắn chắc của anh thoắt ẩn thoắt hiện một cách đầy mị hoặc.

Ực...

Huyền khẽ nuốt khan, đôi mắt mở to nhìn vào người anh không chớp mắt. Cô cứ ngẩn ra đó mà chiêm ngưỡng khoảnh khắc đẹp mê hồn của anh lúc này.

"Nhìn đủ chưa? Cô háo sắc thật đấy!"

Bị giọng nói lãnh đạm lại pha chút gì đó như đang châm chọc làm cho tỉnh lại. Huyền lúng túng quay đi chỗ khác, cánh môi nhỏ khẽ mấp máy: "Sếp..sếp..nói linh tinh gì thế? Tôi mà háo sắc sao?"

"Còn không à? Thế nãy giờ ai là người lén lút nhìn tôi vậy nhỉ?"

Huyền đổ mồ hôi hột. Anh ấy làm sao lại biết được chứ? Rõ ràng từ nãy tới giờ anh đâu có ngẩng đầu lên nhìn.

"Làm sao sếp biết được?" Huyền quay sang nhìn Dương, bắt gặp khuôn mặt đang cười gian xảo kia cô lập tức hiểu ra chính mình vừa tự không đánh mà khai. Ngay lúc này, cô cảm thấy hận bản thân mình kinh khủng. Cái miệng ngu ngốc này, nói thế chả khác gì thừa nhận rồi. Đúng là ngu quá mà. Nghĩ vậy, Huyền cảm thấy vô cùng xấu hổ nên cứ cúi gằm mặt xuống đất.

"Mà cô làm gì cứ nhìn đồng hồ suốt thế?"

"Tôi...tôi xem giờ thôi mà. Vậy cũng phải có lí do sao?"

Dương buông hai tay đang khoanh trước ngực xuống chống lên bàn, cúi sát lại gần với khuôn mặt Huyền. Cô cảm nhận được hơi thở ấm nóng đang từ từ tiến lại gần mình, tim bỗng nhiên đập thình thịch thành tiếng trong lồng ngực. Cô khẽ nuốt nước bọt, cúi đầu xuống thấp hơn.

"Không lẽ cô mong đến giờ tan tầm để về nhà tôi đến vậy sao?"

"..." Anh ấy đang nói gì thế?

Hai tay run rẩy bắt đầu rịn mồ hôi. Rốt cuộc anh ấy muốn gì đây? Không làm khó cô thì anh ấy chết hay sao cứ phải đẩy cô vào thế bí như vậy?

"Tôi thèm vào mà tới nhà sếp!"

"Ồ, hóa ra là cô thèm vào nhà tôi đến vậy sao?"

"Ý tôi là tôi không thèm."

"Tôi biết là cô thèm mà."

"Đã nói là không thèm rồi cơ mà!" Huyền thấy Dương hiểu sai ý mình liền ngóc đầu dậy cãi, không ngờ lại chạm ngay khuôn mặt phóng đại của anh. Chóp mũi cô vừa trạm ngay chóp mũi anh. Mặt chợt đỏ lựng lên như hai quả cà chua, đôi mắt đen long lanh mở to hết cỡ nhìn vào mắt anh.

Ngay khoảnh khắc ấy, thời gian như ngừng trôi, mọi thứ xung quanh dường như cũng ngừng hoạt động. Ngay đến âm thanh rù rì của gió khẽ rít trong không khí cũng không thể nghe được nữa. Tất cả đều im lặng để nhường chỗ cho âm thanh của hai trái tim đang khẽ đập lên từng nhịp.

Khi bờ môi quyến rũ đến chết người của anh sắp chạm đến cánh môi mỏng đang khẽ run rẩy của Huyền thì đột nhiên Huyền luống cuống đẩy anh ra, đứng phắt dậy lủi sang một bên thở gấp, cúi đầu xuống lí nhí: "Xin lỗi! Tôi...tôi ra ngoài một chút." Nói xong, không kịp để người kia có phản ứng gì đã ba chân bốn cẳng vụt chạy ra khỏi phòng, để lại ai đó đang bỏ dở nụ hôn lơ lửng trong không khí, khuôn mặt trở nên khó coi vô cùng.

Chạy thẳng một mạch tới nhà vệ sinh, Huyền dựa cả người vào tường thở dốc. Tim cô còn đang đập thình thịch, hai má ửng hồng nóng ran. Cô đưa tay lên phe phẩy trước mặt như để làm dịu đi cái cảm giác đang hừng hực trong cơ thể.

Dường như vẫn không thể xóa bỏ cái cảm giác khó chịu ấy, Huyền bước lại phía bồn rửa mở vòi nước khoát lấy khoát để lên mặt. Nóng quá, sao lại nóng như vậy chứ? Rõ ràng là thời tiết đâu có nóng nực, hơn nữa công ty lại gắn máy lạnh khắp nơi cơ mà. Cái cảm giác này khó chịu quá

Thở hắt ra một hơi, cô cố gắng làm bản thân bình tĩnh lại, sau đó từ từ bước về phòng làm việc. Đẩy cửa đi vào, cô cứ cúi gằm mặt xuống lủi thủi về chỗ ngồi cắm mặt vào đống tài liệu trên bàn, không dám hé lên nhìn dù chỉ bằng nửa con mắt.

Tiếng chuông tan ca vang lên phá tan bầu không khí im lặng đến nghẹt thở trong phòng. Đây là thứ âm thanh Huyền vẫn luôn chờ đợi hằng ngày, nhưng sao hôm nay đột nhiên cô lại ghét nó đến mức không muốn nghe nó reo một chút nào.

"Đi về thôi."

"Hả?"

"Còn hả cái gì? Về giặt áo cho tôi. Không lẽ cô định trở mặt?"

"À...ờ..." Huyền thầm than thở trong lòng, ủ rũ như còn gà rù chờ chết với lấy cái túi xách trên bàn đi ra khỏi phòng.

Cô đi theo sau lưng Dương xuống nhà xe, cố gắng giữ khoảng cách thật xa để mọi người không để ý. Dương thấy vậy tự nhiên lại thấy có gì đó khó chịu, đột ngột dừng bước xoay người lại hỏi: "Tôi bị bệnh dịch à?"

Giọng nói phát ra bất ngờ khiến Huyền giật bắn cả người, cô lúng túng nhìn ngó một lượt xung quanh rồi mới đáp lại: "Không phải...tôi..."

"Bước nhanh lên. Chân đã ngắn rồi mà còn bò chậm như rùa." Dương quát, giọng nói nhỏ chỉ đủ để Huyền nghe thấy. Anh cố tình đi chậm lại một chút để chờ cô. Nhưng hình như cái người đằng sau vẫn không có ý định đẩy nhanh tốc độ thì phải, vẫn lủi thủi đi tít đằng sau cách anh một đoạn xa.

"Đã bảo đi nhanh lên, tôi không có nhiều thời gian vừa đi vừa ngắm cảnh như cô đâu." Dương xoay người, bước ngược lại phía sau túm lấy cổ áo Huyền mà xách đi như xách một con cún con khiến mọi người xung quanh tò mò, ghé tai nhau xì xầm to nhỏ. Họ nghĩ chắc là Huyền đã đắc tội gì với giám đốc rồi, chứ bình thường anh ấy đâu có thô lỗ với con gái như thế.

Bị một lực khá mạnh ấn vào trong xe trước sự chứng kiến của bao nhiêu con mắt, Huyền vừa giận vừa ái ngại, hai tay bấu chặt quai túi xách. Dương bỗng chồm người sang chỗ cô khiến cô giật mình, tim như muốn ngừng đập, mặt lại bắt đầu nóng ran, lưng ép sát ra sau ghế như muốn dính chặt vào đó, mặt biến sắc nhìn anh: "Sếp làm gì thế?"

"Tôi cài dây an toàn, cô đang nghĩ đi đâu vậy?"

Hú hồn, cô còn tưởng anh định nhào sang làm gì mình nữa cơ chứ. Cảm thấy hơi xấu hổ, cô cúi gằm mặt: "Tôi...tôi tự làm được."

"Tôi không muốn cô làm hư hại bất cứ thứ gì của tôi đâu. Ngồi im đi, đừng có lằng nhằng."

"..."

Chiếc xe lao vun vút trên đường. Cả hai người ngồi bên trong đều im lặng không nói tiếng nào. Băng qua dòng xe cộ đông đúc, qua những con phố ồn ào rộn rã. Đến ngã tư thì rẽ vào một con hẻm vắng tanh rồi sau đó dừng lại trước một cánh cổng sắt màu đen khá cao. Chỉ nghe tít một cái, cánh cổng đã tự động mở ra. Dương điều khiển xe chậm rãi tiến vào bên trong.

Lẽo đẽo theo sau lưng Dương đi vào nhà, sau đó đứng nép sang một góc chăm chú quan sát bên trong. Nhà của anh cũng không tính là quá rộng, nội thất trang trí cũng vô cùng đơn giản. Đa số vật dụng đều làm bằng gỗ. Phòng khách chỉ vỏn vẹn một bộ sofa, một kệ tivi và mấy thứ trang trí linh tinh, không có gì nổi bật cho lắm. Cũng không ngờ sếp lớn như anh lại ở một chỗ đơn giản như vậy. Nhưng hình như trong nhà hơi tối, cảm giác cũng lạnh lẽo thật đấy.

Huyền tưởng tượng mình bây giờ cứ như một con ôsin đi theo hầu ông chủ. Thế quái nào mà tự nhiên lại thành ra vậy nhỉ? Càng nghĩ cô càng thấy khó hiểu. Nhưng thôi, điều cô nên nghĩ bây giờ là mau chóng giặt xong cái áo đáng nguyền rủa kia rồi chuồn khỏi đây ngay lập tức.

"Sếp cởi áo ra đi. Tôi giặt xong còn phải về nữa."

Dương vừa chạm người xuống sofa đã nghe sau lưng vang lên giọng nói như đang hối thúc. Đôi mày đen rậm khẽ nhíu lại, anh ngẩng đầu lên nhìn Huyền, chân vắt chéo, khoanh tay trước ngực chậm rãi nói: "Cô gấp gái cái gì? Nôn nóng đến vậy sao?"

Huyền không hiểu ý của câu nói vừa rồi cho lắm. Nhưng cô cũng không mấy quan tâm, phải mau chóng giặt cho xong rồi chuồn nhanh lúc nào hay lúc đó: "Tôi còn có việc, sếp mau đưa áo cho tôi đi."

"Tôi đang mệt, cởi áo không nổi. Cô thích thì tự tới mà cởi."

"..." Huyền thật sự không còn gì để nói. Căn bản là không thể nói được gì. Cô chỉ biết đứng đơ ra đó, mặt khẽ nhăn lại vì khó chịu. Mãi một lúc sau mới nặn ra được mấy tiếng: "Không chịu đưa vậy tôi đi về. Đó là tại sếp không chịu chứ không phải tôi không muốn."

Dương chăm chú nhìn bộ dáng có chút buồn cười lúc này của Huyền. Anh bật người đứng dậy từ từ tiến lại gần chỗ Huyền đang đứng. Cảm nhận cơ thể đang nóng dần, Huyền vô thức lùi về sau vài bước. Anh đứng cách cô chỉ có một bước chân, đưa ánh mắt từ trên cao xuống nhìn cô chằm chằm.

Không gian xung quanh trở nên hết sức mờ ám. Huyền chợt nghe tim mình bắt đầu đập mạnh. Anh ấy...định làm gì thế?

"Được rồi, vậy chiều theo ý cô." Vừa dứt lời, Dương lập tức đưa tay nắm lấy vạt áo kéo mạnh. Bởi vì cúc áo của anh là loại bấm, cho nên xoẹt một cái anh đã kéo bung hết hàng cúc, dễ dàng tuột chiếc áo sơmi mỏng ra khỏi cơ thể đưa ra trước mặt cô.

"..."

Trước mặt là một vòm ngực rắn chắc, Huyền không kìm được mà nuốt nước bọt. Cơ thể nhất thời cứng đờ, hai mắt cứ dán lên vòm ngực vạm vỡ ấy mà nhìn không chớp mắt. Cái áo sơmi đang lơ lửng trên không trung đã bị cô nhất thời bỏ quên.

"Tôi nói cô háo sắc quả không sai mà."

Bị giọng nói làm cho giật mình Huyền mới ngớ ra ngước mặt lên nhìn Dương. Bắt gặp ánh mắt đang có ý châm chọc kia, Huyền lúng túng cúi đầu, lách sang một bên lắp bắp: "Vớ vẩn, tôi...tôi đi giặt áo đây." Cô vội giật lấy cái áo trên tay Dương rồi quay đi, cắm đầu cắm cổ chạy một mạch xuống phía dưới nhà.

Bởi vì hấp tấp không nhìn đường nên cô đâm sầm vào cánh cửa bên dưới nhà tắm. Khẽ nhăn nhó xoa trán, cô nhanh chóng đi vào lấy đồ ra giặt áo. Phải giặt thật nhanh rồi đi ngay, cô không muốn ở đây thêm phút giây nào nữa. Chỉ bằng việc lúc nãy thôi cô đã phụt mất ít máu rồi. Nếu cứ tiếp tục e là sẽ không thể sống sót mà rời khỏi đây. Cái gã đó biến thái tới mức nào không phải cô không biết, cho nên tốt nhất nên tránh xa một chút.

Vò vò chà chà một lúc sau Huyền cũng đã giặt xong. Treo lên giá, cô ngắm nghía lại một lúc để chắc chắn cái áo đã sạch sẽ. Cô không thể để cái gã kia bắt bẻ cô được.

Như chắc chắn mình đã giặt sạch áo, Huyền rón rén thò đầu ra ngoài. Nghó nghiêng xung quanh không thấy bóng dáng của Dương đâu cô mới thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Cạch...

Đột nhiên nghe tiếng động sau lưng, cô giật mình quay lại nhìn. Chỉ thấy sau cánh cửa, thân hình cao lớn của Dương vừa bước ra. Nhìn thấy anh, mắt cô đứng tròng, quai hàm rớt bộp một phát xuống đất, tay chân run lẩy bẩy, trán rịn mồhôi, miệng lắp bắp nói không thành lời: "Anh..anh..."

MÀY KHÔNG ĐI ANH VÁC MÀY ĐI

Vân Jibi
dtv-ebook.com

Chương 50: Sở Thích Biến Thái

Khoé miệng Huyền khẽ co giật liên hồi, cơ thể cứng đờ, tay vô thức bấu chặt vào thành cửa. Đôi mắt đen long lanh mở to hết cỡ nhìn chằm chằm vào người vừa mới bước ra từ bên trong.

Dương vừa tắm xong, trên người chỉ mặc độc một cái quần tà lỏn màu trắng ngắn tới nửa đùi để lộ cặp chân thon dài rắn chắc. Tóc anh còn ướt, một vài giọt nước vẫn đang vương vấn trên mái tóc lù xù vì mới gội kia, dường như chúng cũng đang lưu luyến không muốn rời khỏi tóc anh. Theo nhịp chân chậm rãi của anh, mấy giọt nước trên tóc cứ rung rinh, sau đó rớt xuống vai, chảy dọc xuống bờ ngực rắn chắc vạm vỡ, lăn dần xuống dưới bụng, chạm tới cái cạp quần kia rồi mất hút.

Huyền cảm thấy cơ thể mình dường như vừa bị mất đi cái gì đó, nhưng tạm thời lúc này đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng nên vẫn chưa nghĩ ra, chỉ biết đứng đờ ra đó nhìn Dương từ từ tiến lại gần. Cho đến khi cảm nhận được hơi thở nóng hổi của anh ngày một đến gần cô mới ý thức được là mình vừa bị tụt mất một ít máu.

Tay chân run lẩy bẩy, cô muốn rời khỏi cái nơi quái quỷ này ngay lập tức. Thế nhưng, chân cô như đang bị đóng xi măng không thể nhấc lên nổi.

Bởi vì thiết kế của nhà tắm khá đặc biệt, ngoài chỗ lúc nãy cô ngồi giặt áo ra, sâu bên trong vẫn còn có hai phòng nữa. Một là nhà tắm phụ, một là nhà vệ sinh. Huyền đang cảm thấy hoang mang, rõ ràng từ nãy tới giờ cô ngồi ở đây giặt áo đâu có thấy anh đi vào trong, vậy sao bây giờ anh ấy lại từ trong đó đi ra? Còn nữa, tại sao anh ấy tắm mà không phát ra tiếng nước chảy? Không lẽ anh ấy biết độn thổ? Biết tàng hình? Hay anh ấy là...ma?

"Á á á á á á!" Sau tiếng hét muốn xuyên thủng hệ mặt trời kia, theo phản xạ, Huyền giơ chân đạp thẳng vào người trước mặt một cách không thương tiếc. Bị tấn công bất ngờ, Dương không tránh kịp nên ngã ngửa ra phía sau. Anh loạng choạng với tay ra như muốn níu lấy gì đó, ai ngờ lại túm ngay vạt áo của Huyền. Thế là cô cũng bị anh kéo theo, cả hai ngã nhào xuống đất.

Tấm lưng to lớn của Dương tiếp đất một cách miễn cưỡng, kêu "bịch" một tiếng rõ rệt. Bên trên thì bị một cơ thể khác ngã đè lên.

Bất ngờ vì bị người kia túm vạt áo, Huyền cũng loạng choạng nhắm tịt mắt ngã nhào xuống, cơ thể nằm đè lên người của Dương, mặt đập cái bụp một phát vào ngực anh. Cô đau đớn, xuýt xoa cái mũi đáng thương của mình.

Cảm nhận được bên dưới người mình có gì đó mềm mềm ấm ấm cô mới giật mình mở mắt. Phát hiện mình đang nằm đè lên người anh, cô hốt hoảng nhích người tuột sang một bên. Mặt đỏ bừng, nóng ran, tim thì đang đập mạnh tới nỗi cô còn nghe được cả tiếng thình thịch bên trong lồng ngực. Lắp ba lắp bắp nặn ra được mấy chữ xin lỗi, Huyền vội vã đứng dậy định chuồn đi. Vừa mới nhổm người ngồi dậy đã bị bàn tay ai đó túm lấy sau áo kéo lại. Một lần nữa cô lại nằm ngã ra sàn.

"Hành hung người xong định bỏ trốn sao?"

Bị giọng nói pha chút tức giận của anh làm cho sợ hãi, cô chột dạ, mặt lấm tấm mồhôi. Bây giờ mới nhớ ra là mình vừa đạp Dương ngã xuống đất. Cô lồm cồm bò dậy, nhìn Dương với vẻ ăn năn: "Sếp...sếp..có sao không?"

"Cô nghĩ có sao không? Cô định giết tôi sao? Mau, gọi bác sĩ tới đây cho tôi."

"Bác sĩ sao? Có nghiêm trọng vậy không? Chỉ ngã có chút xíu thôi mà."

"Tôi không đứng dậy được nữa."

Huyền khẽ nhíu mày nghi hoặc nhìn Dương. Anh đang nằm im dưới sàn không nhúc nhích. Có kinh khủng đến vậy không? Hay bị gẫy xương gì đó rồi? Hình như anh bị đau thật, vì cô nhìn thấy khuôn mặt anh đang nhăn lại. Tầm mắt tia xuống phía dưới, tự nhiên cô lại đỏ mặt, hai má nóng bừng, quên mất việc Dương vừa nói.

"Còn ngây ra đó à? Mau đi."

Bị Dương quát, Huyền luống cuống không biết làm gì. Mãi một lúc sau, anh kêu cô đi lấy điện thoại cho anh cô mới lồm cồm đứng dậy chạy ra phòng khách mang điện thoại vào. Cô khúm núm đứng nép vào một góc không dám nhìn anh. Không phải vì cô sợ anh, mà vì sợ mình không kiềm chế được mà cạn sạch máu rồi bỏ mạng ở đây.

Một lúc lâu sau thì bác sĩ tới. Huyền giúp vị bác sĩ kia dìu Dương dậy đi vào phòng. Cô đứng bên ngoài thấp thỏm đi đi lại lại không yên. Trông mặt vị bác sĩ kia lúc nãy có vẻ nghiêm trọng lắm cho nên cô có cảm giác hơi lo lắng. Không biết là anh có bị gì không nữa.

Cạch...

Tiếng mở cửa vang lên phá tan bầu không khí ngột ngạt căng thẳng bên ngoài. Nhìn thấy vị bác sĩ đi ra, Huyền lập tức chạy lại bên cạnh vội vã hỏi dồn dập: "Anh ấy có sao không ạ? Có bị gì nghiêm trọng không? Có bị gãy xương hay bị liệt gì không? Có..." Cảm thấy mình có vẻ nói hơi nhiều, Huyền lập tức dừng lại, ái ngại nhìn vị bác sĩ kia đang nhìn mình. Đôi mắt ẩn sau cặp kính khẽ nhíu lại, lộ rõ mấy nếp nhăn nơi khóe mắt vì tuổi tác.

"Bác sĩ, anh ấy..."

"Xương cột sống bị tổn thương nhẹ. Tuy không quá nghiêm trọng nhưng cũng phải chú ý đề phòng, tránh để tình trạng tệ hơn."

Nghe bác sĩ nói vậy, Huyền như trút bớt được phần nào lo lắng. Tuy vậy, cô vẫn có phần không được yên tâm cho lắm.

"Vậy bây giờ nên làm thế nào ạ?"

Vị bác sĩ kia trầm ngâm một chút, khuôn mặt hơi giãn ra, sau đó mới chậm rãi nói tiếp: "Thời gian này đừng để cậu ấy vận động mạnh. Có thể thì nên ở nhà nghỉ ngơi để tránh bị ảnh hưởng. Theo tôi nghĩ, tốt nhất cần ở nhà tịnh dưỡng ít hôm đi. Đợi mấy khớp xương phục hồi bình thường lại rồi hãy đi làm. Nếu không cẩn thận có thể bị lệch đốt xương hoặc nứt. Tới lúc đó e là rất nguy hiểm."

"Có nặng như vậy không ạ?" Huyền nghe tới đây, trong lòng lại cảm thấy lo sợ. Cái gì mà lệch xương nứt xương? Có nhầm lẫn gì không?

"Tôi chỉ nói là đề phong thôi. Nếu không cẩn thận mới bị như vậy."

Huyền nghe vậy thì hiểu ra, gục gặc cái đầu rồi cúi xuống suy tư một chút. Cô cắn môi vẻ ăn năn, quả thật lần này cô đã hại anh rồi. Giá như lúc đó cô kiềm chế một chút thì đã không có chuyện gì xảy ra. Bây giờ thì hay rồi, hại anh bị hư xương sống luôn.

"Cô chú ý chăm sóc bệnh nhân đi. Thuốc tôi đã kê sẵn để trong phòng cậu ấy. Tôi xin phép đi trước." Vị bác sĩ kia họ nhẹ vài tiếng, cúi đầu chào rồi đi ra cửa. Huyền cũng dạ dạ vâng vâng, đi theo tiễn bác sĩ ra khỏi nhà.

Đợi vị bác sĩ kia rời đi hẳn cô mới lủi thủi đi vào trong. Dù rất muốn đi vào phòng anh xem tình hình anh thế nào rồi, nhưng cô lại có chút sợ sệt. Vì vậy, cô bước tới cạnh cửa đứng nép sang một bên lén lút nhìn vào bên trong.

"Vào đây!" Giọng bên trong quát vọng ra làm giật mình, Huyền cắn môi, gãi gãi đầu rời khỏi chỗ nấp, lủi thủi đi vào bên trong.

Dương vẫn đang cởi trần ngồi tựa lưng vào thành giường. Ánh đèn nhàn nhạt bên trong chiếu lên người anh khiến bóng dáng anh trở nên vô cùng mờ ảo.

Huyền khẽ nuốt nước bọt, quay mặt sang chỗ khác không dám nhìn anh. Đáng chết thật, cô luôn tự tin trước nay mình không phải là người mê trai, ấy vậy mà trước mặt cái gã kia cô lại không thể tự kìm chế được bản

thân mình. Đôi mắt khẽ chớp chớp, cô nhẹ lắc đầu để cố xua tan đi mấy cái ý nghĩ đen tối vớ vẩn đang lởn vởn trong đầu.

"Còn đứng đó làm gì? Lấy cho tôi ly nước."

Huyền gật gật đầu, đi tới rót ly nước rồi tiến lại chỗ Dương. Khoảng cách càng kéo gần, cô càng cảm nhận được nhịp tim mình càng lúc càng đập nhanh hơn. Hai tay khẽ run run đưa ly nước cho Dương, mặt ngoảnh đi chỗ khác không dám nhìn anh.

"Tôi không làm gì cô đâu nên không phải sợ đến vậy!"

"À, vâng. Thì tôi đâu có nghĩ sếp làm gì tôi." Huyền vẫn giữ nguyên tư thế khúm núm như cũ, mắt vẫn nhìn sang hướng khác.

"Nhưng hình như cô đang nghĩ muốn làm gì tôi thì phải?"

"Sếp nói gì tôi không hiểu?"

"Không hiểu thì tự nhìn đi."

Huyền khẽ nhíu mày nghi hoặc, chuyển tầm mắt về phía của Dương. Bởi vì cô không nhìn mà cứ thế đưa ly nước cho anh nên bây giờ mới phát hiện hai tay cầm ly nước đang để ngay gần chỗ không nên để. Mặt bỗng nhiên đỏ bừng, tay cũng vì thế mà hốt hoảnh rụt lại, thả rơi ly nước tự do xuống khiến ly nước đổ ra ướt hết một mảng quần của Dương.

"Oái, xin lỗi sếp... Tôi...tôi không cố ý!" Lại phát hiện ra mình vừa làm thêm một việc ngu ngốc, cô vừa hốt hoảng vừa thầm than khổ sở trong lòng. Khi nào cô mới được rời khỏi cái nơi quái quỷ này đây. Cô muốn ra khỏi chỗ này lắm rồi.

"Có phải cô cố ý không? Định làm ướt quần tôi để bắt tôi lột quần ra à?"

"...." Huyền nuốt nước bọt. Tình huống này là thế nào đây? Cô cứ đứng chết trân tại chỗ, mắt mở to nhìn khuôn mặt đang khẽ nhíu lại của Dương.

"Còn đứng đó làm gì? Muốn ở đó nhìn tôi thay quần sao?"

" Tôi...." Mấy lời tiếp theo Huyền không thể thốt ra được nữa. Mặt cô lúc này đã biến thành hai quả cà chua rồi. Cô bối rối, vội vã xoay người chạy tọt ra khỏi phòng thở hổn hển. Cũng không biết người kia vừa bật cười một cách gian xảo.

Huyền co người ngồi trên ghế. Nóng quá, cô đang cảm thấy cơ thể nóng vô cùng. Đôi môi chúm chím khẽ chu lên thở phù phù, hai tay ôm lấy khuôn mặt đỏ bừng, chốc chốc lại phẩy phẩy như để xua bớt đi cái cảm giác hừng hực trong người. Ánh đèn vàng nhạt chiếu xuống khiến cô càng cảm thấy nóng nực hơn.

Cảm giác bên cạnh có người vừa ngồi xuống, Huyền khẽ nhíu mày quay sang. Nhìn thấy Dương, cô hốt hoảng nhổm người nhích ra một đoạn xa, tay vô thức bấu lấy mép ghế. Anh lại không mặc áo, anh lại bán khỏa thân, anh lại gián tiếp hút máu của cô thêm một lần nữa.

"Cô làm cái gì vậy? Bộ có tật giật mình sao? Hay vừa nhìn trộm tôi thay quần?"

"Điên à? Tôi thèm nhìn trộm sếp thay quần sao?" Cảm thấy bị vu oan, cô liền chu môi lên cãi.

Dương thấy phản ứng của cô lại có chút buồn cười, nhưng anh vẫn giả bộ như không có chuyện gì. Khuôn mặt phiếm hồng đang phồng má lên vì tức giận khiến anh lại nổi hứng muốn chọc ghẹo: "À, hóa ra là thèm nhìn trộm tôi thay quần. Sở thích của cô biến thái thật đấy!"

"Đã bảo không thèm rồi, tai sếp có vấn đề sao? Sếp mới biến thái ấy!"

"Thì cô vừa mới nói thèm nhìn trộm tôi thay quần đấy thôi."

Huyền cảm thấy tức tối nghiến răng ken két, hai tay nắm chặt, hận không thể bay tới mà bóp chết cái người ngồi bên cạnh đang trưng cái bản mặt bỡn cợt đáng ghét ấy ra.

"Tôi không nói với sếp nữa. Tôi về đây." Đúng, cô phải rời khỏi nơi này ngay lập tức. Nếu không cô sẽ chết ở đây vì lên tăng xông, hoặc là máu trong cơ thể cứ tụt dần tụt mòn rồi cướp đi mạng sống của cô lúc nào không hay.

"Đứng lại đó. Tôi đã cho phép cô đi chưa?"

Huyền giả bộ như không nghe thấy, vẫn cắm đầu xoay người định rời đi. Thấy vậy, Dương liền nhoài người sang túm lấy cổ tay cô lôi lại phía sau. Huyền không xoay lại, cố vùng tay ra khỏi tay anh.

"A!"

Anh khẽ rên lên một tiếng, buông tay khỏi tay Huyền. Cô thấy vậy định nhân cơ hội chuồn đi nhưng lại cảm thấy có gì đó không ổn vội xoay người lại nhìn, chỉ thấy Dương đang ngồi trên ghế, khuôn mặt nhăn lại có lẽ là vì đau đớn.

"Sếp có sao không?"

"Hình như xương sống có vấn đề rồi!"

Nghe vậy, Huyền mới nhớ lại mấy lời bác sĩ đã nói. Chắc anh ấy vừa động người mạnh nên ảnh hưởng. Mặc dù chân muốn chạy đi, nhưng lòng lại không nỡ để mặc anh một mình lúc này. Nhìn thấy vẻ mặt khổ sở của Dương cô lại cảm thấy có chút xót xa lẫn ăn năn: "Bác sĩ dặn sếp không được cử động mạnh, nếu không sẽ bị nứt xương lệch xương gì đấy!"

"Cô còn nói sao? Ai kêu cô không chịu nghe lời?"

"Tại sếp chứ đâu phải tại tôi."

"Còn cãi à?"

Cảm thấy ấm ức nhưng không thể nói lại. Cô đứng nép sang một bên cúi đầu xuống, mặt bắt đầu thay đổi biểu cảm liên tục. Đã đau rồi còn mạnh miệng quát người khác được. Đúng là cái đồ..

"Ngồi xuống đó đi, tôi có chuyện muốn nói."

Mặc dù trong lòng còn đang ấm ức nhưng Huyền cũng bước tới ngồi xuống một cách miễn cưỡng. Trông bộ dáng cô lúc này hệt như đứa trẻ con đang giận dỗi, mặt phụng phịu nhăn nhó, mắt cứ như muốn gườm gườm cái người trước mặt nhưng lại không dám.

"Có chuyện gì? Sếp nói nhanh đi tôi còn phải về."

"Lúc nãy nghe bác sĩ nói gì chưa?"

"Nghe rồi. Sao sếp lại hỏi thế?" Đột nhiên Dương hỏi vậy làm cho Huyền không khỏi nghi hoặc. Sao lại hỏi cô như vậy? Không lẽ định bắt cô bồi thường sao? Đây chỉ là tai nạn thôi mà, cô cũng đâu có cố ý. Hơn nữa cũng một phần là tại anh mà, ai kêu anh cứ giả thần giả quỷ làm gì cơ chứ?

"Còn hỏi sao? Tôi bây giờ bị cô hại không thể vận động được. Mấy ngày tới tôi sẽ xin nghỉ phép ở nhà dưỡng thương."

"À vâng. Đúng rồi, sếp nên nghỉ ngơi đi cho khỏe rồi hãy đi làm. Vậy tôi đi về đây." Huyền thản nhiên gật đầu ra vẻ đồng tình, sau đó đứng dậy định đi thì lại bị giọng anh làm cho cô khựng bước chân lại.

"Tôi còn chưa nói hết, cô định đi đâu?"

Anh lại muốn cái gì nữa đây? Cô thầm than khổ sở, bất đắc dĩ thở hắt ra một hơi, xoay người lại ngồi xuống chỗ cũ.

"Tôi bây giờ không thể làm được nhiều việc nữa."

"Thì sếp cứ ở nhà nghỉ ngơi. Còn việc gì nữa sao?"

"Nghĩa là bao gồm việc nhà cũng không thể làm."

"Vậy thì sao?"

Dương hơi nhíu mày, khoanh tay ngả người tựa ra sau lưng ghế chăm chú nhìn Huyền một lúc. Cái con nhóc này, không hiểu hay cố tình không

hiểu đây?

"Còn trăng sao gì nữa? Bắt đầu từ ngày mai, sau khi tan làm cô phải tới đây làm việc nhà cho tôi có nghe chưa?"

"Tôi sao?" Huyền trợn mắt, há hốc miệng ngơ ngác, ngón tay còn đưa ra chỉ vào người mình ngạc nhiên. Anh ấy nói cái gì thế? Bắt cô tới làm việc nhà sao?

"Cô là thủ phạm gây ra chuyện này, không cô thì còn ai vào đây?"

"Nhưng tôi đâu có cố ý. Với lại ai kêu sếp hù dọa tôi làm gì?"

"Tôi hù dọa cô cái gì? Tôi tắm xong đi ra, cô tự nhiên nhìn thấy tôi liền giơ chân đạp tôi ngã gãy xương. Cô nói tôi hù dọa cô lúc nào?"

"Nhưng..."

"Vậy để tôi hỏi mấy người trong công ty xem như thế là lỗi của ai. Để xem cô..."

"Không được!"

MÀY KHÔNG ĐI ANH VÁC MÀY ĐI

Vân Jibi
dtv-ebook.com

Chương 51: Muốn Tắm Chung?

Huyền lập tức hét lên cắt ngang lời Dương, khuôn mặt đanh lại tỏ vẻ không đồng ý. Anh ấy đang đùa cô sao? Nghĩ cái gì mà mang chuyện này lên hỏi mấy người trong công ty. Như vậy chả khác nào gây thêm họa cho cô?

"Sao lại không được?"

Huyền cúi đầu nghĩ ngợi một chút, đôi mắt đảo liên tục như đang muốn tìm ra cách giải quyết cho vẹn toàn. Mà nghĩ đi nghĩ lại, anh vốn là sếp, một vị sếp đẹp trai phong độ ngời ngời mà bao nhiêu cô gái trong công ty thèm đến chảy nước dãi. Chuyện này mà đến tai họ, dĩ nhiên người sai luôn luôn là cô rồi, không cần nghĩ cũng đã biết kết quả. Cái đám mê trai ấy thấy sếp là tít mắt lại, nghe lời sếp răm rắp như thế thì làm gì biết phân biệt phải trái. Tốt nhất chuyện này vẫn nên giữ bí mật, tuyệt đối không để bọn họ biết được. Bằng không, ngày tháng sau này cô còn khổ dài dài. Không khéo còn bị đám fan cuồng trong công ty ganh ghét hãm hại cũng nên.

Dương thấy bộ dạng của Huyền như vậy thì khẽ cười thầm trong lòng. Anh vẫn khoanh tay ngả người ra sau ghế chậm rãi quan sát từng hành động cử chỉ của cô. Đôi mắt ánh lên một tia ma mị, nhìn thẳng vào người đối diện mà câu lên một đường cong nơi khóe miệng.

Ánh đèn vàng nhạt bao trùm lên bóng dáng bé nhỏ của cô gái đang ngồi khúm núm trên sofa. Chốc chốc cô lại đưa tay lên khịt khịt mũi vài cái. Nhìn thấy hình ảnh này, người khác thật chỉ muốn nhào tới mà ôm gọn lấy trong lòng. Bộ dáng lúc này của cô quả thực vô cùng đáng yêu, giống y hệt một đứa con nít không hơn không kém.

"Thôi, không cần nói nhiều. Để tôi gọi điện cho trưởng phòng kế hoạch hỏi cậu ta xem chuyện này là ai đúng ai sai." Dương khẽ nhướn người về trước cầm cái điện thoại đang đặt trên bàn. Tay anh vừa lướt trên màn hình, Huyền đã nhào tới giật phăng lấy điện thoại anh giấu ra sau lưng hét lên: "Không được!"

"Cô làm trò gì thế?"

"Tôi..." Mặt Huyền lấm tấm mồ hôi. May mà cô ngăn kịp không thôi tiêu đời. Nhất thời không biết nói gì, cô đắn đo một lúc rồi mới nhìn thẳng vào người Dương trả lời: "Thôi được rồi, vậy tôi đồng ý. Nhưng sếp phải đồng ý với tôi một chuyện trước."

"Còn dám ra điều kiện? Cô nghĩ tôi sẽ đồng ý sao? "

"Không biết, nếu sếp không đồng ý tôi cũng không đồng ý." Huyền nhìn thẳng vào mắt Dương mà trả lời một cách dứt khoát. Ngay lúc này cô cần phải thật cứng cỏi lên mới được. Không thể để cái bộ dáng dọa người kia hạ gục. Mạnh mẽ lên, cô là ai chứ? Lùn thông minh, Lùn xinh đẹp mà.

"Vậy cô nói thử xem?"

"Chuyện này sếp tuyệt đối phải giữ bí mật. Cả chuyện tôi tới làm việc nhà cho sếp nữa. Không được để ai biết, bằng không tôi..."

"Cô thế nào?"

"Không chịu thì tôi mặc kệ sếp. Bất quá tôi nghỉ việc ở công ty luôn."

Cái con nhóc này, còn dám cả gan đặt điều kiện với anh. Được rồi, đây mới chỉ là bắt đầu thôi, xem sau này anh trị cô như thế nào. Cứ chờ đấy.

"Được, quyết định vậy đi. Cô ngồi đây đợi tôi một chút." Nói xong, Dương đứng dậy chậm rãi bước về phòng. Một lát trở ra, anh ngồi xuống trước mặt Huyền, đặt tờ giấy gì đó với cây bút xuống bàn nhìn cô lên tiếng: "Kí tên đi."

Kí tên?

Huyên hơi nghi hoặc nhìn Dương, sau đó lại quay sang nhìn tờ giấy đặt trên bàn. Tình huống này có vẻ quen quen, hình như cô đã gặp ở đâu rồi thì phải.

Cầm tớ giấy lên khẽ liếc sơ qua, Huyền liền hiểu ra ngay vấn đề. Sếp cô rốt cuộc bao nhiêu tuổi rồi còn chơi cái trò cam kết giao kèo này nữa?

"Cái gì đây?"

"Không biết đọc chữ sao?"

"Ý tôi là sao lại phải kí cái này?"

"Vì tôi không yên tâm. Lỡ như cô lại giở trò lật lọng thì tôi biết làm thế nào? Đừng có nói nhiều nữa, mau kí đi. Tôi mà đổi ý thì muốn kí cũng không được đâu."

Huyền thầm cảm thấy cay cú trong lòng. Đúng là gã sếp dở hơi. Lớn già đầu rồi còn làm mấy trò con nít, vậy mà bày đặt lên mặt dạy đời người khác. Đúng là chỉ được cái mã bên ngoài chứ thực chất là một tên dở hơi, biến chất, biến thái đến biến dạng. Chỉ được cái bắt nạt người khác là giỏi.

"Còn trừng mắt nhìn à? Có kí không?"

Dương khẽ chau mày hù dọa khiến Huyền mặc dù đang cảm thấy tức tối cũng có vài phần sợ hãi. Phải nói là cô cực kì sợ cái bộ dáng dọa người này của anh. Bởi vì những lúc thế này, cô cảm nhận được có một mùi nguy hiểm to lớn đang bao vây xung quanh mình. Cô hay bị mâu thuẫn bởi hành động và lí trí mỗi lần ở trước mặt anh như vậy. Rõ ràng là lí trí bắt cô phải cứng rắn, vậy mà chẳng hiểu sao cứ răm rắp làm theo lời anh.

Cúi xuống gườm gườm đôi mắt, sau đó Huyền cũng miễn cưỡng kí xoèn xoẹt vào tờ giấy. Có vẻ như tờ giấy bị cô mang ra trút giận hay sao mà viết chữ muốn rách cả giấy.

"Được rồi, không còn việc gì nữa. Tôi về đây!" Đập tờ giấy xuống bàn, Huyền nghiến răng, giật phăng cái túi xách đứng dậy. Cô muốn đi khỏi đây ngay lập tức. Cô sợ mình không kiềm chế được lại xảy ra án mạng.

"Đứng đó!"

Tay bấu chặt quai túi, chân nghiến mạnh xuống nền nhà. Cô tức giận, lửa dường như đã sắp bốc lên tới tỉnh đầu. Bây giờ ngay cả ý nghĩ muốn giết anh cũng có. Cái lão chết dẫm này, còn muốn hành hạ cô tới bao giờ đây? Cô quay sang gắt: "Lại sao nữa? Sếp làm ơn tha cho tôi đi. Tôi còn phải về, tôi còn nhiều việc lắm, không rảnh ở đây nói chuyện phiếm với sếp đâu."

"Cô nghĩ tôi rảnh lắm hay sao mà để cô ở đây nói chuyện với tôi? Nói chuyện với cái đầu gỗ như cô tôi thà nói với cái gối."

"Vậy sếp ngồi đó mà tâm sự mỏng tâm sự dày với cái gối đẹp đẽ kia đi. Tôi về."

"Cô chắc mình muốn đi bộ về?"

Huyền chợt ngớ ra gì đó. Phải rồi, lúc nãy đi chung xe với anh tới đây mà, cô quên mất. Tất cả là do cái lão chết tiệt kia. Cô hậm hực lại: "Tôi đi xe ôm."

"Ở đây không có xe ôm."

"Vậy tôi..."

"Ở yên đấy, tôi đưa về."

Hả?

Trong lòng Huyền lặng lẽ lan tràn một chút cảm động. Anh ấy đưa cô về. Vậy mà cô tưởng anh chắc chắn sẽ để cô đi bộ chứ. Thì ra anh cũng không tuyệt tình lắm. Mắt cô chợt long lanh xoay lại nhìn Dương.

"Không cần cảm động. Tôi sợ cô trốn mất, mai không có ai tới làm việc nhà. Mà cái đồ đầu đất như cô, có khi vừa ra tới cửa đã bị lạc rồi cũng nên."

"..."

Không đợi Huyền có phản ứng gì, Dương đứng dậy quay trở vào trong. Bước chân bỗng dừng lại trước cửa phòng, anh xoay lại nhìn người còn đang đứng chôn chân tại chỗ, mặt đen như đít nồi. Ánh mắt anh mang đầy vẻ châm chọc: "Tôi vào thay đồ. Cảnh cáo cô đừng có mà ở ngoài rình trộm."

"Tôi thèm vào mà nhìn."

"Tôi biết cô thèm cho nên tôi phải nhắc trước."

"Tôi...sếp cút vào thay đồ đi." Huyền tức quá, cầm luôn cái gối nhỏ đặt trên ghế ngay bên cạnh phi luôn về phía Dương. Anh chỉ nở nụ cười đắc ý rồi chui tọt vào bên trong đóng cửa lại.

Ngồi trên xe, Huyền lơ đãng nhìn xuyên qua cửa kính ngắm nghía bên ngoài. Cô rất ít khi ra khỏi nhà nên cũng chẳng bao giờ để ý kĩ. Buổi tối ở thành phố đúng là rất nhộn nhịp. Đèn đường sáng trưng, vô số những biển quảng cáo đủ loại lập lòe những thứ ánh sáng với nhiều màu sắc khác nhau vô cùng bắt mắt. Dòng xe cộ cũng đông đúc tấp nập, người qua kẻ lại rộn rã trông thật náo nhiệt.

Trái với sự náo nhiệt bên ngoài, không khí bên trong xe vô cùng yên tĩnh, yên tĩnh đến nghẹt thở. Người bên này thì im lặng ngắm cảnh, người bên kia thì im lặng lái xe. Cứ thế, chiếc xe lăn bánh đều đều, lướt qua dòng người kia một cách chậm rãi trong im lặng.

Chiếc xe đột ngột dừng lại khiến Huyền hơi ngạc nhiên. Cô quay sang nhìn Dương khẽ nhíu mày. Đang định lên tiếng hỏi thì anh đã nói trước: "Ngồi đó đợi chút!"

Nói xong, anh mở cửa xe bước ra ngoài. Huyền hơi khó hiểu nhưng cũng không muốn hỏi nhiều. Cô khẽ nhắm mắt, tựa người ra sau lưng thả lỏng cơ thể. Cả ngày hôm nay cô thấy mệt mỏi vô cùng. Từ mai lại còn phải tới làm việc nhà cho lão sếp dở hơi kia nữa. Đúng là số cô xui xẻo thật. Thảo Huyền phiên âm ra nghe cứ như là cỏ mực ấy, nghe thôi là đã thấy tăm tối rồi.

Tiếng mở cửa xe khiến Huyền giật mình. Vừa mở mắt ra, cô đã thấy anh ném cái túi gì đấy vào lòng cô, lơ đãng tra ổ khóa xe rồi nổ máy. Cô hết ngạc nhiên nhìn anh rồi lại nhìn cái túi màu trắng đang giữ trong lòng.

"Ăn đi!"

Thì ra là đồ ăn. Nhắc mới nhớ, cả buổi tối bị anh quay như một con rối cho nên quên cả đói, bây giờ mới biết là mình đang đói. Mở túi ni lông ra, những cuộn cơm tròn tròn được đặt ngay ngắn trong hộp khiến cô tự nhiên cảm thấy có chút gì đó nghèn nghẹn trong lòng.

Là cơm cuộn, anh vẫn nhớ cô thích ăn cơm cuộn sao?

"Ăn cho hết, phí tiền của tôi!" Dương không quay sang nhìn cô, vẫn chăm chú nhìn về phía trước lái xe. Bây giờ anh có quát mắng Huyền thế nào đi chăng nữa thì trong lòng cô đã xuất hiện một thứ cảm giác gọi là xúc động rồi.

Cô không nói gì, đúng hơn là không thể nói nên lời, cứ như có thứ gì đó đang chặn ngang cổ họng vậy. Vừa ăn, cô vừa lơ đãng nhìn ra ngoài. Một vài giọt nước nóng hổi lăn khỏi khóe mi làm nhòe đi đôi mắt trong veo vốn có. Cô làm sao thế này? Sao tự nhiên lại khóc thế này?

Người ngồi bên cạnh hình như đã phát hiện ra. Tự nhiên thấy cô khóc anh lại có chút xót xa. Tận sâu trong thâm tâm, anh chỉ muốn nhào sang mà ôm lấy cơ thể bé nhỏ đang khẽ run run kia vào lòng. Nhưng làm sao có thể đây?

"Cầm lấy. Bộ đồ ăn dở tới mức ăn mà cũng khóc được sao?"

Một túi khăn giấy nhỏ chìa về phía Huyền. Quay sang nhìn Dương, anh vẫn đang chăm chú lái xe. Huyền nhận lấy, sau đó lúng túng quay lại như muốn che giấu đi khuôn mặt lem nhem nước mắt kia.

"Ai nói tôi khóc? Chắc là đường khói bụi nhiều quá."

"Tôi đóng cửa kính xe rồi, khói bụi chui vào đường nào? Xuyên kính sao?"

Huyền cúi đầu trộm liếc sang bên cạnh, sau đó như một đứa con nít đang giận dỗi mà cầm những miếng cơm cuộn ăn ngấu nghiến. Thì cứ cho là vậy đi, bộ anh ấy không làm khó cô được chút thì chết à?

Chiếc xe dừng lại trước cửa nhà Huyền. Quay sang định nói gì đó với Huyền, anh mới phát hiện cô đã ngủ quên từ lúc nào. Hèn gì nãy giờ thấy im lặng vậy. Định gọi cô dậy nhưng nhìn cô đang ngủ say sưa như thế anh lại có chút không nỡ. Nhoài người sang gần cô, anh lặng lẽ quan sát khuôn mặt nhỏ nhắn kia một cách kỹ càng hơn. Gầy quá, trông chẳng có chút sức sống nào.

Một nụ hôn nhè nhẹ tựa như cơn gió khẽ lướt qua cánh môi mỏng phớt hồng kia. Dương nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng hơn bao giờ hết, khẽ đưa tay vuốt lại mấy sợi tóc đang vương trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

Đột nhiên Huyền khẽ cựa quậy khiến Dương giật mình, vội vã thu cơ thể lại chỗ cũ. Đầu anh đụng trên trần xe kêu "cốp" một tiếng.

Huyền mở mắt ra, lơ ngơ nhìn xung quanh: "Ơ, tới nơi rồi à?"

Dương chỉ "ừ" một tiếng rồi lúng túng quay đi chỗ khác.

"Vậy tôi vào nhà đây, sếp về đi. Cảm ơn sếp đã đưa tôi về." Huyền với lấy cái túi xách đặt dưới chân, mở cửa xe định bước ra thì bị anh túm lại.

"Còn chuyện gì nữa sao?"

"Cô...không chúc tôi ngủ ngon sao? Tôi là sếp đấy, phép lịch sự tối thiểu cũng không có."

Huyền hơi ngớ ra một chút. Không chúc ngủ ngon là không lịch sự sao?

"Vậy chúc sếp ngủ ngon."

"Ừ, cô cũng ngủ ngon. Vào nhà đi. "

"Sếp về cẩn thận ạ!" Khẽ cúi đầu chào rồi bước ra ngoài, Huyền vội vã đi nhanh vào trong nhà.

Dương ngồi trong xe, lặng lẽ quan sát cô cho tới khi bóng dáng của cô khuất sau cánh cửa anh mới yên tâm chậm rãi điều khiển xe rời khỏi đó.

Bầu trời đêm thật yên tĩnh, đủ để nghe được tiếng gió xào xạc rít qua kẽ lá, đủ để cảm nhận được hai nhịp tim của hai con người đang khẽ thổn thức. Cô và anh, trong lòng cả hai người đều đã xuất hiện một mối tâm tư.

Việc Dương bị thương phải nghỉ ở nhà đã lan truyền khắp công ty. Mấy cô gái trẻ trung xinh đẹp suốt ngày gõ cửa tìm Huyền hỏi han đủ thứ khiến cô cảm thấy nhức đầu vô cùng. Bọn họ đang thắc mắc tại sao hôm đó sau khi Dương lôi cô lên xe lái đi thì ngay hôm sau đã bị thương phải nghỉ việc.

"Huyền, hôm đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Hay sếp ăn hiếp em nên em lỡ tay đánh sếp đến trọng thương?" Mấy chị nhân viên phòng dưới đang vây xung quanh Huyền hỏi han dồn dập khiến cô cảm thấy giống như mình đang bị hỏi cung vậy.

"Không, em không liên quan đến chuyện này mà. Thật đấy! Em cũng không biết tại sao nữa. Để khi nào sếp đi làm lại mọi người hỏi anh ấy thử xem."

"Thế hôm đó tại sao sếp lại chở em đi? Mà hai người đã đi đâu và làm gì?" Ánh mắt háo hức của mấy chị nhân viên kia khiến Huyền chỉ biết cười khổ trong lòng. Cô gãi đầu, nặn ra nụ cười gượng gạo: "À thì...sếp bắt

em mua áo khác đền nên chở em tới tiệm bán đồ. Sau đó anh ta vứt em lại giữa đường rồi bỏ đi mất. Báo hại em phải đi bộ về."

"Thật không? Sếp mà lại là người như vậy sao? Khó tin quá!"

"Thật mà, nhìn thế thôi chứ lão ấy biến thái lắm. Lại còn keo kiệt bủn xỉn vô cùng, không giống mọi người nghĩ đâu. Đừng có bị cái vẻ đẹp trai ấy che mắt."

Mấy người kia quay sang nhìn nhau ngờ vực. Huyền chỉ biết thầm than khổ sở, còn hi vọng cái người nào đó ngồi ở nhà không bị hắt xì.

Mấy chị kia quay sang lại định hỏi gì đó thì bị tiếng chuông tan ca cắt ngang. Huyền như vớ được vàng, vội vã sắp xếp lại bàn làm việc một chút rồi với cái túi xách chuồn khỏi đó, không quên để lại một nụ cười nham nhở. Đám người kia chỉ biết nhìn nhau, ôm một bụng thắc mắc mà ra về.

Như thường lệ, sau khi tan ca, Huyền chạy ngay tới quán cà phê nhỏ đối diện công ty bên góc đường. Ở đó có chú xe ôm đang đợi cô sẵn rồi. Lúc đầu Dương nói sẽ tới đón cô nhưng có bị điên cô mới đồng ý. Làm vậy chả khác gì muốn ôm thêm một mớ rắc rối vào người. Thế là cô quyết định đi xem ôm.

Đứng trước cửa, Huyền đưa tay gõ nhẹ vài cái. Một lúc sau vẫn không có động tĩnh gì bên trong cô mới lấy điện thoại ra bấm số gọi nhưng không có ai bắt máy. Cô hơi nóng lòng một chút, nhưng cũng chỉ biết đứng bên ngoài chờ. Một lúc sau ở trong vẫn im lặng không một tiếng động, cô đột nhiên nghĩ tới trường hợp xấu. Có khi nào anh định làm gì đó mà không được rồi bị ngã hay gì không?

Ai xì...nghĩ linh tinh.

Cô nhẹ lắc đầu xua đi cái suy nghĩ vớ vẩn kia. Nhưng quả thực trong lòng vẫn có chút lo lắng. Cuối cùng, không kìm lòng được mà tự vặn cửa bước vào. Thì ra cửa không khóa, làm nãy giờ cô đứng chờ bên ngoài như con dở vậy.

Cửa vừa mở, đập vào mắt cô là cảnh tượng mà cô vô cùng không mong muốn được nhìn thấy. Cô đứng sững sờ ra đó, tròn mắt nhìn người đang cởi trần, quấn mỗi chiếc khăn tắm ngang hông.

Khẽ nuốt nước bọt, cổ họng nghẹn cứng không thốt nên lời. Thôi rồi, cô lại mất máu rồi. Cái gã biến thái này, ở nhà cả ngày sớm không tắm, muộn không tắm lại canh lúc cô tới mà đi tắm. Có phải là cố ý không?

"Cô tới rồi à?" Dương nhìn thấy phản ứng của Huyền thì có chút buồn cười, nhưng cũng không thể hiện ra bên ngoài. Anh chậm rãi bước tới sofa ngồi xuống, đưa tay phất phất mấy giọt nước còn vương trên tóc: "Còn đứng đó làm gì? Ngày nào cũng nhìn chưa đủ sao hả cái đồ háo sắc!"

"Sếp...sao sếp lại tắm giờ này?"

Câu hỏi của Huyền khiến Dương có chút khó hiểu. Nhưng anh cũng không mấy để ý tới mà tự nhiên lại muốn trêu cô một chút. Quay sang nhìn Huyền bằng ánh mắt gian xảo, anh chậm rãi lên tiếng: "Vậy chứ phải tắm giờ nào? Không lẽ phải chờ cô tới để tắm chung à? Muốn tắm chung sao?"

MÀY KHÔNG ĐI ANH VÁC MÀY ĐI

Vân Jibi

dtv-ebook.com

Chương 52: Ghen À?

Bị câu nói của Dương làm cho nghẹn lời, vừa xấu hổ vừa tức giận, Huyền cứ đứng sững ra như vậy không nhúc nhích, mặt đã đỏ nay càng đỏ hơn: "Tôi...sếp cút vào trong mặc đồ vô ngay đi!" Huyền lúng túng quay người lại. Cái quái gì thế này? Lẽ ra ngay từ đầu cô không nên đồng ý tới đây mới phải. Cô đang làm gì vậy cơ chứ? Thực sự là cô sắp cạn kiệt những giọt máu cuối cùng rồi, cô sắp ngất đi vì thiếu máu rồi.

Dương nhìn thấy Huyền như vậy thì buồn cười, khóe miệng xuất hiện một đường cong rõ rệt. Chẳng biết từ lúc nào anh lại bắt đầu muốn trêu ghẹo cái con nhóc ngốc nghếch này. Cứ nhìn những biểu hiện của cô lúc ngại ngùng là anh chỉ muốn nhào đến cắn cô mấy phát cho bõ ghét.

Chậm rãi đứng dậy xoay người đi vào phòng, Dương vẫn không chịu buông tha cho Huyền mà còn ráng nán lại một chút, quay sang nói với cô bằng giọng đầy châm chọc: "Vậy tôi đi thay đồ. Đừng có mon men lại gần cửa mà rình đấy."

Lửa đã sắp bốc lên tới đỉnh đầu, hai tay nắm bóp thật chặt, Huyền nghiến răng ken két, hận không thể bay tới một phát đạp chết cái gã biến thái dở hơi phía sau lưng. Cô không thèm trả lời, đợi khi nghe có tiếng mở cửa cô mới xoay người lại đi tới sofa ngồi xuống.

Huyền biết là mình nấu ăn không giỏi, hay nói chính xác là từ xưa tới nay tệ vô cùng, cho nên cô mới thủ sẵn một cuốn sách dạy nấu ăn trong túi. Mấy hôm nay tới nhà anh toàn là ăn đồ có sẵn mà anh nói là đi mua. Nhưng cái lão dở hơi kia tính khí thất thường, lúc thế này lúc thế nọ không biết đâu mà lần. Chính vì thế, trong lúc ngồi chờ Dương, cô tranh thủ lôi cuốn sách ra đọc phòng trường hợp tự dưng lão nổi cơn bắt cô đi nấu cơm cô còn biết đường mà nấu cho lão ăn.

Cô vừa đọc vừa khẽ gục gặc cái đầu nhỏ. Kể ra thì nấu mấy món trong đây cũng không khó lắm, có khi còn rất dễ là đằng khác. Cứ như trong sách mà làm đảm bảo không có vấn đề gì.

"Cô đi nấu cơm đi."

Nghe giọng nói, Huyền giật mình vội nhét cuốn sách vào trong túi. Quả nhiên cô đoán không sai, thế nào anh ấy cũng bắt cô nấu cơm. Cô tự thấy mình thật là vĩ đại, có thể tiên đoán, dự liệu như thần.

Xoay người lại nhìn, cô thấy Dương từ trong phòng đi ra, trên người mặc một chiếc áo thun mỏng, quần lửng tới ngang đầu gối, thoát khỏi sự chín chắn cùng cương nghị khi mặc đồ công sở. Nhưng dù anh mặc kiểu gì đi chăng nữa thì vẫn đẹp trai như thường. Cô đã từng nói rằng anh là người đẹp, cho nên có mặc rẻ rách cũng đẹp mà. Thế là cô lại được dịp ngẩn ra mà ngắm cái vẻ đẹp ấy.

"Cái đồ háo sắc, còn nhìn à?"

Huyền giật mình, lúng túng quay sang chỗ khác lí nhí: "Tôi...đâu có!"

"Nấu cơm."

"À...vâng, nhưng tôi chưa mua đồ gì hết. Để tôi ra chợ một chút."

"Tôi đưa đi!"

Huyền hơi ngạc nhiên trước đề nghị này của anh. Dĩ nhiên là cô từ chối, có điên mới dẫn lão dở hơi ấy đi theo.

"Không cần đâu. Tôi..."

"Đừng có nói nhiều. Đi."

Không cần Huyền đồng ý, anh đã lướt qua người cô đi ra ngoài. Cô lườm anh một cái cháy mặt rồi cũng lẽo đẽo đi theo sau. Anh đưa cô tới một khu chợ nho nhỏ. Ban đầu Huyền định sẽ đi vào một mình, nhưng Dương lại nhất quyết muốn theo cô vào bên trong. Mặc dù không muốn,

nhưng cũng không biết làm gì hơn. Thế là cả hai người một trước một sau dẫn nhau đi vòng vòng quanh khu bán thực phẩm.

"Cô định nấu món gì?"

Bị hỏi bất ngờ, Huyền nhất thời không biết trả lời như thế nào. Thực ra cô đâu có biết mình nấu cái gì, định đi chợ xong mở sách ra xem coi nấu gì mua nấy, ai ngờ bây giờ anh lại đi theo thế này, cô thật không biết mình phải làm thế nào. Không thể để anh biết cô không biết nấu ăn, không thôi kiểu gì anh cũng lôi cô ra chê bai đủ thứ. Đúng là cái gã này dở hơi, đàn ông con trai thì ở nhà ngủ đi, theo người ta đi chợ làm gì cơ chứ?

"Ờ thì...đợi chút..." Huyền lén lút quay người lại, vội vã mở cuốn sách để trong túi rón rén mở ra xem. Cô lật đại một vài trang để tìm xem có món nào dễ dễ nấu thì chọn. Sau đó, cô mới cười đắc ý, nhét lại cuốn sách vào trong, quay sang nói: "Đậu hũ chiên đi."

Huyền nói với Dương bằng giọng điệu hết sức tự hào và khuôn mặt vô cùng hớn hở, cứ như cô vừa nghĩ ra được một món ăn vô cùng vĩ đại vậy. Cũng đúng mà, cô vừa mới xem trong sách, đây là món dễ làm nhất, vừa rẻ, vừa đỡ tốn công lằng nhằng.

Trái lại với khuôn mặt rạng rỡ của Huyền là khuôn mặt đen sì như đít nồi của Dương. Anh có vẻ không hài lòng với câu trả lời của cô. Hai hàng chân mày hơi nhíu lại, cũng chẳng để ý những người bán hàng xung quanh đang nhìn hai người như đôi vợ chồng trẻ mới cưới. Họ nhìn nhau lắc đầu, cảm thấy tội nghiệp cho anh vì lấy phải cô vợ không biết nấu ăn.

Không khí xung quanh cũng trở nên u ám bởi vì cái vẻ mặt hiện tại của anh.

Có vẻ Huyền đã ngửi được mùi nguy hiểm đang lảng vảng đâu đây, cô cười gượng, gãi gãi đầu lí nhí: "Cái đó không ăn được ạ? Thế để tôi nấu cái khác vậy. Hì hì." Nhoẻn miệng cười xong, Huyền lại xoay người rón rén rút quyển sách ra lật đi lật lại. Còn đang lén lút xem thì bỗng nhiên cuốn sách bị ai đó giật mất. Hốt hoảng quay lại nhìn, đập vào mắt cô là

khuôn mặt đầy hắc ám của Dương. Huyền nhất thời chỉ biết im lặng, đôi mắt chớp chớp liên tục như để che giấu đi việc làm gì đó xấu xa vậy.

"Cái gì đây?"

Huyền nở một nụ cười nham nhở, đưa tay gãi gãi đầu: "À,...cái đó...thì tôi sợ sếp không hợp khẩu vị của mấy món tôi hay nấu nên mới đang xem thử mấy món khác."

"Thật sao?"

"Thật...thật mà."

Nhìn khuôn mặt ngờ vực của Dương, Huyền lại khẽ chột dạ. Trước nay cô có bao giờ nấu cái gì ra hồn. Được mỗi món trứng chiên, trứng ốp la nấu đi nấu lại ăn ngán tới tận cổ thì mấy món khác cô nấu ăn vào không ngộ độc vì độ kinh khủng của mùi vị thì cũng toi mạng vì quá dở. Chẳng hạn như cái lần khiến Khánh phải nhập viện vì ngộ độc chẳng hạn.

Tự nhiên nhắc tới Khánh, Huyền chợt nhớ ra là lâu lắm rồi không liên lạc với Khánh. Cậu ta bị cấp trên điều đi tỉnh khác công tác. Lần đó vì tinh thần tệ quá cô không dám đi tiễn, thế là từ lúc đó tới giờ cũng phải gần hai tháng rồi cô với Khánh chưa nói chuyệnn, cậu ấy cũng chẳng gọi điện nhắn tin gì cho cô. Chẳng biết cậu ta dạo này thế nào rồi.

Cốc...

Chợt nhớ tới Khánh, Huyền đứng ngẩn ra nên bị Dương cốc cho cái vào trán. Cô nhăn nhó xuýt xoa cái trán tội nghiệp.

"Nhanh đi, chuẩn bị tối rồi đó."

"Sếp trả sách lại đây cho tôi."

"Đúng là cái đồ đầu gỗ. Đi!"

Dương cầm luôn cuốn sách trên tay gõ lên đầu Huyền rồi xoay người đi. Cô trừng mắt lườm anh, còn giơ nắm tay dứ dứ về phía trước, không để

ý ánh mắt của những người xung quanh đang nhìn mình chằm chằm. Người này ghé tai người kia thì thầm. Một phụ nữ đứng tuổi bán hàng cạnh đó còn khẽ cười rồi nói lớn: "Đúng là bọn trẻ thời nay khác hẳn chúng ta ngày trước. Đã thành vợ chồng rồi còn như con nít."

Mấy người kia nghe vậy cũng gật đầu cười theo. Huyền nghe thấy hai từ "vợ chồng" tự nhiên đỏ mặt: "Ơ, hiểu lầm rồi ạ. Bọn cháu không phải vợ chồng. Ai thèm lấy cái gã dở hơi ấy chứ ạ!"

"Thôi, giận dỗi gì nữa. Mau đi theo cậu ấy đi, người ta sắp đi mất rồi kìa. Thời bây giờ mà lấy được chồng biết đi chợ không dễ đâu. Mau đi đi. Thật là, có chồng đẹp trai thế còn ngại gì nữa mà ngại."

"Ơ, không...không phải mà. Thực ra thì...." Huyền khua tay loạn xạ, định giải thích với mấy người bán hàng thì bị giọng quát của Dương cắt ngang. Cô chỉ biết khổ sở hết nhìn người này tới người kia rồi nhanh chóng đi tiếp. Thôi đành kệ họ vậy, dù gì cũng là người lạ, chắc không có vấn đề gì đâu.

Lẽo đẽo theo sau lưng Dương như con cún nhỏ loanh quanh khắp chợ. Mà cái gã đáng chết này bây giờ được mấy người bán hàng khen nức nở, còn cô cứ như kẻ tội đồ vậy. Ai cũng bảo cái gì mà có ông chồng hết chỗ chê, cái gì mà có phúc không biết hưởng. Đúng là tức chết mà. Mấy cái người này bị vẻ đẹp trai của anh lừa hết rồi. Về ở với lão ấy thử xem là phúc hay họa.

Chẳng biết anh định nấu cái gì mà mua cả đống đồ, báo hại cô bây giờ đang đứng chờ anh lấy xe trước cổng chợ, xách đồ muốn gãy cả tay. Vừa nhìn thấy Dương bước xuống xe, Huyền liền nhăn nhó trách móc: "Sao sếp đi lâu thế? Tay tôi sắp gãy rồi đây này."

"Không biết để dưới đất à? Đồ lợn. Đưa đây." Dương tiến lại gần, giật lấy mấy túi đồ trong tay Huyền bỏ vào cốp xe.

Huyền lập tức phồng mang trợn má, hai tay nắm chặt tức giận đến đỏ mặt tía tai: "Rõ ràng là lúc nãy sếp kêu tôi cầm lấy còn gì? Bây giờ còn nói tôi đầu lợn à? Sếp mới đầu lợn ấy."

"Thế tôi kêu cô đi cướp ngân hàng cô cũng đi à?"

"Nhưng mà..."

"Anh Dương!"

Có tiếng ai đó gọi tên Dương vang lên cắt ngang lời Huyền. Cả cô và Dương đều không hẹn mà quay lại phía mới phát ra giọng nói ấy. Một cô gái vừa bước xuống khỏi xe taxi, cúi người trả tiền rồi vội vã chạy lại gần họ.

Là Ngọc, cô ta chạy lại ôm lấy cánh tay Dương nũng nịu: "Người ta nhớ anh muốn chết. Cuối cùng cũng gặp được anh rồi!"

Hôm nay Ngọc mặc cái váy màu tím sen ôm sát ngắn cũn cỡn, cổ áo trái tim khoét sâu lộ ra vòng một bốc lửa đầy khiêu gợi.

Dương có vẻ khó chịu trước hành động này của Ngọc. Anh liền gỡ hai tay đang bám lấy tay mình như đỉa đói, nhẹ đẩy cô ta sang một bên lạnh giọng nói: "Đứng đắn chút đi. Cô làm gì ở đây?"

"Anh còn hỏi sao? Em trốn bố mẹ về Việt Nam tìm anh, bây giờ bố mẹ cho người tìm em về. Bữa giờ em bị nhốt trong phòng khách sạn, lúc nãy mới trốn ra được liền đi tìm anh ngay. Anh cũng vô tâm quá đấy, chẳng thèm hỏi han gì người ta cả." Nói xong, Ngọc lại tiến tới ôm lấy tay Dương, cọ cọ cái vòng một bốc lửa của mình vào cánh tay rắn chắc của anh, chẳng thèm để ý ở bên kia có người đang bốc hỏa lên tới đỉnh đầu, mặt đen như đít nồi nhìn hai người tình tình tứ tứ giữa đường giữa xá. Hai cái người này, họ coi cô là không khí à?

Dương lại một lần nữa đẩy Ngọc ra khỏi người mình, chỉnh lại cái áo vừa bị kéo lệch một chút: "Tôi đâu có mượn cô tìm tôi. Về đi."

"Không chịu, em muốn ở đây với anh."

"Chúng ta đi về thôi."

"Vâng."

"Tôi nói cô ấy, không phải nói cô."

Ngọc bây giờ mới để ý sang người bên cạnh. Có vẻ như cô ta không vui khi nhìn thấy Huyền, khuôn mặt đang tươi cười bỗng chuyển sang khó chịu: "Cô ta không phải cái người ôsin ở công ty anh à? Sao lại xuất hiện ở đây?"

"Ăn nói cẩn thận. Là nhân viên cấp dưới."

"Cũng có khác gì nhau đâu." Ngọc nhìn Huyền đầy khinh bỉ, môi khẽ cong lên nụ cười đểu. Dương thì có vẻ như không hài lòng với câu nói của Ngọc. Anh cảm thấy ngán ngẩm, chẳng buồn đếm xỉa gì tới cô ta nữa, bước tới mở cửa xe bên cạnh quay sang nói: "Lên xe."

Huyền đứng ngơ ra đó, hết nhìn Dương lại nhìn Ngọc như không hiểu có chuyện gì xảy ra.

"Tôi nói cô đó, còn đứng đó à?"

Không kịp để Huyền phản ứng gì, anh đã túm tay cô, lôi cả người ấn vào xe rồi đóng sầm cửa lại, sau đó đi vòng qua bên kia mở cửa ngồi vào ghế lái rồ ga chạy đi, để mặc Ngọc đứng phía sau gào thét tức giận.

Về đến nơi, chẳng thèm nhìn Dương lấy một cái, Huyền liền lúi húi xách đồ đi vào bếp. Lôi mớ thực phẩm trong túi ra, Huyền chợt nhớ là mình đâu có biết nấu ăn. Cô cười khổ, đưa tay gãi gãi đầu rồi ngồi phịch xuống cái ghế gần đấy.

"Sao không nấu đi? Không biết nấu chứ gì?"

"Ai nói tôi không biết nấu?" Huyền cong môi lên cãi. Đúng là cô không biết nấu, nhưng tự nhiên nhìn thấy cái bản mặt đáng ghét kia Huyền lại nhớ tới cảnh tượng lúc nãy, máu nóng trong người lại sôi sục nên không muốn nhượng bộ anh.

"Thế thì nấu đi."

"Được rồi, tôi nấu. Sếp cút ra ngoài đi, đừng ở đây chướng mắt."

"Tôi làm cái gì mà chướng mắt? Sợ tôi đẹp trai quá đứng đây cô không tập trung nấu ăn được thì nói đại đi."

"..." Cái lão này, kiêu ngạo cũng vừa vừa phải phải thôi chứ. Rốt cuộc anh ấy bị biến đổi cái dây thần kinh nào trong người mà có thể tự tin đến tự luyến vậy cơ chứ?

"Tôi không thèm. Đi tìm cái cô tóc vàng tóc đỏ lúc nãy ấy. Chả dính với nhau còn gì. Đi đi, đừng ở đây phiền tôi nấu ăn."

Nhìn thấy khuôn mặt hừng hực của Huyền, cộng với những lời vừa rồi của cô, Dương hình như ngẫm ra được gì đó. Tự nhiên anh thấy buồn cười nhưng lại không thể hiện ra, chỉ khẽ nheo mắt nhìn cô nghi hoặc: "Cô ghen à?"

Cái gì ghen?

"Chỉ là tôi thấy...thấy ngứa mắt thôi. Hừ, việc gì tôi phải ghen. Linh ta linh tinh." Huyền xì một cái rõ to rồi quay đi chỗ khác. Cô mà thèm ghen à? Việc gì cô phải ghen?

Nhìn nét mặt giận dỗi của Huyền, lẽ nào Dương còn không biết cô đang nghĩ gì. Cái con nhóc ngố này qua mặt được anh sao? Nhưng anh cũng thôi không muốn chọc ghẹo Huyền nữa, bật ra nụ cười khẽ khẽ: "Vậy tốt. Cô nấu ăn đi, tôi đi gặp cô ấy một chút rồi về."

Nói xong, Dương khẽ liếc qua nhìn Huyền một chút rồi đi ra khỏi nhà bếp để lại một người đứng đó khói bốc lên tới đỉnh đầu, trút giận lên quả cà chua bằng cách nắm bóp nó trong tay khiến nó bị biến dạng, tưởng chừng như chỉ cần lực mạnh thêm chút nữa thì nó sẽ nát ngay.

Cút, cút hết đi. Ai thèm anh ở lại đây chứ. Đi gặp cái con đấy đi.

Thế là những thứ đồ trên bàn bị cô lôi ra trút giận một cách vô cớ. Thực ra cô không biết mình sẽ nấu món gì, nhưng bây giờ lửa trong người đang hừng hực, thành ra bao nhiêu thứ mua về cứ thế lần lượt bị cô đem ra cắt, gọt, chặt, chém banh bét hết.

Bởi vì đang tức giận, điên cuồng chặt chém cho nên Huyền vừa bị dao cứa cho một phát vào tay vì không để ý. Cô khẽ la lên một tiếng, tuy không lớn nhưng cũng đủ cho người đang ngồi ung dung bên ngoài vội vã bật người dậy, lập tức chạy vào trong bếp.

Dương vừa vào tới trong bếp đã trông thấy Huyền đứng ở một góc bàn, mặt mũi nhăn nhó khổ sở. Trên bàn, bao nhiêu là rau củ quả các thứ bị cắt gọt be bét mỗi nơi mỗi loại. Cảnh tượng trước mắt khiến Dương không khỏi bàng hoàng. Mới ra ngoài chưa đầy năm phút cô đã biến mọi thứ thành đống đổ nát rồi.

Dương lập tức bước tới trước mặt Huyền quát: "Cô làm cái gì thế này? Nấu ăn hay phá nhà?"

Huyền mếu máo ngước nhìn Dương, đôi mắt long lanh chực trào nước mắt: "Tôi..."

"Tay bị cái gì?" Thấy Huyền đang nắm chặt một bàn tay, Dương khẽ nhíu mày nghi hoặc. Không đợi cô trả lời, anh đã túm tay cô giật phắt lên kiểm tra. Bàn tay vừa mở ra, một màu đỏ tươi đã lập tức đập vào mắt anh. Vừa tức giận vừa lo lắng, anh không kìm lòng được mà cốc lên trán cho cô một cái: "Cái con ngu này, cắt rau củ cũng đứt tay. Mày bao nhiêu tuổi rồi mà vẫn chẳng làm được cái gì ra hồn vậy hả?"

MÀY KHÔNG ĐI ANH VÁC MÀY ĐI

Vân Jibi
dtv-ebook.com

Chương 53: Gọi Anh

"Tôi..."

"Tôi tôi cái gì? Nhìn xem, cắt đồ nấu cho người ăn hay cho con lợn như mày ăn vậy?"

Huyền cứ đứng đó mà mếu máo vì đau. Giờ cô mới để ý cái bãi chiến trường mình vừa gây ra. Sau đó, cô như một con rối bị anh lôi ra khỏi bếp vứt xuống ghế, sơ cứu vết thương rồi băng lại cho mình. Từ đầu tới cuối anh chỉ nhìn cô bằng ánh mắt tức giận mà không nói tiếng nào. Cô cũng ngồi im lặng để mặc anh điều khiển, bởi vì khuôn mặt người đối diện bây giờ không khác gì sát thủ, chỉ chờ cô ho he một phát là ra tay kết liễu đời cô ngay. Tuy vậy, trong lòng cô cũng cảm thấy có chút ấm ức. Có mấy cái rau củ thôi, đáng bao nhiêu mà anh phải tức giận lên vậy cơ chứ? Tay cô còn đang bị thương, lẽ ra cô mới là người phải được quan tâm chứ? Chả nhẽ cô lại không có giá trị bằng mấy cái rau củ đáng chết kia sao?

Vừa đau vừa ấm ức, Huyền cứ ngồi thu lu trên ghế bặm môi, lâu lâu lại lén lút gườm gườm Dương vài cái.

"Còn lườm cái gì? Oan ức lắm hay sao mà lườm?"

Lúc này, nhìn thấy khuôn mặt đáng ghét của Dương, Huyền không thèm nhịn nữa, ngẩng đầu gân cổ lên cãi lại: "Có mấy cái củ đáng ghét thôi mà sếp cứ làm quá lên thế? Tôi đi dọn rồi mua cái khác là được chứ gì? Sếp không quát mắng tôi thì sếp ăn không vô đi không ra hay gì mà cứ thích quát mắng tôi mãi thế?"

Chẳng thèm để ý khuôn mặt vốn đã đang tức giận bây giờ lại chuyển sang u ám, nói xong Huyền mới chột dạ nhìn lại. Chết rồi, mặt anh ấy đang dần chuyển sắc rồi, cô cảm nhận được có mối nguy hiểm đang cận

kể. Lúc nãy máu quá nên không kiềm chế được mà lỡ lời, lại còn nói anh ăn không vô đi không ra. Quả này chắc anh không nuốt sống cô cũng xé xác cô thành trăm mảnh. Ôi thôi cái mạng nhỏ bé đáng thương này của cô sao lại có thể kết thúc một cách lãng xẹt như thế được cơ chứ?

"Nói lại lần nữa xem." Giọng nói khàn đục pha lẫn chút tức giận của Dương khiến Huyền đổ mồ hôi hột. Cô nuốt khan, cúi đầu lí nhí: "Ha, tôi lỡ miệng. Tôi...đi...đi thu dọn bếp."

"Ngồi im đó!"

Cơ thể vừa nhổm dậy khỏi ghế đã bị giọng quát của Dương làm cho giật mình mà trở về vị trí cũ. Dương trừng mắt nhìn Huyền cảnh cáo, sau đó đứng dậy xoay người đi vào trong bếp.

"Để tôi..."

"Mày thử nhúc nhích phát nữa xem anh cho mày tàn phế luôn." Giọng nói của anh rất có sức ảnh hưởng đối với tâm lí người nghe, Huyền cũng không ngoại lệ trong số đó. Cô lập tức ngồi im như pho tượng nhìn Dương đang trừng mắt với mình. Cô còn nghe được cả tiếng răng rắc của những khớp xương bị ma sát nơi bàn tay anh nữa.

Ôi đáng sợ quá, vẫn là nên giữ an toàn cho cái mạng nhỏ này đã rồi tính tiếp. Bây giờ ngay cả thở thôi cô cũng không dám thở mạnh. Đợi Dương đi khuất vào bên trong bếp, Huyền mới thả lỏng cơ thể cứng ngắc của mình thở phào nhẹ nhõm.

Đột nhiên cô vừa phát hiện ra cái gì đó, liền khẽ nhíu mày suy nghĩ. Hình như Dương vừa xưng với cô là anh, mày với anh? Cô không nghe nhầm phải không?

Hai từ "mày" với "anh" vừa thoáng qua trong đầu, Huyền bỗng ngây người ra đó. Có lẽ, đối với người khác cách xưng hô ấy là bình thường, thậm chí còn có vẻ không lịch sự nữa. Nhưng đối với cô, sao cô lại thấy nó thân thương đến thế? Đã bao lâu rồi cô chưa được nghe anh gọi cô như thế?

Kí ức về quá khứ bỗng nhiên ập tới như một cơn sóng dữ dội khiến Huyền không kìm được mà đánh rơi vài giọt nóng ấm ra khỏi khóe mắt đang đỏ hoe kia. Bao nhiêu hình ảnh của cô và anh, những lúc họ ở bên nhau, những lúc anh mắng cô, anh quát cô, anh đánh cô rồi ôm cô, hôn cô,...những hình ảnh ấy dường như đang mơ hồ xuất hiện trước ánh mắt bị nhòe đi vì những giọt nước đọng trên khóe mắt. Cô cứ ngây người ra như thế, cho đến khi xuất hiện một mùi thơm ngào ngạt xộc vào mũi cô mới bất giác bừng tỉnh. Cô vội vã đưa tay quẹt đi mấy giọt nước đang lem nhem trên má. Cô làm sao thế này?

"Ăn đi, ăn cho hết!"

Đặt tô mì xào bò xuống bàn, Dương cũng chậm rãi ngồi xuống ghế bên cạnh. Nhìn tô mì nóng hổi còn nghi ngút khói trước mặt, mắt Huyền một lần nữa lại nhòe đi.

"Không cần phải cảm động đâu. Anh không muốn bị mày đầu độc nên mới phải làm. Mà làm nhiều quá ăn không hết đổ đi phí."

"Nhiều thế này sao ăn hết?"

"Im lặng và ăn đi. Ăn không hết anh giúp mày đổ hết vô họng, không phải nói nhiều."

"..." Thôi, tốt nhất cô nên im lặng mà ăn cho hết tô mì. Nói chuyện với cái thứ ngang ngược này bao giờ cũng vô ích. Cô với đôi đũa trên bàn cúi xuống ăn một cách ngấu nghiến, không màng tới mọi thứ xung quanh nữa.

Tô mì được cô đánh gọn trong vòng không đầy mười phút. Đưa tay xoa xoa cái bụng như đứa trẻ con, Huyền quay sang nhìn Dương bằng khuôn mặt tươi không cần tưới, cười hớn hở: "Ngon quá!"

Nhìn thấy biểu hiện của Huyền, Dương chỉ khẽ nhếch môi cười nhẹ: "Lúc nãy là ai than nhiều quá nhỉ? Vèo một phát đã không còn chút dấu vết. Đúng là cái đồ con lợn."

"Ai kêu sếp nấu ăn ngon quá làm gì."

"Gọi là anh."

"Hả?" Huyền hơi bất ngờ với câu nói vừa rồi của Dương. Cô ngây người ra tròn mắt nhìn anh không chớp.

"Nhìn tiếp đi, anh sẽ tính phí. Không phải của chùa đâu mà cho mày ngắm mãi thế được. Cái đồ hắo sắc."

Huyền bây giờ căn bản không thèm để ý tới mấy lời nhảm nhí Dương vừa nói. Cái cô đang quan tâm chính là câu nói trước đó của anh. Lúc nãy anh ấy mới nói gì nhỉ?

"Lúc nãy sếp nói..."

"Đã bảo gọi là anh không nghe à? Ăn nhiều quá đâm ra lãng tai à?"

Mặt Huyền bỗng chuyển sang một màu xám xịt. Ăn nhiều với lãng tai có liên quan tới nhau sao?

"Đầu óc sếp có vấn đề rồi, ăn nhiều..."

Còn đang định nói tiếp thì liếc sang bên cạnh, người kia mặt đã chuyển sang hắc ám từ lúc nào. Huyền mặc dù rất muốn nói tiếp, nhưng miệng lại không thể thốt nên lời. Đành vậy, ấm ức chịu sai đi, mặc dù cô chả sai chút nào. Rõ ràng là ăn uống đâu có liên quan gì tới lãng tai. Nhưng trông mặt anh khiếp quá, im lặng là vàng vậy.

"Anh nói từ giờ gọi là anh. Mày thử kêu sếp nữa đi, anh không ngại xử mày tại chỗ đâu."

"Xử...xử cái gì tại chỗ cơ?"

"Muốn biết không?"

Huyền trưng vẻ mặt hết sức ngây thơ ra nhìn Dương, đôi mắt long lanh khẽ chớp nhẹ khiến Dương không kìm được mà nhẹ nuốt nước bọt. Cái con nhỏ đáng chết này đang thử thách sự kiên nhẫn của anh sao?

Khóe môi khẽ nhếch lên một đường cong. Dương nhướn người về phía Huyền, dí sát mặt mình vào mặt Huyền mà nhìn cô bằng ánh mắt hắc ám. Khoảng cách gần đến nghẹt thở này, tim Huyền bắt đầu loạn nhịp, hơi thở bỗng trở nên gấp gáp, mặt nóng lên một cách bất thường. Tay run lẩy bẩy đưa ra sau túm lấy cạnh ghế nắm chặt như cố giữ bình tĩnh.

"Có thật là muốn biết xử luôn tại chỗ là thế nào phải không?"

Anh đang ở sát gần cô, gần tới nỗi cô còn nghe được cả nhịp tim của anh, ngửi được cả mùi hương nam tính quen thuộc trên người anh nữa. Hơi thở nóng hổi phả vào mặt khiến Huyền sững người, cơ thể như có một luồng điện chạy ngang. Cô cứ ngồi im như tượng không nhúc nhích.

Người kia thấy phản ứng của cô như vậy chỉ khẽ cười. Anh đứng dậy dọn mấy thứ trên bàn đi xuống bếp. Lát sau trở lên vẫn thấy Huyền ngồi nguyên tư thế như cũ. Dương bỗng phì cười: "Còn ngồi đó à? Không muốn về sao? Hay muốn ở lại ngủ chung?"

Giọng nói sát bên tai, hơi ấm phả vào gáy cổ khiến Huyền khẽ giật mình tỉnh lại ngơ ngác nhìn xung quanh. Phát hiện Dương đang đứng sau lưng, cô giật bắt người đứng phắt dậy.

"Oái! Sếp là ma à?"

"Lại sếp. Muốn bị xử tại chỗ lắm phải không?"

"À...không...không...cái đó...vậy..." Huyền cứ ngập ngừng mãi mà không thể thốt ra một tiếng "anh". Vốn dĩ trong lòng rất muốn, nhưng chẳng hiểu sao lại không thể mở miệng ra nói được.

"Về đi, trễ rồi. Người mày bốc mùi làm ô uế hết cả nhà của anh rồi."

Mặt Huyền xuất hiện vài vệt đen sì. Cứ tưởng sau bao nhiêu năm anh đã thay đổi, bởi vì lúc mới gặp lại anh lạnh lùng cách xa đến đáng sợ. Ai ngờ bây giờ lại trở về cái kiểu biến thái giống như ngày trước. Đúng là cái đồ biến thái thật mà. Cái gì mà sếp đẹp trai, soái ca lạnh lùng chứ? Lừa đảo, lừa đảo hết.

Nhưng mà suy nghĩ của Huyền lại có chút mâu thuẫn. Hình như cô vẫn muốn anh là anh của ngày trước hơn. Cái vẻ lạnh lùng xa cách kia quả thật rất đáng sợ. Chẳng phải ở cạnh anh như thế này lại cảm thấy dễ chịu hơn sao?

"Còn ngây ra đấy à? Muốn ở lại ngủ chung lắm chứ gì? Nhà anh có một cái giường thôi. Mày đừng có ý nghĩ muốn hại đời anh nghe chưa?"

"Ai thèm."

"Anh biết mày thèm."

"Không nói chuyện với...với...đi về! " Huyền bỏ lửng câu nói rồi giậm chân đi ra khỏi nhà. Ngồi trên xe, cô quay ra ngoài ngắm cảnh đêm, không thèm đếm xỉa gì tới cái người bên cạnh. Dương thì chỉ cảm thấy buồn cười, xong cũng tập trung lái xe.

Chiếc xe dần dần chậm lại rồi dừng hẳn ngay trước cổng nhà Huyền. Đang định bước xuống xe, Huyền chợt nhớ ra gì đó vội quay lại nhìn Dương. Thực ra thì cả tuần nay vì phải tới nhà anh cho nên cô không thể tới bệnh viện thăm bố được. Mặc dù đã có dì ghẻ của cô trông nom nhưng thi thoảng rảnh rỗi là cô lại ghé qua chỗ bố cô chút rồi mới về. Cô muốn nói với anh ngày mai cho cô nghỉ nhưng lại không biết mở lời như thế nào. Chuyện của bố cô Dương cũng không hề biết, mà cô cũng chẳng muốn để anh biết.

Nhìn thấy bộ dáng đó của Huyền, Dương thấy hơi tò mò liền mở lời trước: "Có chuyện gì?"

Huyền hơi lưỡng lự, xong cũng thở dài quyết định không nói. Cô liền nghĩ ra chuyện khác, nhìn Dương hỏi: "Sếp...à cái lần đầu đưa tôi về nhà ấy...sao...sao biết nhà tôi vậy? Hình như hôm đó tôi ngủ quên mà?"

"Mày đang nói chuyện với ai?"

"Ờ thì...sao anh biết nhà tôi mà chở tôi về."

"Tôi tôi con khỉ. Thích tôi không?"

Ơ... Cái gã này, lại lên cơn gì nữa đây?

"Xưng em."

"Không quen!" Huyền nhăn mặt phụng phịu. Trước giờ cứ sếp, tôi mãi quen rồi. Bây giờ đổi ngượng chết được.

"Thế sao từ nhỏ tới lớn gọi được mà bây giờ không gọi được?"

"Cái đó khác mà."

"Khác chỗ nào?"

"Thì...thì bây giờ lớn hơn rồi nên khác."

"Mày lớn quá ha?"

Cảm thấy không thể cãi lại Dương, Huyền mặc kệ không thèm hỏi nữa. Cô bực bội xoay người lại mở cửa xe bước ra ngoài, không quên trút giận lên cánh cửa xe bằng cách đóng cái rầm phát rồi đi thẳng một mạch vào nhà.

Đêm qua Huyền không ngủ được bởi vì trong lòng cô bắt đầu rạo rực một cảm giác gì đó mà không thể diễn tả thành lời. Chính vì thế, hôm nay cô lết xác tới công ty với bộ dạng dọa người. Hai mắt thâm đen như gấu trúc lúc nào cũng lim dim như chuẩn bị gục tới nơi rồi. Mọi người thấy cô như vậy cũng không tiện hỏi nhiều, nghĩ có lẽ là do công việc nhiều, sếp lại nghỉ làm nên bao nhiêu việc đều dồn hết lên người Huyền mới khiến cô mệt mỏi như vậy.

Tiếng chuông tan ca vang lên, Huyền uể oải xách túi lê lết đi ra cổng. Vừa định sang đường thì đằng sau có ai đó gọi khiến cô dừng bước, xoay người lại nhìn.

Thì ra là mấy chị đồng nghiệp dưới phòng kế hoạch. Họ gọi với theo Huyền rồi nhanh chân chạy lại chỗ cô thở gấp: "Em chân ngắn mà sao đi

nhanh thế?"

"Có chuyện gì vậy ạ?"

"Em vô tâm thật đấy. Sếp em bị thương nghỉ cả tuần nay rồi mà chẳng thấy em đả động gì đến sếp cả."

"À, cái đó...em nghĩ chắc không sao đâu mà. Mọi người cũng không cần lo lắng quá. Em thấy sếp khỏe như trâu ấy." Huyền gãi gãi đầu cười gượng. Họ mà biết cô ngày nào đi làm về cũng ghé nhà sếp tới tận khuya thì cô chỉ có nước nghỉ việc chứ chả đùa.

"Khỏe thì khỏe chứ cũng là người mà. Đi, bây giờ chúng ta ghé nhà sếp thăm sếp chút xem anh ấy thế nào rồi?"

Huyền tự nhiên đổ mồ hôi. Nhỡ đâu tới đó họ phát hiện ra chuyện gì thì tiêu cô luôn. Cô thầm than khổ sở, cố gắng kiếm lí do gì đó để bác bỏ chuyện này ngay.

"Cái đó, em nghĩ chắc không..."

"Ô, nhìn xem, sếp kìa!"

Lời nói còn chưa kịp dứt đã bị cắt ngang. Nhìn theo hướng ánh mắt của mấy chị đứng đối diện, Huyền ngoảnh đầu ra sau thì thấy Dương đang đứng cách đó một đoạn không xa lắm, cả người lười nhác dựa vào cạnh xe. Hôm nay anh mặc sơmi trắng, quần kaki đen ôm bó sát lấy cặp chân dài thẳng tắp. Mái tóc khẽ lay lay, tinh nghịch đùa giỡn với mấy lọn gió chiều. Trông anh quyến rũ thật đấy, cứ như lãng tử vậy.

Còn đang ngây ra nhìn Dương, bàn tay đã bị ai đó nắm lấy lôi đi. Mấy chị kia xúm nhau chạy lại chỗ Dương. Huyền không kịp phản ứng nên cũng bị lôi theo đi lại đứng trước mặt anh. Cô im lặng đứng lui về phía sau mặc cho mấy chị đang hớn hở chào hỏi sếp một cách nồng nhiệt.

"Khi nào sếp mới đi làm lại ạ?"

"Sếp khỏi chưa ạ? Mọi người lo cho sếp lắm. Bọn em còn định bây giờ tới nhà thăm sếp nữa."

Dương đáp lại bằng một nụ cười. Trong công ty anh rất ít khi cười với người khác, bây giờ trông thấy nụ cười của anh mấy chị kia được dịp mà ngẩn ra ngắm. Nụ cười vô cùng nhẹ, nhưng họ lại cảm giác được nụ cười ấy cứ đang tỏa nắng giữa buổi xế chiều nhàn nhạt âm u này.

"Cảm ơn mọi người. Tôi đã khỏe hơn nhiều rồi. Hôm nay tôi có việc phải đi trước đây, hẹn mọi người hôm khác nói chuyện nha."

"Vâng, vậy sếp đi cẩn thận ạ!"

Dương xoay người mở cửa xe, sau đó lại ngoảnh ra sau nhíu mày nhìn cái bóng dáng nhỏ đang núp phía sau mấy chị nhân viên kia: "Còn đứng đó à?"

Mấy chị kia nghe vậy liền khó hiểu, đồng loạt quay ra sau nhìn Huyền. Cô nuốt nước bọt nhìn họ cười gượng.

"Sếp gọi em à?" Một chị ngạc nhiên nhìn Huyền hỏi.

"Cái đó...à...em có hứa với sếp là hôm nay dẫn sếp đi mua đồ ạ."

Mấy chị nhìn Huyền bán tin bán nghi, sau lại quay sang nhìn Dương. Thấy anh im lặng không nói gì, họ nghĩ chắc Huyền nói thật nên không hỏi thêm gì nữa.

"Vậy thôi nhanh đi đi, sếp gọi em kìa."

"Vâng, tạm biệt mọi người. Gặp lại sau ạ!"Huyền vẫy vẫy tay rồi lủi thủi đi tới chui tọt vào xe trước sự ngưỡng mộ của mấy chị kia. Họ nghĩ số cô may mắn thật, được dẫn sếp đi mua đồ, nhìn cứ như đi hẹn hò vậy.

"Tôi xin phép đi trước nhé."

"Vâng ạ, tạm biệt sếp. Mong sếp sớm khỏe để quay lại làm việc."

"Tạm biệt, tôi sẽ sớm quay lại thôi." Nói rồi Dương xoay người vòng qua bên cạnh ngồi vào trong xe. Chiếc xe chậm rãi lăn bánh rồi phóng đi, hòa vào dòng xe cộ đông đúc trên đường.

Uể oải bước vào trong nhà, Huyền vứt túi xách qua một bên lăn kềnh ra sofa một cách nặng nhọc: "Mệt chết mất!"

"Đúng là cái đồ lười biếng."

Huyền nghe thấy tiếng Dương liền ngồi bật dậy, nhăn nhó nhìn Dương tỏ vẻ khó chịu: "Anh tới công ty làm gì thế? Nhỡ họ phát hiện ra chuyện này thì sao?"

"Thì kệ họ."

"Anh...lúc đầu đã hứa là sẽ giữ bí mật rồi cơ mà. Không thể để họ phát hiện được."

"Mày sợ cái gì? Nhìn trộm anh thay quần mày còn làm được thì chuyện này có là gì?"

"Anh..." Huyền bặm môi, trợn ngược mắt, đỏ mặt tía tai nhìn Dương đầy căm phẫn. Đúng là cái đồ ngang ngược.

Dương chỉ khẽ nhếch môi rồi xoay người đi xuống phía dưới. Anh chợt dừng bước, chẳng hiểu sao cứ thích châm chọc cái con nhóc ngố này: "Anh đi tắm, đừng có lén lút rình ở ngoài."

"Anh cút đi!" Huyền gào lên tức giận, cầm luôn cái gối đặt trên ghế phi về phía Dương. Anh né sang một bên, nhìn cô với ánh mắt đầy châm chọc rồi bước xuống dưới.

Những món ăn bắt mắt đã được Dương chuẩn bị từ trước, nhưng có ai đó vì không nuốt nổi cục tức mà không còn cảm nhận được vị ngon nữa. Ăn qua loa vài miếng rồi Huyền đứng dậy định đi ra. Nhưng dưới sự uy hiếp của người kia, cô lại phải cố nuốt hết đống thức ăn trên bàn, sau đó rửa hết mớ chén đũa rồi bực tức giậm chân đi lên phòng khách.

"Thái độ gì đấy?" Dương chậm rãi ngồi xuống bên cạnh, nhìn khuôn mặt đang phiếm lên vì tức giận của Huyền anh lại muốn châm chọc tiếp.

"Kệ em. Mà em thấy anh cũng khỏe rồi, còn đi lại nấu ăn đủ thứ được rồi đấy thôi. Vậy là khỏi rồi còn gì. Thế thì từ mai em không cần tới nữa, nhiệm vụ tới đây coi như xong."

"Ai nói xong?"

"Thì anh đã khỏi rồi còn gì, có thể tự làm việc rồi."

"Chưa khỏi."

"Em thấy khỏi rồi."

"Anh nói chưa tức là chưa. Sao mày nói nhiều thế?"

"Em thấy anh có bị gì đâu? Có phải anh đang lừa em phải không? Đồ lừa đảo, đồ lưu manh, em đi về, sau này không tới nữa."

"Nói lại xem."

"Đồ lừa đảo, đồ lưu manh." Huyền bây giờ mới phát giác ra là mình bị anh dắt mũi. Cô đúng là ngu quá mà. Giật lấy cái túi trên ghế, cô liền đứng dậy. Bước chân chưa kịp nhấc lên đã bị ai đó vồ tới, xô cả người nằm đè xuống ghế một cách bất ngờ như hổ vừa vồ được con mồi.

Bị xô bất ngờ, Huyền tròn mắt nhìn khuôn mặt phóng đại của Dương đang dí sát mặt mình: "Anh..."

"Cho mày biết thế nào mới là lưu manh!"

Khuôn mặt Dương từ từ hạ dần xuống gần hơn. Huyền cảm nhận được hơi thở nóng hổi của anh phả vào mặt mình. Cả người cứng đờ không chút phản ứng, tim như ngừng đập. Mọi thứ xung quanh dường như cũng đang ngưng đọng lại.

Cạch...

MÀY KHÔNG ĐI ANH VÁC MÀY ĐI

Vân Jibi

dtv-ebook.com

Chương 54: Không Có Quyền Từ Chối

Khi môi Dương gần như đã chạm tới cánh môi mỏng phớt hồng đang khẽ run rẩy kia của Huyền thì tiếng cửa mở đột ngột vang lên khiến cả hai giật mình quay ra phía cửa.

Bóng dáng mảnh mai của một cô gái xuất hiện ngay trước cửa. Nhìn thấy cảnh tượng nhạy cảm trước mặt, cô gái tròn mắt không chớp, túi đồ trên tay cũng vì thế mà rớt xuống đất: "Anh...chị...hai người..."

Cô gái đột nhiên lúng túng quay người lại mặt đỏ bừng. Huyền thấy thế vội đẩy Dương sang một bên bật người ngồi dậy, chỉnh chu lại quần áo tóc tai cho chỉnh tề rồi nép sang một bên ghế. Cô nhất thời lúng túng không biết phải làm gì, hai tay khẽ run rẩy rịn chút mồ hôi không ngừng xoắn vào nhau.

Dương khẽ thở dài hụt hẫng, sau đó xoay người ngồi ngay ngắn lại trên ghế. Cái con nhóc này, sớm không tới, muộn không tới lại tới ngay lúc... Đúng là phá đám mà.

"Qua đây ngồi đi. Em vào nhà không biết gõ cửa à?"

Thư xoay người lại lí nhí xin lỗi, cúi xuống nhặt túi đồ lên rồi từ từ bước tới sofa ngồi xuống đối diện Dương. Sự xuất hiện của Huyền khiến cô hơi ngạc nhiên. Không phải anh của cô với Huyền đã chia tay rồi sao?

Mặc dù trong lòng cảm thấy thắc mắc nhưng Thư không phải loại người thích nhiều chuyện. Có thể là họ đã nối lại tình xưa cũng nên. Đối với Thư thì Huyền có ấn tượng khá tốt. Nói đúng hơn là Thư cũng quý mến Huyền như chị của mình vậy. Cô không rõ tại sao năm đó hai người lại chia tay, nhưng nếu thật sự đã nối lại tình xưa thì cô cũng cảm thấy vui cho họ. Cô

liếc qua chỗ Huyền một chút rồi cười gượng gạo bắt chuyện: "Chị lùn cũng ở đây ạ? Lâu lắm rồi mới gặp chị."

"À, ừ...em qua chơi à?" Huyền cũng nhìn Thư cười gượng, không dám nhìn thẳng mà cứ cúi gằm xuống đất. Cô đang cảm thấy vô cùng xấu hổ, chỉ muốn kiếm một cái lỗ nào đó để chui xuống ngay lập tức.

"À, tại mẹ nghe nói anh bị thương nên kêu em ghé qua xem thế nào. Mẹ bận, khi khác mới lên. Tại em có việc đi ngang qua đây tiện ghé vào luôn."

Giọng nói của Thư nghe rất êm tai. Bây giờ Huyền mới để ý tới Thư. Mấy năm rồi không gặp Thư thay đổi nhiều quá. Vóc dáng khá cao, thân hình mảnh mai. Khuôn mặt trắng trẻo xinh xắn với đôi mắt nâu to tròn và hàng mi dày cong vút. Mới có mười mấy tuổi mà đã ra dáng thiếu nữ rồi.

Thư ăn mặc khá đơn giản, chỉ một chiếc váy sơmi màu tím nhạt được tô điểm bằng những cánh hoa ti li màu trắng. Bên ngoài khoác chiếc áo len mỏng làm tôn lên vóc dáng mỏng manh của cô. Người khác nhìn vào sẽ nghĩ ngay Thư chính là điển hình cho tuýp người giản dị, tao nhã.

"Sao không báo trước với anh một tiếng?" Dương chậm rãi uống một ngụm nước, xong lại dán mắt vào màn hình điện thoại.

Nghe anh hỏi vậy, Thư nghĩ là mình vừa phá đám chuyện tốt của anh chị, nhất thời không biết nói gì nên lúng túng: "À,...tại...em định ghé đưa chút đồ bổ cho anh rồi đi luôn nên không nói. Cái này là mẹ dặn mang cho anh. Cũng trễ rồi, em về đây!" Thư cảm thấy mình còn ở lại đây thêm phút giây nào nữa thì sẽ trở thành tội nhân mất. Chính vì thế, cô kiếm cớ chuồn trước cho chắc ăn. Cô vội vã đứng dậy chào tạm biệt hai người kia rồi đi thẳng không quay đầu lại.

Bóng dáng Thư vừa đi khuất Huyền mới thở phào nhẹ nhõm. Cũng may lúc nãy cô và anh chưa có... Đột nhiên nghĩ tới chuyện hồi nãy mặt cô bỗng dưng nóng lên hừng hực. Liếc qua người bên cạnh liền bắt gặp ánh mắt anh đang nhìn mình chằm chằm, cô chột dạ lúng túng quay đi chỗ khác: "Anh...anh..nhìn em làm gì?"

"Mày không nhìn anh sao biết anh nhìn mày?"

"Ờ...em vô tình thấy thôi...em...em đi làm việc đây." Không đợi Dương trả lời, Huyền liền đứng dậy rời đi. Mặc dù chẳng có việc gì để làm nhưng cô bây giờ cảm thấy vô cũng xấu hổ, chẳng biết phải đối diện với Dương thế nào. Vậy là cô đi loanh quanh nhà tìm đủ việc để làm, thậm chí là lôi hết đống bát đũa trong kệ ra rửa mặc dù nó đã sạch sẵn. Cô làm vậy cốt cũng chỉ để tránh mặt Dương.

Trước những hành động ngớ ngẩn của Huyền, Dương chỉ cảm thấy có chút buồn cười. Tâm tư của cô lẽ nào anh lại không biết.

"Đã sạch lắm rồi, không phải chùi nữa. Chùi nhiều mòn đồ, anh lại tính phí hư hao đấy."

Nghe giọng nói vang lên từ phía sau, Huyền dừng lại động tác lau chùi mấy cái kệ ghỗ. Cô không nhìn anh mà ậm ừ cho qua chuyện.

"Dẹp mấy cái vớ vẩn đó đi. Mau đi theo anh."

"Đi đâu ạ?" Huyền ngạc nhiên quay sang nhìn Dương.

"Cứ đi rồi biết."

Huyền khẽ gục gặc cái đầu, lên phòng khách lấy đồ của mình rồi đi ra cửa.

"Lên xe!"

"Cái này..." Trước mặt là cảnh tượng khiến Huyền hơi sững người lại một chút. Anh không lái xe hơi nữa mà đang ngồi trên một chiếc xe đạp. Hàng loạt những hình ảnh ngày xưa lại bất chợt ùa về khiến Huyền cứ như hóa đá tại chỗ.

"Còn đứng ngơ ra đấy à? Lên xe mau, hay đợi anh phải bế lên?"

"À,...dạ...vâng!" Huyền ú ớ trả lời rồi vội vã leo lên xe.

Chiếc xe bắt đầu quay bánh chậm rãi chuyển động. Dương chở cô đi loanh quanh mấy con phố nhỏ. Ánh đèn đường nhàn nhạt bao trùm lên hai người tạo thành hai cái bóng đổ dài trên mặt đất.

Đường phố về đêm thật yên tĩnh, chỉ nghe tiếng xào xạc của mấy chiếc lá khô dưới đất, tiếng gió vi vu rít qua từng kẽ lá của những gốc cây đang rù rì bên đường. Tất cả dường như đều im lặng để nhường chỗ cho hai trái tim đang thổn thức.

Bóng lưng anh rất to, rất rộng. Huyền chỉ biết ngẩn ra mà ngắm anh từ phía sau. Trong lòng cô đang dâng trào một loại cảm xúc khó diễn tả bằng lời. Có cái gì đó quen thuộc, thân thương đến lạ. Hai tay đang bám trên yên xe bỗng thả ra giơ về phía trước rồi khựng lại giữa không trung.

Cô muốn ôm anh nhưng lại không đủ can đảm. Hai tay lại buông thõng xuống, Huyền thở dài một cách hụt hẫng. Anh bây giờ không còn là của cô nữa, cô làm sao có thể...

"Muốn ôm thì ôm đi còn bày đặt làm màu."

Huyền hơi ngẩn ra bởi câu nói vừa rồi. Anh mới nói cô có thể ôm anh sao? Thật sự là cô có thể sao?

Chiếc xe dừng lại đột ngột khiến Huyền mất đà chúi về phía trước đập mặt vào lưng Dương. Cô nhăn nhó xuýt xoa, tay định đưa lên xoa mũi thì bỗng bị anh nắm lấy kéo vòng về phía trước ôm trọn lấy eo của anh.

"Cấm thả ra!"

Nói xong Dương lại đạp xe đi tiếp. Hành động vừa rồi quả thật rất quen thuộc khiến Huyền chẳng biết tại sao mình lại rơi nước mắt. Vòng tay siết chặt hơn, Huyền nhích lên phía trước dụi cả mặt vào lưng anh. Ấm lắm, thực sự rất ấm. Nhắm mắt lại, Huyền cảm thấy nhịp tim của mình trở nên rộn ràng hơn bình thường.

Ước gì thời gian có thể ngừng trôi để cô có thể được ở bên cạnh anh mãi như thế này. Cô nhắm chặt mắt, dòng nước nóng hổi bất giác lăn

xuống gò má cô, thấm ướt cả áo anh.

"Buông ra được rồi. Ôm chặt quá anh không thở được."

Huyền dường như chẳng để ý lời anh nói, càng siết chặt tay hơn, dụi dụi vào lưng anh nũng nịu không chịu buông. Cô sợ, sợ buông tay ra rồi sẽ chẳng bao giờ được ôm anh thêm lần nào nữa. Buông tay ra rồi anh lại rời xa cô thêm lần nữa.

Hành động như trẻ con của Huyền khiến Dương có chút xao động. Anh thôi không chọc cô nữa, im lặng để cô ôm chặt lấy eo mình. Anh biết cô đang khóc, tim anh cũng đau lắm.

Đi tới một cây cầu lớn, Dương chợt dừng xe lại. Anh xoay người ra sau chăm chú nhìn bóng dáng nhỏ bé đang rúc vào lưng mình. Một nụ cười ấm áp hiếm có bỗng xuất hiện trên gương mặt của anh. Ánh mắt của anh lúc này dịu dàng hơn bao giờ hết. Cô gái bé nhỏ này anh đã từng rất cố gắng để quên đi nhưng không thể. Hình bóng cô đã ăn sâu vào từng tế bào của anh, dường như đã trở thành nguồn sống của anh rồi. Từ bỏ cô chính là điều khó khăn nhất trong cuộc đời anh.

Nếu đã không có cách nào để từ bỏ, vậy thì chỉ còn một cách duy nhất, đó chính là tiếp tục.

Phải, anh sẽ tiếp tục, sẽ không để mất cô thêm lần nào nữa, sẽ không để cô rời xa anh nữa.

"Được rồi, lúc khác ôm tiếp. Mai mốt anh cho ôm thoải mái, không tính phí đâu, yên tâm. Bây giờ buông ra được chưa?" Giọng anh chậm rãi vang lên, vừa có chút dịu dàng lại vừa pha chút trêu đùa khiến cô ngượng đỏ mặt, từ từ buông tay ra khỏi người anh.

"Lại đây!" Dương xuống xe, xoay người kéo tay Huyền đi lại sát bên lan can cầu. Bầu trời đêm lấp lánh những ngôi sao sáng phản chiếu xuống mặt nước hòa lẫn với màu nhàn nhạt của đèn đường trông thật huyền ảo.

"Đẹp quá!" Huyền khẽ thốt lên.

Hai người cứ im lặng đứng cạnh nhau như thế. Có người đang đỏ mặt vì tay còn đang bị ai đó nắm lấy không buông. Tim cũng vì thế mà đập liên hồi.

Dương đột ngột kéo người Huyền xoay lại đối diện với mình. Mặt đối mặt, bốn mắt nhìn nhau không chớp. Rõ ràng là xung quanh không hề vắng vẻ, xe cộ qua lại vẫn tấp nập, nhưng hình như tất cả đều bị mờ nhạt đi bởi sự xuất hiện của hai người.

Cũng có thể là do tâm tư của họ chỉ dành riêng cho đối phương nên tất cả mọi thứ đều không còn chỗ cho họ để tâm nữa.

"Anh có chuyện muốn nói với mày."

Ánh đèn đường phản chiếu vào đôi mắt anh một màu vàng long lanh. Huyền nhìn thẳng vào đôi mắt ấy mà không ngừng chớp nháy. Dương im lặng một chút, dường như vẫn còn đang do dự.

"Thực ra..."

Đúng lúc Dương vừa mở miệng thì tiếng điện thoại trong túi Huyền đột ngột vang lên cắt ngang lời anh. Huyền giật mình cúi xuống mở túi tìm điện thoại, chẳng để ý người đối diện mặt mày biến sắc.

Nhìn cái tên "Khánh" đang nhấp nháy trên màn hình, Huyền lấy làm ngạc nhiên. Đã lâu lắm rồi cậu ta không gọi cho Huyền. Dương thì lại cảm thấy có chút bực bội. Khi Huyền vừa định lướt tay trên màn hình bắt máy anh đã giật phăng lấy cái điện thoại, thẳng tay ấn nút từ chối rồi tắt luôn nguồn nhét vào túi quần của mình trước sự ngạc nhiên của Huyền.

"Ơ...anh làm gì thế? Khánh gọi em..."

"Khánh con khỉ mốc chứ Khánh. Nhớ nó lắm à?" Anh rít lên từng chữ, giọng nói pha chút tức giận.

"Không phải, nhưng lâu rồi..."

"Thích nó lắm đúng không? Vì nó mà mày mới bỏ anh có đúng không?"

"Không phải thế, em đâu có thích nó. Em..." Bị anh quát, theo phản xạ Huyền trả lời một cách không do dự. Câu nói thốt ra Huyền mới kịp định hình lại tất cả. Kí ức trong quá khứ bắt đầu lớn vởn xuất hiện trong đầu khiến cô cứ ngẩn người ra.

Dương đột nhiên nắm chặt hai vai Huyền, hít một hơi rồi cúi xuống, chuẩn xác đáp lên môi cô một nụ hôn. Bị hôn bất ngờ, Huyền không kịp phản ứng gì, cứ đứng đơ ra đó mà đón nhận nụ hôn của anh. Nụ hôn mang theo chút tức giận nên khá mạnh bạo. Rồi anh bắt đầu không ngừng ngấu nghiến đôi môi của cô. Hàm răng đang cắn chặt của Huyền bị anh thành công cạy mở ra, đầu lưỡi không chịu an phận mà bắt đầu thăm dò sâu vào mọi ngóc ngách trong khoang miệng.

Cả người Huyền tê cứng như vừa có luồng điện chạy dọc qua, cánh môi mỏng bắt đầu tê dại đi, đầu óc cũng hoàn toàn trống rỗng. Đến lúc cảm thấy gần như không thể hô hấp được nữa cô mới yếu ớt kháng cự đẩy anh ra.

Buông đôi môi ngọt ngào ấy ra một cách luyến tiếc, Dương kéo lấy bóng dáng nhỏ bé trước mặt ôm gọn trong lòng mình thật chặt cứ như sợ rằng chỉ cần nới lỏng một chút thôi thì sẽ có người mang cô đi mất.

"Chúng ta...quay lại đi."

Huyền hơi bất ngờ trước câu nói vừa rồi của Dương. Phản ứng đầu tiên của cô là ngước nhìn Dương không chớp mắt. Quay lại? Ý anh là bắt đầu lại từ đầu?

Huyền im lặng không nói gì. Trong tận đáy lòng cô chỉ muốn ngay lập tức gật đầu đồng ý. Thế nhưng lí trí cô dường như đang nhắc nhở cô rằng còn một chuyện rất quan trọng mà cô đã nhất thời quên đi khiến cô không thể mở miệng đồng ý. Nhưng từ chối cô lại càng không thể. Ngay lúc này cô cảm thấy mình thật sự rất yếu đuối.

Dương buông Huyền ra, nắm vai Huyền kéo cô nhìn thẳng vào mắt mình. Anh nhận ra sự bối rối trong đôi mắt của cô: "Được không?"

"Em..."

"Mày khỏi cần trả lời. Đơn giản vì mày không có quyền từ chối."

Rồi anh lại đáp xuống môi cô một nụ hôn. Lần này rất nhẹ và dịu dàng tựa như những con gió, nhưng cũng đủ để khiến trái tim người kia khẽ thổn thức. Huyền im lặng như một cách để đáp trả lại nụ hôn của anh. Hai tay đang buông thõng xuống dưới vô thức đưa lên nắm chặt lấy vạt áo anh. Tất cả mọi suy nghĩ lúc này đều tan biến theo gió để nhường chỗ cho sự ngọt ngào đang dần chiếm lấy toàn bộ tâm trí của cô.

Một lần thôi, cứ để mọi thứ trôi đi, rồi ngày mai chuyện gì đến ắt sẽ đến...

Dương trở lại công ty.

Tin tức nhanh chóng được lan truyền khắp mọi ngóc ngách trong công ty. Mấy cô gái xúm xít lại chào sếp một cách nhiệt tình nhất có thể. Người vui mừng, người ngại ngùng vì không biết sếp đi làm nên không kịp trang điểm, chuẩn bị quần áo cho tươm tất. Thành ra mấy hôm nay không khí của công ty trở nên náo nhiệt hơn thường ngày.

Tin tức chấn động hơn đó là anh chở Huyền đi làm, ăn cơm cùng nhau, ra về cũng đi cùng nhau. Hai người cứ như cặp đôi mới yêu bám dính lấy nhau. Có người ngượng ngùng chỉ muốn chui xuống đất.

Rồi tin tức bắt đầu lan truyền một cách chóng mặt. Huyền cũng không ít lần bị mấy chị nhân viên phòng dưới làm khó. Có người ngưỡng mộ, người lại tỏ ra ganh ghét, nói Huyền không ra gì. Cứ thế, công ty bỗng nhiên trở nên hỗn loạn hơn bình thường. Họ không tập trung làm việc mà chỉ xúm nhau bàn tán về chủ đề của hai người khiến công việc trì trệ, hiệu quả cũng vì thế cũng giảm sút không ít.

Chuông nghỉ trưa vừa vang lên, Dương đẩy ghế lui về sau thả lỏng cơ thể một chút rồi đứng dậy tiến về phía Huyền vẫn đang còn chăm chú làm việc mà không để ý tới xung quanh. Công việc ngày một nhiều, cộng thêm việc lùm xùm về mối quan hệ giữa anh và cô mấy hôm nay khiến Huyền mệt mỏi vô cùng.

"Này!"

Nghe tiếng gọi, Huyền giật mình ngẩng đầu lên thì bất ngờ bị anh hôn chụt một phát khiến cô không kịp phản ứng. Hai má bỗng đỏ lựng lên quay đi chỗ khác lúng túng: "Anh bị hâm à? Đây là công ty đấy."

"Công ty thì sao? Hôn cũng cần phải chọn địa điểm à?"

"Anh...cút đi."

"Anh cút cho mày ế à? Anh mà cút ai thèm yêu mày?"

Huyền biết mình không thể cãi lại cái gã biến thái trước mặt nên đành ngậm cục tức cúi xuống cắn môi nén giận, tay giở tài liệu xoành xoạch.

Định nói tiếp gì đó thì điện thoại trong túi đột ngột đổ chuông, Dương quay sang nhìn Huyền mỉm cười rồi mới bước lại một góc trả lời điện thoại: "Alo...tôi biết rồi, tôi lên ngay." Cất điện thoại vào túi, anh quay sang nói với Huyền: "Đi ăn trưa đi, lát anh xuống sau. Anh có việc đi một chút."

"Đi đâu vậy ạ?"

"Có chút việc thôi. Mau đi đi, chuông nghỉ nãy giờ rồi cái đồ ngố."

" Vâng!"

Dương đưa tay khẽ xoa đầu Huyền cười cười rồi xoay người rời khỏi phòng. Nhìn theo bóng anh khuất dần, Huyền vươn người một cách uể oải rồi cũng đứng dậy rời đi.

Thang máy dừng ở tầng cao nhất của tòa nhà. Dương chậm rãi tiến về phía cánh cửa to lớn trước mặt rồi gõ nhẹ.

"Vào đi!"

Giọng nói khàn khàn nghiêm nghị vang lên từ bên trong. Chậm rãi đưa tay vặn núm cửa rồi bước vào. Trước mặt Dương là một người đàn ông đã lớn tuổi, mái tóc muối tiêu được chải chuốt kĩ càng. Ông ta đang chăm chú xem xét kí tài liệu trên bàn ngay giữa một căn phòng rất rộng. Trông ông khá nghiêm nghị trong bộ vest đen thẳng tắp và cặp kính dày cộp trên khuôn mặt cương nghị đã điểm một vài nếp nhăn vì tuổi tác.

Khả Quốc Hùng, là bác ruột của Dương. Ông xưa nay luôn xem Dương là cháu trai cưng của mình. Vốn dĩ ban đầu sau khi Dương vừa về nước ông đã định cho Dương đảm nhận vị trí cao hơn trong công ty nhưng Dương một mực từ chối nên ông chỉ đành lắc đầu mà chiều theo ý thằng cháu cứng đầu.

Ngay sau khi vừa đi công tác về, tin đồn lùm xùm giữa giám đốc phòng kế hoạch và cô nhân viên trợ lý đã đến tai ông Hùng. Ông liền lập tức kêu người gọi Dương lên phòng làm việc của mình.

Ông Hùng ngẩng đầu, trông thấy Dương liền đặt bút xuống, ngả người về sau ghế từ tốn lên tiếng: "Tới rồi à? Qua kia ngồi đi, bác có chút chuyện cần nói."

"Vâng."

Dương đi tới ghế sofa bên góc phòng ngồi xuống. Ông Hùng cũng tháo bỏ cặp kính ra, xoa xoa vùng thái dương một chút rồi tiến tới ngồi xuống đối diện Dương: "Chuyện cháu với cô nhân viên kia là sao?"

"Cô ấy là người cháu thương."

MÀY KHÔNG ĐI ANH VÁC MÀY ĐI

Vân Jibi
dtv-ebook.com

Chương 55: Bố Vợ

Ông Hùng hơi ngạc nhiên trước câu trả lời dứt khoát không chút do dự của Dương. Là đứa cháu trai cưng của mình, hơn ai hết ông rất hiểu tính Dương. Qua lời nói cùng ánh mắt nghiêm túc của anh, ông có vẻ như đã hiểu được vị trí của cô gái kia trong lòng anh quan trọng như thế nào.

Khả Quốc Hùng xưa nay không phải là người thích xen vào chuyện riêng tư của người khác, nhất là chuyện tình cảm yêu đương của bọn trẻ. Là người từng trải, ông hiểu rằng tất thảy mọi thứ đều không thể cưỡng cầu, tình yêu lại càng không. Chuyện của bọn trẻ cứ để bọn nó tự quyết định. Tuy vậy, việc này không chỉ đơn thuần là việc cá nhân của Dương nữa mà nó đang trực tiếp gây ảnh hưởng tới công ty cho nên dù không muốn ông vẫn phải lên tiếng: "Đây là chuyện cá nhân của cháu bác không tiện xen vào. Nhưng việc này đang gây lộn xộn trong công ty. Cháu xem giải quyết cho ổn thỏa để tránh ảnh hưởng tới công ty."

"Cháu biết rồi, cháu sẽ nhanh chóng giải quyết việc này."

Ông Hùng có vẻ như giải tỏa được phiền muộn trong lòng liền ngả người tựa ra sau ghế. Ông chăm chú nhìn Dương, ánh mắt mang ý cười rõ rệt: "Ai cha, bác đang thắc mắc không biết là cô bé nào mà có thể khiến cho cháu trai của bác hồn xiêu phách lạc thế này nhỉ?"

Nhận ra được sự trêu chọc trong lời nói của ông Hùng, Dương chỉ khẽ bật cười: "Cô ấy...rất đặc biệt ạ."

Nghe tới đây, ông Hùng đột nhiên bật cười một cách sảng khoái: "Ha ha ha, thằng cu Tí ngày nào xem chừng đã lớn thật rồi. Đâu, hôm nào dẫn cháu dâu tương lai tới cho bác xem mắt nào. Bác thật sự rất tò mò đó nha. Ha ha ha!"

"Được rồi, có dịp cháu sẽ dẫn cô ấy tới. Cháu đi trước đây. Bác cũng nên dùng bữa đi ạ." Dương liếc qua nhìn đồng hồ, trong lòng có chút nôn nóng. Không biết cái con nhóc kia đã ăn uống gì chưa.

"Được rồi, cháu đi đi. Bác cũng đi ăn cơm. Lúc nãy bác gái có kêu người mang đồ ăn qua rồi. Cháu không nhắc bác cũng quên cả ăn."

"Vâng, vậy cháu đi đây!" Dương đứng dậy gật đầu chào rồi bước ra cửa. Thang máy dừng lại ở tầng dưới cùng, anh nhằm thẳng hướng căntin mà đi tới.

Còn cách cửa phòng căntin một vài bước chân Dương đã loáng thoáng nghe bên trong đang nhao nhao gì đấy có vẻ như rất ồn ào. Anh khẽ nhíu mày nghi hoặc, bước nhanh hơn về phía cửa mở ra.

"Cái đồ láo toét, dám chê tôi già hả? Nhìn lại mình xem trẻ hơn ai?"

"Cái bà thím già này, có buông tóc tôi ra không hả? Bỏ ra mau."

"Đúng là cá mè một lứa, một đám lẳng lơ."

"Lẳng lơ này, tôi tát cho cô sáng mắt ra mà nhìn xem ai mới là đồ lẳng lơ."

"Các cô bình tĩnh đi, sao lại đánh nhau như thế, mau dừng lại hết đi."

Đập vào mắt Dương là cảnh tượng không thể kinh khủng hơn. Trong phòng căntin, một đám nhân viên nữ đang lao vào túm tóc cấu xé nhau, một vài người đàn ông thì túm lại can ngăn, kéo mỗi người sang một bên. Bàn ghế xung quanh bị đá xiêu vẹo lộn xộn. Dưới sàn nhà vương vãi nào là cơm canh thức ăn, rồi thìa đũa văng tứ tung mỗi nơi mỗi cái.

Ánh mắt Dương dừng lại trên người một cô gái quen thuộc đang chen chúc trong đám hỗn độn kia. Khuôn mặt chợt biến sắc, đôi hàng chân mày nhíu lại một cách khó chịu. Anh bước tới lạnh giọng nói lớn: "Mấy người đang làm cái trò gì thế này?"

Đám người lộn xộn trước mặt nghe giọng quát liền dừng lại mọi động tác, đồng loạt quay về phía vừa phát ra tiếng nói kia. Nhìn thấy Dương, cả đám người lập tức buông nhau ra, mỗi người lủi sang một bên cúi đầu ú ớ chào Dương mà không dám nhìn thẳng. Bây giờ bọn họ mới nhìn lại bộ dạng của mình. Quần áo lôi thôi lếch thếch, tóc tai thì rối bù như tổ quạ. Một vài người trên cánh tay còn xuất hiện mấy vết xước nhẹ do bị móng tay cào cấu. Đúng là thê thảm hết sức.

Chuyện mất mặt như vậy lại để giám đốc nhìn thấy, chắc hẳn bọn họ ai cũng đang vô cùng xấu hổ. Cái dáng vẻ đoan trang thục nữ thường ngày rốt cuộc vì một phút nóng giận tức thời mà bay biến hết.

Huyền cũng xấu hổ không kém. Vốn dĩ chuyện này đều vì cô mà ra cho nên bây giờ cô cũng đang đứng một góc ái ngại nhìn Dương.

"Có chuyện gì xảy ra ở đây?"

Tất cả những người xung quanh đều im lặng cúi đầu, không một ai dám ho he nửa lời. Trông bộ dáng họ đang khúm núm vô cùng sợ sệt. Không khí trong căn tin lúc này bỗng im lặng một cách đáng sợ.

"Còn không nói?"

Bị quát, một chị nhân viên bên phòng kế hoạch thường hay đi với Huyền liền bước về phía trước một chút, cắn cắn môi sau đó hít một hơi ngẩng đầu lên nói: "Tất cả là tại cái đám nhiều chuyện đó đấy sếp ạ. Lúc nãy bọn họ cố tình lôi Huyền ra bêu rếu, xúc phạm em ấy. Bọn họ nói em ấy là thứ con gái lẳng lơ không ra gì, mới vô công ty mà dụ dỗ sếp này nọ. Bọn tôi tức quá không kiềm chế được nên mới..."

Dương nghe vậy thì có vẻ đã lờ mờ đoán ra được chuyện gì đó liền liếc sang phía Huyền. Trông cô cũng thê thảm không kém. Tuy là không trực tiếp tham gia vụ xô xát nhưng cô lao vào ngăn cản cho nên cũng bị vạ lây.

Sải chân bước tới chỗ Huyền, Dương nắm tay cô kéo về phía mình đi lên trước mặt đám người kia. Anh nhìn qua một lượt bọn họ rồi mới chậm rãi lên tiếng: "Tôi xin lỗi vì đã để chuyện của cá nhân ảnh hưởng tới công

ty như vậy. Chuyện này đều là vì tôi mà ra, tôi thành thật xin lỗi tới tất cả mọi người." Nói xong, Dương cúi đầu xuống. Đám người kia thấy vậy mặt mày biến sắc quay sang nhìn nhau. Sếp của bọn họ vừa mới...cúi đầu xin lỗi họ sao?

Không chỉ bọn họ mà ngay cả Huyền cũng không thể tin được những gì mình vừa trông thấy. Anh ấy đang định làm gì thế?

Còn chưa hết sửng sốt trước hành động vừa rồi thì bọn họ lại nghe Dương tiếp tục nói: "Cô gái này là người tôi thương từ rất rất lâu rồi. Mong mọi người đừng hiểu lầm cô ấy mà gây ác cảm với nhau. Cùng là đồng nghiệp, mọi người nên giúp đỡ lẫn nhau thay vì gây hiềm khích như vậy. Sau này mong mọi người tôn trọng cô ấy cũng như tôn trọng tôi vậy."

Nói xong câu đó, Dương không chút do dự xoay người nắm tay Huyền kéo cô ra khỏi căntin trước sự ngạc nhiên sửng sốt của những người khác. Bọn họ chỉ biết đứng im như tượng mà nhìn theo bóng hai người trước mặt đang từ từ xa dần rồi khuất hẳn sau cánh cửa phòng căntin.

Giám đốc lên tiếng công khai như vậy tức là đã khẳng định vị trí của Huyền trong lòng mình, bọn họ còn có lí do gì mà bàn tán chuyện này nữa. Nhưng một điều họ vẫn còn thắc mắc là anh nói thương từ rất rất lâu, tức là hai người họ đã quen nhau từ trước rồi sao?

Một vài người khẽ nuốt khan nhìn nhau. Mấy cô gái lúc nãy còn hăng máu đánh nhau, bây giờ cũng dần nguôi đi, quay sang nhìn nhau ngại ngùng một chút rồi từ từ rời đi. Mấy người đàn ông thì chỉ biết lắc đầu. Phụ nữ đúng là rắc rối nhất, tức giận lên thì bất chấp tất cả mà cấu xé nhau như kẻ thù không đội trời chung vậy.

Kéo Huyền về phòng làm việc rồi đóng sầm cửa lại, Dương túm tay cô ấn xuống ghế ngồi của mình nhìn chằm chằm khiến Huyền có chút sợ sệt. Nhìn anh cứ như muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy. Cô đã làm gì sai sao? Chuyện lúc nãy cũng là do hiểu lầm, cô đâu có liên quan. Tự nhiên họ lôi cô ra bàn tán rồi gây gổ tranh luận, sau đó liền nhào vào xô xát khiến Huyền cũng không kịp phản ứng gì, chỉ biết chạy tới mà can ngăn.

"Anh...nhìn em như thế làm gì?"

"Còn hỏi à? Người có một khúc mà dám nhào vô đánh đấm với người ta. Mày cũng giỏi quá nhỉ?"

Nghe vậy, Huyền liền rối rít giải thích: "Em có đánh nhau đâu. Là bọn họ tự nhiên đánh nhau nên em mới chạy vô can thôi. Tại vì em nên họ mới vậy."

"Thân mình lo không xong còn can cho ai? Đúng là cái đồ lợn."

Dương trừng mắt nhìn Huyền, kéo cái ghế đặt nơi góc tường bên cạnh ngồi xuống đối diện Huyền: "Ngu đúng ngu, bị người ta cào xước cả tay rồi thấy không?" Vừa nói, Dương vừa kéo cánh tay Huyền lật qua lật lại kiểm tra.

Huyền bây giờ mới cảm thấy nơi cánh tay có chút xót xót, thì ra là bị cào xước xát hết rồi. Mặt cô méo xệch, mếu máo như sắp khóc: "Em có muốn thế đâu. Không lẽ đứng nhìn họ đánh nhau à?"

Thấy Huyền như vậy Dương cảm thấy có chút xót xa. Anh thôi không quát cô nữa, rút chiếc khăn mùi xoa trong túi quần ra nhẹ lau chỗ mấy vết xước cho sạch sẽ.

"Chắc là chưa ăn chứ gì?"

"Em ăn được ít rồi, còn anh thì sao? Lúc nãy..."

"Tí nữa anh ăn mày là no, coi như đền bù vậy."

Huyền tròn mắt ngạc nhiên nhìn Dương: "Em có cái gì mà ăn được. Anh bị ấm đầu à?"

Dương khẽ nhếch môi, nhìn Huyền bằng ánh mắt gian xảo: "Nhiều thứ để ăn lắm, anh ăn được mày tính gì?"

"Thế ăn được thì anh ăn đi!" Vừa dứt lời, Huyền liền cảm giác có một mối nguy hiểm nào đó đang chuẩn bị ập tới. Nhìn vào ánh mắt đục ngàu

đối diện, cô mơ hồ cảm thấy có chút không ổn. Ngơ ra vài giây, Huyền mới chột dạ hiểu ra ẩn ý trong lời nói của Dương. Cô bây giờ mới tự cảm thấy oán giận bản thân. Bình thường cô thông minh lắm mà, tại sao lúc nào cũng bị anh dắt mũi như vậy cơ chứ?

Huyền nhìn Dương nặn ra một nụ cười nham nhở: "A ha ha, em đùa thôi... Em...em đi ra ngoài chút." Vừa nhổm người định đứng dậy chuồn đi thì đã bị người kia chồm tới đè ngửa ra sau ghế như một con mãnh thú vừa vồ lấy con mồi khiến Huyền giật thột, tròn mắt chăm chú nhìn khuôn mặt kia đang ngày một gần hơn: "Anh...làm gì thế?"

"Ăn mày chứ còn làm gì."

Vừa dứt lời, Dương lập tức cúi xuống khóa môi Huyền lại, không để cô kịp ú ớ thêm lời nào. Nụ hôn khá mạnh bạo như muốn nuốt gọn đôi môi của đối phương. Anh không ngừng ngấu nghiến đôi môi Huyền. Bàn tay luồn qua sau gáy giữ chặt đầu Huyền không để cô phản kháng, tay còn lại luồn qua eo ôm lấy cô kéo sát lại với cơ thể của mình.

Nụ hôn đầy ma mị khiến Huyền chỉ biết đờ ra đó mà đón nhận. Đầu óc hoàn toàn trống rỗng, cơ thể tê dại như bị điện giật. Hai bàn tay vô thức đưa lên túm chặt vạt áo Dương.

Cơ thể hai người bắt đầu nóng lên một cách kì quái. Cả căn phòng ngập tràn mùi vị u ám. Một lúc lâu sau Dương mới chịu buông tha cho đôi môi dường như đã bị cắn đến sưng đỏ kia. Anh nhìn Huyền cười một cách gian xảo: "Nữa không? Anh chưa no."

"Anh là đồ điếu."

"Anh thích thì anh điếu thôi."

"..."

Cả buổi chiều hôm đó, có người ngồi làm việc với tâm trạng vô cùng sảng khoái, chốc chốc lại ngước lên liếc sang bàn bên cạnh, miệng khẽ câu lên một đường cong. Người còn lại có vẻ như đang cảm thấy ấm ức thì

phải. Tay lật tài liệu xoành xoạch. Cái mép bàn không ngừng bị càu cấu vô tội vạ như thể đem ra để trút giận vậy.

Tan làm, Huyền lẽo đẽo đi theo sau lưng Dương xuống nhà xe trước bao nhiêu ánh mắt đang nhìn chằm chằm. Họ có vẻ không còn cảm thấy chán ghét hay dè bỉu cô nữa, thay vào đó là những ánh mắt ái ngại hoặc thân thiện hơn. Chính vì thế, bắt gặp những ánh mắt ấy, Huyền không còn cảm giác gượng gạo cùng mệt mỏi như trước nữa, cũng không cần phải khúm núm mà đi như trước nữa. Tuy vậy, cô vẫn cảm thấy có chút xấu hổ nên chỉ biết nhìn họ cười, vẫy tay tạm biệt một cách gượng gạo.

Người kia dường như chẳng để ý tới sự ngại ngùng của Huyền mà thụt lùi lại vài bước, khoác vai Huyền đi nhanh hơn khiến cô vừa xấu hổ vừa ngại ngùng, mặt ửng đỏ như hai trái cà chua, thầm than khổ sở trong lòng. Có cần phải làm cô khó xử như vậy không?

Ánh nắng chiều nhàn nhạt yếu ớt còn sót lại của ánh mặt trời gần như đã sắp khuất sau những rặng mây sẫm màu xuyên qua từng tán cây, lưu luyến mà quấn quýt bên từng kẽ lá đang khẽ lay trong làn gió nhẹ dịu mang thoang thoảng mùi hương của những khóm hoa sao li ti hai bên đường.

Ngồi trong xe, Huyền tinh nghịch chọc chọc ngón tay miết theo hình dáng của cảnh vật bên ngoài phản chiếu lên cửa xe. Dương ngồi bên ghế lái im lặng chăm chú lái xe, lâu lâu liếc sang nhìn cô gái bé nhỏ bên cạnh, trong lòng lan tràn một cảm xúc bình yên đến lạ.

Phát hiện ra đoạn đường về hôm nay hình như có gì đó không đúng, Huyền mới quay sang ngạc nhiên hỏi: "Ơ, không về nhà sao ạ?"

"Không."

"Vậy chúng ta đi đâu?"

Dương không nói gì, chỉ khẽ nhếch lên một nụ cười khiến Huyền lại càng cảm thấy tò mò hơn.

"Sao không trả lời? Anh đưa em đi đâu thế?"

"Đưa mày đi bán."

Huyền nheo mắt khó chịu trước câu trả lời của anh. Cái gã dở hơi này đang nghĩ cô là con nít ba tuổi chắc? Cô dễ bị lừa vậy sao?

Cô nghĩ có gặng hỏi chắc chắn Dương cũng chẳng thèm trả lời, vì nếu muốn anh đã trả lời rồi. Chính vì thế, cô tức tối quay khuôn mặt phụng phịu nhìn ra bên ngoài, không thèm đếm xỉa đến anh nữa. Nhưng mà càng nhìn lại càng cảm thấy bực bội cho nên cô nhắm ghiền mắt, ngả lưng ra sau ghế không để ý tới mọi thứ nữa. Hành động trẻ con ấy lại khiến ai kia một lần nữa nở nụ cười nơi khóe miệng.

Cảm giác chiếc xe đang đi chậm dần, Huyền mới mở mắt ra thì phát hiện xe đã dừng hẳn. Xuyên qua cửa kính nhìn ra ngoài, Huyền ngạc nhiên khi nhìn thấy cánh cổng bệnh viện xuất hiện ngay trong tầm mắt: "Đến bệnh viện làm gì?"

Dương tắt máy, chậm rãi tháo dây an toàn ra rồi quay sang nhìn Huyền, hơi chồm về phía cô nhìn chằm chằm: "Đi thăm bố vợ."

Bố...bố vợ sao?

Huyền hơi bất ngờ bởi câu nói vừa rồi. Ý anh bố vợ...là bố của cô sao? Không lẽ anh cũng biết chuyện bố cô đang phải nằm viện?

"Anh...làm sao anh biết?"

"Mày nghĩ anh là ai mà đến việc bố vợ nằm viện cũng không biết?"

Dương mở cửa xe bước ra ngoài. Huyền vẫn còn hơi ngẩn ra một lúc, sau đó mới giật mình, vội vã mở cửa chạy theo sau đi vào bên trong.

Mỗi lần bước qua cánh cửa bệnh viện là Huyền đều cảm thấy ngột ngạt vô cùng. Bởi vì cái khung cảnh vội vã tấp nập trong bệnh viện, tiếng lách cách đẩy xe dồn dập hòa lẫn với mùi thuốc khử trùng khiến không khí trong bệnh viện lúc nào cũng ngột ngạt khó chịu như thế.

Đứng trước cửa phòng bệnh, Huyền nắm chặt núm vặn cửa nhưng lại do dự không mở. Lâu rồi không vào thăm bố, cô không rõ tình hình của ông thế nào rồi. Lần cuối cùng cô vào đây cũng phải cách mấy tuần trước. Lúc đó ông vẫn nằm bất động trên giường. Trông thấy ông như thế Huyền cảm thấy vô cùng xót xa. Nhiều lần còn ngồi chăm chú nhìn ông rồi nước mắt vô thức tuôn ra lúc nào không hay. Lần nào cũng vậy.

Cô đang sợ, sợ nhìn thấy bố mình như thế thì lại không kìm lòng được mà khóc lóc.

Dương cũng đã nhìn ra vẻ bối rối trên gương mặt nhỏ bé của Huyền đang nhìn chăm chăm vào cánh cửa như muốn nhìn xuyên vào bên trong, bàn tay nắm núm cửa khẽ run run. Anh không nói gì, đưa tay nắm chặt lấy bàn tay run rẩy còn lại của Huyền đang buông thõng dọc theo bên hông.

"Không sao đâu, vào đi!" Giọng anh vừa có chút gì đó như đang an ủi, lại vừa như một lời động viên. Cái nắm tay kia như truyền thêm cho cô sức mạnh vậy. Cô ngước lên nhìn anh, khuôn mặt anh lúc này trở nên dịu dàng một cách hiếm thấy.

Dương cúi xuống đặt lên trán Huyền một nụ hôn nhẹ: "Mọi chuyện rồi sẽ ổn mà. Vào trong thôi."

Huyền khẽ gật đầu, quay lại vặn mạnh núm cửa mở ra. Vừa bước vào trong, tầm mắt cô liền dừng lại trước một bóng người đang ngồi quay lưng ra ngoài. Người kia hình như cũng bị giật mình bởi tiếng mở cửa nên quay mặt lại nhìn.

Bước chân khựng lại trước cửa, Huyền ngạc nhiên nhìn khuôn mặt cậu con trai lạ lẫm ngay trước mặt, miệng lắp bắp: "Cậu...cậu là ai?"

MÀY KHÔNG ĐI ANH VÁC MÀY ĐI

Vân Jibi

dtv-ebook.com

Chương 56: Em Trai

Huyền đứng ngây ra một lúc nhìn cậu thiếu niên trước mặt. Trông cậu ta có chút quen thuộc, tới nỗi Huyền còn đang cố nghĩ xem liệu đã gặp cậu ấy ở đâu rồi. Dương đi theo sau lưng Huyền vào cũng vừa kịp nhìn thấy sự xuất hiện của một người lạ trong phòng bệnh của bố Huyền. Anh khẽ nhíu mày nghi hoặc quay sang nhìn Huyền như muốn thăm dò. Trông thấy ánh mắt Huyền, anh cũng đoán ra được Huyền không hề quen biết với người kia.

Cậu ta rất cao, khuôn mặt khá điển trai. Đoán chừng khoảng mười lăm mười sáu tuổi gì đấy. Cậu ăn mặc khá đơn giản, một chiếc áo thun in hình tam giác trắng đen với chiếc quần sọc màu nâu đất. Cậu ta lại có vẻ không mấy ngạc nhiên khi thấy Huyền. Cậu đứng dậy rời khỏi ghế, chăm chú nhìn Huyền một chút rồi mới chậm rãi lên tiếng: "Chị là Huyền?"

Huyền lại một lần nữa cảm thấy ngạc nhiên, quay sang tròn mắt nhìn Dương rồi lại nhìn về phía cậu con trai kia: "Sao...sao cậu biết?"

"Em là Hiếu, em trai của chị."

"Em...em trai sao?"

Hiếu không nói gì, chỉ khẽ gật đầu.

Huyền hơi bất ngờ với câu trả lời của người kia. Cô có em trai sao? Từ bao giờ cô lại có một cậu em trai thế này? Bây giờ cô mới nhận ra, quả thực Hiếu rất quen thuộc. Nói đúng hơn là thoạt nhìn qua Hiếu rất giống với bố cô trong mấy tấm hình kỉ niệm hồi bố cô còn trẻ. Không lẽ...bố cô có con rơi? Nếu vậy thì cô lại có thêm một dì ghẻ nữa sao?

Huyền ngay lập tức lắc đầu thầm phủ nhận. Bố cô xưa nay không phải là kiểu người trăng hoa như vậy. Với Huyền, ông là một ông bố vô cùng mẫu mực, nghiêm khắc và đứng đắn. Không thể nào có chuyện bố cô lầm lỡ với một người phụ nữ nào đó bên ngoài như thế này được. Càng nghĩ, Huyền càng không thể tin được đây là sự thật.

"Không thể nào. Vậy...mẹ cậu là ai?"

Khuôn mặt Hiếu chợt thoáng qua một tia buồn bã, đôi hàng mi cụp xuống như đang muốn che giấu đi sự đau thương vừa hiện lên trong ánh mắt: "Mẹ...mẹ mất rồi."

Không chỉ Huyền mà ngay cả Dương cũng không khỏi ngạc nhiên. Hiểu ra là mình vừa đụng chạm vào nỗi đau mất mát của Hiếu, Huyền nhỏ giọng ăn năn: "Xin...xin lỗi cậu, tôi không cố ý nhắc lại chuyện buồn. Nhưng chuyện này quả thực...mẹ cậu...chuyện này..."

"Huyền!" Lời nói chưa dứt đã bị tiếng gọi của ai đó cắt ngang. Nhìn ra phía cửa, Huyền nhìn thấy bà Hồng, dì ghẻ của cô đang đi tới, trên tay còn xách một giỏ đồ gì đấy.

Huyền bây giờ không còn cảm thấy ghét dì ghẻ của mình nữa. Phần vì cảm thấy tội lỗi bởi sự việc trước kia từng xảy ra với dì ta, phần vì bây giờ cô lớn rồi, suy nghĩ cũng khác hẳn lúc trước. Với lại bây giờ dì ta cũng thay đổi rất nhiều, không còn cay độc như trước nữa mà trái lại rất hiền lành và ít nói, rất yêu thương và quan tâm tới cô. Cô cũng không biết lí do tại sao dì ta lại thay đổi như vậy. Lâu rồi không gặp, trông dì ta gầy đi nhiều, khuôn mặt xanh xao hốc hác quá.

Dương thấy bà Hồng đã đi tới nơi liền khẽ đẩy Huyền nhích sang một bên tránh đường.

"Con tới rồi à? Lâu rồi không thấy con tới thăm bố con."

"Dạo này tôi hơi bận. Cảm ơn dì đã chăm sóc cho bố tôi."

"Con nói gì vậy? Đây là bổn phận của dì mà." Bà Hồng bước vào trong, vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy Hiếu đang đứng gần cạnh giường bệnh của chồng mình liền nói: "Con cũng ở đây à?"

"Tôi mới tới."

Thấy vậy, Huyền lại cảm thấy ngạc nhiên. Hai người họ đã biết nhau từ trước rồi sao?

"Chuyện này...rốt cuộc là thế nào?"

Đoán ra được sự thắc mắc trong lòng Huyền, bà Hồng thở dài một tiếng, bước lên phía trước đặt giỏ đồ trên bàn rồi chậm rãi ngồi xuống ghế cạnh giường, buồn bã nhìn chồng mình: "Nó là em trai con."

"Cái đó tôi biết, cậu ấy vừa mới nói. Nhưng...không lẽ bố tôi ngoài dì ra còn có người khác sao?"

"Không phải. Là em trai ruột của con, là cùng một mẹ sinh ra."

"Cùng một mẹ? Vậy tức là..." Huyền như chết sững tại chỗ, cảm giác cơ thể mềm nhũn không chút sức lực, sau đó ngã nhào xuống đất. Dương đứng ngay bên cạnh hốt hoảng cúi xuống đỡ lấy cô.

"Không thể nào...không thể nào có chuyện này được..." Tai cô như ù đi không còn nghe được bất kì điều gì nữa. Mẹ cô, người cô nhớ thương suốt bao nhiêu năm qua, cô còn chưa được gặp lại làm sao có thể ra đi như vậy được chứ? Không thể nào, tất cả mọi chuyện đều chỉ là mơ thôi, không phải sự thật.

"Không thể nào có chuyện này được. Mẹ em...mẹ em vẫn còn sống đúng không anh? Họ chỉ đang nói dối thôi đúng không anh?" Huyền ngước đôi mắt đỏ hoe ngấn nước lên nhìn Dương. Bàn tay nhỏ bé khẽ run rẩy nắm lấy tay áo anh mà giật giật như đang hi vọng anh sẽ trả lời cô rằng tất cả đều chỉ là một giấc mơ, rằng mẹ cô không phải như thế, mẹ cô vẫn còn sống.

"Bình tĩnh đi...chuyện này..." Dương chỉ đành bất lực nhìn cơ thể nhỏ bé trong vòng tay mà xót lòng. Anh cảm thấy lúc này mình thật vô dụng, không thể giúp gì được cho người mình yêu thương. Cô gái nhỏ bé của anh, tại sao lại phải chịu đựng nhiều đau khổ đến thế này?

"Tất cả đều là tại em...tại em hết. Là em đã hại chết mẹ." Hiếu đi tới cạnh Huyền khụy gối xuống trước mặt cô giống như một kẻ tội đồ, cúi đầu xuống đất không dám nhìn Huyền. Giọng nói khàn đục vang lên nghe thật bi thương. Hiếu nhìn thấy Huyền như vậy, trong lòng cậu cũng cảm thấy vô cùng đau khổ. Bởi vì sự xuất hiện của cậu mới khiến người mẹ cậu chưa kịp nhìn thấy một lần trên đời này đã vĩnh viễn rời khỏi thế gian. Tất cả tội lỗi đều là do cậu mà ra.

"Cậu...cậu đã làm gì mẹ tôi? Cậu mau nói đi...nói đi..." Huyền chồm người tới phía trước túm lấy cổ áo Hiếu giật mạnh như muốn xé toạc đi lớp vải trên người cậu, vừa giật vừa gào khóc thảm thiết. Dương vội kéo cô lại phía sau. Bà Hồng thấy thế cũng chạy tới kéo Hiếu lại.

"Huyền, bình tĩnh đi. Chuyện này là ngoài ý muốn mà, không phải lỗi của nó. Nó vô tội."

"Trả lại mẹ cho tôi...cậu trả lại mẹ đây cho tôi...trả đây!" Huyền gào lên một cách đau đớn, nước mắt không rặn mà tuôn lã chã ướt đẫm hai gò má. Ai nấy nhìn vào cô lúc này đều cảm thấy thật xót xa. Cả ba người bên cạnh chỉ biết im lặng, không ai nói được tiếng nào.

"Cậu làm ơn đưa con bé về trước đi, để nó bình tĩnh lại một chút." Bà Hồng nhìn Huyền bằng ánh mắt xót xa. Đây quả thật là cú sốc vô cùng lớn. Nếu năm đó bà không xen vào gia đình họ thì bây giờ có lẽ mọi chuyện đã không ra nông nỗi này. Trước đây bà đã nợ Huyền rất nhiều. Có lẽ vì vậy ông trời mới trừng phạt bà bằng cách lấy đi đứa con trai còn chưa kịp ra đời, và sau đó cũng không cho bà thêm cơ hội được làm mẹ một lần nào nữa. Chính vì thế, điều duy nhất bà có thể làm để chuộc lại tội lỗi của mình là dành tình cảm yêu thương ấy cho Huyền, máu mủ của chồng mình.

"Vậy tôi đi trước. Gặp hai người sau. Chào dì, chào cậu."

Dương khẽ giọng, đỡ Huyền dậy rời khỏi đó, để lại bà Hồng đứng lặng người nhìn theo thở dài mệt mỏi, còn Hiếu vẫn quỳ tại chỗ không nhúc nhích.

"Đứng lên đi, con không làm gì sai cả. Số mệnh là do ông trời sắp đặt, không thể tránh khỏi."

Bà Hồng cúi xuống đỡ Hiếu đứng dậy. Còn cậu, từ đầu tới cuối không nói thêm một tiếng nào. Bởi vì cảm giác tội lỗi không lúc nào buông tha cho tâm trí của cậu. Ánh mắt cậu thoáng chút đau thương nhìn về phía cửa một cách vô hồn. Cuối cùng thì cậu cũng đã gặp được người thân của mình. Lẽ ra phải hạnh phúc mới đúng, nhưng tại sao cậu lại cảm thấy sự xuất hiện của mình là một sai lầm, đều khiến cho người khác phải chịu đau khổ?

Ánh mắt buồn bã xuyên qua lớp cửa kính xe nhìn ra ngoài. Huyền từ lúc rời khỏi bệnh viện đã mệt tới mức không còn chút sức lực, cả người ngả ra sau ghế một cách yếu ớt. Đường phố về đêm thật đông vui nhộn nhịp, ấy vậy mà trong lòng cô lại hoàn toàn trống rỗng.

Cô chẳng biết mình đã được Dương đưa vào nhà anh như thế nào. Đến khi cả người bị đặt xuống ghế sofa cô mới giật mình ngước lên nhìn khuôn mặt quen thuộc. Hốc mắt còn chưa kịp khô lại bắt đầu ngấn nước.

"Nín đi. Khóc lóc nhìn thấy gớm, tèm lem cả mặt rồi kìa. Y như mấy đứa bánh bèo trong phim vậy." Dương ngồi xuống bên cạnh Huyền, đưa tay nhẹ lau đi mấy giọt nước nóng hổi vừa lăn xuống hai gò má xanh xao vì mệt mỏi. Trong lòng anh lại dâng lên một cảm giác xót xa.

"Em có bánh bèo đâu. Linh tinh." Huyền vừa thút thít vừa đưa tay quẹt nước mắt lem nhem trên mặt.

"Anh thấy mày giống lắm. Trông ghê chết được. Nín mau đi, không nín anh lại ăn bây giờ."

"Ăn...anh...anh...cút đi."

Dương khẽ bật cười, đưa tay xoa xoa đầu cô một cách trìu mến: "Đi tắm đi, anh đi nấu gì lát ăn. Cái bụng mày nó đang réo ầm lên muốn rung đất rung nhà rồi kìa."

"Em không có đồ."

"Đồ anh không thiếu."

Huyền khẽ thở dài. Lúc này tâm trạng cô không được tốt nên chẳng biết suy nghĩ gì. Cũng may có anh bên cạnh, nếu không thật sự cô không biết mình phải làm thế nào nữa. Quay sang nhìn Dương, cô nói: "Anh đưa em về nhà đi."

"Nhà đây rồi còn về đâu? Con hâm!"

"Ý là nhà em kìa."

"Sao cứ thích cãi nhỉ? Giờ có đi không? Hay là muốn bị ăn?" Vừa dứt lời, Dương liền cúi xuống nhưng Huyền đã kịp thời phản ứng nhanh tránh sang một bên, bật người dậy chạy thẳng xuống dưới chui tọt vào phòng tắm đóng chặt cửa để lại người nào đó ngẩng đầu lên nhìn theo, miệng khẽ câu lên nụ cười gian xảo.

Cũng chính vì thế mà có người ngồi trong nhà tắm gần nửa tiếng đồng hồ không chịu chui ra bởi vì chưa kịp lấy đồ, lại ngượng ngùng không dám mở miệng nhờ Dương lấy dùm. Tình cảnh này có vẻ giống trong phim ngôn tình quá, nhỡ đâu cô với anh lại giống họ, sẽ... Nghĩ tới đây, Huyền lắc lắc đầu để xua đi cái ý nghĩ xấu xa đen tối vừa chạy ngang đầu. Cô đang nghĩ cái gì vậy chứ?

"Sao còn chưa ra?" Giọng nói của Dương bên ngoài vang lên khiến huyền giật bắn người, hốt hoảng nắm chặt núm vặn cửa, miệng lắp bắp: "Em...em chưa tắm xong."

"Tắm gì lâu vậy? Ngủ quên trong đó luôn à?"

"Em...chưa xong thật mà."

"Tắm nhiều tốn nước. Đi ra đây mau."

"Em..." Huyền khẽ nuốt nước bọt. Anh kêu cô phải ra ngoài kiểu gì đây?

"Đúng là cái đồ đầu lợn. Mở cửa ra anh đưa quần áo cho."

Nghe tới hai chữ "quần áo", mắt Huyền lập tức sáng lên như vớ được vàng. Cô khẽ mở hé cửa, thò cánh tay ra ngoài. Vừa cảm nhận được quần áo đã đặt trên tay liền nhanh chóng rụt lại đóng sầm cửa ngay. Nhìn bộ đồ trên tay, Huyền tự nhiên ngượng nghịu, mặt đỏ như hai quả cà chua. Trên tay cô, ngoài cái áo thun rộng thùng thình ra còn có mấy bộ đồ lót nữ. Cái này anh ấy lấy ở đâu ra? Không lẽ anh ấy lại đi mua? Hay là từng có phụ nữ khác ở đây?

Nghĩ đông nghĩ tây một hồi Huyền vẫn không thể nào lí giải được sự xuất hiện của mấy bộ đồ kia. Rõ ràng là còn mới nguyên như chưa từng sử dụng qua, chắc chắn là mới mua, cái mác đính trên còn chưa cắt nữa. Nhưng đời nào có chuyện anh ấy lại đi mua cái này? Mà thôi kệ đi, có mặc là được rồi, nghĩ nhiều nhức đầu. Huyền tặc lưỡi một phát rồi vội vã đứng dậy thay đồ, sau đó rón rén mở cửa bước ra ngoài.

Mùi thức ăn ngào ngạt thơm phức kích thích vị giác của Huyền ngay khi vừa ra tới phòng khách. Cô mon men tới gần bếp thì thấy Dương đang loay hoay chuẩn bị đồ ăn. Cô nép bên góc tường, ngây ngốc dõi theo từng hành động cử chỉ của anh. Đến nỗi bị anh phát hiện tiến lại gần lúc nào không hay.

"Háo sắc, đi vào đây." Dương choàng cổ Huyền kéo vào bên trong ấn xuống ghế.

Bàn thức ăn nghi ngút khói thơm phức khiến Huyền không kìm lòng được mà nuốt nước bọt. Nhưng đến lúc ăn tự nhiên lại không thể cảm nhận được mùi vị gì. Cô buồn bã buông đũa xuống thở dài.

"Sao thế? Không ngon à?"

"Không phải. Em..." Giọng Huyền bỗng chùng xuống, cảm giác buồn bã bắt đầu len lỏi vào suy nghĩ. Cô lại nhớ về mẹ, mẹ cô cũng từng nấu cho cô những món ăn ngon như thế. Cô đã từng có những khoảng thời gian rất hạnh phúc bên gia đình. Chuyện mẹ cô đã vĩnh viễn rời khỏi thế gian này thì cô không thể tin đó là sự thật. Nghĩ đến đây, nước mắt cô lại vô thức tuôn ra.

Dương buông đũa, nhích ghế lại gần Huyền, đưa tay quẹt nước mắt cho cô. Nắm chặt hai vai Huyền, anh kéo gương mặt cô lên, nhìn thẳng vào đôi mắt long lanh ngấn nước kia bằng ánh mắt đầy dịu dàng: "Nghe anh này, tất cả mọi chuyện vốn dĩ đều có sự sắp đặt sẵn, chúng ta dù muốn dù không cũng phải mạnh mẽ mà chấp nhận có hiểu không?"

"Em...mẹ em...hu hu hu...mẹ em đã bỏ em lại mà đi rồi. Mẹ đã hứa sẽ về thăm em mà. Mẹ em vẫn còn sống đúng không? Mẹ em..." Huyền nhào tới ôm lấy Dương khóc nức nở. Cô không thể chấp nhận được cái sự thật đau đớn này: "Tại sao ai cũng bỏ em mà đi, em đã gây ra tội lỗi gì sao? Anh nói đi, làm ơn nói cho em biết đi."

"Đừng khóc, còn có anh ở đây. Dù có chuyện gì đi nữa anh cũng sẽ không bao giờ bỏ mày được chưa?" Dương ôm chặt lấy cơ thể đang run bần bật trong lòng mà xót xa. Anh im lặng, mặc cho Huyền khóc lóc trong lòng mình. Có lẽ anh nên để cô khóc, khóc hết những đau buồn trong lòng cho nhẹ nhõm hơn.

Cho đến lúc cô thiếp đi vì kiệt sức, anh mới nhẹ nhàng bế cô vào phòng ngủ đặt trên giường. Anh chăm chú ngồi cạnh giường nhìn khuôn mặt nhỏ bé gầy guộc đang nhắm mắt. Đôi hàng mi khẽ run rẩy còn vương ít nước nơi khoé mắt. Một nụ hôn nhẹ tựa như làn gió khẽ lướt qua đôi môi mỏng của Huyền. Nụ hôn thật dịu dàng, mang theo cả một tình yêu to lớn của anh dành cho cô.

Khẽ cựa quậy cơ thể, Huyền lim dim mở mắt ra nhìn xung quanh. Cảm giác cả người rã rời không còn chút sức lực, cô khó nhọc bật người ngồi dậy. Còn đang ngơ ngác nhìn xung quanh thì đã nghe tiếng mở cửa vang lên. Huyền giật mình nhìn lại, trông thấy Dương trong bộ dạng bán khỏa

thân, trên người chỉ mặc độc một cái quần sọc ngắn tới gần đầu gối. Huyền nuốt nước bọt, mặt bỗng nhiên đỏ lựng, mắt cô dán lên người anh không hề chớp lấy một lần, mở to hết cỡ mà chiêm ngưỡng thân hình quyến rũ đang ngày một tới gần mình hơn.

"Lại đang nghĩ cái gì xấu xa vậy hả?"

"Em thèm vào." Bị một ăn cái cốc lên đầu, Huyền phụng phịu cảm thấy bất mãn. Cô chỉ là ngắm một chút chứ có nghĩ gì xấu xa đâu. Đúng là chỉ biết đổ oan cho người khác. Cô là điển hình của kiểu người cực kì trong sáng đấy. Hừm.

"Thì anh biết mày thèm mà."

Huyền chẳng còn sức lực mà đôi co với anh nữa nên đành im lặng, nuốt cục ấm ức vào trong.

"Đi đánh răng rửa mặt rồi xuống ăn sáng. Tối qua đã không ăn gì rồi. Đồ anh để trong nhà vệ sinh, mau đi đi, anh đi thay đồ."

Huyền khẽ gật gật đầu, trườn xuống khỏi giường bước đi một cách uể oải.

"Đừng có đứng ngoài đó mà nhìn lén nghe chưa?"

"..." Huyền cảm giác cổ họng bị chặn ngang không thể nói nên lời. Ở chung với cái gã dở hơi này có ngày chết vì tức tối mất thôi. Hai tay nắm chặt, răng nghiến ken két, Huyền bực bội dậm chân bước ra ngoài đóng sầm cửa lại.

Thức ăn anh nấu lúc nào cũng ngon nhưng chẳng hiểu sao dù rất cố gắng mà Huyền lại không thể nuốt nổi tới miếng thứ hai. Miệng cô thực sự không thể cảm nhận được mùi vị gì cả, chỉ thấy rất đắng. Cô buông đũa, lại thừ người ra mệt mỏi.

"Hôm nay ở nhà nghỉ đi."

" Dạ? " Huyền ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn Dương.

"Anh kêu hôm nay ở nhà nghỉ đi. Dạ dạ cái gì?"

Huyền định mở miệng từ chối, nhưng nghĩ lại thấy mình quả thật không có tâm trạng để làm việc, mất công ảnh hưởng đến hiệu quả công việc nên đành gật đầu. Mà có muốn đi chắc gì đã được. Lệnh anh như lệnh vua làm sao cô dám kháng chỉ.

Ngồi một mình trong phòng khách, Huyền bắt đầu suy nghĩ miên man. Một lúc sau, cô mới với tay lấy cái điện thoại trên bàn gửi đi một cuộc gọi. Sau khi nói chuyện với người ở đầu dây bên kia, cô khẽ thở dài buông điện thoại xuống.

Bây giờ cô gần như đã hiểu ra tất cả mọi chuyện. Mẹ cô năm đó khi bỏ nhà đi không biết mình đã mang thai. Bởi vì cơ thể mẹ cô yếu nên việc mang thai rất nguy hiểm đến tính mạng, nhưng mẹ cô nhất quyết muốn giữ lại đứa con của mình, bất chấp đánh đổi tính mạng. Vì thế, ngay sau khi sinh Hiếu ra mẹ cô đã qua đời.

Theo như dì ghẻ cô nói lại lúc nãy qua điện thoại thì do mẹ cô muốn giấu nên trước lúc mất đã kêu bác cô là chị gái của mẹ giấu chuyện này. Vì thế, suốt bao nhiêu năm qua không một ai biết đến sự tồn tại của Hiếu. Cho tới khi chuyện không may xảy ra với bố cô, bác cô không muốn giấu chuyện này mãi nữa mới nói ra.

Có lẽ tất cả đều là do ý trời, bản thân Hiếu cũng không có lỗi trong chuyện này. Ngược lại, Hiếu cũng là người phải chịu nhiều thiệt thòi.

Lặng lẽ chăm chú nhìn dãy số lạ trên màn hình, Huyền lưỡng lự một chút rồi cũng quyết định ấn gọi.

MÀY KHÔNG ĐI ANH VÁC MÀY ĐI

Vân Jibi

dtv-ebook.com

Chương 57: Tới Ngày Rồi

Bước vào quán cà phê gần nhà Dương, Huyền nhìn ngó xung quanh. Ánh mắt dừng lại ở một chiếc bàn trong góc quán sát chân tường, cô chậm rãi bước lại ngồi xuống.

Vừa đặt người xuống ghế, từ phía quầy hàng đã có một chị nhân viên chủ động bước tới trước mặt cô khẽ cúi đầu chào hỏi: "Xin chào quý khách! Quý khách muốn dùng gì ạ?"

Quay sang nhìn chị nhân viên nở một nụ cười nhẹ, Huyền chậm rãi lên tiếng trả lời: "Chị cho em một ly ca cao nóng với ạ!"

"Vâng!" Chị nhân viên cúi đầu chào lịch sự rồi xoay người rời đi. Một lát sau quay trở lại đặt trên bàn trước mặt Huyền một ly ca cao nóng thơm lừng, nghi ngút khói.

Cầm chiếc thìa khuấy khuấy ly ca cao vài cái, Huyền nhấc lên nhấp một ngụm. Quả thật là rất thơm!

Đưa tay lên chống cằm, tay kia gõ gõ đầu ngón xuống bàn. Huyền đăm chiêu, xuyên qua lớp tường kính trong suốt nhìn ra bên ngoài. Xe cộ qua lại nườm nượp thật nhộn nhịp. Những xe hàng bán đồ ăn buổi sáng trên vỉa hè tấp nập rộn rã. Bởi vì tường kính được làm bằng kính cách âm nên mặc dù bên ngoài nhộn nhịp là thế, nhưng bên trong này lại thật êm đềm với những thanh âm của một bản nhạc đồng quê nào nó thật dịu dàng.

Giống như tâm trạng của cô lúc này vậy. Khung cảnh kia dù có nhộn nhịp đến đâu cũng không thể đánh động được tâm hồn cô.

Huyền ngẩn ngơ nhìn ngắm cảnh vật bên ngoài mà không để ý tới bóng người vừa xuất hiện trong quán. Trông thấy Huyền, cậu ta chậm rãi bước

lại ngồi xuống đối diện: "Chị tới lâu chưa?"

Nghe giọng nói vang lên bên cạnh Huyền mới giật mình quay lại. Bắt gặp ánh mắt Hiếu đang nhìn mình, cô thả bàn tay đang chống cằm xuống, lúng túng nhìn sang chỗ khác. Đáy mắt hiện rõ những tia bối rối: "Chị...vừa mới tới!" Huyền trả lời một cách gượng gạo. Dù cô đã biết Hiếu chính là em ruột mình, nhưng trước nay cô chưa từng biết đến sự tồn tại của Hiếu. Bây giờ đùng một cái xuất hiện, khó tránh khỏi cảm giác có chút ngại ngùng.

Hiếu nhận ra sự gượng gạo trong biểu hiện của Huyền, cậu cũng không nói thêm gì. Cả hai trầm ngâm một lúc, sau đó lại cùng mở lời một lượt: "Chị/Em..."

Huyền hơi khựng lại, gãi gãi đầu: "Em nói trước đi!"

"Chị...gọi em ra đây có chuyện gì không?"

Huyền hơi lưỡng lự một chút ngẩng đầu nhìn Hiếu. Khoảnh khắc chạm vào ánh mắt ấy, trong lòng cô bỗng không còn cảm thấy Hiếu xa lạ gì nữa mà là có chút gì đó rất thân thương. Hiếu tuy giống hệt bố cô lúc nhỏ nhưng lại mang cặp mắt giống mẹ vô cùng. Đôi mắt đen long lanh ấy, đúng là ánh mắt của mẹ cô mà trước đây cô đã từng nhìn thấy.

"Chuyện hôm trước...cho chị xin lỗi. Tại chị xúc động quá nên mới hành động như vậy. Xin lỗi em!" Giọng Huyền chậm rãi vang lên. Có thể nhận ra trong lời nói mang chút ăn năn. Quả thực lúc đó cô sốc quá nên mới phản ứng mạnh mẽ như vậy, bây giờ nghĩ lại cảm thấy mình có chút quá đáng. Chuyện này vốn dĩ Hiếu không phải là người có lỗi.

"Em hiểu mà, chị không làm gì sai cả. Em đáng bị như vậy. Nếu không có em thì mẹ đã không phải ra đi như thế!" Giọng Hiếu chùng xuống, cảm giác tội lỗi lại ập đến lấn át suy nghĩ của cậu.

"Không phải, em đừng tự trách mình như vậy..." Trông thấy bộ dáng bi thương của Hiếu, Huyền lại cảm thấy có chút xót xa. Cô với cậu, là máu mủ, là ruột thịt. Tuy bây giờ mới được gặp nhau nhưng vì chảy chung dòng

máu nên rất nhanh đã cảm thấy có sự thân thuộc: "Có lẽ đều là ý trời. Chị biết, suốt thời gian qua em cũng đã phải chịu không ít thiệt thòi."

Cả hai lại rơi vào trạng thái im lặng, chỉ còn tiếng nhạc du dương đều đều bên tai. Cùng nhìn ra phía bên ngoài, khung cảnh nơi phố xá buổi sáng nhộn nhịp là thế, nhưng trong lòng họ lại trống rỗng đến lạ.

"Em...đưa chị đến thăm mẹ nha!"

"Vâng!"

Rời khỏi quán, Hiếu nhanh chóng lấy xe chở Huyền đi. Quê ngoại của cô cách thành phố ba tiếng đi xe máy. Ngồi trên xe, Huyền lại suy nghĩ miên man. Đã từ rất lâu rồi, kể từ lúc mẹ cô rời đi cho đến nay Huyền chưa từng về quê ngoại lần nào. Ông ngoại của cô mất lúc cô còn chưa ra đời, còn bà ngoại cũng theo ông khi cô vẫn đang bập bẹ tập nói. Đối với họ cô không hề có chút ấn tượng gì bởi vì lúc ấy còn quá nhỏ.

Hồi còn ở với mẹ, có vài lần cô được mẹ dẫn về đây với với các bác, các cậu gì bên ngoại. Nhưng thời gian ấy tiếp xúc với họ không nhiều, tuổi lại còn khá nhỏ, thành ra cô cũng chẳng có chút thân thiết gì với họ.

Khi tới nhà bác Huyền thì cũng đã gần trưa. Dưới cái nắng oi bức của mùa hè này thật khiến người ta cảm thấy bức bách đến khó chịu. Dừng xe trước cổng nhà bác, Huyền trườn người xuống, đưa tay nhăn nhó che mặt nhìn ngắm xung quanh. Khung cảnh thôn quê yên bình đến lạ, khiến cho cảm giác nóng bức cũng dịu bớt đi phần nào.

"Hiếu về đấy à? "

Nghe giọng nói vọng tới, cả Huyền và Hiếu cùng xoay người về phía cửa. Một người phụ nữ vừa xuất hiện, Huyền nhìn thấy đã nhìn ra ngay đây chính là bác mình bởi vì trông bác ấy có nhiều nét rất giống với mẹ cô.

"Cháu mới về!" Hiếu tiện tay cầm luôn cái nón bảo hiểm trên tay Huyền móc lên xe, nhích người sang một bên.

"Ơ...đây là..." Bà Thu hơi kinh ngạc trước sự xuất hiện của Huyền. Bà cứ tưởng là bạn học của Hiếu nên hỏi: "Dẫn bạn về chơi đấy hả?"

"Không, đây là chị Huyền!"

"Huyền sao?" Bà Thu lại thêm một phen kinh ngạc nữa, bước lại gần cửa, vịn tay bên thành tường nheo mắt chăm chú nhìn Huyền thật kĩ.

Huyền cũng hơi nhíu mày như muốn nhìn kĩ bà Thu. Đã từ rất lâu rồi cô không về quê ngoại, khó trách bác Thu không nhận ra cô: "Cháu chào bác, cháu mới về."

Bà Thu lúc này mới nở nụ cười vui mừng, mặc cho thời tiết đang nắng nóng cũng đội đầu trần chạy ra sân, đưa tay nắm lấy tay Huyền hớn hở: "Cái Huyền đấy à? Lớn thế này rồi chả trách bác không nhận ra. Lớn rồi xinh hẳn ra, chẳng giống cái thằng cu đen nhẻm hồi xưa nhỉ?"

Giọng bác thật ấm, đậm chất thôn quê. Huyền có chút ngại ngùng, đưa tay gãi gãi đầu: "Ơ, cháu đâu phải thằng cu."

"Thế đứa nào ngày trước cứ lăng xăng bảo mình là con trai, nhất định phải là con trai đấy!"

"Chuyện lúc nhỏ mà, cháu không nhớ gì cả." Huyền cúi mặt xuống ngại ngùng. Quả thật chuyện hồi đó cô nào có nhớ gì.

"Thôi, đi vào đi. Trời nóng thế mà đứng đây." Bác Thu cầm tay Huyền kéo vào trong nhà, Hiếu cũng nhanh chóng bước theo sau.

Cả buổi trưa hôm đó, trong căn nhà nhỏ yên ắng thường ngày bỗng rộn rã hẳn lên. Bữa cơm đạm bạc cũng ngon hơn hẳn. Bà Thu kể lại chuyện lúc nhỏ cho Huyền và mọi người cùng nghe. Nói hồi nhỏ cô dữ dằn lắm, đánh anh họ tới sứt đầu mẻ trán chỉ vì chê cô xấu, còn dám gán ghép cô với thằng nhóc sún răng gần nhà anh thành một đôi nữa. Mấy đứa con nít cháu ngoại của bà Thu thích Huyền lắm, cứ ríu rít chạy vòng quanh người Huyền mà cười đùa.

Chiều mát, Hiếu chở Huyền đi tới một cánh rừng cách nhà bác cô một đoạn khá xa. Đây là nơi chôn cất những người đã khuất trong dòng họ bên ngoại của cô.

Cả hai dừng chân lại trước một nấm mộ nhỏ gần ven đường đi vào rừng. Nấm mộ có lẽ đã lâu không ai lui tới, cỏ mọc dưới chân xanh rì. Bó hoa đặt trước tấm bia đã héo mòn, bị tác động của thiên nhiên cũng sắp vụn thành tro.

Huyền chăm chú nhìn cái tên khắc trên bia đá. Cô khụy một chân xuống, đặt bó hoa cúc trắng đã mua trên đường tới đây trước tấm bia, đưa tay mân mê từng đường khắc, cảm giác đau buồn dâng lên, xâm chiếm hết mọi tế bào cảm xúc của cô. Một giọt nước nóng hổi lăn ra khỏi khóe mắt. Ông trời đối xử với cô quá bất công, tới lúc mẹ cô rời đi cũng không cho cô cơ hội cuối gặp lại mẹ.

Hiếu đứng chôn chân sau lưng Huyền im lặng. Nhìn bóng dáng nhỏ bé trước mặt đang run lên bần bật, cậu lại cảm thấy xót xa.

Không gian bỗng chốc trở nên im lặng, chỉ còn tiếng gió rì rào rít qua kẽ lá, tiếng chim rừng lóc chóc trên cây.

"Mình về thôi!" Hiếu khẽ đặt tay lên vai Huyền. Cô ngẩng đầu dậy quay lại nhìn cậu mỉm cười gật đầu rồi đứng dậy.

Trở lại thành phố thì trời cũng đã sẩm tối. Huyền định gọi Hiếu về ở chung nhưng cậu từ chối. Cậu nói cậu quen ở một mình, cũng không cách chỗ cô là bao. Cậu còn nói sẽ thường xuyên ghé qua chỗ cô chơi.

"Đi đâu mà giờ này mới về?" Vừa xoay người đưa lại nón bảo hiểm cho Hiếu, đằng sau đã vang lên tiếng quát nhẹ. Cả hai cùng quay lại thì thấy Dương từ trong nhà hùng hổ bước ra, trên khuôn mặt lộ rõ nét lo lắng lẫn vui mừng.

"A...em về thăm..." Câu nói chưa kịp thốt hết đã bị ai đó túm tay lôi tuột ra sau lưng. Dương nhìn Hiếu chằm chằm, nghi hoặc: "Cậu đưa cô ấy đi đâu?"

"Em chở chị về thăm mẹ."

Dương im lặng không nói gì, chỉ hừ lạnh một tiếng, tia ánh mắt cảnh cáo về phía Hiếu.

"Thôi, em về đây!"

Bóng dáng Hiếu vừa khuất sau ngã rẽ, Dương không nói không rằng túm chặt tay Huyền lôi vào nhà đóng sầm cửa lại. Ấn cả người cô xuống ghế, Dương ngồi xuống bên cạnh nhìn chằm chằm: "Đi sao không nói? Sao gọi không bắt máy?"

Huyền thấy phản ứng dữ dội của anh thì có chút ngạc nhiên. Cô quay sang lôi cái điện thoại trong túi ra mới thấy mười mấy cuộc gọi từ anh. Cô gãi đầu, nhìn anh ái ngại: "Em...quên mở chuông..."

Lời nói vừa dứt, cả người đã bị ôm chầm lấy siết chặt trong lòng. Huyền ngơ ngác, chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì đã nghe tiếng thì thầm bên tai: "Sau này đi đâu nói với anh một tiếng."

Một cảm giác xúc động dâng trào, Huyền không kìm được mà đôi mắt đỏ hoe trực chờ trào nước. Anh...lo cho cô. Đặt tay lên lưng anh, cô cũng siết chặt lấy anh.

"Ôm chặt thế? Anh không thở được."

Ai đó mặc kệ, không thèm đếm xỉa tới lời nói của anh, vẫn vòng tay siết lấy người anh.

"Thôi được rồi, bỏ anh ra anh còn đi nấu cơm, hay muốn ngồi ôm nhau mà đói nhăn răng?"

Bây giờ cô mới chịu buông anh ra, cúi mặt xuống phụng phịu hệt như đứa trẻ con: "Anh đưa em về nhà đi."

"Nhà nào?"

"Nhà em chứ nhà nào?"

"Đây không phải nhà à?"

"Đây là nhà anh mà!"Cô nhăn nhó ngẩng đầu nhìn anh. Anh không hiểu hay cố tình không hiểu?

"Nhà anh cũng là nhà mày. Dọn qua đây ở luôn đi."

"Không được đâu."Huyền tròn mắt ngạc nhiên, anh đang nói linh tinh cái gì thế?

"Không có gì gọi là không được. Anh nói được có nghĩa là được. Quyết định vậy đi, anh đi nấu cơm, mày đi tắm. Ok?" Nói xong, không kịp để cô từ chối anh liền đứng dậy đi xuống bếp để lại cô ngồi đó ấm ức nhìn theo. Lần nào cũng thế, không bao giờ cãi lại lời anh được.

Ăn tối xong, cô ngồi trên giường nghịch điện thoại, anh ngồi trong góc phòng làm việc. Chốc chốc ngó sang, thấy anh đang nhìn cô lại giật mình quay lại, dán mắt vào màn hình điện thoại.

"Mày làm gì nhìn anh suốt thế? Không để anh làm việc à?"

"Anh làm đi, em nhìn thì có ảnh hưởng gì đâu."

"Thế mà có đấy, ảnh hưởng lớn lắm." Dương gấp tập tài liệu trên bàn đẩy sang một góc, chậm rãi đứng dậy tiến về phía giường ngủ, miệng cười một cách gian xảo.

"Anh...không làm việc đi à?"

"Anh đang chuẩn bị làm đây."

Cảm nhận được có mùi vị nguy hiểm đang cận kề, Huyền nắm chặt điện thoại trong tay, nhích người xích vào trong nhìn anh đang càng lúc càng gần. Đột nhiên, Dương nhào lên đè cô nằm xuống, nhìn cô bằng ánh mắt như con thú đang đói khát khiến cô không kịp phản ứng, hét lên một tiếng: "Oái, anh...anh định làm gì thế?"

"Làm việc." Vừa dứt lời, anh liền cúi xuống ngậm lấy cánh môi đang khẽ run rẩy kia mà nhai ngấu nghiến.

Bị hôn bất ngờ, Huyền chỉ biết trợn mắt nhìn khuôn mặt phóng đại dính sát mặt mình, chóp mũi không ngừng va chạm bên má.

Một tay chống bên đầu Huyền, một tay bắt đầu di chuyển, lòn xuống sau gáy đỡ đầu cô hôn mạnh bạo hơn. Sau đó, bàn tay tham lam không chịu yên phận mà thò qua lớp áo thun mỏng, khẽ chạm vào làn da mơn mởn, nóng hổi của cô xoa nhẹ.

Cơ thể bị ai đó đụng chạm bỗng trở nên cứng đờ. Cả người như có luồng điện vừa chạy dọc qua. Tay cô run run, bắt đầu rịn mồ hôi. Cả người bị anh ôm sát vào lòng, siết chặt. Hơi thở nam tính nóng hổi liên tục phả vào mặt làm khiến cô trở nên tê dại, đầu óc hoàn toàn trống rỗng. Anh cứ thế mà hôn một cách cuồng nhiệt, bàn tay bắt đầu di chuyển thăm dò trên cơ thể của cô. Cô nhắm nghiền hai mắt, tay vô thức bấu chặt tấm ga trải giường.

Nụ hôn của anh bắt đầu di chuyển xuống cổ, rồi lướt sang ngậm lấy vành tai cô. Cô giật bắn người, khẽ kêu lên một tiếng. Tiếng kêu vô tình lại kích thích ai kia hơn, nụ hôn lại trở nên mạnh bạo hơn nữa.

Cảm giác phần cơ thể bên dưới có gì đó không ổn, Huyền bỗng nhiên mở to hai mắt, khẽ nuốt nước bọt. Đột nhiên, cô luống cuống đẩy mạnh Dương sang một bên bật người dậy chui tọt vào nhà vệ sinh đóng chặt cửa thở hổn hển. Mặt đỏ bừng, tay chân run lẩy bẩy, trán rịn mồ hôi.

Dương bị đẩy ra đột ngột liền nhíu mày, xong lại bật cười. Chắc chắn là ngại đến đỏ mặt rồi. Anh lắc đầu, chậm rãi bước xuống đi về phía nhà vệ sinh, đưa tay gõ nhẹ: "Ra đây!"

Cô nuốt nước bọt, lắp bắp: "Em...tới ngày rồi."

Dương đứng sững lại trước cửa, mặt biến sắc. Sao lúc khác không tới lại tới ngay lúc này cơ chứ?

"Ra đây đi!"

"Em...không mang theo...cái đó!"

Dương lại sững người tại chỗ một lúc, sau đó hắng giọng: "Chờ đó!"

Anh xoay người bước ra, lái xe chạy tới một cửa hàng bách hóa gần đó. Anh đứng tần ngần một lúc rồi cũng bước vào trong. Tia ánh mắt xung quanh các gian hàng để tìm kiếm, anh khẽ nhíu mày. Chị bán hàng thấy anh cứ đứng một chỗ liền chạy tới hỏi: "Cậu đẹp trai cần mua gì?"

Dương nuốt nước bọt, hít một hơi rồi cúi xuống nhỏ giọng: "Chị...lấy cho tôi cái...cái dành cho con gái lúc...lúc tới ngày..."

Chị bán hàng nghe xong tròn mắt kinh ngạc, sau đó nhìn Dương đầy ngưỡng mộ: "Cậu...lấy loại nào? Diana hay Kotex? Mỏng hay dày, có cánh hay không cánh?"

Dương nghe như lùng bùng bên tai không hiểu gì. Thế quái nào mà lắm loại vậy, anh làm sao biết cô dùng loại nào? Nhỡ đâu mua về cô lại không dùng được thì biết làm sao?

"Chị lấy đại mấy loại đi."

Cầm cái túi đen trong tay, anh nhanh chóng chạy ra lấy xe lái thẳng về nhà. Đứng trước cửa phòng vệ sinh, anh đưa tay gõ nhẹ: "Mở cửa ra...anh đưa...đưa cho!"

Huyền đang ngồi tiu nghỉu bên trong, nghe anh nói vậy liền mừng rỡ, nắm núm cửa khẽ vặn rồi thò tay ra ngoài. Cầm cái bọc đen trong tay, cô không khỏi kinh ngạc. Có nhất thiết phải mua nhiều thế này không?

Xử lí sự cố xong xuôi, cô mới rón rén bước ra khỏi nhà vệ sinh, lủi thủi đi tới giường ngồi xuống, vừa ngại vừa xấu hổ nên cứ cúi gằm mặt xuống đất. Lén lút liếc sang phía bên kia, anh đang chăm chú làm việc. Chắc anh ngại. Cũng phải, ai đời anh đẹp trai phong độ như thế mà lại để anh đi mua cái đó chứ.

"Ngủ đi!" Dương không nhìn sang, khẽ giọng khiến cô giật thót, lắp bắp: "Hả? À...ngủ...ơ mà ngủ ở đâu?"

Dương quay sang, khẽ nhíu mày: "Còn đâu được nữa? Chứ mày định ngủ ở đâu?"

Huyền nuốt khan nhìn xung quanh căn phòng. Ở đây có mỗi một cái giường, không lẽ ngủ chung?

"Mà nhắc mới nhớ, hôm qua anh ngủ ở đâu?"

"Còn hỏi à? Cái đồ con lợn, định nhường cho mày nửa cái giường mà mày lại độc chiếm hết. Con gái con đứa, cái tướng ngủ chả giống ai. Nằm xuống ngủ đi."

Huyền cúi gằm mặt xuống đất nhăn nhó khó chịu. Ngủ rồi thì ai mà biết tướng ngủ nó như thế nào mà khác người với chả giống người?

Mặc dù ức chế, nhưng cô biết chắc mình không có khả năng đấu võ mồm với anh nên đành im lặng, lủi thủi co giò nằm xuống kéo chăn trùm kín đầu, ôm mối ức chế trong lòng mà thiếp đi lúc nào không hay.

Nhìn biểu hiện của cô, anh chỉ khẽ lắc đầu cười nhẹ. Đúng là không khác đứa con nít. Cô cứ như thế bảo sao anh lại không yêu cho được. Anh đưa tay day day hai bên thái dương, ngả người ra sau vươn vai một cái rồi tắt điện, đứng dậy chậm rãi tiến lại phía giường, nhẹ nhàng lật mép chăn khẽ nằm xuống bên cạnh Huyền, thò tay ôm gọn lấy vòng eo cô.

Huyền đột nhiên cựa người, xoay lại ôm chặt lấy anh, cả người rúc vào người anh, miệng nhỏ khẽ chép chép vài cái. Nhìn người trong lòng đang ngủ say, Dương chỉ khẽ cười. Vòng tay kéo sát người cô lại ôm chặt. Một nụ hôn lướt nhẹ qua trán cô.

Cả người anh bỗng nhiên nóng lên một cách kì lạ. Cảm nhận được sự thay đổi khác thường trong cơ thể, anh khẽ nuốt khan. Nhẹ gỡ tay cô ra, anh lập tức bật người dậy đi về phía nhà tắm, mở vòi nước xối thẳng vào người như muốn rửa trôi đi cái cảm giác nóng hừng hực trong người.

Chết tiệt! Sao tự nhiên anh lại không thể tự kiềm chế bản thân mình như vậy chứ? Rõ ràng là trước nay anh vẫn luôn có thể kiềm chế bản thân mình khi ở cạnh cô, vậy sao lần này...

MÀY KHÔNG ĐI ANH VÁC MÀY ĐI

Vân Jibi

dtv-ebook.com

Chương 58: Nỗi Sợ Hãi

Dường như đã vơi đi cảm giác khó chịu kia, Dương lau người rồi mặc đồ, nhẹ nhàng bước ra ngoài. Anh đứng trước giường, chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ đang ngủ ngon lành.

Anh cúi xuống, khẽ đặt lên trán Huyền một nụ hôn, nhẹ tay kéo chiếc gối cạnh đầu giường đặt dưới đất nằm xuống. Vắt tay lên trán, anh suy nghĩ miên man một lúc rồi cũng chìm sâu vào giấc ngủ.

Bịch...

Bị vật gì đó rơi trúng người, Dương giật mình tỉnh giấc. Anh khẽ nhíu mày khi nhìn thấy cả người Huyền đang đè lên người mình. Mà Huyền thì cũng không kém, cả cơ thể lăn từ trên giường xuống đáp thẳng lên người anh không chút thương tiếc. Cô kêu lên một tiếng, lồm cồm bò dậy ngơ ngác: "Sao em lại ở dưới đây?"

"Còn trăng sao cái gì? Một mình một giường còn muốn chiếm luôn cả dưới đất à? Con gái con đứa chả giống ai."

Huyền đưa tay xốc xốc mớ tóc bù xù, cười nham nhở: "Tự nhiên lăn xuống chứ em biết gì đâu. Mà ngủ rồi thì ai biết sẽ thế nào?"

"Mày cố ý phải không?"

Huyền ngạc nhiên: "Cố ý gì ạ?"

"Cố ý mò xuống đây nằm với anh chứ gì? Mày định làm gì? Sàm sỡ anh à?"

"Linh tinh. Em thèm vào mà sàm sỡ anh." Cô phụng phịu, đứng dậy chui tọt vào nhà vệ sinh. Cô biết mình không thể thắng lại cái miệng khủng bố của anh nên tốt nhất là nên tránh xa ra một chút.

Hôm nay cô đi làm lại, dĩ nhiên là Dương đưa cô đến công ty. Ai nấy đều nhìn hai người với ánh mắt khác thường. Giờ giải lao, khi cô vừa bước chân xuống tới phòng nghỉ, một đám nhân viên nữ đã kéo cô vào trong đóng sầm cửa lại, bu xung quanh cô hỏi dồn dập: "Hôm qua làm sao nghỉ vậy?"

Bị kéo bất ngờ khiến Huyền không kịp phản ứng. Cô nuốt khan, tròn mắt nhìn đám người xung quanh đang vây lấy mình: "Dạ, em...hôm qua em bị ốm ạ?"

Một chị nhân viên nhìn cô chằm chằm dò xét: "Đang yên đang lành sao lại bị ốm?"

Mấy chị kia thấy thế cũng giành nhau chen vào: "Làm việc quá sức chứ gì? Cũng phải, sếp nhà mình như thế làm sao cái Huyền nó chịu nổi. Chắc cả đêm bị người ta hành đến đi không nổi luôn rồi."

"Hành...hành gì cơ ạ?" Huyền ngạc nhiên.

Chị kia bĩu môi mỉa mai: "Còn giả bộ cái gì chứ? Đều là chị em với nhau mà, có gì phải ngại. Nói đi, có phải sếp rất tuyệt không?"

"Còn phải hỏi sao? Nhìn là biết rồi."

"Đúng đúng."

Huyền nghe ù ù cạc cạc không hiểu cái gì, ngơ ngác: "Mấy chị nói gì thế? Em không hiểu."

"Thì em với sếp...thì abcxyz ấy. Thấy thế nào?"

"Chắc chắn là rất tuyệt rồi. Lại chả cho em ý một bước lên mây ấy chứ."

Huyền ngu ngơ hồi lâu mới hiểu ra ý tứ trong lời nói của mấy chị kia. Cô trợn mắt, xua tay vội giải thích: "Ơ, không phải. Các chị hiểu lầm rồi. Em với sếp không có gì cả. Em bị ốm thật mà."

Mấy chị kia không tin, tiếp tục dồn dập hỏi khiến Huyền chợt nghĩ tới cái cảnh tượng mất mặt hôm qua. Tự nhiên cô lại thấy vô cùng xấu hổ.

"Thôi đừng có hỏi nữa, người ta đỏ hết mặt rồi kìa. Người ta lần đầu làm chuyện ấy, các bà cứ như thế em ấy sợ." Một chị lên tiếng, lập tức cả đám người bật cười rộn rã.

Huyền chỉ biết đỏ mặt mà đứng đó. Đúng lúc cô không biết làm thế nào để khoát khỏi đây thì tiếng chuông báo vào giờ vang lên. Như được giải cứu, Huyền vội vã lấy lí do trễ giờ rồi nhanh chóng lẻn khỏi đó chạy thục mạng về phòng làm việc.

Đứng trước cửa, cô cúi người chống tay xuống gối, một tay đưa lên vuốt ngực thở gấp. Mấy cái người kia đầu óc đúng là đen tối hết chỗ nói. Mà cô lại chợt nghĩ, nếu hôm qua cô không bị tới ngày thì có lẽ cô và anh đã...

"Ai xì, nghĩ vớ vẩn cái gì không biết." Cô lắc đầu nguầy nguậy, cố xua đi cái suy nghĩ đen tối kia ra khỏi đầu. Hít một hơi thật mạnh rồi đẩy cửa đi vào.

Dương vẫn đang chăm chú vào đống tài liệu chất đống trên bàn. Dạo này công ty cho ra hạng mục cải tiến mới nên công việc cứ chất chồng không làm không xuể. Bộ dáng làm việc của anh quả thật cũng thu hút chết người. Một tay anh nắm hờ chống bên đầu, tay kia nhẹ nhàng lật tài liệu. Khuôn mặt bình thản không gợn chút lăn tăn chăm chú nhìn vào tập giấy. Chốc chốc, gặp vấn đề gì đó thì lại khẽ nhíu mày.

Nghĩ lại cũng thấy rất buồn cười. Ngày nào còn là mấy đứa học sinh chuyên đi phá làng phá xóm, bây giờ thì giám đốc các kiểu, đúng là thời gian trôi qua nhanh thật. Tự nhiên nghĩ tới đây, cô lại nhớ tới Khánh, rồi bọn thằng Sún, thằng Hô, thằng Bống, thằng Thọt, rồi cả thằng Mập nữa. Lũ bạn bá đạo một thời đã cùng cô kề vai sát cánh. Cũng đã lâu rồi không

gặp, chẳng biết bây giờ bọn nó thế nào rồi. Còn Khánh, bị điều vào công tác ở chi nhánh trong miền Nam tới giờ cũng mất dạng không chút tin tức. Có khi nào gặp được em xinh tươi nào đó rồi quên cô rồi luôn không? Hừ, đúng là cái đồ mê gái bỏ bạn.

"Làm gì đứng ngẩn ra đó? Đang nhớ thằng nào?"

Bị giọng nói làm giật mình, Huyền chột dạ lúng túng: "À...không...có nhớ ai đâu."

"Lại đây!"

"Làm gì?"

"Kêu lại thì lại, sao hỏi lắm vậy?"

Mặc dù có chút ức chế, nhưng chẳng hiểu sao chân vẫn cứ không nghe lời mà tự động bước tới gần anh. Còn chưa tới nơi, tay đã bị Dương túm lấy kéo mạnh, cả người nhào về phía trước ngồi lên người anh.

"Oái, anh hâm à?" Cô giật mình hốt hoảng thở ra một hơi, mặt mày cau có khó chịu.

Dương không thèm đáp lại, đưa tay ra sau ấn đầu cô xuống, áp môi mình lên môi cô, tham lam như muốn nuột gọn lấy. Cô hốt hoảng vùng vẫy, đập mạnh hai bên vai anh muốn thoát ra khỏi vòng kìm kẹp kia.

"Anh điên à? Đang ở công ty đấy." Huyền đinh tuột xuống khỏi người anh, nhưng khổ nỗi vòng kìm kẹp của anh chắc quá, cố gắng mãi vẫn không thể thoát khỏi.

"Công ty thì sao?"

"Còn trăng sao gì nữa? Nhỡ ai vào mà trông thấy thì sao?"

"Ai dám vào..."

Cạch...

Lời nói còn chưa kịp thốt hết ra đã bị tiếng mở cửa cắt ngang. Cả hai không hẹn mà cùng ngoảnh mặt ra phía cửa.

"Con...cháu...hai đứa..." Bà Lam vô cùng kinh ngạc khi nhìn thấy Dương với Huyền ở trong cùng một phòng, lại đang trong tư thế vô cùng nhạy cảm kia.

Trông thấy người vừa xuất hiện trước cửa, Huyền hốt hoảng đứng phắt dây nép sang một bên. Nhìn thấy bà Lam, nỗi sợ hãi lẫn hoang mang chợt ùa đến như một cơn sóng dữ dội. Cô cứ cúi gằm mặt xuống đất, hai tay không ngừng xoắn vào nhau rịn mồhôi, miệng run rẩy lắp bắp: "Cháu...cháu...chào bác!"

Ánh mắt bà Lam dừng lại trên người Huyền hồi lâu. Bà khẽ nhíu mày, song có con trai ở đây bà cũng không muốn anh phát hiện ra điều gì. Con trai bà, bà hiểu hơn ai hết. Nếu để anh biết lí do năm đó Huyền chia tay anh chắc chắn anh sẽ không bao giờ chịu từ bỏ Huyền. Bà nở một nụ cười nhìn Huyền nhẹ giọng: "Huyền cũng làm ở đây à?"

"Dạ...vâng...vâng ạ!"

Bà Lam bước vào trong ngồi xuống hàng ghế sát bên tường.

"Mẹ sao lại lên đây?"

"Mẹ lên thăm con Thư, tiện ghé qua xem con thế nào? Lần trước con bị thương mẹ còn chưa thăm được."

"Con không sao, chỉ là vết thương nhẹ thôi."

"Không sao là tốt rồi."

Liếc qua chỗ Huyền, cô vẫn đang đứng cúi gằm mặt xuống đất im lặng. Trong đáy mắt bà có gì đó không được vui nhưng vẫn cố gắng giữ sự tự nhiên nhất có thể: "Bác nói chuyện với thằng Dương một chút, cháu có thể ra ngoài không?"

"Dạ...vậy cháu đi trước."

Dương có vẻ không vui khi thấy thái độ xa lạ của mẹ mình dành cho Huyền. Trước đây mẹ anh vô cùng yêu quý Huyền, xem cô như con mình, còn bênh cô chằm chặp hơn cả con trai. Nhưng sao cái cách bà nhìn Huyền và trong lời nói hiện tại hình như có gì đó không đúng: "Có chuyện gì mẹ nói luôn đi, cô ấy đâu phải người ngoài."

"Mẹ không có ý đó, chỉ là chuyện này..."

Bà Lam còn không biết nên giải thích như thế nào thì Huyền đã vội vã lên tiếng: "Không sao, em cũng có việc phải xuống phòng kế hoạch. Bác với anh nói chuyện đi ạ. Cháu xin phép." Nói rồi Huyền cúi đầu, vội vã bước ra ngoài đóng cửa lại.

Bóng Huyền vừa khuất sau cánh cửa, Dương đã tỏ vẻ không vui, quay sang nhìn bà Lam nói: "Có chuyện gì vậy mẹ?"

"Con với nó từ bao giờ lại thế này?"

Dương ngạc nhiên: "Ý mẹ là sao?"

"Chẳng phải hai đứa đã chia tay mấy năm trước rồi sao?"

"Là hiểu lầm thôi, bọn con quay lại với nhau rồi."

Bà Lam dường như đã đoán trước được việc này khi nhìn thấy cảnh tượng lúc bước vào phòng. Nhưng bà càng nghĩ càng không thể hiểu ra được tại sao con trai bà lại một mực si tình cái con bé ấy đến thế. Không thể để chuyện này tiếp diễn, bằng giá nào bà cũng phải tách hai người họ ra cho bằng được. Cho dù có phải đóng vai ác, bà cũng quyết không để con bà tương lai không có con cháu nối dõi được.

"Chẳng phải là nó đã ngoại tình với thằng cu Khánh trước sao? Hiểu lầm cái gì? Con à, có lần một sẽ có lần hai, con suy nghĩ lại đi."

"Mẹ, chỉ là hiểu lầm thôi. Bọn con giải quyết xong rồi. Con nhất định sẽ không để mất cô ấy lần nữa, vậy nên mẹ không phải lo."

"Nhưng mà..."

"Được rồi, mẹ đừng lo quá vậy. Không lẽ mẹ không tin tưởng con trai mình?"

Bà Lam nhìn Dương chỉ biết thở dài. Anh xưa nay cứng đầu, một khi đã quyết thì trời có đánh xuống cũng sẽ không thay đổi. Thôi vậy, bà sẽ nghĩ cách khác.

"Thôi được rồi, vậy mẹ không nhắc nữa. Cũng không còn sớm nữa, mẹ về đây. Nhớ giữ gìn sức khỏe. Mẹ có mang cho con ít đồ gửi ở dưới quầy tiếp tân. Ra về ghé qua đó lấy."

"Vâng, mẹ về cẩn thận."

Bà Lam đứng dậy bước ra khỏi phòng. Vừa đi, bà vừa suy nghĩ miên man. Trước hết cứ phải tách xa bọn nó ra trước đã. Càng để gần nhau càng khó giải quyết. Nghĩ vậy, vừa bước vào thang máy, bà không ấn nút xuống sảnh mà đi thẳng lên lầu trên. Đứng trước một cánh cửa lớn, bà đưa tay gõ nhẹ.

"Vào đi!"

"Anh hai!"

Ông Hùng đang duyệt hợp đồng, nhìn thấy có người đi vào liền ngẩng đầu lên nhìn: "Lam đấy à? Qua kia ngồi đi."

Bà Lam khẽ gật đầu, vòng sang bên cạnh ngồi xuống sofa. Ông Hùng tháo cặp kính đặt trên bàn, xoa xoa mi mắt một chút rồi cũng đứng dậy bước tới ngồi xuống đối diện bà Lam: "Em tới đây thăm thằng Dương à?"

"Vâng. Tiện qua xem anh thế nào. Mà lão Hưng nhà em sao dạo này không thấy gọi về."

"Giời ơi, chắc làn bận quá thôi. Chi nhánh bên đấy vừa mở rộng quy mô nên công việc chắc nhiều. Cái thằng ngốc ấy à, trước nay không lăng nhăng gái gú gì đâu nên em yên tâm." Ông Hùng cười ha hả, ngả lưng ra sau ghế thư giãn.

"Em nào có ý đó. À, mà anh có biết cái con bé làm chung phòng với thằng Dương nhà em không?"

Ông Hùng khẽ nhíu mày cố nhớ lại gì đó. Một lát ông liền "à" lên một tiếng trả lời: "Cái con bé Thảo Huyền gì đấy à? Anh có nghe, dạo trước còn lùm xùm cả công ty. Mà sao thế? Con bé ấy là cháu dâu tương lai nhà mình mà."

Bà Lam có chút ngạc nhiên: "Anh gặp nó rồi sao?"

"Không, nhưng là người thằng Dương nó thương mà. Anh thấy nó nghiêm túc đấy."

"Không được, hai đứa nó không thể đến với nhau được."

Ông Hùng hơi khó hiểu, nheo đôi mắt đã xuất hiện những đường nhăn nơi khóe mắt nhìn bà Lam: "Sao thế? Em không thích nó à?"

Bà Lam nhất thời không biết giải thích thế nào cho ông Hùng hiểu. Vốn dĩ xưa nay bà đâu có ghét Huyền, chỉ là bất đắc dĩ. Tuy cảm thấy có lỗi những bà cũng hết cách. Con trai bà, bà không thể để nó khổ được. Bà thở dài: "Không phải em ghét nó, mà...tóm lại là hai đứa nó không được."

"Chuyện của bọn trẻ mình đừng có cố gắng mà xen vào. Căng quá đứt dây đàn em ạ. Chúng lớn cả rồi, hạnh phúc là do chúng lựa chọn, chúng có thế nào cũng phải chấp nhận thôi. Mình càng ngăn cản nó càng không chịu từ bỏ."

Bà Lam lại thở dài một cách rầu rĩ. Không phải ông Hùng nói không có lí, nhưng nếu không xen vào thì hai đứa nó kiểu gì cũng không thể dứt. Bà phải ngăn cản trước khi quá muộn.

"Anh...cho con bé ấy nghỉ việc đi."

Ông Hùng quả quyết: "Không được. Đâu có lí do gì để đuổi việc. Phải công tư phân minh chứ, làm thế sau này còn ai muốn trung thành lâu dài với mình nữa."

"Vậy có cách nào tách bọn nó ra không? Anh giúp em đi, sau này em sẽ giải thích lí do, bây giờ thì không được."

Ông Hùng trầm tư một lúc lâu. Đứa em dâu này xưa nay là người như thế nào ông cũng đã rõ. Ông không hiểu tại sao bà ấy lại muốn chia cắt tình yêu của con trai mình, hẳn là phải có lí do gì đó khó nói. Ông khẽ chép miệng: "Thôi được rồi, để anh suy nghĩ."

"Vâng, anh cố gắng giúp em. Không còn sớm nữa, em về đây."

"Ừ, vậy em đi cẩn thận."

Bà Lam khẽ gật đầu rồi cầm túi xách đứng dậy đi ra khỏi phòng hướng về phía thang máy. Chuyện này có lẽ không nên hấp tấp, phải từ từ nghĩ cách.

Kể từ lúc rời khỏi phòng làm việc Huyền cứ như người mất hồn. Cô biết việc này sớm muộn gì cũng sẽ tới, nhưng không nghĩ nó lại nhanh đến vậy. Cô còn muốn có thêm thời gian nữa để bên cạnh anh lâu hơn. Nhưng nghĩ lại, quả thật là làm như vậy rất ích kỉ. Biết trước đã không thể mang lại cho anh một tương lai tốt đẹp vậy mà vẫn để anh hi vọng. Lẽ ra cô nên cứng rắn mà từ chối anh ngay từ đầu. Thế nhưng trái tim cô nó không cho cô cái quyền từ chối.

Lúc trông thấy bà Lam, cô như mới bừng tỉnh khỏi cõi mộng mà cô vẫn ảo tưởng lâu nay. Cô đang làm cái gì thế này? Cô phải làm thế nào cho đúng? Bây giờ thực sự không thể ở cạnh anh được nữa. Cô với anh không thể ở bên nhau được, cô không thể... Cô lại phạm sai lầm nữa sao?

"Làm gì ngồi thừ người ra đó? Nhớ tao à?"

Bị cái chạm vai làm cho giật mình, Huyền ngẩng đầu lên nhìn. Cô há hốc miệng ngạc nhiên khi thấy người vừa xuất hiện trước mặt mình: "Ơ, Khánh? Là mày thật à?"

"Không lẽ ma?"

"Thằng hâm này, về khi nào thế? Sao không báo trước. Mà mày đi mất hút không chút tin tức thế?"

Khánh khẽ nhíu mày, cốc cho cô một cái lên đầu: "Còn hỏi sao? Tại bên đó bận quá không có nhiều thời gian. Lúc gọi được thì tắt máy, xong cũng chặn số tao luôn, tao gọi có được đâu mà mất tăm với chả mất tích?"

Huyền ngạc nhiên: "Chặn số sao?" Nhìn vào mắt Khánh, cô không nghĩ Khánh nói dối nên nghi hoặc rút điện thoại ra kiểm tra. Cô kinh ngạc, tròn mắt nhìn thấy số Khánh bị nằm trong danh sách đen: "Cái này...sao lại thế?" Huyền có chút khó hiểu mới nhăn mặt suy nghĩ. Không lẽ...là anh làm?

"Thôi bỏ đi. Lâu không gặp, ra ngoài vi vu tí đi. Dạo này nhiều việc nên hơi căng thẳng. Tao cũng không ở đây được lâu lại phải vào trong đấy rồi." Nói rồi Khánh túm lấy cổ tay Huyền lôi ra khỏi phòng giải lao.

"Ơ này, thằng hâm, đang trong giờ làm việc mà đi đâu?"

"Không sao hết, thất nghiệp tao nuôi." Cứ thế, Khánh không để Huyền từ chối mà lôi xuống nhà xe, mở cửa ấn cả người cô vào trong rồi vòng sang bên cạnh, lên xe nhấn ga phóng đi.

"Ầy, ngon quá. Lâu lắm rồi mới tới đây." Huyền tròn mắt, miệng xuýt xoa ngồi trước một tô mì hải sản đặc biệt đầy ụ, nghi ngút khói đang dậy mùi thơm phức xộc thẳng vào mũi cô.

"Ngon thì ăn đi." Khánh nhìn Huyền có chút buồn cười. Cậu với đũa trong hộp đưa cho cô. Cầm đôi đũa trong tay, cô bắt đầu ngấu nghiến một cách ngon lành.

Đúng là ngon thật, nhưng hình như vẫn thiếu thiếu vị gì thì phải? Bình thường ăn mì anh nấu quen rồi nên ăn chỗ khác, tuy ngon nhưng vẫn không thể so với đồ anh nấu được. Tự nhiên nhớ tới anh, Huyền khựng đũa mì đang chuẩn bị đưa lên miệng, khuôn mặt bần thần.

"Sao thế?"

Không thấy cô trả lời, Khánh nghi hoặc nhìn cô chăm chú. Dường như phát hiện ra sự khác thường trong ánh mắt Huyền, cậu khẽ chạm vào vai cô: "Này, bị làm sao?"

"Hả? À ờ...không sao. Ăn đi, đang ngon mà." Huyền lúng túng, song lại cúi xuống ăn tiếp. Nhưng cô lại chẳng còn cảm nhận được mùi vị gì nữa mà chỉ ăn cho có lệ. Cứ thế, chẳng mấy chốc tô mì đã cạn sạch.

Ăn xong, Khánh chở cô đi vòng vòng, tới những quán cóc ven đường mà trước đây hai người thường hay tới. Xế chiều thì dừng lại ở bờ hồ gần công viên trong thành phố. Cái nắng nhàn nhạt dịu nhẹ của buổi chiều chiếu lên mặt hồ, phản xạ một màu vàng lóng lánh khiến mặt nước trông lung linh huyền ảo một cách kì lạ.

Hít một hơi thật sâu như để cảm nhận hết sự tinh hoa của thiên nhiên ban tặng, Huyền cảm giác tâm trạng cũng đã khá hơn một chút, nỗi lo sợ dường như đã tạm vơi bớt đi.

"Đúng là rất đẹp. Thiên nhiên lúc nào cũng đẹp, chỉ tiếc là những con người nhỏ bé như chúng ta lại không có nhiều cơ hội để nhìn ngắm. "

" Sao tự nhiên lại sến súa vậy?"

"Kệ tao. Hừ!" Huyền cau mày nhăn nhó, quay sang lườm Khánh một cái cháy mặt.

"Rồi rồi, đại ca em lạy chị. Đừng nhìn em bằng ánh mắt sát thủ đó. Về thôi, tối nay chúng ta có hẹn."

Huyền ngạc nhiên: "Có hẹn? Hẹn gì cơ?"

"Cứ đi rồi biết."

"Nhưng mà..."

Tiếng chuông điện thoại vang lên cắt ngang lời Huyền định nói. Cô giật mình thò tay lấy điện thoại ra xem. Nhìn thấy cái tên trên màn hình, cô hơi do dự, nửa muốn nghe, nửa không muốn nghe, mắt cứ nhìn mãi vào màn hình không chớp.

"Sao không nghe?"

"Tao..."

MÀY KHÔNG ĐI ANH VÁC MÀY ĐI

Vân Jibi
dtv-ebook.com

Chương 59: Hội Ngộ

Huyền nhất thời không biết phải giải thích với Khánh như thế nào. Không phải cô không muốn nghe, mà là không dám nghe. Thật sự bây giờ cô không biết mình nên làm gì.

"Thôi, đi về. Tối tao qua đón."

Huyền im lặng không nói gì, cũng không có bất kì phản ứng gì khác. Chỉ ngồi bần thần trên hàng ghế cạnh hồ nước, hướng về phía xa bằng ánh mắt buồn man mác. Hàng liễu rủ mình đung đưa, đùa giỡn với từng gợn gió chiều rù rì. Mái tóc đen láy dài chấm lưng của cô bị gió thổi tung, lòa xòa ra xung quanh.

Thấy cô như thế Khánh cũng không muốn làm phiền, chỉ im lặng ngồi bên cạnh. Cậu biết, giữa cô với Dương có rất nhiều khúc mắc, cậu cũng thừa biết Huyền vẫn rất yêu Dương. Chỉ bằng ánh mắt của cô lúc nhìn vào màn hình, bàn tay nhỏ bé khẽ run rẩy đang bóp chặt điện thoại kia là cậu đã nhận ra. Nhưng cậu thực sự không hiểu, nếu còn tình cảm thì sao phải tự hành hạ bản thân mình như thế? Về phần Dương, làm bạn hai mươi mấy năm trời không lẽ cậu còn không nhận ra tình cảm của hắn ta đối với Huyền sâu đậm tới mức nào. Vậy chẳng phải chỉ cần bỏ qua tất cả, trở về bên nhau là được sao? Hà cớ gì cứ phải tự cứa vào tim mình cho rỉ máu rồi im lặng mà chịu đựng như vậy? Không lẽ giữa họ còn rào cản nào đó mà cậu không hề biết?

"Đi về thôi." Huyền đột ngột lên tiếng phá tan bầu không khí im lặng. Cô nhét điện thoại vào túi, quay sang nhìn Khánh nở một nụ cười nhẹ. Trông thấy khuôn mặt khó hiểu của Khánh, cô khẽ nhíu mày: "Không phải nói tối nay có hẹn sao?"

"Ờ, vậy đi về."

Dương ngồi trong phòng làm việc, tâm trạng buồn bực không yên. Từ lúc Huyền đi ra tới giờ anh không hề nhìn thấy bóng dáng của cô quay lại. Đến lúc lo lắng tới mức không thể ngồi yên một chỗ mà chờ đợi nữa anh mới ra khỏi phòng đi tìm kiếm. Anh còn tưởng vì thái độ xa lạ của mẹ anh đối với cô khiến cô tủi thân mà chui rúc ở xó xỉnh nào đó tự kỉ một mình. Nhưng không phải, có mấy người trong công ty cho anh biết cô đã ra ngoài với Khánh.

Lúc nghe được tin ấy, anh quả thực muốn điên lên được. Anh không tài nào tập trung làm việc với cái tâm trạng bức bách kia. Mấy tờ giấy báo cáo cũng vô tình bị anh trút giận mà vò nhàu nát, ném vào sọt rác không thương tiếc, còn rơi vương vãi cả ra xung quanh.

Đã là lần thứ bao nhiêu rồi? Không bao giờ nói với anh tiếng nào, cứ thế mà rời đi trong im lặng. Đến điện thoại cũng năm lần bảy lượt đều không thèm trả lời. Không lẽ cô không hề nghĩ đến cảm nhận của anh?

Tiếng chuông điện thoại vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ. Cứ nghĩ là Huyền gọi, anh vội nhoài người tới nhấc lên xem. Cái tên nhấp nháy trên màn hình khiến anh vừa ngạc nhiên, vừa có chút hụt hẫng. Ngón tay thon dài nhẹ lướt trên màn hình.

Bảy giờ tối.

Huyền ngồi bó gối một góc trên ghế trong phòng khách, khuôn mặt bần thần nhìn chằm chằm vào điện thoại. Từ lúc chiều đến giờ anh không gọi lại cho cô. Mặc dù không có can đảm để nhấc máy, nhưng chẳng hiểu sao tận sâu trong thâm tâm cô vẫn mong muốn nhìn thấy cái tên quen thuộc sáng lên trên màn hình thêm một lần nữa.

Đáp lại mong đợi của cô là sự im lặng đến đáng sợ. Căn nhà vốn dĩ trước nay chỉ có mình cô ở nên lúc nào cũng cảm thấy trống trải, lạnh lẽo vô cùng. Ánh đèn nhàn nhạt bao trùm lên người cô khiến bóng dáng ấy càng trở nên lẻ loi, cô độc.

Tiếng chuông điện thoại vang lên kéo cô ra khỏi mớ suy nghĩ vẩn vơ kia. Đôi mắt mơ hồ chợt lóe lên tia sáng, vội vã chồm về phía trước cầm điện thoại lên. Nhìn thấy tên người gọi, khuôn mặt cô bỗng dưng lại chùng xuống rầu rĩ. Không phải anh.

"Alo!"

"Tao đang ngoài cửa này, mau ra đây đi."

"Đợi tí, ra liền." Cúp máy, cô thở dài thườn thượt, nhét vội điện thoại vào túi rồi nhanh chóng đi ra ngoài.

Khánh chở cô tới trước cổng một quán karaoke khá lớn giữa trung tâm thành phố. Đứng dưới ngôi nhà hai tầng lập lòe đủ màu sắc này, tự nhiên cô lại có chút cảm giác chán ghét. Bây giờ cô chỉ muốn được yên tĩnh một mình thôi.

"Đi vào thôi!" Khánh từ phía nhà gửi xe đi tới, choàng tay qua vai kéo cô bước vào trong.

"Này, đi với ai thế?"

"Cứ vào đi rồi biết."

Ánh sáng mờ ảo đủ màu sắc treo trên tường cộng với thứ âm thanh hỗn tạp phát ra từ những căn phòng dọc hai bên hành lang dội thẳng vào tai Huyền, nghe như có ai đang chọc ngoáy trong đó vậy. Đến nỗi cô phải đưa tay bịt chặt hai tai nếu không muốn bị thủng luôn màng nhĩ. Trong đầu cô bây giờ chỉ có duy nhất một suy nghĩ: cái đứa khốn kiếp nào hát dở như bò rống mà ra sức gào to thế không biết?

Dừng chân trước cửa phòng số 09, trên đầu còn gắn một cái bảng màu vàng chói, in đậm ba chữ "VIP", Huyền khẽ nhếch môi, quay sang nói với Khánh: "Chơi sang thế?"

"Có tiền để làm gì? Vào đi!" Khánh mở cửa ra đẩy cô vào bên trong. Chỉ nghe cạch một cái, xung quanh chỉ còn một màu đen u ám. Huyền cảm

giác có gì đó không ổn liền nhăn mặt: "Bớt giỡn đi nha. Có bật đèn lên không?"

Đáp lại cô là sự im lặng. Bởi vì tường được làm từ nguyên liệu cách âm đặc biệt nên ở bên ngoài thì vẫn nghe tiếng nhạc, nhưng vào trong phòng rồi lại im ắng vô cùng.

"Để tao tìm được đèn là mày xác định với tao đó Khánh ạ!" Cô khẽ gằn giọng, bắt đầu mò mẫm trong bóng tối. Tay đã chạm mép tường lạnh ngắt, cô mân mê ngang theo bức tường. Đụng phải hộp công tắc, cô thầm mừng rỡ. Lần này tên Khánh đáng chết kia xác định với cô rồi.

Tách...

"Sếppppp!!!!"

Ánh sáng vừa nhấp nháy hiện lên, cô còn chưa kịp định hình xem bên trong có gì thì đã nghe tiếng hét đồng thanh đến chói tai, cả người bất ngờ bị túm lấy ghì chặt. Cô tròn mắt, nghi hoặc nhìn lại thì thấy một đám ruồi nhặng không biết từ đâu chui ra, người nắm tay, người nắm chân bu xung quanh lắc lắc người cô như làm nũng.

"Sếp ơi, huhu, nhớ sếp quá!" Cái giọng nói ẻo lả đến rợn da gà này nghe quen thuộc vô cùng. Liếc sang bên cạnh, Tuấn bống đang ôm cánh tay cô mà khóc lóc thút thít. Còn cả Nghĩa hô, Hùng sún nữa.

Cô nhất thời xúc động không nói nên lời. Đã bao lâu rồi cô mới được gặp lại đám bạn nối khố này?

Khánh từ lúc vào phòng đến giờ đã lủi sang ngồi một góc ghế để cho đám kia thực hiện kế hoạch của mình. Cậu trông thấy cảnh đó chỉ biết ngồi cười. Lẽ ra cậu định lại ngồi gần Huyền, nhưng cái đám loi nhoi kia đã nhanh chân giành mất nên đành bất đắc dĩ ngồi chỗ khác.

Mặc dù trong lòng có chút xúc động lẫn vui mừng, nhưng để tỏ ra vẫn là sếp mạnh mẽ, Huyền vùng vằng, mặt hếch lên vẻ không quan tâm, đẩy hết

đám kia ra khỏi người mình gằn giọng: "Có cút ra một bên không? Tao đá cho mỗi đứa một phát bay dính tường bây giờ."

"Sao sếp phũ thế? Người ta nhớ sếp muốn chết đi được mà sếp nỡ lòng nào vừa gặp đã hắt hủi người ta như thế chứ." Tuấn bống mặt mày phụng phịu, cứ nắm lấy cánh tay cô mà dùng dằng khiến gai ốc của cô nổi hết lên dựng cờ khởi nghĩa.

Trưng cái bộ mặt như muốn xa lánh ra, cô nhích sang một bên chu ồn thẳng về phía ghế, leo lên co giò ngồi một góc hăm dọa: "Mày có tin tao đấm mày rụng hết răng cho giống thằng Sún không?"

Cả bọn lao nhao kéo nhau lại lần lượt ngồi xuống ghế. Quân mập cười cười, chỉ tay về phía Hùng sún đang ngồi một góc mà nói: "Sếp ơi, bây giờ người ta lớn rồi ai còn để răng sún nữa. Sếp không thấy răng nó bây giờ à? Trắng không tì vết luôn nhá."

Nghe vậy cô mới nghi hoặc quay sang nhìn đám loi nhoi kia. Một thời gian không gặp, quả thật cả đám đã thay đổi hết rồi. Hùng sún đúng là không còn sún nữa, cậu ta còn đang cười toe toét khoe hàm răng trắng muốt với cô. Quân mập hình như cũng đã ốm đi nhiều rồi, chắc là giảm cân để kiếm người yêu đây mà. Thạch thọt thì không mấy thay đổi, chỉ là cao hơn trước rất nhiều. Tên này xưa nay ít nói, toàn bị cô ăn hiếp thôi. Tuấn Bống thì khỏi nói, vẫn chứng nào tật ấy.

Nhưng công nhận là bây giờ mọi người ai cũng đẹp trai phong độ hẳn ra. Đúng là trưởng thành hết rồi, chả giống cái đám học sinh dở hơi tập bơi như xưa nữa. Nhưng tính cách thì hình như vẫn thế.

Cô dường như vẫn cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó, lướt một lượt qua đám kia. Ánh mắt dừng lại trên người một cậu thanh niên mặc áo sơ mi trắng dài tay, quần jean đen ống bó đang ngồi cạnh Quân: "Thằng Hô sao nãy giờ im thế?"

Nghe thấy tên mình, Nghĩa mới ngẩng đầu lên nhìn cô, nở một nụ cười: "Sếp!"

Cô dường như đã phát hiện ra gì đó, vội thốt lên: "Ể, nó hết hô rồi à?"

"Đã bảo với sếp rồi, người ta lớn rồi nên biết làm đẹp hết rồi mà. Thấy không? Tao bây giờ cũng đẹp trai ngời ngời đây này." Quân mập nói bằng giọng vô cùng hãnh diện, đưa tay hất mớ tóc mái ngược về phía sau.

Huyền lắc đầu: "Mày bớt bớt dùm cái, nhắm đụng nóc nhà không chết thì cứ việc bay đi."

"Lâu lâu cho người ta bay tí mà, sếp có nhất thiết phải phũ thế không?"

"Tao thích thế, mày ý kiến gì?"

"Ấy, thôi em xin phép hết ý kiến." Quân mập trông thấy khuôn mặt sát thủ của cô thì cười cười xua tay. Cô thấy thế cũng chỉ nhếch môi một cái hài lòng. Xem ra lời nói của cô vẫn còn có sức ảnh hưởng đối với đám kia rồi.

Liếc mắt về phía góc ghế trong cùng, cô hơi ngạc nhiên khi thấy sự xuất hiện của một người con trai lạ. Trông hắn ta cũng đẹp trai phết. Mặc sơ mi trắng cổ trụ, quần kaki đen ôm lấy đôi chân thon dài đang vắt chéo lên nhau.

Dường như cảm nhận được ánh mắt cô đang nhìn chằm chằm vào người mình, hắn quay sang nhìn cô nở nụ cười nhẹ, cúi đầu:

"Chào em!"

Huyền nghi hoặc: "Đây là...?"

Thấy vẻ mặt ngạc nhiên của cô, Tuấn bống quay sang nhìn cô hỏi: "Ơ, sếp không nhận ra anh ấy à?"

Huyền nhìn kĩ một chút. Hình như có hơi quen quen. Cô cố gắng lục lại trí nhớ của mình xem đã gặp ở đâu rồi, nhưng không tài nào nhớ nổi. Cô chép miệng, lắc đầu: "Chịu thôi, không nhớ."

"Sếp ơi, hot boy đùi gà rán Trọng Nhân đây mà sếp, sếp không nhớ thật à?"

Hot boy đùi gà rán? Trọng Nhân? Cô tròn mắt, nhìn chằm chằm vào người Trọng Nhân: "Là gã hot boy sợ ma đây á?"

Trọng Nhân nghe xong thì cảm thấy chột dạ. Hắn chỉ cười cười gãi đầu. Tự nhiên cô nhắc tới chuyện cũ hắn lại cảm thấy xấu hổ. Chuyện mất mặt như vậy mà cô lại nhớ dai thế. Chẳng lẽ chuyện đó lại ấn tượng với cô đến vậy?

"Sếp cứ thế, người ta bây giờ là người mẫu tạp chí nổi tiếng rồi đấy." Tuấn bống thấy vẻ mặt ngại ngùng của Trọng Nhân liền lên tiếng. Cậu bây giờ đang là quản lí của Trọng Nhân, làm việc cho một công ty người mẫu.

Biết mình lỡ lời cô cũng ngại ngùng gãi đầu, nở một nụ cười nham nhở. Nhưng cô vẫn có chút thắc mắc, sao anh ta lại xuất hiện ở đây nhỉ?

"Thôi, lâu lâu mới được hội ngộ một bữa, anh em nâng ly chúc mừng phát nào!"

Nghe Quân mập hô hởi khởi xướng, cả đám lập tức ồ lên hưởng ứng, đồng loạt đứng lên. Người khui bia, người bỏ đá, nhoáng một cái, trên tay ai cũng đã có ly bia vàng đầy ụ, tràn cả bọt ra ngoài. Hiếm khi có dịp hội tụ đông đủ thế này, Huyền dĩ nhiên cũng không thể bỏ qua. Cầm một ly bia trên tay, nghe bọn kia hò reo ầm ĩ xong thì ngửa cổ nốc gần cạn tới đáy.

"Mở đầu cuộc hội ngộ hôm nay, xin được giới thiệu giọng ca vàng oang của chúng ta, đó chính là sếp Lùn. Xin cho một tràng pháo tay để chòn đón sếp Lùn lên sân khấu." Sau câu nói của Quân mập, một tràng pháo tay ròn rã vang lên như chuẩn bị khuấy động không khí xung quanh.

"Tao không có hứng, chuyển giao đứa khác đi."

Mọi người thấy cô từ chối thì mặt mày tiu nghỉu, quay sang nhìn cô với ánh mắt có chút hụt hẫng. Nhất là Tuấn bống, cậu trước nay vẫn luôn mê mẩn cái giọng ca ngọt ngào đối lập hoàn toàn với tính cách bên ngoài của

cô. Mặt cậu méo xệch, quay sang nhìn cô mếu máo: "Sếp này, hiếm lắm mới có dịp gặp nhau mà sếp cứ làm bọn này tụt hết cảm xúc à. Sếp kì ghê, hát nghe bài đi chứ."

Đám bên cạnh nghe vậy cũng nhao nhao gật đầu đồng tình: "Đúng đó, hát đi sếp ê!"

Huyền nheo mắt nhìn cả đám đang hướng mắt về phía mình như chờ đợi. Cô lắc đầu, thôi vậy, cũng không nên vì mình không vui mà làm bọn nó không vui theo. Giật lấy cái mic trên tay Quân mập, cô hắng giọng: "Thôi được rồi, nể tình lắm tao mới hát đấy nhá."

"Mua ha ha ha, sếp chịu hát rồi. Mau, nổi nhạc lên."

Lời Quân vừa dứt, cả đám liền hú hét như bệnh nhân tâm thần trốn trại, đồng loạt đứng lên nhảy loạn xạ tưng bừng. Duy chỉ có Khánh là vẫn ngồi im lặng một góc chăm chú dõi theo từng hành động của cô. Cậu biết tâm trạng cô không tốt nên đã bảo bọn kia cố gắng tìm cách giúp cô vui vẻ hơn.

Tiếng nhạc sôi động bắt đầu xập xình vang lên, đám kia đứng lên nhảy múa phụ họa điên cuồng. Huyền dường như bị tiếng nhạc đánh động, cứ thế mà hòa cảm xúc vào từng nốt nhạc.

Phải, cô muốn quên đi hết những ưu phiền trong lòng, dùng âm nhạc để xóa đi tất cả.

Cảm đám đang hò reo nhảy múa vui vẻ thì cánh cửa phòng đột ngột mở ra. Dù đang chìm đắm trong tiếng nhạc xập xình nhưng sự xuất hiện của người kia khiến mọi người đều tò mò hướng ánh mắt ra cửa. Bóng dáng của Dương vừa hiện rõ sau cánh cửa, đám người đang nhảy múa lập tức dừng động tác, tròn mắt kinh ngạc: "Tí đại ca đấy à? Phải không bọn bây?"

"Mẹ ơi, hắn bây giờ đẹp trai hơn cả đám người mẫu trong công ty tao đang làm bọn bây ơi!" Tuấn bống nuốt nước bọt, quay sang nhìn đám kia với vẻ mặt không thể nào tin được. Mấy năm rồi không gặp, sao trông hắn lại khác thế?

Dương không nói gì, liếc mắt về phía hàng ghế đối diện. Khi bóng người quen thuộc đã nằm gọn trong tầm mắt, anh liền bước tới ngồi xuống bên cạnh: "Vui vẻ quá nhỉ? Tới mức điện thoại cũng không thèm nghe."

Giọng anh rất nhỏ, dường như chỉ đủ cho một mình cô nghe thấy. Tay cầm micro chợt run lên. Cô không biết phải giải thích như thế nào, bèn tìm đại một lí do: "Chắc...chắc em quên mở chuông."

Dương không nói thêm câu nào, chỉ khẽ ho vài tiếng. Đám kia thấy đã đông đủ liền muốn khuấy động không khí cuồng nhiệt hơn nữa.

"Hai đại ca đều ở đây cả rồi, hay hai người song ca một bài đi. Hình như chưa bao giờ nghe Tí đại ca hát thì phải? Xem hai người họ kìa, đúng là đẹp đôi thật ấy." Hùng sún phấn khởi lên tiếng, giọng nói có vẻ như không còn được tỉnh táo cho lắm. Mới có mấy ly bia thôi mà đã say rồi sao?

"Mày có tin tao đấm cho hàm răng giả của mày rớt hết, trở về nơi sản xuất không?" Huyền quay ngoắt sang nhìn Hùng sún, mặt đằng đằng sát khí như muốn ăn tươi nuốt sống cậu ta.

"Nó say rồi sếp ạ, mặc kệ nó đi. Yếu mà cứ thích ra gió." Quân mập cầm ly bia còn tới hơn một nửa trên tay, vừa nói xong liền ngửa cổ nốc cạn. Huyền biết là tên kia đã say, chỉ nói vậy cho đỡ ngại chứ cô nào có tính toán gì những lời bông đùa ấy.

Người ngồi bên cạnh từ lúc tới đây đến giờ nói với cô được đúng một câu, sau đó ngồi uống bia như uống nước lã vậy. Chẳng hiểu sao tự nhiên cô có cảm giác anh như thế cũng là do mình. Một lát, khi đám kia đang quẩy tưng bừng trên sân khấu, cô mới hơi cúi người ghé sát gần tai anh nói nhỏ, chỉ đủ để mình anh nghe thấy: "Uống ít thôi, anh muốn chết à?"

Dương nghe xong, liếc mắt về phía cô khẽ nhếch môi. Đang lo sao? Cũng biết lo cho anh cơ à?

"Có chết anh cũng lôi mày theo." Anh quay sang ghé sát vào tai cô thì thầm. Người khác nhìn vào lại cứ nghĩ là anh hôn trộm cô vậy.

"Anh..." Huyền có chút bực bội. Rõ ràng là vì lo lắng cho anh, mà anh thì lại cứ đùa cợt cái kiểu đáng ghét ấy. Cô giận quá, không thèm để ý nữa, quay mặt đi chỗ khác.

Mấy hành động vừa rồi lọt vào mắt Khánh lại trở thành kiểu hành động như đang giận dỗi người yêu. Cậu chỉ biết cười xót xa. Rõ ràng là bọn họ vẫn yêu nhau đến thế cơ mà. Rót thêm cho mình một ly bia đầy tràn, cậu lại tu một hơi cạn sạch tới đáy. Đắng thật, nhưng vẫn không đắng bằng thứ cảm xúc đang ngự trị trong lòng cậu.

Sau một hồi nhảy nhót tưng bừng, cả đám dường như đã thấm mệt, kéo nhau lần lượt thả người phịch xuống ghế, chồng chất nằm đè lên nhau mà thở phì phò.

"Lâu rồi mới vui vẻ thế này. Tao ước gì sau này sẽ thường xuyên được gặp nhau như thế." Quân mập vừa thở vừa nói với cái giọng bị đứt quãng vì mệt. Quả thật hôm nay ai cũng thấy vui vẻ. Bao nhiêu phiền muộn trong lòng dường như đã được giải tỏa đi hết.

"Trễ rồi, chúng ta về thôi. Mai còn công việc chồng chất. Hôm nào thằng Khánh chuẩn bị vào lại trong đấy, anh em ta lại tụ họp một hôm nữa." Nghe Thạch thọt nói xong, cả đám cũng gật đầu đồng tình. Hôm nay ai cũng uống hơi nhiều nên có vẻ đều mệt cả.

Đứng lại trước cửa quán kì kèo một lúc lâu rồi tạm biệt nhau, ai về nhà nấy. Cả đám đông phút chốc chỉ còn lại ba người.

"Về đi, tao đưa nó về." Dương quay sang lạnh giọng nói với Khánh. Định túm tay cô kéo đi thì bị Khánh đột ngột giữ lại. Anh không nói gì, chỉ khẽ nhíu mày.

"Mày uống hơi nhiều, hay để tao đưa nó về cho."

"Yên tâm, tao còn đủ tỉnh táo. Đi thôi."

Không để Khánh nói thêm gì, anh đã túm chặt cổ tay cô lôi đi, để lại Khánh đứng đó, ánh mắt sâu thẳm cứ chăm chăm vào phía hai người trước

mặt. Cho tới khi bóng dáng cả hai khuất hẳn sau cánh cửa nhà xe cậu mới thở dài một cách bất lực.

MÀY KHÔNG ĐI ANH VÁC MÀY ĐI

Vân Jibi

dtv-ebook.com

Chương 60: Hình Thành Khoảng Cách

Chiếc xe lao vun vút đi với vận tốc chóng mặt, lướt qua dòng xe cộ tấp nập trên đường. Hai người ngồi trong xe đều rơi vào trạng thái im lặng. Người tập trung lái xe, người xoay mặt nhìn ra ngoài xuyên qua lớp cửa kính đen. Mỗi người đều theo đuổi một mối suy nghĩ của riêng mình.

Vừa vào tới trong sân, không đợi anh, Huyền đã tự động mở cửa xe bước vào trước. Nhìn thấy ánh sáng từ bên trong nhà phản chiếu ra, lại không thấy khóa cửa cô có chút kinh ngạc. Dương vừa đi tới, cô đã vội hỏi: "Có người trong nhà sao ạ?"

Nghe cô hỏi vậy anh cũng ngạc nhiên không kém. Rõ ràng trước khi đi anh đã tắt hết điện rồi mà? Trong lòng cảm thấy có chút nghi hoặc, anh mới bước nhanh tới phía trước. Phát hiện ổ khóa cũng bị ai đó mở ra, anh kinh ngạc liền đẩy cửa bước vào trong.

"Con về rồi à?"

Nhìn thấy bà Lam đang ngồi trên ghế trong phòng khách, anh mới thở hắt ra một hơi. Còn tưởng bị trộm hay gì nữa.

"Sao giờ này mẹ còn ở đây?"

"Lúc sáng mẹ định đi về, nhưng chợt nhớ ra là còn có việc trên này cần giải quyết nên có lẽ mẹ sẽ ở lại đây một thời gian."

"Sao mẹ không qua chỗ bác? Ở đây chật hẹp như thế, lại không có chỗ ngủ làm sao mẹ ở?"

"Anh đang đuổi khéo mẹ anh đấy à? Mẹ ngủ phòng khách được chứ?"

Dương im lặng, mẹ anh đã nói như vậy thì anh còn biết từ chối làm sao được nữa.

Huyền đứng bên ngoài tự nhiên cảm thấy sốt ruột. Lưỡng lự một hồi rồi cũng bước vào trong. Nhìn thấy bà Lam cô bỗng khựng tại chỗ. Một cảm giác lo sợ lại ập tới: "Cháu...cháu chào bác!"

Bà Lam dường như đã đoán trước được sự việc nên có vẻ không mấy ngạc nhiên. Quả nhiên bà nghĩ không sai, quyết định ở lại đây là đúng đắn. Bà không rõ giữa hai người họ đã xảy ra chuyện gì chưa, nhưng thà phòng bệnh còn hơn chữa bệnh. Dù đã biết trước, nhưng bà Lam vẫn giả vờ tỏ ra ngạc nhiên nhìn Huyền nói: "Sao cháu lại ở đây? Cũng đã muộn rồi sao còn chưa về nhà?"

Huyền dĩ nhiên là hiểu được hàm ý trong câu hỏi kia. Nhưng cô lại không biết phải trả lời như thế nào nên chỉ im lặng cúi đầu.

"Hai đứa con ở chung, nhà nào nữa mà về?" Dương thản nhiên đáp giống như việc này quá đỗi bình thường. Dĩ nhiên, đối với anh là vậy, còn cô thì lại khác. Làm sao cô còn dám ở lại đây chứ?

Cô cười gượng đáp lại: "Anh ấy đùa thôi ạ, bọn cháu vừa đi gặp đám bạn. Vậy cháu xin phép về trước. Chào bác, chào anh!"

"Ừ, vậy cháu về cẩn thận." Vừa xoay người định rời đi, cổ tay đã bị túm lại. Huyền ngẩng đầu nhìn lên, bắt gặp ánh mắt anh nhìn mình chằm chằm cô lại vội vã cúi xuống, giật tay ra khỏi tay anh.

"Để anh đưa về."

"Không cần đâu, em tự về được rồi."

" Đừng có cãi. "

"Con đừng có lúc nào cũng ép buộc người khác vậy. Con bé nó muốn tự về thì để nó về."

Dương có vẻ không vui trước những lời nói vừa rồi của mẹ mình. Nhưng anh cũng không muốn đôi co liền túm tay cô lôi đi. Dừng xe trước cổng nhà Huyền, khi cô định mở cửa đi ra thì đã bị anh giữ lại. Huyền hơi nhíu mày khó hiểu: "Có chuyện gì sao ạ?"

Anh nhìn chằm chằm vào mắt cô mà hỏi: "Mày với mẹ anh đã có chuyện gì?"

Cô lập tức quay đi, lảng tránh ánh mắt như muốn dò xét kia của anh: "Em không hiểu?"

"Đừng có giả vờ, mau trả lời đi."

"Không có gì đâu. Em vào nhà đây, anh về cẩn thận." Không để anh phản ứng thêm gì cô đã vội vã mở cửa bước nhanh vào nhà. Cứ như thể chỉ cần chậm chút nữa là lại không có can đảm mà bị anh bắt nói ra hết.

Trằn trọc lăn qua lăn lại mà không tài nào chợp mắt được, Huyền lại suy nghĩ tới những việc đã qua. Thật sự tất cả cứ như một trò đùa vậy. Một trò đùa thật tàn nhẫn, mà cô lại chính là con rối trong trò đùa ấy.

Sáng hôm sau cô đến công ty từ rất sớm. Cô không về phòng làm việc mà đi thẳng lên tầng cao nhất của toà nhà, đứng trước cửa phòng làm việc của chủ tịch để đợi. Bởi vì cô biết nếu trực tiếp đi lên đó trong giờ làm việc e là sẽ bị thư ký giữ lại vì không có lịch hẹn trước. Cô chưa từng gặp chủ tịch bao giờ, chỉ nghe mấy người trong công ty kể lại nên có biết chút ít về ông ta.

Tiếng bước chân dồn dập vang lên kéo Huyền ra khỏi mớ suy nghĩ lung tung kia. Trước mặt là một người đàn ông trung niên khá cao lớn, trên người mặc bộ đồ vest đen nhìn rất nghiêm nghị. Đằng sau lưng còn có một nam một nữ. Hai người này có vẻ là trợ lý và thư ký thì phải. Huyền đã từng gặp qua nhưng cũng không mấy để ý tới.

Huyền đoán không nhầm thì người đàn ông kia chính là chủ tịch Khả Quốc Hùng. Cô vội bước tới chặn đường cúi đầu: "Chào chủ tịch, cháu

biết là có chút đột ngột nhưng mong chủ tịch dành cho cháu vài phút được không ạ?"

Ông Hùng có hơi kinh ngạc bởi sự xuất hiện của cô. Nhưng vì hành động lẫn lời nói có chút khẩn cầu kia, ông liền gật đầu.

Bước vào trong, ông chỉ tay về phía chiếc ghế sofa ý bảo Huyền ngồi xuống, sau đó cũng chậm rãi ngồi xuống đối diện: "Trước khi vào vấn đề, bác có thể biết cháu là ai không?"

"Cháu là Thảo Huyền, hiện là trợ lý giám đốc phòng kế hoạch ạ!"

Thảo Huyền?

Ông Hùng im lặng chăm chú nhìn cô hồi lâu. Thì ra đây chính là người mà cháu trai cưng của ông đã nhắc tới. Tuy vẻ ngoài không quá xinh đẹp sắc sảo nhưng ông có thể nhìn ra cái mà cháu mình gọi là "đặc biệt" ở cô. Một cô bé vừa nhìn đã cảm thấy dễ mến như vậy, rốt cuộc có điểm nào không tốt mà em dâu ông lại không thích?

"Vậy cháu tìm bác có chuyện gì không?"

Huyền không dám nhìn thẳng vào người đối diện. Lưỡng lự một chút, cô thu hết cam đảm cất lời: "Bác có thể ra quyết định chuyển cháu sang bộ phận khác được không ạ?"

Ông Hùng ngạc nhiên: "Sao đang làm tốt mà lại muốn chuyển?"

"Cháu...cháu có lí do...nhưng cho phép cháu không nói được không ạ? Mong bác giúp cháu, cháu hứa sau khi chuyển bộ phận sẽ cố gắng hoàn thành tốt công việc."

Ông Hùng ra chiều suy tư. Không biết có phải hai đứa nó đã xảy ra chuyện gì rồi không. Nhưng nhớ lại chuyện bà Lam nhờ vả hôm qua, ông nghĩ hay cứ đồng ý đi, xem như giúp đỡ luôn được cho em dâu mình.

Vậy là ông Hùng gật đầu. Huyền thấy vậy thì thở phào nhẹ nhõm. Cô biết nếu nói với Dương thì không đời nào anh chịu để yên cho cô đi, vậy nên vẫn là cô phải tự chủ động mà rời khỏi anh thôi.

"Dạ, bác có thể chuyển ngay hôm nay được không ạ?"

"Có cần thiết phải gấp gáp vậy không?"

"Cháu..."

"Thôi được rồi, vậy lát nữa bác sẽ cho người sắp xếp chuyện này."

"Vâng, cháu cảm ơn bác."

Rời khỏi phòng chủ tịch, cô không về phòng làm việc của mình mà bước thẳng ra cổng. Hiện tại cô không muốn chạm mặt anh nên nhắn tin cho mấy chị nhân viên phòng dưới xin nghỉ hộ, sau đó tắt luôn điện thoại. Cô định sẽ về nhà, nhưng chẳng hiểu sao lại quyết định đi tới bệnh viện thăm bố. Cũng đã lâu rồi cô không tới đây. Bố cô vẫn vậy, vẫn nằm im lặng trên chiếc giường inox trải ga trắng trông vô cùng lạnh lẽo, miệng đeo ống thở, trên người ghim vô số loại dây chằng chịt.

Ở bệnh viện cả ngày, cơm cũng không buồn ăn, chỉ ngồi thất thần nhìn bố mình. Có lẽ là do mệt mỏi nên cô gục bên cạnh giường thiếp đi lúc nào không hay. Cho tới khi y tá trực thay ca vào kiểm tra cô mới giật mình tỉnh lại. Nhìn đồng hồ cũng đã hơn chín giờ tối, cô lại rầu rĩ, thất thểu trở về nhà.

Nằm co người trên giường, tay nắm chặt điện thoại. Cô do dự, nửa muốn mở nguồn, nửa không muốn. Là cô đang sợ, sợ anh sẽ gọi, sẽ hỏi han, sợ nghe thấy giọng anh cô lại không kìm được mà trở nên yếu đuối. Cảm giác ấy thật sự cô không hề muốn có.

Sáng sớm, vừa xoay người định bước ra ngoài cô đã nhìn thấy bóng dáng quen thuộc đang đứng tựa vào cửa xe ngoài cổng. Trước đây, ngay cả nằm mơ cô cũng muốn được ở cạnh anh, nhìn thấy anh. Nhưng hiện tại cô thật sự chỉ muốn trốn tránh anh.

Cô vội vã đứng nấp sang một bên để anh không nhìn thấy. Cả người dựa vào bức tường lạnh lẽo, những giọt nước nóng hổi bất giác lăn ra khỏi khoé mắt, môi mím chặt để không bật thành tiếng.

Một lát, cô mới rút điện thoại ra tắt hết âm thanh rồi gửi cho anh một tin nhắn:" Em đi làm rồi, anh không phải đón em đâu."

Nhận được tin nhắn, Dương hơi bất ngờ, lập tức trả lời lại:"Đi rồi?"

"Vâng!"

Dương có vẻ không tin, rời khỏi chỗ tiến về phía trước. Cô nhìn qua khe tường thấy vậy vội vã chạy ra sau tán cây rậm rạp ngồi xuống.

Nhìn thấy cửa đã khóa, Dương khẽ chau mày. Anh nhắn lại:"Lát gặp mày chết với anh!"

Cô im lặng không nói gì, bóp chặt điện thoại trong tay. Ánh mắt nhìn anh không rời, cho đến lúc nhìn thấy chiếc xe phóng đi, hòa vào dòng xe cộ trên đường cô mới rời khỏi chỗ.

Ngồi trên xe buýt, ánh mắt mơ màng xuyên qua lớp kính nhìn ra ngoài. Cô bỗng nở một nụ cười, là nụ cười nhạt nhẽo vô vị. Cười cho cuộc đời bất công của mình. Kiếp trước có lẽ là do ăn ở không tốt nên kiếp này hết lần này tới lần khác đều phải chịu đau khổ.

Vừa vào tới công ty cô đã nhìn thấy đám nhân viên đang xúm nhau chen chúc gần bảng thông báo dọc hành lang đi tới thang máy.

"Huyền, sao giờ này mới tới. Mau lại đây!" Chị nhân viên phòng kế hoạch trông thấy Huyền liền gọi lớn, đưa tay vẫy liên tục. Cô nhanh bước lại gần, chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì chị ta lại nói tiếp: "Có thông báo thay đổi nhân sự. Em bị đưa sang bên bộ phận cải tiến rồi. Đổi từ ngày hôm nay đó, sao tự nhiên lại đổi nhỉ?"

Huyền vốn đã biết trước chuyện này nên cũng không mấy ngạc nhiên cho lắm: "Em không biết nữa. Thôi, em về phòng thu dọn đồ đạc đây."

Bước vào phòng làm việc, cô không nhìn thấy anh đâu. Cũng tốt, cô còn đang cố gắng tránh mặt anh mà. Nhưng nói thì nói vậy chứ trong lòng cô vẫn cảm thấy có chút hụt hẫng.

Đứng bần thần bên trong, đưa mắt đảo quanh một vòng khắp căn phòng cô lại cảm thấy có chút nuối tiếc. Căn phòng này là nơi cô gặp lại anh, là nơi chứa đựng vô số kỉ niệm giữa hai người. Rời đi đột ngột như vậy khiến cô không tránh khỏi sự lưu luyến.

Cô nhìn thấy bóng anh đang chăm chú làm việc, khi anh kéo cô vào lòng ôm chặt, khi anh hôn trộm cô,...tất cả những kỉ niệm đều đang hiện lại ngay trước mắt như từng thước phim quay chậm.

Thở dài một cách mệt mỏi, cô vội vã thu dọn đồ đạc của mình bỏ hết vào thùng giấy lớn. Đứng lại trước cửa nhìn một lượt nữa khắp căn phòng rồi mới xoay người rời đi.

Những người dưới phòng cải tiến đa số đều đã quen biết từ trước đó nên việc bắt chuyện với mọi người khá dễ dàng. Mấy người bên này rất cởi mở nên cô cũng bớt đi phần nào áp lực.

Đang loay hoay sắp xếp lại đồ đạc lên bàn làm việc, cánh cửa phòng đột ngột mở ra khiến cô và mọi người đồng loạt ngẩng đầu nhìn lên. Sự xuất hiện của Dương ở ngoài cửa khiến mọi người có chút kinh ngạc. Họ cũng đã lờ mờ đoán được mục đích của anh đến đây nên chỉ chào hỏi mấy câu rồi lại chăm chú vào công việc.

"Theo anh ra đây một lát."

Huyền không nhìn anh, đáp: "Em đang phải chuẩn bị để cho kịp tiến độ làm việc. Nếu không có gì quan trọng thì lúc khác gặp cũng được."

Không chỉ Dương mà những người khác cũng vô cùng kinh ngạc bởi thái độ cùng câu nói kia. Họ lén lút nhìn nhau rồi lại quay sang nhìn hai người bên cạnh.

Dường như có chút khó chịu bởi thái độ của cô, anh khẽ nhíu mày. Nhưng ở đây có nhiều người, anh cũng không phải người làm việc không biết suy nghĩ. Anh bước lại gần nhỏ giọng: "Mau đi ra đây, đừng để anh nói lại lần hai."

"Xin lỗi, em phải làm việc. Mới chuyển bộ phận nên công việc nhiều lắm."

Từ đầu tới cuối, cô không hề nhìn anh lấy một cái. Thái độ hời hợt ấy của cô khiến anh dường như sắp mất kiên nhẫn. Hai bàn tay nắm chặt, vừa tiến lên phía trước một chút thì điện thoại chợt reo lên khiến anh dừng bước. Tay cầm điện thoại nghe nhưng mắt vẫn không rời khỏi cô.

Cúp máy, anh lại nhìn cô, ánh mắt có phần phức tạp. Anh không nói thêm gì, quay người rời khỏi đó. Lúc ấy cô mới lén lút nhìn theo bóng anh dần xa hơn, cho tới khi khuất hẳn sau ngã rẽ hành lang.

Cả ngày hôm ấy cô không hề nhìn thấy bóng dáng của anh thêm lần nào nữa. Có thể do anh có thói quen không thích rời khỏi phòng làm việc nếu không có gì cần thiết. Hoặc có thể là anh hiện tại cũng không muốn gặp cô. Dù vì bất cứ lí do gì đi chăng nữa thì đây cũng không phải là điều cô muốn sao? Không cần phải cố gắng tránh mặt anh nữa. Rõ ràng là trong lòng cảm thấy có chút mất mát, nhưng rồi cô lại cố gắng trấn an bản thân mình. Như vậy cũng tốt.

Giờ tan tầm, chuẩn bị ra về thì cô gặp Khánh ngay lối ra vào. Không đợi cô nói gì Khánh đã túm tay cô lôi đi trước sự ngạc nhiên lẫn nghi ngờ của mọi người.

Ngồi trong xe, cô không ngừng đưa ngón tay di di trên cửa kính: "Sau này đừng làm vậy nữa, người ta sẽ hiểu lầm."

Khánh cười trả lời: "Kệ, họ muốn hiểu thế nào thì hiểu. Tao mới phát hiện ra chỗ này hay lắm."

"Là chỗ nào?"

"Cứ đi rồi biết."

Cô không nói gì thêm nữa, hướng ánh mắt mơ hồ nhìn ra bên ngoài.

Khánh đưa cô tới một khu vui chơi gần công viên. Chỗ này mới hoàn thành và đi vào hoạt động cách đây hai ngày. Cô thì dạo này chỉ suốt ngày ở cạnh anh, hết ăn rồi ngủ. Anh cũng ít đưa cô tới mấy chỗ như thế này.

"Thế mà gọi là hay à? Toàn trò con nít."

"Mày chắc lớn quá nhỉ? Đi ra đứng với bọn nhóc kia xem, không ai nghĩ mày lớn hơn bọn nó đâu."

"Ý mày nói tao lùn chứ gì?"

"Mày nghĩ sao thì cứ cho là vậy đi. Vào trong thôi." Không để cô ú ớ thêm câu nào cậu đã khoác vai cô lôi tuột vào bên trong.

Khánh dẫn cô tới quầy ẩm thực trước, gọi hai tô bánh canh cá. Sau khi dạ dày được lấp đầy cậu mới kéo cô qua khu vui chơi. Cả hai mua một xấp vé, lần lượt chơi hết trò này tới trò khác mà không biết mệt. Mặc dù có nhiều người nhìn họ chằm chằm đầy ngưỡng mộ nhưng cả hai cũng chẳng mấy để ý tới những ánh mắt ấy.

Một lúc lâu sau, dường như đã thấm mệt, cả hai cùng ngồi nghỉ ở hàng ghế đá bên ngoài cổng khu vui chơi. Cô vừa thở phì phò vừa nói: "Đúng là mệt thật đấy. Mà cái thằng khốn kiếp này, ỷ cao hơn tao rồi bắt bạt tao, đúng là đáng chết!"

"Vâng, tiểu nhân đáng chết, xin lấy công chuộc tội!"

"Bằng cách nào?"

"Đợi chút!" Khánh đưa tay xoa đầu cô rồi xoay người chạy đi. Nhìn theo bóng dáng cậu, cô khẽ bật cười. Quen nhau lâu vậy rồi, không thể phủ nhận Khánh rất biết cách làm tâm trạng người khác trở nên tốt hơn. Cô cũng không ngoại lệ, ở bên cậu lúc nào cũng rất thoải mái.

Điện thoại chợt reo lên khiến cô giật mình. Là Dương gọi. Cô định sẽ không nghe, nhưng rồi chẳng hiểu sao vẫn quyết định bắt máy. Chưa kịp nói gì, đầu dây bên kia đã lên tiếng trước:"Đang ở đâu? Gặp anh một lát đi."

Huyền ấp úng: "Em...em bận rồi, lúc khác nói chuyện ạ." Không đợi anh trả lời cô đã vội cúp máy, còn tắt luôn nguồn điện thoại, sau đó ngồi thất thần tại chỗ.

Một cảm giác mát lạnh áp trên má, cô giật mình ngẩng đầu lên thì thấy Khánh đang nhìn mình, tay cầm hay cây kem ốc quế lắc qua lắc lại: "Quà tạ lỗi đây!"

Khánh ngồi xuống bên cạnh, đưa cho cô một cây kem vani đã lột sẵn: "Mời đại ca Lùn!"

"Miễn cho tội chết!" Huyền khẽ nhếch môi, giật lấy cây kem ngoạm một miếng rõ to. Cảm giác mát lạnh xâm chiếm lấy toàn bộ khoang miệng, truyền lên tới tận não.

"Có một cây thôi à? Sao đủ?"

"Ăn cho lắm rồi mập ra lại than."

"Bây giờ chị đã hết sợ mập rồi nhé. Đơn giản vì ăn mãi mà cũng không mập được. Chính vì vậy..." Huyền bỏ lửng câu nói, với tay giật phắt lấy cây kem đã bị ăn hết gần một nửa trên tay Khánh ngoạm một miếng, vừa ăn vừa nói: "Vì vậy nên cây này để tao ăn luôn cho."

"Ở bẩn quá, cái đấy dính nước bọt của tao rồi đấy."

"Mặc kệ, ở bẩn sống lâu."

"Chứ không phải là muốn hôn gián tiếp à?"

"Thằng điên này!" Cô quay ngoắt sang lườm Khánh một cái cháy mặt khiến cậu chỉ cảm thấy buồn cười. Sau đó cả hai lại bắt đầu chí choé,

không buồn để ý tới xung quanh.

Trở về nhà với tâm trạng vô cùng mệt mỏi. Thứ men cay lúc tối dường như bây giờ mới chịu thấm vào người Dương khiến đầu anh hơi ong ong.

Lúc sáng, biết được quyết định thay đổi nhân sự anh đã vô cùng kinh ngạc. Chỉ muốn gặp Huyền để nói chuyện một chút, vậy mà thái độ xa cách của cô đối với anh khiến anh cảm thấy rất tức giận. Vốn dĩ đã định chẳng để ý người khác lôi cô đi mà xử cho một trận, nhưng lại phải đi ngay vì ông Hùng gọi anh cùng đi tham quan hiện trường.

Cả ngày bận rộn, vừa được rời khỏi công việc liền muốn gặp cô ngay. Vậy mà đáp lại sự mong đợi của anh là hai tiếng "em bận", rồi cũng ngắt liên lạc. Là cô cố tình tránh mặt anh?

Không phải chỉ hôm nay, mà là từ hôm trước thái độ của cô đối với anh đã có sự thay đổi rõ rệt. Cả ngày hôm qua cũng không thấy bóng dáng đâu, một chút tin tức cũng không có. Nói xin nghỉ liền nghỉ rồi mất tăm mất tích. Không lẽ cô không quan tâm chuyện anh sẽ lo cho cô thế nào?

"Về rồi à? Lại đây nói chuyện với mẹ một lát."

Mặc dù đang rất mệt mỏi, thực sự anh chỉ muốn ngủ một giấc. Nhưng rốt cuộc Dương vẫn nán lại, ngồi xuống đối diện bà Lam: "Còn chuyện gì vậy mẹ?"

"Con uống rượu?"

"Con đi gặp khách hàng. Có chuyện gì mẹ nói đi."

"Con...xem cái này đi!"

MÀY KHÔNG ĐI ANH VÁC MÀY ĐI

Vân Jibi

dtv-ebook.com

Chương 61: Trốn Tránh

Bà Lam đẩy thứ gì đó về phía Dương. Anh khẽ nhíu mày, cúi người về phía trước nhìn cho rõ. Mặc dù có men say trong người, tinh thần không còn được tỉnh táo nhưng anh vẫn có thể nhìn rõ người trong hình là Huyền và Khánh. Hai người họ ở trong hình đang cười đùa vui vẻ, từ quán ăn tới công viên,...và còn rất nhiều nơi khác.

Nụ cười ấy, ở bên anh cô đã từng có chưa?

"Mẹ theo dõi cô ấy sao?"

"Mẹ chỉ là vô tình gặp, vì mẹ thấy lo cho con nên mới đi theo. Mẹ đã nói rồi, có lần một sẽ có lần hai, tại sao con lại cứ cố chấp như vậy?"

Anh ngả ra sau dựa cả người vào ghế, cất giọng mệt mỏi: "Sau này mẹ đừng làm như vậy nữa. Như vậy là không tôn trọng cô ấy. Chuyện của con, con tự giải quyết."

"Đợi anh giải quyết xong thì chắc hai đứa nó cưới nhau luôn rồi cũng nên. Con à, con tỉnh táo lại đi. Trên đời này thiếu gì những cô gái tốt, sao cứ phải đâm đầu vào con bé ấy làm gì?"

"Con hơi mệt, mẹ vào phòng con ngủ đi, con ngủ ở đây. Sau này mẹ đừng nhắc tới chuyện này nữa." Nói xong, anh xoay người nằm xuống sofa, hai mắt nhắmghiền. Bà Lam định nói thêm gì đó nhưng trông bộ dáng mệt mỏi của anh bà lại không nỡ. Cái đứa con trai cứng đầu này, rốt cuộc thì bà phải làm gì với nó đây?

Khánh đưa Huyền về nhà cũng đã hơn chín rưỡi. Tâm trạng của cô tưởng như đã khá hơn một chút, thế nhưng hiện tại chỉ còn mình cô với bốn bước tường lạnh lẽo cô lại cảm thấy thật sự rất cô đơn. Ngồi bó gối

bên góc giường, hướng ánh mắt cô mơ hồ về phía ánh đèn đường nhàn nhạt qua ô cửa sổ.

Với cái điện thoại mở nguồn lên, cô như không dám tin vào mắt mình. Hai mươi tám cuộc gọi nhỡ, mười bốn tin nhắn. Tất cả đều là của anh.

Bàn tay khẽ run run mở hộp thư ra đọc không sót một chữ. Đọc hết một lượt lại mở ra đọc thêm lượt nữa mà không biết chán. Vài giọt nước nóng hổi bất giác rơi xuống. Giá như anh đừng quan tâm cô như vậy nữa, đừng để ý tới cô nữa có phải hơn không?

Sáng sớm, khi Huyền vừa định chuẩn bị đến công ty thì điện thoại đột ngột đổ chuông. Nhìn dãy số đang hiện trên màn hình, bàn tay cầm điện thoại chợt run lên, trong lòng cũng có dự cảm không lành. Hít một hơi thật sâu, cô trả lời: "Alo!"

"Bác gặp cháu một lát nhé! Bác sẽ gửi địa chỉ cho cháu!"

"Vâng ạ!"

Rời khỏi nhà, cô bắt xe đi thẳng tới chỗ hẹn. Trước đây, bởi vì thiếu thốn tình cảm của mẹ nên được bà Lam yêu thương cưng chiều, cô xem bà như chính mẹ ruột của mình. Lúc ở cạnh bà, trông thấy bà, cô luôn cảm thấy vui vẻ hạnh phúc. Nhưng bây giờ tất cả những cảm giác ấy đều đã biến mất, chỉ còn lại một nỗi sợ hãi tột độ.

Hai người đã nói chuyện rất nhiều. Rõ ràng là từng câu chữ bà Lam thốt ra đều vô cùng nhẹ nhàng, nửa lời trách móc cũng không hề có, nhưng đối với cô, từng câu từng chữ ấy lại như những tảng đá ngàn cân cứ lần lượt chồng chất đè lên người cô nặng trĩu. Cô cũng không biết phải làm thế nào ngoài việc im lặng mà lắng nghe.

Thấy cô im lặng, bà Lam lại tiếp lời: "Huyền, bác biết làm như vậy là thiệt thòi cho cháu. Nhưng mong cháu thông cảm cho người làm mẹ này. Và xin cháu hãy đặt mình ở một phương diện khác để nghĩ cho tương lai của thằng Dương." Bà biết tình cảm của Huyền dành cho con trai mình sâu đậm đến mức nào, cho nên mới cố gắng đánh vào tâm lí cô. Cô là đứa dễ

yếu lòng khi đối diện với chuyện tình cảm, cho nên nếu không thể khuyên con trai mình từ bỏ thì tốt nhất nên bắt đầu từ cô, để cô tự rút lui thì có lẽ sẽ dễ dàng hơn: "Bốn năm qua đã làm được thì cớ gì bây giờ lại không thể?"

Huyền chỉ biết cúi đầu mà lắng nghe. Cô cảm thấy bà ấy nói không sai. Bốn năm qua đã làm được thì bây giờ tại sao không thể? Dĩ nhiên, cô hiểu rất rõ bà Lam muốn gì. Cô chỉ đang suy nghĩ xem rốt cuộc mình phải trả lời như thế nào cho đúng. Im lặng hồi lâu, cuối cùng cô cũng khó nhọc cất lời: "Vâng, cháu biết mình phải làm gì ạ."

"Cảm ơn cháu!"

Ngày hôm đó cô chỉ biết lao đầu vào công việc. Chỉ có như vậy cô mới không có thời gian mà suy nghĩ đến những việc khác. Cô bắt ép đầu óc mình phải chứa thật nhiều suy nghĩ về công việc, chỉ công việc và công việc.

Giờ ăn trưa, cả phòng rủ nhau xuống căntin nhưng cô lại từ chối, nói mình không thấy đói. Mấy người kia nghe cô nói vậy cũng chỉ hỏi han vài câu rồi kéo nhau đi. Cả phòng làm việc vừa rồi còn lao nhao tiếng người, tiếng đánh máy, tiếng giấy tờ kêu loạt xoạt mà bây giờ bỗng trở nên im ắng vô cùng.

Cửa phòng đột ngột mở ra, nhìn thấy Dương bước vào, cô hốt hoảng cắm đầu vào máy tính, lảng tránh ánh mắt anh đang nhìn mình chằm chằm.

Anh đặt túi thức ăn trên bàn, kéo ghế lại ngồi đối diện với cô. Vẫn cái giọng điệu thường ngày mà nói: "Ăn đi, mày tưởng mày là siêu nhân à? Cái gì mà không thấy đói? Con lợn như mày mà cũng không biết đói à?"

Cô không nhìn anh đáp lại: "Em không thấy đói thật. Anh ăn đi."

"Kêu ăn thì ăn đi, sao nói nhiều vậy?"

Định sẽ lại tiếp tục từ chối thì anh đã tự động lấy hộp cơm bỏ ra đặt trước mặt. Hai người cứ kì kèo qua lại hồi lâu. Suy nghĩ một chút, cô thấy

cứ dây dưa kiểu này lát đám người kia đi ăn về trông thấy lại không hay. Thế là cô miễn cưỡng rời mắt khỏi màn hình máy tính, kéo hộp cơm tới trước mặt bắt đầu ngấu nhiến. Bị anh nhìn chằm chằm, cô có chút không được tự nhiên, cúi đầu xuống cố gắng ăn thật nhanh.

"Ăn cơm chứ có phải ăn cướp đâu, vậy mà kêu không đói, đồ con lợn."

"Vâng." Đáp lại một từ duy nhất rồi cô lại tiếp tục ăn. Từ lúc anh bước vào phòng tới giờ cô chưa hề ngẩng đầu lên nhìn anh lấy một cái. Điều này khiến anh cảm thấy có chút khó chịu: "Sao mày cứ lảng tránh anh thế? Có chuyện gì?"

"Vâng."

"Anh đang hỏi mày mà, vâng dạ cái gì?"

Huyền chợt ngẩng đầu lên nhìn anh, bắt gặp anh đang nhìn mình chằm chằm, cô lại bối rối quay sang chỗ khác: "À, dạ không có gì? Anh không ăn ạ?"

"Đừng có đánh trống lảng. Mau trả lời!"

"Có gì đâu mà trả lời. Em ăn xong rồi, anh không ăn thì về phòng đi để cho em làm việc."

"Thái độ đó là sao?"

Huyền không nhìn anh, cũng không trả lời, chỉ chăm chăm nhìn vào máy tính, hết gõ rồi lại viết. Dương cảm thấy tức giận, định phản ứng lại thì cánh cửa phòng đột nhiên mở ra. Đám người kia vừa đi ăn về, đang vui vẻ nói chuyện, thấy sự xuất hiện của anh trong phòng thì hơi ngạc nhiên, còn liếc về phía hộp cơm đã ăn dở đang để trên bàn, họ liền thấy nghi hoặc.

Thì ra không phải là không đói mà là đã có người chuẩn bị cho trước rồi, lại còn ăn riêng nữa, đúng là lãng mạn thật đấy. Tự nhiên đi vào đột ngột thế này, họ cảm thấy hình như vừa phá hỏng chuyện tốt của người ta

rồi. Ai nấy nhìn nhau đầy ngại ngùng, cúi chào qua loa cho có lệ rồi lủi thủi về chỗ làm việc của mình.

Liếc qua chỗ Huyền, thấy cô vẫn không hề để ý tới mình, anh lặng lẽ dọn dẹp mấy thứ trên bàn rồi rời khỏi đó. Cô chỉ biết lén lút nhìn theo bóng lưng anh rời đi, cố gắng kiềm chế lại thứ cảm xúc hụt hẫng trong lòng.

Bàn tay nhỏ bé khẽ nắm chặt, cố gắng xua đi cảm giác đau nhói kia, kiềm chế lại dòng nước đang trực trào ra khỏi khoé mắt. Cô phải thật mạnh mẽ, không được khóc. Chỉ cần cô mạnh mẽ một chút, cứng cỏi một chút, vô tình một chút và nhẫn tâm một chút thôi. Cô tin mình sẽ làm được.

Chuông tan ca, ai nấy đều nhanh chóng sắp xếp lại giấy tờ trên bàn. Mọi người chào hỏi nhau vài câu, có người thì rủ nhau đi ăn, nhắc nhở về cuộc hẹn nào đó đã bàn trước rồi vui vẻ kéo nhau ra về. Kể từ lúc chuyển bộ phận, Huyền luôn là người đầu tiên vào phòng làm việc, cũng là người cuối cùng rời khỏi đó.

Căn phòng nhộn nhịp lại trở về một màn yên tĩnh. Rời mắt khỏi máy tính, Huyền ngả lưng ra sau vươn người cho đỡ mỏi vai. Ánh mắt mờ đục đảo một vòng khắp căn phòng một cách mệt mỏi. Ngồi bần thần như vậy một lúc rồi cô cũng đứng dậy sắp xếp lại giấy tờ trên bàn sau đó xách túi bước ra ngoài.

Ra khỏi cửa, cô trông thấy bóng người quen thuộc đang tựa lưng vào bên tường ở một góc khuất ngay lối rẽ xuống cầu thang. Chắc chắn anh đang đợi cô, nhưng cô lại giả vờ như không hề nhìn thấy, hướng mắt bước thẳng về phía trước. Vừa lướt qua chỗ anh, anh đã nhanh chóng bật người dậy đi tới túm lấy cổ tay Huyền. Cô vùng vằng cố thoát khỏi bàn tay to lớn thô ráp kia, nhưng sức cô có hạn, dù cố gắng đến cách mấy cũng không thể thoát được, lại đang ở công ty cũng không dám la hét. Anh mặc cho cô ngọ nguậy, kéo cô một mạch xuống nhà xe, ấn cả người ngồi vào bên trong rồi mình cũng ngồi vào ghế lái, vặn ga phóng đi.

"Em đã kêu em bận rồi mà, anh không nghe sao? Anh còn định đưa em đi đâu?"

"Mày bận cái gì?"

"Em...tối nay em có hẹn với bạn."

Anh không thèm trả lời, lại tăng tốc lướt thật nhanh qua những chiếc xe bên cạnh, phóng một mạch thẳng về nhà mình.

Cô thực sự rất không muốn vào trong, cô sợ gặp mẹ anh thì lại không biết làm như thế nào. Mẹ anh đã hi vọng ở cô ra sao, vậy mà bây giờ cô còn theo anh về nhà thế này làm sao dám gặp bà ấy.

"Anh đưa em tới đây làm gì? Em không vào đâu, anh cũng không cần đưa em về, em tự về được. Anh vào nhà đi."

Nói xong, cô lập tức mở cửa xe bước ra ngoài. Anh hốt hoảng chạy theo giữ cô lại cho bằng được. Anh đã từng nói với bản thân mình, cô gái này anh đã đánh mất một lần, bây giờ anh quyết không để mất thêm lần nào nữa.

Hai người vùng vằng qua lại ngay trước cổng. Mặc dù Huyền đã cố gắng tiết chế lại âm lượng giọng nói của mình, nhưng anh thì không. Chính vì vậy, bà Lam ở bên trong đã mơ hồ nghe được có tiếng người lao xao bên ngoài mới vội vã chạy ra trước cửa. Trông thấy cảnh tượng kia, bà lại cảm thấy có chút khó chịu.

"Buông em ra đi, anh làm gì vậy? Em đã nói là em muốn về nhà."

"Nhưng anh thì không muốn, mau theo anh vào trong."

"Em không vào."

"Không vào cũng phải vào. Đừng có cãi nữa, đi."

Dương túm chặt cổ tay Huyền kéo đi, tới nỗi cổ tay cô đỏ rực lên một mảng. Đi tới một cây cau cảnh trong sân, cánh tay kia của cô đưa ra quặp chặt lấy thân cây, nhất quyết không chịu theo anh vào.

"Cái con điên này, hay mày muốn anh vác vào trong? Có thả tay ra không?"

"Em không vào, anh buông tay em ra đi, đau quá!"

"Thả con bé ra, con làm cái gì thế?" Bà Lam từ bên trong bước ra. Nghe tiếng nói, cả hai cùng ngoảnh đầu về phía cửa. Lợi dụng lúc tay anh vừa nới lỏng, cô liền vùng mạnh tay khỏi tay anh, vội vã chào bà Lam rồi chạy mất.

Anh xoay người đuổi theo nhưng bị bà Lam giữ tay lại. Đôi chân mày đen rậm khẽ nhíu lại, anh quay sang nói với mẹ mình bằng giọng nói có chút tức giận: "Mẹ làm gì vậy?"

"Câu này mẹ phải hỏi con đấy. Con đang làm cái gì? Con không thấy là nó không thích đi với con sao? Bắt ép nó làm gì, làm vậy là tôn trọng nó sao?"

"Mẹ mặc kệ con đi." Dương giật tay mình lại, xoay người chạy theo hướng Huyền vừa đi nhanh chóng đuổi theo mặc cho mẹ mình ở đằng sau kêu lớn. Nhưng ra tới đầu đường đã không thấy bóng dáng của cô đâu. Rõ ràng là chỉ vừa mới đi khỏi đây, không thể nào đi nhanh vậy được. Anh thất thần nhìn tứ phía, nhưng ngay đến một bóng người cũng không hề có.

Mặt trời gần như đã khuất hẳn sau rặng mây sậm màu, nhường chỗ cho bóng tối mờ nhạt bắt đầu xâm chiếm lấy từng khoảng trời rộng. Dáng người cô độc của Dương gần như đã bị bóng tối nuốt gọn lấy. Anh vẫn đứng nguyên tại chỗ, hướng ánh mắt mơ hồ về một phía xa xăm. Anh cứ đứng thất thần như vậy, cho đến khi ánh sáng vàng vọt của đèn đường đột ngột bật lên anh mới thất thểu quay trở lại.

Nhìn bóng anh khuất hẳn vào trong cánh cổng đen to lớn kia Huyền mới lặng lẽ rời khỏi chỗ ẩn nấp. Lúc chạy đi, cô đoán anh sẽ đuổi theo nên đã trốn vào góc khuất của một con hẻm nhỏ. Trông thấy bộ dáng bi thương của anh khi nãy, trái tim cô thật sự rất đau, chỉ muốn chạy tới mà ôm chầm lấy anh nức nở. Thế nhưng lí trí bắt cô không được phép làm như vậy, chỉ có thể bụm chặt miệng, cố gắng không để thanh âm nghẹn ngào kia phát ra

thành tiếng. Nước mắt không ngừng rơi xuống ướt đẫm hai gò má gầy guộc.

Đưa tay quẹt đi lớp nước mắt lem nhem trên má, cô hít một hơi thật sâu rồi thất thểu bước đi dưới ánh đèn đường lay lắt hiu quạnh. Cô cứ đi như vậy mà không hề để ý mình đã đi đâu. Trong lòng cô bây giờ hoàn toàn trống rỗng, không phải không có gì để nghĩ, mà thực sự có quá nhiều chuyện để nghĩ, đến nỗi cô không biết mình phải nghĩ gì, và bắt đầu từ đâu.

Bước đi dừng lại đột ngột, cô ngồi thụp xuống đất, cảm giác đôi chân đã mỏi nhừ không còn chút sức lực để bước tiếp. Muốn khóc, nhưng lại không thể rơi được giọt nước mắt nào.

Người qua lại trên đường trông thấy bóng dáng nhỏ bé của một cô gái ngồi thất thần giữa lòng vỉa hè liền nghĩ chắc cô ấy vừa bị thất tình. Có người quan tâm thì đi tới khuyên nhủ vài câu, nhưng cô không hề phản ứng lại dù chỉ là một ánh nhìn. Họ đều chỉ biết buồn bã lắc đầu, tội nghiệp cho cô gái trẻ.

"Ơ, chị Huyền!" Hiếu vừa đi học về định ghé qua bệnh viện thăm bố mình. Đang chạy xe trên đường thì nhìn thấy một bóng người quen thuộc đang ngồi thụp dưới đất trên vỉa hè. Vừa đậu xe sát lề đường, cậu liền nhận ra là chị mình vội gọi lớn, nhưng hình như Huyền không nghe thấy. Cậu dựng xe, chạy lại chỗ cô ngồi xuống trước mặt, túm chặt hai vai lay mạnh: "Chị!"

Huyền ngẩng đầu nhìn Hiếu, ngạc nhiên hỏi: "Hiếu, sao em...lại ở chỗ này, mà đây là..." Cô ngơ ngác nhìn xung quanh, như thể cô không hề biết nãy giờ mình đã đi tới đâu và làm gì. Hiếu thấy vậy nhổm người kéo cô đứng dậy: "Em phải hỏi chị mới đúng, sao tự nhiên lại ngồi ở đây?"

"Ơ...chị..." Bây giờ cô mới nhớ ra mọi chuyện, vội chuyển ánh mắt đang bối rối sang hướng khác để Hiếu không nhìn thấy: "Chị bị ngã thôi. Mà em đi đâu thế?"

"Em vừa đi học về, bây giờ định ghé qua bệnh viện thăm bố."

"Chị cũng đi."

"Vậy để em đưa chị đi luôn."

Hiếu chở Huyền tới bệnh viện. Chị y tá trực ca cho biết tình hình của bố cô đang có chuyển biến tốt. Lúc sáng bác sĩ nói mấy ngón tay của ông đã mấp máy cử động nhẹ, xem như là cũng có hi vọng. Nghe xong, cả hai người cảm thấy tâm tình tốt hẳn lên. Vừa nhìn bố, vừa luyên thuyên đủ thứ chuyện trên đời. Mặc dù thời gian tiếp xúc với Hiếu chưa bao lâu nhưng Huyền lại cảm thấy rất nhanh đã trở nên gần gũi, còn có những hành động thân thiết nữa.

Huyền phát hiện ra cậu em trai mình cũng không phải dạng vừa, nói chuyện với cô mà nhiều lúc làm cô cay cú không nói nên lời. Đúng là không thể nào nhìn bề ngoài mà đánh giá một con người được.

"Mi biến thái quá, xem ra chị quá khinh địch."

"Chị quá khen, đều là thừa hưởng chung một gen cả mà."

Cô nhăn mặt, cong môi lườm nguýt lại: "Ý mi nói chị biến thái phải không?"

"Là chị nói chứ đâu phải em."

Huyền định cãi lại mà tức quá không thể nói được nữa. Bố cô xưa nay là người lãnh đạm chứ đâu phải cái kiểu nhây lầy như này. Rốt cuộc gã em trai này của cô thừa hưởng gen di truyền từ ai thế không biết?

Liếc qua chiếc đồng hồ treo trên tường, bây giờ cũng đã hơn chín giờ tối. Cô quay đầu lại nhìn bố thêm chút nữa rồi mới nói Hiếu đưa mình về. Cậu cũng gật đầu rồi đi trước xuống lấy xe. Đi gần tới cổng nhà cô, Hiếu nheo mắt nhìn về phía trước như muốn nhìn kĩ gì đó, ngạc nhiên hỏi: "Kia không phải là anh Dương sao?"

Nghe tới tên anh Huyền cũng ngạc nhiên không kém, vội ngóc cổ sang một bên nhìn. Đúng là anh rồi, tuy còn chưa nhìn rõ mặt nhưng bóng người

kia lại quá đỗi quen thuộc, không thể nhầm lẫn với bất kì ai được. Anh ấy tới đây làm gì?

"Dừng xe mau!" Huyền đột ngột lên tiếng. Hiếu tuy không hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng nghe chị mình nói vậy cũng vội tấp xe vào sát lề đường, cách cổng nhà cô một đoạn không xa lắm. Cô bước xuống xe núp sang một bên tránh để anh nhìn thấy, vội nói: "Chị không muốn gặp anh ấy, em có cách nào đưa anh ấy đi đi không?"

"Em thì làm gì có cách nào? Mà anh chị sao thế?" Hiếu nhìn thái độ của chị mình là đoán ra ngay giữa hai người đã xảy ra chuyện gì đó. Suy nghĩ một chút, cậu quay đầu lại nhìn Huyền: "Mấy tuổi rồi còn giận dỗi kiểu này?"

Huyền không biết phải trả lời thế nào, cũng chẳng muốn em trai lo lắng cho mình. Cô kiếm cớ trả lời cho qua loa rồi lại hướng ánh mắt sang bên kia đường. Hiếu không hiểu, nhưng biết chị mình không muốn gặp người kia thì cũng muốn giúp: "Thôi vậy, ai kêu chị là chị em. Em sẽ hi sinh cái tấm thân trong trắng này để giúp chị một lần."

"Cái gì trong trắng? Bộ mi với anh ấy có thể...hay sao mà phải hi sinh. Biến thái."

"Không muốn thì thôi, em về. Chị tự giải quyết đi nhé."

Thấy Hiếu định quay đầu xe cô liền giữ lại, nói với giọng nài nỉ: "Ấy, thôi mi giúp chị đi. Thì hi sinh tấm thân trong trắng. Bây giờ phải làm sao?"

MÀY KHÔNG ĐI ANH VÁC MÀY ĐI

Vân Jibi
dtv-ebook.com

Chương 62: Câu Trả Lời

Hiếu cắn môi nghĩ ngợi gì đó xong quay sang nói: "Bây giờ em qua đó nói chuyện với anh ấy. Lát nữa em gọi cho chị, chị cứ bảo là không về nhà, ngủ lại nhà bạn gì đó là được. Phần còn lại để em lo."

"Ổn không?"

"Chị phải tin vào tài năng thiên bẩm của thằng em này chứ!"

Nhìn vẻ mặt chắc nịch của Hiếu, cô cũng chẳng biết làm gì hơn ngoài gật đầu. Hiếu nổ máy, hướng thẳng về phía cổng nhà Huyền mà chạy tới. Cô vẫn đứng tại chỗ, mắt nhìn theo hướng Hiếu vừa chạy đi không chớp, tay bóp chặt điện thoại chờ đợi.

Đứng khuất trong góc tối, cô trông thấy Hiếu đang nói gì đó với Dương, sau đó thì móc điện thoại trong túi ra. Đúng lúc ấy điện thoại trong tay cô cũng rung bần bật. Cô đợi mấy giây sau mới bắt máy, trả lời lại y như lúc nãy Hiếu dặn. Cô nói chuyện mà mắt vẫn nhìn về phía hai người đứng bên kia đường. Cô thấy anh giật lấy điện thoại Hiếu, cùng lúc ấy giọng anh phát ra từ chiếc điện thoại trên tay, cô hốt hoảng tắt máy ngay.

Hiếu lại nói gì đó với anh, vài phút sau cả hai cùng rời đi. Cô biết kế hoạch của em mình đã thành công. Đợi cho hai người đi hẳn cô mới lững thững bước qua đường vào nhà. Vặn vòi nước trong nhà tắm hết cỡ, để mặc dòng nước lạnh lẽo xối thẳng vào người mình. Kì lạ một điều là cô lại không hề thấy lạnh. Có lẽ do tâm đã quá lạnh rồi, sự lạnh lẽo về thể xác bây giờ cô chẳng còn cảm nhận được nữa. Cô khóc, nước mắt chảy xuống hòa lẫn với dòng nước lạnh lẽo kia.

Một ly rượu lại được rót đầy, Dương ngửa cổ một hơi nốc cạn. Anh thực sự không thể hiểu được tại sao Huyền lại năm lần bảy lượt tránh mặt

anh như thế. Rõ ràng họ đã trở lại như trước, rõ ràng là sắp chạm đến hạnh phúc rồi sao lại thành ra thế này?

"Anh đừng uống nữa!" Hiếu giằng lấy ly rượu mới rót vừa được Dương đưa tới vành môi. Ly rượu lắc mạnh, đổ xuống đất gần vơi tới đáy.

"Cậu mặc kệ anh."

"Chị em mà thấy anh như vậy chị ấy sẽ không vui đâu!"

Không vui sao? Anh nở một nụ cười nhạt. Không vui thì sao? Cô có quan tâm đến cảm giác của anh sao? Nếu không vui thì đã chẳng liên tục tránh mặt anh như thế. Còn cả thái độ lạnh nhạt xa cách kia nữa.

Đôi mắt lờ đờ nhìn chằm chằm vào cái ly trước mặt, tay lại tiếp tục rót đầy, ngửa cổ đổ thứ chất lỏng cay nồng kia xuống cổ họng. Hiếu nhìn ra được anh đang buồn, có lẽ là vì chị gái mình nên đành để mặc anh uống. Mãi cho đến lúc anh gục hẳn xuống bàn, cậu mới lắc đầu thở dài nhắn tin cho Huyền: "Anh ấy say rồi!"

Huyền đang co ro ngồi ở một góc giường, thấy điện thoại rung vội dướn người tới chộp lấy mở ra xem. Đọc xong tin nhắn cô lại cảm thấy đau lòng. Tất cả đều là lỗi của cô hết, vì cô mà anh mới như thế. Cô vội trả lời lại:"Mi đưađưa anh ấy vềnhà đi. Chị sẽ gửi địa chỉ cho."

Nhắn tin cho Hiếu xong, cô quăng điện thoại vào một góc giường ôm gối khóc nức nở. Cô thực sự quá mệt mỏi khi cứ phải gồng mình chịu đựng như thế này rồi. Cô muốn khóc, khóc cho đã để trút bỏ hết cho nhẹ lòng.

Người ta nói, "trốn tình thì tình theo" quả nhiên không sai. Cô càng cố gắng trốn tránh anh, anh lại càng cố gắng xuất hiện trước mặt cô hết lần này tới lần khác. Mặc cho người khác nhìn ngó bàn tán xôn xao anh cũng mặc, cứ một mực đeo bám cô tới cùng.

Giải lao thì qua phòng ngồi cạnh cô, không làm gì không nói gì cũng được, chỉ ngồi bên cạnh nhìn cô làm việc mặc cho cô chẳng thèm nhìn mình lấy một cái, cũng chẳng cạy răng nói chuyện nửa lời. Giờ ăn cơm

cũng mặt dày mua thức ăn tới bắt ép cô ăn, không ăn thì dở thói hăm doạ quát nạt. Cô thấy vậy hôm sau không ở lại phòng nữa mà xuống căntin, anh cũng theo xuống ngồi chung bàn. Mặc dù đã cố tình chọn bàn kín người nhưng kiểu gì anh cũng tìm cách ngồi cạnh cô cho bằng được. Đám người kia đâu phải là người không hiểu chuyện, thấy anh bưng khay cơm tới là đã tự động kéo nhau đi chỗ khác nhường chỗ cho anh.

Mà cái quan trọng nhất là thái độ của Dương gần đây đột nhiên thay đổi một trăm tám mươi độ. Bình thường khuôn mặt anh lúc nào cũng lãnh đạm ít cười, khi thì kiêu ngạo đáng ghét. Ấy vậy mà bây giờ lại khác hẳn, mặt lúc nào cũng tươi không cần tưới, rạng rỡ như ánh mặt trời. Bây giờ chỉ cần chỗ nào có mặt anh là chỗ đó cho dù có đang tối tăm cũng trở nên ngập tràn ánh sáng.

Mấy cô nhân viên khác cứ phải là ngây ngốc mà nhìn. Còn phải nói sao, bình thường anh lạnh lùng cũng đã khiến người ta chết mê chết mệt rồi, bây giờ cười tươi như thế lại càng làm cho người ta quắn quéo con tim. Còn không ngại giúp người này làm cái này, người kia làm cái kia, lúc nào cũng tỏ ra thân thiện với người khác một cách không thể nào tin được.

Huyền cũng ngạc nhiên không kém, còn tưởng anh bị uống lộn thuốc nữa cơ. Cô cứ tròn mắt ra mà nhìn anh lịch sự xin chỗ ngồi cạnh cô, nhìn cô mỉm cười dịu dàng, gắp thức ăn cho cô: "Há miệng ra anh đút cho này!"

Một miếng thịt bò xào được đưa tới trước miệng Huyền. Miếng cơm đang nhai chưa kịp nuốt trong miệng cô suýt nghẹn: "Không...không cần."

"Ngại cái gì? Há miệng ra."

Cô nuốt nước bọt, hàng trăm con mắt xung quanh đang tập trung hết ở bàn ăn của cô. Cái tình cảnh gì thế này? Cô nhăn nhó mặt mũi, nở một nụ cười khổ sở há miệng ra ngoạm lấy miếng thức ăn trước mắt. Sau đó là miếng nữa, rồi miếng nữa.

Nếu là trước đây thì có lẽ cô sẽ hạnh phúc mà đón nhận hương vị ngọt ngào ẩn sâu trong miếng thịt bò ấy. Nhưng hiện tại là cô đangmuốn xa lánh

anh, đang muốn từ bỏ anh, thành ra miếng thịt bò trong miệng bỗng trở nên đắng nghét. Hốc mắt cũng chợt đỏ hoe như sắp khóc.

Anh ghé sát vào tai cô thì thầm: "Không cần cảm động như vậy đâu."

Cô im lặng.

Phải, là cô đang cảm động đấy. Có lẽ sau này cô sẽ chẳng bao giờ được trải qua những phút giây như thế này nữa.

"Ăn tiếp đi, anh qua kia mua nước cho." Anh đứng dậy xoa xoa đầu cô một cách âu yếm rồi xoay người bước về phía quầy hàng mua cho cô một chai nước cam, xong còn ân cần rót ra ly, bỏ ống hút đưa tới trước mặt cô.

Thực ra, Huyền đâu có biết để thay đổi như bây giờ anh đã phải vứt bỏ cả cái tôi trong mình để ép bản thân khác đi. Chỉ vì được quân sư Tuấn bống dạy cho là muốn giữ chân người mình yêu thì phải biết cách quan tâm chiều chuộng, không được doạ nạt hay quát mắng dễ khiến bọn con gái nó chán ghét. Ngoài ra, đối với những người khác cũng cần phải tỏ ra thân thiện, nhất là với con gái thì phải thật ga lăng. Như vậy Huyền mới có cái nhìn khác về mình.

Lúc đầu Dương cũng không tin cho lắm. Nhưng xét theo những gì anh thấy thì trước đây, cũng vì cái thằng cha Huỳnh Minh Tuấn kia tốt với Huyền quá nên khiến cô nhất thời mê mẩn. Rồi cả Khánh nữa, lúc nào cũng ân cần quan tâm cô cho nên cô mới vui vẻ khi ở cạnh hắn như vậy.

Lời Tuấn bống nói có vẻ không sai. Và con người hiện tại của anh cũng là được Tuấn bống một tay huấn luyện nên. Hơn hết là ý chí muốn giữ được Huyền ở bên mình nên anh mới cố gắng trở thành một con người hoàn toàn khác như vậy. Mà hình như cách này đã bắt đầu có tác dụng rồi thì phải, dạo này anh cũng gần gũi với Huyền hơn trước được một chút rồi. Anh tin, chỉ cần anh đủ chân thành thì nhất định cô sẽ trở lại bên anh như lúc đầu.

Tắt máy tính, Huyền vừa bước được vài bước rời khỏi chỗ đã thấy trước mặt xuất hiện một bóng người cao lớn. Nhìn thấy cô, Dương liền

túm tay lôi ngược vào trong ấn xuống chỗ làm việc của cô rồi kéo ghế ngồi bên cạnh. Anh vui vẻ đẩy hộp cơm cuộn anh vừa mang theo tới trước mặt Huyền, nói với cô bằng giọng hết sức dịu dàng: "Ăn cơm vợ Lùn ơi!"

Cái gì vợ Lùn? Huyền suýt chút nữa là sặc nước bọt. Cô trợn ngược mắt lên, há hốc miệng ngạc nhiên như không dám tin câu nói mình vừa nghe.

Má ơi, thế giới này loạn thật rồi!

Tự nhiên Huyền lại thấy sợ, thật sự thấy sợ. Rốt cuộc là anh bị cái gì thế này? Có phải là làm việc quá sức nên thần kinh có vấn đề rồi? Hay bị mắc bệnh đường ruột, hay là bị gì gì đấy...

Cô nuốt nước bọt, quay sang hỏi, còn đưa tay rờ trán Dương: "Anh có bị gì không vậy?"

"Bị cái gì là cái gì?"

"Sao tự nhiên anh khác thế?"

Dương lại cười thật tươi, cúi xuống ngắm nghía mình một chút rồi nói: "Khác chỗ nào? Anh vẫn vậy đấy thôi, vẫn đẹp trai như thường."

"Ý em là...chỗ này..." Huyền bặm môi, đưa ngón tay lên chỉ chỉ vào đầu.

Mặc kệ sự thắc mắc của Huyền, anh cẩn thận bốc một miếng cơm cuộn đưa tới trước miệng cô. Nhìn anh như thế cô lại càng đau lòng hơn. Thà anh cứ như trước đây đi, giống như anh đã từng ghét cô ấy, vậy có phải là sẽ dễ dàng từ bỏ hơn không?

Chuyện giữa Dương và Huyền đến tai bà Lam. Bà vô cùng khó chịu nhưng lại không tiện xen vào tránh để Dương nghi ngờ. Bà biết ngay là nếu để hai người ở gần nhau như thế kiểu gì cũng không thể nào dứt ra được. Bà Lam trầm tư suy nghĩ một chút, sau đó rút điện thoại gửi đi một cuộc gọi.

Chạy vào quán cà phê bên đường, Huyền đưa tay phủi đi mấy giọt nước đang vương trên tóc và quần áo. Trời bỗng nhiên đổ cơn mưa không có chút dấu hiệu báo trước. Vừa vào tới hiên quán thì rào một phát mưa trắng xoá cả một khoảng không gian trước mắt. Cũng may là cô vừa kịp chạy tới đây.

Bước vào quán cà phê sang trọng, Huyền nhất thời ngẩn người. Đúng là mấy chỗ dành cho người giàu có khác, toàn bộ không gian bên trong được thiết kế theo phong cách phương Tây, đồ vật trang trí cũng toàn thuộc loại đắt tiền, nhìn thoáng qua một cái là biết ngay.

Huyền ngơ ngác nhìn ngó xung quanh, chợt một chị nhân viên trong bộ đồng phục áo sơ mi màu vàng nhạt, chân váy đen ôm sát bước tới cúi đầu chào cô: "Xin hỏi, có phải chị là Thảo Huyền?"

"À, đúng rồi."

"Mời chị đi theo hướng này." Chị nhân viên trong quán gập người dang tay hướng về phía trước. Huyền đoán là bà Lam đã nhờ người đón cô ở đây nên cũng tự nhiên mà đi theo chị nhân viên kia lên lầu trên. Đi tới trước một cánh cửa, chị ta dừng lại quay sang nói: "Người bên trong chính là người chị cần tìm."

Huyền cảm ơn một tiếng rồi đẩy cửa bước vào trong. Đây là phòng VIP, bên trong không quá rộng, chỉ đủ để kê một bộ bàn ghế ghỗ bóng loáng cùng mấy thứ đồ trang trí linh tinh. Phía trong có một cánh cửa nhỏ, chắc là nhà vệ sinh. Huyền đi tới cúi chào bà Lam rồi ngồi xuống đối diện: "Bác tìm cháu vì chuyện của anh Dương?"

"Phải, bác nghe nói dạo này quan hệ của hai đứa có vẻ tốt hơn trước."

"Không phải đâu, không giống như bác nghĩ đâu ạ. Cháu thực sự không có làm gì hết, tại vì..."

"Bác biết không phải tại cháu, vậy nên bác mới tìm cháu."

Huyền vẫn chưa hiểu ra ý tứ trong lời nói của bà Lam, vậy nên cứ ngơ ngác mà nhìn.

Đột nhiên, bà Lam đứng dậy bước lại khuỵ chân xuống quỳ trước mặt cô khiến cô vừa sợ hãi vừa hốt hoảng vội cúi người túm chặt tay bà Lam kéo lên, hốc mắt đỏ hoe như muốn khóc: "Bác làm gì vậy ạ? Mau đứng lên đi."

"Coi như bác xin cháu, làm ơn hãy khiến nó có thể từ bỏ cháu đi được không? Bác cầu xin cháu đó." Bà Lam vừa khóc vừa nói khiến Huyền thấy bối rối không biết phải làm gì cho đúng. Cô cũng quỳ xuống trước mặt bà, nước mắt rơi lã chã. Có phải cô không muốn đâu, nhưng thực sự cô đã cố gắng trốn tránh anh rồi mà vẫn không thể nào khiến anh từ bỏ mình được.

Rồi bà Lam lại nói gì đó với Huyền, cô chỉ biết thẫn thờ ra đó mà nghe, nước mắt vẫn không ngừng tuôn ra ướt đẫm hai gò má gầy guộc.

"Cháu thật sự đã rất cố gắng rồi, cháu không thể...bác...bác kêu cháu phải làm sao đây?" Cô khóc nấc lên từng nhịp, vừa khóc vừa nói một cách vô cùng khó khăn. Hốc mắt lem nhem nước, dính chặt lấy mấy sợi lông mi đen dài kia.

"Cháu cần phải tuyệt tình hơn nữa thì may ra còn có cơ hội."

Tuyệt tình hơn? Rốt cuộc thì làm thế nào mới gọi là đủ tuyệt tình?

Thấy Huyền im lặng, bà Lam lại nói tiếp: "Cháu dứt khoát tuyệt đối với nó đi. Có thể là yêu người khác, hoặc là...cưới ai đó chẳng hạn."

Huyền vô cùng kinh ngạc, mắt mở to nhìn thẳng vào người trước mặt mình không thốt nên lời.

"Bác biết làm vậy không đúng, nhưng với tính cách của thằng Dương, nó sẽ không chịu từ bỏ cháu dễ dàng như vậy đâu. Dù gì cũng chỉ là giả thôi mà, cháu có thể nhờ ai đó giả làm người yêu, hoặc làm một cái đám cưới giả chẳng hạn. Đợi khi thằng Dương nó có thể từ bỏ được cháu thì thôi."

Huyền như không dám tin vào những gì mình vừa mới nghe. Tại sao, tại sao một người phụ nữ hiền thục đáng kính mà cô từng yêu quý và xem như mẹ ruột của mình lại có thể nói với cô những lời như thế? Chẳng nhẽ bà ấy chỉ biết đến con mình mà không hề nghĩ cho cô?

"Cháu...làm sao cháu có thể...tại sao bác..."

Cảm thấy mình hình như đã quá lời, bà Lam chột dạ, hai bàn tay đặt trên đùi bấu chặt vào nhau. Bà đang làm cái gì thế này? Tại sao lại đối xử với con bé tội nghiệp này như vậy được cơ chứ? Nhìn Huyền bằng khuôn mặt tội lỗi, bà Lam lại khóc, cúi đầu rối rít nói: "Bác..bác xin lỗi...những lời lúc nãy xem như bác chưa hề nói. Bác thực sự xin lỗi."

Hai hàng nước mắt lại tuôn xuống, cô thở ra một hơi bất lực. Rốt cuộc thì cô phải làm thế nào đây?

Ngồi trong phòng làm việc, Huyền ngẩn ra như người mất hồn, tới nỗi có người gọi cô cũng chẳng hề biết. Cô đang suy nghĩ về những gì bà Lam đã nói với cô. Thật sự đó có phải là cách duy nhất để anh từ bỏ cô? Nếu đúng như vậy có lẽ cô sẽ thử, đặt cược hạnh phúc của mình để giúp anh quên được cô. Không, nếu thật sự như vậy chắc không phải là quên nữa, mà là căm ghét cô, hận cô tới tận xương tuỷ. Mặc kệ là gì đi nữa, chỉ cần có thể khiến anh từ bỏ mình, cô sẽ chấp nhận hết.

Giờ ăn trưa, như thường lệ, đám người trong lòng làm việc của Huyền sẽ kéo nhau đi xuống căntin trước. Cô định cũng sẽ đi, nhưng nghĩ sao lại thôi. Cô biết chắc cô đi thì anh cũng sẽ theo, mà ở dưới đó nhiều người, bây giờ anh lại chẳng biết bị đột biến hocmon nào đó trong cơ thể cho nên làm gì cũng thấy khó xử bởi ánh mắt của những người xung quanh, cô lại quyết định không đi nữa.

Cửa mở, chẳng cần nhìn Huyền cũng biết là anh vào nên mắt vẫn dán vào màn hình máy tính.

Dương ngồi xuống bên cạnh, mở hộp thức ăn ra đặt ngay trước mặt Huyền. Anh nở một nụ cười thật tươi, dịu dàng nói: "Ăn đi này!"

Huyền nén chặt cảm giác đau nhói vào trong, gạt mấy hộp đồ ăn sang một bên trả lời Dương bằng giọng nói có chút chán ghét: "Anh làm ơn thôi cái trò này đi được không? Trẻ con cũng vừa phải thôi chứ."

Khuôn mặt anh đột nhiên biến sắc, nhưng sau đó rất nhanh chóng khôi phục lại bình thường, tươi cười nhìn cô đáp: "Vậy cứ xem anh là trẻ con đi, không sao cả. Mau ăn đi."

"Dẹp hết đi, sao anh cứ thích làm phiền em mãi thế?"

Làm phiền?

Lần này thì ý cười trên khuôn mặt anh thật sự đã hoàn toàn vụt tắt, anh sững người, cả cơ thể trở nên cứng đờ. Cô nói anh làm phiền cô sao?

"Anh không hiểu mày đang nói cái gì?"

"Anh thông minh lắm mà? Nhân tài của đất nước như anh mà không hiểu sao? Mà thôi, anh cũng không cần hiểu đâu. Tóm lại là từ giờ làm ơn tránh xa em ra một chút có được không? Em cảm thấy mệt mỏi lắm."

Mệt mỏi sao?

Khuôn mặt anh hiện rõ nét thất vọng tràn trề. Hít một hơi thật sâu, anh nói: "Chẳng lẽ mày thật sự không hiểu, anh thay đổi như vậy cũng chỉ vì mày thôi sao?"

Huyền ngoảnh mặt đi chỗ khác, hững hờ đáp: "Em đâu có bắt anh phải làm vậy, là do anh tự nguyện đấy thôi."

Dương cứng họng, chỉ biết tròn mắt nhìn cô. Từ bé cho tới bây giờ thực sự anh chưa bao giờ thấy thái độ của cô đối với anh lại hời hợt xa cách như lúc này. Cho dù là trước đây từng giận dỗi, từng ghét bỏ hay gì đi chăng nữa cũng không giống như bây giờ.

Anh cau mày: "Rốt cuộc là tại sao?"

"Anh còn không nhận ra sao? Là em chán anh rồi, không thích anh nữa."

"Anh không tin."

"Tuỳ anh thôi."

Dương túm chặt hai vai Huyền quay lại đối diện với mình lắc mạnh. Anh sắp mất kiên nhẫn đến nơi rồi. Anh tức giận quát: "Rốt cuộc là tại sao?"

Cô nín thở, hai bàn tay nắm chặt tới nỗi lòng bàn tay in hằn cả mấy vết móng đỏ rực. Nén lại tất cả mọi cảm xúc vào trong, cô hít một hơi thật sâu như để lấy dũng khí, lạnh lùng hất tay anh ra khỏi vai mình, nhìn thẳng vào đôi mắt đang dần chuyển màu của anh: "Anh thôi đi, em đã nói là em chán anh rồi. Là chán, anh có nghe rõ không?"

MÀY KHÔNG ĐI ANH VÁC MÀY ĐI

Vân Jibi
dtv-ebook.com

Chương 63: Bốn Năm Thực Sự Rất Dài

"Anh không tin, mày lừa anh." Dương túm cổ tay Huyền bóp chặt, giống như chỉ cần buông lỏng ra một chút là cô sẽ chạy mất. Không thể nào có chuyện đó được, chắc chắn là cô chỉ đang lừa anh thôi.

"Anh buông em ra đi, đau."

"Anh không buông."

"Buông em ra!" Huyền vùng vằng muốn thoát khỏi anh, nhưng dường như sự tức giận của anh đã dồn hết vào cái siết chặt ấy, cô không thể nào dứt ra được. Cô đứng dậy, định giật mạnh tay chạy đi nhưng vẫn bị anh túm chặt lấy. Mặc cho cổ tay đã đỏ rực lên cô vẫn nhất quyết giật thật mạnh với hi vọng có thể mau chóng thoát khỏi chỗ này, thoát khỏi anh. Cô không thể ở đây thêm phút giây nào nữa. Cô sợ mình sẽ không thể mạnh mẽ dứt khoát được như lúc nãy, sẽ bị anh làm cho mềm lòng mà rơi nước mắt thì tất cả những gì cô cố gắng xem như mất hết.

Hốc mắt cô đỏ hoe như sắp khóc. Không phải chỉ vì cổ tay bị anh siết chặt nên đau, mà trái tim cô bây giờ cũng như đang có ai bóp chặt. Ngay lúc này cô chỉ muốn chạy trốn tới một nơi nào đó thật kín đáo mà khóc, khóc thật to để giải phóng hết tất cả những gì đang cố kìm nén trong lòng.

Rốt cuộc nước mắt cũng không thể kìm được nữa, cô bật khóc, vừa khóc vừa nói như van xin: "Anh buông tay em ra đi, làm ơn buông tha cho em đi, em xin anh đấy."

"Anh không...anh không buông...mày không được đi đâu hết." Dương thật sự không thể bình tĩnh được nữa rồi. Anh biết cô đau, tim anh cũng như có muôn vàn mảnh sắc nhọn cứa vào đấy, nhưng lại không thể buông

tay ra được. Anh sợ, sợ buông tay ra rồi thì suốt đời này sẽ không thể nắm được bàn tay ấy nữa. Anh không muốn, anh không thể!

"Làm gì vậy? Mau buông tay nó ra." Khánh đột nhiên xuất hiện trước cửa phòng làm việc. Vốn dĩ cậu định tới tìm Huyền để tạm biệt vì sáng sớm ngày mai phải đi rồi. Nhìn thấy cảnh tượng bên trong, cậu hốt hoảng chạy vào túm chặt tay Dương gỡ ra. Nhưng anh nhất quyết không chịu buông.

Khánh thật không thể đứng nhìn Huyền nước mắt dàn dụa vì đau như vậy nữa. Cậu nắm chặt tay đấm mạnh vào mặt Dương một cú trời giáng. Bị đánh bất ngờ, anh chao đảo ngã sang một bên. Lợi dụng lúc ấy, Khánh xoay người túm tay Huyền lôi đi.

Đám người trong phòng Huyền vừa lúc ấy đi ăn về, trông thấy một màn vừa rồi thì vô cùng kinh hãi. Cả đám đứng im như pho tượng ngoài cửa, mắt trợn ngược nhìn Khánh đấm Dương một phát rồi lôi Huyền đi. Đến khi cả hai người kia đi khuất, mấy cô gái mới hốt hoảng chạy vào trong đỡ Dương dậy rối rít: "Anh có sao không?"

Dương đưa tay chạm nhẹ chỗ bầm tím Khánh vừa đấm nơi khoé miệng. Anh cười nhạt, sau đó lững thững bước đi trước sự hoang mang của bao nhiêu ánh mắt xung quanh.

Khánh định kéo Huyền lên sân thượng, nhưng sau đó nghĩ sao lại đưa cô xuống chỗ cầu thang bộ. Cậu nghĩ chỗ này hiếm người qua lại sẽ không bị ai để ý. Cậu ấn cô ngồi xuống bậc thềm, nhìn thấy cổ tay đỏ rực kia mà cảm thấy xót xa: "Ngồi đây đừng đi lung tung, tao đi kiếm chai dầu."

Huyền thút thít: "Không cần đâu, một lát là hết đau thôi."

"Đỏ rực vậy mà không sao à? Thằng điên đó nó không biết mày đau hay sao lại làm như vậy?"

Huyền đột nhiên bật khóc thành tiếng, hốc mắt còn chưa kịp khô giờ lại nhoè đi. Khánh thấy thế cũng quýnh lên, vội ngồi xuống đối diện hỏi: "Rốt cuộc là có chuyện gì?"

"Tao...tao..."

"Thôi dẹp, nói sau đi. Tao đưa mày về." Nói rồi cậu kéo tay Huyền đứng dậy, định trở ngược ra nhưng nghĩ gì đó quay sang nói với cô: "Chịu khó đi cầu thang bộ nhé."

Huyền không nói gì, khẽ gật đầu.

Khánh ở lại nhà Huyền cho tới tận khuya. Cậu biết bây giờ tâm trạng cô rất bất ổn, sợ cô xảy ra chuyện gì nên cậu không yên tâm bỏ mặc cô lại một mình. Vậy là lịch quay lại chi nhánh trong miền Nam bị dời sang ngày khác.

Sáng sớm hôm sau, vừa đi tới chỗ quẹo ngay cầu thang thì Dương ở bên trong thình lình xuất hiện. Huyền hơi giật mình, nhìn thấy anh cô lại nghĩ tới chuyện hôm qua, tim lại đau quặn từng cơn. Bàn tay vô thức bấu chặt quai túi xách, cô cố gắng không thể hiện ra ngoài, mặt vẫn lạnh như tờ không nhìn anh mà đi lướt qua.

"Nói chuyện với anh một lát." Không đợi cô đồng ý, anh liền túm tay cô lôi thẳng lên phía sân thượng.

"Anh làm cái trò gì vậy?" Đứng trên góc sân thượng, Huyền vùng mạnh tay khỏi tay anh.

Dương bóp chặt vai cô, giữ cô đứng đối diện với mình: "Anh muốn biết lí do."

Huyền cắn môi, hai tay đặt dọc bên hông nắm chặt. Cô hít một hơi, quay sang nhìn thẳng vào đôi mắt mờ đục của anh dõng dạc trả lời: "Được, nếu anh đã như vậy em cũng không ngại nói thật luôn cho anh biết. Em vốn dĩ đã không còn tình cảm gì với anh từ lâu rồi. Người em thích là Khánh, anh nghe rõ chưa? Anh còn muốn biết lí do gì nữa không?"

Dương nhất thời sững sờ không nói nên lời, hai cánh tay buông thõng xuống như không còn chút sức lực. Anh không nghĩ cô có thể nhìn thẳng vào mắt anh mà buông ra những lời tuyệt tình đến vậy. Chẳng lẽ từ trước

đến nay anh một lòng một dạ, ngoài cô ra thì chưa từng nghĩ tới bóng hình của người khác, sẵn sàng bỏ qua tất cả để kéo cô về bên mình, sẵn sàng thay đổi cả bản thân chỉ vì muốn giữ cô ở lại bên cạnh mình. Bao nhiêu đó còn chưa đủ chân thành, còn chưa đủ để cô cũng một lòng một dạ với anh sao?

Đôi mắt anh nhìn cô đục ngàu hơn bao giờ hết: "Mày đã từng nói gì với anh? Mày hứa nhất định sẽ chờ anh, nói chỉ yêu một mình anh. Bây giờ thì sao?"

Huyền cười lạnh: "Con người ta ai rồi cũng sẽ thay đổi thôi. Em cũng chả phải là thần thánh gì, em cũng là con người và cũng có lúc thay đổi. Làm gì có ai yêu mãi một người cả đời đâu anh."

"Tại sao mày lại làm vậy?"

"Bốn năm thực sự rất dài anh không biết sao? Em không thể chờ được."

Đắng!

Thật sự bây giờ anh chỉ cảm thấy rất đắng, cổ họng nghẹn lại không nói được lời nào nữa. Nhìn ánh mắt xa cách của cô anh cũng đã lờ mờ hiểu ra. Cô gái nhỏ bé mà anh yêu thương, thực sự đã thay đổi rồi sao? Cái gọi là khoảng cách ấy dễ khiến người ta thay lòng đổi dạ đến vậy sao? Đúng là anh đã từng hận cô, nhưng chung quy lại cũng chỉ vì quá yêu cô nên mới trở nên như vậy. Anh cũng chưa từng làm gì có lỗi với cô trong suốt bốn năm qua. Bốn năm dài đến mức nào, tại sao anh có thể còn cô thì không?

"Anh không tin. Nếu thật sự mày đã thay đổi thì thời gian vừa qua mày đã không như vậy. Mày nói dối."

"Xin lỗi, chẳng qua vì thời gian này Khánh bị điều đi, là do em cô đơn quá nên mới tìm đến anh. Bây giờ Khánh về rồi em nên nói thật cho anh biết. Xin lỗi thời gian qua đã lừa dối anh. Xin lỗi!" Nói xong, cô quay người trở vào trong để mặc anh đứng im lặng tại chỗ, khuôn mặt không còn

chút xúc cảm. Chẳng lẽ tất cả mọi thứ anh làm không đủ để bù đắp lại khoảng thời gian suốt bốn năm qua?

Tim anh sao lại đau thế này?

Ngồi bần thần trong phòng làm việc, đầu óc Huyền bây giờ hoàn toàn trống rỗng. Cô muốn khóc nhưng nước mắt lại không thể rơi được. Giá như có thể khóc thì tốt biết mấy. Ít ra khóc rồi có thể nhẹ lòng, còn hơn cứ khư khư ôm cái cảm giác khó chịu ấy.

Chẳng biết tin tức bắt nguồn từ đâu, nhưng chuyện xảy ra giữa hai người đã lan truyền tới mọi ngóc ngách trong công ty. Người thì nghe rồi im lặng để đó vì cũng chẳng hiểu rõ là gì, người thì xúm nhau xì xầm bàn tán về Huyền, nói cô bắt cá hai tay, đã yêu Khánh rồi còn lừa dối tình cảm của Dương. Nhiều người nhìn vào cô bằng ánh mắt khinh thường dè bỉu. Nhưng cô cũng chẳng có hơi mà quan tâm tới chuyện ấy. Cô chẳng trách họ, họ có miệng thì họ nói. Vả lại họ cũng chỉ là những người ngoài cuộc nên không hiểu được sự tình, họ thắc mắc, họ xem thường cô cũng là điều dễ hiểu.

Suốt mấy ngày liền Dương cũng không qua tìm cô. Tuy là trong lòng cảm thấy hụt hẫng, nhưng chẳng phải đó là tất cả những gì cô mong muốn sao? Lẽ ra cô nên thấy vui mừng vì đã thành công khiến anh từ bỏ mình mới phải, tại sao tâm trạng cô lại tệ đến thế này?

"Huyền, trưởng phòng nói em mang sơ đồ cải tiến qua cho anh ấy kìa." Thấy cô không trả lời, chị tổ trưởng lại gọi lớn: "Huyền!"

Nghe tiếng gọi cô giật mình ngơ ngác quay lại nhìn: "Ơ..dạ...có chuyện gì vậy ạ?"

"Làm việc mà đầu óc để đâu thế? Mau mang sơ đồ cải tiến qua cho anh trưởng phòng."

"À vâng...em đi ngay!" Cô gật đầu rồi lục lọi đống hồ sơ trên bàn. Ngay sau khi cô vừa ôm xấp tài liệu mang đi, cả phòng bắt đầu nhốn nháo xì xầm. Huyền đứng sau cánh cửa chỉ biết cười xót xa. Dĩ nhiên cô biết họ

đang nói xấu mình, chỉ là không nghĩ rằng họ lại không hề nể tình cô đến vậy, rõ ràng biết cô chưa đi hẳn mà đã cố tình nói to. Phải chăng là cố ý để cô nghe được?

Tay bóp chặt tập giấy, cô hít một hơi thật sâu để lấy lại tinh thần. Mặc kệ bọn họ muốn nói gì thì nói, cô chẳng có hơi mà quan tâm tới mấy chuyện không đâu ấy. Bây giờ cô cũng đủ mệt mỏi lắm rồi, chẳng tội gì mà ôm thêm phiền muộn vào lòng.

Đứng trước cửa phòng của trưởng phòng kế hoạch, cô đưa tay gõ nhẹ mấy cái.

"Vào đi!"

Vừa mở cửa, cô ngạc nhiên khi thấy người ngồi ở vị trí làm việc trước mặt là Khánh. Cô bước tới gần, đặt xấp tài liệu lên bàn rồi kéo ghế ngồi đối diện nhìn cậu hỏi: "Nếu tao đoán không nhầm thì giờ này mày đã lên máy bay rồi chứ nhỉ?"

Khánh hừ lạnh một tiếng đáp: "Tao xin ở lại luôn rồi, ai cũng biết mà mày không biết à? Bạn bè kiểu gì thế?"

"Mày không nói sao tao biết được."

Khánh đột nhiên im lặng nhìn Huyền bằng ánh mắt có chút phức tạp. Cậu định hỏi gì đó, nhưng rốt cuộc lại không thể mở miệng được. Đương nhiên là Huyền nhận ra, vậy nên lên tiếng hỏi trước: "Có chuyện gì thì nói đi."

Khánh hơi do dự, xong cũng ngập ngừng: "Chuyện đó...chuyện mày nói với thằng Dương trên sân thượng hôm trước..."

"Mày...nghe hết rồi sao?"

Khánh không trả lời, nhưng qua ánh mắt cậu cô cũng đã đoán được câu trả lời. Cô cúi đầu lí nhí: "Xin lỗi, tự nhiên lôi mày ra làm bia đỡ đạn.

Nhưng lúc đó tao hết cách, không nghĩ ra được ai cho thích hợp cả. Xin lỗi!"

Khánh nghe xong chỉ cười nhẹ. Cậu biết chắc chắn rằng lúc nghe những lời ấy từ miệng cô thoát ra đã đoán được cô đang nói dối. Tuy vậy, cậu cũng chẳng hiểu tại sao tim mình cứ loạn nhịp lên bởi những lời nói ấy. Chỉ là mấy lời nói dối thôi, vậy mà cũng khiến cậu chao đảo thế này rồi.

Khánh chồm người tới xoa đầu Huyền, sau đó nheo mắt nhìn cô nói bằng chất giọng có chút trêu đùa: "Không sao, dù gì cũng lỡ rồi. Mà chuyện mày với thằng Dương công ty đang đồn ầm lên. Bây giờ lại có cả tao trong đó nữa, mày tính đền bù thiệt hại về danh dự cho tao thế nào đây?"

"Dẫn đi ăn kem, hay đi ăn gà rán, hay đi xem phim..."

"Chỉ có thế thôi á? Khuôn mặt đẹp trai này chẳng lẽ chỉ đáng giá có bao nhiêu đó thôi à?"

"Không đùa nữa. Tao về phòng làm việc đây, ở đây lâu người ta sinh nghi. Đi nhá!" Nói rồi Huyền đứng dậy xoay người bước ra ngoài.

Bóng cô vừa đi khuất, khuôn mặt tươi cười vừa rồi của Khánh bỗng chùng xuống, ánh mắt dõi theo cô mang một nỗi buồn sâu thăm thẳm. Thở dài thườn thượt, Khánh thôi không nghĩ ngợi linh tinh nữa, với lấy xấp giấy tờ Huyền mới mang qua bắt đầu lật ra xem xét.

Mặt trời đã khuất hẳn sau rặng mây đen, chút ánh sáng yếu ớt cuối cùng cũng vụt tắt, nhường chỗ cho một màu đen u tối bao trùm lên hết tất thảy mọi thứ trong không gian.

Một cô gái có thân hình mảnh mai, mái tóc nâu bồng bềnh sóng sánh xoã dài ôm lấy khuôn mặt trắng trẻo xuất hiện trước cửa quán rượu. Cô mặc trên người bộ váy sơmi sọc ca rô màu xanh ngọc giản dị. Vừa bước vào trong, cô liền trở thành trung tâm của mọi sự chú ý xung quanh. Không phải vì dáng vẻ xinh đẹp kia, mà vì họ đang thắc mắc một cô gái trông có

vẻ nhã nhặn, dịu dàng, đoan trang như vậy lại một mình vào quán rượu vào đêm tối thế này, chắc chắn là vừa bị thất tình rồi.

Cô ta chọn cho mình một chỗ ngồi gần quầy hàng, gọi một chai rượu vodka loại mạnh. Vừa rót ra một ly, đang định đưa tới vành môi thì khựng lại bởi giọng nói của người nào đó với âm lượng khá lớn vang lên ở bàn bên cạnh. Cô đặt ly rượu xuống tò mò nhìn sang. Khuôn mặt bỗng nhăn lại, sau đó giãn ra vì ngạc nhiên. Đó không phải là...

"Cho thêm mấy chai nữa đi, có nghe không?"

Giọng nói có phần to hơn giống như đang quát nạt lại vang lên lần nữa. Một cậu nhân viên trong quán vội vã lấy thêm mấy chai rượu chạy tới đặt lên bàn, cúi đầu rối rít: "Xin lỗi quý khách, rượu của anh đây." Thấy người khách kia không nói gì, cậu ta cũng xoay người rời khỏi đó, tiếp tục công việc của mình.

Từ sau cái hôm nói chuyện với Huyền trên sân thượng ấy, ngày nào Dương cũng lao đầu vào công việc không ngừng nghỉ. Tối đến thì tìm đến rượu bầu bạn, suốt mấy ngày liền anh toàn trở về nhà trong tình trạng say khướt, người vất va vất vưởng không có lấy một chút tinh thần. Có hôm còn say tới nỗi không biết đường về, nhân viên của quán rượu phải lấy điện thoại gọi mẹ anh tới đưa về nữa.

Trong cơn say, anh gào thét tên Huyền như một kẻ điên dại. Anh trách cô, mắng cô, hận cô. Anh cứ tưởng chỉ cần chìm đắm trong công việc, trong men say thì sẽ không nhớ tới cô nữa. Nhưng anh đã nhầm, hình bóng cô đã ăn sâu vào trong tâm trí của anh rồi, dù anh có cố gắng cách mấy cũng không tài nào bỏ ra được. Anh chưa từng nghĩ mình lại luỵ tình đến mức này. Tim anh thật sự đau lắm, đau như có thứ gì đó cứ không ngừng cứa vào chảy máu.

Dương gật gù với tay lấy chai rượu vừa được mang tới mở nắp định ngửa cổ uống thì chai rượu trên tay bị ai đó giật mất. Anh có vẻ không vui, chau mày nhìn người đang đứng trước mặt mình. Đôi mắt lờ đờ đục ngàu cố mở thật to như muốn nhìn rõ: "Cô là ai?"

"Không nhớ à? Bu ồn thật đấy!" Cô gái kia đặt lại chia rượu lên bàn, ng ồi xuống đối diện với Dương: "Bạn cũ lâu năm giờ gặp lại, không mời mình một ly được sao?"

Dương cười nhếch môi, với lấy chai rượu đặt trước mặt cô gái, xong c ầm lên một chai cụng nhẹ vào nhau r ồi nói: "Ra là bạn cũ, vậy mời cậu, uống đi." Nói xong anh lại ngửa cổ uống g ần hết một nửa chai. Cay đắng có đủ cả, mà sao anh vẫn không thấy cay đắng bằng thứ cảm giác đang ngự trị trong lòng mình.

Nhung thấy Dương như vậy cũng cảm thấy có chút xót xa. Mối tình đ ầu của cô, suốt mấy năm trời không gặp, vừa gặp thì lại trông thấy bộ dạng thảm hại của anh thế này.

Giật lấy chai rượu trên tay Dương, Nhung cau mày: "Uống nhiêu đó đủ r ồi, muốn chết luôn hay sao mà uống lắm thế?"

"Mặc kệ tôi...ợ...cô...ợ...mau trả đây..."

Dương dướn người sang định giật lại chai rượu, nhưng có lẽ vì đã bị men say làm cho không còn được tỉnh táo, cả người loạng choạng ngã nhào xuống n ền nhà. Nhung hốt hoảng chạy tới ng ồi xuống túm cánh tay kéo anh dậy đỡ anh ra nhà xe. Vì cô đi xe máy nên cũng không thể chở được anh nên thành ra phải gọi taxi tới.

Người tài xế taxi vừa chuẩn bị nổ máy, vừa quay sang hỏi cô: "Xin hỏi, cô định đi đâu?"

Nhung cắn môi, nghĩ ngợi chút r ồi trả lời: "Phi ền chú đưa cháu tới khách sạn Hoàng Gia."

MÀY KHÔNG ĐI ANH VÁC MÀY ĐI

Vân Jibi

dtv-ebook.com

Chương 64: Bạn Cũ

Cánh cửa phòng khách sạn mở toang, Nhung phải vất vả lắm mới đỡ được Dương đi tới đặt anh nằm xuống giường. Cũng may lúc nãy có bác tài xế taxi giúp cô dìu anh từ ngoài cổng vào tới thang máy không thì cô thật không biết phải làm sao để đưa anh về phòng mình được.

Dương nằm vật xuống giường trong trạng thái say khướt, miệng vẫn không ngừng gọi tên Huyền. Tay chân anh bắt đầu khua loạn xạ. Nhung nhìn anh chỉ biết lắc đầu. Bao nhiêu năm qua, trong lòng anh vẫn chỉ có một mình Huyền, bây giờ thành ra bộ dạng này cũng chỉ vì Huyền. Rốt cuộc thì Huyền có cái gì hơn cô mà biết bao nhiêu người vây lấy cô ta như vậy cơ chứ?

Cánh tay đột nhiên bị túm chặt, cả cơ thể bất ngờ bị kéo ngược về sau nằm ngã xuống giường. Thân hình cao lớn của Dương bỗng bật dậy, xoay lại nằm đè lên người Nhung. Ánh mắt lờ mờ đục ngàu lim dim nhìn Nhung, cúi xuống sát vành tai cô thì thầm: "Anh thực sự rất yêu mày, rất nhớ mày. Đừng bỏ rơi anh, đừng bỏ rơi anh có được không?"

Hơi nóng phả vào ngay vành tai khiến Nhung bất giác rùng mình. Cô trợn mắt, nuốt nước bọt nằm im không chút phản ứng. Cho tới khi khuôn mặt phóng đại của anh di chuyển tới sát mặt cô, đôi môi quyến rũ kia gần như đã chạm tới môi mình cô mới hốt hoảng đẩy anh ra, tát mạnh vào mặt anh một cái quát: "Nhìn cho kĩ đi, mình là Nhung, không phải Huyền."

Lời nói của Nhung cho dù có to đến cỡ nào, cái tát kia có mạnh đến mức in hằn mấy vệt lằn đỏ trên mặt anh cũng chẳng thể thức tỉnh nổi một người đã bị men say thấm đậm vào cơ thể. Anh hoàn toàn mất hết lí trí, chỉ biết người bên cạnh chính là cô gái bé nhỏ mà anh một mực yêu thương. Anh mặc kệ cái tát đau điếng vẫn nhào tới túm lấy Nhung kéo mạnh về

phía mình ôm thật chặt, xong xoay lại đẩy mạnh xuống giường. Anh giữ chặt lấy tay Nhung đặt hai bên đầu, cúi xuống định hôn cô. Nhung luống cuống tránh sang một bên, cố gắng vẫy vùng thoát khỏi sự kìm kẹp mạnh mẽ của anh, miệng la hét không ngừng: "Cậu điên rồi à? Tránh ra khỏi người mình mau."

Âm thanh của từng chiếc cúc áo vang lên gấp gáp, tiếng thở mạnh hòa lẫn với tiếng la hét từ miệng Nhung thoát ra khiến căn phòng bỗng trở nên ngột ngạt một cách khó chịu.

Ánh vàng nhạt nhạt mờ ảo chiếu rọi tới từng ngóc ngách của căn phòng. Nhung ngồi trên ghế, tay nắm chặt chiếc váy đã bị kéo đứt hết mấy chiếc cúc, miệng không ngừng thở phù phù. Cô thật hối hận vì đã đưa Dương về phòng mình trong tình trạng say xỉn như thế này. Lẽ ra cô phải lường trước được chuyện gì sẽ xảy ra chứ? Đúng là ngu ngốc mà.

Nhìn người đàn ông đang cởi trần nằm vật trên giường, Nhung ngao ngán lắc đầu. Khả Minh Dương, mối tình đơn phương đầu tiên của cô, một thời khiến cô mê mẩn như chết, soái ca trong lòng biết bao nhiêu cô gái rốt cuộc cũng chỉ có vậy, vẫn bị một đứa con gái làm cho bản thân tệ hại tới mức này.

Nhớ lại cảnh tượng lúc chiều, khuôn mặt Nhung bỗng lộ lên mấy phần không vui. Cô đang thầm nghĩ, nếu để Huyền biết cô và Dương ở cùng một phòng trong khách sạn, còn vừa làm chuyện kia nữa thì cô ta sẽ thấy thế nào nhỉ?

Nghĩ tới đây cô chợt nở một nụ cười đắc ý. Xốc lại chiếc váy sơ mi che kín phần thân trước, Nhung chậm rãi bước vào nhà tắm mở vòi nước. Cô muốn rửa trôi đi những vết tích mà người ngoài kia vừa để lại trên cơ thể của mình.

Sáng sớm, vừa bước ra khỏi cổng đã thấy Khánh đang ngồi trên chiếc xe máy hiệu Exciter đợi bên vệ đường. Huyền rón rén bước lại gần vỗ vai hù cậu một cái. Khánh chẳng những không giật mình, ngược lại mặt còn tỉnh bơ. Tự nhiên thấy mình bị hớ, cô nhăn mặt phụng phịu: "Thằng điên này, giả vờ tí thì chết à? Mất cả hứng."

Khánh thấy phản ứng của Huyền như vậy chỉ biết cười trừ, giả bộ nhướn người ra sau giật mình: "Ù ôi, hết cả hồn."

Nhìn thấy khuôn mặt đen như đít nồi của Huyền, Khánh bật cười thành tiếng khiến cô đã đang mất hứng rồi lại tự nhiên cay cú, đấm cho cậu một phát vào lưng quát: "Cười con khỉ khô, có tin tao cho mày giống thằng Sún luôn không?"

"Thằng Sún bây giờ răng đẹp hơn cả diễn viên người mẫu. Thôi, lên xe tao chở đi ăn sáng, nhanh còn tới công ty không lại trễ bây giờ."

Huyền lườm Khánh một cái, nhận nón bảo hiểm trên tay cậu rồi chật vật leo lên xe.

Hai bát mì thịt bò còn nghi ngút khói vừa đặt lên bàn trước mặt Huyền. Tự nhiên tâm trạng cô lại có chút rầu rĩ. Cứ nhìn thấy mì bò là cô liền nghĩ tới Dương. Không biết anh ấy bây giờ thế nào rồi, mấy hôm nay không thấy bóng dáng anh đâu. Có hôm cô còn lén núp sau bức tường nơi góc khuất cầu thang lúc ra về để chờ chỉ vì muốn được nhìn thấy anh, nhưng rốt cuộc lại thất vọng, lững thững đi về.

Thấy cô ngồi bần thần, Khánh lên tiếng: "Sao còn không ăn đi, để mì nở hết bây giờ."

"À...ờ..." Huyền ngập ngừng, cúi xuống ăn vài miếng qua loa cho xong. Thật sự cô chẳng cảm giác được mùi vị gì.

"Trời hôm nay đâu có dấu hiệu mưa đâu nhỉ?"

Huyền ngẩng đầu thắc mắc: "Là sao?"

"Thánh ăn uống mà đụng được mấy đũa, chuyện lạ có thật. Nay định giảm cân à?"

"Còn cân nào đâu mà giảm."

Khánh cười khẩy, đưa tay xoa xoa đầu cô một cách dịu dàng nói: "Ăn cho hết, mày sắp thành bộ xương khô rồi ý." Nói xong, cậu còn vớt thịt bò ở bát của mình qua bát của cô: "Tao không thích ăn thịt bò, ăn hộ tao cái, bỏ đi uổng phí."

Huyền cắn chặt môi, thấy Khánh như thế cô lại chẳng muốn để cậu lo cho mình nên cố gắng ăn hết. Cô không hề biết người đối diện đang nhìn mình bằng ánh mắt dịu dàng lẫn quan tâm.

Vừa vào tới phòng làm việc Huyền đã bị bao nhiêu cặp mắt chán ghét cùng khinh thường nhìn mình. Có người còn vu vơ nói: "Nhớ chuyện hôm qua tôi kể không? Cái vụ trên mạng mà cô gái lăng nhăng ấy, yêu hết người này người kia, kết cục thảm lắm. Đúng là đáng đời." Vừa nói, cô gái kia còn đá ánh mắt qua chỗ Huyền. Dĩ nhiên Huyền biết chị ta đang cố ý ám chỉ mình, nhưng cô cũng không mấy bận tâm, đi thẳng về chỗ làm việc.

Ánh sáng le lói xuyên qua ô cửa kính, nhảy nhót trên khuôn mặt tuấn tú của người đang nhắm mắt nằm trên giường.

Cảm giác có chút khó chịu, đôi hàng mi đen dài khẽ mấp máy rồi từ từ mở ra. Dương nhíu mày, đưa tay che đi mấy luồng sáng le lói đang chiếu thẳng vào mặt mình. Anh khó nhọc bật người ngồi dậy, cảm giác hai bên đầu đau như búa bổ, anh day day hai bên thái dương, lắc đầu thật mạnh. Ngẩng đầu lên nhìn, phát hiện trước mặt là một căn phòng vô cùng lạ lẫm, Dương có chút hoài nghi. Đây là...

Liếc sang chiếc tủ cạnh giường, thấy trên đó có một mẩu giấy nhỏ giống như là cố ý để lại cho mình, Dương nhoài người sang lấy mở ra đọc.

" Thấy cậu ngủ say quá nên mình không nỡ đánh thức dậy. Còn nhớ đêm qua đã làm gì không? - Bạn cũ."

Trong lòng vừa có chút ngạc nhiên vừa có chút cảm giác lo sợ. Đêm qua anh đã làm gì? Bạn cũ này rốt cuộc là ai?

Anh bật người đứng dậy, mặc lại quần áo cho chỉnh tề rồi đi ra khỏi phòng. Ghi nhớ số phòng trong đầu, anh bước nhanh xuống quầy tiếp tân.

Nhìn thấy một chị tiếp tân mặc áo dài đỏ, anh tiến tới gần hỏi: "Xin hỏi, chủ phòng 214B là ai vậy?"

Chị tiếp tân kia đang loay hoay với mớ giấy tờ trên bàn, không nhìn lên mà trả lời: "Xin lỗi, thông tin cá nhân của khách hàng chúng tôi không được phép tiết lộ." Nói xong chị ta lại chăm chú vào mớ giấy tờ lộn xộn kia. Cảm giác có người cứ nhìn mình chằm chằm, chị ta nghi hoặc ngẩng đầu lên. Bắt gặp khuôn mặt đẹp trai chết người của anh, chị ta sững lại vài giây.

Anh không nói gì, chỉ khẽ nhíu mày một cái. Ai ngờ chị kia chẳng hiểu sao lén lút nhìn sang hai bên, sau đó ghé lại gần anh thì thầm: "Xin anh đợi một chút, tôi sẽ kiểm tra giúp anh." Chị nhân viên kia cúi người xuống kiểm tra máy tính, sau đó ngẩng đầu nhìn Dương nói: "Chủ phòng là một cô gái tên Trịnh Ngọc Nhung."

Anh ngạc nhiên: "Trịnh Ngọc Nhung sao?"

"Vâng."

Dương nói tiếng cảm ơn rồi xoay người rời khỏi đó. Thứ men nồng tối qua dường như vẫn còn thấm trong người khiến anh cảm thấy có chút khó chịu, đầu óc cứ ong ong. Anh bắt taxi về nhà mình. Buông người xuống sofa, anh mệt mỏi khép đôi mi lại.

Cố gắng lục lọi chút kí ức sót lại đêm qua, Dương nhớ mình đã đi tới quán rượu, chắc có lẽ do uống hơi nhiều nên những chuyện sau đó anh không thể nhớ lại.

Trịnh Ngọc Nhung...

Một cảm giác hoang mang xâm chiếm lấy tâm trí của anh. Bây giờ thì anh đã nhớ ra người xưng bạn cũ kia là ai. Nhưng tại sao cô ta lại xuất hiện ở đây? Cả đêm qua sao anh lại ở trong khách sạn với cô ta? Còn câu hỏi cô ta để lại cho anh nữa, rốt cuộc anh đã làm gì? Không lẽ...

Những gì tiếp theo thật sự anh không dám nghĩ tới. Sự mệt mỏi khiến anh lại chìm vào giấc ngủ.

Đang ngồi chăm chú chỉnh sửa đề tài báo cáo, điện thoại trong túi đột ngột reo lên khiến Huyền hơi giật mình. Vừa nghe đầu dây bên kia nói chuyện xong, cô tròn mắt kinh ngạc. Vội vã sắp xếp lại bàn làm việc, cô đứng dậy chạy tới trước mặt quản lý cúi đầu nói: "Xin lỗi chị, em biết đi ra ngoài trong giờ làm việc là vi phạm quy định, nhưng bây giờ em có việc rất gấp phải đi. Sau khi trở về em sẽ trình bày với chị sau ạ. Em xin phép đi trước."

Nói xong, chẳng để ý chị quản lý kia có đồng ý hay không, cũng không chờ chị ta trả lời lại cô đã vội vã chạy đi. Cô gọi một chú xe ôm bên đường chở cô thẳng tới bệnh viện, trả tiền rồi hối hả chạy vào trong.

Cửa phòng bệnh vừa mở, cô đã trông thấy bên trong có vài người đang đứng xung quanh giường bệnh của bố mình, có cả bà Hồng và Hiếu.

Nghe tiếng mở cửa, mọi người đều đồng loạt nhìn ra ngoài. Trông thấy Huyền, ai nấy đều có chút vui mừng hiện hữu trên khuôn mặt.

"Huyền ơi, bố con...bố con tỉnh rồi...bố con tỉnh rồi Huyền ơi..." Bà Hồng nhìn Huyền, nói bằng giọng vô cùng xúc động. Cô nhất thời sững người, đôi chân run run khẽ nhúc nhích từng bước lại gần. Mấy người xung quanh đồng loạt dạt sang hai bên.

Bố cô đang ngồi tựa lưng vào thành giường, khuôn mặt xanh xao hướng ánh mắt nhìn Huyền một cách âu yếm. Đôi tay gầy guộc run run giơ lên phía trước, khoé miệng mấp máy khó khăn: "Huyền...Huyền...ơi..."

Khoé mắt cô bắt đầu rỉ ra những giọt nước nóng hổi. Cô nhào tới phía trước, khom người nắm chặt lấy bàn tay bố mình. Dường như cảm thấy vẫn không đủ, cô ôm chầm lấy ông khóc nức nở. Ai nấy nhìn thấy cảnh tượng ấy cũng không cầm được nước mắt vì xúc động, nhất là bà Hồng.

"Bố ơi...huhu...đúng là bố đã tỉnh rồi bố ơi. Con biết, con biết bố sẽ không bỏ rơi con mà. Huhuhu." Huyền òa khóc lên như đứa trẻ con. Bố cô

run rẩy đưa tay vuốt mái tóc đen bóng của cô, nở một nụ cười trìu mến: "Bố xin lỗi...con gái bố chịu khổ nhiều rồi..."

Vì mới tỉnh lại sau một thời gian dài nên cơ thể bố của Huyền vẫn còn rất yếu, không thể nói chuyện được nhiều. Hỏi han được vài câu, bác sĩ lại tiêm cho ông một liều thuốc rồi nói để ông nghỉ ngơi. Huyền ngồi cạnh giường nắm chặt tay bố mình, mỉm cười nhìn ông ngủ.

Bác sĩ nói rằng bố cô tỉnh lại được là một điều vô cùng may mắn. Thời gian này nên ở lại bên cạnh ông, giúp ông đứng dậy đi lại hoạt động cho quen dần. Còn dặn thêm là không nên để ông quá xúc động mà ảnh hưởng tới sức khỏe.

Chuyện Hiếu là con ruột của bố tạm thời phải giấu đi, đợi khi nào ông bình phục hẳn thì nói sau. Mặc dù làm vậy có chút thiệt thòi cho Hiếu, nhưng suy cho cùng sức khỏe của bố là trên hết nên cậu cũng gật đầu.

Mang tâm trạng vui mừng trở lại công ty, Huyền dĩ nhiên là bị một tràng giáo huấn từ chị quản lí, còn bị ăn một bản kỉ luật nữa. Tuy vậy, Huyền cũng không mấy để tâm tới chuyện đó vì tâm tình cô đang rất tốt. Bố cô tỉnh lại rồi, thật sự đã tỉnh lại rồi.

"Con nhỏ đó có phải là thần kinh có vấn đề rồi không? Bị ăn cả tờ kỉ luật rồi mà còn ngồi cười như con dở hơi."

"Giời ơi, chắc não có vấn đề ấy mà. Thôi kệ nó đi. Mà mấy hôm nay anh Dương không đi làm hay sao ấy?"

Vốn định bỏ ngoài tai những lời xì xầm không mấy hay ho về mình, nhưng khi nghe tới tên của Dương, Huyền lại chăm chú ngồi lắng nghe. Hôm qua cô núp bên cửa phòng lén nhìn sang cũng không thấy, thì ra là không đi làm. Tự nhiên cô cảm thấy có chút lo lắng. Bóp chặt điện thoại trong tay, cô thực sự rất muốn hỏi anh hiện tại như thế nào rồi nhưng lại không có can đảm.

Vừa tan làm Huyền liền bắt xe tới bệnh viện ngay. Nhìn bố mình đang từ từ bình phục cô cảm thấy rất vui mừng. Ở lại trò chuyện với bố cả buổi

tối, tới khi bác sĩ nhắc nhở nên để ông nghỉ ngơi cô mới tạm biệt rồi ra về. Vừa đi tới ngã rẽ xuống cầu thang cô liền bị ai đó chặn lại. Ngẩng đầu nhìn người trước mặt mình cô có chút kinh ngạc. Còn chưa kịp nói gì thì người kia đã lên tiếng trước: "Đã lâu không gặp, bạn Lùn!"

"Cậu...sao cậu lại ở đây?"

"Bạn cũ lâu ngày không gặp, không thể mời tôi một ly cà phê sao?"

Đi theo Nhung ra quán cà phê cạnh bệnh viện, trong lòng Huyền có chút gì đó không yên. Gọi một ly ca cao nóng, cô cắn cái ống hút nhỏ hút một ngụm để lấy lại tinh thần, nhìn người đang ngồi đối diện hỏi: "Có chuyện gì sao?"

Nhung hếch môi nở một nụ cười: "Bạn bè lâu ngày xa cách, muốn hàn huyên chút thôi mà."

"Tôi không nghĩ cậu lại rảnh rỗi tới mức ngồi phiếm chuyện với tôi đâu. Có chuyện gì thì cứ nói thẳng ra đi."

"Cũng nhạy bén phết nhỉ? Nghe bảo dạo này được nhiều người theo đuổi lắm à? Không khác hồi đi học là bao. Lùn đại ca vẫn là Lùn đại ca."

Giọng nói của Nhung có chút gì đó như đang châm chọc Huyền. Dĩ nhiên là cô nhận ra, nhưng cô chẳng hơi đâu ngồi đây nghe cô ta lảm nhảm lung tung. Hút một ngụm ca cao, cô lại nói: "Nếu không còn chuyện gì nữa thì tôi đi trước. Tôi còn nhiều việc phải làm lắm."

"Minh Dương cậu ấy càng lớn càng đẹp trai phong độ nhỉ?"

Vừa định nhổm người đứng dậy cô liền bị lời nói tiếp theo của Nhung làm cho khựng lại tại chỗ: "Ý cậu là gì?"

Nhung cười lạnh: "À, hôm trước có gặp cậu ấy ngoài quán rượu. Say bét nhè rồi. Xui xẻo là tôi lại không biết địa chỉ nhà cậu ấy nên đã đưa cậu ấy về phòng của mình ở khách sạn. Mà cậu biết đấy, một nam một nữ, cậu

ta lại có men trong người nên khó kiềm chế được. Cậu ta đúng là rất tuyệt, tôi còn chụp được mấy tấm ảnh nữa, muốn xem không?"

Hai tay đặt trên đùi vô thức bóp chặt lại với nhau. Có cái gì đó nhói nhói vừa len lỏi trong tim cô. Thực sự là đau lắm. Hít một hơi thật mạnh, cô nhìn thẳng vào người đối diện bình tĩnh trả lời: "Chuyện đó thì có liên quan gì đến tôi? Tôi với anh ấy chia tay rồi cho nên tôi không cần phải biết anh ấy làm gì với ai hết."

"Thật sự là không quan tâm sao? Hay là có Khánh bên cạnh rồi nên không thèm để ý tới Dương nữa?"

Huyền im lặng. Ai nói cô không quan tâm? Nhưng cô lấy tư cách gì để quan tâm trong khi cô là người khiến anh trở nên như vậy?

"Tôi còn có việc, tôi về đây." Lần này, Huyền nhất quyết đứng dậy rời khỏi chỗ nhanh chóng bước ra phía cửa. Cô thật sự không muốn nghe thêm bất cứ gì nữa, cô đã đủ đau lắm rồi. Cô không muốn khóc, càng không muốn khóc trước mặt Nhung.

Cổ tay bị túm lấy, cô ngạc nhiên quay lại. Chỉ thấy Nhung đang đứng ngay trước mặt nhìn mình bằng ánh mắt phức tạp: "Tôi...đưa cậu về!"

" Không cần."

"Nhìn xem mấy giờ rồi? Giờ này không còn xe buýt cho cậu đi đâu."

"Tôi đi xe ôm."

"Lỡ như có chuyện gì xảy ra, tôi không muốn bị công an tra hỏi vì là người cuối cùng gặp cậu đâu. Mau đi theo tôi, sao cậu không thay đổi cái tính cứng đầu ấy chút nào vậy?"

Nhìn Nhung quả quyết như vậy, Huyền bất đắc dĩ gật đầu đồng ý.

MÀY KHÔNG ĐI ANH VÁC MÀY ĐI

Vân Jibi

dtv-ebook.com

Chương 65: Cô Ấy...Là.Tất Cả

Ngồi sau xe Nhung, Huyền chỉ biết im lặng. Từng đợt gió đêm ùa vào khiến cơ thể cô khẽ run lên vì lạnh. Chạy tới gần cổng nhà Huyền, Nhung đột ngột phanh gấp khiến Huyền mất đà ngã chúi về phía trước.

"Định hại chết tôi à?"

Nhung hất cằm về phía bên kia đường nói: "Nhìn đi."

Huyền nghi hoặc nhìn về phía cổng nhà mình. Cô chợt sững người khi thấy bóng dáng quen thuộc của anh đang ngồi bệt dưới đất tựa lưng vào bức tường trước cổng. Hình như anh đã say rồi. Tim cô bất giác quặn lên từng cơn.

"Cậu đã thấy rồi chứ? Vì cậu mà Khả Minh Dương trước đây đã không còn là Khả Minh Dương nữa rồi."

Huyền im lặng không nói gì. Nhung nói đúng, tất cả đều là tại cô hết. Mặc dù rất muốn chạy tới mà ôm chầm lấy anh nhưng cô không thể. Cắn môi thật chặt, cố nén lại thứ cảm xúc vỡ vụn trong tim, cô quay sang nhìn Nhung nói với giọng như cầu xin: "Cậu...làm ơn đưa anh ấy về giúp tôi được không?"

"Tại sao tôi lại phải giúp cậu?"

"Chẳng phải cậu thích anh ấy sao?"

Nhung cau mày nhìn Huyền. Ánh mắt lúc nãy khi Huyền nhìn về phía Dương hình như có gì đó bất ổn. Nhung nhìn ra được Huyền vẫn còn tình cảm với Dương, sự nhạy cảm của một đứa con gái đang yêu cho cô biết điều đó. Nhưng tại sao lại phải từ bỏ? Lẽ nào có chuyện gì đó mà cô không

biết? Nhung khoanh tay trước ngực, hừ một tiếng rồi nói: "Bây giờ cậu đang định đùn đẩy trách nhiệm cho tôi sao?"

"Không phải đùn đẩy, mà là nhờ vả. Nếu được, tôi mong cậu có thể giúp tôi chăm sóc cho anh ấy." Huyền hướng ánh mắt về phía bên kia đường. Cô thừa nhận mình rất ích kỉ, mặc dù biết bản thân với anh không thể có kết quả nhưng cho dù là đã từ bỏ anh rồi, trong đầu cô vẫn có ý nghĩ không muốn anh thuộc về ai, không muốn anh bị ai cướp mất. Nhưng có lẽ đã đến lúc cô cần phải nhìn nhận lại, buông bỏ sự ích kỉ ấy đi rồi. Cô không thể mang lại hạnh phúc cho anh thì có quyền gì không để người khác mang đến hạnh phúc cho anh?

"Lùn đại ca một thời đâu rồi nhỉ? Sao bây giờ lại phải nhờ vả tôi cơ à?"

Thấy Huyền im lặng không nói gì, Nhung lắc đầu thở dài. Mấy người này, ai cũng thay đổi hết rồi.

"Mặc dù rất muốn nhưng tôi không giúp cậu được. Anh ấy say xỉn thế kia tôi làm sao đưa về? Gọi điện thoại cho người nhà của anh ấy đi."

Huyền quay sang nhìn Nhung định nói gì đó nhưng rồi lại thôi. Rút điện thoại ra, cô cũng chẳng có can đảm mà nói chuyện với mẹ anh nên chỉ đành gửi cho bà một tin nhắn. Sau đó cả hai cùng im lặng ở bên này chăm chú nhìn về phía đối diện.

Một lúc lâu sau, một chiếc taxi từ phía đối diện đi tới dừng lại sát lề đường trước cửa nhà Huyền. Bà Lam hốt hoảng mở cửa chạy tới chỗ Dương đang ngồi nắm lấy cánh tay anh kéo dậy: "Về nhà thôi con, đêm hôm thế này sao lại ngồi đây? Theo mẹ đi về."

Dương không nói gì, hất cánh tay bà Lam ra khỏi người mình. Trông anh lúc này tiều tụy vô cùng. Quần áo xộc xệch, tóc tai bù xù. Khuôn mặt anh cũng hốc hác đi nhiều, râu ria rậm rạp không buồn cạo. Mới có một thời gian ngắn mà anh như biến thành con người khác vậy. Anh lồm cồm đứng dậy, loạng choạng bước vào trong đập cửa nhà Huyền kêu gào trong tình trạng nửa tỉnh nửa say: "Huyền ơi, mau ra đây đi. Anh thực sự không

thể chịu được nữa rồi. Mau ra đây gặp anh có được không? Anh xin mày đấy."

Từ lúc bà Lam biết Huyền đã chia tay với Dương, ngày nào bà cũng thấy con trai trở về nhà trong tình trạng say khướt. Trong cơn mê còn không ngừng gào thét tên Huyền. Hai hôm nay anh không đến công ty, chỉ ở nhà nhốt mình trong phòng với men rượu. Nhìn con như thế bà đau lòng lắm. Bà cũng không ngờ con trai mình nó lại lụy tình đến vậy. Bà chạy lại gần túm tay anh lôi ngược ra sau: "Về với mẹ đi con, mẹ cầu xin con đó."

Dương căn bản không để ý tới lời mẹ mình, vẫn một mực đập cửa kêu gào. Đến lúc mệt quá, miệng không thể thốt nên lời nữa anh mới dừng động tác, xoay người trượt dài trên cánh cửa lạnh lẽo ngồi bệt xuống đất một cách bất lực.

Bà Lam nhìn con xót xa, hai dòng nước nóng hổi rỉ ra nơi khóe mắt. Bà cúi người, dùng hết sức lực kéo cánh tay anh dậy dìu anh đi ra ngoài.

Cho tới khi chiếc taxi đã mất hút trong bóng tối, ánh mắt Huyền vẫn không ngừng dõi theo về hướng đó. Tim cô đau lắm, cô muốn khóc lắm, nhưng không hiểu sao ngay cả một giọt nước mắt cũng không thể rặn ra được.

Bóp chặt hai tay, cô thẫn thờ băng qua đường lững thững đi về phía cửa nhà. Nhìn bộ dạng cô như thế Nhung cũng không biết nói gì, chầm chậm chạy xe đi theo phía sau. Đứng trước cổng, Huyền không nhìn Nhung cất giọng nói đầy mệt mỏi: "Cảm ơn cậu đã chở tôi về. Cậu về cẩn thận."

"Cậu khách sáo với tôi như thế làm gì? Tôi thấy không quen. Vậy tôi về." Nhung khẽ ho một tiếng rồi đề ga chạy đi. Huyền định xoay người đi vào thì nghe sau lưng có tiếng động lạ vội quay lại, chỉ thấy chiếc xe máy của Nhung khựng lại giữa đường cách đó một đoạn ngắn. Cô còn trông thấy Nhung có vẻ đang tức giận, đầu ngó nghiêng hết bên này tới bên kia. Lờ mờ đoán có gì đó vừa xảy ra, cô mới bước nhanh lại gần hỏi: "Xe bị gì à?"

"Nổ bà nó lốp rồi." Nhung có chút bực bội, thở hắt ra một hơi: "Tôi gửi nhờ xe chỗ cậu, bắt taxi về khách sạn vậy."

Huyền chăm chú nhìn Nhung, ánh mắt có chút do dự, sau đó lại nói: "Nếu không chê có thể ở lại nhà tôi, sáng mai rồi đi."

"Không cần."

"Khuya rồi, bây giờ chuyện taxi bắt cóc, cướp của, hiếp dâm cũng không phải là ít."

Nghe Huyền nói xong Nhung cũng có chút sợ sệt nên gật đầu đồng ý. Cả hai chật vật đẩy chiếc xe vào trong nhà Huyền. Căn nhà trống vắng, ảm đạm khiến người khác không khỏi cảm thấy lạnh lẽo. Nhung im lặng ngồi trên sofa, đảo mắt một vòng xung quanh, mãi một lúc sau mới lên tiếng: "Không có ai ở nhà sao?"

Huyền từ dưới bếp đi lên, trên tay cầm một ly nước bước tới đặt trước mặt Nhung, ngồi xuống đối diện đáp: "Tôi sống một mình."

Đôi mày liễu khẽ nhăn lại, Nhung chăm chú nhìn Huyền định nói gì đó nhưng rồi lại thôi. Không gian chìm trong sự im lặng, chỉ còn lại tiếng rì rào của gió bên ngoài rít vào những nhành cây nghiêng ngả, tiếng va chạm của đáy ly sứ với mặt bàn lạnh lẽo.

Cả hai người cứ ngồi như vậy, tự nhiên cũng chẳng biết phải nói gì với nhau. Không khí trở nên vô cùng gượng gạo. Huyền đứng dậy đi vào phòng tìm kiếm trong đống quần áo một bộ đồ ngủ mỏng màu xám chuột, điểm trên đó những họa tiết hình ngôi sao li ti. Giơ bộ đồ ra trước mặt Nhung, Huyền khẽ hắng giọng: "Quần áo tôi toàn là đồ chợ thôi, nhưng mặc đi ngủ vẫn thoải mái hơn bộ cậu đang mặc đó. Nhà vệ sinh bên kia, trong đó có bàn chải đánh răng chưa sử dụng, khăn mặt mới thì không có, nếu không sợ thì dùng tạm của tôi đi."

Nhung không nói gì, nhận lấy bộ quần áo rồi bước về phía nhà vệ sinh. Nhìn bộ đồ rộng thùng thình ngắn chưa tới mắt cá trên người Nhung thấy hơi buồn cười. Lúc đi ra, cô nhìn thấy Huyền đang nằm cuộn mình trên

sofa. Cô định nói gì đó nhưng Huyền đã lên tiếng trước: "Cậu vào phòng tôi ngủ đi, giường không rộng lắm nhưng thoải mái hơn ngủ sofa. Tôi không muốn mang tiếng là ngược đãi khách."

Nói rồi Huyền xoay người úp mặt vào bên trong nhắm mắt lại. Nhung khẽ nheo mắt nhìn vài giây, song cũng chậm rãi bước về phía căn phòng của Huyền.

Ở nhà người lạ đúng là có chút không quen. Nằm trên giường, Nhung lăn qua lăn lại mà không tài nào chợp mắt được. Cảm giác trong người có chút khó chịu, cô bật người dậy lò dò bước ra ngoài định xuống bếp rót ly nước uống cho thoải mái một chút. Vừa bước ra tới cửa bỗng khựng lại, lùi về sau một bước lén lút nhìn ra ngoài.

Dưới ánh sáng mờ mờ của chiếc đèn ngủ màu vàng nhạt từ cạnh tường chiếu xuống, Nhung thấy Huyền đang ngồi bó gối trên sofa, cơ thể hình như đang khẽ run lên. Nhung có chút kinh ngạc, cô xoay người nép vào dựa lưng bên tường.

Cô ta đang khóc?

Quay trở vào thả mình xuống giường, Nhung lại nằm trằn trọc suy nghĩ. Cô không thể hiểu nổi rốt cuộc Huyền đang suy nghĩ cái gì trong đầu nữa.

Sáng sớm, Huyền bật người ngồi dậy uể oải vươn vai. Cả đêm ngủ trên ghế nên có chút mệt mỏi. Cô bất chợt trông thấy một mảnh giấy nhỏ đặt dưới đáy ly trước mặt liền cầm lên xem. Chính giữa tờ giấy chỉ vỏn vẹn hai từ "cảm ơn". Huyền nghĩ chắc chắn là của Nhung, vậy là cô ấy đi rồi.

Hôm nay là cuối tuần nên được nghỉ làm, Huyền định bụng sẽ ra chợ mua đồ về nấu vài món mang vào bệnh viện cho bố, nhưng sực nhớ ra rằng tài nấu nướng của mình đến con lợn cũng còn chê nên ý nghĩ làm đứa con gái đảm đang của cô bị dẹp bỏ sang một bên.

Thời tiết hôm nay có vẻ rất tốt. Những tia nắng sớm dịu nhẹ rọi xuống tạo thành một lớp màng màu vàng nhạt lung linh tinh nghịch nhảy nhót dưới mặt đường, đậu trên những tán lá cây xanh mơn mởn tràn đầy sức

sống. Thiên nhiên tươi đẹp cũng là một yếu tố rất quan trọng khiến tâm trạng người ta trở nên thoải mái hơn. Hít một hơi để cảm nhận hết những gì tinh túy nhất, Huyền nở một nụ cười nhẹ đón chào ngày mới, sau đó nhanh chóng bước ra cổng.

Nụ cười trên môi chợt vụt tắt sau khi nhìn thấy bóng người quen thuộc đang đứng tựa người bên bờ tường. Hai chân bỗng nhiên có chút run rẩy, lùi về sau mấy bước. Cô định xoay người chạy vào trong, nhưng phản xạ của người kia nhanh hơn đã kịp bước tới túm lấy cánh tay cô níu lại phía mình, cất giọng nói khàn đục: "Mày định trốn anh tới bao giờ nữa?"

Một suy nghĩ vừa chạy ngang đầu Huyền, có lẽ trốn tránh không phải là cách hay. Cô muốn mình phải thật mạnh mẽ, ít nhất là trước mặt anh để có thể đối diện được với anh. Bàn tay còn lại vô thức nắm chặt quai túi xách. Cô hít một hơi thật mạnh, xoay người lại giật tay mình khỏi bàn tay to lớn thô ráp kia, nhìn anh bằng ánh mắt vô cùng bình tĩnh nói: "Việc gì em phải trốn tránh anh?"

Thái độ bình tĩnh là thế, nhưng trong lòng lại đang bị xao động. Mới có mấy ngày không gặp mà anh đã biến thành bộ dạng tiều tụy như vậy rồi. Khuôn mặt hốc hác, hai mắt thâm quầng như người bị thiếu ngủ trầm trọng, râu ria cũng lởm chởm không thèm cạo. Hơi thở của anh nồng nặc mùi men rượu. Trông anh bây giờ không khác mấy gã nát rượu là bao. Cô thật không dám tin vào mắt mình, đây là người đàn ông cô đã từng quen sao?

Ánh mắt anh nhìn cô sao lại bi thương đến thế? Cô cực kì không muốn nhìn thấy ánh mắt đó. Nó như một mũi nhọn xuyên thẳng vào lồng ngực cô đau nhói.

"Tại sao không chịu gặp anh?"

"Vì em không thích, thế thôi. Cũng chả có lí do gì để gặp anh cả." Cô lơ đãng nhìn ra hướng khác, thực chất là để lảng tránh ánh mắt của anh. Cô sợ nhìn vào đó sẽ không kìm được lại trở nên yếu đuối.

"Nhưng anh nhớ mày!"

Lời nói tuy khàn đục khó nghe nhưng thật sự rất tha thiết. Huyền chỉ cảm thấy tim mình đau nhói liên hồi. Cô cũng nhớ anh đâu có ít, nhưng biết phải làm sao đây?

"Em thực sự đã không còn tình cảm với anh nữa rồi, có miễn cưỡng cũng không thể hạnh phúc được."

Dương túm chặt tay Huyền, đúng lúc anh đang định nói gì đó thì Khánh xuất hiện. Cậu lái xe tấp vào bên lề đường, vội chạy tới nắm lấy cánh tay còn lại của Huyền kéo mạnh về phía mình, chau mày nhìn Dương: "Buông tay nó ra, mày làm gì vậy?"

Dương nhìn thấy Khánh, khuôn mặt hiện rõ sự khó chịu. Đôi mắt anh chuyển sang đỏ ngầu, gằn giọng: "Không phải việc của mày, mau cút ra chỗ khác."

Khánh gạt mạnh tay anh ra một cách không thương tiếc, lôi tuột Huyền ra sau lưng mình. Cậu nhìn thẳng vào mắt Dương dõng dạc nói: "Chính mày mới là người phải đi đó. Tao với nó sắp kết hôn rồi, là kết hôn đó có nghe không? Nó bây giờ là vợ sắp cưới của tao, tao đề nghị mày tránh xa nó ra."

Không chỉ riêng Dương mà ngay cả Huyền cũng chợt sững người lại vài giây.

"Có thật không?"

Anh nhìn thẳng vào đôi mắt Huyền mà hỏi khiến cô tự nhiên cảm thấy hơi lúng túng. Cô biết rằng Khánh chỉ đang muốn giải vây cho mình nên đã cố gắng giữ bình tĩnh, nhìn thẳng vào đôi mắt anh mà trả lời thản nhiên không chút do dự: "Ừ, bọn em sắp kết hôn rồi!"

Dương im lặng, buông tay cô thu về bên hông. Mặc dù đã bóp thật chặt nhưng vẫn không thể giấu nổi sự run rẩy. Nhân lúc đó, Khánh liền xoay người cầm tay Huyền kéo về phía chiếc xe máy đang dựng sát lề đường. Huyền dĩ nhiên đã kịp ý thức ra mọi chuyện, muốn nói gì đó nhưng lại cắn chặt môi không thốt ra lời nào. Cô im lặng, nhanh chóng ngồi lên xe.

Khánh nổ máy rồi phóng vụt đi, để lại phía sau một làn khói đen kịt nhả ra rồi từ từ tan vào không khí.

Dương đứng nguyên tại chỗ như pho tượng, ánh mắt mờ đục nhìn theo hướng chiếc xe vừa chạy đi. Tới khi bóng dáng cả hai người lẫn chiếc xe chỉ còn lại bằng một chấm nhỏ trong mắt anh mới hụt chân quỳ gối dưới đất. Câu nói lúc nãy của Huyền như một nhát dao đâm thẳng vào tim anh. Tất cả, tất cả mọi thứ bây giờ dường như đều trở nên vô nghĩa hết.

Không gian bỗng chốc chìm vào một màn im lặng, im lặng đến đáng sợ. Anh dường như không còn nghe được bất kì âm thanh nào khác ngoài tiếng lòng mình đang sụp đổ, tiếng tim mình đang vụn vỡ.

"Mình không hiểu, thực sự không hiểu." Giọng nói vang lên phía sau, nhưng Dương không quay lại. Ánh mắt vẫn mơ hồ nhìn ra phía xa giống như đang đợi chờ một điều gì đó.

Nhung tiến lại gần im lặng nhìn anh. Đêm qua cô không tài nào chợp mắt được nên gần như là thức trắng đêm. Lúc cô ra khỏi nhà Huyền, cô ấy vẫn còn đang cuộn người trên sofa ngủ. Trông Huyền mệt mỏi như vậy Nhung cũng chẳng muốn gọi dậy làm gì, chỉ để lại mẩu giấy rồi lẳng lặng rời đi. Sau khi sửa xong chiếc xe, đang định về khách sạn mới nhớ ra là mình bỏ quên điện thoại ở nhà Huyền nên quay lại. Cô không ngờ lại chứng kiến cảnh hai người đàn ông cùng giành nhau một người con gái giữa đường như vậy. Có cái gì đó không cam lòng.

"Mình không hiểu, rốt cuộc cô ta là gì mà ngay cả một người như cậu cũng vì cô ta mà trở nên điên dại thế này?"

Một người đàn ông luôn đặt cái lòng tự tôn và kiêu hãnh lên hàng đầu, rốt cuộc thì sao? Vẫn là vì một đứa con gái mà trở nên tệ hại đến mức này.

Dương không trả lời, ánh mắt đờ đẫn nhìn về phía trước hồi lâu, sau đó đứng dậy xoay người cất bước một cách nặng nề.

Bước chân đột ngột dừng lại, anh không quay về phía sau nhìn Nhung. Anh cất giọng rất nhỏ, dường như là nói với bản thân. Thế nhưng cũng đủ

để người phía sau nghe thấy: "Cô ấy...là tuổi thơ, là tuổi trẻ, là tương lai, cô ấy là tất cả. Mất cô ấy đồng nghĩa với việc tất cả mọi thứ tôi đều không có."

Rồi anh chậm rãi bước tiếp về phía trước. Rõ ràng là bầu trời rất đẹp, nhưng vây xung quanh anh lại là một màu đen xám xịt u ám.

Phải chăng từ trước tới nay anh mới chính là người thừa thãi trong mối quan hệ này? Là do anh quá cố chấp, không chịu thừa nhận bản thân mình vốn đã không còn thuộc về thế giới của Huyền nữa. Cô gái ấy, anh đã không có cách nào để giữ được nữa rồi. Cô ấy đã thực sự thay đổi rồi.

Bóng dáng Dương mỗi lúc một nhòe đi trong mắt Nhung. Phía dưới bụng đột nhiên truyền đến một cảm giác đau nhói. Đưa tay xuống ôm bụng, Nhung loạng choạng ngã gục xuống đất. Mặt cô trở nên tái nhợt, lấm tấm mồ hôi. Mọi thứ xung quanh cứ mờ dần, mờ dần rồi chìm hẳn vào bóng tối.

Cảm giác khó chịu lan truyền khắp cơ thể, mùi thuốc sát trùng lập tức xộc vào mũi ngay sau khi Nhung vừa kịp ý thức lại mọi thứ. Khó nhọc mở mắt ra, lờ mờ nhìn xung quanh, không cần đoán cô cũng biết mình đang ở bệnh viện.

Nhung chật vật cử động cơ thể, cố gắng vực người ngồi dậy. Đúng lúc ấy, cánh cửa đột ngột mở ra. Một vị bác sĩ thân hình cao lớn trong chiếc áo blouse trắng bước vào. Thấy Nhung đang cố gắng ngồi dậy, ông vội bước nhanh tới đỡ cô dậy nói: "Cẩn thận một chút!"

Nhung khẽ cúi đầu thay lời cảm ơn, đôi môi khô khốc khó nhọc cất lời: "Xin hỏi, sao cháu lại ở đây?"

Vị bác sĩ kia khẽ nheo mắt nhìn Nhung như đang dò xét, sau đó nói: "Cháu bị ngất trên đường. Cũng may có người đi đường kịp thời đưa tới bệnh viện."

Nhung hơi nhíu đôi mày lại như đang cố nhớ ra gì đó. Đoạn kí trước đó bắt đầu xuất hiện trong suy nghĩ của cô. Nhưng cô vẫn không hiểu rốt cuộc

mình bị gì lại ngất đi. Trong lòng có chút hoang mang, cô ngẩng đầu hỏi tiếp: "Cháu bị gì vậy bác sĩ?"

"Cháu bị động thai."

Động thai?

Nhung nhất thời sửng sốt, hai mắt mở to hết cỡ nhìn vị bác sĩ kia không chớp mắt: "Bác...bác nói cháu có thai sao ạ? Có nhầm lẫn gì không ạ?"

"Chuyện này làm sao có thể nhầm lẫn. Cháu có thai được hơn ba tuần rồi."

MÀY KHÔNG ĐI ANH VÁC MÀY ĐI

Vân Jibi
dtv-ebook.com

Chương 66: Rời

Loạng choạng bước ra khỏi phòng bệnh, tâm trí của Nhung bây giờ thực sự đang rất bất ổn. Cả cơ thể dựa hẳn vào tường như người vừa bị rút cạn sức lực, cô cố gắng giữ cơ thể thăng bằng để mình không ngã. Cô có thai...chuyện gì đang xảy ra thế này?

Bàn tay vô thức đưa lên xoa bụng. Ở trong đó đang chứa một sinh linh mà cô chưa từng nghĩ tới. Là con của cô...vậy còn ba đứa bé? Nghĩ tới đây, Nhung bỗng thừ người ra, bàn tay bám trên tường khẽ run rẩy. Cô phải làm thế nào đây?

Từ sau cái hôm gặp ở trước cổng nhà mình, tới tận mấy ngày sau Huyền không hề nhìn thấy bóng dáng Dương ở công ty. Nghe mấy người trong phòng bàn tán hình như anh đang chuẩn bị cho một chuyến đi công tác gì đó nên ít xuất hiện ở công ty hơn. Cô đã cố gắng nhồi nhét công việc lẫn chuyện gia đình vào đầu để có thể thôi không nghĩ tới anh, nhưng hình như cô không thể tự điều khiển được suy nghĩ của mình.

Cả ngày bù đầu bù cổ vào công việc, lại còn phải chịu đựng những ánh mắt khinh thường dè bỉu, nhưng Huyền hình như chẳng cảm thấy áp lực hay mệt mỏi. Chỉ là, trong lòng cô bây giờ bỗng xuất hiện một lỗ hổng cực lớn, không biết làm cách nào để lấp đầy.

Chuông tan làm, chờ cho tất cả mọi người về hết cô mới chậm rãi rảo bước trên hành lang vắng vẻ. Tiếng bước chân vang lên đều đều, dội ngược lại phía sau trở thành những âm thanh khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo.

Khi cánh cửa thang máy chuẩn bị đóng lại, một cánh tay to lớn bỗng nhiên thò vào chặn lấy khiến Huyền giật mình kinh sợ. Trong khoảnh khắc

vài giây suy nghĩ ngắn ngủi, cô chợt ý thức được tình huống trước mắt, vội vã bấm liên tục vào nút stop trên bảng số. Khi cánh cửa gần như đã khép lại đến gần sát cánh tay kia thì đột ngột dừng lại rồi từ từ mở ra. Huyền bị một phen hú vía, sợ đến nỗi mặt mày tái xanh, tim đập thình thịch suýt chút nữa nhảy ra khỏi lồng ngực. Cô chửi thầm trong đầu, mẹ kiếp, là gã điên nào ngu vậy không biết. Cô mà không nhanh trí chắc cánh tay đó đã lìa khỏi cơ thể rồi. Tưởng mình là siêu nhân chắc?

Cánh cửa thang máy mở toang, khuôn mặt người đối diện xuất hiện ngay trong tầm mắt khiến Huyền sững người, thụt lùi về sau vài bước. Đôi mắt khẽ chớp động mấy cái rồi chuyển hướng nhìn chỗ khác.

Dương bước vào đứng cạnh cô, xoay người lại thản nhiên đưa tay ấn nút thang máy. Cánh cửa từ từ đóng lại, Huyền chỉ cảm thấy không khí xung quanh bỗng trở nên ngột ngạt khó chịu. Tưởng chừng cả hai sẽ rơi vào sự im lặng cho đến lúc rời đi, nhưng cuối cùng anh lại là người lên tiếng trước, tỏ ra có chút ngạc nhiên: "Về muộn vậy?"

Huyền quay lại nhìn anh, nở một nụ cười gượng đáp lại: "À...em nán lại giải quyết hết mớ công việc dở dang."

"Ồ, vậy à? Anh cũng thế. Đúng là trùng hợp thật." Anh trả lời một cách thản nhiên, hai tay đút vào túi quần. Trên mặt là nụ cười như có như không vốn rất quen thuộc, nhưng bây giờ Huyền lại cảm giác sao nó xa cách quá. Anh đã trở lại với hình tượng vốn có của mình rồi, hơn nữa lại còn có vẻ lạnh lùng, kiêu ngạo hơn trước thì phải.

"Vâng." Cô đáp lại cho có lệ rồi ngoảnh mặt đi chỗ khác. Điều duy nhất cô nghĩ tới bây giờ là cánh cửa sắt lạnh lẽo kia nhanh chóng mở ra để cô có thể rời khỏi chỗ này. Thà là không gặp, không nói chuyện, còn hơn ở cái tình cảnh này, cứ như hai người xa lạ vậy. Khoảnh cách giữa cô với anh thực sự đã lớn đến mức này rồi sao?

Hai tiếng "ding dong" vừa kêu lên, trong lòng Huyền có chút hồi hộp. Cô đã chuẩn bị tư thế để bước ra khỏi đó. Ai ngờ khi cánh cửa vừa hé mở, một bàn tay to lớn chắn ngang tầm mắt cô, với sang ấn nút đóng lại rồi

bấm vào con số lớn nhất trên bảng. Cô có chút kinh ngạc, quay sang nhìn anh chằm chằm: "Em chưa ra ngoài."

"Anh biết!"

Vẫn là thái độ xa cách ấy mà nói chuyện với cô. Thì ra một người mà ta từng xem là tất cả, quấn quýt bên nhau tưởng như không thể rời xa cũng có lúc đối diện với nhau giống hai người xa lạ như bây giờ. Cũng chẳng thể trách anh được, chỉ trách bản thân cô vô dụng, trách ông trời quá bất công với cô.

Cô im lặng. Qua biểu hiện từ nãy giờ của anh, cô biết anh sẽ không làm bất cứ điều gì gây khó dễ cho mình nên cô nghĩ mình không cần phản ứng thái quá làm gì.

"Anh chuẩn bị đi rồi, có lẽ là khá lâu."

"À vâng, em có nghe mọi người bàn tán." Huyền trả lời lại một cách bình tĩnh nhất có thể. Thực ra cô cũng muốn hỏi anh đi đâu, khi nào thì quay về,... Nhưng cô cảm thấy tốt nhất mình không nên mở miệng nói ra, bởi vì vốn dĩ cô là người chủ động buông tay, quan tâm đến anh nhiều như thế sợ anh lại hiểu lầm.

Anh chỉ "ừ" một tiếng rồi không nói thêm gì nữa. Trên khuôn mặt lãnh đạm kia ẩn hiện vài nét u buồn lẫn thất vọng. Có thể anh đã nhầm, cô vốn không còn để tâm tới những chuyện của anh nữa. Ngay cả một câu hỏi đơn giản cũng không có, anh còn trông mong gì nữa đây?

Không gian bỗng chốc lại khôi phục trạng thái im lặng. Cánh cửa thang máy mở ra, cô vội cúi đầu chào anh một cách qua loa rồi bước nhanh ra ngoài.

"Đã lựa chọn từ bỏ rồi thì sống cho tốt. Anh chúc mày hạnh phúc."

Câu nói rất nhỏ, dường như chỉ đủ để mình cô nghe thấy. Bước chân bỗng khựng tại chỗ, cơ thể nhất thời cứng đờ. Nhưng cô vẫn không hề

quay đầu lại. Hai bàn tay vô thức bóp chặt, cô hít một hơi thật sâu rồi tiếp tục tiến về phía trước.

Hôm sau tới công ty, Huyền nghe mấy người trong phòng to nhỏ rằng anh đã đi rồi. Trong lòng lại cảm thấy có chút tiếc nuối. Câu nói cuối cùng anh đã nói với cô ngày hôm qua thấp thoáng hiện lên trong đầu. Đến cuối cùng anh vẫn là người để tâm tới cô nhiều hơn. Lẽ ra cô nên nói gì đó trước khi anh đi mới đúng. Cho dù cứ xem như là đồng nghiệp hay người xa lạ thôi thì một câu hỏi han, chúc chác dành cho anh cũng đâu có gì là to tát. Nhưng cô đã không hề quay đầu lại nhìn anh. Bây giờ có muốn cũng không kịp nữa. Anh đã đi rồi, thật sự đã đi rồi.

Đêm hôm đó Huyền không tài nào chợp mắt được. Cô cố gắng xua đi tất cả mớ suy nghĩ hỗn tạp trong đầu ra ngoài. Nhưng mỗi khi nhắm mắt lại cô đều trông thấy anh. Cô nhìn thấy khuôn mặt anh lúc cô quay lưng đi, trong đáy mắt anh ánh lên vài tia mong đợi. Cô giật mình bật người dậy, hai mắt mở to nhìn căn phòng tăm tối lạnh lẽo. Cái cảm giác này, bốn năm trước cô đã từng trải qua rồi. Thế nhưng hiện tại, một lần nữa đối diện với nó vẫn thấy rất đau, hệt như năm đó.

Thực sự thì trên đời này vẫn còn tồn tại một thứ nỗi đau kiểu như chỉ cần nghĩ tới thôi cũng khiến người ta cảm thấy như có hàng trăm hàng ngàn mũi nhọn đang xuyên vào tim rỉ máu.

Thường thì khi người ta đã từng trải qua một lần đau thương, tới những lần sau đó họ sẽ tự biết cách che đậy vết thương ấy một cách hoàn hảo. Và đương nhiên, họ cũng sẽ tự vượt qua được nỗi đau ấy một mình, như cái cách họ đã từng làm.

Thời gian sau đó, cuộc sống của Huyền trở nên yên ắng hơn. Guồng quay của công việc lẫn gia đình khiến cô như bị cuốn vào đó. Bố cô bây giờ gần như đã bình phục hoàn toàn. Bên phía công ty của ông từng làm cũng đã cử người qua thăm ông. Dù gì ông cũng là người cống hiến cho công ty lâu năm nên rất được coi trọng. Họ còn nói rằng vị trí cũ của ông vẫn để trống, chờ khi nào ông bình phục hoàn toàn thì có thể quay lại làm việc.

Chuyện của Hiếu, bố cô cũng đã lờ mờ đoán ra từ lúc nhìn thấy cậu bởi vì cậu giống hệt lúc ông hồi còn trẻ. Nhớ lại những gì đã qua, ông thật sự cảm thấy hối hận và có lỗi với mẹ Huyền. Chính vì thế, ông chỉ còn biết dành thật nhiều tình cảm cho Hiếu xem như bù đắp lại những thiệt thòi mà cậu phải chịu bao nhiêu năm qua.

Bây giờ Hiếu cũng đã dọn về ở chung với bố và bà Hồng. Mang tiếng là dì ghẻ nhưng bà Hồng lại yêu thương Hiếu như con ruột của mình. Hiếu cũng không có ác cảm với dì ta nên quan hệ giữa hai người xem như khá tốt. Cả Hiếu và bố Huyền đều muốn cô dọn về ở chung, nhưng Huyền một mực từ chối. Phần vì bây giờ cô đã quen sống một mình rồi, như thế cô mới không sợ người khác để ý tới cảm xúc của mình, sợ họ lại lo lắng cho mình.

Bây giờ cô mới nhận ra, cuộc sống không có anh chỉ còn lại một mảng màu nhàn nhạt. Ngày này trôi qua rồi đến ngày nọ, tất cả mọi thứ cứ lặp đi lặp lại như đã được lập trình sẵn. Cô vẫn thường xuyên bị tỉnh giấc giữa đêm vì thấy anh. Khi nhìn lại bốn bức tường âm u lạnh lẽo, cô mới nhận ra mình đang mơ. Nhiều lúc cô thèm khát có được một giấc ngủ trọn vẹn nhưng sao khó quá.

Bóp chặt sợi dây chuyền bạc trong tay, cô lại ôm gối ngồi thu mình ở một góc giường. Chẳng biết từ lúc nào, sợi dây chuyền ấy cứ như lá bùa trấn an tinh thần cô mỗi đêm.

Phòng làm việc hôm nay yên ắng đến lạ thường. Chị quản lí bộ phận từ bên ngoài vào tiến về chỗ ngồi. Đi ngang chỗ Huyền, chị ta dừng lại gọi: "Huyền, trưởng phòng tìm em kìa!"

"Huyền!"

"Ơ...dạ?" Huyền giật mình ngẩng đầu lên ngơ ngác. Bắt gặp ánh mắt của người đang đứng lấp ló ngoài cửa nhìn mình vẫy vẫy tay cô mới hiểu, vội đứng dậy rời khỏi chỗ bước ra ngoài.

"Có chuyện gì mà đang giờ làm việc lại qua tìm tao?"

"Tự nhiên muốn qua vậy. Cứ phải có lí do mới được qua tìm à? Mà bây giờ tao cũng là sếp của mày đó."

Huyền quay sang nhìn Khánh, khẽ cong môi: "Tao sợ mày chắc? Giỏi thì đuổi việc tao thử xem nào?"

Khánh không nói gì, chỉ cười cười. Đã bao nhiêu tuổi rồi mà vẫn cứ trẻ con như thế.

"À, mày còn nhớ con Nhung không?"

Nghe tới tên Nhung, Huyền cũng hơi ngạc nhiên. Nhắc mới nhớ, từ sau khi Nhung rời khỏi nhà mình, Huyền không hề gặp lại cô ấy thêm lần nào nữa. Chẳng biết lại đi đâu mất rồi.

"Nhớ, thì sao? Có chuyện gì à?"

"Nó là... Ơ, sao thế?" Đang định nói chuyện về Nhung cho Huyền nghe, đột nhiên cậu thấy Huyền khum người xuống ôm bụng nhăn nhó. Khuôn mặt cô bỗng chuyển sắc trắng bệch khiến cậu có chút hốt hoảng vội cúi người đỡ cô: "Bị sao thế?"

"Tao...đau...đau quá..."

Những lời tiếp theo đó cô không còn sức mà thốt ra nữa. Cả người bỗng nhiên trở nên nhũn nhão không thể đứng vững. Khung cảnh trước mắt mờ dần đi trong mắt cô, bên tai chỉ còn nghe loáng thoáng tiếng của Khánh đang gọi mình.

Một màu trắng đến vô hồn lập tức thu vào tầm mắt Huyền ngay khi cô vừa khẽ mấp máy đôi mi.

"Tỉnh rồi à?" Giọng nói có phần lo lắng vọng vào từ ngoài cửa. Khánh rảo bước vào trong, kéo chiếc ghế nhựa lại sát cạnh bên giường ngồi xuống.

Huyền vực người ngồi dậy, cảm giác cơ thể hơi khó chịu. Cô nhăn mặt nhìn Khánh rồi lại nhìn một lượt xung quanh căn phòng. Lúc nãy rõ ràng đang ở công ty mà, sao bây giờ lại nằm đây?

"Sao tao lại ở đây?"

"Mày bị ngất ngoài hành lang."

"Sao tự nhiên lại bị ngất? Tao khỏe như voi thế này mà sao lại vậy nhỉ? Khó hiểu quá."

Khánh chăm chú nhìn khuôn mặt đang thắc mắc kia mà cảm thấy có gì đó nhói nhói trong tim. Cậu nhanh chóng thu hồi những thứ cảm xúc ấy vào trong, nở một nụ cười: "Bác sĩ nói do ăn uống không điều độ với thức khuya, làm việc quá sức. Nghỉ ngơi chút sẽ không sao đâu."

Huyền gục gặc cái đầu. Có lẽ là do dạo này hơi áp lực, lại mất ngủ liên miên. Nhưng mà cô vẫn còn cảm thấy bụng bên dưới đau đau. Cô lại bắt đầu suy nghĩ tới một vấn đềkhác. Có khi nào là vì...

Cô quay lại nhìn Khánh, nhận ra sự khác thường ẩn sâu trong đáy mắt cậu, cô lại cảm thấy có chút run sợ. Khóe môi khẽ run run, cô hỏi: "Mày...mày biết gì rồi phải không?"

Những gì lúc nãy bác sĩ nói với Khánh, chính cậu cũng không muốn tin. Cậu bất chợt suy nghĩ đến một vấn đềmà trước nay cậu vẫn luôn thắc mắc trong lòng: "Có phải vì lí do này mà mày một mực muốn chia tay với thằng Dương?"

Huyền im lặng thay cho câu trả lời. Cô thật sự không muốn nhắc lại cái chuyện đau lòng ấy nữa. Vốn tưởng mình sẽ giấu được chuyện này, không ngờ bây giờ lại để Khánh biết được. Cô cảm thấy có chút khó xử, ngoảnh mặt đi nơi khác, cô nói: "Đừng cho anh ấy biết!"

"Tại sao lại giấu nó?"

"Bây giờ cũng đã chia tay rồi. Đừng làm mọi chuyện rắc rối thêm nữa."

Cô nghĩ vốn dĩ bây giờ anh cũng không cần thiết phải biết nữa. Rồi từ từ nó cũng bị mục nát, tan rữa theo thời gian. Anh cũng không cần phải biết khoảng thời gian cô đã phải sống trong tận cùng của nỗi đau, chìm đắm trong bóng tối lạnh lẽo không có lấy một tia sáng dù chỉ là yếu ớt nhất. Cái anh cần bây giờ là xây dựng cho mình một tương lai tốt đẹp và hạnh phúc. Cái gì đã qua rồi thì cứ để nó trôi qua đi, có nhắc lại cũng chỉ khiến người ta thêm đau lòng.

Hướng ánh mắt ra cửa sổ, cô lại bắt đầu suy nghĩ miên man. Người ta nói, chôn giấu bí mật trong lòng là điều vô cùng khó khăn. Nhưng bây giờ bí mật ấy đã không còn nữa, trong lòng chỉ còn lại một khoảng trống mênh mông vô tận.

"Lùn này!"

Lời nói Khánh đột ngột cắt ngang dòng suy nghĩ vẩn vơ. Huyền ngẩng đầu lên, đôi mắt mở to nhìn vào người đối diện: "Hử?"

Khánh ngập ngừng: "Mày..."

" Làm sao? "

Khánh đột nhiên nhìn thẳng vào mắt Huyền, đưa tay nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của cô nói một cách dứt khoát: "Lấy tao đi!"

Huyền khựng lại vài giây như con rô bốt hết pin. Cô cảm thấy hình như tai mình có vấn đềhoặc cũng có thể đây là mơ. Cô đưa tay béo má thật mạnh như để kiểm tra lại. Cô thấy đau, vậy thì không phải mơ rồi.

"Mày uống nhầm thuốc à? Hay trúng thực?"

Khánh nhấc người khỏi ghế, ngồi lên giường cạnh Huyền túm chặt lấy hai vai cô xoay người cô lại đối diện với mình, nhìn thẳng vào đôi mắt cô bằng ánh mắt vô cùng nghiêm túc: "Tao không đùa đâu."

Huyền nghĩ Khánh điên thật rồi. Bây giờ cậu lại đang nói nhảm nhí cái gì vậy? Huyền rút mạnh tay về giấu dưới tấm chăn, mắt chuyển hướng

sang chỗ khác: "Gọi bác sĩ giúp tao. Hình như tai của tao có vấn đề rồi. Gọi bác sĩ vào kiểm tra giúp tao với."

"Huyền, tao không đùa. Tao đang rất nghiêm túc."

Hai tay giấu dưới chăn vô thức nắm chặt. Chẳng lẽ Khánh còn không hiểu cô đang nghĩ gì? Cô biết Khánh tốt với mình, nhưng hết lần này tới lần khác cô lại làm tổn thương cậu, làm cậu khó xử. Như vậy còn chưa đủ để cô đau khổ nữa hay sao mà bây giờ cậu ta còn nói ra những lời đó?

"Thằng điên, mày biết mọi chuyện rồi mà còn nói vậy. Chuyện hôm nay coi như tao chưa nghe gì, mày chưa nói gì. Đi về đi, tao muốn yên tĩnh một mình."

"Tao không có ý đó. Tao thật sự..."

"Đi về đi, làm ơn để tao được yên." Huyền gắt lên, nằm xuống kéo chăn trùm kín đầu, hai tay đưa lên bịt chặt tai. Cô thật sự không muốn nghe thêm bất kì điều gì vào lúc này nữa.

Khánh nhìn Huyền thở dài một cách bất lực. Cậu đã hiểu nỗi đau mà suốt bốn năm qua cô phải một mình chịu đựng. Từ bỏ đi người mà mình dành trọn tình cảm cho họ thật sự rất đau.

"Vậy tao về trước, nghỉ ngơi sớm đi."

Huyền vẫn nằm im trên giường không có lấy một chút phản ứng. Khánh xoay người bước ra ngoài. Trước khi cánh cửa khép lại, Khánh còn nói một câu vọng vào trong: "Mày suy nghĩ lại đi. Chắc mày cũng biết tình cảm của tao đối với mày rồi. Tao không nói ra là vì tao biết trước nay mày chỉ yêu thằng Dương. Nếu mày một mực muốn từ bỏ nó, tao sẵn sàng ở lại bên mày."

MÀY KHÔNG ĐI ANH VÁC MÀY ĐI

Vân Jibi

dtv-ebook.com

Chương 67: Tai Nạn

Không gian bỗng chốc chìm vào một màn im lặng. Cơ thể nhỏ bé dưới tấm chăn mỏng manh màu trắng lạnh lẽo kia khẽ rung lên. Huyền cắn chặt môi, cố nén lại để không bật khóc thành tiếng. Cô làm sao không hiểu tình cảm của Khánh cho được, chỉ là cô không có cách nào để đón nhận nó.

Sau khi xuất viện, Huyền trở lại đi làm bình thường. Chuyện cô bị ngất mọi người đều biết, có người cũng lo lắng hỏi thăm, nhưng đa phần đều là mấy chị ở bộ phận làm việc cũ trước đây.

Thời gian này, Huyền ra sức cố gắng tránh mặt Khánh. Kể từ sau cái lần ở bệnh viện ấy cô chẳng còn dũng khí mà đối diện với cậu nữa.

Khánh không giống Dương, nếu Huyền không muốn gặp cậu, cậu cũng sẽ tự mình tránh mặt Huyền để cô không cảm thấy khó xử. Cậu nghĩ cô cần thời gian. Tuy là vậy, nhưng hai người làm chung công ty, lại ở chung một bộ phận nên việc đụng mặt nhau là điều khó tránh khỏi. Cả hai cũng chẳng muốn người ngoài nhìn vào đoán già đoán non mối quan hệ của mình nên nếu có chạm mặt, vẫn tỏ ra vui vẻ chào hỏi thân thiết như bình thường. Thực ra, chỉ bản thân cả hai mới nhận ra giữa bọn họ đang vô tình xuất hiện một khoảng cách.

Có những mối quan hệ, nếu biết dừng lại ở một điểm nào đó thì thực sự rất đẹp, nhưng chỉ cần vượt qua ranh giới ấy dù chỉ một tấc nhỏ thôi cũng đủ khiến nó thay đổi hoàn toàn.

Vẫn như những ngày bình thường, sau giờ làm việc, nếu không ghé qua chỗ bố ăn tối thì cô sẽ đi thẳng về nhà. Bây giờ cô sống khá khép kín, ít tiếp xúc với người khác. Đám bạn học nhí nhố kia mỗi đứa một nơi, lâu lâu cũng chỉ nhắn tin gọi điện hỏi han vài câu rồi thôi.

Đúng là càng lớn người ta lại càng cảm thấy cô đơn hơn. Giá như một lần được quay lại cái thời cắp sách đến trường thì hay biết mấy. Bạn bè đông đủ, chẳng phải sợ cô đơn, cũng chẳng phải lo tương lai sẽ thế nào.

Đôi lúc nghĩ ngợi miên man cô lại cảm thấy buồn cho số phận của mình. Người cô yêu thương vốn đã không được ở bên cạnh, ngay đến cả đứa bạn cô xem trọng bây giờ cũng trở nên xa lạ hơn xưa. Nghĩ đi nghĩ lại, đến cuối cùng vẫn chỉ có một mình.

Một nụ cười nhạt nhanh chóng lướt qua khoé môi, Huyền thở dài chậm rãi bước về phía trước. Trong lúc đang loay hoay lục chìa khóa nhà, cô bỗng nghe phía sau có tiếng bước chân nên vội quay đầu lại. Cô trông thấy Nhung đang từ từ tiến gần tới chỗ mình. Trong lòng cảm thấy có chút thắc mắc, cô xoay hẳn người lại nhìn Nhung đang đứng cách mình mấy bậc thềm nhỏ nói: "Sao cậu ở đây?"

"Tôi nói chuyện với cậu một lát."

Huyền không nói gì, nhanh chóng mở cửa rồi cả hai cùng bước vào trong. Đặt một ly nước trước mặt Nhung, cô ngồi xuống đối diện. Thấy Nhung cứ nhìn mình chằm chằm, cô cảm thấy có chút không được tự nhiên liền lên tiếng trước: "Có chuyện gì mà cậu phải đến tận đây?"

"Cậu có thấy mình rất ích kỉ không?"

Huyền nhìn Nhung có chút kinh ngạc, hai hàng chân mày khẽ nhíu lại. Một thời gian ngắn không gặp mà trông Nhung xuống sắc nhanh quá. Khuôn mặt hốc hác tuy đã được che đậy bởi một lớp phấn mỏng nhưng có thể nhìn ra sự mệt mỏi ẩn trong đáy mắt sâu hun hút kia. Huyền cảm thấy có gì đó không được bình thường trong đôi mắt ấy.

"Tôi không hiểu ý cậu?"

Nhung khẽ cắn môi, hai bàn tay đặt trên đùi vô thức nắm chặt, in hằn mấy vết móng đỏ rực trong lòng bàn tay: "Cậu có tư cách gì mà có thể làm khổ cả hai người đàn ông tôi yêu thương? Cậu có tư cách gì?"

Giọng nói tuy yếu ớt nhưng lại có trọng lượng ngang bằng với hai khối đá khổng lồ đè lên tim Huyền nặng trịch. Nếu có thể nói ra được Huyền cũng muốn nói ra hết những bí mật mà mình chôn giấu trong lòng để cho người khác có thể hiểu được nỗi đau mà cô phải chịu đựng, nhưng cô lại không thể mở miệng thốt ra được lời nào.

"Một là người tôi từng thương, một là người tôi đang yêu. Cậu đã làm được gì cho họ mà có quyền làm họ tổn thương, biến họ thành những con người như bây giờ?" Vừa dứt lời, hốc mắt Nhung bỗng đỏ hoe, thứ nước long lanh đậu trên khoé mắt khẽ rung rung trực trào ra ngoài. Cảm xúc trong lòng bỗng nhiên dâng trào như cơn sóng dữ dội, mặc kệ Huyền cứ ngây ngốc ra đó, Nhung lại tiếp tục xả cơn tức giận kìm nén bấy lâu nay: "Bảy năm trước, tôi vì thất tình, thất tình trong thứ tình cảm đơn phương mà chấp nhận rời xa nơi này để tới một nơi mà tôi chẳng hề quen biết ai, chấp nhận rời bỏ mối tình đơn phương mà tôi đã ấp ủ trong tim từ lúc tôi nhận thức được rằng tôi thích Dương. Bảy năm sau, tôi từ bỏ cơ hội tiến tới một tương lai tốt đẹp, cũng không ngại từ tít trong miền Nam xa xôi một thân một mình trở về đây chỉ vì muốn được ở bên cạnh người tôi yêu. Vậy mà cái tôi thấy được là gì? Người tôi từng thương vì cậu mà từ một con người cao ngạo kiêu hãnh trở thành một gã bê tha. Người tôi yêu vì cậu mà bỏ cả cơ hội thăng tiến cho bản thân để chạy về đây, bỏ cả lòng tự trọng để bám víu lấy cậu. Rốt cuộc tôi có chỗ nào không bằng cậu? Tôi đã từ bỏ biết bao nhiêu thứ tốt đẹp trong cuộc đời của mình, tại sao tôi không nhận lại được bất kì thứ gì khác ngoài đau đớn và thất vọng?"

Huyền không biết phải làm gì ngoài việc im lặng lắng nghe. Cô bây giờ mới thực sự cảm thấy bản thân mình vô cùng ích kỷ. Vì cô mà bao nhiêu người phải chịu phiền phức lẫn đau khổ, vậy mà cô lại mảy may chẳng biết gì. Ngay cả hai tiếng "bạn bè" cô cũng không xứng với Khánh. Cậu ấy vì cô mà hi sinh rất nhiều.

"Tôi biết cậu không thích Khánh. Nhưng tình cảm Khánh dành cho cậu tôi nghĩ cậu không thể nào không biết. Hôm trước tôi vô tình nhìn thấy Khánh trong quán rượu, và mấy ngày sau cậu ấy thường xuyên tới đó. Tôi không thể chịu đựng được khi nhìn thấy cậu ấy trở nên như thế."

Quán rượu sao?

Huyền kinh ngạc nhìn Nhung. Trước nay Khánh đâu phải kiểu người thích mượn rượu giải sầu. Hơn nữa ban ngày gặp Khánh ở công ty, mặc dù không để ý kỹ nhưng hình như Huyền thấy cậu ấy vẫn bình thường. Là cô quá ngu ngốc không nhận ra sự khác thường của Khánh, do cậu ấy che giấu cảm xúc quá giỏi, hay đối với Khánh cô quá vô tâm?

"Cậu có thể nào buông tha cho Khánh được không? Cậu ấy đau một, tôi đau mười. Tôi không thể nào trơ mắt nhìn cậu ấy dần lún vào vũng bùn sâu như vậy được."

"Tôi..."

Thấy Huyền cứ như đang đắn đo suy nghĩ gì đó, tự nhiên trong lòng Nhung lại cảm thấy có chút lo lắng: "Tôi nghe Khánh nói hết rồi. Cậu ấy bảo hai người sắp cưới phải không? Cậu nhất định không được lấy cậu ấy có biết không? Cậu không được lấy cậu ấy."

Giọng nói của Nhung vừa có chút gấp gáp, vừa có chút gì đó như khẩn thiết van xin khiến Huyền hơi khó hiểu. Vốn dĩ cô đâu có ý nghĩ lấy Khánh, nhưng sao thái độ của Nhung hình như không ổn, giống như đang bị kích động vậy.

"Thực ra tôi..."

"Tôi có thai rồi!"

Huyền nghe xong chỉ cảm thấy hai bên tai lùng bùng. Cô không nghe nhầm chứ? Nhung vừa nói cậu ta có thai?

Không gian bỗng chốc chìm vào một màn im lặng.

Đối với Huyền mà nói, trước nay trong mắt cô, cho dù có những lúc Nhung giả vờ hiền lành yếu đuối hay thục nữ đoan trang đi chăng nữa, chỉ cần nhìn vào mắt cậu ta là Huyền có thể dễ dàng đoán ra ngay chỉ là giả tạo. Gặp lại sau bao nhiêu năm, cái tính cách tiểu thư kiêu ngạo ấy vẫn

chưa hề thay đổi. Nhưng trước mắt cô bây giờ lại là một người hoàn toàn khác. Nhìn vào mắt Nhung, cô chỉ thấy trong đó chứa đựng sự yếu đuối và nỗi sợ hãi vô hình nào đó.

Nhung cũng không hiểu tại sao mình lại bị kích động mà nói ra với Huyền những bí mật cô đã chôn giấu trong lòng suốt bao nhiêu năm qua. Rốt cuộc thì nước mắt cũng không thể kìm được nữa mà tuôn ra, Nhung cúi đầu xuống ôm mặt khóc như một đứa trẻ con.

Có cái gì đó nghèn nghẹn ở cổ khiến Huyền không thể thốt nên lời nào. Cô chưa từng nghĩ Nhung lại khóc trước mặt mình thế này. Từng câu từng chữ Nhung thốt ra đều lần lượt thấm hết vào suy nghĩ của cô.

Nhung nói đúng, mang tiếng là yêu Dương nhưng cô chưa từng làm được bất kì điều gì cho anh. Mang tiếng là bạn thân nhưng cô cũng chưa bao giờ làm gì cho Khánh, ngược lại còn gây ra bao nhiêu phiền phức cho cậu nữa. Cô đúng là không có tư cách làm khổ cuộc đời họ. So với Nhung, thật sự cô thấy bản thân mình còn thua xa cô ấy. Ít ra Nhung còn hi sinh nhiều hơn cô, nỗi đau cô ấy phải chịu đựng cũng không hề ít.

Thấy Nhung không có dấu hiệu nào cho thấy sẽ nín, ngược lại càng ngày càng khóc thảm thiết hơn, tự nhiên Huyền lại cảm thấy có chút bối rối không biết nên làm thế nào. Cô đứng dậy đi tới ngồi xuống bên cạnh Nhung, bàn tay giơ lên không trung rồi khựng lại. Trước nay cô chưa từng an ủi người khác, bây giờ làm thế này có chút gượng gạo.

"Tôi...xin lỗi! Thực sự tôi không biết người cậu yêu lại là Khánh." Khó nhọc cất lời, Huyền di chuyển cánh tay đang khựng lại trên không trung đặt xuống vai Nhung vỗ vỗ, nhẹ kéo người Nhung tựa vào người mình.

Dường như cái bản chất yếu đuối của một đứa con gái trong người Nhung nó vừa trỗi dậy theo nỗi đau đớn kia, Nhung gục hẳn đầu vào vai Huyền mà khóc nức nở.

"Cậu...nín đi...cậu khóc trông xấu tệ hại vô cùng luôn. Không phải cậu ghét tôi lắm sao? Vậy thì đừng khoe cái điểm xấu cho tôi thấy, không sợ tôi cười nhạo à?"

Hình như kiểu an ủi này hơi vô duyên một chút nhưng lại có tác dụng vô cùng. Huyền vừa dứt lời, Nhung đã ngẩng đầu dậy, đưa tay quẹt đi lớp nước mắt lem nhem trên má, nấc thành từng tiếng.

Huyền cắn môi suy nghĩ tới chuyện lần trước Nhung từng nói với mình. Trong lòng cảm giác có chút lo sợ, cô ngập ngừng: "Cái thai..."

Nhung đưa tay lau khô hai bên má, cúi đầu xuống nhỏ giọng: "Là của Khánh. Tôi chưa nói cho cậu biết, tôi gặp lại Khánh trong miền Nam. Bố tôi là đối tác làm ăn với công ty Khánh ở chi nhánh trong đó. Tôi thực sự không ngờ trước được rằng mình lại yêu Khánh. Lúc đầu tôi cũng không tin, nhưng trái tim tôi nó đã cho tôi biết câu trả lời. Hôm ấy tôi gặp Khánh trong quán rượu. Cậu biết không, trông bộ dạng của Khánh lúc ấy thật sự rất đáng thương. Lẽ ra tôi không nên để chuyện này xảy ra, nhưng tôi cũng không thể tự làm chủ được bản thân mình."

Nghe Nhung nói xong Huyền mới thở phào nhẹ nhõm. Lần trước cô ấy kể cho cô nghe Dương và cô ấy cùng ở trong khách sạn, cô còn tưởng...

Huyền im lặng nhìn người đối diện. Ngày trước khi còn học chung, phải nói là Huyền không hề ưa Nhung một chút nào. Trong mắt cô chỉ biết Nhung là một đứa con gái cực kỳ chảnh chọe và rất đáng ghét, lúc nào cũng cho mình là nhất. Cô không nghĩ có một ngày cậu ta lại trở nên yếu đuối như thế này trước mặt mình.

"Chuyện này...Khánh biết chứ?" Thực ra Huyền đã lờ mờ đoán rằng Khánh vẫn chưa hề biết. Bởi vì nếu cậu ta biết, chắc chắn sẽ không một mực đòi lấy cô. Nhưng chẳng hiểu sao Huyền lại vẫn muốn hỏi.

"Chưa...tôi...tôi không dám nói." Nhung sụt sịt mấy cái, hai tay đặt trên đùi xoắn vào nhau không ngừng run rẩy. Cô đang cảm thấy hoang mang vô cùng. Thực ra lúc Khánh nói với cô sẽ cưới Huyền, Nhung đã rất muốn nói ra rằng mình có thai rồi, là con của cậu. Nhưng không hiểu sao môi cứ dính chặt lấy không thể mở lời.

Cả hai cùng im lặng, mỗi người bắt đầu theo đuổi mỗi dòng suy nghĩ của riêng mình. Một lúc lâu sau, Nhung đứng dậy nói muốn nghỉ ngơi nên

về trước. Cơ thể của phụ nữ lần đầu mang thai khiến Nhung khổ sở vô cùng bởi vì những trận ốm nghén, cộng với tâm trạng lúc nào cũng hoang mang lo sợ, đâm ra bây giờ nhìn cô tiều tụy đi nhiều.

Huyền đứng trước cổng nhà, hướng ánh mắt dõi theo bóng dáng mỏng manh kia cho đến lúc chiếc taxi hòa vào dòng xe cộ rồi mất hút khỏi tầm mắt cô mới lững thững bước vào trong.

Bây giờ Huyền mới nhận ra một điều, cho dù là người có trái tim sắt đá, dù là người vốn mạnh mẽ đến thế nào thì sâu thẳm trong tim họ vẫn chứa đựng sự mềm yếu của một đứa con gái. Ngay cả đến chính bản thân cô đã từng mang trong mình cái bản chất mạnh mẽ như một thằng con trai, nhưng có nhiều lúc cô cũng thấy bản thân rất yếu đuối. Chỉ là, cô luôn cố gắng ép bản thân mình phải thật mạnh mẽ.

Giữa cuộc sống rộng lớn xô bồ bon chen này, nếu không mạnh mẽ để có thể đối mặt với mọi thứ thì yếu đuối cho ai xem?

Giờ tan tầm ngày hôm sau, Huyền cố ý đợi Khánh ở trước cổng công ty khi tất cả mọi người hầu như đã về hết. Cô đoán không sai, lúc Khánh vừa chạy xe ra thì nhìn thấy cô liền chạy tới đậu xe trước mặt cô. Bây giờ Huyền mới để ý kỹ, quả thật dạo này Khánh gầy đi nhiều rồi, trông sắc mặt cũng không được tốt cho lắm.

"Nói chuyện với tao một lát."

Khánh hơi ngạc nhiên, mấy hôm nay Huyền toàn cố ý tránh mặt cậu vậy mà bây giờ lại chủ động muốn gặp. Trong lòng cậu tự nhiên lại cảm thấy có gì đó hơi căng thẳng. Không lẽ cô ấy đã suy nghĩ tới vấn đề kia rồi?

Ngồi xuống hàng ghế đá ven vỉa hè, Huyền đợi Khánh đi tới ngồi xuống bên cạnh. Cô còn chưa biết nên mở lời thế nào thì Khánh đã lên tiếng trước: "Có phải mày muốn nói tới chuyện...kết hôn?"

"Ừ!"

Thấy Huyền trả lời có vẻ dứt khoát như thế, tự nhiên Khánh cảm thấy có chút vui mừng: "Có thật không?"

Huyền xoay lại nhìn thẳng vào người Khánh, hai tay đặt bên hông nắm chặt để lấy thêm dũng khí, cô cất lời: "Tao không thể lấy mày được. Mày cũng biết tại sao đúng không?"

Khánh hơi khựng người, cậu cứ tưởng Huyền đã thay đổi suy nghĩ rồi. Chẳng lẽ hẹn cậu ra đây chỉ vì muốn từ chối chuyện này?

Cậu đưa tay bóp chặt hai vai Huyền, nhìn thẳng vào mắt cô quả quyết: "Không sinh được con thì sao? Tao chấp nhận được hết chỉ cần mày đồng ý. Hơn nữa, bác sĩ cũng đã nói chỉ là khó khăn chứ không phải là không thể."

"Mày nghĩ nếu tao sinh được con thì sẽ đến lượt mày sao? Mày biết rõ người tao yêu là ai mà. Tao chưa từng yêu mày, trước đây là vậy, bây giờ cũng vậy và sau này vẫn vậy. Dù không có anh ấy cũng vậy thôi. Làm ơn đi, đừng có khiến mối quan hệ của chúng ta rắc rối thêm."

Lời Huyền thốt ra giống như một mũi dao nhọn hoắt vừa xuyên thẳng vào tim Khánh. Người ta nói không sai, yêu đơn phương cũng giống như tự lấy dao đâm vào tim mình, để lâu thì đau mà rút ra thì chảy máu.

Huyền biết những lời tuyệt tình vừa rồi sẽ khiến Khánh bị tổn thương, nhưng đây chính là cái cô cần. Nếu khiến Khánh đủ đau đớn tuyệt vọng, cậu ấy sẽ tự động từ bỏ cô thôi. Cô định sẽ nói ra chuyện của Nhung, nhưng nghĩ lại vẫn nên để cô ấy tự nói ra có lẽ sẽ tốt hơn.

Cô gạt tay Khánh ra khỏi người mình, đứng dậy bước đi để mặc Khánh ngồi bần thần tại chỗ. Dừng chân trước đầu vạch kẻ sang đường, cô không hề ngoái đầu lại nhìn Khánh thêm một lần nào nữa, mặc dù trái tim cô vẫn đang thôi thúc muốn quay lại xem cậu ấy thế nào rồi. Cô cảm thấy tim mình có gì đó nhói nhói. Cô vừa làm tổn thương thêm một người nữa rồi, người ấy lại là một người bạn mà cô luôn xem trọng.

Ai nói được nhiều người yêu mình là hạnh phúc?

Hiện tại đang là cao điểm, xe cộ, người qua lại nườm nượp. Huyền mải suy nghĩ mà không để ý rằng đèn xanh dành cho người đi bộ đã bật từ lúc nào. Tới khi có một tốp người thấy cô không chịu sang đường mới chen nhau nhích lên trước, huých trúng vai cô mới khiến cô sực tỉnh lại.

"Cướp...cướp..."

Tiếng hô lớn từ phía sau khiến mọi người đều giật mình xoay người lại nhìn. Một tên mặc đồ đen, trên đầu đội nón đen và đeo thêm một cái khẩu trang màu đen kín mít đang chạy thục mạng từ trong con hẻm nhỏ đi ra, tay ôm một cái giỏ xách của phụ nữ trước ngực. Đuổi theo sau là một người phụ nữ khá mập mạp, trên người mặc đồ công sở, lại đi giày cao gót nên trông rất chật vật.

Bước chân vừa đặt xuống lòng đường bỗng khựng lại. Huyền vừa kịp định thần ra mọi chuyện thì đã trông thấy Khánh lao tới túm lấy lưng áo tên cướp kia giật mạnh, đạp cho hắn một phát ngã nhào xuống đường. Tên cướp hung hãn liền bật người dậy, rút con dao găm giơ ra trước mặt Khánh hăm dọa: "Muốn làm người hùng à? Biến chỗ khác nếu không muốn chết."

Nhìn con dao sắc lịm trên tay hắn, Huyền đột nhiên cảm thấy có chút lo sợ vội hét to: "Khánh, cẩn thận!"

Tiếng hét của Huyền hình như làm tên cướp kia giật mình ngoái cổ lại. Lợi dụng lúc ấy, Khánh liền túm chặt tay cầm dao của hắn vặn một vòng khiến hắn đau đớn buông con dao ra, rơi keng một phát xuống đất.

Người đi đường đông đúc nhưng không một ai vào giúp Khánh bắt tên cướp kia. Có lẽ họ sợ bị liên lụy nên chỉ đứng nhìn. Trong lúc cả hai đang giằng co thì từ phía sau, một tên áo đen khác đang điều khiển chiếc xe máy đi từ hướng đối diện nhằm thẳng chỗ hai người kia đứng mà lao tới với vận tốc khá nhanh. Huyền thấy vậy thì kinh sợ, chạy tới chỗ Khánh gào to: "Khánh, cẩn thận phía sau!"

"Cẩn thận!"

Kítttt...rầm...

Sau tiếng phanh gấp, tiếng va chạm đến chói tai, trên đường có ba cơ thể người nằm bất động, máu loang lổ xung quanh. Đám người đi đường bắt đầu bu lại gần hơn. Một cô gái chen chúc từ trong đám đông chui ra quỳ xuống chỗ Khánh đỡ đầu cậu dậy, lại nhìn sang cơ thể cô gái gần đó mà nước mắt tuôn lã chã: "Khánh... Khánh ơi! Huyền...Huyền... Ai đó làm ơn...mau gọi cấp cứu đi."

MÀY KHÔNG ĐI ANH VÁC MÀY ĐI

Vân Jibi

dtv-ebook.com

Chương 68: Anh Về Rồi, Không Đi Nữa

Cảm nhận được mùi thuốc sát trùng đang xộc thẳng vào mũi, Khánh khó nhọc mấp máy đôi mắt mở ra. Cảm thấy cả người như có gì đó buộc chặt, cánh tay bên phải không thể nào cử động được. Ngoái cổ nhìn xuống, thì ra là bị gãy tay nên đã bó bột. Chả trách lúc nãy muốn cựa quậy lại không được.

Có cái gì đó đang động đậy bên sườn. Khánh nghi hoặc đảo ánh mắt xuống dưới, chỉ thấy có người nào đó đang nửa nằm nửa ngồi tì vào cạnh giường, một tay còn nắm lấy bàn tay trái đang đặt dọc bên hông mình. Bởi vì người đó khoanh tay úp mặt vào trong nên cậu chưa thể nhìn ra là ai. Vừa nhích người nhẹ rút tay ra thì cảm giác đau nhức truyền lên tới tận não khiến cậu không kìm được mà khẽ kêu lên vài tiếng.

Người kia thấy động liền giật mình ngẩng đầu lên ngơ ngác. Thấy Khánh đã tỉnh lại liền không giấu nổi sự vui mừng mà chồm người đứng dậy tiến lại gần hơn: "Tỉnh rồi à?"

Thấy Khánh không nói gì, lại nhăn mặt nhăn mày vì đau đớn, Nhung thấy lo lo vội hỏi: "Ổn chứ? Để mình gọi bác sĩ!"

"Không cần đâu." Khánh nhìn Nhung, định nói gì đó nhưng cảm giác cổ họng khô đắng không thể thốt nên lời. Cậu nuốt khan một cái, khó nhọc cất lời: "Cho tôi xin ly nước."

"Nước...nước...a, đợi mình chút."

Chẳng hiểu sao Nhung tự nhiên lại luống cuống. Có thể vì thấy Khánh tỉnh lại mà mừng quá đâm ra như vậy. Làm sao mà không mừng cho được, cậu ấy đã hôn mê suốt từ chiều hôm qua đến giờ. Cũng may là không bị gì nặng, nếu không thật sự cô chẳng biết mình sẽ thế nào nữa.

Đặt ly nước lên chiếc bàn nhỏ cạnh giường, Nhung đi lại đỡ Khánh ngồi dậy tựa lưng vào thành giường, cẩn thận đặt sau lưng cậu một cái gối. Nhìn Khánh chậm rãi uống nước, cô thở phào nhẹ nhõm.

Tai nạn hôm qua cô chứng kiến từ đầu tới cuối. Khoảnh khắc chiếc xe lao tới chỗ Khánh, cô cũng muốn là người chạy ra che chắn cho Khánh lắm nhưng lại không thể. Lúc chiếc xe phanh không kịp mà đâm trúng người Huyền, rồi Khánh cũng nhào tới liền bị xượt qua bên sườn xe ngã sang một bên nằm bất động, cô kinh hãi đến mức tim muốn ngừng đập, chân cũng đứng không vững mà quỳ hẳn xuống đất. Lúc cả Huyền và Khánh được đưa vào phòng cấp cứu, ở bên ngoài lòng cô nóng như lửa đốt đứng ngồi không yên, nước mắt thi nhau chảy xuống ướt đẫm. Chiếc váy ren trắng tinh trên người lem nhem vài vệt máu chưa kịp khô.

Đặt ly nước lại chỗ cũ, Khánh cảm thấy cơ thể dễ chịu hơn được một chút. Ngẩng đầu lên, thấy Nhung cứ nhìn mình không chớp mắt, cậu liền hỏi: "Sao cậu lại ở đây?"

"Mình..." Nhung chẳng biết phải giải thích với Khánh như thế nào. Thực ra thì cô đã ở đây suốt cả đêm qua đến giờ. Lúc Khánh được chuyển ra khỏi phòng cấp cứu liền lên cơn sốt, cả người lúc nóng lúc lạnh khiến cô không yên tâm nên mới ở lại canh chừng. Đến gần sáng thì cơn sốt hạ hẳn. Có lẽ vì thiếu ngủ, lại đang mang thai nên mệt quá mà thiếp đi lúc nào không hay.

Thấy bộ dáng bối rối kia, Khánh cũng chẳng muốn làm khó Nhung nữa. Trong đầu bỗng nhiên xẹt qua một tia suy nghĩ, hai mắt mở to nhìn Nhung nói với chất giọng có chút kích động: "Huyền... Huyền đâu rồi? Nó có sao không?"

Nhìn sắc mặt trắng bệch của Khánh vì lo lắng cho Huyền, trong lòng Nhung bỗng cảm thấy có chút chạnh lòng. Nén lại thứ cảm xúc ấy vào trong, Nhung mỉm cười trấn an: "Không nguy hiểm đến tính mạng. Cậu lo cho mình trước đi, tay phải gãy rồi. Mà chân cậu cũng bị bong gân, tuy không nặng nhưng bác sĩ dặn nên cẩn thận một chút, càng ít hoạt động càng tốt để cho nó nhanh lành."

Nghe Nhung nói xong Khánh mới bớt đi được phần nào lo lắng. Cảnh tượng tai nạn hôm qua thấp thoáng hiện trong đầu. Cậu không dám tin Huyền lại lao vào để chắn cho cậu. Lúc ấy cậu thực sự rất sợ, chẳng biết làm thế nào ngoài việc cũng lao tới nhưng không kịp. Trước khi mọi thứ xung quanh dần tối đi trong mắt, cậu vẫn thấy rõ mồn một cơ thể nhỏ bé nằm bất động cách cậu một đoạn không xa, máu loang lổ xung quanh. Cậu rất muốn chạy tới ôm chầm lấy người đó, thế nhưng bản thân lại không thể nhúc nhích được. Cảm giác bất lực cứ thế kéo cậu chìm hẳn vào một màn tối đen như mực.

Khẽ trượt người nằm xuống, Khánh nặng nề khép đôi mi lại, nhỏ giọng: "Tôi muốn ngủ một chút, cậu cũng trở về nghỉ ngơi đi. Cảm ơn cậu."

Nhung hình như không có ý muốn rời khỏi đây. Tuy Khánh đã tỉnh lại nhưng trông còn rất yếu. Vả lại chân cậu sưng vù, tay còn bị gãy nên chắc làm gì cũng khó khăn. Nhung muốn ở lại chăm sóc cho cậu nhưng không biết lấy lí do gì. Khẽ thở dài ra một hơi, cô đáp: "Vậy...cậu nghỉ ngơi đi. Mình về trước. Nếu có gì cứ gọi cho mình, lúc khác mình lại tới."

"Ừ, phiền cậu rồi!"

Thái độ xa lạ ấy của Khánh khiến Nhung cảm thấy có gì đó hụt hẫng. Nhưng biết phải làm sao khi cô tình nguyện đơn phương cậu. Còn đứa con đáng thương trong bụng cô nữa, liệu nói ra chuyện này với Khánh cậu ấy có chấp nhận không?

Cơn mệt mỏi kéo đến khiến Khánh chẳng còn sức lực nghĩ ngợi thêm gì nữa mà nhanh chóng đi vào giấc ngủ. Chăm chú nhìn Khánh một lúc, thấy khuôn mặt cậu giãn ra bình thản, nhịp thở cũng đều đều một cách ổn định Nhung mới yên tâm rời đi. Định sẽ trở về nhà nghỉ ngơi một chút, nhưng sau đó cô lại quyết định ghé qua chỗ Huyền.

Nhẹ đẩy cửa bước vào trong, nhìn thấy người đang nằm im trên chiếc giường trắng xóa đến vô hồn kia Nhung cũng không tránh được cảm giác xót xa. Nếu không phải nhờ Huyền thì bây giờ người nằm đó đã là Khánh rồi. Tuy là không nguy hiểm đến tính mạng nhưng cũng không phải nhẹ. Huyền bị gãy một bên chân, đầu bị chấn thương nhẹ. Theo chẩn đoán sơ

bộ ban đầu thì chưa thấy có dấu hiệu gì ảnh hưởng tới não nhưng cũng cần phải theo dõi thêm mấy ngày. Huyền cũng nằm hôn mê từ hôm qua đến giờ vẫn chưa tỉnh.

Cô ngồi thừ người nhìn Huyền thêm một lúc lâu rồi mới thở dài ra mấy hơi, bước tới kéo lại tấm chăn đắp trên người Huyền rồi lặng lẽ rời khỏi đó.

Hai ngày sau đó Huyền mới tỉnh lại. Mở mắt ra, một màu trắng xóa ngay lập tức thu vào tầm mắt. Cô không cần đoán cũng biết mình đang ở bệnh viện. Mặc dù cả người đau nhức ê ẩm, chân cẳng bị bó bột cứng ngắc nhưng cô vẫn nở được một nụ cười. Cô cười là vì cảm thấy mình có duyên với bệnh viện quá, mới mấy hôm trước vừa xuất viện, hôm nay lại nằm viện. Riết rồi bệnh viện còn hơn cái nhà ở. Sau này chắc có khi cô nhập hộ khẩu ở bệnh viện luôn quá.

Bố Huyền cùng Hiếu và bà Hồng biết tin vội vã bỏ dở hết công việc lẫn học hành chạy ngay tới bệnh viện, ai cũng lo lắng sợ hãi. Nhất là Hiếu, cậu từng chứng kiến cảnh bố mình vì tai nạn mà một thời gian dài phải sống trong cảnh người thực vật cho nên tới lượt chị mình cậu rất sợ. Tới khi được thông báo rằng không nguy hiểm tới tính mạng thì mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Trong mấy ngày cô hôn mê, Hiếu và bà Hồng liên tục vào túc trực bên cạnh. Bố cô vì mới đi làm lại nên công việc chồng chất, muốn xin nghỉ để tới thăm cô nhưng Hiếu nói với ông rằng chị không sao, ông cứ yên tâm làm việc, chuyện chăm sóc chị giao cho cậu. Phần vì cậu không muốn bố phải chịu nhiều áp lực, công việc dồn dập cũng đã khiến ông rất mệt mỏi rồi. Nghe Hiếu nói vậy, bố Huyền cũng có phần yên tâm hơn.

"Chị tỉnh rồi à?" Hiếu vừa mở cửa phòng bệnh liền trông thấy chị mình đang cố gắng ngồi dậy một cách khổ sở. Cậu bước nhanh tới đỡ Huyền dậy tựa lưng vào thành giường, sau đó kéo ghế lại ngồi đối diện.

"Suốt ngày ăn với ngủ, chị sắp chán chết rồi."

"Tàn tật thì chỉ có vậy thôi. Ráng đi."

Giọng Hiếu có chút châm chọc khiến Huyền hơi ức chế mà lườm cậu mấy cái. Hiếu chỉ khẽ bật cười, với tay đổ bình cháo mà bà Hồng vừa nấu, dặn cậu mang tới cho Huyền. Nhìn thấy bát cháo, Huyền có cảm giác ngán đến tận cổ. Mấy ngày nay toàn ăn cháo, cháo rồi lại cháo. Riết rồi cô thấy người mình cũng sắp nhũn như tô cháo luôn rồi.

"Lại cháo à? Không còn cái gì khác để ăn à? Chị sắp chết vì ngán rồi."

"Ráng đi chị, vì sự nghiệp hết tàn tật."

"Ơ thế ăn cháo mà hết què được à?"

Hiếu cười cười lắc đầu: "Em cũng chả biết nữa. Thôi chị ăn đi còn uống thuốc, chị nói nhiều em nhức đầu quá."

Chí chóe với Hiếu một lúc, Huyền cũng phải cắn răng cắn lợi mà ăn hết tô cháo, nhét một đống thuốc đủ loại đủ màu vào bụng một cách miễn cưỡng. Buổi chiều Hiếu có tiết học nên nhanh chóng dọn dẹp lại mấy thứ đồ linh tinh, chọc ghẹo Huyền thêm mấy câu nữa rồi mới rời khỏi đó.

Hiếu vừa đi khỏi, Huyền lại thở dài thườn thượt. Từ lúc tỉnh lại tới bây giờ cứ nằm mãi một chỗ chán ơi là chán. Cô nghe Hiếu nói Khánh không sao nên cũng yên tâm. Nhớ lại cảnh tượng kinh hoàng đó, Huyền cũng cảm thấy số mình còn may bởi vì lúc đó đang là đèn xanh cho người đi bộ, nếu không e là cô sớm đã về với ông bà tổ tiên, các cụ các kị ở dưới kia rồi.

Ngồi một mình buồn chán lại không biết làm gì, Huyền trượt người nằm xuống, xoay mặt vào trong hướng mắt nhìn ra phía cửa sổ. Bên ngoài kia xe cộ tấp nập, bên trong này lại yên tĩnh vô cùng.

Có tiếng mở cửa, Huyền nghĩ là Hiếu để quên đồ quay lại lấy nên vẫn nằm yên tư thế như cũ nói: "Mi nhớ chị nên không nỡ đi à?"

Không có tiếng trả lời. Bình thường mỗi lần Huyền nói gì thì Hiếu cũng sẽ không nhường mà xỉa lại một câu cho bằng được cơ mà? Huyền thấy hơi lạ mới xoay người lại. Nhìn thấy Khánh đã kéo ghế ngồi cạnh

giường, cô hơi giật mình: "Thằng điên, sao mày cứ thoắt ẩn thoắt hiện như ma thế?"

"Làm chuyện gì xấu xa hay sao mà phải sợ vậy?"

Huyền lườm lại, hừ lạnh một tiếng: "Chị đây mà thèm làm việc xấu à?"

Khánh không nói gì, chăm chú nhìn Huyền một lúc. Tuy cô ăn nói mạnh miệng vậy chứ vẫn không thể che giấu được sự mệt mỏi hiện trên gương mặt xanh xao kia. Đôi môi bình thường lúc nào cũng chúm chím hồng hào, bây giờ lại khô khốc trắng bệch. Từ lúc Huyền tỉnh lại tới giờ cậu có ghé qua một hai lần nhưng đa số đều đứng bên ngoài cửa nhìn vào. Lúc thì thấy cô đang ngủ say nên không nỡ đánh thức, lúc thì người nhà cô ở trong nên cậu cũng chẳng tiện đi vào.

"Mặt tao dính gì à? Sao nhìn ghê thế?"

"Sao mày lại làm vậy?"

Huyền cảm thấy khó hiểu bởi câu hỏi vừa rồi. Trán hơi nhăn lại, cô nói: "Ý mày là sao?"

"Tự nhiên lúc đó lao ra làm gì? Lỡ như không chỉ què như bây giờ thôi mà bị gì khác, mày kêu tao phải làm sao? Rồi còn thằng Dương, nếu nó biết thì nó sẽ thế nào?"

Tự nhiên Khánh nhắc tới Dương khiến cô hơi sững người, ánh mắt lảng sang hướng khác như muốn trốn tránh câu hỏi. Còn sao được nữa, giả dụ cô có mất mạng thật thì cũng đâu có gì thay đổi. Vốn dĩ cô với Dương cũng đã kết thúc từ lâu rồi.

"Mày định giấu nó tới bao giờ?"

"Tao nghĩ chắc bây giờ anh ấy cũng đã ổn định rồi. Đừng nói cho anh ấy biết chuyện này, để cho anh ấy sống yên ổn đi. Tao với anh ấy đã không còn gì nữa rồi."

Mặc dù từng câu từng chữ cô nói ra đều rất cứng cỏi, thế nhưng Khánh có thể nhận ra sự đau đớn ẩn phía sau. Cậu lại nhớ đến Dương, nhớ ánh mắt mong đợi của anh cứ chốc chốc nhìn đồng hồ rồi lại hướng mắt ra phía cửa ở sân bay. Đằng sau khuôn mặt lãnh đạm lẫn kiêu ngạo ấy là cả một sự đau buồn và thất vọng. Cậu thật sự không đành lòng nhìn cả hai người tự làm khổ nhau như vậy nữa.

"Mày ích kỉ cũng vừa vừa thôi. Mày có từng đặt mình vào vị trí của nó để suy nghĩ cho nó chưa?"

"Vậy mày có từng đặt mình vào vị trí của tao để suy nghĩ chưa? Phải từ bỏ đi người mà mình yêu thương, ngày ngày sống trong sự dằn vặt lẫn nhớ nhung. Mỗi đêm đều giật mình tỉnh dậy vì mơ thấy anh ấy, rồi một mình ngồi khóc lóc giữa đêm tối, gào thét trong nỗi nhớ của chính bản thân mình. Đôi khi chỉ vì nhìn thấy người nào đó trên phố giống anh ấy thì chạy lại kêu gào tên anh ấy, đến khi biết mình nhìn nhầm, mặc cho bao nhiêu ánh mắt nhìn vào cũng chẳng còn sức mà bước tiếp, ngồi bệt xuống đất khóc lóc như một kẻ điên. Cảm giác khi nghĩ đến việc mình không thể sinh con, chỉ nghĩ thôi cũng thấy trái tim đau như bị ai cứa vào đó. Bốn năm trời tao cứ sống như vậy đấy. Mày có biết cái cảm giác bất lực khi nhìn người mình yêu đau khổ mà chỉ biết trơ mắt ra đó, có biết cái cảm giác tự mình thốt ra những lời tuyệt tình với người khác mà bản thân lại thấy đau hơn gấp trăm lần. Mày có biết cảm giác ấy nó tồi tệ đến mức nào không?"

Huyền quay sang nhìn Khánh bằng đôi mắt đỏ rực ngấn nước, vô thức mà thốt ra một tràng ấm ức chôn giấu trong lòng. Cô luôn cố gắng khiến bản thân phải thật bình tĩnh, nhưng chẳng hiểu sao lúc này lại dễ bị kích động đến vậy. Vốn dĩ cô chẳng muốn ai biết, cũng đã lên kế hoạch chôn giấu sẵn hết rồi. Cứ để tất cả mọi thứ chìm hẳn với quá khứ, không cần bất kì ai biết cả.

Xung quanh chỉ còn lại một màn im lặng. Cố nuốt những giọt nước ngược vào trong, Huyền di chuyển tâm mắt ra phía cửa sổ.

"Vậy tại sao không nói ra với nó? Nó cũng yêu mày, tao chắc chắn nếu biết nó cũng sẽ chấp nhận được chuyện này."

"Nhưng tao không thể chấp nhận được. Mày đừng nói thêm gì nữa. Việc mày cần làm bây giờ là quan tâm tới Nhung, chịu trách nhiệm với nó. Nó đang rất cần mày."

Khánh hơi ngạc nhiên: "Nó thì liên quan gì tới chuyện này? Nó thích tao tao biết, nhưng chẳng lẽ chỉ vì nó thích tao mà tao phải chịu trách nhiệm với tình cảm của nó sao?"

"Mày còn không biết mày đã làm gì nó à?"

Khánh thực sự không thể hiểu nổi ý tứ trong lời nói ấy. Vốn dĩ gặp lại Nhung cũng chỉ là tình cờ. Cậu làm sao có thể cấm đoán Nhung thích mình. Không lẽ không đáp trả lại tình cảm cậu ta cũng là một cái tội sao?

"Về phòng đi, tao muốn ngủ một chút."

Nói xong, Huyền kéo tâm chăn lại trùm kín đầu. Khánh cũng không phải là người không biết ý. Khánh hiểu cô, nếu cô không muốn nói nữa tức là không được nhắc lại nữa. Nếu cậu cứ một mực cố chấp nhắc lại chuyện này chỉ khiến cuộc nói chuyện càng đi vào bế tắc.

Khánh im lặng, xoay người trở về phòng bệnh của mình. Thả cơ thể một cách mệt mỏi xuống ghế, ánh mắt dừng lại ở tấm giấy ghi chú màu vàng nhạt nhét dưới đáy một cái hộp inox đặt trên bàn.

"Mình có việc đi một chút, hôm nay cậu tự ăn nhé, cháo mình nấu sẵn rồi. Thuốc cũng đã lấy sẵn để ở khay thứ hai trong ngăn kéo."

Nhìn dòng chữ được viết ngay ngắn cẩn thận, Khánh nghĩ ngay tới Nhung. Mấy ngày cậu ở bệnh viện đều là nhờ Nhung chăm sóc. Bố mẹ cậu đã đi công tác từ mấy ngày trước nên không thể đặt lịch về kịp. Tay phải của cậu bị bó bột nên mọi hoạt động có chút khó khăn, nhưng cũng không phải là không làm được. Chỉ là Nhung cứ một mực đòi giúp cậu khiến cậu không có cách nào từ chối.

Tay trái gượng gạo múc từng thìa cháo đưa vào miệng. Vẫn là tô cháo Nhung nấu, nhưng hôm nay Khánh cảm nhận mùi vị không được như mọi ngày. Tự nhiên cậu lại nhớ tới cảnh tượng lúc Nhung ân cần đút cháo cho mình, có cái gì đó ấm áp trong mắt cậu ấy. Rõ ràng cậu biết Nhung thích mình nhưng lại giả vờ như không biết gì, cũng không từ chối sự chăm sóc của Nhung. Nếu đã không muốn chấp nhận cậu ấy, tại sao cậu lại không thẳng thừng từ chối?

Những suy nghĩ bắt đầu tới dồn dập khiến Khánh cảm thấy đầu óc trở nên rối ren. Ăn qua loa thêm một vài miếng cháo, uống thuốc xong cậu liền bước tới giường nằm xuống rồi thiếp đi.

Tiếng bước chân gấp gáp dội tới từng ngóc ngách khiến hành lang bệnh viện về đêm vốn đã yên tĩnh lại càng trở nên lạnh lẽo hơn.

Nửa đêm, cảm thấy cơ thể vừa nóng vừa lạnh vô cùng khó chịu, Huyền mơ màng mở mắt ra. Cô lờ mờ trông thấy bóng dáng quen thuộc xuất hiện ngay trong tầm mắt. Cô nhìn thấy anh, anh đang rất gần ngay bên cạnh mình. Bàn tay nhỏ vô thức giơ về phía trước, miệng thều thào hệt như mê sảng: "Có phải là anh không? Anh ơi, là anh đúng không?"

Một bàn tay to lớn thô ráp đưa lên nắm lấy tay cô áp vào má mình, cúi lại gần cô thì thào: "Ừ, là anh."

Cảm nhận được hơi ấm từ bàn tay kia, trong lòng Huyền bỗng dâng lên một cảm giác xúc động vô cùng. Nước mắt vô thức rỉ ra nơi khóe mi, giọng cô run run: "Không phải em đang mơ chứ? Đúng là anh, anh về với em rồi."

"Ừ. Anh về rồi, không đi nữa."

MÀY KHÔNG ĐI ANH VÁC MÀY ĐI

Vân Jibi

dtv-ebook.com

Chương 69: Ở Đây Với Vợ Anh

Huyền bừng tỉnh giấc, cảm thấy cơ thể hơi khó chịu. Cô mơ mơ màng màng, nhớ là đêm qua mình đã gặp anh. Đến khi tỉnh táo nhìn lại bốn bức tường trắng xóa vây quanh cô mới ngộ ra rằng chỉ là mình nằm mơ. Nhưng giấc mơ cũng quá đỗi chân thật đi, cô vẫn còn cảm nhận được hơi ấm từ bàn tay to lớn của anh đang quanh quẩn đâu đây. Anh còn hôn lên cả trán cô nữa.

Một nụ cười chua xót lướt nhanh qua cánh môi trắng bệch nhợt nhạt. Đưa tay lên rờ trán thấy hơi nóng nóng, cô lại nghĩ mình bị ấm đầu thật rồi. Giờ này có lẽ anh đang bình yên ở một phương trời xa xôi nào đó rồi, đời nào lại xuất hiện ở đây cơ chứ? Đúng là nhớ quá hóa điên luôn.

Huyền chép miệng lắc đầu, chật vật vực người ngồi dậy. Chân phải bị bó một cục bột nặng trịch nên làm cái gì cũng cảm thấy vướng víu. Lại hướng mắt ra phía cửa sổ, ánh nắng sớm nhẹ dịu ấm áp xuyên qua lớp kính trong suốt chiếu vào phòng, in hằn trên nền gạch trắng những mảng sáng nhàn nhạt không đều màu. Thời tiết hôm nay rất đẹp, chính vì thế mà Huyền cảm thấy tâm trạng có chút dễ chịu hơn.

Tiếng cửa mở, không cần nhìn Huyền cũng đoán được ngoài cái người sớm tối mang cháo tới cho cô thì còn ai vào đây nữa. Cô chán nản xoay đầu lại, nhìn cái bình sắt trên tay Hiếu mà ngao ngán lắc đầu: "Chị lạy mi, huhu, làm ơn cho chị ăn cái khác đi có được không?"

Hiếu bước tới đặt bình đựng cháo lên bàn, nhìn chị mình một cách bất lực: "Là do số chị xui thôi. Lúc nãy em có ghé qua quán cơm cuộn hôm bữa chị chỉ, nhưng rất tiếc là đã hết sạch rồi."

Nghe tới "cơm cuộn", Huyền ngẩng đầu nhìn em trai mình bằng ánh mắt nuối tiếc, bài ca than thở lại bắt đầu: "Hu hu, em ơi sao chân mi dài mà mi chậm chạp thế? Mi đi nhanh tí nữa thì có phải giờ này chị đã được ôm hộp cơm cuộn mà khóc lóc vì hạnh phúc rồi không?"

"Thế chị ôm bình cháo khóc lóc tạm đi. Khi nào có cơm cuộn rồi ôm bù."

Huyền đến là cạn lời với em trai mình, mặt mếu máo méo mó không thể diễn tả được bằng lời. Còn định than vãn tiếp thì cửa phòng lại mở ra. Cả cô và Hiếu đều hướng mắt ra cửa.

Một cô bé đột ngột bước vào, thoạt nhìn có lẽ là học sinh trung học, trên người còn mặc nguyên bộ đồng phục áo sơ mi trắng có gắn chiếc cà vạt nhỏ màu xanh ngọc trước ngực, quần tây xanh đen. Trông cô bé rất đáng yêu, mái tóc ngang vai đen nhánh ôm lấy khuôn mặt trắng trẻo hồng hào. Nhìn thấy Hiếu, cô bé bỗng nhiên khựng lại ngay cửa, mắt mở to ngạc nhiên: "Ơ, sao lại là...cậu?"

Hiếu cũng hơi ngạc nhiên khi nhìn thấy cô bé kia, cậu nhìn cô bé gãi gãi đầu: "Đây là phòng bệnh của chị gái tôi."

Bây giờ cô bé kia mới để ý tới người đang ngồi trên giường. Đột nhiên hiểu ra gì đó, cô bé vội reo lên, cúi đầu xuống rối rít: "Thôi chết, em nhầm phòng rồi. Em xin lỗi, xin lỗi!"

"Không sao đâu, mà hai đứa quen nhau à?" Huyền ngẩng đầu nhìn Hiếu thắc mắc. Hiếu còn chưa biết nói thế nào thì cô bé kia đã nhanh nhẹn trả lời: "Lúc nãy em với cậu ấy gặp nhau ở quán bán cơm cuộn ạ. Tại quán còn đúng một suất nên cậu ấy nhường cho em. Lúc nãy chưa kịp cảm ơn nữa, cảm ơn cậu nha!"

Huyền dường như đã hiểu ra vấn đề, nhìn Hiếu bằng ánh mắt nửa gian xảo nửa ức chế. Sau đó, cô quay lại nở nụ cười tự nhiên hỏi cô bé: "Em cũng đi thăm bệnh à? Mà em tên gì?"

"Em tên Phạm Ngọc Châu. Em đi đưa đồ cho anh của em mà em vào nhầm phòng mất rồi. Em xin lỗi."

"Có gì đâu mà xin lỗi. Anh của em là ai?"

"Anh ấy tên..."

Những lời tiếp theo bị cắt ngang bởi tiếng chuông điện thoại. Châu cúi đầu tạm biệt rồi nhanh chóng ra ngoài nghe điện thoại. Chờ cho Châu đi hẳn, Huyền mới tia ánh mắt híp như mắt lươn qua chỗ Hiếu giở giọng châm chọc: "Thì ra là dại gái. Hờ hờ! Học chung trường mà nhỉ?"

Tự nhiên hai má Hiếu nóng bừng. Cậu cũng chẳng biết phải nói thế nào, không lẽ lại đi giành đồ với một đứa con gái? Cậu vội vàng đổ cháo ra đặt trên bàn, lấy lí do muộn học rồi vội vã đi ngay. Huyền làm sao lại không nhìn ra sự khác thường của em trai mình, nhất là lúc nhìn thấy cô bé tên Châu kia. Cô đột nhiên nở một nụ cười gian xảo hết sức. Em trai cô hình như đã phải lòng cô bé kia rồi.

Sáng sớm đường phố đông nghịt người, xe cộ chen chúc tấp nập qua lại. Nơi hàng ghế ngay trạm xe buýt có một tốp người đang đứng chờ. Hình như sắp trễ giờ cho nên trên mặt ai cũng hiện lên vẻ mong chờ, gấp gáp. Người đi qua đi lại chốc chốc nhìn đồng hồ, người hết đứng lên ngồi xuống rồi lại ngó ra đường ngóng.

"Xe buýt kìa mọi người ơi!"

Một giọng nói vang lên thật dõng dạc của người nào đó hình như đã đánh động được tất cả những người khác. Ai cũng vội vã đứng dậy đi ra sát lề đường. Xe vừa dừng, họ thi nhau chen chúc bước lên xe, cảnh tượng thật đúng là rối loạn, tới nỗi chú lơ xe phải đứng tít ở trên đầu ngó cổ ra gào to: "Mọi người từ từ thôi, đừng chen lấn nào."

Dù bây giờ có gào đến khàn cổ họng cũng vô ích, đây là chuyến xe cuối cùng trước bảy giờ sáng, tức là nếu không lên xe thì cả người đi học lẫn đi làm đều sẽ bị trễ giờ. Nhưng tiếc thay, chiếc xe buýt lúc này đã chật cứng

không còn chỗ chen, một vài người xếp hàng sau cùng không thể lên xe được nữa.

"Mọi người đợi chuyến sau nha, xe không chứa được nữa rồi. Tới luôn bác tài ơi!"

Xe buýt đóng cửa rồi chầm chậm lăn bánh, những người bị bỏ lại phía sau mặt mũi méo xệch vẻ đau khổ. Nhất là cô bé có thân hình hơi gầy gò, mái tóc đen nhánh ngắn ngang vai, mặc trên người bộ đồng phục học sinh. Cô gần như sắp khóc đến nơi rồi, đôi mắt đỏ hoe cứ nhìn theo hướng chiếc xe buýt vừa rời đi, miệng lẩm bẩm: "Chết rồi, chết rồi, làm sao đây?"

Chả là sáng nay tiết đầu giờ lớp của cô bé có bài kiểm tra quan trọng mà bây giờ lại bị trễ xe buýt cho nên cô ấy mới lo lắng như thế.

"Xe ôm! Đúng rồi, xe ôm." Cô bé đột nhiên vui mừng reo lên, xoay người định chạy sang đường. Do quá nóng lòng nên không để ý có xe đang đi tới, suýt nữa đã bị chiếc xe máy vừa chạy tới kia đâm trúng người. Cô bị hụt chân ngã ngửa ra sau, mặt mày tái xanh như tàu lá chuối, hai mắt trợn to.

"Cậu có sao không?" Hiếu hốt hoảng dựng xe vào sát lề đường, chạy tới đỡ Châu đứng dậy, trên khuôn mặt cậu lộ vẻ lo lắng. Thấy Châu cứ nghệch ra đó không nói gì, cậu lại cảm thấy có chút bực bội. "Sao tự nhiên xe cộ đang đi lại nườm nượp vậy mà bang ra đường làm gì? Muốn xuống gặp ông Diêm Vương rồi à?"

Hình như Châu vẫn chưa kịp hoàn hồn bởi cú ngã vừa rồi. Tuy là chỉ bị xước một ít ở bàn tay nhưng có lẽ là do quá bất ngờ nên làm cô hơi hoảng sợ. Khóe miệng run run muốn nói gì đó những rốt cuộc chỉ nhìn Hiếu, nửa lời cũng không thể thốt ra. Biết mình hơi quá lời nên Hiếu cũng có chút ngại ngùng, gãi gãi đầu nhỏ giọng: "Ờ, xin lỗi. Mà còn đứng đó làm gì? Tiết đầu kiểm tra đó, không muốn bị mụ Nga sim la cho đứng ngoài cửa thì nhanh lên xe."

Nghe tới tên "Nga sim la" Châu mới giật mình, cô ngạc nhiên: "Ơ, làm sao cậu biết lớp mình tiết đầu kiểm tra?"

"Hàng xóm sao không biết được. Mà có nhanh lên không? Còn đứng đó nữa, không kịp giờ thì đừng có ngồi mà khóc."

Châu gật gật đầu rồi nhanh chóng leo lên ngồi yên sau. Chiếc xe chầm chậm quay bánh, hòa vào dòng xe cộ đông đúc trên đường dưới ánh nắng sớm mai dịu nhẹ.

Bởi vì Hiếu chạy xe hơi nhanh nên lúc tới trường cũng còn sớm mấy phút. Hiếu nhận nón bảo hiểm trên tay Châu rồi nói cô về lớp trước, còn mình dắt xe về phía nhà gửi xe. Tới lúc quay lại chỗ cổng đi ra vẫn thấy Châu đang đứng đó, lâu lâu lại ngó đầu qua khe cửa sổ nhìn vào trong nhà bảo vệ. Cậu bước nhanh lại gần hỏi: "Sao còn chưa lên lớp đi? Sắp vào học rồi."

"À, vậy mình lên lớp đây. Cảm ơn bạn hàng xóm cho mình đi nhờ xe nha. Hôm nào đó nhất định mình sẽ trả ơn cho cậu."

Nói xong, Châu nhoẻn miệng cười rồi vội vã chạy đi. Chẳng hiểu sao khoảnh khắc trông thấy nụ cười ấy, Hiếu tự nhiên cảm thấy trong lòng mình vừa len lỏi vào một thứ cảm xúc mới lạ mà bản thân cậu cũng không rõ là gì. Cậu cứ thừ người ra đó nhìn theo bóng dáng kia nhỏ dần đi trong mắt. Tới lúc bác gác cổng chạm nhẹ sau lưng cậu mới giật mình xoay người lại.

"Mấy giờ rồi còn đứng đây?"

"Ơ, cháu về lớp ngay!" Hiếu hơi cúi xuống gãi đầu, sau đó xoay người bước nhanh về phía hành lang.

"Ơ cái thằng nhóc này, đã la mắng gì nó đâu mà mặt mũi đỏ hết cả lên thế kia?" Bác gác cổng lẩm bẩm trong miệng, lắc đầu rồi trở vào trong.

Huyền giật mình tỉnh giấc ngồi bật dậy, phát hiện xung quanh bị bao trùm bởi thứ ánh sáng vàng nhàn nhạt mờ ảo. Định thần lại cô mới biết là mình vừa nằm mơ. Đưa tay với chai nước đặt trên bàn cạnh giường, cô uống một ngụm để lấy lại tinh thần, sau đó liếc qua phía chiếc đồng hồ to treo trên tường. Bây giờ mới hơn mười giờ đêm. Lúc tối ăn xong, chán

quá chẳng biết làm gì nên nằm nghĩ ngợi lung tung, thế nào mà lại ngủ quên mất.

Nằm trườn xuống kéo chăn lên ngang bụng, hai mắt Huyền mở to nhìn lên trần nhà. Lúc nãy ngủ sớm vậy bây giờ sao ngủ lại được đây? Hôm nay chắc lại cú đêm rồi.

Đang nghĩ vớ vẩn, cánh cửa phòng khẽ kêu "cạch" một tiếng. Dù rất nhỏ nhưng cũng đủ khiến Huyền giật bắn người, kéo chăn cao lên tới cổ, cả người co rúm như con tôm. Khổ nỗi một chân bị bó bột thành ra bây giờ tư thế nằm của cô có chút buồn cười. Cô hé ánh mắt nhìn ra, dưới ánh đèn mờ mờ, một bóng đen cao lớn vừa xuất hiện trước cửa. Cô lập tức rụt cổ trùm chăn kín đầu, cắn môi không dám thở mạnh.

Má ơi, giờ này còn có anh trai nào vào đây thế? Bóng to như thế chắc chắn là trai. Không lẽ có gã biến thái nào biết cô xinh đẹp nhưng đang què chân nên lẻn vào giở trò? Hay là...ma?

"Sao giờ này còn chưa đi ngủ?"

Giọng nói này...

Huyền chợt sững người, cảm giác hai bên tai như vừa bị ù đi. Có phải cô nghe nhầm không? Chân què rồi, đầu óc không được tỉnh táo rồi mà không lẽ tai cũng có vấn đề? Hay là cô bị mộng du? Tự nhiên có một nỗi hoang mang nào đó cuồn cuộn dâng lên khiến cô đến ló đầu ra nhìn thôi cũng không có can đảm để làm.

Tiếng bước chân ngày một tới gần, mỗi một bước đều khiến Huyền căng thẳng. Đến khi cảm nhận được hơi thở ngay bên cạnh, tim cô như muốn ngừng đập.

Mùi hương này...

Có thể tai cô nghe nhầm, nhưng mùi hương này thì không thể lẫn vào đâu được. Cho đến khi khuôn mặt quen thuộc thu ngay vào tầm mắt lúc cô ló đầu ra khỏi chăn, cô hoàn toàn chết lặng, cơ thể cứng đờ tại chỗ ngây

ngốc ra đó mà nhìn anh. Cô gần như cho rằng đây chỉ là một giấc mơ, hệt như giấc mơ đêm qua vậy. Nhưng tại sao cứ có cảm giác nó chân thật quá.

Không đúng, không thể nào...

Huyền vội vã kéo tấm chăn mỏng manh trùm kín đầu, cố gắng giữ bình tĩnh hết mức có thể. Như để xác nhận lại, cô lập tức bung tấm chăn ra ngồi bật dậy mặc kệ cơn đau vừa truyền đến từ dưới chân, còn với tay nhấn vào công tắc đèn chính dưới góc tường cạnh tủ. Ánh sáng được thắp lên, hiện trong mắt cô vẫn là khuôn mặt ấy, vẫn là ánh mắt ấy đang nhìn mình chằm chằm. Thực sự thì cô không dám tin, véo mạnh vào cánh tay tới nỗi in hằn mấy đốm bầm đỏ trên đó nữa.

"Đồ hâm, làm cái trò gì thế? Mơ hay thật cũng không phân biệt được à?"

Khuôn mặt Dương đột nhiên hơi co lại tỏ vẻ không vui, kéo cánh tay kia lên nhìn xong thẳng tay cốc lên đầu cô một cái đau điếng. Huyền bây giờ mới xác nhận được đây không phải là mơ, đây là thật, đúng là anh về rồi.

Toàn thân Huyền bỗng trở nên run rẩy, bàn tay còn lại không ngừng chà vào tấm chăn để chùi đi chút mồ hôi vừa rịn ra trong lòng bàn tay. Cô muốn nói gì đó, nhưng tất cả những lời ấy đều bị nghẹn cứng nơi cổ họng khô khốc, chỉ biết ngẩn người ra đó mà nhìn anh.

Trông bộ dạng ấy của Huyền, Dương không nhịn được nữa mà phì cười. Mặc dù nụ cười không được rạng rỡ, nhưng lại là nụ cười hiếm hoi của anh đã từ rất lâu rồi. Đối mặt với người con gái mình yêu, anh hình như không có cách nào kiềm chế được cảm xúc của mình. Đưa tay chạm nhẹ lên má Huyền, quẹt đi giọt nước vừa vô thức lăn xuống khỏi khóe mắt, anh cúi sát lại gần, áp môi mình lên cánh môi nhợt nhạt đang khẽ run rẩy kia.

Nụ hôn rất nhẹ, chẳng phải nồng nàn cuồng nhiệt như nụ hôn kiểu Pháp nhưng lại có thể khiến đối phương hoàn toàn bị tê liệt. Có cái gì đó ấm ấm vừa len lỏi vào trong tim.

Rời khỏi cánh môi ấy, anh lại nở một nụ cười, đưa tay xoa mớ tóc bù xù của cô một cách âu yếm. Ánh mắt anh nhìn cô chưa bao giờ dịu dàng và chứa đựng nhiều yêu thương như lúc này. Thấy cô cứ ngây ngốc ra đó, anh chọc: "Thái độ này là muốn nữa phải không?"

Chẳng hiểu sao tự nhiên Huyền lại đỏ mặt, lúng túng quay đi: "Sao anh lại ở đây?"

Dương thản nhiên đáp: "Anh ở đây với vợ anh."

Vợ?

Tự nhiên Huyền thấy chột dạ. Anh ấy bảo "vợ" tức là... Nghĩ ngợi một chút, sợ mình hiểu sai ý anh, cô liền thu hết biểu cảm của mình lại, nhìn anh bình tĩnh nói: "À, vâng. Vợ anh cũng nằm viện ạ? Cô ấy bị gì sao ạ?"

"Ừ, vợ anh bị què chân!"

Huyền im lặng, cô không phải kẻ ngốc tới nỗi không nhận ra anh đang ám chỉ mình. Thế nhưng cô lại không dám mơ tưởng tới chuyện đó, vẫn tỏ ra ngạc nhiên: "Trùng hợp vậy ạ? Em cũng bị què chân rồi."

Dương cực kì chán ghét cái kiểu biết mà cứ giả vờ của Huyền. Anh cũng chẳng đủ kiên nhẫn mà dây dưa với cô như vậy nữa. Cúi sát gần cô một chút, nhìn cô chằm chằm, anh nói: "Còn định giả vờ tới bao giờ nữa?"

"Em..." Cô muốn nói gì đó nhưng lại không biết phải mở lời như thế nào. Cô cứ ngỡ mình đã chuẩn bị tốt để có thể đối mặt với anh nhưng hóa ra cô đã sai rồi. Cho dù có cố gắng cách mấy thì trước mặt anh, cô vẫn không thể làm chủ được cảm xúc của mình.

Anh đột nhiên đẩy cô nằm xuống, còn mình cũng nhanh chóng leo lên giường lật mép chăn nằm bên cạnh, đưa tay tắt công tắc đèn chính: "Muộn rồi, ngủ đi. Hôm nay anh ngủ ké ở đây một bữa."

Nói xong, không đợi Huyền ú ớ câu nào, anh xoay người nằm đối mặt với cô, hai mắt nhắm ghiền lại. Huyền cứ như con rô bốt hết pin nằm yên

không chút phản ứng. Với tình cảnh này Huyền không thể nào mà nhắm mắt cho nổi. Nằm bên cạnh người mình yêu cô làm sao có thể ngủ được cơ chứ? Muốn cựa người nhưng lại sợ làm anh thức giấc, thành ra cô cứ nằm im tại chỗ không nhúc nhích, chăm chú nhìn anh ngủ.

Nhìn khuôn mặt anh lúc ngủ mới bình yên làm sao. Tuy trong phòng chỉ còn lại ánh đèn vàng nhàn nhạt, nhưng Huyền lại cảm giác ngay lúc này nó đang sáng một cách kì lạ. Tới nỗi cô vẫn có thể nhìn ra từng đường nét quen thuộc trên khuôn mặt đang rất gần với mặt mình.

Đột nhiên, anh vòng tay sang ôm lấy Huyền, kéo cả cơ thể cô lại siết chặt. Anh choàng mở mắt, cúi xuống áp môi mình lên đôi môi khô khốc kia. Nụ hôn từ nhẹ nhàng chuyển sang mạnh mẽ, bắt đầu tham lam ngấu nghiến đôi môi cô. Trong lòng anh bây giờ đang dâng trào vô vàn những cảm xúc khác nhau. Trách móc, tức giận, đau lòng, xót xa, hơn hết là sự nhớ nhung khôn xiết. Rời khỏi bờ môi, anh lướt qua vành tai nhỏ, rít lên vài tiếng: "Ngu lắm, tại sao không nói ra? Cái gì cũng thích ôm lấy mà chịu đựng một mình."

MÀY KHÔNG ĐI ANH VÁC MÀY ĐI

Vân Jibi

dtv-ebook.com

Chương 70: Không Đi Được Thì Anh Vác Đi

Lúc Huyền thức dậy thì đã là gần trưa hôm sau, thấy bên cạnh trống trơn cô mới hốt hoảng ngồi dậy dáo dác nhìn xung quanh. Anh đâu mất rồi? Không lẽ lại là một giấc mơ? Không thể nào, chẳng có giấc mơ nào lại chân thật đến như thế cả. Trên cổ tay cô vẫn còn mấy vết bầm đỏ mờ mờ do tự mình bấu nữa.

Trong lòng len lỏi một thứ cảm giác gọi là hụt hẫng, Huyền ngồi thừ người ra đó mà thở dài. Đến khi liếc sang cạnh bàn, nhìn thấy mảnh giấy màu trắng nhỏ đặt dưới đáy một hộp xốp đựng đồ ăn, cô liền dướn người sang chụp lấy mở ra đọc.

"Thì ra không phải là mơ." Huyền lẩm bẩm, mắt vẫn dán vào miếng giấy trên tay. Anh dặn cô ăn xong nhớ uống thuốc rồi nghỉ ngơi đi cho nhanh khoẻ. Từng nét chữ nằm ngay ngắn trên tờ giấy khiến thứ cảm xúc không tên lại ùa tới với cô. Hình như đã lâu lắm rồi cô mới nhận được lời quan tâm từ anh. Chỉ đơn giản thế thôi mà sao cô tự nhiên lại xúc động đến muốn khóc như thế này? Lại nhìn sang túi đồ ăn đặt trên bàn, khóe miệng cô chợt nở một nụ cười mà cô chẳng rõ là tại sao mình lại cười.

Sau khi lấp đầy cái bụng, Huyền sảng khoái tựa lưng vào thành giường, hai chân duỗi thẳng xuống. Lâu lắm rồi mới có cảm giác ăn ngon đến thế. Cô chợt nhớ ra gì đó, vội liếc qua chỗ đồng hồ. Giờ này lẽ ra em trai cô phải tới rồi chứ nhỉ? Cô lại lắc đầu chán nản. Ít ra em trai cô tới còn bùm chéo với cậu được vài câu cho đỡ buồn. Mà cô đang nghĩ, chân gãy thì xuất viện về nhà cũng được mà, sao lại phải nằm đây mãi vậy không biết?

Trườn người nằm xuống, hai tay hai chân dang rộng, mắt mở to nhìn thẳng lên trần nhà. Tự nhiên cô nhớ lại câu nói hôm qua của Dương. Câu

nói đó...có phải là anh đã biết hết mọi chuyện rồi không? Nếu thật vậy thì cô biết phải làm thế nào đây?

Tiếng cửa mở vang lên, Huyền giật mình đưa mắt nhìn ra ngoài. Chưa kịp xem là ai vào đã nghe tiếng người kêu réo: "Ôi sếp ơi, sếp ơi sếp~~!"

Giọng nói này, nếu cô đoán không nhầm thì là của cái tên ẻo lả Tuấn bống.

Một đám người từ bên ngoài kéo vào. Quả nhiên Huyền đoán không sai, người dẫn trước là Tuấn bống. Vẫn cái điệu bộ ẻo lả ấy vụt chạy tới bên cô, nắm lấy cánh tay cô lay mạnh, nhìn cô bằng khuôn mặt mếu máo: "Hu hu, sếp ơi...sếp có sao không? Sếp có nhận ra tụi này không?"

Huyền giật tay về, trợn mắt hăm dọa: "Tao què chân chứ không mất não. Có muốn bị què giống tao không?"

"Sếp cứ vậy không à. Què rồi mà còn hăng máu lắm. Lớn rồi, tém tém lại tí chứ. Gì mà hở ra là đòi đánh đập người ta."

"Tao thích thế, mày muốn ý kiến ý cò cái gì nào?"

Huyền vực người ngồi dậy. Tuấn bống mặt mày phụng phịu ngồi xuống dưới cuối giường. Mấy người còn lại cũng nhanh chóng bước tới, kéo ghế nhựa ngồi xung quanh. Khánh là người vào sau cùng. Trông cậu dạo này gầy hẳn đi. Từ hôm ra khỏi phòng bệnh của Huyền, Khánh không ghé lại thêm lần nào nữa. Thực ra cậu vẫn âm thầm quan sát cô ở ngoài cửa chứ chẳng có dũng khí đi vào.

"Thiếu thằng Thọt, nó không đi chung à?"

"Lớn rồi mà sếp cứ gọi mấy cái tên kinh dị đó mãi thế. Thằng Thạch nó có việc, tí vào sau."

Nghe Tuấn bống trả lời xong, cô lại lần lượt nhìn từng người từng người. Ánh mắt cô dừng lại trên người của một tên con trai cao to vạm vỡ đang đứng bên cạnh Hùng sún. Cậu ta mặc một chiếc áo thun ôm để lộ ra

những đường cơ bắp trên người. Huyền hơi nhíu mày suy nghĩ gì đó, rồi cô bỗng trợn mắt há hốc, miệng ú ớ: "Nó...thằng Quân mập. Nó...là thằng Quân mập à?"

Quân đưa tay vuốt ngược mái tóc nhuộm màu đỏ đồng của mình ra sau, nhìn Huyền bằng khuôn mặt đầy kiêu hãnh mà nói: "Sao? Đẹp trai quá nên sếp phát hoảng à? Quân mập đã là quá khứ rồi. Bây giờ sếp phải gọi là Quân đẹp trai đi."

Huyền khẽ nhếch môi, hừ một tiếng: "Trả đĩa bay cho nó."

"Sếp cứ thế. Biết người ta phải vất vả thế nào mới được như bây giờ không?" Quân xoay người ngồi xuống cạnh Tuấn bống, ngả người tựa vào thành giường, chân vắt lên đùi lắc lắc như mấy thằng phởn đời nói: "Nghe tin hai người bị tai nạn bọn này phi về liền. Hai người cũng quá lắm, không thèm nói năng gì hết. Thằng Dương nó mà không nói chắc bọn này cũng chả biết mà mò về đây đâu."

Huyền hơi ngạc nhiên: "Anh Dương á?"

"Chứ còn ai vào đây. Mà thôi, đợi chân sếp lành chúng ta quẩy một bữa ăn mừng đi. Thằng Khánh sắp tháo bột rồi, sếp thì sao?"

"Tao biết chết liền. Cũng mong nhanh nhanh khỏi còn tháo cái cục của nợ này ra đây. Khó chịu chết được."

"Chắc cũng nhanh thôi."

"Mong là vậy."

Cả đám người lại bắt đầu nhao nhao nói đủ thứ chuyện trên đời. Một lúc lâu sau thì Thạch cũng tới, trên tay còn xách một giỏ trái cây. Theo sau cậu ta là một cô gái có thân hình mảnh mai, mái tóc màu nâu bồng bềnh sóng sánh xóa dài tới tận eo. Thạch bước vào trước, cô gái kia cũng bẽn lẽn bước ngay sau lưng.

"Mày đi đâu mà lâu thế? Đúng là chậm chạp không thể chấp nhận được."

Thạch không trả lời Hùng, tiến tới cái bàn phía góc tường đặt giỏ trái cây lên. Mặt cậu ta đỏ rần, mồ hôi mồ kê lã chã. Đưa tay quẹt ngang trán, cậu ta hằm hằm quay lại lườm Hùng gằn giọng: "Cái lũ bọn bây lười biếng còn trách ai?Trời thì trời nắng như lửa đốt, tao muốn điên lên được."

"Ây chà, người ta cố tình tạo cơ hội cho rồi mà còn trách móc gì nữa? Chả chở gấu yêu đi lượn hết một vòng rồi mới về đây còn gì. Lại còn dối lòng."

"Đúng đó. Giả vờ làm gì, trên mặt vẽ hết ra rồi."

Mọi người xúm lại châm chọc. Thạch trợn ngược mắt lườm cảnh cáo, còn cô gái bên cạnh chẳng biết mặt mũi đã biến thành hai quả cà chua từ lúc nào rồi.

Bởi vì lúc nãy cô gái kia cứ nép sau lưng Thạch nên Huyền không nhìn thấy mặt. Bây giờ cô mới có thể nhìn rõ. Cô hơi ngạc nhiên, hết nhìn Thạch rồi lại nhìn cô gái kia. Không phải là bé Tũn sao?

Khuôn mặt Thư phiếm hồng, nhìn Huyền cười một cách ngại ngùng: "Em chào chị!"

Huyền cười đáp lại, quay sang nói với Thạch: "Thằng Thọt này im im mà ghê gớm thật. Hốt được cả bé Tũn xinh xắn dễ thương thế này."

Quân chen ngang: "Nói gì nữa. Người ta bảo lù lù vác cái lu mà chạy ấy. Nhìn nó vậy chứ không phải vậy đâu."

"Thôi, đừng có chọc người ta nữa. Mặt đỏ như quả cà chua chín rồi kìa."

Mọi người lại xúm vào trêu ghẹo, không khí trong phòng bệnh bỗng chốc náo nhiệt hẳn lên.

Nói chuyện phiếm với cái đám bạn nối khố này quả thật rất thoải mái, thích nói gì thì nói, chẳng cần câu nệ hay ngại ngùng gì hết. Cả đám ở lại với cô tới tận gần xế chiều mới kéo nhau đi về. Trong phòng chỉ còn lại mỗi cô với Khánh.

Không khí trong phòng mới vài phút trước còn ồn ào náo nhiệt, bây giờ lại im lặng đến mức khiến Huyền cảm thấy hơi ngột ngạt. Mà Khánh ngồi đối diện cũng chỉ nhìn ra phía ngoài cửa kính mà chẳng nói lời nào. Cảm thấy hơi gượng gạo, cô mới lên tiếng: "Bọn kia bảo mày sắp tháo bột à?"

Khánh không quay lại nhìn cô, khẽ gật đầu: "Ừ! Mai là tháo được rồi."

"Chúc mừng, tao thì không biết tới bao giờ nữa. Chân với cẳng thế này chán quá!" Huyền cố gắng nói chuyện một cách thoải mái nhất, nhưng chẳng hiểu sao mỗi một lời phát ra đều mang cảm giác gượng gạo đến lạ. Rốt cuộc thì phải làm gì thì cô với Khánh mới có thể trở lại được như trước đây? Cô thật sự rất trân trọng thứ tình bạn giữa hai người, cô không muốn chỉ vì vậy mà đánh mất đi. Nếu nói cô không yêu Khánh thì đúng là vậy, nhưng nếu không có Khánh thì chắc chắn cô cũng sẽ cảm thấy như đánh mất đi thứ gì đó rất quan trọng. Cô phải làm thế nào mới có thể cứu vãn được mối quan hệ này?

"Chắc cũng nhanh thôi. Mà..." Khánh ngập ngừng, quay đầu lại nhìn Huyền bằng ánh mắt có phần phức tạp: "Thằng Dương..."

"Anh ấy trở về rồi!" Huyền buồn bã thở dài: "Hình như anh ấy biết hết mọi chuyện rồi hay sao ấy!"

"Sao nó biết được?" Khánh hơi ngạc nhiên.

"Tao cũng không rõ. Nhưng..." Huyền ngập ngừng cắn cắn môi: "Nhưng nếu tao đoán không nhầm thì dường như anh ấy đã biết hết mọi chuyện rồi."

Khánh im lặng không nói thêm gì. Cậu hiểu với tính cách của Dương, một khi đã biết mọi chuyện thì tuyệt đối sẽ không bao giờ từ bỏ Huyền. Nếu Huyền đã không chấp nhận cậu, vậy thì chẳng phải đây là điều cậu

muốn sao? Nhưng nếu thật vậy thì khổ cho Huyền, lại một lần nữa cô ấy phải sống trong sự đau khổ. Cậu thật sự muốn cả hai được hạnh phúc.

"Nghỉ ngơi đi, tao về phòng đây!"

"Ừ!"

Khánh đứng dậy xoay người bước đi. Ra tới cửa cậu đột ngột dừng bước, không quay đầu lại mà chậm rãi lên tiếng: "Nghe tao một lần đi, chuyện gì tới sẽ tới, đừng tự làm khổ mình như thế nữa." Nói xong, cậu buồn bã rời đi. Tiếng bước chân chầm chậm vang dội nơi hành lang lạnh lẽo về chiều khiến cậu cảm thấy tâm trạng rơi vào hố sâu không lối thoát.

Thả người xuống giường một cách mệt mỏi, Khánh khẽ nhắm đôi mắt sâu hun hút kia lại. Cậu muốn gạt bỏ hết mọi suy nghĩ ra khỏi đầu, ít nhất là lúc này để có thể cảm thấy thoải mái hơn. Nhưng hình như cậu vừa nhớ ra gì đó vội bật người dậy đưa mắt nhìn về phía chiếc bàn đặt cạnh góc tường. Từ hôm qua tới giờ cậu không nhìn thấy Nhung. Bình thường thì giờ này cô ấy đã mang cháo vào cho cậu, ở lại một lúc lâu rồi mới chịu đi. Sao hôm nay lại không tới nhỉ?

Tiếng gõ cửa vang lên bất ngờ làm Khánh giật mình thoát ra khỏi những suy nghĩ vẩn vơ vừa thoáng qua. Nhìn ra cửa, một chị y tá đang hớt hải bước vào. Thấy cậu, chị ta vội nói: "Xin lỗi, cậu có phải người nhà của cô Trịnh Ngọc Nhung không?"

Khánh hơi ngạc nhiên, chân mày khẽ nhíu lại nhìn chị kia trả lời: "Cô ấy có chuyện gì sao?"

"Cô ấy vừa mới ngất đi trước cửa bệnh viện, hiện tại đã được đưa vào phòng cấp cứu. Trên người cô ấy lại không mang điện thoại nên nhất thời chúng tôi không biết cách liên lạc với người nhà. Tại tôi thấy cô ấy hay tới đây thăm cậu nên mới chạy tới hỏi."

Khánh im lặng không nói gì, tự nhiên trong lòng cậu lại có một dự cảm gì đó không lành. Cậu vội vàng đứng dậy bước tới gần chị kia, giọng nói có chút gấp gáp: "Phiền chị đưa tôi tới đó."

"Vậy cậu đi theo tôi." Chị y tá kia nói xong rồi xoay người bước đi một cách vội vã. Khánh cũng nhanh chóng bước theo sau. Chẳng hiểu sao lòng cậu cứ cồn cào không yên.

Cánh cửa dày cộp lạnh lẽo vẫn đóng chặt. Khánh ngồi bên ngoài thấp thỏm chờ đợi. Bàn tay đan vào nhau không ngừng động đậy. Tựa lưng ra sau ghế, cậu ngẩng đầu lên nhìn trần nhà thở dài một hơi. Lạ thật, chỉ là một người bạn bình thường thôi mà tại sao cậu lại trở nên như thế?

Âm thanh mở cửa vang lên làm Khánh giật mình bật người ngồi dậy. Nhìn thấy vị bác sĩ từ bên trong bước ra, cậu lập lức đứng dậy bước thật nhanh tới gần: "Cô ấy không sao chứ?"

Nhìn thấu được sự lo lắng hiện lên trong đôi mắt Khánh, vị bác sĩ kia đưa tay kéo chiếc khẩu trang trên mặt xuống dưới tới cằm khàn giọng trả lời: "Tạm thời đã ổn." Vị bác sĩ kia dừng lại nhìn Khánh một chút rồi mới nói tiếp: "Cậu đi theo tôi qua bên đây một lát!" Nói xong, ông liền xoay người bước đi. Khánh mặc dù vẫn chưa hiểu gì, nhưng nghe bác sĩ nói đã ổn thì cũng có phần yên tâm liền nhanh chóng theo theo chân vị bác sĩ kia.

Lật tờ giấy kết quả đặt trên bàn, vị bác sĩ kia nhìn sơ qua một chút rồi gập lại, đẩy gọng kính dày cộp ngẩng đầu nhìn Khánh chăm chú: "Bệnh nhân bị đau bao tử, cơ thể không được cung cấp đầy đủ chất dinh dưỡng trong thời kì mang thai nên có dấu hiệu suy dinh dưỡng. Tạm thời thì cả hai mẹ con đều đã ổn, nhưng việc này sẽ ảnh hưởng tới quá trình phát triển của đứa bé trong bụng. Cũng có thể sau này cô ấy sẽ bị sinh non."

"Cô ấy có thai sao?"Khánh nghe xong bàng hoàng tới nỗi không thể thốt lên được lời nào. Nhung có thai? Chuyện này thật ngoài sức tưởng tượng của cậu.

Vị bác sĩ kia nghe xong, đôi mắt ẩn sau cặp kính dày khẽ nheo lại nhìn Khánh một cách dò xét: "Có thai gần hai tháng rồi mà người nhà không biết sao?"

"..."

Lúc quay lại phòng cấp cứu thì Nhung đã được chuyển lên phòng hồi sức. Khánh đứng do dự trước cửa hồi lâu rồi mới nhẹ nhàng bước vào tiến gần tới giường bệnh. Nghe tiếng động, Nhung giật mình mở mắt. Nhìn thấy Khánh, cô vực người ngồi dậy lúng túng: "Sao...sao cậu lại ở đây?"

Khánh vẫn giữ nguyên sự im lặng, kéo ghế lại ngồi trước mặt Nhung. Ánh mắt cậu xoáy sâu vào đôi mắt người đối diện một cách khó đoán. Mãi một lúc sau cậu mới lên tiếng: "Tôi biết cậu về đây một mình. Nhưng bây giờ cậu nên gọi người nhà tới, hoặc trở vào trong đấy đi. Cậu không thể ở một mình được. Cậu hiểu ý tôi chứ?"

Nhung hơi bất ngờ trước lời nói của Khánh. Có một nỗi hoang mang vô hình nào đó vừa len lỏi vào cảm xúc của cô. Cô ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Khánh, hai bàn tay giấu dưới chăn không ngừng run rẩy xoắn chặt vào nhau: "Cậu...ý cậu...là sao?"

"Cậu đang mang thai, ở một mình như vậy rất nguy hiểm, nên có người nhà ở bên chăm sóc. Tôi sẽ liên lạc với họ giúp cậu."

"Không được!" Nhung đột nhiên hét lên, khuôn mặt chuyển sắc trắng bệch. Đôi môi khẽ run rẩy muốn nói gì đó nhưng không tài nào mở ra được. Cô chắc chắn nếu bố mẹ cô biết chuyện này họ sẽ bắt cô phá thai ngay lập tức. Bố mẹ cô đều là những con người vô cùng nghiêm khắc, ngay từ nhỏ cô đã phải tự ép buộc mình vào cái khuôn khổ ấy rồi nên cô rất rõ. Đứa bé này, cô không muốn từ bỏ. Nó là một phần máu thịt của cô, là sự kết tinh giữa cô và người cô yêu. Cô tuyệt đối không thể để nó có chuyện gì được.

Ngẩng đầu nhìn Khánh bằng ánh mắt như van nài, khóe mắt bắt đầu đỏ hoe, ươn ướt: "Mình xin cậu đấy, đừng để họ biết chuyện mình có thai. Một khi họ phát hiện ra thì sẽ không thể giữ lại đứa bé nữa. Mình cầu xin cậu." Nói đến đây, nước mắt cô đã không kìm được nữa mà rơi lã chã, ướt đẫm hai gò má xanh xao.

Nhìn vào ánh mắt mang sự sỡ hãi đối diện kia, tự nhiên Khánh thấy có cái gì đó khác thường trong lòng. Cậu không biết lí do là gì, nhưng cảm thấy hình như đứa trẻ trong bụng kia rất quan trọng đối với Nhung, sợ làm

cô bị kích động lại ảnh hưởng tới sức khỏe nên cậu miễn cưỡng gật đầu: "Vậy bây giờ cậu định thế nào?

Nhung im lặng cúi đầu xuống không nói gì. Thật sự thì cô cũng chẳng biết bây giờ mình nên làm thế nào, tâm trạng cô hiện tại đang rất hoang mang và sợ hãi. Vì muốn Khánh yên tâm, cô cố gắng cười tươi đáp lại: "Mình đã có dự tính hết cả rồi, không sao đâu. Cảm ơn cậu đã tới thăm mình."

Khánh thôi không nói gì nữa. Cậu còn muốn hỏi một câu mà cậu cảm thấy rất muốn biết nhưng cuối cùng lại không hỏi. Sự mệt mỏi nhanh chóng kéo Nhung vào giấc ngủ. Khánh ngồi im lặng nhìn cơ thể yếu ớt trên giường một lúc lâu, thấy thực sự yên tâm hơn rồi mới nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng.

Dương sau khi rời khỏi bệnh viện thì tới công ty ngay. Bởi vì anh trở về đột ngột nên công việc hiện tại còn đang dang dở. Cố gắng giải quyết công việc bộn bề một cách nhanh nhất có thể, đến lúc gần như hoàn thành thì đã xế chiều. Anh vội vã sắp xếp lại mọi thứ cho ổn thỏa rồi chạy ngay tới bệnh viện.

Huyền nằm mãi một chỗ trong phòng cũng cảm thấy buồn chán. Chân cô tuy vẫn bó một cục bột nặng trịch nhưng lâu dần cũng thích nghi được hơn trước. Cô bật người ngồi dậy gật gù cái đầu một cách nhàm chán rồi quyết định trườn xuống khỏi giường, khập khiễng đi ra khỏi phòng đi dạo một vòng cho thoải mái.

Vừa xuống tới ngã rẽ cầu thang tầng trệt, Huyền chợt nhìn thấy Dương đang vội vã từ phía cửa bệnh viện đi về chỗ mình. Sự vui mừng xuất hiện trong đáy mắt vài giây rồi nhanh chóng biến mất, thay vào đó là nỗi sợ hãi vô hình đang dần xâm chiếm. Chẳng hiểu sao ý nghĩ muốn trốn chạy lại xuất hiện trong đầu, Huyền vội xoay người khập khiễng bước tới phía gầm cầu thang chui vào đó, chật vật ngồi xuống bởi cái chân đang băng bó. Cô nghe rõ mồn một tiếng bước chân người dội ngay trên đỉnh đầu, mỗi một bước đều làm tim cô đau thắt lại. Đến khi tiếng bước chân ngày một nhỏ dần cô mới thở hắt ra, cả người bỗng trở nên thẫn thờ.

Huyền chẳng biết mình đã ngồi như thế bao lâu, chẳng biết đã nghe bao nhiêu tiếng bước chân dồn dập vọng tới nữa. Khi định thần lại, ngẩng đầu nhìn ô cửa sổ nhỏ vuông vắn mang một màu trắng lạnh lẽo phía trên tường cô mới biết trời đã tối hẳn. Cô chật vật đứng dậy mới phát hiện chân mình đã trở nên tê cứng không thể nhúc nhích. Có ai khổ như cô không? Một chân thì què, một chân thì cứng như bị đông đá. Mặt mếu máo như sắp khóc, cứ đứng khum người trong gầm cầu thang một cách bất lực mà than thở: "Đi kiểu gì đây trời!"

"Yên tâm. Không đi được thì anh vác đi!"

MÀY KHÔNG ĐI ANH VÁC MÀY ĐI

Vân Jibi

dtv-ebook.com

Chương 71: Hứa Với Anh

LƯU Ý: CHAP CÓ CẢNH 18+, CÂN NHẮC TRƯỚC KHI ĐỌC

.....

Hứa với anh

~~~~~~~

Ngẩng đầu lên nhìn người đối diện, khuôn mặt khổ sở lúc nãy của Huyền bỗng chuyển sang sững sờ: "Anh...sao anh..."

"Cũng biết tìm chỗ trốn quá nhỉ?" Sắc mặt Dương lúc này trông vô cùng khó coi. Trong đáy mắt là nửa vui mừng, nửa tức giận, lại còn có chút gì đó như là lo lắng.

"Đi về!" Chỉ hai chữ ngắn ngủi, cũng chẳng cần để ý tới phản ứng của Huyền, anh cúi thấp người xuống, vòng tay ôm lấy ngang hông Huyền nhấc bổng cô trên vai, nhằm thẳng hướng cửa bệnh viện mà hùng hổ đi tới, mặc cho Huyền kêu la inh ỏi, cũng mặc cho vô vàn ánh mắt kinh ngạc lẫn khó hiểu của những người xung quanh.

"Anh thả em xuống, thả em xuống!" Huyền cảm thấy tất cả cơ quan trong cơ thể như bị dốc ngược xuống. Ngoài việc la hét om sòm, hai chân không ngừng ngọ nguậy ra thì cô không thể phản ứng lại bằng hành động khác, bởi vì ở cái tư thế này cô chỉ cần vùng vằng mạnh là rớt xuống gãy xương như chơi.

"Đừng có nói nhiều, gãy chân thôi chưa đủ phải không?"
~~~~~~~

Lời cảnh cáo của anh vô cùng có tác dụng. Hay tay buông thõng xuống, đầu óc trở nên quay cuồng, Huyền thôi không ngọ quậy cơ thể nữa mà để im cho anh vác đi. Tới khi cơ thể được thả xuống cô mới cảm thấy như mình vừa được sống lại. Cả người vì choáng váng, chân lại bó một cục bột mà đứng không vững, Dương ở bên cạnh phải đỡ lấy cô tựa vào người mình.

Chẳng biết mình đã lên xe bằng cách nào, cũng chẳng biết cả quá trình từ bệnh viện về ra sao. Lúc Huyền tỉnh táo trở lại thì đã phát hiện mình đang ngồi trên ghế sofa trong nhà Dương. Cô bây giờ vẫn còn cảm thấy hơi chóng mặt, ngơ ngác nhìn xung quanh.

"Còn muốn đi nữa không?"

Giọng nói vang lên phía sau khiến Huyền giật mình xoay người lại mới phát hiện Dương đang đứng ngay sau lưng nhìn mình chằm chằm. Trong mắt anh xuất hiện một tia lửa đỏ rực, hai tay bóp chặt tới mức nổi hẳn mấy đường gân xanh. Cô chưa từng nhìn thấy anh tức giận như thế này, tự nhiên cô lại cảm thấy có gì đó sờ sợ ở người đối diện.

Dương không biết phải làm gì để có thể nguôi ngoai được sự tức giận này. Ngay lúc này anh chẳng thể nào làm chủ được bản thân mình nữa. Anh hùng hổ đi tới bế xốc Huyền dậy bước vào phòng mình, quăng cả người cô nằm xuống giường rồi cũng nhào lên đè cô nằm dưới thân nhìn cô chằm chằm.

Căn phòng bị bao trùm bởi một màu xám xịt, ấy vậy mà ánh mắt người đối diện cứ như hai tia sáng chói xuyên thẳng vào mắt Huyền. Hơi thở nóng hổi phả vào mặt khiến cả người cô trở nên cứng đờ, khóe miệng khẽ run run chưa kịp thốt ra lời nào đã bị anh cúi xuống áp lên môi một cách thô bạo. Tất cả sự tức giận trong lòng anh dường như đều bị dồn hết vào nụ hôn ấy, anh điên cuồng ngậm lấy đôi môi mềm mại của cô mà ngấu nghiến.

Rời khỏi đôi môi ấy, anh khẽ rít lên: "Tại sao?"

Huyền im lặng, đầu óc cô bây giờ hoàn toàn trống rỗng. Thế nhưng chính sự im lặng ấy lại làm cho anh không thể nào kiềm chế nổi bản thân nữa rồi. Bàn tay to lớn thô ráp hung hăng lột luôn bộ quần áo bệnh nhân mỏng dính trên người cô ném sang một bên. Huyền bây giờ mới phát hiện ra, vội vã kéo tấm chăn phía trên đầu đắp lên người mình. Trong lòng cảm thấy có chút sợ hãi, hai mắt cô mở to hết cỡ, miệng lắp bắp:
"Anh...anh...không được..."

"Muộn rồi!"

Giọng nói khàn đục rít ngay bên tai. Anh cúi xuống gần đôi môi đang run lẩy bẩy kia mà cắn nhẹ, đầu lưỡi nhẹ nhàng lướt qua lại nơi vành môi rồi nhanh chóng tiến vào trong. Huyền sợ hãi tới mức nghiến chặt hai hàm răng của mình lại như muốn chống cự.

"Thả ra!"

Huyền nín thở cắn chặt môi, hai tay rịn mồ hôi bấu chặt mép chăn lắc đầu nguầy nguậy. Anh ngẩng đầu lên một chút, ánh mắt đục ngầu nhìn cô nở nụ cười gian xảo. Anh cúi xuống sát mặt cô, một tay đặt ngay bên đầu cô, tay còn lại giật mạnh tấm chăn trên người Huyền ném sang bên cạnh, sau đó bắt đầu chạm nhẹ vào da thịt nóng hổi mịn màng của cô bắt đầu di chuyển từ eo rồi đi dần xuống dưới. Cảm giác mới lạ kích thích tới các dây thần kinh khiến Huyền không kịp thích ứng được mà kêu lên một tiếng. Anh cúi xuống ngậm lấy vành môi cô, lợi dụng lúc ấy mà chui tọt đầu lưỡi vào trong hung hăng oanh tạc mọi ngóc ngách.

Nụ hôn của anh càng lúc càng mạnh mẽ, bắt đầu di chuyển dần xuống dưới cổ rồi trượt dọc một đường xuống thấp hơn, vừa vặn đặt ngay chính giữa hai bên đỉnh đồi rồi lại nhích sang trái một chút. Má chạm phải lớp ren sần sùi, anh nhăn trán tỏ vẻ khó chịu, bàn tay đặt dưới eo lướt ra sau lưng phực một phát kéo chiếc áo tội nghiệp vứt sang một bên. Nụ hồng be bé bị cắn lấy khiến cả người Huyền run lên, cảm giác tê dại từ các loại dây thần kinh nhanh chóng truyền đi tới mọi tế bào trong cơ thể.

Anh dừng lại mọi động tác, nhổm người ngồi dậy rời khỏi người Huyền. Cảm giác ấm áp bỗng chốc biến mất khiến cô hơi co người lại, chỉ

nghe bên tai có tiếng loạt xoạt rất khẽ. Cô bất giác mở mắt ra, trong bóng đêm mờ mờ, cảm nhận được từng tấc da thịt nóng hổi đang không ngừng ma sát vời người mình, thân hình cao lớn ngày một áp sát xuống bao trùm lên người. Hơi thở của cả hai càng lúc càng dồn dập khiến nhịp tim cũng theo đó mà tăng lên. Anh cúi xuống ngậm lấy vành tai bé xíu, bàn tay to lớn lướt nhẹ trên da thịt mềm mại vuốt dọc từ bên vai xuống, trượt một vòng quanh chiếc eo thon gọn rồi từ từ di chuyển xuống thêm chút nữa, mân mê vài giây rồi tuột luôn miếng vải cuối cùng còn sót lại trên người cô.

Cả người khẽ run lên, theo phản xạ Huyền kẹp chặt hai đùi lại nhưng bị cản bởi bàn tay to lớn của anh chặn ở giữa rồi từ từ tách sang hai bên. Cảm giác chỗ nhạy cảm bên dưới có cái gì đó đang trêu đùa, cơ thể cô bỗng nhiên co rút lại, nhắm tịt mắt, hai tay bíu lấy tấm ga trải giường, sự đau đớn phía dưới cái chân bị gãy cũng chẳng còn cảm nhận được nữa, thay vào đó là một cảm giác không thể nào diễn tả bằng lời. Những gì diễn ra tiếp theo cô không còn nghĩ được nữa. Mà nghĩ rồi thì sao? Cũng không thể phản kháng lại bởi vì cả người bây giờ cứ nhũn ra không thể nhúc nhích.

Nhìn thấy phản ứng của Huyền anh chỉ hơi buồn cười, một tay đặt ngay bên đầu, một tay di chuyển lên trên giữ chặt eo Huyền. Phía dưới không ngừng đùa cợt bên ngoài khiến cả người cô vì thế mà không ngừng vặn vẹo một cách khó chịu. Hít một hơi thật sâu, anh động thân nhẹ nhàng tiến vào bên trong. Dường như bị gì đó cản trở, anh khẽ dừng động tác, lấy hết sức tiến vào phá bỏ đi cái vật cản ấy.

Một cảm giác đau nhói lan tràn đi khắp các tế bào trong cơ thể, Huyền cảm tưởng như cả người mình vừa bị xé toạc ra làm hai. Cô không nhịn được mà gào lên thành tiếng một cách đau đớn, nước mắt rỉ ra chảy dọc sang hai bên thái dương. Hai tay vô thức đưa lên bấu chặt lấy tay anh, các ngón chân co quắp lại. Anh dừng lại, vội vã cúi xuống hôn lên đôi mắt ướt át, nhẹ nhàng từng chút một xoa dịu đi. Cơn đau đớn dần tan biến theo cử động nhẹ nhàng của anh, thay vào đó là cảm giác đê mê kéo đến. Cảm giác khi hai cơ thể hòa vào nhau nóng bỏng và cuồng nhiệt khiến cho Huyền giống như người bị mê sảng, trán lấm tấm mồ hôi, đôi mắt không mở

nhưng cũng chẳng nhằm cứ thế lờ đờ theo từng nhịp rung động. Tiếng kêu "ư ư" không ngừng phát ra từ cái miệng nhỏ nhắn. Cô dường như tưởng rằng hồn phách của mình đã lạc trôi đến nơi nào đó rất xa rồi.

Khi đã đạt đến giới hạn cực điểm, anh thả lỏng cơ thể, ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt phờ phạc bên dưới, đưa tay kéo mấy sợi tóc bị mồhôi bết dính trên mặt xuống. Anh không quên gửi lại dấu ấn yêu thương tận sâu trong cơ thể cô trước khi đi ra, sau đó nằm vật xuống bên cạnh thở dốc. Huyền cứ như người vừa bị đem ra tra tấn, khắp cơ thể đau nhức rã rời, chân tay nhũn nhão như chiếc bánh mì bị thấm nước nằm im không thể nhúc nhích.

Đau đớn nhưng hạnh phúc.

Anh xoay người kéo cô sát lại bên mình, luồn tay xuống đỡ đầu cô lên ôm gọn vào lòng rồi nhắm mắt lại. Dường như tìm được điểm tựa, cô dụi dụi vào ngực anh như một chút mèo nhỏ, cơn mệt mỏi cứ thế kéo hai người chìm vào giấc ngủ sâu trong màn đêm tĩnh lặng.

Đôi mắt khó nhọc từ từ mở ra, Huyền cảm giác cả người ê ẩm đến nỗi muốn đưa tay lên dụi mắt cũng không thể làm được. Có gì đó động đậy bên cạnh, Huyền giật mình xoay đầu lại nhìn. Đập vào mắt cô là khuôn mặt quen thuộc đang nhắm mắt, kềsát bên đầu mình. Liếc mắt xuống dưới, mặt cô bỗng nhiên nóng ran khi trông thấy vòm ngực rắn chắc quyến rũ đang phập phồng theo từng nhịp thở. Cô chợt nhớ ra gì đó mới nhìn lại mình, phát hiện trên người không mặc quần áo mới hốt hoảng giật mạnh tấm chăn cuộn tròn lấy người rồi lăn vào góc giường thở hổn hển. Hé mắt nhìn sang, thấy cơ thể rắn chắc không một mảnh vải che đậy phô ra trước mặt thì sững sờ, miệng "ứ ứ" mấy tiếng rồi thụt cổ chui vào trong chăn. Tim đập thình thịch trong lồng ngực, cô sợ hãi tới mức suýt nữa xịt cả máu mũi.

Dương đã tỉnh từ nãy giờ nhưng giả vờ nhắm mắt như đang ngủ, thấy Huyền như vậy tự nhiên bật cười thành tiếng. Anh mở mắt ra, với tay sang kéo cả cái cuộn kén trong góc giường ôm chặt vào lòng. Cô ngượng ngùng cứ rúc vào tấm chăn không chịu chui ra. Anh biết cô ngại, cũng biết cô còn

mệt nên không có ý định chọc ghẹo gì, vùi đầu vào tóc cô hít hít vài cái rồi bật người ngồi dậy, với đại tấm khăn treo bên tường quấn vào người bước ra khỏi phòng.

Tắm rửa xong, anh vào bếp lục tủ lạnh lấy ra ít đồ. Loay hoay hầm xương rồi cắt rau củ, xào thịt bằm,... Mấy thứ này đối với anh chỉ là chuyện nhỏ, làm mãi thành quen nên chỉ loáng một cái đã nấu được nồi cháo. Anh mỉm cười hài lòng với thành phẩm, với tay tắt bếp rồi trở ra chuẩn bị sẵn bộ bộ đồ để trong nhà tắm sau đó tiến về phía phòng ngủ.

Người nào đó vẫn còn đang cuộn tròn trên giường ngủ. Nghe tiếng động liền giật mình mở mắt, theo phản xạ rụt cổ rúc vào trong chăn. Lúc nãy lúc anh đi ra, vì ngại quá mà quên cả việc tìm quần áo mặc vào, lại bị cơn mệt mỏi kéo vào giấc ngủ nên thành ra bây giờ vẫn đang trong tình trạng không quần không áo. Tiếng bước chân càng lúc càng tới gần khiến Huyền càng cảm thấy căng thẳng, tay túm chặt mép chăn không dám thở mạnh, tim đập thình thịch trong lồng ngực.

"Còn giả vờ ngủ à?" Dương ngồi xuống bên cạnh giường, túm cả người lẫn chăn kéo xích lại gần mình.

Huyền không nói gì, mắt nhắm tịt lại, hay tay níu chặt tấm chăn như sợ bị anh lôi đi mất. Cô biết chẳng thể giả vờ ngủ được nữa nên lí nhí trả lời: "Em...em muốn ngủ..."

"Giờ này còn ngủ ngáy gì nữa? Dậy đi."

"Em muốn ngủ mà. Để yên cho em ngủ đi. Anh không đi làm à? Anh đi làm đi."

"Tối qua làm việc quá sức nên hôm nay nghỉ bù."

Tối qua...làm việc quá sức...?

Huyền không ngốc tới nỗi không hiểu ẩn ý của câu nói vừa rồi. Hai má cô bỗng nhiên nóng ran, cô thầm khóc than trong lòng. Thà anh không nói

ra thì thôi, nói ra rồi cô lại chỉ muốn kiếm cái lỗ nào đó chui xuống mà trốn.

"Em..."

Còn chưa biết nên nói gì tiếp theo thì cả người bỗng nhiên bị nhấc bổng lên. Huyền hốt hoảng ló đầu ra khỏi chăn, đập vào mắt là khuôn mặt quen thuộc đang nhìn mình chằm chằm: "Nói nãy giờ cũng chỉ vì muốn được bế đi chứ gì? Muốn thì cứ nói ra, lại cứ thích làm màu, tốn cả mớ nước bọt của anh."

Nằm gọn trên tay Dương, cả người lại đang cuộn tròn trong chăn nên Huyền không có cách nào phản kháng lại, chỉ biết ú ớ để mặc anh bế ra khỏi phòng, đi xuống nhà tắm rồi đặt lên trên thành bồn rửa tay. Anh cúi xuống thấp gần với khuôn mặt cô nhìn cô bằng ánh mắt gian xảo: "Đền bù thiệt hại đi."

Huyền mở to mắt nhìn anh: "Đền...đền bù gì cơ?"

"Hao tổn nước bọt." Nói xong, anh cúi sát lại gần, thè đầu lưỡi liếm ngang vành môi cô vài cái rồi nhấp nhấp miệng như vừa liếm một cây kem ngọt lịm. Một tay giữ chặt vai cô, tay còn lại đưa ra sau đầu cô giữ chặt, áp môi mình vào đôi môi ướt át kia mà ngấu nghiến, chui tọt cả vào bên trong khoang miệng bắt đầu càn quét không chừa một ngóc ngách nào. Mãi một lúc lâu sau anh mới chịu buông tha cho đôi môi gần như đã sưng đỏ cả lên, trước khi rời hẳn đi còn hôn chùn chụt thêm vài cái.

"Anh..."

"Làm sao? Chưa đủ hả?" Anh đá nhẹ chân mày một cách gian xảo.

Tấm chăn quấn quanh người đột nhiên bị nới lỏng tuột xuống, Huyền hốt hoảng một tay túm lấy giữ chặt, một tay giơ về phía trước che hai mắt anh lại, mặt bỗng nhiên đỏ lựng lên: "Anh...nhìn cái gì...không được nhìn...đi ra ngoài đi."

Anh bật cười, gỡ tay cô xuống nắm chặt: "Thấy cũng thấy cả rồi, ngại ngùng cái gì nữa. Ngồi im đi anh tắm cho."

"Gì?" Huyền hét to, trợn ngược mắt lên nhìn: "Anh điên à? Nghĩ sao vậy?"

"Nghĩ sao là nghĩ sao?"

"Cái đó...để em tự làm được rồi, anh mau ra ngoài đi."Huyền ngại ngùng quay đi chỗ khác che giấu khuôn mặt đỏ ửng như quả gấc.

"Chân cẳng như thế thì tự làm kiểu gì?"

"Em...không sao hết, em tự làm được. Cũng có phải là tàn tật gì đâu mà không làm được. Anh đi ra đi."

"Không ra, cứ thích tắm cho mày đấy. Đừng có ý kiến ý cò cái gì hết, vô ích thôi." Nói xong, anh túm luôn mép chăn lôi tuột xuống tới nửa người cô.

Huyền ngượng đến nỗi không biết phải làm sao, luống cuống giơ cả hai tay che mắt anh lại: "Anh là cái đồ biến thái, không được nhìn."

"Nhìn cũng đã nhìn rồi, nhìn thêm chút nữa cũng có sao? Mày còn nhìn trộm anh nữa cơ mà, có qua có lại chứ."

"..."

Sau một hồi tranh luận qua lại, dĩ nhiên Huyền không thể nào đấu lại được anh. Cô thua, lời anh là chân lí, không nghe không được. Thế là cô chỉ biết nhắm tịt mắt, ngoảnh khuôn mặt đỏ ửng đi chỗ khác. Anh bế cô đặt xuống bệ gạch bên cạnh bồn tắm, kéo tấm chăn đang quấn trên người cô xuống, xả một chậu nước ấm rồi thấm khăn bông nhẹ nhàng lau người cho cô. Cơ thể cô khẽ run rẩy bởi những lần chạm nhẹ vào da thịt. Nhìn thấy vệt máu khô dính trên đùi cô, chẳng hiểu sao trong lòng anh bỗng xuất hiện một loại cảm giác xúc động đến kì lạ.

Anh nhấc chân cô lên luồn tấm vải ren mỏng hình tam giác vào rồi nhấc cả người cô dậy nhẹ nhàng kéo lên, xong lại vòng tay ra sau cài nút áo nhỏ vào cho cô. Từng động tác vô cùng tự nhiên và dễ dàng. Da thịt không ngừng bị chạm vào, Huyền đột ngột mở mắt ra. Nhìn thấy bộ đồ trên người cô lại trợn tròn mắt. Đây chẳng phải là bộ đồ của cô sao? Hình như là từ cái lần cô ở nhà anh, cũng đã lâu lắm rồi mà, không lẽ anh còn giữ tới bây giờ?

"Cái này..."

Dương không nói gì, chỉ nở một nụ cười hôn chụt vào môi cô rồi đứng dậy với cái áo sơ mi của mình treo trên giá mặc vào cho cô. Xong xuôi, anh cúi xuống bế cô ra ngoài đặt trên ghế, sau đó đi xuống bếp múc một tô cháo để trước mặt cô, nhìn cô một cách âu yếm: "Ăn đi!"

Huyền ngoan ngoãn như một con mèo nhỏ cặm cụi ăn hết tô cháo. Thực ra là vì cô đang còn ngại lắm nên chẳng dám nhìn thẳng vào mắt anh. Ăn xong, đợi anh bê cái tô đi xuống bếp cô mới ngả người ra lưng ghế thở dài. Bỗng nhiên cô bật người ngồi thẳng dậy, vịn tay vào thành ghế đứng lên thì Dương cũng vừa từ dưới bếp đi lên. Thấy cô hình như định rời đi, anh vội bước nhanh tới túm lấy cánh tay cô: "Lại định bỏ đi nữa sao?"

Huyền ngẩng đầu nhìn anh đáp: "Không, anh cho em mượn điện thoại đi, em phải gọi cho Hiếu. Em sợ không thấy em ở bệnh viện mọi người lại lo lắng.

Khuôn mặt Dương hơi dãn ra, xoay người ngồi xuống ghế rồi kéo cả người cô ngồi trên đùi mình: "Tưởng gì, anh nói với nó rồi. Yên tâm."

Huyền ngạc nhiên nhìn anh: "Anh nói lúc nào?"

"Đêm qua."

Thực ra thì nửa đêm anh giật mình tỉnh dậy, cũng nghĩ tới việc đưa Huyền đi như vậy sợ người nhà của cô lo lắng nên mới nhắn tin cho Hiếu. Anh bỗng vòng tay qua người cô ôm gọn vào lòng, hôn nhẹ lên tóc cô:

"Anh biết hết rồi. Anh xin lỗi vì tất cả mọi chuyện. Đừng nghĩ ngợi gì nhiều, sau này chỉ cần ở bên cạnh anh như thế là đủ rồi."

Huyền chẳng biết tại sao khi nghe xong những lời ấy lại không kìm được sự run rẩy trong lòng. Cô ngẩng đầu nhìn anh, một giọt nước mắt bất giác lăn ra khỏi khóe mi. Anh cúi xuống hôn lên đôi mắt ướt át ấy thì thầm: "Hứa với anh, từ nay đừng bao giờ bỏ rơi anh nữa có được không?"

MÀY KHÔNG ĐI ANH VÁC MÀY ĐI

Vân Jibi

dtv-ebook.com

Chương 72: Khoảnh Khắc Ngọt Ngào

Huyền không trả lời, không phải cô không muốn đồng ý, nhưng có nhiều thứ đâu phải cứ muốn là được. Còn rất nhiều rảo cản phía trước, cũng không thể nói ra cho anh biết. Cô vùi đầu vào ngực anh, vòng tay ra sau ôm lấy anh thật chặt. Tảng đá nặng trĩu trong lòng bấy lâu nay đã được dời đi, nhưng hình như nó vẫn bị mắc kẹt trong góc nào đó không tài nào thoát hẳn đi được. Cảm giác mệt mỏi lần nữa kéo đến khiến cô chẳng còn sức lực mà nghĩ ngợi thêm gì nữa. Cô thì thào: "Em mệt quá!"

Khó nhọc khép đôi mi lại, cô thấy mình đang chới với quấy đạp giữa biển nước mênh mông. Những đợt sóng dữ dội không ngừng xô vào người khiến da thịt ran rát, cổ họng như thiếu oxi cũng ngột ngạt khó thở. Cô cảm thấy tay chân mỏi nhừ không thể gắng gượng ngoi lên được nữa. Đúng lúc đôi bàn tay yếu ớt của cô quyết định buông xuôi, cơ thể gần như đã chìm nghỉm xuống thì cô cảm thấy có một bàn tay khác vừa nắm chặt lấy tay mình. Tia hi vọng yếu ớt ấy như tiếp thêm động lực khiến cô muốn thoát khỏi cái chết cận kề. Vịn chặt bàn tay rắn chắc kia, cô cố gắng ngoi lên khỏi mặt nước, khuôn mặt quá đỗi quen thuộc đang ở đó nhìn cô, nụ cười của anh rạng rỡ hơn bao giờ hết. Cô muốn sống tiếp, muốn được ở cạnh anh.

"Anh ơi, em biết anh ở đó. Em không muốn đi, không muốn xa anh đâu..." Miệng nhỏ vô thức thốt ra mấy tiếng trong cơn mơ. Huyền dần dần mở mắt ra, định thần lại mới biết mình vừa nằm mơ. Chỉ là mơ thôi mà cảm giác cứ như thật vậy.

"Dậy rồi à?"

Bên cạnh vang lên giọng nói trầm ấm, Huyền giật mình ngẩng đầu lên mới phát hiện cả người mình còn đang nằm gọn trong vòng tay anh. Cô

ngơ ngác: "Em ngủ quên ạ? Mấy giờ rồi anh?"

Anh hướng mắt ra phía cửa sổ: "Chẳng biết nữa, nhưng chắc sắp tối rồi!"

Huyền nghi hoặc nhìn theo ra phía cửa sổ, một màu xám bao trùm toàn bộ không gian ngoài kia. Không ngờ cô lại ngủ lâu đến vậy. Vực người ngồi thẳng dậy, cô trượt xuống khỏi đùi anh ngồi sang bên cạnh: "Anh đưa em về nhà có được không?"

"Ở đây không được sao?"

Nhất thời cô chẳng biết phải nói thế nào cho anh hiểu. Đây là nhà anh, mẹ anh có thể xuất hiện bất cứ lúc nào. Cô biết anh đang lo lắng sợ cô lại bỏ đi mất, nhưng cô cũng không biết làm sao đối diện với mẹ anh nếu lỡ thực sự bà xuất hiện. Một bên là sự hi vọng của anh đang hiện hữu trong đáy mắt sâu thẳm đối diện, một bên là nỗi sợ hãi vô hình ngự trị trong tim, cô thực sự cảm thấy bản thân bắt đầu có dấu hiệu chênh vênh hệt như giấc mơ ban nãy.

Cô lặng lẽ thở dài, thôi vậy, cứ về đi đã rồi mọi chuyện tính sau. Cô ngẩng đầu nhìn anh nói: "Em nên về nhà, em sợ mọi người lo lắng."

Nhìn thấy sự do dự trong đôi mắt anh, cô lại nói thêm: "Em sẽ không đi nữa đâu mà."

Anh nhìn cô: "Nhưng chân cẳng như vậy ở nhà một mình anh không yên tâm."

"Em tự lo được mà. Đâu phải con nít ba tuổi nữa."

Anh nhìn chăm chăm vào mắt Huyền lưỡng lự, mãi một lúc sau mới thở dài: "Thôi được rồi, nhưng ăn gì đã rồi hãy về. Ngồi yên đó đợi anh đi nấu cơm."

Huyền gật gật đầu, ngoan ngoãn ngồi yên trên ghế nhìn anh đi xuống bếp. Chẳng hiểu sao tự nhiên anh quay trở ngược lại đi tới đứng trước mặt

cô. Cô ngạc nhiên: "Sao vậy?"

"Trong tủ không còn gì để nấu cả. Đợi anh đi mua."

"Hay thôi, đưa em đi cùng lát về chỗ em nấu luôn."

"Vậy cũng được."

Dương chở Huyền tới một siêu thị nhỏ trên đường về nhà cô. Cô bảo muốn đợi anh ngoài xe. Thực ra là cũng muốn đi vào trong mua đồ cùng anh, nhưng trên người quần áo không được chỉnh tề nên không thể đi. Anh gật đầu mở cửa xe, vừa bước được vài bước đã bị cô gọi ngược lại. Anh đi tới gần, khom lưng xuống nói qua cánh cửa xe: "Cần mua thêm gì à?"

Cô trưng bộ mặt khổ sở ra nhìn anh: "Đừng mua thịt bò nha, nấu gì cũng được miễn không phải thịt bò." Nếu cô đoán không nhầm thì không chừng lát nữa anh sẽ cho cô ăn mì xào bò cho mà xem. Đùa gì chứ, có mỗi món đó lần nào cũng ăn. Từ bé tới giờ chẳng biết đã tiêu thụ hết bao nhiêu tấn thịt bò vào bụng rồi.

Anh hơi ngạc nhiên: "Anh tưởng mày thích ăn thịt bò cơ mà?"

"Sao anh lại nghĩ em thích ăn thịt bò?"

Dương còn nhớ rất rõ năm mười một tuổi, có lần anh sang nhà Huyền chơi bắt gặp cô đang nói chuyện với mẹ. Anh không rõ đầu đuôi câu chuyện là gì, chỉ nghe được giọng nói trong trẻo thoát ra từ cái miệng chúm chúm bé xíu "mẹ ơi con thích ăn thịt bò lắm, sau này mẹ thường xuyên nấu thịt bò cho con ăn nha!". Anh nghe vậy thì nghĩ cô thích ăn thịt bò. Lúc bắt đầu biết nấu ăn cũng đã tham khảo nấu thử mấy món từ thịt bò, trông cô ăn cũng thấy ngon lành lắm nên suốt ngày cho cô ăn thịt bò. Chắc ăn mãi đâm ra ngán rồi.

"Anh đoán. Thôi, để mua cái khác. Đợi anh một chút."

Anh thò hẳn tay vào trong xoa xoa đầu cô như một đứa trẻ con rồi đứng thẳng dậy bước vào trong siêu thị. Tầm mười lăm phút sau trở ra với mấy

túi đồ trên tay, sau đó lái xe chở Huyền về nhà cô.

Căn nhà bị bỏ không cả mấy tuần nay nên trông ảm đạm quá. Mà bình thường cô cũng ở có một mình nên lúc nào cũng vậy cả. Nhưng hôm nay thì khác, đèn bật sáng trưng, những tiếng động leng keng từ dưới bếp phát ra khiến không khí bỗng nhiên ấm áp vô cùng. Huyền ngồi đặt tay lên bàn chống cằm nhìn anh nấu cơm. Ăn xong thì cô đi tắm, lần này cô nhất quyết không cho anh vào nên khóa trái cửa bên trong phòng tắm lại. Một lần thôi cũng đủ khiến cô ngại đến nỗi chỉ muốn chui xuống cái lỗ nẻ nào đó rồi. Lúc đi ra thì anh đã rửa bát dọn dẹp xong, đang ngồi ngả lưng tựa ra sau ghế thư giãn. Công nhận anh đúng là mẫu đàn ông mơ ước của chị em phụ nữ. Tuy có hơi biến thái, nhiều lúc dở hơi không chịu được nhưng bù lại thì vừa đẹp trai, vừa có công việc ổn định, lại còn "nam công gia chánh" thế này nữa thì biết tìm đâu ra.

Thấy cô cứ đứng nép bên cửa mơ màng nhìn về phía mình anh liền đưa tay vẫy: "Lại đây!"

Huyền ngoan ngoãn bước lại gần, để mặc anh kéo cả người ngồi trên đùi. Anh vùi đầu vào sau hõm cổ cô, vòng tay ngang bụng ôm chặt lấy, thì thầm bên tai cô: "Tối nay anh ngủ ở đây nhé!"

Huyền lắc đầu: "Không được đâu."

"Sao lại không được?"

"Thì...giường em chật lắm, em không thích ngủ dưới đất. Mà anh cũng không được ngủ đất nhỡ đâu cảm lạnh rồi ốm mất. Giường anh rộng, về đó mà ngủ cho thoải mái."

"Yên tâm, anh xem xét cả rồi. Chật một tí nhưng với thân hình chuẩn người mẫu này cộng với bộ xương khô như mày thì chắc là vừa. Chật chật tí cho ấm."

"..."

Ai đó nằm thao thức cả đêm không tài nào chợp mắt được. Hết trở mình qua lại rồi chăm chú nhìn khuôn mặt đang ngủ say dưới ánh đèn mờ mờ. Tự nhiên cô thấy hai người bây giờ rất giống một gia đình nhỏ. Cảm giác hạnh phúc bỗng len lỏi vào tim, ước gì sau này ngày nào cũng sẽ được thế này. Được ở cạnh anh, được anh chăm sóc, được anh ôm chặt vòng lòng, cùng nhau vui vẻ ăn cơm, cùng anh đi vào giấc ngủ mỗi đêm.

Cứ ngỡ hạnh phúc phải lớn lao lắm, giờ mới biết chỉ cần bình yên bên nhau thôi cũng là hạnh phúc rồi.

Nhưng ước cũng chỉ là ước, sự thật thì chẳng biết rồi sẽ lại có chuyện gì xảy ra nữa khi mà phía trước còn bao nhiêu nỗi phiền lo không có cách nào giải tỏa. Cô muốn nhớ rõ khoảnh khắc này, cũng sợ biết đâu nhắm mắt lại rồi khi mở ra tất cả lại chỉ như là một giấc mơ.

Sáng sớm mở mắt ra đã thấy bên cạnh trống không, nhưng hình như hơi ấm của anh vẫn còn thoang thoảng đâu đây. Có lẽ anh đi làm rồi. Huyền ngồi dậy lò dò đi xuống nhà vệ sinh. Ngang qua gian bếp, thấy trên bàn có hộp gì đó cô mới nán lại xem. Thì ra là đồ ăn sáng, còn kèm theo cả mảnh giấy nhỏ anh nhét bên dưới. Vẫn là cái kiểu dọa nạt muôn thuở, nhưng bây giờ đối với Huyền nó lại trở thành một sự quan tâm ngọt ngào.

Ăn sáng xong, chẳng biết làm gì nên hết mở tivi xem rồi lại chơi game. Chơi mãi cũng chán, cô quăng điện thoại lăn lóc trên bàn, nằm kềnh ra sofa gác chân lên thành ghế nhìn trần nhà. Một lúc sau điện thoại reo lên. Nghĩ là Dương gọi nên cô trả lời mà không thèm nhìn màn hình: "Alo!"

"Đang ở đâu đấy?"

Ý, giọng này là của Khánh mà. Huyền gãi gãi đầu đáp lại: "Đang ở nhà."

"Một mình à?"

"Chứ còn ai nữa mà chả không một mình."

"Ừ, vậy thôi nhá!"

Nghe xong câu đó rồi điện thoại kêu tút tút ngắt cuộc gọi. Huyền cứ ngẩn ra không hiểu mô tê gì. Thằng điên, có vậy cũng gọi làm gì không biết. Cô bực bội đặt điện thoại lên bàn, lại nằm ngửa cô nhìn trần nhà. Lâu rồi không tổng vệ sinh nên có mấy cái màng nhện ở góc tường. Giờ đang rảnh rỗi, muốn làm mà chân què nên lại thôi. Không phải cô lười, mà là do chân không cho phép.

Tầm hai mươi phút sau thì nghe có tiếng gõ cửa. Chẳng biết giờ này ai lại tới nhà nhỉ? Cô lò dò đứng dậy ra mở cửa, nhìn thấy Khánh đang đứng trước mặt, tay cầm một giỏ trái cây to đùng. Chẳng đợi Huyền nói gì cũng tự nhiên bước vào trong ngồi xuống ghế sofa cứ như nhà mình vậy.

"Thằng dở hơi, thế hóa ra gọi điện chỉ để thăm dò thôi à?" Huyền quay sang lườm Khánh rồi cũng khập khiễng đi vào ngồi xuống đối diện: "Tháo bột rồi à? Sướng thế!"

"Mới tháo sáng nay thôi, mày cũng đi khám lại xem bao giờ tháo được."

"Ừ, để mai đi xem, chứ chân cẳng thế này chán quá!"

Tự nhiên cả hai lại chẳng biết nói gì với nhau nữa. Huyền đứng dậy xách giỏ trái cây xuống bếp rửa rồi cắt ra một đĩa mang lên đặt xuống bàn, nhón một miếng táo đưa vào miệng nhai nhồm nhoàm.

"Ngon đấy, đúng là của chùa bao giờ cũng ngon."

"Ừ, mới đi cúng về mà."

Huyền trợn mắt quay sang lườm Khánh, cậu chỉ bật cười. Im lặng một lúc lâu, cậu nói: "Nhung nó...có thai mày ạ!"

Miếng táo đang ăn dở khựng lại giữa không trung, Huyền nhíu mày quay sang nhìn Khánh: "Ừ, tao biết rồi!"

"Không biết bố đứa bé là ai, nhưng để nó một mình như thế tự nhiên tao không yên tâm. Lúc sáng có ghé qua thăm, thấy đang còn ngủ nên cũng không muốn làm phiền."

Huyền không nói gì, hơi cúi đầu xuống vừa ăn vừa nghĩ ngợi. Khánh nói vậy chắc vẫn chưa biết cái thai ấy là con của cậu. Cô bỏ cả miếng táo to vào miệng nhai qua loa rồi nuốt ực xuống, quay sang nhìn Khánh: "Lúc mày biết nó có thai mày có cảm giác gì không?"

Khánh ngạc nhiên: "Sao tự nhiên hỏi vậy?"

"Thì mày cứ trả lời tao đi!"

Khánh đan hai tay vào nhau đặt hai bên gối, cúi thấp đầu xuống trầm tư suy nghĩ. Cậu cũng chẳng rõ cảm xúc lúc ấy của mình là thế nào. Chỉ là lo lắng hơn mức bình thường một chút, còn có gì đó kiểu như là...

"Tao cũng không rõ nữa."

"Có phải mày cảm thấy trong lòng cứ như có gì đó bồn chồn lo lắng, hay suy nghĩ tới nó không?"

Hình như đúng là vậy thật. Nhưng như vậy có gì không ổn sao?

"Dù gì cũng là bạn bè, tao thấy lo lắng cho nó cũng là lẽ thường tình thôi."

"Tao nghĩ không phải tự nhiên mà lại như vậy. Cái gì cũng có lí do của nó cả."

Khánh hơi nhíu mày nhìn vào mắt Huyền: "Ý mày là gì?"

Huyền cắn môi suy nghĩ, tuy không phải việc cô nên can thiệp nhưng cô không đành lòng im lặng trong khi Nhung đang phải khổ sở vì bụng mang dạ chửa mà lại phải cun cút một mình. Nếu không nói ra, nhỡ đâu sau này có xảy ra chuyện gì thì cô lại thấy mình như tội đồ mất. Cô nhìn thẳng vào đôi mắt Khánh mà nói: "Mày ngu lắm, lần trước tao đã nói với mày rồi mà mày không hiểu. Cái thai đó là của mày, con của mày đó."

Khánh hơi sững người: "Mày lảm nhảm cái gì vậy?"

"Mày nghĩ tao rảnh rỗi tới mức đó à? Tao không nói vì muốn để con Nhung nó tự nói ra cho mày nghe. Chắc nó còn sợ nên không dám nói. Phụ nữ có thai rất nhạy cảm và hay suy nghĩ linh tinh. Mày biết nó yêu mày phải không? Nó chưa bao giờ tỏ ra yếu đuối trước mặt tao, ấy vậy mà hôm đó nó đã khóc lóc rất thảm thiết. Tình cảm không thể ép buộc, nhưng tao nghĩ mày đủ chín chắn để biết nên làm gì."

Rời khỏi nhà Huyền với tâm trạng vô cùng rối bời. Khánh không thể tin được những gì Huyền nói là sự thật. Sao lại có thể như vậy được chứ?

Nghĩ lại những lời trước đó Huyền nói, rồi lại nghĩ tới lúc Nhung bị đưa vào phòng cấp cứu, tâm trạng của cậu cứ như ngồi trên đống lửa. Lúc nhìn thấy khuôn mặt gầy guộc nằm trên giường bệnh một cách mệt mỏi tự nhiên cậu lại cảm thấy có gì đó thương thương cô gái ấy. Chẳng lẽ đây chính là cái gọi là thần giao cách cảm?

Khánh quay ngược đầu xe chạy thẳng tới bệnh viện, bước chân gấp gáp dội dọc hai bên tường men theo hành lang dẫn vào phòng bệnh nơi Nhung đang ở. Chẳng hiểu tại sao cậu cứ cảm thấy có gì đó rất bất an, bước chân ngày một nhanh hơn, như thể chỉ cần chậm chút nữa thì sẽ có chuyện không hay xảy ra mất.

"Mẹ xin con, mẹ chỉ muốn tốt cho con thôi. Bố con mà biết chuyện này chắc ông ấy giết con mất. Nghe lời mẹ lần này đi."

"Không, con không muốn. Mẹ đừng ép con, làm như vậy chẳng thà mẹ giết con đi. Con xin mẹ, đừng bắt con phải trở thành tội nhân. Trẻ con không có tội mà mẹ."

Cánh cửa khép hờ, Khánh hơi nhíu mày đứng ngoài tò mò nhìn vào bên trong thì thấy Nhung đang ngồi bên thành giường bệnh nói chuyện với ai đó đang đứng quay lưng về phía cậu. Nghe thì có lẽ là mẹ Nhung. Hình như cậu đã hiểu ra vấn đề hai người đang nói thì phải, mẹ cô ấy muốn cô ấy phá thai?

Mẹ Nhung bước tới nắm chặt lấy tay Nhung nức nở: "Mẹ biết trẻ con không có tội. Nhưng nếu sinh ra mà trở thành đứa con hoang thì lại càng

tội lỗi hơn. Con nghĩ nó có thể hạnh phúc được không? Thà là giải quyết ngay từ bây giờ đi."

Nhung lắc đầu nguầy nguậy, nước mắt bắt đầu lem nhem trên má: "Không, con không muốn. Có chết con cũng phải giữ đứa bé. Con xin mẹ, con không thể..."

Hình như nói chuyện nhẹ nhàng với Nhung không có tác dụng, mẹ Nhung nắm chặt cổ tay Nhung lớn giọng: "Mẹ nói thì nghe đi, để bố con biết chuyện này con nghĩ ông ấy để yên cho con sao? Đi, theo mẹ đi làm thủ tục bỏ cái thai rồi vào lại trong ấy. Mẹ sẽ tìm cho con một người đàn ông tốt, rồi sau này sẽ lại có những đứa trẻ khác."

"Không, con không đi."

Nhung vùng tay ra đứng dậy, ai ngờ vừa bước được vài bước đã bị mẹ cô túm lại khiến cô loạng choạng mất đà chúi về trước, theo phản xạ cô hét lên một tiếng, hốt hoảng đưa tay đưa ra ôm lấy phần bụng trước.

"Cẩn thận!"

Tiếng nói vọng từ ngoài cửa vào, Khánh đẩy cửa lập tức chạy vào đỡ lấy cả người Nhung. Cũng may là vừa kịp lúc nên không sao, nhưng Nhung thì bị một phen hú vía, mặt xanh như tàu lá chuối đổ cả mồ hôi hột. Ngẩng đầu lên nhìn Khánh, cô lắp bắp: "Khánh..."

Khánh gật đầu, nhẹ đỡ Nhung đứng thẳng dậy. Hình như vẫn chưa thấy yên tâm, cậu còn đưa cả tay ra đặt sau lưng cô đỡ lấy rồi quay sang cúi đầu chào mẹ cô.

"Cậu là..." Mẹ Nhung ngạc nhiên.

"Cháu là Khánh, là...bố của đứa bé."

Không riêng gì mẹ Nhung mà ngay cả Nhung cũng sững sờ trước câu nói ấy. Bàn tay đặt dọc bên hông nắm chặt lấy vạt áo bệnh nhân mỏng dính hơi run lên. Khánh chẳng biết mình đang nghĩ gì nữa, chỉ biết trái tim mách

bảo rằng mình nên làm như thế. Nhìn gương mặt người đối diện vừa lo lắng vừa sợ hãi, lòng cậu bỗng dâng tràn một cảm giác muốn được che chở. Chưa kịp để hai người phản ứng gì, Khánh lại nói tiếp: "Xin bác tha thứ cho lỗi lầm cháu gây ra. Cháu muốn chịu trách nhiệm với tội lỗi của mình, cháu...cháu muốn cưới Nhung."

MÀY KHÔNG ĐI ANH VÁC MÀY ĐI

Vân Jibi

dtv-ebook.com

Chương 73: "Làm Việc"

Mẹ Nhung nhìn Khánh dò xét một lượt, trông cũng lịch sự đàng hoàng chứ không giống mấy loại đàn ông cù vơ cù vất nên bà cũng có chút yên tâm. Vả lại người ta cũng đã chịu đứng ra nhận trách nhiệm rồi còn biết làm sao được nữa. Cả đẹp trai sáng sủa thế này, cháu ngoại sinh ra là trai hay gái gì thì chí ít cũng thừa hưởng gen tốt, bố mẹ đẹp con đẹp. Bà gật đầu: "Chuyện đã đến nước này thì thôi đành vậy, vấn đề là bây giờ biết ăn nói thế nào với bố con đây? Ông ấy cổ hủ gia trưởng, dù có cho cưới thì cũng phải sứt mẻ một phen."

"Cháu sẽ cố gắng!"

"Ừ. Mọi sự đều trông cậy vào cậu." Nghe xong mẹ Nhung cảm thấy nhẹ nhõm hơn, dặn dò mấy câu rồi cũng ra về. Bà rủ chồng ra miền Bắc chơi chứ thực chất là tới đây để thăm con. May mà có người quen ngoài này vô tình gặp Nhung ở bệnh viện mới nói cho bà biết. Linh cảm của người làm mẹ cho bà biết có gì đó không bình thường nên mới nói dối là đi thăm bạn rồi tới đây.

Còn về phần Nhung thì khỏi nói, từ lúc Khánh lên tiếng nói cậu là bố đứa bé thì mặt cô cứ nghệch ra đó mà nhìn chẳng ú ớ được câu nào. Tới lúc mẹ mình về mới tỉnh ra ngẩng đầu lên nhìn Khánh: "Cậu..."

"Còn định giấu tới bao giờ?"

"Mình..."

"Thôi không nhắc nữa. Qua đây ngồi đi, đứng nãy giờ không mỏi chân à?" Khánh đỡ Nhung bước tới bên cạnh giường ngồi xuống, còn cậu kéo cái ghế nhựa lại ngồi đối diện.

Cả hai cùng im lặng hồi lâu, người nhìn ra cửa sổ, người cúi mặt xuống đất. Nhìn sơ qua cũng thấy được trên gương mặt ai cũng đều có chút ngại ngùng. Một lúc lâu, cảm thấy không khí bắt đầu trở nên gượng gạo Khánh mới lên tiếng trước: "Khó chịu lắm hả?"

"Cũng...cũng có một chút." Nhung e thẹn cúi thấp đầu xuống, hai tay không ngừng vân vê mép áo.

"Thực ra..." khánh ngập ngừng, "cậu biết đấy, tình cảm không thể ngày một ngày hai mà có được. Tôi không hứa sẽ dành cho cậu tình cảm trọn vẹn của mình, nhưng tôi sẽ cố gắng làm tròn bổn phận và trách nhiệm của một người bố, một người chồng."

Nhung ngẩng đầu lên, hai mắt đỏ hoe bắt đầu ngấn nước. Cái gì mà dành tình cảm trọn vẹn? Chỉ cần cậu ấy chấp nhận cô đã là hạnh phúc lắm rồi, cô đâu còn mong gì hơn thế nữa. Cô nhoài người về trước ôm lấy cổ Khánh òa khóc. Khánh tự nhiên thấy vậy lại ngớ ra không biết làm sao, đưa tay lên vỗ vỗ lưng cô, xong gỡ tay cô ra lau nước mắt trên má cho cô dỗ dành: "Khóc nhiều sau này con sinh ra có đôi mắt buồn. Nín đi!"

Nhung khẽ thút thít, đưa tay lên quẹt má như đứa trẻ con, trong đáy mắt không giấu nổi sự vui mừng lẫn hạnh phúc. Một nụ cười hiện hữu trên khuôn mặt gầy gò xanh xao khiến cô rạng rỡ hơn bao giờ hết.

Qua ngày hôm sau, Nhung dẫn Khánh tới chỗ bố mẹ cô đang ở. Sau khi biết chuyện, bố Nhung đã nổi một trận lôi đình. Mẹ cô đứng bên cạnh cũng chẳng làm được gì ngoài việc im lặng, có chen vào bênh lại bị mắng lây nữa cũng không chừng.

La mắng là điều không tránh khỏi, nhưng dù có như thế nào thì cũng là con cái, người làm bố làm mẹ sao có thể không xót xa cho được. Uống một ngụm nước lấy lại bình tĩnh, bố Nhung ngẩng đầu nhìn hai người đang đứng trước mặt nghiêm giọng: "Cậu sắp xếp thời gian gặp mặt đi, bàn tới chuyện đám cưới luôn. Để lâu cái bụng chình ình ra đó người ta chả cười cho thúi mặt. Con với cái, ngu không chịu nổi."

Khánh khẽ thở phào nhẹ nhõm. Tuy cậu đã chuẩn bị tâm lí trước khi đến đây nhưng vẫn bị phản ứng giận dữ của bố Nhung làm cho mình trở nên căng thẳng. Nhung lại bị ông mắng cho té tát nên từ đầu buổi tới giờ cậu để cô đứng nép sau lưng mình, liên tục lên tiếng nói đỡ giúp cô, tay còn nắm chặt lấy tay cô để cô đỡ run sợ.

Bố Nhung là người rất coi trọng sĩ diện, chuyện mất mặt như vậy làm sao có thể để người khác biết được, sau này ông còn mặt mũi nào nhìn người khác. Vẫn là nên giải quyết nhanh gọn để tránh lời ra tiếng vào.

Khánh nhẹ gật đầu, thấy mẹ Nhung đứng đối diện liên tục nháy mắt với mình liền hiểu ra, vội xin phép rồi đưa Nhung ra khỏi đó.

Sau khi tháo bột, Huyền muốn đi làm lại nhưng có người nào đó không chịu, nhất quyết bắt cô ở nhà nghỉ ngơi thêm một thời gian nữa. Tuy chân đã lành nhưng vẫn phải hạn chế cử động mạnh. Thoát khỏi cái cục của nợ ấy cô cảm thấy cả người trở nên nhẹ nhõm hẳn đi, nhưng suốt ngày ở nhà hết ăn lại ngủ thì chán hơn cả con gián.

Bình thường bữa sáng sẽ là do Dương chuẩn bị, hai người cùng ăn rồi cô tiễn anh đi làm, trưa anh cũng tranh thủ ghé qua mang đồ ăn cho cô, cũng tranh thủ "bắt nạt" cô thêm một chút rồi mới chịu đi. Buổi tối thì nằng nặc đòi ở lại, có đuổi kiểu gì cũng không chịu đi về. Người ta nói chớ có sai, "đẹp trai cũng không bằng chai mặt". Người gì đâu mà lì quá thể, lì không thể chấp nhận được.

Mới chỉ mấy ngày thôi mà trông Huyền hồng hào tươi tắn hẳn lên. Còn phải nói, có người phục vụ cơm bưng nước rót tận nơi, nói cái gì mà dưỡng sức khỏe cho tốt để còn chuẩn bị cho công việc đại sự gì đấy. Huyền không hiểu, có hỏi người ta cũng không chịu trả lời cho rõ ràng nên thôi im lặng là vàng vậy.

Giờ tan tầm, Dương ghé qua siêu thị mua một ít thực phẩm rồi đi thẳng về nhà Huyền. Vừa vào tới sân đã thấy Huyền đang đứng nép một bên cửa nhìn ra như đang chờ sẵn. Lạ thật, bình thường toàn gọi mãi mới dậy cơ mà? Anh bước lại gần nheo mắt: "Hôm nay trời đâu có mưa nhỉ?"

Huyền lon ton chạy lại cạnh anh mỉm cười: "Thì hôm nay trời đẹp mà."

"Nay sao tự nhiên ra đây đứng chờ anh? Nhớ ghê vậy cơ à?"

"Sao cũng được mà, anh đi tắm đi, quần áo em để sẵn trong nhà tắm rồi. Đưa mấy cái đó cho em." Nói xong Huyền nhanh chóng cầm lấy túi đồ trên tay anh, vòng ra sau lưng đẩy anh đi vào nhà tắm rồi đóng cửa lại luôn.

Xả vòi nước xối thẳng vào người, Dương vừa buồn cười vừa khó hiểu. Chẳng biết tại sao chứ cô như vậy anh lại thấy vui vui. Tắm xong, vừa bước ra đã thấy cô đang loay hoay sắp bát đũa chuẩn bị bữa tối. Trên bàn, thức ăn đã sẵn sàng đâu vào đó hết cả.

Có phải là ấm đầu rồi không nhỉ? Dương thấy lạ lạ mới bước tới kéo cô lại gần đưa tay rờ lên trán, ra vẻ trầm tư suy nghĩ rồi lắc đầu. Xong lại ôm cả cái đầu nhỏ sờ nắn ngó nghiêng xung quanh một hồi mới chịu để yên, nhìn cô chằm chằm: "Lạ nhỉ, trán không nóng, đầu cũng không thấy thương tích gì."

"Ý anh bảo đầu em có vấn đề à?"

"Hình như vậy."

Huyền định chu môi cãi lại, nhưng chẳng biết suy nghĩ gì mà lại dịu xuống, nắm cánh tay anh kéo lại ấn xuống ghế rồi lăng xăng ngồi xuống bên cạnh, xới một bát cơm nóng hổi, gắp thức ăn tràn lên cả miệng bát rồi đẩy lại trước mặt anh mỉm cười: "Anh ăn đi!"

"Đây là..."

"Đồ ăn em mua, anh ăn thử đi."

Nhìn bát cơm trước mặt Dương không khỏi nghi ngờ. Cửa tiệm nào mà nấu ăn vụng về thế nhỉ? Mùi vị còn có vẻ...

"Sao anh không ăn?"

Thôi vậy, nhìn người bên cạnh đôi mắt long lanh mong chờ như thế anh cũng chẳng nghĩ ngợi gì nhiều. Gắp một miếng cá cho vào miệng, chẳng biết thế nào anh lại không nhai mà cứ ngậm mãi như thế, xong rồi cũng nuốt ực một phát cho trôi xuống bụng, quay sang nhìn cô nhíu mày: "Mua ở cửa tiệm nào thế?"

"Thì...cái cửa tiệm gì ngoài đầu đường ấy. Em quên tên rồi."

"Ừ, có vẻ ngon đấy! Này, ăn một miếng đi."

Huyền nghe vậy khuôn mặt rạng rỡ hẳn lên, hí hửng há miệng ngoạm lấy miếng cá anh vừa gắp cho. Chưa kịp nhai cô đã trợn mắt, vội vã chạy lại bồn rửa phụt ra ngoài.

"Mẹ ơi, kinh khủng khiếp."

"Đâu, anh thấy ngon mà! Mai dẫn anh qua đó ăn thử xem sao."

Huyền rụt rè đi lại gần ngồi xuống bên cạnh cúi đầu lí nhí: "Thực ra...là em nấu. Rõ ràng đã làm theo hướng dẫn rồi mà sao mùi vị kinh khủng vậy không biết. Hay để em đi mua cái khác cho anh ăn."

"Không cần đâu, để anh xuống bếp nấu. Ngồi đó đi."

Huyền ngại ngùng gật đầu. Đúng là cùng một cái bếp, cùng những thứ nguyên liệu gia vị nhưng đồ anh nấu chẳng khác gì đầu bếp, còn của cô thì kinh khủng đến không thể nào kinh khủng hơn. Có lẽ là cô không có duyên với nấu nướng. Thôi vậy, cô từ bỏ.

Ăn xong, cô lăng xăng đi dọn dẹp rửa chén, một hai bắt anh lên phòng khách ngồi nghỉ ngơi. Xong xuôi mới nhanh chóng đi lên, thấy anh đang ngồi làm việc thì lon ton đi lại ngay sau lưng nhỏ giọng: "Để em bóp cổ...à nhầm bóp vai cho nhé!"

"..."

"Em rót nước cho anh nhé!"

"..."

"Có c`ần em phụ giấy tờ gì không?"

"..."

Dương đặt bút xuống bàn, quay sang nhìn Huyền chằm chằm: "Có chuyện gì thì nói đi."

Huyền cười cười: "Anh thấy em giỏi không?"

"Ừ giỏi, r`ồi sao?"

"Thực ra thì em đã khỏe lắm r`ồi, từ mai để em đi làm lại nha. Ở nhà hết ăn r`ồi ngủ mãi em thành con lợn r`ồi đây này. Nhìn đi." Huyền ngẩng mặt lên, đưa hai tay bóp bóp má.

Dương giả vờ chăm chú nhận xét, sau đó mới gật đ`ầu phán: "Ừ, hình như đã khỏe lại r`ồi đấy. Có lẽ là làm việc được r`ồi."

Nghe vậy, Huyền mắt sáng long lanh vội reo lên: "Đúng đúng, dư sức để làm việc r`ồi ý."

"Thế thì làm việc thôi."

Dương bất ngờ đẩy ghế ra sau đứng dậy bế bổng cô lên đi vào phòng ngủ đặt xuống giường, tuốt phát một lôi cái áo thun ra khỏi người mình. Còn Huyền thì hình như vẫn chưa kịp hiểu ra tình huống trước mắt, lại nhìn thấy thân hình vạm vỡ rắn chắc kia mà ngẩn ra h`ồi lâu. Công nhận là từ đó tới giờ chưa có khi nào cô không bị anh hấp dẫn cả. Tới lúc hơi thở nóng hổi phả vào mặt mới khiến cô tỉnh lại, hốt hoảng: "Anh làm gì thế?"

"Thì mày kêu muốn làm việc."

"Đây mà là làm việc à?"

Dương cúi xuống hôn chụt một phát trên chóp mũi r`ồi nhìn cô bằng ánh mắt gian xảo: "Ừ, làm việc trên giường."

Nói xong, anh lại cúi xuống hôn cuồng nhiệt, tay không ngừng lần mò vào bên trong cơ thể, nhẹ nhàng kéo những đồ vật không cần thiết ra khỏi người cô. Huyền vẫn bị nụ hôn của anh làm cho đầu óc mụ mị không còn biết trời đất gì nữa, nơi sâu thẳm nhất bị anh đùa nghịch đến không thể chịu đựng nổi, cổ họng cứ kêu "ư ư" như con cún nhỏ.

Đêm hôm đó có người bị bắt "làm việc" tới nỗi chân tay rã rời chẳng thể nhúc nhích nổi. Có người được ai đó bế vào phòng tắm, nhẹ nhàng từng chút một rửa trôi đi những vết tích trên cơ thể sau một màn "làm việc" cực nhọc rồi cùng nhau đi vào giấc ngủ.

Nhận được thiệp cưới của Khánh và Nhung, Huyền cũng không mấy bất ngờ. Còn đám bạn nối khố kia thì ngạc nhiên phải biết. Cũng đúng, bọn nó bảo ngày xưa Khánh chúa ghét con mẹ Nhung chảnh. À thực ra cũng không phải là ghét, chỉ là dị ứng tí thôi. Thế mà bây giờ đùng một cái bảo cưới nhau ai mà không bất ngờ.

Đám cưới được tổ chức ở nhà hàng. Có lẽ vì thời gian quá gấp rút nên cũng không chuẩn bị long trọng. Phần vì Khánh nghĩ Nhung đang có thai nên không cần rườm rà khiến cô mệt mỏi. Những nghi lễ cần thiết có đủ là được rồi.

Tàn tiệc, cả đám khởi xướng đi tăng hai. Cô dâu chú rể bận tiếp khách khứa ở xa về, Nhung lại đang thai nghén nên tất nhiên là Khánh từ chối. Mà cái tên này cũng lạ, làm như có vợ rồi bị đột biến hoocmon hay sao ấy, cứ một vợ hai vợ khiến người khác đến là ghen tỵ. Ai đời chú rể suốt buổi làm lễ cứ sốt sắng không yên. Tới lúc hai người di chuyển tới bàn ăn của Huyền, cô thì thào hỏi nhỏ cậu mới nói là sợ Nhung đuối quá xỉu, đang mang thai mà. Huyền chỉ biết lắc đầu, tên này từ khi nào lại trở nên như thế nhỉ? Thôi vậy, cô nghĩ Khánh như vậy cũng tốt. Hai người chắc chưa đến nỗi tình cảm mặn nồng, nhưng biết yêu thương quan tâm như thế thì được rồi. Tình cảm thì về một nhà rồi cùng nhau vun vén. Chỉ mong hai người thực sự hạnh phúc.

Ngồi trong quán karaoke mà tâm trạng Huyền có vẻ như hơi trầm lặng. Đám kia tăng một ở nhà hàng đã ngà ngà say rồi nên cứ cầm mic gào thét

điên cuồng.

"Thằng Khánh nó cưới rồi, khi nào tới lượt hai sếp lớn đây?"

Quân cầm mic nói lớn khiến Huyền giật mình. Nghĩ lại thấy buồn, cô và anh bây giờ cứ như thế, muốn dừng không được mà tiến thêm cũng không được. Cô cũng chẳng biết nói sao, chỉ quắc ánh mắt hung dữ về phía Quân quát: "Mày lo thân mày trước đi. Đẹp trai mà ế tới giờ thì xem lại cách ăn ở nhá!"

"Xời ơi, ế là xu thế mang tầm cỡ quốc tế, sánh vai với các bậc vai vế. Ế là vì không đủ kinh tế để khống chế tình yêu."

Thằng này từ bao giờ lại văn thơ thế nhỉ? Lại còn bày đặt chép miệng ra vẻ mình triết lí sâu xa nữa. Huyền không nói thêm gì, ngẩng đầu nhìn anh ngồi ngay bên cạnh mà không khỏi chạnh lòng. Giá mà cô với anh có được một lối thoát, cho dù là có như thế nào cũng cố gắng mà chấp nhận, còn hơn cứ ở cái tình thế dở dở ương ương, quấn quýt bên nhau mà chẳng biết kết cục mai sau sẽ thế nào, rồi suốt ngày nơm nớp lo sợ đủ thứ. Thực sự là rất mệt mỏi.

Một buổi trưa nọ, khi hai người đang đùa giỡn trên ghế sofa thì điện thoại anh đột ngột reo lên. Nhìn thấy cái tên đang nhấp nháy trên màn hình Huyền tự nhiên lại thấy sợ. Là mẹ anh gọi, không biết có việc gì. Anh nhoài người dậy bắt máy, còn mở cả loa ngoài ra rồi đặt điện thoại xuống bàn trả lời: "Con nghe đây!"

"Đang ở đâu đấy? Mẹ gọi tới công ty mà không có."

"Con ở chỗ của Huyền. Có chuyện gì vậy mẹ?"

Anh trả lời như thể mọi chuyện rất đỗi bình thường vậy. Huyền ngồi bên cạnh mặt mày tái mét, nghĩ sao lại nói với bác ấy anh ở đây, như vậy cô biết phải làm sao?

Nhìn ra được sự lo lắng trong ánh mắt cô, anh không nói gì, kéo cô vào lòng xoa xoa đầu thì thầm bảo không sao hết.

Đầu dây bên kia tự nhiên im lặng, mãi tới lúc anh lên tiếng tiếp mới trả lời lại: "Chiều nay cả hai đứa ghé qua nhà bác Hùng, mẹ đang ở bên này. Mẹ có chuyện cần nói."

Giọng bà Lam hình như không được vui, còn có vẻ rất khó chịu khi biết anh đang ở cùng cô nữa. Điều này càng khiến cho cô lo lắng. Cả buổi chiều ở nhà cứ không ngừng đi đi lại lại ngóng anh về. Chẳng biết bác ấy định nói gì, nhưng nếu có cả chủ tịch thì e là không phải chuyện nhỏ.

Ngồi trên xe mà lòng Huyền cứ thấp thỏm không yên, tới nỗi anh phải thả cả một tay ra nắm chặt lấy tay Huyền trấn an tinh thần: "Không sao đâu, có anh ở đó mà lo gì. Cùng lắm không cho yêu thì đưa nhau đi trốn thôi. Anh không sợ thì mày sợ cái gì?"

"Em không muốn vì em mà anh với người nhà xích mích."

"Cái đó không phải lo, anh đẹp trai tài giỏi thế này họ chẳng nỡ đoạn tuyệt với anh đâu. Có cũng chỉ từ mặt một thời gian thôi."

Huyền im lặng không nói thêm gì. Trầm ngâm hồi lâu, lúc xe dừng mới biết đã tới nơi. Lẽo đẽo đi theo sau lưng anh vào trong phòng khách thì đã thấy mẹ anh đang ngồi chờ sẵn ở đó, bên cạnh còn có cả chủ tịch nữa. Trông mặt ai cũng nghiêm nghị đến đáng sợ.

"Hai đứa ngồi xuống đây đi!" Ông Hùng lên tiếng.

Dương kéo Huyền lại ngồi xuống đối diện. Trông bề ngoài anh bình tĩnh vậy thôi chứ thực chất cũng đang rất lo lắng. Huyền ngồi bên cạnh thì khỏi nói, cả người bắt đầu run lên như bị trúng tà, trong lòng thì cồn cào nóng như lửa đốt.

"Có chuyện gì vậy ạ?"

Bà Lam thở ra một hơi nặng nhọc, nghiêm giọng: "Hai đứa còn không chịu dứt khoát đi mà định cứ như thế này tới bao giờ nữa đây?"

MÀY KHÔNG ĐI ANH VÁC MÀY ĐI

Vân Jibi

dtv-ebook.com

Chương 74: Không Cho Cũng Lấy

Không khí càng trở nên căng thẳng bởi câu nói vừa rồi của bà Lam. Dương biết Huyền đang rất sợ, anh cũng chẳng phải thần thánh gì, đối mặt với mấy vấn đề này thực sự rất rắc rối. Một bên là người yêu, một bên là người thân, chẳng biết phải làm sao cho vẹn toàn cả đôi. Đưa tay sang nắm chặt lấy tay Huyền ý bảo đừng sợ. Có lẽ anh đã hiểu được ẩn ý trong câu nói kia nhưng vẫn tỏ thái độ khó hiểu: "Ý mẹ là sao?"

Bà Lam nhìn Dương muốn nói gì đó nhưng lại do dự, ông Hùng ngồi bên cạnh thấy thế đâm ra khó chịu mới lên tiếng thay: "Giời ơi, có thế mà cứ ậm à ậm ừ. Không nói thì để anh nói cho. Ý mẹ cháu là hai đứa định cứ thế này tới bao giờ? Xác định yêu là phải cưới, không cưới khỏi yêu phí thời gian. Tư tưởng thanh niên bây giờ thoáng thật, nhưng dù gì nó cũng là con gái, sao có thể để nó chịu thiệt thòi như vậy được? Phải cho người ta cái danh phận đi chứ."

Cả Dương và Huyền đều rơi vào trạng thái bất ngờ, hết quay sang nhìn nhau rồi lại nhìn hai người đối diện. Ông ấy nói vậy có nghĩa là chấp nhận chuyện của hai người rồi sao?

Ông Hùng lại tiếp tục: "Còn nhìn cái gì nữa mà nhìn? Nhân tài quốc gia mà mỗi việc đấy không hiểu thì gỡ não ra vứt đi cháu ạ. Thế bây giờ ý hai đứa là sao?"

Chuyện này quá bất ngờ, lúc nãy cả hai còn tưởng bà Lam với ông Hùng gọi tới đây để bắt hai người chấm dứt quan hệ, bây giờ lại thành ra muốn tác hợp. Chuyện này rốt cuộc là thế nào đây?

Nhìn phản ứng ngu ngơ của hai người mà ông Hùng chỉ biết bật cười. Sau khi nghe bà Lam kể hết mọi chuyện ông mới hiểu. Thời buổi nào rồi

còn cấm đoán thanh niên bọn nó yêu nhau với cái lí do củ chuối như vậy. Không sinh con được thì thôi, con cái là của trời cho, có thì hạnh phúc không thì ở với nhau hai người hạnh phúc tới lúc tóc bạc răng rụng là được rồi. Thế mà làm con người ta khổ lên khổ xuống. Rõ thật là, thương con trai quá hóa lũ lẫn luôn rồi.

Ông huých nhẹ vào tay bà Lam. Bà từ nãy giờ cứ ngồi im thin thít, thấy anh rể đang nháy mắt ra hiệu với mình thì hiểu ra. Bà ngẩng đầu nhìn lên nói: "Thôi, chuyện đó bàn sau đi, ăn cơm trước đã. Chắc hai đứa cũng chưa ăn gì. Mau vào đây."

Bà Lam đứng dậy túm tay Huyền kéo đi trước sự ngạc nhiên của Dương, rồi từ ngạc nhiên chuyển sang vui mừng. Có lẽ mọi chuyện không tệ như anh nghĩ, ví dụ như ngay lúc này đây. Nhìn biểu hiện mẹ mình như thế có lẽ là đã chấp nhận Huyền rồi. Lúc anh biết hết mọi chuyện cũng đã đôi co với bà mấy lần. Đợt đó anh bực mẹ mình tới nỗi không muốn nói chuyện luôn.

Bàn ăn thịnh soạn đã được chuẩn bị từ trước đó. Quan trọng hơn là trong lúc bốn người mặt đối mặt ngoài kia thì trong bếp có một vài "thần dân" lạ mặt đang ngồi chờ cơm. Lúc bước vào Huyền cũng hơi bất ngờ, được giới thiệu mới biết là vợ của ông Hùng, con trai, con gái và một người cháu gái nữa.

Anh con trai thì hơi trầm tính nhưng cũng tỏ thái độ vui vẻ với Huyền. Cô con gái có vẻ là người dễ gần, vừa nhìn thấy Huyền đã niềm nở chào đón. Còn cô cháu gái thì khiến Huyền hơi bất ngờ, nếu cô nhớ không nhầm thì đây chính xác là bạn "tình địch" Huyền Như trong quá khứ. Tự nhiên nghĩ lại thấy buồn cười, hồi đó đúng là trẻ trâu, hở tí là ghen tuông vớ vẩn.

Vừa gặp mặt đã được cả nhà chủ tịch niềm nở chào đón thì còn gì bằng. Ông Hùng gắp cho cô một cái đùi gà hấp tỏi to bự, xong lại gắp thêm mấy con tôm. Chưa ăn kịp cái này cái khác đã nhảy vào bát.

"Ăn cho nhiều vào, trông ốm yếu như thế làm sao có sức. Còn thằng bên cạnh nữa, chăm vợ tương lai kiểu gì mà để nó gầy gò thế? Bác nói cho

nghe nhé, thời đại bây giờ ấy, đàn ông là phải biết nấu ăn, thằng nào không nấu được thì vứt. Có mỗi việc cỏn con như thế mà không làm được thì còn làm gì?"

"Xời ơi, nói người ta thì nhìn lại mình cái. Rán có mỗi mấy quả trứng thì lúc khét, lúc quên bỏ dầu, lúc thì sống nhăn nhở. Chỉ được cái to miệng." Vợ ông Hùng quay sang nguýt vài cái khinh thường.

"Bà này, thì tôi...là người của thời đại trước mà."

Ăn xong, người bận công việc, người bận bài vở nên ai về phòng nấy. Không khí rộn rã ban nãy trở về trạng thái yên tĩnh. Trong phòng khách chỉ còn mỗi Huyền và bà Lam. Mặc dù bây giờ đã được cho phép, nhưng đối với bà Lam cô vẫn có gì đó gọi là sợ sợ nên cứ ngồi im cả buổi chẳng biết phải nói gì.

"Ra ngoài kia hóng gió với bác một chút được không?"

"Dạ? À...được ạ!"

Hai người chậm rãi đi bộ dọc bên hành lang dẫn ra vườn. Không khí trong lành thoang thoảng mùi hương dịu nhẹ tỏa ra từ những khóm hoa hai bên khiến người ta cảm thấy vô cùng dễ chịu. Ngồi xuống chiếc xích đu màu trắng, bà Lam chỉ tay sang bên cạnh nói: "Cháu cũng ngồi đi!"

Huyền nhẹ gật đầu: "Vâng!"

Bà Lam đã nói với cô rất nhiều chuyện. Từng câu từng chữ đều chứa đựng sự ăn năn và hối hận. Sau cùng, bà xin lỗi cô, xin lỗi vì tất cả những gì đã bắt cô chịu đựng trong suốt mấy năm qua. Cô có thể hiểu và thông cảm cho tâm tư người làm mẹ. Vả lại bây giờ những chuyện ấy đâu còn quan trọng nữa, vì cho dù có trải qua bao nhiêu đau thương đi chăng nữa thì cuối cùng cũng đã có thể đường đường chính chính ở bên anh. Chỉ cần thế thôi, quá khứ qua rồi thì cứ để nó trôi qua.

Tối hôm ấy có người không ngủ được, cứ lăn qua lăn lại trằn trọc mãi. Người ngồi bên kia đang phê duyệt hồ sơ, thấy cô cứ lăn lộn trên giường

mãi không chịu ngủ thì lắc đầu, gấp tập giấy lại bước tới bên giường nhào lên nằm trên người cô, đưa tay chọc chọc vào má cô: "Thiếu hơi không ngủ được à?"

Đằng nào cũng đã mấy lần "là của nhau" rồi nên cái gọi là "ngại ngùng" nó cũng dần được xóa bỏ. Với lại bây giờ giữa hai người cũng chẳng còn rảo cản gì nữa thì còn ngại cái gì, ngại là hại cái thân. Huyền vòng tay ôm lấy cổ anh một cách tự nhiên, còn nhổm cả đầu dậy thơm chụt vào má anh: "Vâng, thiếu hơi Tí đại ca em ngủ không được."

"Vậy để đại ca tiếp hơi cho nhé?"

"Tiếp kiểu gì ạ?"

Anh ra chiều suy nghĩ gì đó, xong gật gù như ông cụ non: "Dễ thôi, nhắm mắt lại đi."

"Sao lại phải nhắm mắt? Mở mắt tiếp hơi không được ạ?"

"Được, chỉ sợ mày chịu không nổi lại xỉu mất."

Có đến nỗi ghê vậy không?

Huyền chưa kịp nói năng hay phản ứng gì anh đã bật dậy ngồi dưới chân Huyền, đưa tay tuốt một phát rồi quăng luôn cái áo thun màu trắng mỏng dính xuống đất. Cái quần đùi thể thao bên dưới cũng bị anh tuột luôn ra một cách không thể nào dễ dàng hơn. Tuy là đã "làm việc trên giường" mấy lần rồi nhưng đây là lần đầu tiên Huyền nhìn thấy cơ thể không có thứ gì che chắn của anh rõ ràng đến thế này.

Huyền ngại cùng lật người lại úp khuôn mặt đỏ lựng của mình xuống gối. Ôi trời má ơi, anh giết cô luôn đi. Anh là tiếp hơi cho cô hay hút máu của cô?

Dương phì cười, trườn người xuống kéo cô quay lại đối diện với mình, gỡ hai bàn tay đang che trên mặt cô xuống đặt sang hai bên thái dương: "Muốn nhìn thì cứ nhìn đi, anh cho nhìn miễn phí. Đã nghiện mà còn ngại."

Mặc dù không phải là lần đầu tiên, nhưng đối với Huyền đây lại là lần hạnh phúc nhất. Bây giờ chẳng có gì khiến cô phải lo âu nữa, toàn tâm toàn ý mà trao tình yêu cho anh.

Bình thường sau những lần kịch liệt thế này cô sẽ để mặc anh tắm rửa cho rồi lăn ra ngủ vì mệt, nhưng hôm nay lại khác, tâm trạng cô cứ thao thức không yên, dù đã mệt rã rời cũng không thể nào nhắm mắt cho nổi. Mọi chuyện diễn ra cứ như một giấc mơ vậy.

"Sao còn chưa ngủ?" Anh mở mắt ra, vòng tay kéo sát Huyền vào người ôm chặt, vùi mặt vào tóc cô thơm nhẹ.

"Em không biết sao nữa, cảm giác khó tả lắm. Lúc mới tới nhà chủ tịch em sợ lắm luôn ấy, sợ muốn khóc luôn. Ví dụ họ cấm đoán, không cho mình ở bên nhau thật thì sao anh?"

"Còn trăng sao gì nữa, không cho anh cũng lấy."

"Đây không phải là mơ anh nhỉ?"

Dương không nói gì, bật người dậy, xong kéo cả người Huyền ngồi dậy đối diện với mình nhìn chằm chằm: "Mày có muốn lấy anh không?"

Nghe xong câu đó Huyền ngẩn người ra, ngẩng đầu lên nhìn anh không chớp mắt.

"Còn nhìn gì mà nhìn, có muốn lấy không? Nói."

"Ơ...em muốn!" Huyền tự nhiên bị quát, theo phản xạ có điều kiện mà trả lời luôn không chút do dự.

"Ờ, muốn thì cưới thôi!"

"..."

Đây có phải cầu hôn không? Có ai cầu hôn một cách lãng xẹt như vậy không?

Dĩ nhiên là không rồi, cả thế giới này chắc chỉ có anh mới có cái kiểu cầu hôn như thế!

Cho dù lãng mạn hay lãng xẹt thì cả thế giới cũng chỉ có một mình người này là lúc nào cũng khiến tim Huyền loạn nhịp.

Dương cúi xuống ngậm lấy môi Huyền hôn thật lâu, bàn tay nhỏ bị anh kéo tới trước ngực không ngừng sờ nắn. Mãi lúc sau anh mới buông môi cô ra, cũng kéo luôn bày tay vừa rồi ra áp trên bàn tay mình nhìn chăm chú.

Một chiếc nhẫn nhỏ xíu đã nằm gọn trong ngón áp út của Huyền, bên ngón tay anh cũng có một cái y hệt. Sống mũi tự nhiên cay cay, có cái gì đó nghèn nghẹn nơi cổ họng. Cảm giác ngọt ngào hạnh phúc xâm chiếm toàn bộ tâm trí Huyền. Cô xúc động đến nỗi bật khóc thành tiếng. Anh không nói gì, chỉ kéo cô vào lòng ôm chặt.

Lúc tối ngồi nói chuyện với ông Hùng và anh họ hơn cả tiếng đồng hồ. Ông Hùng than vãn bảo phải mất cả nửa ngày trời để thông não cho mẹ anh hiểu ra vấn đề. Đúng là phải cảm ơn bác rất nhiều, nếu không có bác thì bây giờ có lẽ anh với cô vẫn còn cả đống trông gai trước mắt.

Cặp nhẫn cũng được bác chuẩn bị sẵn nói là quà cưới. Rồi cả bác và anh họ hào hứng ngồi bày cho anh đủ các kiểu cầu hôn. Nào là chuẩn bị rượu vang nến lấp lánh, thả nhẫn vào trong ly rượu rồi khi nào Huyền uống cạn sẽ nhìn thấy. Anh bảo cách này không ổn, lỡ uống cả vào bụng thì nguy. Thế là hàng trăm cách cầu hôn khác bắt đầu được đề ra, chẳng ngờ cuối cùng lại chọn cách này. Xin lỗi bác trai và anh họ, xem ra anh đã phụ công của hai người rồi.

Thực ra Dương cũng không nghĩ sẽ cầu hôn cô sớm như vậy. Nhưng nhìn cô cứ mơ mơ hồ hồ anh lại không đành lòng. Không phải anh không biết lãng mạn, nhưng anh muốn mang lại cho cô cảm giác an tâm.

Ngày đi đăng kí kết hôn là do bà Lam chọn. Cầm tờ giấy trên tay mà Huyền cứ lơ lửng như ở trên mây, ngắm mãi không biết chán. Đến bây giờ cô vẫn chưa thể tin được rằng mình đã chính thức trở thành vợ anh. Thao

thức suốt mấy đêm không ngủ được, lại tạo cơ hội cho cái người tham lam kia dày vò.

Lễ dạm ngõ thì tổ chức hai tuần sau đó. Lẽ ra là sớm hơn nhưng do bố Dương đặt lịch về nước không kịp. Nói dạm ngõ vậy chứ cũng rất đơn giản, chỉ có trầu cau gọi là lễ, xong rồi làm mấy mâm mời anh em thân thiết trong nhà tới. Vốn dĩ mọi người cùng quê, lại là hàng xóm lâu năm nên quen thân hết cả. Bây giờ Huyền mới biết bố mình là bạn học cũ của bố Dương, cả mẹ anh cũng vậy. Ba người tỉ năm mới được xúm lại tán gẫu nên vui lắm.

Hình cưới của hai người phải nói là đậm chất thôn quê Việt Nam. Hầu như xuyên suốt album ảnh đều mặc áo dài truyền thống. Hoa cầm tay cũng là một bó sen trắng được cắt tỉa một cách rất tỉ mỉ, kéo cả đoàn chụp hình cưới về quê dựng cảnh ngoài đồng lúa, rừng cây,... Mấy người lớn trong nhà bảo xuất thân ở quê thì cứ làm vậy cho gần gũi. Với lại mình là người Việt Nam thì cứ Việt Nam mà chơi thôi chứ đừng học đòi theo Tây Tàu các kiểu chi cho mệt. Cả Huyền và Dương cũng đồng ý nên mọi thứ coi như khá suôn sẻ, trừ việc mấy thành phần lố nhố trong đám bạn nối khố đòi theo về. Kết quả là trong lúc loay hoay ngoài ruộng, bạn Hùng sún và bạn Tuấn bống chẳng hiểu sao tự nhiên nhào xuống ruộng, người lấm lem bùn đất nhìn đến là buồn cười.

Đám cưới định sẽ là hơn một tháng sau, nhưng tiêu chí của mấy vị phụ huynh là đánh nhanh thắng nhanh nên bảo làm luôn đi cho máu. Thế là tổ chức sớm hơn dự định. Bởi vì nhà dưới quê của Huyền đã bán nên phải mượn nhờ nhà bà nội. Thanh niên trai tráng bên họ nhà cô từ sáng sớm đã kéo nhau về xúm lại dựng rạp, còn các bác các dì thì lo đi chợ, nấu cỗ chuẩn bị đãi khách khứa.

Ai cũng nói cô tốt số, lấy được chồng vừa đẹp trai vừa nhà giàu lại hiền lành dễ mến. Chả là cái lúc dựng rạp ấy, Dương cũng đòi lăng xăng vào giúp, chẳng biết làm sao mà lúc anh về rồi mấy người cứ tấm tắc khen anh mãi. Cái gì mà người đâu đẹp trai, hiền lành lại dễ mến. Đúng là ước mơ của bao nhiêu chị em phụ nữ. Huyền nghe thấy suýt sặc cả nước bọt. Đẹp trai thì cô công nhận, nhưng hiền lành dễ mến thì phải xem lại, lừa đảo

hết. Nhưng chả nhẽ lại huych toẹt ra cho mọi người biết. Thôi, chồng đã lỡ diễn sâu rồi thì vợ cũng giả bộ gật đầu đồng tình, cố gắng nhập vai cho trọn. Đồng vợ đồng chồng tát biển đông cũng cạn mà.

Huyền vừa rời bàn khách khứa ra một chút đã bị Tuấn bống chạy từ bàn gần cửa ra vào kéo tới ngồi xuống. Đám bạn đông đủ hết, chỉ thiếu mỗi Khánh. Nhung bầu bì yếu nên không đi được đường xa, mà để cô ấy ở lại một mình làm sao được. Cậu cũng có gọi điện chúc mừng Huyền nên thôi, cô cũng thông cảm cho cậu.

"Tao nói cấm sai, ngày xưa bị cướp dâu rồi nên sau này nhất định phải cưới người ta." Quân gật gà gật gù triết lí. Mấy thằng bên cạnh cũng gật đầu đồng tình. Tuấn bống còn ôm cứng cánh tay Huyền thút thít nữa.

"Cái gì mà phải cưới người ta, vốn dĩ sếp sinh ra là phải dành cho sếp. Mà mấy anh chị đại đã bỏ cuộc chơi hết rồi, sau này con cái đùm đuề rồi chắc bỏ bê lính lác hết cho xem."

"Từ từ rồi cũng tới lượt giờ ấy mà. Thế bọn mày tính bao giờ cho tao ăn kẹo cưới?"

"Hai sếp là lớn nên phải chờ hai sếp về một nhà đã mới đến bọn này. Không phải ế đâu nhá, chẳng qua vì nể mặt hai sếp thôi đấy."

Huyền cười cười, thì cứ cho là vậy đi. Cái đám này, trừ thằng Thạch đã có em Tũn ra, thằng Khánh lấy vợ rồi, còn lại chưa thấy ai đả động gì chuyện yêu đương. Mà chẳng hiểu sao cô cứ thấy Tuấn bống với Hùng sún có gì đó bất thường. Thấy thái độ hai người rất đáng nghi, chẳng biết có phải là...không nữa. Cô tưởng Hùng sún phải một đôi với Nghĩa hô mới chuẩn chứ nhỉ? Đúng là khó hiểu thật.

Cả đám ở bên nhà Huyền tưng bừng một trận rồi mới kéo nhau sang nhà Dương. Nhà anh đông anh em họ hàng nên khách khứa tới khuya vẫn còn đông nghịt. Đa phần là đồng nghiệp và bạn bè của bố mẹ anh, có người còn ở tận bên nước ngoài bay sang nữa.

Bận rộn cả ngày trời, tới lúc khách khứa bên ngoài đã vãn dần thì Huyền cũng mệt rã rời. Bố cô bảo vào trong phòng ngủ một giấc cho lại sức ngày mai còn phải dậy sớm chuẩn bị. Mệt thì có mệt nhưng con gái mà, trước ngày trọng đại của cả đời mình làm sao có thể ngủ cho nổi. Trằn trọc mãi mà không tài nào chợp mắt được, cô lại nghĩ tới Dương, không biết bên nhà anh thế nào rồi.

Đang suy tư thì có chuông tin nhắn. Vừa nhắc tào tháo là tào tháo nhắn tin hỏi thăm ngay rồi. Cô vực người dậy tựa vào thành giường tủm tỉm nhắn tin lại: "Cũng hơi hơi mệt. Còn chưa ngủ đi, bên đó sao rồi?"

"Mọi thứ đều tốt cả. Nhớ quá không ngủ được."

"Vừa mới gặp lúc chiều đó thôi."

"Nhưng vẫn nhớ, có nhìn bao nhiêu cũng không đủ. Mà dù đang nằm bên cạnh cũng cảm thấy nhớ nữa."

Tự nhiên Huyền thấy rờn rợn cả người. Lão này có phải là ăn trúng gì rồi không? Sao nay ngọt thế?

"Thôi trễ lắm rồi, ngủ đi. Em cũng ngủ đây. Anh ngủ ngon."

"Ừ, thôi tranh thủ ngủ đi, mai phải dậy sớm nữa. Mày ngủ ngon. Thương."

Khiếp, cái lão này hôm nay bị gì mà sến hơn cả con hến. Mà thôi kệ đi, lâu lâu mới được như thế thì cũng phải tranh thủ tận hưởng. Đời có bao lâu mà hững hờ.

Nói ngủ vậy chứ Huyền cả đêm cứ chập chờn lúc tỉnh lúc mê tới tận bốn giờ sáng, khi thợ trang điểm tới cô đã tỉnh hẳn. Hôm nay là ngày rất rất quan trọng, cái ngày mà ngay cả trong mơ cô cũng không dám nghĩ tới. Nhìn mình trong gương, áo dài lụa đỏ được tô điểm bằng những họa tiết kim sa lóng lánh nổi bật. Tóc vấn gọn lên đỉnh chừa hai bên thái dương hai cái đuôi được uốn dợn nhẹ nhàng, đội khăn đóng cùng màu.

Bên ngoài sân khấu tiếng nhạc xập xình, tiếng người rôm rả bao nhiêu thì bên trong cánh gà lại yên tĩnh đến mức làm Huyền bồi hồi đến khó chịu, muốn nở nụ cười thật tươi mà chẳng hiểu sao nhìn cứ như mếu máo sắp khóc tới nơi rồi.

MÀY KHÔNG ĐI ANH VÁC MÀY ĐI

Vân Jibi

dtv-ebook.com

Chương 75: Vợ Mình Không Thương Thì Thương Ai

Nhìn thấy đoàn rước dâu ngoài cổng ai cũng ngỡ ngàng. Chẳng phải xe hơi sang trọng mà là nguyên một đội xích lô xếp thành hàng ngay ngắn. Chiếc đầu tiên dành cho cô dâu được trang trí dây hoa rất đẹp mắt, chú rể đích thân đèo cô dâu về nhà.

Thời khắc hai người trao nhẫn cho nhau, hai bàn tay đan vào nhau siết chặt, dành cho nhau nụ hôn đong đầy tình yêu,...tất cả đều trở thành những khoảnh khắc đáng nhớ nhất, thiêng liêng nhất đối với Dương và Huyền mà có lẽ cả đời này chẳng thể nào quên.

Huyền không ngờ được đội quân bưng lễ của nhà trai lại là đám bạn của mình, bọn này giấu kĩ thật. Lại còn rủ rê cả hotboy đùi gà rán Trọng Nhân nữa. Người ta đường đường là người mẫu tạp chí nổi tiếng mà lại bắt đi bưng lễ mới chết chứ.

Cũng trong ngày ấy Huyền mới phát hiện ra thêm một bí mật động trời. Cái tên Nghĩa hô vốn tưởng sinh ra là dành cho Hùng sún thì bây giờ lại có gì đó rất không bình thường với anh hotboy đùi gà rán. Nếu cô nhớ không nhầm thì ngày trước anh ta còn bám đuôi cô dai như đỉa vậy mà bây giờ... Có lẽ nào cô đoán đúng, trước đây anh ta thích Tí đại ca nên mới giả vờ làm quen với mình. Chậc, đẹp thế mà bị bê. Còn Hùng sún với Tuấn bống thì nhìn vào chắc ai cũng đoán được. Nghĩ mà thấy tiếc, thế giới lại mất đi hai thằng đàn ông rồi. Đúng là cuộc đời luôn có những điều bất ngờ mà ta chẳng bao giờ nghĩ tới.

Đêm tân hôn, mặc cho chú rể vẫn còn bận bịu tiếp khách khứa bạn bè bên ngoài, bên trong phòng cô dâu đã mệt tới mức rã rời tay chân. Cố gắng trút bỏ hết đống đồ nặng trịch trên người ra, cô tắm qua loa cho xong, mặc

bộ quần áo sơ mi mỏng in hình mấy con vịt vàng rồi leo lên giường ngủ quên cả trời đất.

Dương đẩy cửa bước vào phòng, cảm giác đầu óc hơi chếnh choáng. Tiến lại gần giường, trông thấy cô đang cuộn người ngủ ngon lành tự nhiên lại bật cười. Đêm tân hôn mà, ít ra cũng phải có tí gì gọi là chứ chưa gì đã ngủ rồi sao?

Đặt người xuống bên cạnh, anh xoay lại nằm trên người Huyền, cúi xuống hôn lên chóp mũi cô. Hơi thở nồng mùi men rượu, vợ nhỏ lại đang nằm ngay bên dưới làm sao anh có thể kiềm chế cho nổi. Bàn tay bắt đầu lần dọc theo mép vải nhẹ nhàng tháo bung hàng cúc áo mỏng manh kéo sang hai bên cúi xuống mơn trớn trên da thịt nõn nà. Mà cái người kia, tới lúc cả người chẳng còn lại gì che chắn vẫn có thể nhắm mắt ngủ ngon lành không chút phản ứng mặc cho bàn tay anh không ngừng trêu trọc bên dưới.

"Này, dậy đi. Còn phải tân hôn nữa mà..."

"..."

"Đừng có ngủ nữa, mai ngủ bù, dậy đi..."

"..."

Không có tác dụng. Dương nhíu mày, cúi xuống rúc vào khe rãnh hai bên đỉnh đồi chọc phá, di chuyển lên cổ hôn hít không ngừng.

Huyền mơ mơ màng màng mở mắt ra, thấy người bên trên đang sờ soạng cơ thể mình mới khó chịu làu bàu: "Có để im cho người ta ngủ không?"

Dương dừng lại động tác, ngẩng đầu nhìn lên: "Tân hôn mà ngủ cái gì?"

"Hôn hít gì để sau đi, em mệt lắm. Để cho em ngủ." Nói xong, Huyền lọ mọ đưa tay sang bên cạnh kéo tấm chăn lại cuộn người rúc vào nhắm mắt ngủ tiếp.

Chưa bao giờ Dương cảm thấy bất lực như lúc này. Cảm giác hừng hực trong người không được giải phóng, tích tụ thành một cục khó chịu bức bách. Anh chau mày nhìn người trước mặt đang đều đều nhịp thở. Không phải do anh bất lực mà là do cô mệt quá nên mới ngủ say như thế. Thôi vậy, cưới rồi thì ngày nào chả là tân hôn.

Sau đám cưới, công việc của Dương giao lại hết cho anh họ xử lí, hai vợ chồng trẻ chỉ việc chuẩn bị đồ đạc dắt nhau vào miền Nam chơi. Địa điểm hai người chọn là bãi biển Vũng Tàu. Thực ra lúc đầu lên kế hoạch là sẽ rong ruổi ở Sài Gòn nhưng ai cũng bảo mùa này đi biển là lí tưởng nhất, Huyền từ bé đến lớn chưa từng nhìn thấy biển nên tất nhiên là cô gật đầu.

Nếu không tận mắt chứng kiến thì Huyền thực sự không thể tin được Vũng Tàu lại đẹp đến thế. Những bãi biển uốn lượn như một dải lụa mềm mại, phía xa xa là đường chân trời hình vòng cung lấp lánh ánh nắng phản chiếu tựa như một tấm gương khổng lồ. Những con thuyền lênh đênh cứ xa dần, xa dần rồi chìm khuất giữa đại dương bao la. Những làng chài nho nhỏ nép mình bên bờ biển một cách yên bình. Tất cả mọi thứ hòa quyện lại với nhau tạo nên một Vũng Tàu thơ mộng đến động lòng người.

Nhìn mọi người nô đùa trên bờ biển, Huyền thực sự không thể kìm được sự phấn khích. Cô nắm tay Dương lay mạnh: "Mình cũng ra đó đi anh, nhìn vui quá."

"Không được. Giờ này ra đó dễ bị say nắng lắm."

"Nhưng người ta ra đầy kìa, có thấy làm sao đâu?"

"Kệ người ta, kêu đi vào thì đi vào."

Dương vòng tay qua eo Huyền kéo cả người cô trở về phòng khách sạn. Có người vừa tiếc nuối lại vừa thấy ưng ức. Bé giờ mới được đi có một lần, biết sau này có còn cơ hội quay lại không mà cái gì cũng cấm. Gì mà nắng mùa này không tốt, gì mà thấy sóng biển động mạnh nguy hiểm, đúng là cái đồ khó chịu. Về tới phòng, Huyền vùng vằng thoát ra khỏi vòng tay anh nhảy lên giường trùm chăn kín đầu.

"Ăn gì đã rồi hãy ngủ."

"Không ăn!"

"Có ăn không?"

"Đã bảo không ăn rồi, hỏi lắm thế. Anh ăn một mình anh đi, nuốt không nổi."

"Giờ muốn được ăn cơm hay là bị ăn thịt?"

Cái kiểu hăm dọa này, Huyền biết mình không thể nào kháng lại được. Cô bật người dậy tức tối bước lại kéo phần cơm đã được chuẩn bị từ trước ăn một cách ngấu nghiến. Ăn xong thì đi tắm rồi leo lên giường nhắm chặt mắt, không thèm cạy răng nói chuyện nửa lời. Ôm một bụng giận dỗi ngủ thiếp đi lúc nào không hay, tới lúc có người lay dậy cô mới mơ màng mở mắt ra.

Khuôn mặt người đối diện dần hiện rõ, định nhẹ nhàng cất lời nhưng chợt nhớ ra rằng mình đang còn giận anh nên cô giả vờ làm mặt lạnh, cộc lốc hỏi: "Chuyện gì?"

"Dậy đi, anh dẫn đi chỗ này!"

Huyền nhíu mày liếc mắt về phía chiếc đồng hồ treo trên bức tường đối diện. Đã gần chín giờ tối rồi cơ à? Không ngờ cô lại ngủ lâu đến vậy. Mà cái lão chồng này cũng dở hơi. Ban ngày người ta đòi ra biển chơi thì không cho, bây giờ tối rồi còn rủ rê đi đâu? Đi ngắm sao chắc?

"Giờ này còn đi đâu nữa mà đi."

"Cứ đi rồi biết."

"Không muốn đi."

Dương khẽ chau mày, học ở đâu cái thói giận dỗi như vậy không biết. Xem ra nói nhẹ nhàng không có tác dụng rồi, phải dùng cách khác thôi. Anh đặt người nằm xuống bên cạnh vòng tay qua ôm lấy eo cô kéo sát lại

với mình, bàn tay lòn qua lớp áo thun mỏng di chuyển lên phía trên trêu đùa: "Tốt, vậy ở nhà làm việc nhờ, không phải đi đâu cả."

Ý tứ trong câu nói này, cho dù có ngốc nghếch đến đâu thì cũng có thể nhận ra. Chẳng kịp phản kháng gì thì người kia đã nhanh tay cởi bỏ hết tất cả những thứ được xem là không cần thiết vứt sang một bên, từng nụ hôn nóng bỏng lướt trên da thịt mềm mại. Cơ thể không ngừng bị khiêu khích khiến đầu óc cô tê dại đi, ý thức cũng trở nên mơ hồ, chỉ biết ngay lúc này cảm thấy cực kì thiếu thốn, cần phải được lấp đầy.

Khoảnh khắc tay đan tay dưới ánh dương rạng rỡ sắc hồng tươi của buổi sáng bình minh, môi chạm môi dưới khoảng trời hoàng hôn nhuốm một màu đỏ cam huyền ảo, những cái ôm siết chặt giữa cơn gió se lạnh, cùng nhau ngắm thành phố Vũng Tàu về đêm tựa như một bầu trời thu nhỏ với vô vàn chấm sáng lung linh. Hạnh phúc là đây, đơn giản nhưng ấm áp và bình yên đến lạ.

Kết thúc kì nghỉ, những gì tuyệt vời nhất cũng đã trải qua, ngày tháng bận rộn lại bắt đầu.

Trở lại công ty với thân phận vợ của giám đốc phòng kế hoạch, cháu dâu của chủ tịch nên đương nhiên thái độ của các nhân viên khác cũng thay đổi hẳn. Chỉ có mấy chị nhân viên quen thân trước đó là vẫn thế, vẫn xúm lại hỏi han trêu trọc Huyền không cần kiêng dè. Nhưng chính điều đó lại khiến cô thấy thoải mái, dễ chịu hơn là những nụ cười miễn cưỡng, những câu nịnh bợ nghe nổi cả da gà.

Ngoài công việc chính ở công ty thì bây giờ mỗi tuần lại có thêm vài ngày phải tăng đêm nữa. Vợ chồng son mà, bận rộn hơn một chút cũng là lẽ đương nhiên.

Nhưng đó chỉ là thời gian đầu thôi, mấy ngày gần đây Huyền cứ cảm thấy Dương lạnh nhạt hơn hẳn. Bình thường ăn tối xong là phải lôi cô ra cưỡng hôn một trận rồi mới chịu ngồi vào làm việc, tới giờ đi ngủ không cần nhắc cũng nhào lên giường đòi thịt người ta. Vậy mà bây giờ cứ ngồi chết dí ở bàn làm việc chẳng thèm đả động gì tới cô.

Ngồi trên giường ngó về phía đối diện mà trong lòng cứ cảm thấy bứt rứt không yên. Bây giờ mà mở miệng ra nhắc sợ anh hiểu lầm mình mời gọi thì khổ. Nghĩ tới nghĩ lui một hồi mà chẳng biết làm sao cho phải, nhưng cứ im lặng như thế này cũng không phải là cách. Thôi kệ, đằng nào cũng bị thịt, có hiểu lầm hay không cũng chẳng sao, chứ cả người bây giờ buồn bực rất khó chịu.

Giả vờ ho vài tiếng, cô hắng giọng: "Còn chưa xong việc à? Hay để mai làm tiếp, trễ lắm rồi đi ngủ thôi."

"Ngủ trước đi, anh làm nốt rồi ngủ sau."

Cái giọng điệu này sao nghe nó hời hợt xa cách đến thế. Người ta nói chả có sai tí tẹo nào, yêu là một chuyện, cưới nhau về rồi lại là chuyện khác. Mặt ủ rũ như cái bánh bao thiu, cô không nói gì nữa xoay người lại úp mặt vào trong. Chắc anh chán cô thật rồi. Cũng phải, anh đẹp trai tài giỏi như thế, giờ lại thường xuyên theo ông Hùng đi gặp đối tác các kiểu khó tránh sự va chạm với các mối quan hệ ngoài xã hội. Tự nhiên thấy tủi thân, rồi chẳng hiểu sao khóe mắt cay cay.

Gần sáng cô giật mình thức giấc, thấy cả người được anh ôm gọn vào lòng thì tự nhiên xúc động. Thật khó hiểu, lúc nóng lúc lạnh như thế thì biết đường đâu mà lần. Hay chỉ xem cô như cái gối ôm thôi?

Huyền khẽ cựa người xoay lưng về phía anh, vô tình lại làm anh thức giấc. Vòng tay siết chặt hơn, anh hỏi nhỏ: "Sao đấy?"

Có một câu rất muốn hỏi mà không tài nào mở miệng được. Tự nhiên cô lại rỉ nước mắt, cắn chặt môi im lặng không nói gì. Anh kéo người cô xoay lại đối diện mình, cúi xuống hôn lên má mới phát hiện có gì ươn ướt. Anh ngạc nhiên: "Khóc à? Ai làm gì mà khóc?"

"Anh chán em rồi phải không?"

Dương hơi chau mày: "Nói gì linh tinh vậy? Chán rồi thì ở với ai?"

Cô dỗi: "Có mà gái đầy ra, thiếu gì. Không phải sao mấy hôm nay anh lạ thế? Cứ bơ bơ em kiểu gì ấy. Chán em rồi thì nói em còn biết đường, chứ cứ như này em khó chịu lắm."

"Anh bơ mày lúc nào?"

"Mọi khi đều đi ngủ cùng nhau mà, với cả không...nói chung là không giống trước đây."

Không nhắc thì thôi, nhắc anh lại thấy khó chịu. Mấy hôm nay cứ phải cố gắng kiềm chế bản thân mình đúng là rất bức bối. Không ngờ lại khiến cô suy nghĩ lung tung như vậy. Anh cười: "Nghiện rồi à?"

"Ai thèm."

"Đấy, đã nghiện còn giả vờ."

"Mệt quá, không thèm nói nữa."

Huyền giận dỗi xoay lưng lại lủi ra một góc. Anh thì chỉ thấy buồn cười, nhích người sát lại gần, thò tay vào trong áo đùa nghịch da thịt cô: "Đúng là cái đồ hâm. Không phải mày đang tới kì thì mày chết với anh rồi."

Huyền xoay người lại, mở to đôi mắt ngẩng đầu nhìn anh ngạc nhiên: "Ai bảo em tới kì?"

"Theo anh tính thì trước nay vẫn vậy mà."

Mặc dù đã là vợ chồng với nhau nhưng nhắc tới chuyện của chị em phụ nữ trước mặt anh thế này cũng có chút ngại ngùng. Cô nhỏ giọng: "Thì là vậy, nhưng tháng này em...chưa thấy."

"Sao không chịu nói sớm?"

"Anh có hỏi đâu mà em nói. Làm em còn tưởng anh hết thương em rồi." Huyền cúi đầu xuống phụng phịu.

Dương đưa tay bẹo má cô một cách âu yếm: "Vợ mình không thương thì thương ai?"

Cái lão này, bình thường cục cằn thô lỗ không nói làm gì, hễ cứ phán câu nào ngọt ngọt thế này lại khiến Huyền quấn quéo cả tim. Ghét thế không biết.

Loay hoay vệ sinh cá nhân xong đi ra đã thấy bữa sáng sẵn sàng đâu vào đó, cô chỉ việc ngồi xuống và hưởng thụ thôi. Bình thường cô cũng chẳng chậm chạp đến vậy đâu, có khi còn cùng anh ra ngoài mua đồ ăn sáng nữa. Chẳng biết sao dạo gần đây thấy người cứ nhũn nhão cả ra, làm cái gì cũng lề mà lề mề.

Kéo bát bánh canh cá lại trước mặt, chẳng hiểu sao vừa ăn được hai đũa đã cảm thấy nhờn nhợn khó chịu. Cô buông đũa xuống, chạy lại rót một ly nước uống cạn, tay không ngừng vuốt ngực.

Anh ngạc nhiên: "Cay à?"

"Không phải, tự nhiên thấy nó tanh tanh kiểu gì ấy, không ăn được. Anh mua ở chỗ khác à?"

"Đâu, vẫn chỗ cũ mà."

"Em thấy nó sao sao ấy, không giống bình thường."

Nhìn thái độ của Huyền chắc không phải giả. Nhưng đúng là anh mua ở quán bà cụ gần nhà, với lại anh cũng ăn mà có thấy gì khác lạ đâu nhỉ? Anh nhìn cô đăm chiêu suy nghĩ gì đó rồi nói: "Chắc do người không khỏe. Hôm nay nghỉ đi, ở nhà ngoan trưa anh về."

Giời ơi, dặn dò như kiểu cô là con nít ba tuổi không bằng. Nhưng thực ra thì cô cũng cảm thấy không được khỏe lắm, cả người cứ uể oải chẳng muốn làm gì. Thế là cô nằm bẹp ở nhà cả buổi sáng. Tầm hơn chín giờ thì không ngủ được nữa nên tỉnh dậy. Lúc sáng chẳng ăn được gì nên giờ thấy đói đói. Nghĩ giờ này mấy quán bán đồ ăn sáng vẫn còn mở nên cô với đại

cái áo khoác mỏng choàng lên người rồi đi bộ ra ngoài đầu đường kiếm gì ăn đỡ.

Đúng là khó hiểu thật, lúc sáng ăn không được mà bây giờ ăn một lần hai tô, đến nỗi bà bán hàng còn phải phì cười, bảo cô nhỏ con mà ăn khỏe. Bình thường có ăn nhiều vậy đâu, tự dưng hôm nay không biết bị làm sao, bụng dạ chẳng phối hợp gì cả, lúc tốt lúc xấu chẳng biết đâu mà lần.

Về nhà rồi không biết làm gì lại buồn chán nằm bẹp ra ghế. Một lúc lâu sau nghe có tiếng gõ cửa, nghĩ là anh về nên cô vội ngồi dậy xỏ dép lật đật đi ra. Người xuất hiện trước mặt khiến Huyền hơi bất ngờ: "Cô...sao cô lại tới đây?"

Ngọc híp mắt lại nhìn Huyền vẻ khó chịu: "Tôi tới đây liên quan gì cô? Đây đâu phải nhà của cô. Mà tại sao cô lại ở trong nhà anh Dương? Cô tới đây làm gì?"

Cái cô gái này đúng là ngang ngược. Nhà người ta mà hỏi lạ, chả nhẽ nhà mình không ở lại ra đường ở chắc? Nhìn thấy khuôn mặt phân són lòe loẹt kênh kiệu đáng ghét kia, máu giang hồ tự nhiên trỗi dậy, Huyền khoanh tay trước ngực, chân vắt chéo lại tựa vào thành cửa nở một nụ cười khinh bỉ: "Hỏi lạ, nhà tôi thì tôi ở. Mà thôi, tôi còn phải đi ngủ nữa, cô lộn địa chỉ rồi đó, mời đi chỗ khác dùm. Không tiễn."

Nói xong, cô với tay kéo cửa định đóng lại thì bất ngờ bị cánh tay Ngọc chặn lại hất mạnh khiến cả người vì không đứng vững mà ngã ngửa ra phía sau. Cô ta đứng chống nạnh nhìn xuống chỗ Huyền lớn giọng: "Láo toét, cái thứ ôsin mà dám lên mặt với tôi à?"

Huyền định lồm cồm đứng dậy nhưng cảm giác phía dưới bụng đột nhiên đau dữ dội. Cô không nói được lời nào, cố gắng vực người dậy nhưng càng động lại càng đau.

Ngọc bĩu môi: "Gớm, ngã có tí xíu mà làm quá lên. Đừng có nằm đó mà ăn vạ nữa."

"Tôi...tôi đau...đau quá..." Huyền thều thào, tay ôm chặt lấy bụng, mặt hơi nhăn lại, bắt đầu chuyển sắc xanh xao.

Ngọc vẫn nghĩ Huyền đang giả vờ, nhưng nhìn kĩ lại mới thấy phía dưới cái quần đùi ngắn màu vàng của Huyền hình như bị thấm cái gì đó sẫm màu. Cô ta nhíu đôi mày liễu lại nhìn kĩ thì phát hiện là máu. Mặt bỗng trở nên trắng bệch, nhìn người dưới sàn mà hai mắt trợn ngược, khóe miệng giật giật: "Cô...cô bị cái gì thế?"

"Tôi đau quá...làm ơn..."

Bàn tay yếu ớt đưa về phía trước như muốn cầu cứu. Ngọc đơ ra vài giây, chân run rẩy thụt lùi về sau. Cô ta không nói tiếng nào xoay người luống cuống chạy đi bỏ mặc Huyền nằm đó. Cô ta gọi đại một chiếc xe ôm, vội vã giục người lái xe chạy thật nhanh rời khỏi đó.

MÀY KHÔNG ĐI ANH VÁC MÀY ĐI

Vân Jibi

dtv-ebook.com

Chương 76: Hạnh Phúc Thật Ra Rất Đơn Giản

"Không sao, chỉ là mệt mỏi quá thôi, nghỉ ngơi rồi sẽ không sao hết."

Anh siết chặt tay Huyền hơn. Nhìn khuôn mặt xanh xao của cô anh lại cảm thấy xót xa, khóe mắt trực trào thứ nước long lanh nhưng đã kịp ép ngược vào trong.

Hình như có gì đó không đúng, rõ ràng lúc đó cô thấy bụng rất đau, chảy máu nữa cơ mà? Với lại bên dưới thân hơi đau nhức, còn cảm giác như vừa bị lấy đi thứ gì đó ra khỏi người mình nữa. Cô chợt nhớ lại những gì trước đây bà Lam nói, có thể nào là do bệnh của cô bộc phát không?

"Anh nói thật đi, có phải em bị gì không?"

Chuyện Huyền bị bệnh trước đây anh không thể giấu nên chỉ nói cô có khối u nhỏ, nhưng đã được cắt bỏ, cũng không ảnh hưởng gì tới việc sinh con nên cô mới bớt lo lắng hơn được một chút, xong vì mệt quá mà lại ngủ thiếp đi.

Huyền phải ở lại bệnh viện để theo dõi vài ngày sau phẫu thuật. Chuyện này cô nói anh giấu mọi người, nhất là bố mẹ hai bên để tránh họ lại lo lắng, dù gì cũng chẳng quá nghiêm trọng. Anh nghĩ cũng không nên để mọi người biết, chẳng may phát hiện ra chuyện cái thai lại sợ Huyền bị sốc nên đồng ý.

Mấy ngày liền, hết tất bật việc ở công ty, tan làm thì nhanh chóng về nhà nấu cháo rồi chạy tới bệnh viện. Xuất viện rồi cũng không yên tâm về sức khỏe của Huyền nên anh xin nghỉ ở nhà chăm vợ. Đối với chuyện này thì ông Hùng tuyệt đối không cần suy nghĩ mà đồng ý ngay.

Huyền nói rằng dạo gần đây cứ hễ nhắm mắt lại là nghe thấy tiếng trẻ con gọi mình, còn khóc lóc rất thảm thiết khiến cô không tài nào chợp mắt được. Một hai lần thì đã đành, nhưng mấy ngày liên tục tiếng khóc ấy cứ văng vẳng bên tai. Nhìn cô mệt mỏi như vậy anh không khỏi cảm thấy xót xa. Anh không phải là người mê tín, nhưng có nhiều chuyện nó cứ xảy ra trước mắt đó sao có thể không tin cho được.

Cuối tuần, anh dẫn cô lên chùa bảo là đi cầu bình an cho em bé, còn mua một số đồ dùng của em bé như quần áo đồ chơi nữa. Mới sáng sớm mà người đi dâng hương đã đông nghịt, khói hương nghi ngút phảng phất khắp nơi như một lớp sương mờ ảo. Chốn thanh tịnh này khiến người khác cảm thấy lòng mình nhẹ nhõm hẳn.

Đi hết một khoảng sân rộng rồi cả hai dừng lại trước một lư hương lớn. Dâng hương xong, Dương bước tới gần một vị sư thầy gần đó nói chuyện, đưa lại mấy thứ đồ đã mua từ trước rồi ra hiệu cho Huyền đi theo mình. Hai người được đưa tới một gian phòng thờ cúng nho nhỏ. Sư thầy đặt đồ cúng lên bàn thờ, đốt hai nén hương đưa cho mỗi người một cây rồi lùi ra sau rời đi.

Chẳng biết tại sao đứng trước bàn thờ Huyền lại cảm giác mình đã phạm phải tội lỗi gì đó, cô chắp nén nhang trước ngực mà thẫn thờ hỏi: "Có phải em bé ấy rất ghét em không anh?"

Dương quay lại nhìn cô, nét mặt thoáng chút buồn nhưng vẫn cố gắng nở nụ cười trấn an: "Không đâu, nếu ghét thì đã không tìm đến mình rồi."

Huyền không nói gì, cúi xuống lẩm bẩm xin bình an cho em bé. Mặc dù không biết em bé là ai nhưng cô lại có cảm giác giống như rất thân thuộc. Mong cho em bé sớm được đầu thai để đến với thế giới này.

Từ hôm đó trở đi Huyền không nghe thấy tiếng khóc nữa. Chắc có lẽ thần linh đã nghe được lời khẩn cầu của cô nên em bé ấy đã được siêu thoát rồi. Lòng Huyền bỗng thấy nhẹ nhõm hẳn đi, cũng chẳng còn bị giật mình thức giấc giữa đêm nữa.

Cuộc sống lại trở về bình thường như trước đây. Chỉ duy nhất có một điều thay đổi, thay đổi một cách khiến Huyền vô cùng khó hiểu. Đó là...

"Vợ ơi dậy đi, mặt trời lên cao rồi."

Chính xác là kể từ dạo ấy, mỗi buổi sáng Huyền đều được đánh thức bằng một nụ hôn ngọt ngào. Nếu trước đây cộc cằn thô lỗ bao nhiêu thì bây giờ lại ngọt ngào dịu dàng bấy nhiêu, giống như cùng một thể xác mà hai linh hồn vậy.

Ban đầu thì Huyền có hơi sợ, không biết có phải anh uống nhầm thuốc gì rồi không? Hay là đụng đầu vào đâu nên tổn thương dây thần kinh nào đó, hay biến đổi hoocmon gì đó trong cơ thể,...nói chung là cứ nổi cả da gà. Nhưng lâu dần thành quen, quen được cưng chiều rồi sinh ra cái thói nhõng nhẽo. Ai nhìn vào cũng bảo vợ chồng nhà này bị đột biến rồi.

Bạn chồng sau khi đánh thức được bạn vợ dậy, bế bạn vợ vào vệ sinh cá nhân xong tranh thủ âu yếm hôn hít một tí rồi mới cùng nhau ăn sáng, cùng nhau đi làm. Đi được nửa đường thì Huyền nhận được điện thoại của Khánh báo vừa đưa Nhung tới bệnh viện.

Thời gian đúng là trôi nhanh thật, mới cưới đây thôi, chớp mắt cái cả hai đã chuẩn bị làm bố làm mẹ rồi.

Xe chuyển hướng, hai người tức tốc chạy tới bệnh viện. Vào tới nơi thì thấy Khánh đang đi đi lại lại trước cửa. Vừa nhìn thấy Huyền, Khánh lập tức chạy tới sốt sắng: "Sao lâu quá mày ạ, vào trong đó chắc cũng cả gần mười lăm phút rồi. Bác sĩ bảo sinh thiếu tháng, tao lo quá."

Nhìn thái độ gấp gáp của Khánh, Huyền cũng chẳng biết nên trả lời thế nào, chỉ vỗ vỗ cánh tay cậu trấn an: "Không sao đâu, thế nào cũng mẹ tròn con vuông mà."

Nghe Huyền nói vậy Khánh cũng yên tâm được một chút, nhưng vẫn không thể nào trút bỏ được cái cảm giác hồi hộp trong lòng. Ngồi trên ghế mà mắt không rời khỏi cánh cửa sắt dày cộp trước mặt, tay chân luống luống cả lên. Dương đi cất xe nên lên sau, đi tới ngồi bên cạnh Huyền.

Năm phút đồng hồ trôi qua, bên trong vẫn chưa thấy động tĩnh gì. Khánh vừa ngồi xuống được chút lại bật người dậy đi tới đi lui khiến Huyền tự nhiên cũng sốt ruột theo: "Mày ngồi xuống dùm tao cái, đi tới đi lui nó cũng có đẻ nhanh hơn được đâu."

"Nhưng mà tao..."

Khánh còn chưa nói dứt câu đã bị tiếng mở cửa cắt ngang. Y tá thông báo Nhung vừa hạ sinh, là một bé gái. Khỏi phải nói, khuôn mặt Khánh lập tức rạng rỡ hẳn lên. Cậu được làm bố rồi.

Huyền và Dương nghe xong cũng vui mừng không kém, Huyền còn bật người dậy chạy tới nhìn mặt em bé cho bằng được. Từ hồi cha sinh mẹ đẻ tới giờ cô mới lần đầu được tận mắt nhìn thấy em bé sơ sinh. Em bé nhỏ xíu đỏ hỏn được bọc trong tấm khăn mềm, đôi mắt lim dim khẽ động, cái lưỡi tí ti lè ra khẽ liếm liếm môi. Dễ thương quá đi mất.

Tuy sinh thiếu tháng nhưng bác sĩ bảo em bé khỏe mạnh bình thường. Nhung còn mệt nên nằm thiếp đi trên giường bệnh, mặt mũi xanh xao phờ phạc cả ra.

"Được thăng chức bố rồi, sướng nhá!"

Khánh ngồi bên cạnh, vụng về bế em bé trên tay, không giấu nổi sự vui mừng lẫn hạnh phúc hiện hữu trên khuôn mặt. Có lẽ vì vui mừng quá nên cậu chẳng thốt được lời nào, cứ nhìn em bé chằm chằm không rời mắt. Đôi mắt này, cả cái mũi này nữa, giống cậu y hệt.

"Đưa đây cho tao bế tí xem, khiếp, có ai cướp mất đâu mà ôm khư khư như giữ của thế?"

Huyền nhíu mày ra vẻ giận giữ, xong cũng nhận em bé từ tay Khánh bế vào lòng. Tự nhiên cô lại cảm thấy buồn buồn, chẳng biết khi nào cô mới có thể...hay là sẽ không thể...

Thời gian sau đó Huyền thường xuyên tới nhà Khánh chơi. Bởi vì Khánh còn bận việc công ty, ở nhà có mỗi Nhung với mẹ cô ấy cho nên

cũng buồn. Chẳng biết tại sao cô lại thích đứa trẻ này lắm, muốn nhìn nó mãi thôi. Mẹ Nhung chọc bảo cô cũng sớm kiếm vài đứa cho vui nhà vui cửa. Huyền không nói gì, chỉ biết cười trừ cho qua chuyện. Thực ra là muốn lắm nhưng mãi vẫn không thấy động tĩnh gì.

Nhung nhìn ra là biết ngay tâm sự của Huyền, đợi mẹ bế em bé ra ngoài cô mới nói: "Rồi sẽ có thôi, đừng suy nghĩ nhiều."

Nhắc mới nhớ, thì ra tất cả mọi bí mật của cô đều là do Nhung nói lại cho anh biết. Thực tình cô chẳng biết cảm ơn Nhung thế nào nữa. Nếu không có cô ấy thì có lẽ bây giờ cô và anh mãi cũng chẳng được ở bên nhau.

"Cảm ơn cậu!"

Nhung ngạc nhiên: "Về chuyện gì?"

"Nhờ có cậu mà tôi với Dương mới có thể trở về bên nhau."

Thì ra là chuyện này. Lần đó nghe được Khánh và Huyền nói chuyện với nhau Nhung cũng rất ngạc nhiên. Tới lúc đó mới hiểu ra mọi chuyện, cũng hiểu được nỗi đau mà Huyền phải chịu đựng suốt một thời gian dài. Mặc dù bây giờ quan hệ giữa hai người đã khác trước nhưng nói chuyện khách sáo kiểu này vẫn không quen cho lắm. Nhung giả vờ ho mấy tiếng ngoảnh mặt đi chỗ khác: "Đừng hiểu lầm, tôi làm như vậy là vì con tôi thôi, vì tôi muốn nó có một người bố, có một gia đình."

Huyền chỉ mỉm cười rồi không nói thêm gì nữa. Cho dù là vì lí do gì thì cũng là giúp, một lời cảm ơn chân thành tới Nhung tất nhiên phải có, vậy mà tới bây giờ mới nhớ để nói ra.

.....

Kể ra hai người cưới nhau cũng lâu rồi mà chưa thấy động tĩnh gì khiến bà Lam bắt đầu cảm thấy sốt ruột nên liên tục mang thuốc, thức ăn tẩm bổ lên cho cô đều đặn. Tuy Dương không nói gì về vấn đề này nhưng Huyền nghĩ có lẽ anh cũng rất buồn. Cô cũng buồn chẳng kém, vậy là bao

nhiêu thứ đồ bổ mẹ chồng mang lên, ngon dở thế nào cô cũng cố ăn cho hết, còn trốn anh theo mẹ chồng lén đi khám Đông Y, Nam Y đủ thứ nữa.

Có lẽ vì nôn nóng mà lại đâm ra street, mặc dù ăn uống bao nhiêu thứ bồi bổ nhưng dạo này Huyền lại sụt kí hẳn đi, mặt mũi chẳng tươi tắn hồng hào được như mọi khi nữa. Nhìn sắc mặt cô, Dương tưởng vợ bị đau ốm gì nên mới bảo đưa đi khám, nhưng cô một mực từ chối.

"Sao lại cứ thích cãi nhỉ? Trông mặt mũi nhợt nhạt như thế mà, có thấy khó chịu gì không?"

"Không mà, chắc do dạo này hơi mệt thôi, đi bệnh viện làm gì? Em thấy cái bệnh viện nó như cái nhà thứ hai của em vậy."

"Cũng phải đi thử xem thế nào, chứ anh thấy dạo này xuống sắc quá rồi."

Huyền thở hắt ra, cái lão chồng này đúng là lo xa quá rồi. Có bị gì đâu mà phải đi bệnh viện? Cô biết không cãi lại anh được nên phải dùng chiêu thức mềm mỏng, bước tới sà vào lòng anh dụi dụi trên ngực như con mèo nũng nịu: "Thôi, có gì đâu mà phải vào bệnh viện. Ở nhà chồng chăm tốt gấp mấy lần bệnh viện ấy chứ."

"Đừng có mà nịnh nọt, anh đây đẹp trai chứ không có dễ dãi."

Có người đưa tay kéo kéo vai áo, ngước đôi mắt long lanh lên khẽ chớp chớp mấy cái đã khiến người kia mủi lòng, vòng tay ôm chặt lấy thì thào: "Thôi được rồi, ai kêu tôi thương mấy người quá làm gì. Nói nghe xem, có chuyện gì phiền muộn à?"

Huyền tựa đầu vào ngực anh làm điểm tựa, im lặng mãi mới thủ thỉ: "Em...có khi nào em không thể mang thai không anh? Cũng đã lâu vậy rồi..."

"Đừng có suy nghĩ nhiều làm gì. Có cũng được mà không có cũng chẳng sao cả. Anh không qua trọng lắm."

"Nhưng nếu có con thì hạnh phúc biết mấy, chỉ tiếc là..."

Dương đưa tay xoa xoa đầu cô âu yếm: "Hạnh phúc thật ra rất đơn giản. Đối với anh, chỉ cần thế này thôi thì đã là hạnh phúc rồi."

Huyền im lặng, sống mũi chợt cay cay. Tự nhiên nghe anh nói xong bỗng thấy xúc động đến lạ. Cô vòng tay qua ôm lấy người anh siết chặt.

"Hành động này là sao? Muốn mời gọi đúng không?"

"Linh tinh."

"Chậc, thật ra anh cũng không muốn đâu, nhưng nếu muốn thì anh có thể chiều vợ. Đi, khai triển kế hoạch tăng gia sản xuất."

"..."

Tăng gia sản xuất?

...

Mấy bữa nay tự nhiên Huyền bị cảm, mặc dù chỉ là cảm nhẹ thôi nhưng bạn chồng lại nhất quyết bắt ở nhà, bảo ra đường khói bụi nhiều này nọ làm bệnh nặng thêm. Cô thấy rõ là vớ vẩn, đeo khẩu trang vào rồi thì có làm sao. Ở nhà chán chết, suốt ngày ăn với ngủ, lại mập như con lợn.

Một buổi tối nọ, Dương đang ngồi chăm chú giải quyết đống giấy tờ anh mang từ công ty về, còn Huyền thì nằm lăn lộn trên giường một cách nhàm chán. Cô bỗng ngồi bật dậy lon ton lại gần đề nghị giúp anh. Mấy việc này đã từng làm qua nên cũng không khó. Cô kéo ghế lại ngồi bên cạnh, cẩn thận lấy từng xấp hồ sơ ra xem xét, giúp anh tìm ra những điểm không phù hợp, hoặc những chỗ cần chỉnh sửa cũng đánh dấu lại cho anh.

Kể cũng lạ, ngồi không thì tỉnh như sáo, hễ đụng tới giấy tờ là lại có cảm giác buồn ngủ. Huyền cứ gật gà gật gù, anh ngồi bên cạnh cũng phải phì cười. Gấp tài liệu lại, anh nhích tới gần vén mái tóc đen nhánh của cô sang một bên thì thầm: "Thôi, nghỉ đi."

Hơi thở nóng hổi phả ngay bên gáy cổ khiến Huyền giật mình, tay chân nổi da gà, tỉnh luôn cả ngủ. Cô dụi dụi mắt xong cúi đầu vào xấp giấy trước mặt: "Ơ, còn sớm mà. Để làm hết mấy cái này rồi nghỉ luôn."

"Vẫn còn sức để làm việc à?"

"Giời ơi có làm gì nặng nhọc đâu mà còn với chả không còn. Yên tâm, làm tới sáng mai cũng được."

Anh không nói gì, chỉ bật cười rồi đứng dậy bế bổng cô lên bước lại phía giường ngủ. Cô hốt hoảng: "Anh làm gì thế? Bỏ em xuống cho em làm việc."

"Thì anh để cho vợ làm việc."

Sao cái tình cảnh này nó quen thuộc quá vậy? Không lẽ lại làm việc...trên giường? Nghĩ vậy, cô không ngừng ngọ nguậy: "Bỏ em xuống đi, ý là làm việc bên kia, không phải bên này."

"Bên này chăn ấm nệm êm thích hơn, bên kia phải đứng à? Thôi, bên này đi cho thoải mái."

Cả người bị đặt xuống giường, vừa định nhổm dậy đã bị anh nhào tới đè lên, còn cúi xuống không ngừng hôn lấy hôn để, mãi một lúc mới rời khỏi, ngẩng đầu lên nhìn cô: "Sao? Tới sáng luôn nhé em yêu?"

MÀY KHÔNG ĐI ANH VÁC MÀY ĐI

Vân Jibi

dtv-ebook.com

Chương 77: Vitamin V

Bài học kinh nghiệm xương máu cho Huyền, sau này trước mặt anh tuyệt đối không được nhắc tới hai từ "làm việc", những lúc ở nhà thế này lại càng không nên.

Nhưng vấn đề là người ta lại thích, cho nên dù không làm gì cũng tự nhiên bị lôi ra dày vò, bảo là thúc đẩy quá trình "tăng gia sản xuất" theo ý muốn của vợ.

Nhắc tới Huyền lại thấy buồn rầu. Mặc dù đã đi khám bác sĩ, kết quả hai vợ chồng bình thường nhưng chẳng hiểu sao mãi vẫn không thấy tin vui. Mỗi lần nói ra việc này Dương chỉ an ủi vài câu rồi lảng sang chuyện khác. Có thể anh không muốn bàn tới vì sợ cô buồn, nhưng cô đoán anh còn buồn hơn cả mình. Có người chồng nào lấy vợ rồi mà không muốn có con?

Mẹ chồng thì càng lâu càng sốt ruột, tuy bà không nói thẳng ra nhưng suốt ngày cứ mang đồ ăn thức uống bổ dưỡng lên cho Huyền, tất nhiên cô hiểu bà cũng mong có cháu bế lắm. Bà bảo hay là thử đổi môi trường sống một thời gian xem thế nào. Cô chẳng biết có đúng hay không, nhưng có cách là phải thử. Thế là ngay buổi tối hôm sau, cơm nước xong xuôi cô mới kéo anh lên phòng khách bàn bạc.

"Mẹ bảo thử đổi môi trường sống đi xem sao anh ạ! Hay em về quê ở ít hôm nha?"

"Ít hôm là bao nhiêu hôm?"

"Thì ít cũng phải vài ba tuần, hay một tháng gì đấy."

"Lâu thế? Tưởng dăm ba bữa anh còn cố mà chịu chứ nhiều vậy thì không được đâu. Nếu muốn thì cùng về."

"Vậy còn công việc trên này phải làm sao?"

"Thì lại giao cho anh họ thôi, lần nào chả thế. Thôi cứ quyết định vậy đi."

Thế là ngay cuối tuần đó hai người khăn gói vềquê luôn, công việc lại vứt hết cho ông anh họ xấu số kia.

Kể ra cũng tội, anh này là cháu đích tôn trong dòng họ nhà Dương tên Khả Quốc Thịnh, lớn hơn Dương hai tuổi. Từ bé đã sống với ông bà nội bên nước ngoài. Bên đó cái gì cũng tân tiến, cộng với tài năng thiên bẩm được thừa hưởng từ gen di truyền nên thông minh, học đâu thấm đó. Tốt nghiệp đại học rồi lại học lên thạc sĩ. Bởi vì thời điểm đó Dương đã về nước thay thế vị trí trong công ty của bố mình nên anh mới có thể được học tiếp, chứ nếu không đã bị lôi đầu vềrồi. Ông Hùng bảo học hành cho lắm mà cứ đi ở đâu đâu không vềphụ ông cai quản công ty thì học làm gì cho phí tiền.

Thực ra sau đó anh cũng muốn học tiếp nhưng khổ, thằng em họ cưới vợ nên phải ở lại thay nó. Sau khi cưới vợ thì đi làm cứ như đi chơi, muốn làm thì làm muốn nghỉ thì nghỉ. Lắm bữa đang ngủ ngon tự nhiên có tin nhắn tới bảo "tối nay em bận, hồsơ kế hoạch dang dở anh làm tiếp hộ em". Lần nào cũng thế, chẳng biết bảo bận là bận cái gì.

....

Ở thành phố ngột ngạt bao nhiêu thì vềquê lại thoải mái bấy nhiêu. Chẳng có những dòng xe cộ tấp nập khói bụi mù đường, cũng chẳng có những tiếng động inh ỏi trên từng con phố. Quê mà, chỗ nào cũng tươi mát trong lành, yên bình đến nỗi vềrồi lại chẳng muốn đi đâu nữa.

Bây giờ người ta đang cải cách, phát triển xây dựng nông thôn mới nên cũng có nhiều thay đổi lắm. Nhà cửa được tu sửa khang trang hơn trước

nhiều. Đường cũng gắn đèn sáng trưng như ở phố vậy, cho nên cảm giác vừa hiện đại mà vẫn giữ được cái hồn của quê hương.

Trên con đường làng quanh co, một nam một nữ đang đèo nhau trên chiếc xe đạp đã sờn màu theo thời gian. Đơn giản thế thôi mà trông khuôn mặt ai cũng ngập tràn hạnh phúc. Mỗi một nơi đi qua là kí ức tuổi thơ lại bắt đầu thấp thoáng hiện ra. Cái thời ấy, sao mà nhớ quá.

"Ơ anh ơi, nhìn xem người bên kia có phải là bà Biên già không kìa?" Huyền ngạc nhiên chỉ tay về phía người phụ nữ mặc áo bà ba màu nâu đã sờn cũ đang lúi húi cầm cái gậy tre lùa đàn gà ra khỏi vườn rau.

"Hình như vậy, sao trông già thế nhỉ?"

"Mấy năm rồi chả già. Không biết bà ấy có chồng chưa nhỉ?"

"Muốn biết thì qua hỏi xem."

"Cho bà ý xé xác em ra à? Chồng kiểu gì mà xúi dại vợ đi vào chỗ chết thế?"

Dương không nói gì, chỉ bật cười thành tiếng. Huyền giơ tay đập nhẹ vào lưng anh, ngẩng đầu lườm một phát cảnh cáo. Lúc chiếc xe vừa chậm rãi đi tới gần chỗ bà Biên thì cô kêu anh dừng lại. Cô nở một nụ cười chào thật to: "Cháu chào bác Biên!"

Bà Biên dừng lại động tác lùa gà, quay về phía người vừa gọi tên mình. Hình như bà không nhận ra Huyền. Cũng phải, mấy năm trôi qua cô đã thay đổi rất nhiều rồi, khó trách bà ấy lại không nhận ra. Bà nheo đôi mắt sâu hun hút in hằn vài nếp nhăn, hơi cúi người về phía trước như muốn nhìn rõ hơn: "Ai đấy?"

"Cháu Huyền đây ạ? Bác không nhận ra cháu sao?"

Bà Biên hơi nhăn trán suy nghĩ, xong "à" một tiếng rồi gật gật đầu nói tiếp: "Lớn rồi khác hẳn nên không nhận ra. Về quê chơi à?"

"Vâng!"

Đợt đám cưới Huyền bà ấy không tới vì phải nằm viện. Trông bà ấy bây giờ khác quá, khuôn mặt cũng xanh xao kém sức sống, hốc mắt sâu hoắm với những vệt thâm quầng rõ rệt. Trước đây Huyền từng rất ghét bà ấy, nhưng bây giờ nhìn bà ấy như thế tự nhiên lại cảm thấy xót xa. Lớn tuổi rồi mà vẫn cứ phải thui thủi một mình mãi.

Lúc trở về nhà thì cũng gần chập tối, cơm nước bà Lam đã chuẩn bị sẵn sàng. Bố Dương vì bận rộn công việc nên về chẳng được bao lâu lại phải đi, thành ra cả căn nhà rộng lớn có mỗi mình bà Lam ở. Dương đã từng nói với mẹ nên đi cùng bố, nhưng bà nhất quyết không chịu, bảo phải chờ tới ngày được bế cháu mới thôi. Anh biết tính mẹ nên cũng chẳng nhắc lại, tùy ý bà quyết định. Nhưng anh không muốn việc sinh con trở thành gánh nặng cho Huyền mới bảo với mẹ rằng đừng nhắc nhiều tới việc này trước mặt cô. Bà hiểu ý con trai nên cũng không gây áp lực cho Huyền.

Cơm nước xong xuôi, Dương bảo cô đi tắm rửa còn mình thì dọn dẹp rửa chén, cũng không để mẹ dính tay vào nữa. Tới lúc anh đi tắm thì cô lại ở trong phòng ngủ của anh ngày trước, nằm trên giường vắt chéo chân bấm điện thoại, sau đó chán quá lại bật người đứng dậy đi loanh quanh. Căn phòng này, nhớ lại nhiều chuyện chỉ cảm thấy xấu hổ thôi.

Ngồi xuống bên cạnh chiếc bàn học cũ trong phòng, một tay đưa lên chống cằm, một tay không ngừng gõ mấy đầu ngón tay xuống mặt bàn, Huyền đảo mắt ngắm nghía mọi thứ xung quanh. Trên kệ, kẹp giữa một hàng sách ngay ngắn có một cuốn sổ màu đen hơi lệch ra ngoài, chẳng ngờ vô tình lại lọt vào mắt Huyền. Cô tò mò với tay lôi xuống, lưỡng lự vài giây rồi cũng quyết định mở ra. Cô nghĩ hai người bây giờ là vợ chồng rồi, còn bí mật gì mà không thể biết cơ chứ? Chắc anh cũng chẳng trách mình đâu.

Trang thứ nhất, chính giữa tờ giấy trắng là hai chữ D, H viết cách nhau bởi một hình trái tim được tô đậm bằng bút mực đỏ. Huyền nhất thời sững người khi nhìn thấy dòng chữ ngày tháng năm viết nhỏ xíu ở một góc. Cô bất giác lật sang trang thứ hai, thứ ba, rồi những trang giấy tiếp theo cứ thế

được mở ra. Trang nào cũng giống hệt nhau, chỉ khác mỗi mốc thời gian thay đổi theo từng ngày liên tiếp.

"Làm gì đấy?"

Giọng nói vang lên phía sau khiến Huyền giật mình, vội luống cuống gập cuốn sổ lại nhét tạm bên dưới chồng sách trên bàn rồi quay lại nhìn Dương nở nụ cười: "Không, em đâu...đâu có làm gì đâu."

"Sao nhìn mặt vợ gian thế?"

"Gian là gian như nào?"

Dương sải chân bước tới gần, hơi chau mày nhìn Huyền từ trên cao xuống: "Giống như vừa làm việc gì xấu xa lắm vậy."

"Em có làm gì đâu mà xấu xa." Vừa nói, cô vừa lén quay người lại nhìn về phía chồng sách. Phát hiện cuốn sổ lúc nãy bị ló ra ngoài, sợ anh trông thấy nên đứng bật người dậy bíu chặt lấy cánh tay anh nũng nịu: "Ngủ đi anh ơi, em buồn ngủ quá!"

Thấy thái độ của Huyền giống như đang cố lảng tránh gì đó, Dương hơi nghi ngờ, nhưng cô một mực kéo anh đi về phía giường ngủ nên anh cũng mặc kệ vậy. Chắc chẳng phải chuyện gì động trời, hú hí với vợ trước đã rồi tính sau.

"Làm việc" thì cũng đã làm rồi, cơ thể cũng rã rời hết cả nhưng chẳng hiểu sao Huyền không thể nào chợp mắt cho nổi. Nằm cạnh anh mà cứ lật người qua lại không yên. Hình ảnh dòng chữ lúc nãy xem trộm được cứ lởn vởn trong đầu mãi. Rồi tự nhiên cô lại bụm miệng cười tủm tỉm một mình.

Dương thấy vợ mình từ tối đến giờ rất lạ. Mọi khi toàn là do anh chủ động, vậy mà hôm nay lại chủ động ôm hôn mình rất nhiệt tình. Đúng là có điều gì đó rất bất bình thường. Nghĩ tới thái độ lúc tối của vợ, anh hơi nghi ngờ, có phải là đã làm ra chuyện gì có lỗi với anh nên mới như vậy không?

Vòng tay sang kéo Huyền ôm sát vào lòng, anh hỏi: "Có chuyện gì giấu anh phải không?"

Huyền lật người lại nằm đối diện với anh, trên khuôn mặt vẫn hiện rõ ý cười. Cô không nói gì, hai mắt không ngừng chớp chớp nhìn anh.

"Chưa đủ à? Muốn nữa sao?"

"Linh tinh, mệt chết rồi còn chưa đủ cái gì nữa mà chưa đủ."

"Thế thì làm sao? Nhìn mặt vợ sao gian thế?"

Tâm trạng Huyền đang tốt nên cũng chẳng muốn đôi co lại với anh làm gì. Cô nhào tới vòng tay qua ôm chặt lấy anh, rúc cả đầu dụi vào ngực anh nũng nịu, khóe miệng vẫn giữ nguyên nét cười. Rõ ràng là anh thích mình từ hồi còn bé cơ, thế mà cứ bày đặt chê cô xấu xí đần độn các kiểu. Đúng là chỉ được cái làm màu là giỏi

.....

Về quê mới được tới ngày thứ năm thì Dương nhận được điện thoại của anh họ. Công ty triển khai dự án mở rộng hệ thống bán lẻ trong miền Nam, lần này do anh họ Dương phụ trách. Vì là lần đầu nên nhờ Dương giúp một tay. Dĩ nhiên anh không thể không giúp, nhưng vấn đề là phải bay vào Nam khảo sát tình hình thị trường tiêu thụ, rồi còn phải lên kế hoạch chi tiết các thứ. Nếu thúc đẩy quá trình nhanh nhất có thể thì cũng phải mất cả tháng. Vợ anh còn ở đây, làm sao anh có thể đi lâu như vậy được?

Cả buổi tối hôm đó anh trằn trọc mãi không ngủ được, người nằm bên cạnh thì vô tư ôm cái điện thoại mở game ra chơi ngon lành chẳng để ý tới tâm sự của anh. Tự nhiên anh lại thấy hơi khó chịu, với tay sang giật điện thoại nhét luôn dưới tấm nệm.

Huyền giật mình, quay sang chau mày khó hiểu nhìn anh: "Đang chơi vui mà, ơ hay!"

"Vui cái nỗi gì mà vui. Mai anh phải đi rồi mà còn vui được à?"

Huyền chép miệng thản nhiên đáp: "Trời ơi tưởng chuyện gì. Đi rồi lại về chứ có phải đi luôn đâu. Buồn gì mà buồn."

Dương nhìn chăm chăm vào mặt cô nghĩ ngợi một lúc rồi nói: "Hay là vợ theo anh vào đó đi?"

"Anh hâm à? Còn có anh họ nữa, em đi theo làm gì?"

"Nhưng lần này đi có khi cả tháng mới được về, lâu quá."

"Có một tháng chứ nhiêu. Thôi anh chịu khó đi, công việc quan trọng mà. Em đàn bà phụ nữ đi theo chỉ tổ vướng tay vướng chân. Em ở dưới này với mẹ cũng được, bao giờ anh về đây thì em lên."

Mặc dù không muốn nhưng cũng chỉ đành vậy. Đêm đó có người cứ quấn lấy vợ mãi không chịu rời, giống như sắp phải xa nhau cả thế kỉ vậy.

Hôm sau, Dương đã thức dậy từ sớm để chuẩn bị lên thành phố cho kịp lịch trình đã đặt sẵn. Thấy Huyền còn ngủ say nên anh không nỡ đánh thức, nhẹ nhàng hôn lên mặt mỗi chỗ mấy cái, xong dặn dò nhờ mẹ chăm sóc vợ giúp mình rồi mới đi.

Huyền ngủ dậy biết anh đi rồi thì gọi điện ngay, nhưng chắc đã lên máy bay nên tắt nguồn. Cả buổi cô cứ trông điện thoại mãi. Tới gần trưa, đang loay hoay nhặt rau dưới bếp thì anh gọi báo đã đáp cánh an toàn cô mới yên tâm.

Xa vợ mới mấy ngày mà có người đã bắt đầu nhớ rồi. Ban ngày thì cùng anh họ đi khảo sát tình hình tiêu thụ và giá cả thị trường, sau đó cùng cả nhóm bắt đầu nghiên cứu, phân tích kết quả. Hễ rảnh ra một chút là nhắn tin cho Huyền ngay. Tối đến trở về khách sạn thì gọi điện nói chuyện mấy tiếng đồng hồ không biết chán, còn bắt cô mở video cho anh nhìn mặt nữa.

Huyền ở nhà chẳng làm gì đâm ra buồn chán, cả ngày cứ ôm điện thoại chờ anh gọi về. Cô biết anh bận rộn nên cũng chẳng dám chủ động gọi cho anh, lại sợ phiền anh trong lúc làm việc. Tối mà không được nói chuyện với anh là thế nào cũng trằn trọc mãi không thể nhắm mắt.

Huyền ở nhà được mẹ chồng tẩm bổ bao nhiêu thứ, hết ăn rồi ngủ nên cứ tròn ra đều đều. Còn anh thì dạo này có vẻ gầy đi nhiều, sắc mặc cũng không được tốt lắm. Nhận được điện thoại, vừa nhìn thấy anh xuất hiện trên màn hình cô đã hỏi ngay: "Anh bị ốm à? Sao trông xanh xao thế?"

"Không sao, chắc do thiếu vitamin V đấy!"

Huyền hơi nhăn mặt lại suy nghĩ, cảm thấy có gì đó không đúng vội hỏi lại: "Vitamin V là loại vitamin gì? Lần đầu em nghe luôn đấy."

Anh giả vờ mếu máo tội nghiệp: "Vitamin vợ. Nhớ vợ quá."

Huyền cong môi xùy một cái rõ to, còn đưa mặt vào sát màn hình làm mấy động tác lè lưỡi trêu chọc anh: "Thôi đi, trong đó chả lại hú hí gái gú suốt ngày ấy chứ nhớ nhung cái nỗi gì."

"Làm gì có, anh là tuyệt đối trung thành, chuẩn người chồng mẫu mực luôn ấy. Người ta nhớ tới nỗi sụt mấy kí luôn. Mai mốt về phải đền bù thiệt hại nghe chưa?"

"Chả bù cho em, cứ tăng cân vô tội vạ luôn. Nhìn này, mặt phệ tới nỗi đựng được cả mấy chén bánh bèo luôn. Bụng thì không cần gym gủng gì cũng mấy múi mỡ. Không khéo mai mốt về lại không nhận ra em luôn ấy." Huyền đưa tay béo má, mặt xụ xuống rầu rĩ.

"Ngày trước còn mập hơn bây giờ cũng có sao. Thôi, thà mập còn hơn gầy, mất công người ta nhìn vào lại bảo anh ngược đãi vợ."

"Xùy, thôi trễ rồi đi ngủ đi, nhớ ăn uống nghỉ ngơi nữa, đừng có theo anh họ đi nhậu nhẹt nghe chưa? Chồng em ngủ ngon."

"Anh biết rồi, vậy vợ ngủ sớm đi. Đưa mặt lại đây hôn cái."

Huyền cúi xuống, chu môi hôn chụt mấy cái qua màn hình điện thoại, xong vẫy tay cười cười tạm biệt. Vậy đấy, chỉ cần mỗi ngày anh được nhìn thấy khuôn mặt tươi cười kia thì cho dù có bao nhiêu áp lực hay mệt mỏi cũng đều được giải tỏa hết.

MÀY KHÔNG ĐI ANH VÁC MÀY ĐI

Vân Jibi

dtv-ebook.com

Chương 78: Anh Cũng Biết Ghen

Theo tính toán ban đầu thì công việc ít nhất cũng phải mất tầm một tháng hoặc hơn, thế nhưng lại hoàn thành trước dự định. Vì cả nhóm ai cũng rất cố gắng và chăm chỉ, những thành viên được giao nhiệm vụ đi khảo sát trực tiếp người tiêu dùng cũng đã mang về phản hồi tốt nên cả quá trình đều rất thuận lợi.

Nghe tin Dương chuẩn bị về Huyền mừng lắm. Bình thường mạnh miệng vậy cho anh yên tâm thôi chứ nhớ anh đến chết đi được. Gần cả tháng trời chứ có ít ỏi gì. Cho dù ngày nào cũng nói chuyện, ngày nào cũng nhìn mặt nhau nhưng chỉ qua lớp kính điện thoại thôi thì vẫn cảm thấy không đủ.

Vì muốn tạo cho anh sự bất ngờ nên từ sáng sớm Huyền đã vội vã khăn gói trở lại thành phố trước. Nhà cửa lâu ngày không ai ở, hơi bụi bặm nên phải dọn dẹp lau chùi lại. Loay hoay cả buổi trưa, tới lúc xong cũng đã gần hai giờ chiều. Anh bảo tầm bốn giờ máy bay mới hạ cánh, còn tận hai tiếng đồng hồ, ngồi chờ thế này cũng không phải cách, lại càng khiến mình sốt ruột hơn. Cô quyết định đi siêu thị mua một ít đồ, đợi anh về rồi cùng nhau làm bữa tối thật lãng mạn để bù đắp cho những ngày tháng xa nhau. Tuy cô vẫn chưa thể nấu ăn cho ra hồn nhưng phụ anh mấy việc lặt vặt cũng tạm ổn.

Gọi taxi tới siêu thị nhỏ gần nhà, Huyền đi loanh quanh quầy bán thực phẩm. Bình thường đi với Dương toàn là do anh mua nên bây giờ cô chẳng biết phải mua gì. Cô thấy dạo này anh gầy đi rất nhiều, vậy nên mới lên mạng tìm hiểu rồi chọn mua những loại thực phẩm giàu chất dinh dưỡng để tẩm bổ cho anh.

Trả tiền xong xuôi, cô chật vật xách túi lớn túi nhỏ bước ra phía cổng bắt xe về. Đang loay hoay chuẩn bị qua đường, cô bỗng nghe sau lưng có tiếng gọi, còn chỉ đích danh tên cô nên mới giật mình quay lại. Từ đằng xa, một người đàn ông dáng người cao lớn, mặc áo thun cá sấu màu xanh dương, quần jeans ngố tới đầu gối giản dị đang nhìn về phía cô vẫy vẫy tay.

Ánh nắng chiều tuy không quá gay gắt nhưng cũng đủ để khiến Huyền phải nheo đôi mắt lại mới có thể nhìn rõ được người đang ngày càng tiến gần về phía mình. Người này nhìn rất quen, Huyền đang cố nhớ ra xem là mình đã gặp ở đâu rồi.

Huyền còn đang đăm chiêu nghĩ ngợi thì người kia đã đứng trước mặt cô từ lúc nào. Thấy cô hình như không nhận ra mình mới lên tiếng trước: "Không nhận ra anh hả? Mới đó đã quên nhanh vậy rồi, sao em phũ thế?"

Huyền đặt túi đồ nặng trịch xuống đất, đưa tay gãi gãi sau gáy cố nhìn người kia bằng ánh mắt vô tội: "Xin lỗi nhưng phũ là bản chất của em rồi!"

"Tính cách vẫn không thay đổi chút nào nhỉ? Có điều bây giờ mập hơn trước được một chút." Người đàn ông cười nhẹ, đưa tay xoa xoa đầu Huyền: "Nhưng như thế này vẫn hơn cái bộ dạng của một con cò suy dinh dưỡng."

Con cò suy dinh dưỡng? Câu này nghe quen lắm, hình như cô đã từng...

"A, anh chân gà nướng đúng không ạ?" Huyền đột nhiên ngẩng đầu, mở to đôi mắt nhìn người đối diện thốt lên.

"Tưởng không nhận ra chứ. Mà anh tên Phúc, nói với em rồi, cứ gọi anh chân gà nướng là sao?"

"Tại em quen miệng mà!"

"Ngày trước có người hùng hồn tuyên bố sẽ thường xuyên tới ủng hộ chân gà, vậy mà sau lần đó mất tăm mất tích luôn nhỉ?"

Bởi vì có nhiều chuyện xảy ra quá nên không nhớ. Nghĩ lại thấy xấu hổ vô cùng. Ngày đó cô vừa chia tay bạn trai hờ, buồn chán quá mới đi lang thang ngoài phố thì bắt gặp quán chân gà nướng bên đường thế là bước vào, gọi hẳn hai phần ngồi gặm khí thế không thèm quan tâm đất trời gì. Đã vậy còn đòi uống rượu, kết quả là say khướt, nôn hết cả ra quán của người ta. Hôm đó ông chủ quán phải đóng cửa sớm. Cũng may ông ta là người tốt bụng nên để cho cô ngủ tạm ở quán, còn bãi chiến trường cô gây ra thì đương nhiên là do anh phục vụ xấu số tên Phúc kia dọn dẹp. Nửa đêm cô tỉnh lại cũng bắt tội anh ta phải đưa về.

Huyền ái ngại nhìn Phúc: "Tại em bận quá, nhất định em sẽ ghé mà. Chỉ sợ ông chủ của anh thấy em lại đuổi thẳng cổ ấy chứ. Ủa mà anh đi đâu vậy ạ?"

"Đi mua chân gà chứ đi đâu. Dạo này quán làm ăn tốt, đông khách nên phải đi mua thêm. Thà thừa còn hơn thiếu. Em đi chợ à?"

Huyền gật gật đầu: "Vâng ạ! Mà em mua xong rồi, giờ chuẩn bị về."

Phúc cúi xuống xách túi đồ của Huyền đặt dưới đất lên, tay kia cũng với sang lấy túi đồ còn lại từ tay Huyền rồi nói: "Đưa đây anh xách qua đường cho. Người có chút xíu mà mua gì cả đống đồ. Bảo sao lớn không nổi."

"Già rồi còn lớn thế nào được nữa. Em..."

"Vợ ơi!"

Lời nói chưa dứt thì bị cắt ngang bởi tiếng gọi với âm lượng khá lớn từ sau lưng vọng tới. Không chỉ riêng Huyền mà những người đi đường xung quanh cũng rất tò mò, đồng loạt nhìn về phía tiếng gọi ấy vừa phát ra. Cho đến khi khuôn mặt quen thuộc của người kia xuất hiện trong tầm mắt, Huyền mới chợt sững lại vài giây.

"Ơ, sao anh lại ở đây?"

Dương bước tới gần, cầm cánh tay Huyền kéo sát lại gần mình nhìn cô một lượt rồi lại quay sang nhìn người đàn ông lạ mặt bằng ánh mắt không mấy thiện cảm: "Anh là ai? Làm gì ở đây?"

"À, tôi là bạn của Huyền. Thấy cô ấy xách nhiều đồ quá nên định giúp thôi. Anh là..."

"Chồng!" Dương đáp cụt lủn, với tay sang giật lại cả hai túi đồ về tay mình rồi nói tiếp: "Cảm ơn, cái này để tôi làm được rồi. Mình về đi vợ!"

Mặc dù thái độ bình tĩnh là thế, nhưng Dương không thể che giấu được sự kích động ẩn sâu trong đôi mắt của mình. Anh dồn hết hai túi đồ về một tay, tay còn lại nắm chặt cổ tay Huyền kéo đi. Mọi chuyện đột ngột quá khiến Huyền vẫn còn bối rối không biết làm sao, chỉ kịp ngoái đầu lại vẫy tay cười tạm biệt Phúc rồi theo anh lên chiếc taxi đang đợi bên đường trở về nhà.

Cả đoạn đường từ siêu thị về nhà Dương chẳng mở miệng nói chuyện nửa lời. Huyền ngồi bên cạnh thấy anh như thế cũng không biết phải nói gì, lại có người lạ trên xe nên cũng ngại. Vậy là cả hai mỗi người mỗi góc ngồi im re, im đến nỗi người tài xế lái xe chẳng hiểu sao cũng tự nhiên cảm thấy lạnh cả sống lưng. Mới vài phút trước anh ta còn thấy khuôn mặt người khách kia hiện rõ sự háo hức mong chờ, bây giờ lại thành ra xám xịt u ám. Thôi tốt nhất cứ im lặng làm tròn công việc của mình là được rồi.

Trả tiền xe xong, Dương không chờ Huyền mà xách đồ bước vào nhà trước, mang xuống bếp đặt trên bàn rồi quay trở lên ngồi xuống ghế sofa ngả người ra sau nhắm mắt lại. Huyền chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra, nghĩ có lẽ do anh mới xuống máy bay còn mệt nên lăng xăng lại gần, đứng sau lưng ghế đưa tay mát xa hai bên bả vai cho anh, nhẹ nhàng hỏi: "Anh sao thế? Mệt hả?"

"Chẳng sao hết." Anh đáp cụt lủn, gạt tay Huyền ra đứng dậy bước xuống bếp mở tủ lạnh lấy nước uống, xong loay hoay lấy đồ lúc nãy để trên bàn bắt đầu chuẩn bị nấu cơm.

Huyền nép bên cửa bếp dõi theo từng hành động của anh mà chẳng hiểu sao anh lại như vậy. Xa nhau cả tháng trời, nhớ muốn chết mà vừa gặp lại đã như người dưng nước lã thế này làm sao chịu được. Cô bước tới đứng bên cạnh anh, kéo túi đồ còn lại về phía mình nói: "Rau củ để em làm cho."

Anh kéo ngược túi đồ lại phía mình lạnh giọng: "Không ai mượn."

.....

Bữa cơm lãng mạn để bù đắp tình cảm bỗng nhiên trở nên nhạt nhẽo hơn bao giờ hết. Dương vừa ngồi xuống đụng đũa được vài ba miếng đã đứng dậy bỏ ra ngoài. Huyền chau mày nhìn theo bóng anh khuất sau cánh cửa, sau đó chán nản đặt đũa xuống, lặng lẽ nhìn hết một lượt mâm cơm thịnh soạn trên bàn. Tốn bao nhiêu tiền mua cả đống đồ rốt cuộc chẳng thấy ngon lành gì. Cô buồn bã đứng dậy thu dọn mọi thứ rồi đi ra khỏi bếp. Thấy anh đang tựa người cạnh cửa nhìn ra ngoài, cô nhẹ bước lại gần, vòng tay ôm ngang eo anh siết chặt, dụi đầu vào lưng nũng nịu. Cứ tưởng hành động ấy sẽ khiến anh mềm lòng, ai ngờ anh lại gạt tay cô ra một cách không thương tiếc.

Có cái gì đó nghèn nghẹn nơi cổ họng, vừa tủi thân vừa tức giận mà Huyền chẳng biết phải làm sao. Cô nắm chặt hai tay đặt dọc bên hông nghiến răng: "Đi cả tháng trời rồi giờ về thái độ vậy là sao? Muốn chiến tranh phải không?"

Dương hừ lạnh một tiếng đáp: "Còn hỏi thái độ vậy là sao hả? Cũng biết giả vờ quá nhỉ? Nhân lúc tôi đi vắng rồi mò lên đây hẹn hò với trai. Giỏi quá sức tưởng tượng rồi." Nói xong, anh xoay người lại nhìn Huyền bằng ánh mắt tức giận rồi bỏ vào phòng ngủ.

Cái gì mà hẹn hò với trai?

Huyền nheo đôi mắt lại nhìn theo bóng anh cho đến khi khuất hẳn sau cánh cửa phòng ngủ. Cô phải tốn mất mấy phút để vận động bộ não đang trong trạng thái lơ ngơ của mình. Nhớ lại chuyện lúc chiều gặp anh chân gà nướng, có lẽ nào anh nhìn thấy vậy lại tưởng cô lén lút hẹn hò với trai? Không lẽ chồng cô đang ghen sao?

Giờ thì Huyền đã hiểu ra lí do khiến anh trở nên như vậy rồi. Cái lão chồng dở hơi, có thế cũng ghen vớ ghen vẩn. Làm cô còn tưởng có chuyện gì ghê gớm lắm. Sự khó chịu trong lòng bỗng chốc chuyển sang vui mừng, cô lon ton chạy vào trong phòng ngủ. Vừa vào tới nơi đã thấy anh đang nằm trên giường, quay mặt về phía bên trong tường. Cô bước tới gần, nhẹ nhàng trèo lên nằm bên cạnh, vòng tay ôm chặt lấy eo anh nói nhỏ: "Anh hiểu lầm rồi, em đâu có hẹn hò gì với ai. Lúc chiều là đi mua đồ ăn, vô tình gặp người ta thôi mà."

"..."

"Em thề là em không có gì với anh ấy hết á!"

"..."

"Anh phải tin em chứ? Em chỉ có mỗi anh thôi."

"..."

Giải thích khàn cả cổ mà người nằm bên cạnh chẳng có lấy chút phản ứng nào dù là nhỏ nhất. Cô lại luồn tay thò hẳn vào bên trong áo anh xoa xoa bụng, còn nghịch ngợm lấy ngón tay chọc chọc vào rốn anh khiến anh bị nhột mới giật mình kéo tay cô ra quát nhẹ: "Bỏ ra, đừng có lợi dụng mà sàm sỡ người ta."

"Luật pháp đâu có cấm vợ không được sàm sỡ chồng. Cứ thích đấy, rồi sao?" Cô lại đưa tay sang cù léc anh.

"Đã kêu bỏ ra rồi. Nằm xê ra, đừng có đụng vào người tôi."

Dương lại gạt tay cô ra, nhích người nằm sát vào bên trong thêm chút nữa. Huyền tự nhiên thấy hơi bực. Người ta đã xuống nước năn nỉ rồi, tới nỗi tự miệng cô nói ra mà bản thân còn cảm thấy rợn cả da gà, ấy vậy mà không có tí gì siêu lòng cả. Cái lão này, giận gì mà giận dai thế không biết.

Huyền lật người xoay lưng lại kéo chăn cao lên tới cổ. Cô giả vờ khịt khịt mũi nấc lên vài cái giống như đang khóc, cố rặn cho nước mắt ngấn ra

khóe mi, còn cố tình run nhẹ người nữa.

Anh định chẳng đếm xỉa gì tới cô nhưng rồi rốt cuộc lại không đành lòng, thở dài xoay người lại cốc lên đầu cô quát: "Khóc lóc cái gì? Oan ức lắm hay sao mà còn khóc?"

Huyền thút thít, đưa tay quẹt má: "Chả oan ức còn gì. Người ta có làm gì đâu mà giận. Không thương nữa thì nói một tiếng chứ đừng có thái độ như thế!"

Có lẽ là anh hiểu lầm thật, nhưng chẳng hiểu sao vẫn cảm thấy có gì đó khó chịu trong lòng. Vòng tay sang kéo cô sát lại gần mình ôm lấy, anh nhỏ giọng: "Ngủ đi!"

Huyền gạt tay anh ra khỏi người mình, dỗi: "Nằm xích ra, đừng có đụng vào người em."

Anh nhích người lại gần hơn, vòng tay ôm chặt hơn: "Cứ thích đụng rồi sao? Quay cái mặt lại đây!"

"Không quay. Sao không giận tiếp đi. Lúc nãy chả hắt hủi người ta ghê lắm mà, giờ còn ôm làm gì?"

"Không giận nữa, quay lại đây."

Chỉ chờ có vậy, Huyền lập tức xoay người lại vòng tay qua ôm chặt lấy anh, chân cũng gác hẳn sang hông anh quắp lấy, rúc đầu vào người anh tủm tỉm cười.

Biết chắc là từ nãy giờ cô chỉ đang giả vờ nhưng anh lại chẳng thể giận được lâu trước những hành động trẻ con kia. Cốc lên đỉnh đầu cô một cái, anh quát: "Chỉ được cái giả vờ là giỏi."

Huyền lè lưỡi tinh nghịch: "Ai kêu anh dại gái làm gì để bị dụ. Xùy!"

"Lần đầu cũng như lần cuối, đừng có để anh thấy đi chung với thằng khác không thì biết tay."

"Anh đang ghen đấy à?"

Dương trừng mắt nhìn Huyền lớn giọng: "Bộ anh là thánh hay sao mà không biết ghen? Thấy vợ mình đi với trai lạ có thằng đàn ông nào mà không ghen?"

Thấy sắc mặt của Dương bắt đầu thay đổi, Huyền dịu giọng nịnh ngay: "Thôi em biết rồi, sau này không như thế nữa. Đừng có giận, giận lên xấu trai lắm!" Nói xong, cô còn tốc hẳn áo thun của anh lên rúc vào bên trong hôn hít da thịt anh. Lâu lắm rồi mới được gần gũi thế này, chẳng biết phải làm sao cho thỏa nỗi nhớ nhung nữa.

"Muốn bị ăn thịt phải không?"

Huyền không ngại ngùng mà ngước lên chớp chớp mắt nhìn anh gật đầu. Anh bật hẳn người dậy để cô nằm bên dưới chăm chú nhìn thật kĩ. Từng nụ hôn nóng bỏng mang theo sự yêu thương và nhớ nhung khôn siết nhẹ nhàng rơi xuống, từ môi tới má, từ má sang tai rồi lại từ tai xuống cổ. Một tay anh chống bên đầu cô, tay còn lại bắt đầu thò vào trong áo vuốt ve dã thịt nõn nà nóng hổi.

Huyền cũng đáp trả lại anh một cách rất nhiệt tình. Xa nhau lâu như thế, thiếu thốn đủ thứ nên phải bù đắp mới được.

Dương đột ngột buông cô ra, trượt người nằm xuống bên cạnh thở phù phù. Dòng cảm xúc mãnh liệt trong Huyền vừa được khơi dậy bỗng nhiên bị đứt đoạn, cô khẽ nhíu đôi mày quay sang nhìn anh hỏi: "Sao thế?"

Mặc dù rất muốn cùng cô trải qua một đêm thật ngọt ngào sau bao nhiêu ngày xa cách, thế nhưng cơ thể anh lại không chịu phối hợp, mệt mỏi tới mức cảm thấy không thể làm gì được. Anh thở dài: "Để hôm khác đi, anh thấy hơi mệt." Nói xong, anh kéo đầu Huyền kê lên một bên tay mình, tay còn lại với sang tắt công tắc điện rồi ôm lấy sau đầu cô, nhẹ hôn lên tóc thì thào: "Ngủ đi!"

Huyền cảm thấy có chút hụt hẫng, nhưng nhìn ra được sự mệt mỏi của anh nên cô thôi không ngọ nguậy nữa. Thở dài một hơi, cô co người nằm

yên trong lòng anh nhắm mắt lại. Anh về đi mà, ngày tháng sau này còn dài, muốn lúc nào chả được.

MÀY KHÔNG ĐI ANH VÁC MÀY ĐI

Vân Jibi

dtv-ebook.com

Chương 79: Đưa Nhau Đi Khám

Từ ngày Dương trở về, anh cứ như biến thành con người khác vậy. Trước nay anh luôn có thói quen dậy sớm, chuẩn bị tươm tất mọi thứ rồi mới gọi Huyền dậy, còn bây giờ ngược lại hoàn toàn. Một hai ngày đầu thì cô nghĩ chắc do anh mới đi xa về nên còn mệt, nhưng mấy ngày tiếp theo đó ngày nào cũng như ngày nào. Sáng sớm gọi dậy thì uể oải ú ớ trả lời rồi lại lăn ra ngủ tiếp, Huyền phải khổ sở lắm mới gọi được anh dậy. Đã vậy chẳng biết vào trong đó học ai cái tính lười biếng nữa chứ, bảo mệt không đi làm nổi, cứ ăn xong rồi lại nằm bẹp ra kêu muốn ngủ. Hôm qua tới giờ còn chẳng thèm nấu cơm cho cô ăn nên phải mua cơm ngoài quán. Chưa bao giờ thấy anh như vậy cả, cứ ẻo lả như người bị rút mất hết sức sống vậy.

Mà cái quan trọng là, bình thường chuyện sinh hoạt vợ chồng, chẳng cần nói anh cũng tự chủ động hết. Thế mà bây giờ chẳng thấy anh đả động gì cả, cứ tới giờ đi ngủ là lăn ra ngủ luôn mặc dù ban ngày đã ngủ rồi. Suốt thời gian xa nhau đã phải nhịn rồi, bây giờ gặp nhau mà cũng chẳng được bù đắp cái gì cả, tự nhiên Huyền cảm thấy khó chịu bức bách vô cùng.

Tới ngày thứ bảy thì Huyền không thể nào kiên nhẫn được nữa. Thôi, chồng không chịu chủ động thì tự mình chủ động vậy. Kinh nghiệm về lí thuyết thì nghe nhiều rồi nhưng chưa thực hành bao giờ, sẵn dịp lôi ra áp dụng luôn.

Buổi tối, vừa vào phòng ngủ đã thấy anh nằm im quay người vào trong tường. Cô nhẹ nhàng bước tới trèo lên giường nằm bên cạnh. Nhìn chằm chằm vào bóng lưng của anh, cô hít thở thật sâu để lấy can đảm, sau đó vòng tay sang thò vào bên trong áo anh mò mẫm da thịt rắn chắc của anh. Thấy anh không có phản ứng gì, cô kéo hẳn người anh lại leo lên bụng ngồi, cúi xuống hôn khắp mặt anh.

"Để yên cho anh ngủ!"

Cô mếu máo nài nỉ: "Một tí thôi mà!"

"Để lần khác đi, anh mệt lắm!"

"Lần khác là tới khi nào? Dạo này anh bị sao thế? Hay là chán em rồi?"

Dương thở dài, mở mắt ra nhìn Huyền: "Lại bắt đầu linh tinh đấy. Anh mệt thật mà."

Huyền nằm bẹp xuống áp má vào ngực anh thở ngắn thở dài buồn chán. Anh đã nói như thế thì còn định làm ăn cái gì nữa, mất hứng thật chứ. Cô trượt xuống khỏi người anh, quay lưng lại kéo chăn nhắm chặt mắt, giọng có chút hờn dỗi: "Thôi ngủ."

Anh lại thở dài, đưa tay sang kéo cô sát vào lòng ôm chặt lấy: "Anh mệt thật mà, mai mốt bù cho. Lúc đó đừng có mà hối hận nhé!"

"Không cần!"

"Giận đấy à?"

"Không thèm!"

Có người bị ai đó ôm siết lấy, ngọ nguậy cỡ nào cũng không chịu buông tay. Vùng vằng một lúc rốt cuộc cũng chịu quay người lại nằm yên trong vòng tay anh. Tuy vậy, cô vẫn tỏ thái độ buồn chán, mặt mày nhăn nhúm thở dài thườn thượt.

Anh ngắt mũi cô chọc: "Nhìn cứ như bà già ấy, cười cái xem nào!"

"Thôi, mệt thì ngủ đi."

Huyền chép miệng, đầu rúc vào ngực anh dụi dụi như để tìm điểm tựa cho mình. Anh về rồi thì đúng là vui mừng thật đấy, nhưng thái độ anh cứ thế này cô lại cảm thấy thấy buồn buồn. Không phải vì ham muốn cá

nhân, mà vì chẳng biết sao cô cứ lo lo, trong lòng có gì đó bứt rứt không yên.

Sáng sớm hôm sau, khi Huyền mở mắt ra thì phát hiện bên cạnh trống trơn. Cô mơ màng ngồi dậy nhìn quanh khắp một lượt căn phòng mà không thấy ai cả. Lạ thật, đáng lẽ giờ này anh vẫn còn đang ngủ, phải đợi cô lôi kéo một hồi mới dậy chứ nhỉ?

Huyền lật đật trượt khỏi giường chạy ra phòng khách. Thấy anh đang ngồi trên sofa, tựa người vào lưng ghế nhìn ra cửa. Cô nhón chân nhẹ nhàng bước lại gần, tinh nghịch ôm chầm lấy cổ anh: "Hôm nay chắc trời mưa!"

"Không, nay trời đẹp mà!" Anh vòng tay lên ôm lấy đầu cô thơm nhẹ vào bên má.

Huyền ngẩng đầu lên nhìn ra phía ngoài cửa. Quả thật hôm nay thời tiết rất đẹp. Bầu trời trong vắt, những tầng mây trắng mỏng manh nhẹ nhàng dàn trải tựa như một lớp sương mờ thoắt ẩn thoắt hiện. Ánh nắng cũng nhẹ nhàng bao phủ lấy mọi thứ xung quanh. Cô gật gù hạ thấp đầu xuống tựa cằm vào vai anh ngắm nhìn vẻ đẹp của thiên nhiên.

"Định nấu bữa sáng mà trong tủ hết thức ăn rồi. Để anh đi mua, vợ muốn ăn gì?"

"Bánh canh cá của bà cụ gần nhà đi. Lâu rồi không ăn tự nhiên thèm quá!"

Dương hơi nhăn trán nghĩ gì đó. Có vẻ như nghe tới món này anh không thích cho lắm, nhưng rồi vẫn gật đầu: "Anh biết rồi. Anh đi đây, thôi đi vào đánh răng rửa mặt đi."

Huyền lười nhác uể oải đứng thẳng người dậy. Đợi cho anh đi hẳn cô mới lò dò đi xuống nhà vệ sinh. Loay hoay một lúc, cô bỗng đứng thẳng người dậy nhìn chằm chằm vào tấm gương trước mặt, mắt mở to ngạc nhiên thốt lên: "Trời má ơi, sao mình mập thế này?"

Cô đưa tay bóp bóp hai bên má tròn đầy phúng phính. Do cô mập không đều người, mặt có hơi phính lên nhưng cơ thể lại không nhỉnh hơn là mấy nên mặc quần áo vẫn cảm thấy bình thường. Mấy hôm nay không để ý kỹ, giờ nhìn lại mới hết hồn. Cô cứ nhìn chằm chằm vào trong gương, mặt xụ xuống nghiêng hết bên này rồi lại sang bên kia, thở dài thườn thượt.

Dương về nhà, thấy cô vẫn chưa ra mới lấy làm lạ nên đi xuống nhà vệ sinh. Cửa không đóng, anh đẩy nhẹ ra nói vọng vào trong: "Còn chưa xong nữa hả?"

Huyền rầu rĩ trả lời: "Anh vào đây mà xem này!"

Dương mở cửa bước vào trong. Vừa tới gần thì Huyền giơ tay chỉ chỉ vào tấm gương trước mặt. Anh nhìn vào mà chẳng có gì, hơi khó hiểu nên hỏi: "Có gì khác thường à?"

"Anh nhìn kìa!"

"Nhìn gì cơ?"

"Nhìn em trong đó kìa! Mặt như cái mâm ấy, huhu!" Huyền mếu máo, đưa tay lên bóp hai má khiến da thịt ửng đỏ cả lên.

Dương nghe cô nói vậy thì hiểu ra vấn đề. Anh chỉ cười nhẹ, kéo hai tay cô xuống nắm lấy hai bên bả vai đẩy nhẹ đi: "Anh còn tưởng chuyện gì. Mập cho đẹp. Thôi đi ra ăn sáng để đồ ăn nguội hết bây giờ."

Huyền thở dài thườn thượt để mặc anh đẩy ra ngoài. Ngồi trước tô bánh canh cá thơm phức mùi hành phi, tự nhiên cảm giác đói trỗi dậy xâm chiếm toàn bộ suy nghĩ. Sự buồn bã vừa rồi chẳng biết bay biến đi đâu mất hết, cô cầm đũa cặm cụi ăn một cách ngon lành.

Dương nhìn cô như vậy tự nhiên lại thấy hơi buồn cười. Đưa tay xoa xoa đầu cô vài cái rồi cũng cầm đũa bắt đầu ăn. Vừa được vài miếng anh đã cảm thấy hơi khó chịu. Anh vốn rất dễ trong chuyện ăn uống, nhưng dạo gần đây anh phát hiện khẩu vị của mình có hơi kém. Chính xác là anh

rất nhạy cảm đối với một vài loại thức ăn như tôm, cá,...chỉ cần hơi tanh một chút là có cảm giác khó chịu ngay.

Anh buông đũa xuống, hơi nhăn trán lại. Cảm giác như bên trong dạ dày sắp đẩy hết mọi thứ ra ngoài, anh vội vã đứng dậy bước nhanh tới bồn rửa cúi xuống nôn thốc nôn tháo.

Huyền đang cặm cụi ăn, thấy anh như vậy cũng hốt hoảng đứng dậy chạy lại bên cạnh, đưa tay nhẹ nhàng vuốt lưng cho anh.

"Anh làm sao thế?"

Dương không nói gì, ngẩng đầu lên lắc được vài cái rồi lại cúi xuống nôn tiếp. Huyền vội chạy đi lấy khăn cho anh, rót một ly nước ấm cho anh uống. Mãi một lúc sau anh mới cảm thấy dễ chịu hơn được một chút. Cô bảo anh đi lên trên nhà ngồi trước, còn mình dọn dẹp mọi thứ lại cho gọn gàng rồi lên sau.

Ngồi xuống cạnh Dương, trông sắc mặt anh không được tốt, cô nắm chặt lấy bàn tay anh lo lắng hỏi: "Có khi nào dạ dày hay đường ruột của anh có vấn đề rồi không? Hôm trước hình như anh cũng bị như thế này một lần rồi!"

Dương mệt mỏi lắc đầu: "Anh không biết nữa. Chắc không sao đâu."

"Hay đi khám đi anh?"

Dương nghĩ chắc chẳng có gì đáng ngại nên không cần phải đi. Nhưng Huyền không chịu, một mực nài nỉ bắt anh đi khám nên anh miễn cưỡng gật đầu.

.....

"Theo kết quả ở đây thì dạ dày và đường ruột của cậu hoàn toàn không có vấn đề gì bất thường cả." Vị nữ bác sĩ nhìn hết một lượt phiếu kết quả trong tay rồi mới đặt xuống, đẩy về phía trước.

Dương cầm tập giấy lên nhìn chăm chú, còn Huyền ngồi bên cạnh thì không khỏi thắc mắc: "Lạ nhỉ? Vậy thì nguyên nhân là gì?"

"Ngoài những triệu trứng nêu trên, cậu còn cảm thấy cơ thể khó chịu hay có triệu chứng gì bất thường nữa không?"

Dương đặt lại tập giấy xuống bàn, nghĩ ngợi chút rồi trả lời: "Hình như không có. Nhưng dạo này thấy cơ thể hơi yếu và rất hay buồn ngủ."

Vị nữ bác sĩ kia không nói gì, nheo đôi mắt nhìn Dương rồi lại nhìn sang Huyền. Bà chống tay lên cằm nghĩ ngợi gì đó rồi quay sang nói với Dương: "Cậu có thể ra hàng ghế bên ngoài đợi một lát không? Tôi đưa cô ấy đi kiểm tra một chút rồi sẽ quay lại ngay."

Huyền ngạc nhiên: "Ơ, cháu có bệnh gì đâu mà phải kiểm tra ạ? Chồng cháu mới bị bệnh cơ mà!"

"Cứ đi khám đi, có lợi chứ không có hại đâu."

Huyền quay sang nhìn Dương, thấy anh không nói gì mà chỉ gật đầu cô mới đứng dậy, ôm một bụng thắc mắc lò dò theo sau lưng vị nữ bác sĩ kia. Sau khi được đưa đi lấy máu và nước tiểu để xét nghiệm, bác sĩ nói cô có thể quay lại chỗ Dương để chờ kết quả.

Vừa về tới hàng ghế ngoài hàng lang chỗ Dương đang chờ, cô lập tức ngồi xuống bên cạnh anh thắc mắc ngay: "Lạ thật, anh bị bệnh chứ em có bị gì đâu mà phải xét nghiệm nhỉ?"

Dương cũng không hiểu cho lắm, nhưng chắc phải có lí do thì bác sĩ mới bảo làm như vậy. Anh cười: "Thôi kệ, mất công đi khám thì khám cả hai người luôn cho đỡ buồn."

"Khám bệnh mà cũng phải khám chung cho đỡ buồn à?"

"Ừ!"

Mặc dù trong lòng vẫn chưa hết thắc mắc nhưng Huyền cũng thôi không hỏi nữa, xoay người lại nhìn ra phía bên kia hành lang. Là khoa phụ sản, cô trông thấy có mấy người phụ nữ đang ngồi chờ khám thai bên cạnh người thân. Trên khuôn mặt ai cũng rạng rỡ nét hạnh phúc. Tự nhiên Huyền lại cảm thấy có gì đó buồn buồn. Giá như mà cô cũng có thể...

"Cô cậu theo tôi vào đây một chút!"

Giọng nói vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ vẩn vơ của Huyền. Cô ngẩng đầu lên thì trông thấy vị nữ bác sĩ lúc nãy vừa đi tới. Nãy giờ mải suy nghĩ nên cô không để ý tới. Cô quay sang nhìn Dương rồi cả hai cùng đứng dậy theo chân bác sĩ vào phòng.

Đối mặt với bác sĩ, Dương thì khá là bình tĩnh, còn Huyền lại hơi có chút hồi hộp, cũng chẳng kiên nhẫn mà hỏi ngay: "Kết quả thế nào ạ? Bộ sức khỏe cháu có vấn đềhay sao vậy bác sĩ?"

Bác sĩ ngẩng đầu lên nhìn Huyền rồi lại quay sang nhìn Dương, trên khuôn mặt ẩn hiện chút gì đó khó đoán càng khiến Huyền hồi hộp hơn. Bà khẽ ho vài tiếng rồi mới nói: "Sức khỏe của cô bình thường, cái không bình thường là ở chồng cô."

Huyền lo lắng hỏi: "Anh ấy làm sao ạ?"

"Sở dĩ cậu ấy có những biểu hiện như vậy là bởi vì cậu ấy đang bị ốm nghén thay vợ!"

Ốm nghén thay vợ?

Không chỉ Huyền mà ngay cả Dương cũng vô cùng kinh ngạc trước câu trả lời của bác sĩ. Hai người quay sang nhìn nhau trong trạng thái sửng sốt. Theo phản xạ tự nhiên, Huyền lập tức đưa tay lên sờ ngang bụng mình, còn cúi xuống nhìn không chớp mắt.

Cô...có thai sao?

Chuyện này quá bất ngờ đối với cả Dương và Huyền. Mất một lúc lâu sau Dương mới có thể bình tĩnh trở lại, quay sang bác sĩ hỏi: "Nghĩa là vợ tôi đang mang thai sao?"

"Đúng vậy. Thường thì trường hợp chồng ốm nghén thay vợ rất ít khi xảy ra. Nhưng cậu yên tâm, mức độ của các ông bố sẽ không nặng lắm. Đây chỉ là ở giai đoạn đầu nên có hơi khó chịu, về sau sẽ nhẹ dần đi thôi. Bây giờ cậu có thể đưa cô ấy sang phòng siêu âm để kiểm tra thai nhi."

Chẳng biết phải dùng từ ngữ gì để diễn tả cảm xúc của đôi vợ chồng trẻ lúc này cả. Vui mừng có, hạnh phúc có, lo lắng hay hồi hộp cũng đều có. Những cung bậc cảm xúc khác nhau cứ thế lần lượt thay đổi trong họ.

.....

Huyền từ lúc biết mình có thai thì vui đến nỗi tíu tít nói chuyện cả ngày mà không biết mệt. Mặc dù cơ thể Dương vẫn đang trong trạng thái có chút mệt mỏi, nếu là người bình thường thì bị làm phiền sẽ rất khó chịu. Nhưng hiện tại anh lại cảm thấy rất thoải mái, thậm chí còn mong muốn ngày nào cô cũng vui vẻ như thế này. Đúng là trước đây anh đã từng suy nghĩ tới vấn đề khó sinh của Huyền, cũng cảm thấy rất buồn. Nhưng anh chưa từng đặt nặng vấn đề ấy, miễn sao cuộc đời này có thể cùng cô sống vui vẻ hạnh phúc bên nhau. Bây giờ thì tốt rồi, con cũng có rồi, anh chẳng còn phải sợ cô sẽ suy nghĩ lung tung rồi tự làm mình buồn nữa.

"Em nhìn mãi mà chẳng biết chỗ nào là đầu, chỗ nào là chân cả anh ạ!"

Huyền ngồi trên giường, tựa lưng ra sau chăm chú nhìn vào tấm hình chụp kết quả siêu âm xoay ngang xoay dọc, ngắm mãi mà không biết chán.

Dương bước vào từ ngoài cửa, trên tay cầm một ly sữa ấm đi tới gần ngồi xuống cạnh giường cười nhẹ nói: "Con còn nhỏ xíu, chưa có hình dáng rõ rệt làm sao phân biệt được. Đợi một thời gian nữa anh đưa đi khám lại, còn giờ thì uống sữa đi này."

Huyền nhìn anh cười hì hì, vui vẻ cầm cốc sữa uống cạn rồi đặt ly lên bàn cạnh giường, sau đó lại tiếp tục nhìn tấm hình với nét mặt rạng rỡ hơn

bao giờ hết. Cảm thấy anh cứ nhìn mình chằm chằm mới ngẩng đầu lên hỏi: "Mặt em dính gì à?"

Dương không trả lời mà chỉ gật gật rồi chỉ tay vào vành miệng của mình. Khi Huyền vừa định đưa tay lên chùi thì bất ngờ bị anh giữ lại, cúi đầu sát tới gần liếm sạch mấy vệt sữa trắng lem nhem quanh miệng cô, sau đó còn hôn chùn chụt vào môi thêm mấy cái nữa rồi mới ngồi thẳng dậy, nhìn phản ứng ngu ngơ của cô mà bật cười thành tiếng.

Huyền đưa tay quẹt ngang miệng, lè lưỡi nhăn mặt nhìn anh nói: "Êu ơi, anh ở bẩn kinh!"

"Bẩn cái gì mà bẩn? Bẩn chỗ nào?"

Huyền chỉ biết lắc đầu nhìn anh, rồi cúi xuống xoa xoa bụng: "Con thấy chưa? Sau này phải giống mẹ chứ không được giống bố biết không? Phải biết dịu dàng, không được đánh đập quát mắng các bạn nữ giống bố, không được biến thái như bố, nói chung là phải giống mẹ mới tốt."

Dương trèo hẳn lên giường nằm sấp người bên cạnh Huyền, đầu cúi lại gần bụng cô thơm nhẹ một cái rồi chống tay lên cằm gật gù: "Dịu dàng với con gái người ta lại tưởng bê đê đấy con ạ, khổ lắm!"

Huyền cúi xuống lườm anh, bĩu môi xùy một hơi dài. Cô bỗng hỏi: "Anh đoán xem, là con trai hay con gái anh nhỉ?"

"Trai gái gì thì cũng đều xinh đẹp và thông minh cả. Vì được thừa hưởng gen di truyền của bố nó mà."

"Anh tự tin quá nhỉ?"

"Đương nhiên, con anh mà, chắc chắn là nhân tài."

MÀY KHÔNG ĐI ANH VÁC MÀY ĐI

Vân Jibi
dtv-ebook.com

Chương 80: Kết

Biết tin Huyền mang thai, bà Lam phải nói là vui mừng không thể diễn tả thành lời, lập tức khăn gói lên thành phố ngay. Chứng kiến cảnh con trai mình ốm nghén thay vợ, bà chẳng biết nên khóc hay cười nữa. Nhưng bà nghĩ thôi vậy cũng tốt, đàn ông con trai chịu khổ chút cho vợ con đỡ vất vả.

Nói tới việc ốm nghén thay vợ của Dương đúng là có nhiều chuyện dở khóc dở cười. Nhiều khi nấu ăn cho vợ mà phải bịt khẩu trang kín mít vì sợ ngửi thấy mùi đồ ăn dị ứng lại buồn nôn. Có lúc thì ngồi ở một góc bếp, vẫn khẩu trang kín mít đợi Huyền ăn xong rồi mới dám lại gần. Dương chưa từng nghĩ tới việc ốm nghén lại kinh khủng và mệt mỏi đến vậy. Nhưng anh lại cảm thấy mình may mắn, vì chí ít anh cũng có thể chia sẻ một phần nào đó sự mệt mỏi và khó chịu khi mang thai cho Huyền.

Bởi vì nhà Dương chỉ có duy nhất một phòng ngủ nên anh phải để mẹ ngủ với Huyền, còn mình ôm chăn gối ra phòng khách. Nhưng có lẽ quen hơi vợ rồi, không ôm vợ không ngủ được. Cả đêm cứ trằn trọc mãi không thể chợp mắt, chốc chốc ngẩng đầu dậy, ngoái cổ nhìn về phía phòng ngủ. Chẳng có chút động tĩnh gì, chắc hai người bên trong đã ngủ say rồi. Tự nhiên anh lại cảm thấy có gì đó hơi khó chịu. Anh nghĩ Huyền cũng vô tâm quá đi, chồng thui thủi một mình ngoài này mà cô lại có thể ở trong đó ngủ được.

Mờ sáng, Huyền bừng tỉnh giấc, cảm thấy trong người hơi khó chịu. Sợ làm bà Lam thức giấc nên cô nhẹ nhàng trèo xuống giường đi ra ngoài thì thấy Dương đang nằm vất vưởng trên sofa. Chắc cả đêm phải ngủ ngoài này không được thoải mái, dù gì anh cũng đang trong giai đoạn "nghén" mà. Nghĩ thấy xót xót, cô bước lại gần ngồi xuống bên cạnh kéo tấm chăn mỏng lên đắp cho anh.

Dương bất ngờ mở mắt ra, nhìn thấy Huyền định nhổm dậy ôm cô, nhưng bất chợt lại dừng động tác, kéo chăn kín cổ nhắm mắt nhàn nhạt nói: "Sao không ở trong đó ngủ tiếp đi, ra đây làm gì?"

"Tự nhiên em thấy hơi khó chịu trong người. Anh sao thế? Ngủ ngoài này chắc không được thoải mái."

"Cũng còn biết quan tâm người ta cơ à?"

"..."

Huyền nhất thời chưa hiểu ra được ẩn ý trong câu nói của anh. Cô hơi nhíu đôi mắt lại nghĩ ngợi một lát, xong cười tủm tỉm: "Giận đấy à? Người ta cũng có dễ chịu gì đâu."

"Chả nằm trong đó ngủ ngon lành rồi, có thèm ngó ngàng tới chồng con ra sao."

"Tại sợ làm mẹ thức giấc nên không dám động đậy mà. Thôi, đừng có giận nữa, giận em buồn. Người ta bảo có thai mà buồn thì không tốt đâu. Anh không thương em, không thương con à?"

Huyền đưa tay níu níu vai anh lắc nhẹ, xụ mặt xuống đất buồn buồn khiến Dương không thể không xiêu lòng. Anh mở mắt nhìn cô, giả vờ ho nhẹ: "Ai kêu tôi thương mấy người quá làm gì, lên đây!"

Huyền lập tức tươi cười ngay, leo lên ghế nằm vào bên trong. Dương nằm phía ngoài, vòng tay sang ôm lấy cô, thủ thỉ hồi lâu rồi ngủ lúc nào không hay. Kết quả là sáng ra bị bà Lam mắng cho một trận té tát vì cái tội vợ đang mang thai mà lại để vợ ngủ ở ghế như thế thì ảnh hưởng tới em bé.

Ngày hôm sau, lại không thể nào nhắm mắt được. Anh bật người dậy đi vào phòng ngủ, mon men lại gần cạnh Huyền thì bỗng thấy cô mở mắt ra nhìn mình. Sợ làm mẹ thức giấc, anh đưa ngón tay che trên miệng ra dấu im lặng, sau đó cúi xuống ngồi xổm dưới sàn nhà.

Huyền nhẹ lách người ra khỏi chăn, trườn lại sát cạnh giường chỗ anh đang ngồi thì thào: "Sao còn chưa ngủ? Vào đây làm gì?"

Dương xụ mặt xuống ra vẻ tội nghiệp: "Thiếu vợ anh ngủ không được."

"Thôi ráng đi, không lẽ để mẹ ngủ ngoài phòng khách?"

Dương kéo cánh tay Huyền lại gần áp mặt vào dụi dụi, mặc cho Huyền khẽ giọng bảo đi ngủ mà vẫn không chịu buông. Mãi tới lúc bà Lam khẽ cựa lật người anh mới chịu buông ra, cúi đầu hôn lên má cô mấy cái rồi đứng dậy mò mẫm đi ra ngoài. Tới cửa còn luyến tiếc đứng lại nhìn vào trong mãi, Huyền phải đưa tay phẩy phẩy anh mới chịu đi. Cứ thế, mấy đêm liền không thể ngủ ngon, lại chẳng ăn uống gì được nên trông anh gầy hẳn đi.

Vì có mẹ lên chăm sóc Huyền nên Dương cũng cố gắng sắp xếp để trở lại công ty phụ giúp anh họ giải quyết công việc. Nói là đi làm vậy chứ đến công ty mà chẳng làm được gì nhiều. Phần vì cơ thể thường xuyên mệt mỏi không thể tập trung được, phần vì từ hồi Huyền có thai đến giờ, anh lúc nào cũng chỉ muốn quấn quýt bên cô. Ở nhà chăm cô thì bảo anh làm gì cũng được chứ kêu anh đi làm chuyện khác thì lười biếng vô cùng. Ngồi làm việc mà trong đầu chỉ toàn là nghĩ tới cô, chỉ mong tới giờ tan tầm để về nhà.

Từ dạo mẹ anh lên ở chung tới giờ, anh tính thời gian gần gũi với cô chẳng có được bao nhiêu. Ban ngày thì đi làm, buổi tối muốn thủ thỉ với cô mà chưa gì đã bị mẹ anh nhắc nhở bắt đi ngủ, để cho Huyền nghỉ ngơi sớm.

"Lại làm sao đấy?"

Thịnh mở cửa phòng bước vào, nhìn thấy Dương đang uể oải chống cằm trên bàn thì lên tiếng hỏi. Anh cũng cảm thấy hơi khó hiểu, dạo này thấy thằng em họ mình trông chẳng có tí sức sống nào cả. Đến công ty cứ vật và vật vờ như con gà rù, người ngợm xanh xao hẳn đi, chẳng ra dáng phái mạnh gì cả.

"Em thấy hơi mệt thôi."

"Chú làm gì mà dạo này cứ ẻo lả như con gái thế? Vợ chú có thai bị như thế đã đành, đàn ông đàn ang gì mà..." Thịnh bỏ dở câu nói, ngồi xuống ghế gần đó lắc đầu chép miệng rồi nói tiếp: "Hay là bị yếu...rồi?"

Dương ngả người ra sau lưng ghế nhắm mắt lại, thở dài mệt mỏi: "Vợ em mang thai nhưng em...bị nghén."

Thịnh trợn tròn hai mắt ngạc nhiên, thốt lên: "Gì? Nghén á?"

"Mẹ em không nói cho anh biết à?"

"Không, có nghe thím nói gì đâu. Thế thì khổ chú rồi, thôi chịu khó đi." Thịnh giả vờ an ủi, nhưng thực chất trong bụng thì muốn cười mà không thể nào cười được. Anh cũng có nghe qua vụ ốm nghén thay vợ, nhưng đây là lần đầu tiên anh được tận mắt chứng kiến.

Ngồi nói chuyện được một lúc thì chuông tan ca vang lên. Dương lập tức ngồi bật dậy thu dọn bàn làm việc, xong tạm biệt Thịnh rồi vội vã đi ngay. Mới vừa rồi còn uể oải như người sắp chết mà bây giờ hùng hổ như đi đánh trận vậy. Đúng là sức mạnh của tình yêu có khác.

Nghĩ lại, Thịnh cảm thấy số phận mình đúng là số con rệp. Cũng phong độ bảnh bao, gia cảnh tốt như thế mà tới tận bây giờ, em họ mình kém mình mấy tuổi đã vợ con đầy đủ rồi mà mình vẫn ế chỏng chơ. Ông trời bất công là có thật mà.

Huyền đang ngồi nhặt rau dưới bếp, nghe tiếng gọi cửa vội lật đật đứng dậy đi nhanh lên nhà. Bà Lam thấy vậy thì hốt hoảng chạy theo sau lớn giọng: "Huyền, đi chầm chậm thôi con. Để đấy mẹ mở cửa cho."

Nói xong, bà bước nhanh chân lướt qua người Huyền đi về phía cửa, Huyền cũng lò dò đi theo sau.

Vừa vào nhà Dương đã thấy Huyền đang đứng phía đối diện nhìn mình. Anh vội bước tới gần, đưa một tay ra sau đỡ lấy lưng cô, tay còn lại nắm

cánh tay cô, hỏi: "Sao lại đứng đây?"

Huyền chưa kịp trả lời thì bà Lam đã lên tiếng trước: "Chờ con về chứ còn sao nữa. Vừa nghe kêu cửa đã chạy lên ngay. Bầu bì mà, như thế không tốt đâu, sau này đi đứng nhẹ nhàng một chút nghe chưa?"

Huyền nhẹ gật đầu, nhỏ giọng đáp: "Dạ, con biết rồi ạ!"

"Thôi, hai đứa ngồi nghỉ đi, mẹ xuống bếp nấu nốt cho xong rồi còn chuẩn bị ăn tối."

"Vâng!"

Dương nhẹ nhàng dìu cô đi tới bên ghế ngồi xuống nói: "Mẹ nói đúng đó vợ ạ. Sau này làm gì cũng nhẹ nhàng thôi, đừng có chạy nhanh như vậy không tốt đâu."

Huyền dỗi: "Tại trông anh về chứ bộ. Lại còn trách nữa."

"Thôi anh biết vợ nhớ anh rồi. Nhưng từ sau đừng có như thế nữa nha."

Dương vòng tay ôm cả người cô vào lòng dỗ ngọt. Bỗng anh nhìn thấy có một chiếc giường sắt nhỏ màu xanh ngọc đặt ở góc trái phòng gần lối đi xuống bếp. Anh ngạc nhiên hỏi: "Sao lại có cái giường bên kia?"

"Mẹ mua đấy. Người ta mới chở tới lúc chiều xong. Em có hỏi mà mẹ bảo để ngủ thôi."

Anh nghĩ chắc mẹ anh mua cho anh để khỏi phải ngủ sofa đây mà. Tự nhiên nhìn thấy cái giường anh lại tỏ ra chán ghét vô cùng. Anh thở dài buồn bã: "Lâu lắm rồi có được giấc ngủ nào ngon đâu. Không có vợ thì giường hay ghế cũng có gì khác nhau."

"Thôi, dù gì nằm giường cũng thoải mái hơn. Ráng đợi con ra đời đã."

Dương vừa định nói lại gì đó thì bà Lam gọi hai người xuống ăn cơm. Anh đỡ Huyền đứng dậy rồi cùng cô đi xuống bếp dùng bữa.

"Mẹ mới mua cái giường đấy!"

Dương buồn bã trả lời: "Con thấy rồi!"

"Ừ, tối hai đứa vào phòng mà ngủ, mẹ ngủ ngoài phòng khách. Có gì thì gọi mẹ dậy."

Cả hai người ngồi đối diện đang ăn bỗng nhiên dừng lại, cùng ngẩng đầu lên nhìn nhau ngạc nhiên. Dương quay sang nhìn bà Lam hỏi: "Thật ạ?"

"Chả lẽ mẹ lại nói dối."

Những chuyện xảy ra bà Lam đều biết hết. Thương con dâu, thương cháu nội tương lai là thế. Nhưng dù gì cũng là người làm mẹ, thấy con trai mình như vậy làm sao có thể không xót cho được. Đã bị ốm nghén thì thôi, còn mất ngủ liên tục thế này sợ là con mình đổ bệnh mất.

Tia vui mừng hiện rõ trong đáy mắt Dương. Anh cảm ơn mẹ, gắp thêm thức ăn vào bát bà rồi lại vui vẻ quay sang gắp cho Huyền. Cô cũng vui chẳng kém, ngồi ăn mà thi thoảng cứ tủm tỉm cười.

Tối hôm ấy, có người vì vui quá mà ngủ không được, cứ ôm khư khư vợ trong lòng như sợ bị ai cướp đi mất. Anh lòn tay vào bên trong áo Huyền xoa bụng cô. Bỗng anh phát hiện ra gì đó, ngóc đầu dậy tốc hẳn áo cô lên nhìn chằm chằm vào phần bụng hơi nhô lên của cô nói: "Vợ ơi, con lớn hơn được một chút rồi này."

"Em cũng thấy vậy, mấy bộ quần áo mẹ mua đợt rồi hình như chật hơn ý."

"Mai anh chở đi mua cái khác mặc cho thoải mái."

"Thôi, để em với mẹ đi chứ. Ai lại để anh đi mua đồ bầu, ngại lắm!"

"Ngại cái gì mà ngại? Mua cho vợ mình chứ mua cho ai đâu mà ngại."

Huyền biết, một khi anh đã quyết định chuyện gì thì khó có thể thay đổi nên cũng phải gật đầu.

Dương cúi thấp đầu xuống hôn nhẹ lên bụng cô rồi nói tiếp: "Bố nói là chỉ có đúng thôi phải không? Thiên tài của bố lớn nhanh nhé, hành bố hơi bị nhiều rồi đấy."

Huyền chỉ biết bật cười, để mặc anh trêu đùa trên bụng mình. Đúng là có em bé rồi thì trong lòng thoải mái hơn rất nhiều. Cảm giác lần đầu được làm mẹ thật sự rất khó để có thể diễn tả được, thiêng liêng và ngọt ngào một cách kì lạ.

Thường thì khi mang thai, phụ nữ vì phải vật vã với những trận ốm nghén nên đa số đều rất xanh xao và hay cảm thấy mệt mỏi, mất ngủ. Thế nhưng bởi vì được chồng ốm nghen thay nên Huyền tinh thần lúc nào cũng phơi phới, ăn ngủ đủ giấc, lại được mẹ chồng chăm sóc kĩ lưỡng, rồi vợ chồng ông Hùng, bố cô cũng thường xuyên sang thăm, mang đủ thứ đồ tẩm bổ cho nên cứ lên cân đều đều, bụng cũng căng tròn dần theo.

Thỉnh thoảng Hiếu cũng ghé thăm cô. Cậu đang học năm cuối cấp nên khá bận rộn. Mọi khi cậu toàn đi một mình, nhưng có hôm thì dẫn theo cô bạn học tên Châu kia. Chẳng cần đoán Huyền cũng biết hai người chắc chắn đang quen nhau rồi. Cô thấy Châu là người hoạt bát vui vẻ, lại dễ gần và đáng yêu như thế chả trách em trai cô đổ ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Đám bạn thân biết cô có thai thì nhốn nháo cả lên, ngày nào cũng gọi điện hỏi thăm rối rít. Nhưng vì công việc, cuộc sống bận rộn nên cũng không thể thường xuyên tới thăm. Hẹn mãi rốt cuộc cũng tranh thủ được một bữa kéo nhau tới thăm Huyền. Khánh còn dẫn theo cả Nhung và con gái nữa. Cô bé càng nhìn càng thấy có nhiều nét giống bố, đang tuổi bập bẹ tập nói nên cứ líu lo cả buổi.

Trưởng thành rồi mà hễ cứ ở gần với nhau là cái tính nhây lầy lại được dịp bộc phát. Bây giờ ai cũng có đôi có cặp cả rồi. Hai cặp kia thì thôi khỏi nón, sến sẩm kinh khủng. Thạch với Thư thì có lẽ do tính Thư ngại ngùng nên ít thể hiện tình cảm, lại bị đám kia chọc ghẹo nên cứ rúc ở dưới bếp với bà Lam. Mỗi Quân là vẫn ế. Thực ra là vì cậu đã phải trải qua một cú

sốc tình cảm quá lớn nên tới tận bây giờ vẫn chưa thể mở lòng được với ai. Trước mặt mọi người cậu luôn tỏ ra lạc quan yêu đời nên chẳng một ai hay biết. Có lẽ cậu cần thêm thời gian.

Ăn uống no say, cả đám trải chiếu ngồi dưới sàn bắt đầu tranh luận, giành nhau đặt tên cho em bé.

"Nếu sinh con trai thì phải đặt là Khả Minh Tuấn. Nghe thôi đã biết đẹp trai sáng sủa, thông minh như bố rồi." Nghĩa hào hứng nói.

"Không được!" Dương bỗng lên tiếng, khuôn mặt hơi nhăn lại tỏ ra không được vui.

"Sao lại không? Tên đẹp thế cơ mà."

"Xấu hoắc, đẹp cái gì mà đẹp."

Thấy thái độ khó chịu của Dương, ngay cả Huyền cũng thấy ngạc nhiên. Cô quay sang nhìn đám bạn, cả đám nhìn nhau lắc đầu. Bỗng nhiên Hùng "à" lên một tiếng rồi chụm đầu cả đám còn lại vào một chỗ, sợ Dương nghe thấy nên nhỏ giọng thì thào: "Tao biết rồi. Bọn mày còn nhớ thằng cha Huỳnh Minh Tuấn ngày trước không? Chả trách đặt tên đấy hắn ta lại không vui. Người gì mà thù dai thấy ớn."

Cả đám nghe xong liền hiểu ngay, gật đầu lia lịa rồi tản ra, nhìn nhau cười như không có chuyện gì xảy ra. Thế là cái tên "Khả Minh Tuấn" đã bị đưa vào quên lãng, thay vào đó là vô vàn những cái tên hoa mỹ khác. Thực ra thì bàn cho rôm rả vậy chứ quyết định cuối cùng vẫn thuộc về hai vị phụ huynh tương lai.

Kết quả siêu âm là con gái. Tuy Huyền cũng rất thích con gái, nhưng cô nghĩ thường thì bố mẹ chồng sẽ thích có cháu trai đích tôn hơn. Với lại từ lúc biết kết quả siêu âm tới giờ, cô để ý hình như bà Lam có hơi buồn một chút, dù không thể hiện rõ nhưng cô có thể cảm nhận được. Tự nhiên trong lòng cô lại có chút lo sợ. Trước đây, mẹ cô vì không sinh được con trai cho nên cuộc đời mới phải chịu nhiều đau khổ. Cô sợ mình sẽ giống mẹ.

Không phải cô sợ khổ, mà lo lắng cho đứa con gái chưa trào đời của mình. Liệu sau này nó có phải trải qua những gì mà cô đã từng?

Dạo gần đây Huyền còn thấy anh có chút khác lạ. Thường thì sau bữa tối, anh sẽ quấn quýt bên cô chẳng rời một bước, còn ngồi thủ thỉ với em bé hàng giờ đồng hồ. Vậy mà bây giờ chẳng còn được như trước nữa, có khi đang nói chuyện với nhau cũng tự nhiên bỏ đi đâu mất, có hỏi thì chỉ ậm ờ cho qua chuyện.

Anh nói với cô rằng làm việc mà ngồi gần cô không thể tập trung được nên cứ tới giờ là xách tài liệu xuống bếp ngồi, lúc cô bất chợt đi xuống thì lấm lét như kẻ gian vậy. Điều này càng khiến sự lo lắng trong lòng cô tăng lên gấp bội. Có phải vì cô mang thai con gái nên anh đã bắt đầu cảm thấy chán nản rồi không?

Nằm trong phòng mà Huyền không tài nào chợp mắt được. Bụng cũng to rồi nên lại chẳng dám cựa quậy mạnh nữa. Trong lòng bỗng dấy lên một cảm giác bất an. Cô vực người ngồi dậy, với đôi dép lò do đi ra khỏi phòng. Thấy bà Lam đang ngồi xem ti vi ngoài phòng khách, cô cũng bước tới ngồi xuống đối diện.

"Sao lại ra đây? Không ngủ được hả con?"

"Dạ, con thấy hơi khó chịu."

"Ừ, chắc mang thai con gái nên vậy đấy. Hồi đó có thai em Thư mẹ cũng thế, khổ hơn lúc mang thai thằng Dương nữa."

"Dạ, mà nếu có con trai thì tốt biết mấy mẹ nhỉ?" Cô buột miệng hỏi.

"Trai gái gì chẳng là con, có là may mắn lắm rồi con ạ!"

Nghe bà Lam trả lời, nỗi lo sợ trong lòng Huyền dường như đã vơi đi được một phần. Nhưng đó là mẹ nói, còn về phần Dương thì...liệu anh có nghĩ như thế không?

"Anh Dương còn chưa xong việc hả mẹ?"

"Lúc nãy mẹ xuống bị nó đuổi lên đây này!"

"Để con xuống thử xem!"

"Thôi cứ kệ nó. Bầu bì to rồi thì nghỉ ngơi cho khỏe."

"Dạ con không sao ạ! Em bé ngoan lắm, không quấy đạp gì cả nên cũng không mệt lắm. Thôi con đi đây!"

Huyền đứng dậy, chậm rãi từng bước nặng nề đi xuống bếp. Đứng ngoài cửa nhìn vào bên trong, cô thấy anh đang ngồi xoay lưng về phía mình, cúi xuống loay hoay làm gì đó khiến cô hơi nghi hoặc. Nhẹ nhàng tiến lại gần, cô lên tiếng hỏi: "Anh làm gì vậy?"

Dương nghe giọng nói sau lưng vang lên thì giật mình, hốt hoảng cất vội thứ gì đó vào chiếc cặp màu đen đặt trên ghế rồi quay lại. Nhìn thấy Huyền, anh bật người đứng dậy bước lại đỡ cô tiến về phía ghế ngồi xuống rồi cũng ngồi bên cạnh, đưa tay vén nhánh tóc sang bên tai cho cô, hỏi: "Anh có làm gì đâu, làm việc thôi. Sao vợ không nghỉ đi cho khỏe mà xuống đây làm gì?"

"Em thấy hơi khó chịu trong người nên đi lại chút cho thoải mái. Lúc nãy em thấy anh cầm cái gì trên tay ấy?"

Dương lắc đầu trả lời: "Đâu...đâu có gì đâu, chắc vợ nhìn nhầm rồi."

Huyền im lặng không nói gì. Cô nghĩ có thể do mình đang bầu bì nên hay nghĩ nhiều rồi suy diễn lung tung. Thế nhưng cảm giác bứt rứt khó chịu không tài nào xóa bỏ được. Cô nhìn thẳng vào mắt anh, buồn bã nói: "Em thấy dạo này anh lạnh nhạt với mẹ con em quá. Có phải vì nó là con gái không?"

Cô hơi cúi thấp đầu, hốc mắt bắt đầu đỏ hoe, giọng trùng xuống: "Chắc anh thất vọng lắm, em xin lỗi!"

Dương thấy cô như thế lại quýnh lên, vội đưa tay ôm lấy hai bên má cô nhẹ kéo mặt cô ngẩng lên đối diện mình: "Vợ nói linh tinh gì thế? Ai nói

anh lạnh nhạt, ai nói anh không thích con gái. Vợ hiểu lầm anh rồi."

"Nếu không phải thì tại sao? Có phải anh có chuyện gì giấu em đúng không?"

"Anh..."

Dương ngập ngừng giây lát, ánh mắt hướng về phía khác như đang suy nghĩ gì đó. Huyền thấy thái độ anh như thế lại càng khẳng định rằng những gì mình nghĩ là đúng. Cô thở nhẹ một hơi: "Em biết ngay mà!"

Dương nắm chặt hai tay Huyền cố giải thích: "Không phải như thế mà! Thực ra...anh..."

"Anh làm sao?"

"Anh..."

Dương nhìn Huyền bằng ánh mắt có chút do dự, sau đó buông tay cô ra, xoay người lại lục trong chiếc cặp đặt ở ghế bên cạnh một cái túi gì đó màu trắng rồi xoay người trở lại, e dè đặt lên bàn trước mặt cô.

Huyền nhìn cái túi nhỏ trước mặt, xong quay sang hỏi anh: "Đây là cái gì?"

"Vợ xem rồi đừng có cười anh."

Huyền cảm thấy hơi tò mò, kéo cái túi xích lại gần mở ra. Vừa nhìn thấy đồ đựng bên trong, cô tròn mắt ngạc nhiên: "Gì đây? Xoài dầm à? Còn có cả cóc, me dầm nữa. Đây...", cô quay sang nhìn anh, mày hơi nhíu lại: "Sao anh lại ăn mấy cái này?"

Dương nhìn cô bằng vẻ mặt mếu máo khổ sở: "Anh không biết! Tự nhiên thèm chua, thèm tới nỗi mấy thứ này ăn bao nhiêu cũng không thể hết thèm được. Sợ vợ cười nên mới trốn xuống đây này."

"Vậy mấy lúc đang nói chuyện mà bỏ đi cũng là vì thèm cái này à?"

Dương không nói gì mà chỉ gật đầu. Mối nghi ngờ trong lòng Huyền được giải tỏa, thay vào đó là sự cảm thông dành cho anh. Mấy chuyện này lẽ ra cô mới phải là người chịu mới đúng.

"Thèm thì cứ bảo thèm, em kêu mẹ mua về làm cho. Cứ lén la lén lút làm em còn tưởng..."

"Tại anh ngại thôi, ai kêu cứ suốt ngày suy nghĩ linh tinh làm gì."

"Anh không như thế làm sao em nghĩ được?"

"Thôi thôi, là anh sai. Đừng có nổi giận lại ảnh hưởng tới cục cưng của anh."

"Có mỗi con anh là cục cưng thôi. Vậy em là cục gì?"

"Thì em là cục bự, con là cục nhỏ. Cục nào cũng cưng cả."

Rõ ràng biết rằng anh chỉ đang nịnh thôi, nhưng mà vẫn cứ thấy ngọt không chịu được. Những nỗi phiền muộn trong lòng được giải tỏa hết thì cảm thấy nhẹ nhõm hẳn đi.

Dương thu dọn lại đồ đạc trên bàn rồi dẫn Huyền ra đằng trước hiên nhà hóng gió. Ngước lên nhìn khoảng trời đêm đen yên tĩnh, cô buột miệng hỏi: "Anh có nghĩ sẽ đặt tên con là gì chưa?"

Dương vòng tay ra sau kéo cô ôm sát vào lòng rồi cũng ngẩng đầu lên, tay còn lại chỉ về phía bầu trời: "Đó sẽ là tên của con mình!"

Huyền nhìn theo hướng tay anh. Một vầng trăng sáng rực nổi bật giữa màn đêm đen đặc quánh thênh thang. Cô quay sang nhìn anh nói: "Trăng sáng? Ý anh là đặt tên Minh Nguyệt à? Thôi đừng đặt tên Nguyệt, nghe nó sến sến kiểu gì ấy. Với lại người ta kêu con gái tên Nguyệt hay lận đận lắm."

Dương lắc đầu trả lời: "Không phải Nguyệt, vợ nhìn bên cạnh đi!"

Huyền lại ngẩng đầu nhìn lên trời. Có lẽ vì mặt trăng nổi bật quá nên cô không để ý xung quanh còn có vô vàn những chấm sáng lung linh huyền ảo. Cô thắc mắc: "Không lẽ là sao?"

Anh gật đầu: "Con của chúng ta nhất định sẽ là một ngôi sao sáng!"

.....

Gần tới ngày dự sinh thì cơ thể Huyền có những thay đổi rõ rệt. Tâm trạng lúc nào cũng bồn chồn lo lắng không yên, cả đêm không tài nào yên giấc. Dương thấy vợ như thế cũng thấp thỏm theo, nằm bên cạnh dỗ mãi cô mới ngủ được.

Mờ sáng, Huyền bị cơn đau râm ran truyền đến khiến cô bừng tỉnh. Nghĩ là em bé đạp nên cô cũng không gọi Dương dậy. Cố gắng nhắm mắt ngủ lại nhưng dường như cơn đau không hề thuyên giảm mà ngược lại càng quặn hơn. Cô khẽ cựa người khiến anh nằm bên cạnh giật mình mở mắt, thấy cô nhăn nhó khó chịu anh vội hỏi: "Sao vậy? Con quấy vợ hả?"

"Em không biết nữa, nhưng sao em thấy bụng đau quá anh ơi."

"Còn mấy ngày nữa mới tới ngày dự sinh cơ mà!"

Dương định chạy ra ngoài kêu bà Lam vào nhưng sực nhớ rằng bà đã bắt taxi ra sân bay đón bố anh. Trong lòng bỗng dâng lên cảm giác lo lắng, anh vội gọi điện thoại ngay cho mẹ. Bà Lam bảo vừa đón được bố anh, đang trên đường về nhà. Nghe qua tình hình anh kể lại, bà hoảng hốt bảo anh lập tức đưa Huyền vào bệnh viện.

Vừa mang đồ đạc bà Lam đã chuẩn bị sẵn ra trước cửa xong quay trở vào định dìu Huyền ra ngoài thì phát hiện cô đang nằm trên giường, mặt mũi nhăn nhúm, trán lấm tấm mồ hôi. Anh hốt hoảng chạy tới bên cạnh, nắm chặt lấy bàn tay cô lo lắng hỏi: "Vợ sao thế?"

Huyền bấu chặt lấy tay anh, miệng thều thào: "Em đau quá...đau quá anh ơi..."

"Cố lên, anh đưa vợ tới bệnh viện ngay đây."

"Em...đau...không...không...kịp nữa rồi..."

Huyền cố gắng nặn ra được vài chữ đứt quãng rồi gào lên một tiếng, tay nắm lấy tấm ga trải giường, tay kia bấu chặt tay anh tới nỗi in hằn mấy vệt móng vào da thịt. Anh luống cuống không biết phải làm sao, lại rút điện thoại gọi cho bà Lam báo tình hình. Còn chưa kịp dứt lời đã nghe tiếng Huyền lắp bắp một cách khó khăn: "Anh ơi...con...con...sắp ra..."

Đôi mắt anh đột nhiên giãn căng ra hết mức có thể, hốt hoảng vứt điện thoại sang một bên. Phát hiện phần đầu em bé đã nhô ra thì theo bản năng đưa tay đỡ lấy. Nhìn cô cắn chặt răng gồng mình chịu đựng đau đớn, mồ hôi mồkê bết dính lấy tóc tai rũ rượi trên mặt mà tim anh như muốn ngừng đập, hốc mắt cũng đỏ hoe như sắp khóc, chỉ biết nhẹ nhàng đỡ em bé, miệng không ngừng động viên cô.

Sau một hồi vật vã với cơn đau, Huyền hít một hơi thật sâu, dùng hết sức lực rặn thật mạnh. Lúc em bé sổ hẳn ra ngoài, cất tiếng khóc vang khắp phòng thì bà Lam và chồng cùng hai vị bác sĩ, y tá cũng chạy vào tới nơi. Dương run rẩy bế em bé đỏ hỏn bé xíu trong tay, cả người anh như chết lặng. Lần đầu tiên trong đời anh chứng kiến cảnh phụ nữ sinh con, mà người đó lại là vợ anh, con anh, do chính tay anh đỡ đẻ. Khoảnh khắc này, cảm giác này, có lẽ cả đời anh sẽ chẳng bao giờ quên được.

Huyền chỉ kịp nhìn thấy hình ảnh Dương run rẩy bế em bé trao lại cho y tá rồi sau đó vì kiệt sức mà thiếp đi. Đến lúc tỉnh lại đã thấy anh ngồi ngay trước mặt nở nụ cười dịu dàng nhìn mình. Khuôn mặt cô phờ phạc đi vì mệt, đôi môi khô khốc khẽ mấp máy: "Anh ơi, con...con..."

"Con đây!"

Dương nhẹ đẩy khối khăn lông mềm mại xích lại gần Huyền hơn. Em bé nhỏ xíu, da thịt hồng hồng hơi nhăn nhúm đang nằm gọn trong chăn, cái miệng bé xíu khẽ mấp máy chóp chép không khí. Cô đưa tay kéo mép chăn thấp xuống một chút để nhìn con cho rõ, khóe mắt đánh rơi một vài giọt nước long lanh trong niềm hạnh phúc.

Đứa trẻ này, nhìn vào ai cũng bảo tám chín phần là giống bố, chỉ có đôi mắt to tròn đen long lanh và đôi môi chúm chím phớt hồng là được thừa hưởng từ mẹ. Chắc vì vậy mà con bé thích bố nó hơn. Cả ngày ở nhà với mẹ mà cứ bú no xong lăn quay ra ngủ, xem mẹ nó như là không khí. Thế mà bố vừa đi làm về là tỉnh ngay, được bố bế trên tay thì cười tít mắt chẳng thấy tổ quốc đâu, cái miệng bé xíu cứ chu ra như kiểu muốn nói chuyện với bố vậy. Có hôm Huyền phải cố gắng mãi mới khiến nó chú ý tới mình được một chút, nhưng cũng rất chi là hời hợt, như kiểu mẹ nó chỉ là giọt nước giữa biển khơi, là hạt cát trên sa mặc thôi, bố nó mới là vũ trụ.

Mà hình như lại còn có vẻ nghe lời bố từ trong trứng thì phải. Lúc chưa trào đời, bố dặn nằm trong bụng không được quấy mẹ thì y như rằng ngoan vô cùng, hiếm khi thấy đạp mẹ đau bụng. Bây giờ cũng vậy, dù có đang gào khóc to thế nào đi chăng nữa, chỉ cần bố nựng vài cái là nín hẳn, nhìn bố cười tươi roi rói. Người ta bảo con gái là tình nhân kiếp trước của bố cấm có sai. Đến độ chào đời mà cũng phải chính tay bố đỡ đẻ thì không còn từ ngữ nào để nói được nữa.

Dương thì thôi, khỏi phải bàn tới cái độ cưng con gái như thế nào. Đi làm về là sà vào ôm con bế trên tay, cái gì mà "thiên tài của bố", "cục cưng của bố". Riết rồi Huyền thấy mình cứ như thành phần bị hắt hủi trong nhà vậy, tủi thân vô cùng. Nhưng chẳng lẽ lại đi ghen với con gái của mình?

Bố Dương về nước rồi mà nhà anh lại nhỏ nên bây giờ bà Lam không ở chung nữa. Hai người dọn sang ở căn nhà khác của ông Hùng. Xa quê hương, xa vợ con mấy chục năm trời rồi nên bây giờ ông chẳng muốn đi nữa, quyết định về đây luôn. Chi nhánh bên đó đã bàn giao lại hết cho người của ông Hùng phụ trách. Hai ông bà định đợi cháu lớn chút nữa rồi dắt nhau về quê tận hưởng tuổi già.

Con gái không chịu nằm nôi, vừa đặt xuống là ré lên khóc inh ỏi, thành ra hai vợ chồng phải cho con ngủ chung. Vấn đề là đứa con này khó chiều kinh khủng, nhất quyết phải có bố nằm bên ru mới chịu ngủ. Còn bé tí mà nhạy lắm, dù có ngủ say cỡ nào nhưng chỉ cần bố rời đi cái là lại tỉnh dậy ngay. Nhiều lúc muốn tranh thủ gần gũi nhau một chút cũng chẳng được, tại vì con quỷ nhỏ nằm bên cạnh là chuyên gia phá đám.

Trong lúc Dương dỗ con ngủ thì Huyền đích xác là người vô dụng nhất, ở bên cạnh mà chẳng biết làm gì. Mà có muốn thay anh dỗ con cũng chẳng được, con nó chỉ cần bố thôi. Ngồi nhìn mãi đâm ra buồn chán, lại cảm thấy trong người hơi ngột ngạt nên đứng dậy đi ra ngoài bật ti vi xem. Cầm điều khiển trên tay tua đi tua lại mấy kênh mà chẳng hiểu sao xem cái gì cũng vô vị. Cô chán nản tắt phụt luôn ti vi, đặt lại điều khiển trên bàn rồi ngả người ra sau ghế nhắm mắt thư giãn.

Một luồng khí nóng hổi phả vào sau gáy cổ khiến cô giật mình mở mắt ra, định bật người dậy thì đã bị ai đó quàng tay vào cổ ghì lấy. Anh cúi đầu xuống đặt trên vai cô, cọ nhẹ vào bên má thì thào: "Sao kêu đi ra một tí mà giờ này còn chưa vào?"

Huyền gỡ tay anh ra, giọng có chút hờn dỗi: "Vào làm gì? Trong đó làm gì có chỗ cho thành phần thừa thãi này?"

"Đang giận đấy à?"

"Ai thèm giận. Thôi, vào ngủ với con đi, mất công lát nữa nó lại réo inh ỏi lên thì khổ."

"Con ngủ say rồi, anh bảo nằm ngủ ngoan nên không dám quấy đâu, yên tâm!"

Huyền cong môi xùy một hơi rõ dài, sau đó trượt người nằm xuống ghế vắt chéo chân lên rung đùi. Ánh sáng bỗng nhiên phụt tắt, Huyền hốt hoảng định bật dậy thì cả cơ thể đã bị áp trở lại xuống ghế. Chút ánh sáng yếu ớt hắt ra từ bên trong phòng ngủ đủ để cô nhìn thấy bóng người cao lớn của anh đang ngày càng áp sát đến gần mình hơn. Cả người cô trở nên cứng đờ, chớp mắt nhìn anh lắp bắp: "Anh...làm gì...thế?"

"Cái gì cần phải làm thì làm thôi."

Những lời sau đó đều bị nụ hôn của anh nuốt gọn. Cánh môi nóng bỏng lần lượt rà soát khắp cơ thể. Chẳng biết đã bao lâu rồi chưa được gần gũi nhau thế này, ai cũng cảm thấy bản thân thiếu thốn vô cùng. Cô nhóc trong

phòng ngủ tự nhiên hôm nay lại ngoan đột xuất, không thấy quấy khóc nên cả quá trình "làm việc" đều vô cùng thuận lợi.

Những gì cần phải làm đều đã làm xong xuôi, Dương trở mình nằm xuống, ôm chặt cơ thể Huyền trong lòng nhắm mắt lại. Những ngón tay thon dài nhẹ nhàng lòn vào đùa nghịch từng lớp tóng mỏng, mượt như tơ của Huyền. Cô khẽ cựa người vòng tay qua ôm lấy anh. Vòm ngực rắn chắc như một điểm tựa vững chãi khiến cô cảm thấy ấm áp và bình yên vô cùng.

Đoạn kí ức trong quá khứ bỗng nhiên chạy ngang qua suy nghĩ. Cô bất giác hỏi nhỏ: "Ngày đó, nếu em không bị tai nạn thì chắc anh chẳng về đâu nhỉ? Nếu vậy thật thì có khi bây giờ anh đã là chồng của người ta mất rồi!"

Anh siết chặt vòng tay mình hơn một chút: "Anh vẫn sẽ về!"

"Tại sao? Lúc đó anh đã từ bỏ rồi mà, còn chúc em hạnh phúc..." Huyền ngập ngừng, muốn nói thêm điều gì đó nhưng rồi lại thôi.

"Từ trước tới giờ anh chưa từng suy nghĩ sẽ từ bỏ dù có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa. Lần đó là ngoại lệ. Anh nghĩ, rồi thời gian sẽ xóa nhòa đi mọi thứ, tình yêu của chúng ta cũng vậy. Nhưng sau đó anh mới nhận ra, suy nghĩ so với thực tế hoàn toàn khác nhau. Anh làm không được."

"Vậy nếu như lúc ấy em cương quyết không chịu quay lại với anh, không muốn cùng anh đi tiếp nữa thì sao?"

"Bờ vai này luôn sẵn sàng."

"Là sao?"

"Còn trăng sao gì nữa, không chịu đi thì anh vác đi chứ sao."

Chính văn HOÀN.

Cảm ơn các bạn độc giả đã theo dõi và ủng hộ mình trong suốt thời gian qua, bắt đầu từ những con chữ non nớt và vụng về nhất ❤❤❤

Một lần nữa xin cảm ơn tất cả mọi người!

Đồng Nai, 03/12/2017

•Vân Jibi•

MÀY KHÔNG ĐI ANH VÁC MÀY ĐI

Vân Jibi

dtv-ebook.com

Chương 81: Ngoại Truyện

1.

Chuyện là có con bé nhà nọ được bố mẹ dẫn đi dự đám cưới cậu Hiếu với mợ Châu, sau khi trở về nhà thì ngồi khoanh chân trên ghế sofa xoa xoa cằm đăm chiêu chẳng khác gì bà cụ non. Mẹ nó thấy làm lạ mới bước tới gần ngồi xuống bên cạnh hỏi: "Con gái đang nghĩ gì đấy? Nói mẹ nghe xem nào!"

"Mẹ không biết đâu!"

"Con chưa nói sao biết mẹ không biết?"

Con bé chép miệng trả lời: "Cái này hỏi bố thì may ra bố còn biết, chứ hỏi mẹ chắc mẹ không biết đâu. Thôi, mẹ để yên cho con suy nghĩ, đừng có làm con phân tâm".

Có bà mẹ nào đó vô cùng ức chế, chẳng lẽ bây giờ lại lôi nó ra tét cho mấy phát vào mông. Ừ, thôi thì nó là con của bố nó, là thiên tài của bố nó nên chỉ có thiên tài mới hiểu nhau thôi.

Tới bữa cơm tối, đang ngồi ăn bỗng nhiên con bé lại quay sang hỏi bố: "Bố ơi, có phải là người thân trong gia đình với nhau thì khi họ làm đám cưới sẽ mời lẫn nhau phải không bố? Giống như cậu Hiếu ý, đám cưới của cậu ấy cũng mời nhà mình đó".

"Ừ, đúng rồi. Sao thiên tài của bố lại hỏi vậy?"

"Dạ, thì con chỉ hỏi thế thôi!"

Con bé trả lời xong, chẳng biết sao mặt nó lại buồn buồn. Ăn thêm vài miếng nữa rồi buông đũa, trượt xuống ghế đi lên phòng khách ngồi. Bố mẹ nó chẳng hiểu gì, quay sang nhìn nhau thắc mắc.

Hai vợ chồng từ dưới bếp đi lên, thấy con bé đang ôm mấy cuốn album hình cưới, lật hết trang này sang trang khác giống như đang tìm kiếm gì đó. Dương thấy vậy thì lên tiếng hỏi: "Thiên tài của bố đang tìm gì đấy?"

Nói xong, anh nắm tay Huyền đi lại sofa ngồi xuống đối diện. Con bé thở dài, ngẩng đầu lên buồn bã hỏi: "Con có phải người thân trong gia đình của bố mẹ không?"

"Dĩ nhiên là phải rồi. Chúng ta là một gia đình" Dương đáp.

"Vậy chắc là bố mẹ không thương con rồi!"

"Sao lại không thương? Bơ là thiên tài, là cục cưng của bố. Bố thương Bơ nhất nhà!"

"Thôi, bố đừng có mà lừa con. Hôm trước mẹ giận bố, bố cũng nói với mẹ rằng bố thương mẹ nhất nhà".

"Thì đó là bố nói dối cho mẹ hết giận thôi, chứ bố thương Bơ nhất nhà mà!"

Dương nói xong quay sang nháy mắt với Huyền ra hiệu. Cô biết anh chỉ đang dỗ con nên cũng giả vờ ngồi im lặng bên cạnh không nói tiếng nào.

"Thì giờ bố cũng đang nói dối cho con hết buồn chứ gì? Con biết hết ý!"

Đến là chịu với con bé này. Nói cái gì nó cũng trả treo lại được. Đúng là bố nào con nấy.

"Thì bố thương cả hai mẹ con. Thế hoá ra Bơ buồn là vì chuyện này à?"

Con bé lắc đầu: "Không phải. Chuyện này con biết lâu rồi, buồn cái gì nữa mà buồn. Con buồn chuyện khác cơ".

"Chuyện gì?"

"Lúc nãy bố nói người thân trong gia đình thì đám cưới sẽ mời lẫn nhau phải không?"

"Đúng rồi!"

"Vậy con cũng là người thân của bố mẹ, sao đám cưới bố mẹ lại không mời con?"

"..."

MÀY KHÔNG ĐI ANH VÁC MÀY ĐI

Vân Jibi

dtv-ebook.com

Chương 82: Ngoại Truyện 2

2

Huyền đang loay hoay trong bếp phụ Dương làm bữa tối, nghe tiếng chuông điện thoại reo thì nhanh chóng đi lên phòng khách. Nhìn thấy tên người gọi, cô vội vã trả lời ngay: "Alo, có việc gì không cô giáo?"

Chẳng biết đầu dây bên kia đã nói những gì với Huyền, chỉ thấy khuôn mặt cô liên tục biến sắc, lúc thì ngạc nhiên, lúc giận dữ, sau lại chuyển sang ngại ngùng. Cúp máy, cô vội đi xuống bếp.

Dương vừa xào xong chảo sườn, thấy vợ hốt hoảng đi vào thì hỏi ngay: "Ai gọi cho vợ vậy?"

"Cô giáo của Bơ gọi. Anh xong chưa? Đi đón con về đi".

"Có chuyện gì à?"

Huyền vừa giận vừa lo lắng, bu ồn bực ng ồi xuống ghế thở hắt ra: "Nhờ phúc của anh, con gái vàng của anh, cục cưng của anh, thiên tài của anh ở trường lại đánh con nhà người ta, cô giáo vừa gọi điện thoại v ề báo kìa!"

Dương biết vợ lo lắng cho con nên mới bực tức như thế, nhưng anh lại không an ủi mà cố ý muốn trêu chọc: "Anh nhớ ngày xưa vợ cũng thế còn gì? Sao lại trách anh? Mình anh đâu thể sản xuất ra nó được. Trẻ con mà, như thế cũng là chuyện thường tình thôi".

Huyền nghe xong, nghĩ lại cũng thấy anh nói đúng. Ngày xưa cô cũng hung hăng dữ dằn lắm, còn phi dép tới nỗi khiến con nhà người ta gãy cả

răng chứ có nhẹ gì. Nhưng đó đâu phải lỗi của cô, cô như thế đều là do bị lây nhiễm thói xấu từ anh thôi. Tóm lại đều là tại anh hết.

Cô thở ngắn thở dài: "Em như thế cũng là do anh đấy. Trẻ con cái gì mà trẻ con? Đánh con nhà người ta chảy cả máu mũi, đứt cả nắm tóc mà trẻ con à? Mới tí tuổi đầu đã như thế rồi, lớn lên chút nữa thì sao? Anh đó, đừng có mà chiều nó quá nó đâm hư hỏng ra. Con gái con nứa, dịu dàng thuỳ mị chút thì người ta mới thích chứ!"

"Anh thấy điểm này nó thừa hưởng từ vợ mà. Sao cứ đổ hết lên đầu anh thế? Anh vô tội mà!"

Thật đúng là, đang bực mình mà còn gặp cái bản mặt bỡn cợt của lão chồng này khiến Huyền muốn phát điên luôn. Thế là cô gắt gỏng, bắt Dương đi đón con về ngay. Dương cười cười, đi lại ôm hôn cô mấy cái, mặc cho cô la hét om sòm rồi mới chịu rời khỏi nhà.

Hai bố con về đến nhà, Huyền vừa định đi ra mắng cho con gái một trận, ai ngờ cái mặt nó hầm hầm, chào mẹ nó xong đi thẳng vào phòng luôn. Bình thường tới bữa, không cần nhắc cũng tự động ngồi vào bàn ăn, nhưng hôm nay Huyền gọi mãi mà chẳng thấy ra, tới lúc xuống bếp, nó chỉ liếc qua mâm cơm rồi lắc đầu: "Thôi, con không ăn đâu. Bố mẹ ăn đi!"

Huyền ngạc nhiên hỏi: "Sao lại không ăn? Hôm nay có món sườn xào chua ngọt, canh mướp đắng nhồi thịt mà con thích này!"

"Mẹ có nhớ lần trước con Chóc của con tại sao lại phải đi bệnh viện không?"

Thì ra nó tưởng là Huyền nấu ăn cho nên thái độ mới như thế. Thảo nào mà cô lại cứ thấy lạ lạ. Đợt trước cô thử tập nấu ăn, nhưng nếm thử thấy kinh khủng quá mới đổ cho con Chóc, chó cưng của con gái cô ăn. Ai ngờ qua hôm sau con Chóc đột nhiên bỏ cơm, cả ngày nằm li bì một chỗ nằm rên ư ử. Sau khi đưa tới bệnh viện thú y mới biết nó bị ngộ độc thức ăn.

Liếc qua mâm cơm, lúc nãy bắt anh đi đón con vội nên cô tự lấy đồ ăn bày ra sẵn, tuy không được đẹp mắt và công phu như bố nó nhưng trông cũng đâu có đến nỗi nào? Chẳng lẽ không biết bày đồ ăn cũng là cái tội à?

Huyền buông đôi đũa đặt trên miệng bát, giận dỗi: "Ừ đấy, tôi không giỏi bằng bố cô. Không ăn thì nhịn đi. Bực cả mình!"

Dương thấy hai mẹ con sắp có dấu hiệu xảy ra chiến tranh thì chỉ biết ngao ngán lắc đầu. Cái cảnh tượng này xảy ra như cơm bữa, cũng chẳng còn quá xa lạ gì nữa rồi. Thế nên anh lúc nào cũng là người đứng giữa hai người, một là vợ, một là con gái để tìm cách giảng hoà.

"Thôi, con nó đang buồn nên mới thế. Em đừng giận nữa. Còn Bơ, không được như thế với mẹ chứ? Mẹ thương Bơ nhiều như thế cơ mà. Mấy cái này là do bố nấu hết đấy, ngồi xuống ăn đi".

Đúng là con gái rượu của bố có khác, nghe bố nói xong là sáng mắt ra, ngồi xuống ăn liền mấy bát cơm. Nhưng Huyền để ý thái độ con bé hôm nay lạ lắm, mặt mũi cứ hậm hực như đang tức giận chuyện gì đấy. Hay là tại đánh bạn bị cô giáo mắng nên mới như thế? Nhưng đây cũng đâu phải lần đầu, mọi khi toàn tỉnh bơ như chẳng có chuyện gì xảy ra cơ mà.

Gọt xong dĩa hoa quả, Huyền đặt lên bàn rồi ngồi xuống bên cạnh hai bố con, hỏi: "Nói cho mẹ biết, tại sao lại đánh bạn? Ở trường cô giáo dạy như thế nào? Ở nhà bố mẹ dạy như thế nào?"

"Tại nó láo, con tức không chịu được!" Con bé bực tức nói, xong ngoạm một miếng ổi to đùng vào miệng nhai ngấu nghiến.

"Thế bạn đã làm gì con mà con lại đánh bạn?"

"Con hỏi mẹ, ví dụ bố bị người phụ nữ khác cướp mất thì mẹ sẽ làm gì?"

Huyền lớn giọng đáp: "Đứa nào dám cướp chồng của mẹ? Mẹ chả cho một vé về với ông bà tổ tiên luôn ấy chứ!"

"Đấy, mẹ còn như thế, con cho nó chảy máu mũi, đứt có mấy cọng tóc loe ngoe thôi thì đã là gì?"

Huyền tròn mắt quay sang nhìn Dương, còn anh nhìn cô nhún vai ý bảo mình hoàn toàn vô tội. Thì đúng là anh vô tội mà, điểm này có lẽ là được thừa hưởng từ mẹ.

Dương kéo con bé đặt vào lòng, nhẹ giọng hỏi: "Bé Bơ của bố thích bạn nào trong lớp rồi à? Bạn ấy có đẹp trai giống bố không?"

Đôi mắt đen láy tròn xoe của con bé chợt sáng long lanh, ngẩng đầu nhìn Dương háo hức trả lời: "Trên đời này bố là đẹp trai nhất rồi. Bạn ấy cũng đẹp trai, nhưng thua bố một tí".

"Thế bạn kia cướp mất bạn đẹp trai của con à?"

"Nó cứ bám dính lấy bạn ấy như cái đuôi ấy, lại còn nói rằng bạn ấy thích nó nữa. Nó nói dối thôi bố ạ, con biết bạn kia chỉ thích con thôi, không thích nó đâu".

Dương cười cười, xoa đầu con bé: "Sao Bơ biết bạn đẹp trai thích Bơ?"

"Con là ai chứ? Con nhìn qua là biết rồi!"

Huyền thật chỉ biết bó tay nhìn trời. Con với cái, mới mấy tuổi đầu mà đã thế này rồi, nòi giống nhà ai không biết nữa.

"Bố nói Bơ nghe nhé. Có nhiều cách để giành được người ta, không nhất thiết phải đánh bạn như thế. Làm vậy là không tốt, hiểu không?"

Con bé thở dài thườn thượt: "Tại lúc đó con tức quá không kiềm chế được, mà con cũng không biết phải làm sao nữa. Bố có cách ạ?"

Dương gật đầu cười nói: "Cách thì không thiếu, nhưng tốt nhất nên khẳng định chủ quyền trước, để cho người ta biết đường mà tránh xa xa bạn ấy ra, như vậy thì không cần sợ bạn ấy bị người ta cướp mất nữa".

Con bé xoa cằm trầm tư suy nghĩ, xong "à" lên một tiếng rồi tuột xuống khỏi lòng của bố, lật đật chạy vào phòng.

* * *

Đợi con bé ngủ say rồi Dương mới nhanh chóng trở về phòng, kéo chăn chui rúc vào ôm chặt vợ vào lòng. Huyền gạt tay anh ra, giận dỗi: "Anh cứ như thế bảo sao con nó không hư? Nó mới bé tí, biết cái gì mà nói nó như thế?"

"Con nó thông minh như thế thì nói gì nó cũng hiểu. Yên tâm, con anh mà, thiên tài đấy! Con nít bây giờ như vậy cả thôi, kệ đi vợ ạ!"

"Chẳng biết ngày mai nó có gây ra chuyện gì không nữa. Bực cả mình!"

Dương lại kéo vợ vào lòng, tay bắt đầu rà soát khắp nơi khiến người nào đó rốt cuộc không thể nằm yên được nữa, lại bị lôi ra dày vò cả một đêm.

Chiều ngày hôm sau, Dương muốn đưa hai mẹ con ra ngoài ăn một bữa nên lái xe chở Huyền đến trường đón con. Hai người vừa đi gần tới cửa lớp học của con bé thì đã thấy xung quanh có rất nhiều em bé khác đang vây kín trước cửa. Cả hai tò mò bước lại gần thì thấy con gái mình đang đứng giữa lớp, bên cạnh là một cậu nhóc trông rất đáng yêu với khuôn mặt sáng sủa khôi ngô. Huyền nghĩ con mình lại sắp phá phách gì nữa nên mới định bước vào trong ngăn cản, nhưng Dương đã kéo tay cô lại, khẽ lắc đầu ra dấu im lặng.

Huyền khẽ nhăn trán, nói nhỏ: "Để em vào trong đi, lỡ con bé lại đánh bạn thì sao?"

Dương lắc đầu: "Anh đoán cậu nhóc kia là bạn đẹp trai mà Bơ nhắc tới, nên chắc chắn sẽ không đánh bạn. Để yên xem con bé định làm gì nào!"

Đúng là không thể hiểu nổi bố con nhà này nữa rồi. Cô thở dài bất lực, lùi lại đứng nép bên cạnh Dương chăm chú nhìn vào trong.

Con bé cầm lấy tay cậu nhóc kia, dõng dạc tuyên bố: "Đây là Tôm, Tôm là của Bơ. Ai muốn tranh giành Tôm thì bước qua xác của Bơ!"

Huyền nghe xong những từ ngữ chắc nịch vừa phát ra từ cái miệng bé xíu xinh xắn của con gái mình mà sững cả người. Cô quay sang nhìn Dương với vẻ mặt không thể tin được những gì vừa mới xả ra, nói: "Anh thấy rồi chứ? Là nòi giống của ai? Đúng là cha nào con nấy!"

MÀY KHÔNG ĐI ANH VÁC MÀY ĐI

Vân Jibi
dtv-ebook.com

Chương 83: Ngoại Truyện 3

Lại nói về con bé nhà họ Khả, thông minh thì có thông minh, xinh đẹp thì tất nhiên cũng tỉ lệ thuận theo nhan sắc, thế nhưng tính tình càng lớn lại càng không thể ưa nổi. Điểm học lực lúc nào cũng đứng nhất nhì lớp, nhưng điểm hạnh kiểm thì lại vô cùng tệ. Bố mẹ nó mà không chạy đôn chạy đáo thì kiểu gì cũng ở lại lớp vì hạnh kiểm không đạt.

"Còn không biết hối lỗi thì tối nay nhịn cơm đi nghe chưa?"

Huyền vừa về tới nhà, tức giận ném cái túi xách sang một bên quát. Cô vừa từ trường về, bị Ban giám hiệu nhà trường gọi lên trao đổi về việc con gái mình đã đánh một cô bạn học tới nỗi cô bé bị ngã nhào xuống, quẹt trúng cái vách cửa khiến tay bị rách một đường chảy máu. Bên phía gia đình của cô bé kia không những đòi bồi thường mà còn bắt nhà trường phải thôi học con gái Huyền ngay lập tức. Cũng may sau một hồi năn nỉ, và mất một số tiền kha khá nên bên đó mới chịu bỏ qua.

Nhìn thấy thái độ con gái chẳng những không biết hối lỗi mà mặt mũi còn vênh váo ngồi trên ghế khiến Huyền đã đang tức giận lại càng tức giận hơn. Con với cái, chiều lắm sinh hư. Từ đầu năm học tới giờ chẳng biết đã gây ra bao nhiêu là chuyện rồi, lần này nhất định phải thật nghiêm khắc mới được.

"Nói mà cái mặt còn cứ trơ trơ ra đó à? Bây giờ không có bố mày ở nhà mà bênh đâu nhé!"

"Cái mặt con nó như thế từ đó tới giờ rồi, mẹ bảo con phải làm sao bây giờ? Còn nữa, là tự nó ngã rồi bị thương, sao lại trách con?"

"Mày không đánh nhau với nó thì nó có ngã không? Chẳng lẽ đang yên đang lành nó lại tự ngã à? Con với cái, nói bao nhiêu lần rồi không nghe.

Mới mười mấy tuổi đầu, cái tốt thì không học, học ở đâu cái thói côn đồ như vậy hả?"

Con bé không trả lời, cũng chẳng tỏ thái độ gì khác. Trong lòng nó đang nghĩ thầm, bản thân nó như thế chẳng phải là được thừa hưởng hết từ bố mẹ sao? Những chiến tích của mẹ hồi còn đi học nó biết hết. Ngày trước mẹ cũng như thế, bây giờ nó cũng như thế thì mẹ phải tự hào về nó chứ, đằng này hễ gây ra chuyện gì là lại mắng chửi xối xả.

Đúng lúc ấy Dương cũng vừa đi làm về. Mới tới cửa nhà đã nghe bên trong oang oang tiếng người thì anh biết ngay hai mẹ con lại có biến rồi. Cái chuyện này nó xảy ra như cơm bữa vậy. Một bên là vợ, một bên là con gái, đến là nhức đầu.

"Hai mẹ con lại có chuyện gì nữa vậy?"

Huyền bực tức ngồi phịch xuống ghế, chỉ tay về phía con gái nói: "Anh xem con gái anh đi. Đấy, cục cưng cục vàng của anh đấy. Đánh bạn chảy máu tay máu chân, bị gia đình người ta thưa lên Ban giám hiệu nhà trường, suýt bị đuổi học luôn đấy. Chiều cho lắm, bênh cho lắm vào!"

Dương tháo nhanh đôi giày da đen bóng đặt lên kệ, tiến lại phía Huyền ngồi xuống bên cạnh dịu giọng nói: "Thôi, con nó lỡ trót dại, cũng không có vấn đề gì quá nghiêm trọng mà".

"Còn không nghiêm trọng à? Vậy khi nào mới gọi là nghiêm trọng? Hay để nó đánh người ta mất mạng luôn rồi mới nghiêm trọng à?"

"Làm gì đến nỗi như thế. Con gái mình là thiên tài mà, nó làm gì cũng biết suy nghĩ chứ. Thôi, có sai thì có nhận. Bơ lại xin lỗi mẹ đi!"

Vừa nói, Dương vừa ngoảnh mặt về phía con gái nháy mắt ra hiệu. Hiểu được ý bố, nhưng con bé dường như không đồng tình cho lắm, mặt mày phụng phịu nhăn nhó. Dương nhìn con bé, mặt hơi đanh lại. Lần này thì con bé chỉ biết thở dài thườn thượt, uể oải đứng dậy đi lại trước mặt Huyền khoanh tay cúi đầu ăn năn: "Là con sai, con xin lỗi mẹ. Lần sau con sẽ không đánh bạn nữa!"

Dương vội bào chữa ngay: "Đấy, con nó biết nhận lỗi là tốt. Thôi Bơ đi tắm rửa đi, bố mẹ xuống bếp nấu cơm!"

"Vâng!" Con bé ủ rũ đáp, sau đó quay người lững thững đi vào phòng.

Lại một bữa cơm tối trôi qua trong sự im lặng nặng nề. Hai mẹ con nhà này, một tuần bảy ngày thì hết sáu ngày rưỡi là chiến tranh với nhau rồi.

Ăn xong, con bé chào bố mẹ rồi đi thẳng về phòng. Huyền thấy thế cũng chẳng nuốt nổi nữa, đặt bát cơm xuống bàn thở dài.

"Con nó còn trẻ người non dạ, vợ khắt khe với nó quá làm gì? Ngày trước mình còn hơn thế nữa mà".

Huyền hơi chau mày tỏ vẻ không vui. Đúng là ngày trước cô còn hơn con gái mình nhiều, nhưng bây giờ làm mẹ rồi mới biết để con mình như vậy là không tốt.

"Đành là vậy, nhưng cũng phải răn đe nó đi chứ để lớn chút nữa em sợ nó hư hỏng mất thì phải làm sao?"

"Con gái anh là thiên tài, nó biết chừng mực mà. Còn trẻ thì cứ cho nó tự do bay nhảy đi, sau này qua cái thời ấy rồi còn có cái mà hoài niệm chứ".

Huyền đúng là không thể nào nói lại cái miệng của hai bố con nhà này. Cả đêm đó cô cứ trằn trọc mãi không ngủ được. La mắng con bé như thế không biết nó có buồn hay tủi thân gì không. Cô cảm giác càng lớn hai mẹ con lại càng xa cách hơn. Cô buồn lắm, nhưng cũng chẳng biết phải làm gì để kéo gần cái khoảng cách ấy lại nữa.

Mờ sáng, cô chập chờn mở mắt rồi tỉnh hẳn. Thấy anh vẫn còn ngủ say nên mới nhẹ nhàng rời giường tránh làm anh thức giấc. Cô khẽ chân bước về phía phòng của con gái mở cửa đi vào, thấy con bé đang nằm ngủ say, đầu xoay ngược lại với cái đầu giường, người một nơi gối một nơi, chăn thì đạp rơi cả xuống đất. Cô chỉ biết thở dài lắc đầu, nhẹ nhàng nhặt tấm chăn lên đắp ngang người cho nó.

Vừa định xoay người ra ngoài thì Huyền thấy trên bàn học sách vở đặt ngổn ngang mới nán lại, bước tới gần sắp xếp cho gọn gàng. Cô vô tình nhìn thấy bên dưới cuốn sách Ngữ Văn có một mảnh giấy, chính giữa mảnh giấy đó chỉ vỏn vẹn bốn chữ được viết một cách rất nắn nót và tỉ mỉ: con xin lỗi mẹ!

Huyền đọc xong dòng chữ, xúc động tới nỗi khoé mắt cay xè đi. Thì ra con bé nó cũng sống rất tình cảm, có điều chẳng bao giờ thể hiện ra ngoài. Cái tính hệt như bố nó hồi còn trẻ, lúc nào mặt mũi cũng vênh vênh váo váo, ăn nói cộc cằn thô lỗ vô cùng. Cái này có lẽ không thể trách nó được, có trách phải trách bố nó.

Huyền nở một nụ cười, sắp gọn sách vở lại rồi nhẹ nhàng đi ra ngoài. Cô đứng ngoài hành lang trước cửa, ngắm nhìn những tia màu đỏ nhạt đang ló dần ra khỏi tầng mây trắng xa xa phía chân trời. Hiếm khi có dịp được ngắm bình minh thế này, đúng là rất đẹp.

Một luồng hơi nóng hổi phả và ngay bên cổ khiến Huyền khẽ giật mình. Cô vừa định quay người lại thì cả cơ thể được ôm gọn trong lòng ai đó từ phía sau lưng. Giọng nói quen thuộc thì thào bên tai: "Sao vợ dậy sớm vậy?"

"Em hơi khó chịu nên ra đây hít thở không khí một chút".

Dương hơi cúi người, đặt cằm của mình lên một bên vai Huyền dụi dụi như con mèo: "Vẫn còn buồn chuyện bé Bơ à?"

Huyền lắc đầu: "Không, nó như thế cũng tại anh mà ra. Nòi giống nhà anh cả đấy!"

"Cũng phải có vợ thì mới có nó chứ một mình anh làm sao được? Nòi giống của hai đứa mình!"

Huyền xuỳ một hơi rõ dài, đưa mắt nhìn ra phía xa, mơ màng hỏi: "Mười năm nữa chúng mình sẽ như thế nào anh nhỉ?"

"Mẹ vẫn lùn và bố vẫn đẹp trai!"

Giọng nói thánh thót từ phía sau vang lên khiến cả Huyền và Dương đều giật mình quay đầu lại nhìn. Con bé trong bộ dạng đang còn ngái ngủ lật đật đi tới, tách hai người sang hai bên rồi chen vào giữa đứng. Huyền nhìn Dương lắc đầu, quay lại ôm lấy con bé kéo sát vào người mình. Dương choàng tay ra sau ôm lấy cả hai mẹ con vào lòng, cùng nhau ngắm những tia nắng sớm bắt đầu le lói trên nền trời trong xanh.

"Mười năm nữa, anh chỉ ước hai mẹ con em vẫn luôn ở bên cạnh anh, như thế là quá đủ rồi"- Dương.

"Mười năm nữa, em chỉ cần gia đình chúng ta mãi như thế này"- Huyền.

"Mười năm nữa, chỗ này sẽ là Bơ, chỗ bên cạnh sẽ là Tôm, còn chỗ ở giữa này, sẽ là con của Tôm và Bơ"- Bơ.

Hết.

Gửi lời cảm ơn chân thành tới tất cả mọi người đã luôn theo dõi và ủng hộ mình. Mong ở những tác phẩm tiếp theo sẽ vẫn luôn nhận được sự ủng hộ từ các bạn ❤

Đồng Nai 04-02-2018.